Moje probuzení
David Duke

Z anglického originálu My Awakening
All material (c) Copyright David Duke 2009.

MOJE PROBUZENÍ

DAVID DUKE

David Duke

MOJE PROBUZENÍ
CESTA K RASOVÉMU POROZUMĚNÍ

DAVID DUKE

V časech všeobecné lži je pravdomluvnost revolučním činem.
George Orwell

Kontingent press s.r.o.

Tuto knihu věnuji mému příteli, ***Williamovi Shockleymu*** *– vědci, vynálezci, aktivistovi a nositeli Nobelovy ceny. Dr. Shockley vynalezl tranzistor, položil základy Silicon Valley a umožnil tak příchod elektronického, počítačového a informačního věku. Nejenže odvážně bojoval za pravdu, ale jeho vědecká práce učinila její šíření nezastavitelným. Nejenže bojoval za naše dědictví, ale dal mu prostředky k vítězství. Budoucí generace jednoho dne pochopí jeho zásadní roli v boji o přežití našich lidí a zabezpečení naší svobody.*

PŘEDMLUVA K ČESKÉMU VYDÁNÍ

Ředitel americké organizace Anti Defamation League, Abraham Foxman, o této knize prohlásil, že je menším vydáním Mein Kampf, neblaze proslulé „bible“ nacistů. Krajní pravičáci naopak knihu oceňují pro její upřímnost a vyčerpávající použití dat, která prý mají dokazovat autorovu objektivitu. Pravda je asi někde uprostřed. Od Mého probuzení nečekejme štvavou a nenávistnou hitlerovskou rétoriku, na druhou stranu ani žádné nevyvratitelné pravdy. Kniha Moje probuzení od dlouholetého amerického bílého nacionalisty, Davida Dukea, totiž není ničím jiným, než bezvadně zvládnutou propagandou zasazenou do 21.století a její autor velmi dobře ví, jak manipulovat s fakty.

David Duke je fenoménem bílé americké pravice. V roce 1989 byl zvolen do louisianské Sněmovny reprezentantů za svůj volební obvod a v roce 1991, když kandidoval na guvernéra Louisiany, obdržel téměř 40 procent hlasů, což na vítězství sice nestačilo, ale jak Duke rád připomíná, obdržel téměř 60% hlasů bělošských voličů.

David Duke se považuje za aktivistu bojujícího za práva bílých lidí. Pracuje nejen na své jemné image, ale i stejně jemné rétorice. Je častým hostem mnoha televizních a rádiových pořadů a americkou veřejností bývá, ač s rozpaky, považován za legitimního zastánce umírněného bílého nacionalismu a bílých práv. Někteří evropští Američané jej považují za novodobého Martina Luthera Kinga, jen s tím rozdílem, že Duke je běloch.

Jeho kritici upozorňují na to, že David Duke, bývalý člen Ku Klux Klanu, zůstává stále stejným Klansmanem, jen bez bílé kápě. A svou radikální rétoriku ze 70.let minulého století pouze zaobalil do marketingově líbivých a přesvědčivých hesel.

V této knize se David Duke ze všech sil a za použití citací ze stovek zdrojů snaží vysvětlit své důvody pro rasovou separaci. Třetinu knihy věnuje „vědeckému“ rasismu, druhou třetinu tzv. židovské otázce, kdy se zabývá termínem, který nazývá židovským rasismem, a konečně v poslední třetině popisuje svůj život aktivisty od bouřlivých 60.let minulého století až po současnost. Čtenář by měl od první stránky až po poslední list této knihy myslet na to, že její obsah je především propaganda. Manipulující práce s daty, kterou Duke mistrně ovládá.

Kniha vychází v omezeném nákladu a je určena především pro čtenáře z akademického prostředí.

Kontingent Press, 2009

OBSAH

PŘEDMLUVA OD GLADE WHITNEYHO 11
ÚVOD AUTORA 17

ČÁST I: SYN AMERIKY

1. SYN AMERIKY 21
2. ÚTOČIŠTĚ V KNIHÁCH A PŘÍRODĚ 32
3. SYN JIHU 42
4. TRANSFORMACE 45

ČÁST II: RASA A SKUTEČNOST

5. RASA A ROZUM 57
6. OTÁZKA INTELIGENCE 67
7. DĚDIČNOST NEBO PROSTŘEDÍ? 76
8. RASA A INTELIGENCE 82
9. KOŘENY RASOVÝCH ROZDÍLŮ 98
10. EVOLUCE RASY 108
11. HISTORIE RASY 142
12. RASA A SPOLEČNOST 162
13. ROSTOUCÍ PŘÍLIV BAREVNÝCH 209
14. POHLAVÍ A SPOLEČNOST 228

ČÁST III: ŽIDOVSKÁ OTÁZKA

15. ŽIDOVSKÁ OTÁZKA 255
16. ŽIDOVSKÝ RASISMUS 277
17. RASA, KŘESŤANSTVÍ A JUDAISMUS 299
18. ŽIDÉ, KOMUNISMUS A OBČANSKÁ PRÁVA 320
19. KDO OVLÁDÁ MÉDIA? 341
20. ŽIDOVSKÝ VLIV V POLITICE 364

21. KOŘENY ANTISEMITISMU 379
22. IZRAEL: ŽIDOVSKÝ RASISMUS V AKCI 425
23. OTÁZKA HOLOCAUSTU 458
24. ŽIDY VEDENÁ CIZÍ INVAZE 508
25. ŽIDOVSKÁ EVOLUČNÍ STRATEGIE A TVRZENÍ O ŽIDOVSKÉ NADŘAZENOSTI 519

ČÁST IV: BOJ ZA PRAVDU

26. POČÁTKY MÉHO AKTIVISMU 545
27. „BÍLÝ TYGR“ NA LOUISIANSKÉ STÁTNÍ UNIVERZITĚ 560
28. KOLEM SVĚTA 579
29. MÁ INDICKÁ ODYSEA: PŘÍZRAK, KTERÝ MĚ STÁLE PRONÁSLEDUJE 589
30. CHUŤ IZRAELE 600
31. ŘECKO: OSLAVA ŽIVOTA 610
32. DO EVROPY A DOMŮ 621
33. V BŘIŠE ŠELMY 634
34. RYTÍŘI KU KLUX KLANU 648
35. KLAN SE POZVEDÁ 654
36. VELKÝ DRAK A ŽIDOVSKÁ PSYCHIKA 676
37. DEZILUZE A NOVÉ SMĚRY 683
38. POLITICKÉ VÍTĚZSTVÍ 688
39. ÁRIJSKÁ VIZE 719
40. CO TEĎ MUSÍME UDĚLAT 752

PŘEDMLUVA

Glade Whitney

Francois Marie Aroquet byl před více než 200 lety jedním z nejvlivnějších sociálních kritiků osvícenství. Přestože Voltaire považoval za jistější psát anonymně pod cizím jménem, byl za to 11 měsíců vězněný a strávil rok v exilu. Jeden z jeho nejslavnějších citátů se stal pilířem americké revoluce. V roce 1770 Voltaire napsal: „Monsieur l'Able, nesouhlasím s tím, co říkáte, ale položil bych život za vaše právo to říkat."

O 225 roků později, s možností žití „v zemi svobody", chráněn prvním dodatkem Ústavy zaručujícím svobodu projevu a s dalšími akademickými vymoženostmi – institucemi, jejichž jediným účelem je říkat pravdu, píši tuto předmluvu chvějící se rukou.

David Duke má pověst jediného amerického politika, který je osočován zákeřněji než Patrick Buchanan. Ačkoliv proti němu stál celý establishment: tisk, církev i stát, získal místo ve veřejném úřadu jako zástupce státu. V guvernérských volbách porazil prvního kandidáta, republikánského guvernéra a soupeřil s nevěrohodným demokratem s reputací úplatkáře. Sloganem jeho protivníků, kteří měli několikanásobně větší finanční prostředky, bylo: „Volte podvodníka, záleží na tom." A podvodník vyhrál. Korupce byla pro politickou elitu výhodnější. Přesto Duke získal v obou volbách víc než 60 % hlasů evropských Američanů.

Během desetiletí zažil Duke nesmírná osočování. Pokud si přečtete tuto knihu, pochopíte, proč je mocnými tak napadán. Zpochybňuje všechny zákonitosti moderního života a dělá to s inteligencí a citem.

Voltaire i Duke jsou bojovníci v boji, který je starý jako civilizace sama. Harvardský biolog, historik a vědecký filozof Ernst Mayer navrhnul teorii, že jak se lidstvo vyvíjí od barbarství k civilizaci, tak je i jeho přístup k vědomostem určován jednou ze dvou cest. Jedna vede k moderní racionalitě, včetně hodnot svobodných společností a pátrání po pravdě, která formuluje moderní vědu. Druhá vede k totalitě založené na dogmatické autoritě. Směřování ke svobodě, které nacházíme už ve filozofických směrech starého Řecka, je vlastní západoevropské civilizaci.

Už první zaznamenaný západní filozof, Thales z Milétu (asi 636 – 546 p.n.l.), směřoval k racionalitě a vědě. Thales zdůrazňoval, že k získání vědomostí a porozumění by měl člověk začít pozorováním přírody, to znamená událostí, které existují v reálném světě. Až poté bychom měli hledat přirozené vysvětlení přírodních fenoménů. Třetí přijatelný způsob je ptaní se a zpochybňování existujících vysvětlení, zaujímání odlišných postojů, svoboda kritiky ke zdokonalení vědomostí a teorií. Tyto tři principy, které lze vystopovat až u počátků západního světa, zachycují podstatu moderní

svobody a vědy. Od dob Thaleta až po Davida Dukea se tento přístup stal menšinovým a je pod neustálým útlakem.

Cesta k dogmatu začíná tvrzením skutečnosti založené na autoritě. Marxističtí ekonomové, boasští rovnostáři a freudovské psychoanalitycké teorie dobře ilustrují dogmatický systém víry. Každý, kdo je zpochybní, je umlčen, vyvržen, postaven mimo zákon a onálepkován jménem kacíř nebo „nenávistný". David Duke je přesně takový člověk.

Z jeho autobiografie je jasné, že byl inteligentní, vyspělé dítě a svobodomyslný člověk už od počátku. Nestranný klinický psycholog by v jeho autobiografii našel prvky protikladů osobnosti. Podstatná charakteristika takového dítěte je provokativní odpor k autoritě. Takové dítě se ptá „proč?" o něco častěji než ostatní. Když je dostatečně chytré, ověřování faktů je pro něj potěšením. Student, který se přehrabuje v knihovně původních materiálů, je výjimkou. DSM-3, psychiatrický diagnostický návod, říká: „Nejpozoruhodnější charakteristika je nezlomnost opačného názoru, přestože je pro dítě nebo dospívajícího destruktivní." Hledači pravdy, měniči paradigmat a inovátoři civilizace takové charakteristice odpovídají, ať už je to Sokrates, Tomáš Akvinský, Martin Luther, Galileo Galilei, Isaac Newton, William Shockley nebo David Duke.

Není těžké si představit, jak musí být výjimečné dítě s tradiční křesťanskou výchovou, ale opozičními tendencemi, hluboce ovlivněno vyrůstáním v jižanském městě během nepokojů hnutí za občanská práva. Počínaje přijetím křesťanských a amerických ideálů [kterým stále věří, měl bych dodat], jež ho naučily domov, škola, kostel a média: rovnost pro všechny, milující bratrství pro všechny, pravidlo kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebem a další. Představte si šok takového dítěte, které se intelektuálně a duchovně ztotožňuje s nápisem na Jeffersonově pomníku, *„nic není v knize osudu psáno s větší jistotou než to, že tito lidé (černoši) mají být svobodní,"* a které co nevidět odhalí část citátu, která byla z nápisu vyjmuta, *„nic není jistější než to, že tyto dvě rasy, stejně svobodné, nemohou žít pod jednou vládou."* David Duke vypráví příběh svého probuzení lépe, než ho já můžu parafrázovat.

Probuzení Davida Dukea je tu prezentované ve třech hlavních vzájemně propojených tématech jeho objevů skutečné pravdy, která je politicky nekorektní. Jednou z těchto skutečných pravd je, že z úplného ponoření do moderní vědy nabývá pocit, že rasový egalitarismus je vědecky ekvivalentní teorii, že Země je rovná deska. Odmítá osočující nálepkování jménem „rasista" a říká, že skutečné pravdy nejsou ty, ke kterým jsme byli vedeni, abychom jim věřili. Další z jeho pravd je, že mocná a soudržná, pro sebe pracující skupina podporuje nečestnou a pokryteckou verzi rovnostářství, která je nepřátelská vůči zájmům západní civilizace. Odmítá nařčení z „antisemitismu" a říká, že skutečné informace jsou odlišné od těch, které většina z nás nachází v masmédiích.

V souladu s jednáním, které můžeme očekávat od upřímného protivníka, který hlásá pravdu, jak nejlépe umí, David Duke čtenáře nevyzývá, aby mu věřili, ale aby si informace ověřili sami. Na podporu svého tvrzení uvádí víc než tisíc odkazů a referencí. Rukavice byla jasně hozena. Tady je důkaz, tady jsou zdroje: *ověřte si to sami*.

Je to silný přístup. Je to přístup západní civilizace mající původ až v Thaletovi. Žádné dogma, osočování, zákony o „nenávistných projevech", internetové filtry, kriminalizace historie, dokonce ani totální karanténa a zákaz knih nepřekoná názorové směřování tam, kde se nachází pravda. Pokud budou ostatní lidé číst tento příběh *probuzení* Davida Dukeho, možná je také *probudí* a tak otřese základy celé civilizace.

Jak je možné, že píšu předmluvu ke knize, kterou napsal člověk, kterého jsem osobně nikdy neviděl? David Duke nám vypráví o tom, jak snil, že se stane vědcem a místo toho, vyrůstajíc na neklidném Jihu, obrátil svou životní dráhu k politice. Já jsem měl na druhou stranu štěstí, anebo smůlu, že jsem se narodil v Montaně a vyrůstal v Minnesotě. Když jsem se poprvé setkal s rasovou anebo etnickou rozmanitostí, byl jsem už dospělý a navíc jsem nikdy netíhnul k politice. Také jsem byl už od dětství fascinovaný přírodou a pozoroval jsem ptáky. Pak jsem se zaměřil na vědeckou kariéru na rozhraní evoluce, genetiky a psychologie. Vyrůstajíc v Minnesotě jsem se stal liberálem Huberta Humphreye – a zůstal jím dodnes. Rovnost příležitostí pro každého a stejné postavení před zákonem v pořádkumilovné společnosti jsou ideály, za kterými stojím.

Sociální rozkoly poloviny a konce 60. let, které formovaly Davida Dukea, nikdy nebyly skutečnou součástí mého života. V Alamogordo New Mexico, dolů po silnici z Trinity Site a na okraji White Sands Missile Range jsme pomáhali dosáhnout Měsíce. Přípravný výzkum pro misi Apollo byl pro mladého vědce opojným úkolem. Když jsem se vrátil do občanského života jako člen fakulty na státní univerzitě, nejproblematičtější období už bylo pryč.

Jeden z mých oblíbených starších kolegů, mentor na mojí univerzitě, mě varoval, že bez ohledu na to, že se zabývám genetikou chování, by bylo prudérní vyhnout se „lidskému byznysu". Řekl, že protože jsem z jižanské univerzity, neměl bych patřičnou důvěryhodnost a nikdo z nás nepotřebuje takovou skvrnu. Jednou vydal školní článek ohledně testování inteligence černých a bílých dětí – a byl nemilosrdně a tvrdě napaden *ad hominem* útoky* a osobními hrozbami. Byly to problémy, které jsem nepotřeboval, zvlášť když existovalo mnoho jiných intelektuálně zajímavých příležitostí. Bylo lehké vyšplhat se na vrchol základního výzkumu.

V průběhu let jsem se věnoval výzkumu a stejně jako ostatní vychoval děti a nezajímal se o politiku. Stále však existovaly debaty na téma rasová diskriminace pod nálepkou „zvýhodňující akce". Nepřipravení, nezpůsobilí a ne-

* Ad hominem značí v tomto textu zneužívající záporné lidské vlastnosti, což se dá vyložit např. stylem, že odpůrci říkali: „Jeho závěry nemohou být správné, protože je tlustý/rozvedený/nosí brýle" atd.; pozn. překl.

dostatečně vybavení lidé byli přiváděni do situací, na které nebyli stavěni, zatímco se od toho kompetentní lidé odvraceli. S postupem času se veřejná rétorika stávala ještě vzdálenější vědeckým skutečnostem. Technická otázka stále byla proč – co zapříčinilo velké intelektuální rozdíly mezi černochy a bělochy? S objevem vědeckých faktů se stalo zřejmým, že v tomto rozporu hrály značnou úlohu genetické rozdíly (dědičnost). Na veřejnosti se však stalo politicky nekorektním byť jen naznačit, že existuje jakýsi rozdíl.

Bylo znepokojující, že někteří z mých respektovaných vědeckých kolegů nebyli zrovna nejupřímnější. Soukromé debaty na vědeckých setkáních si záhadně protiřečily s veřejnými prohlášeními. Vědci jednoduše lhali vynecháváním faktů, a ze zištných důvodů. Někteří zastávali názor, že masám nemůže být pravda sdělena. Známý Richard Lewontin prý napsal: „Vědci někdy dokonce vědomě lžou, aby si získali ostruhy.“ On by to měl vědět. Poctivost vždy byla mým prvním a nejvyšším vědeckým požadavkem. Někteří mí vědečtí kolegové však zastávali jiný názor.

Nezávisle na Davidovi Dukeovi má vlastní pátrání vedla prakticky ke stejným zjištěním a závěrům, které jsou vyjádřeny v této knize.

Mé vlastní „probuzení“ zahrnovalo velké uvědomění si nejzakazovanějších témat. Bylo výsledkem mého blízkého přátelství s velkou rodinnou větví Američanů křesťansko-libanonského původu. Po dlouhých rozhovorech se „strýčkem Mikem“, příjemným lékařem, který byl rodinným přítelem, jsem se dozvěděl o agresi Izraele vůči Palestincům. Pomalu jsem začal chápat mezinárodní rasismus, který byl alespoň tak zhoubný, jako ten namířený proti Davidovi Dukeovi. Zároveň jsem zjistil, že Dukeův „rasismus“ nemá původ v nenávisti, ale ve vědě a v dějinách.

Dnes věřím, že západní věda musí přiznat důležitý rozdíl mezi jednotlivci a judaismem jako skupinovým úsilím. Jsou jednotlivci, vědci židovského původu, kteří pokryli celé spektrum interpretací a přístupů k rase a dědičnosti. Uvedu dva takové jednotlivce, zesnulého Richarda Herrnsteina, spoluautora *Bellovy křivky* (1994) a Michaela Levina, autora *Proč na rase záleží* (1997), na kterého se za popsání pravdy snesla vlna nenávisti. Z osobních zkušeností v akademickém prostředí je občas těžké věřit, že Židé tvoří jen 2 nebo 3% celkové populace.[*] Jednotlivci židovského původu jsou mezi úspěšnými vědci ve značné většině. Patří mezi ně mí nejlepší studenti a nejbližší přátelé.

Na druhé straně se organizované židovstvo dogmaticky pokouší udržet všeobecnou veřejnost daleko od povědomí o faktech vyplývajících z nových vědeckých výzkumů. Organizace Anti-Defamation League [ADL] of B‘nai B‘rith [BB] byla založena v roce 1913 ze své otcovské organizace B‘nai B‘rith. B‘nai B‘rith propagovala socialistickou a rovnostářskou revoluci. Byla založena v desetiletí *komunistického manifestu* a rozšířena po celé Evropě. Od té doby jsou židovský šovinismus, komunismus a sionismus vzájemně spojeny.

[*] V USA; pozn. překl.

Ohromení a zmatek semitismu a socialismu, který se objevil na počátku, trvá dodnes. Antiliberalismus je v židovské komunitě často zaměňovaný za antisemitismus. Pro ilustraci – v novinách *Details* z července 1997, které vydává „Židovské politické centrum“,[*] vysvětluje rabín Daniel Lapin, proč jsou antisemitismus a židovský liberalismus propojené: „Uvědomili si, že liberalismus… je z velké míry zodpovědný za fakt, že se život v Americe stal za posledních 30 let horším, dražším a nebezpečnějším. Proto je spousta slušných Američanů znepokojená židovskou podporou liberalismu a liberálních věcí. I když jsou Američané příliš slušní na to, aby to nechali rozrůst do celonárodního antisemitismu, tato hrozba stále existuje. Nemůžeme donekonečna tahat lva za ocas.“ (str. 1-2).

Ze začátku se židovští intelektuálové chlubili rasovou rozdílností a převahou židovského národa. Až později si uvědomili, že židovskou rozdílnost můžou uchránit jen tehdy, když eliminují povědomí rozdílnosti mezi Nežidy. Franz Boas a jiní židovští intelektuálové věřili, že Židé budou chráněni jen tehdy, když odstraní všechny projevy rasismu mezi Nežidy. Odtud byl jen malý krok k založení jiných skupin na podporu jejich zájmů, jako například založení NAACP a tajné financování černošských organizací „za scénou“ ke kontrole bílých. David Duke poskytuje množství důkazů ze židovské literatury.

Anti-Defamation League byla možná založena kvůli boji proti fanatismu, bohužel se však transformovala do jedné z nejfanatičtějších organizací. Oháněním se dvěma zásadními termíny „rasista“ a „antisemita“ napadá každého, kdo se jí znelíbí. Peter Brimelow (ve filmu *Cizí národ*)[**] zdůraznil, že nová definice slova „rasista“ se vztahuje na každého, kdo argumentačně zvítězí nad liberály a „antisemita“ na každého, kdo upadne do nemilosti ADL.

Jedním z nejmrazivějších dokumentů, se kterými jsem se během let setkal, je zpráva B‘nai B‘rith – *Zpráva a analýza*[***] (dostupná na internetu na bnaibrith.com). Uvádí stranu po straně legislativní podněty v mnoha zemích na kriminalizaci – *čehokoliv, co se jim znelíbí*! Většina toho, čemu se věnuje Voltaire a první dodatek ústavy, stejně jako Thalestův přístup k civilizaci, je tu kompletně znegované. Znelíbí se kniha (je tu pár neoblíbených titulů), zakáže se její distribuce. Za její přechovávání je vězení. Projev – řekněte něco necitlivého nebo nepopulárního, půjdete do vězení a zaplatíte pokutu. Noviny – zrušit, vězení, pokuta za přechovávání a distribuci. Otázka „svaté dějinné pravdy“ – neopovažujte se ji zpochybňovat, vězení, pokuta, ztráta pasu a víz. Nevhodné symboly jako šperky, vlajky – vězení atd. atd. Tvrdí, že co nestihli postavit mimo zákon, to „monitorují“. Jisté skupiny lidí se ve Spojených státech snaží uzákonit nově vymyšlené

[*] V originále The Jewish Policy Center.

[**] V originále Alien Nation.

[***] V originále Report and analysis.

zákony a „zločiny nenávisti“. Když nic jiného, tak aktivity uvedené v této zprávě by mě silně motivovaly přečíst si knihu Davida Dukea.

S přicházejícím třetím tisíciletím od narození Krista je celá západní společnost úplně otrávená. Zahráváme si způsobem, který nás povede do dalších temných věků: do možného tisíciletí cenzury, kodexů projevu a zákonů o věznění za myšlenky. Rouhači, svobodní myslitelé a čestní lidé mohou být utlačováni. Zločiny myšlení a zákony o nenávistném projevu zastupují ideologické potlačování čestné vědy. Pokud nezvítězí racionální svoboda, můžeme upadnout do další totalitní doby temna.

Zvážení dějin nás nepovzbuzuje ke slepému optimismu. Cesta starověké řecké filozofie ke svobodě a moderní vědě, jež je jedinečná pro západní křesťanskou civilizaci, může naopak vést k dalšímu zlatému věku.

Jako vědec, který se zabývá genetikou chování, musím říct, že když jsem procházel množství údajů Davida Dukea o genetice a rase, tak jsem zjistil, že se shodují s nejnovějšími vědeckými objevy v této oblasti. Jeho záběr výzkumu je na to, že vystudoval dějiny a ne biologické vědy, pozoruhodný. Pokud jde o význam rasových pravd, které hlásá, politika je jeho obor, ne můj. Je však fascinující sledovat, jak jeho intimní vztah k přírodnímu světu přerostl do pozdějšího studia vědeckých knih a článků, i do politického života.

Když jsem četl tuto knihu a připravoval se na napsání předmluvy, napadlo mě jen jedno slovo: *silná*. Opravdu, přestože vím, že mi tato předmluva může přinést určité problémy od těch, kteří nenávidí svobodný projev, se mi zdá, že tato kniha je víc než jen knihou. Je to důkladně zdokumentovaná, akademicky excelentní práce sociálně-biologických dějin, která má potenciál ke zdvižení ohromné vlny kontroverze a změně samotného směřování dějin. *Moje probuzení* má vyhlídky na to, aby se stala v rasovém problému tím, čím je kniha *Bohatství národů* pro kapitalismus nebo *Kapitál* pro marxismus. Notorická známost Davida Dukea jí dává šance, že se bude číst. Nebude lehké ji ututlat.

Co z politiky a co z Davida Dukea? Co se týče politiky, nemůžu se vyjádřit. Vědci nikdy neměli k politice blízko. Dějiny mohou zacházet s Davidem Dukem různými způsoby. Možná si ho budou pamatovat jako proroka Mojžíše, který probudil svůj národ a vyvedl ho ze zajetí. Možná si ho nebudou pamatovat vůbec: vznikne paměťová díra jako podle George Orwella a civilizace se utopí v další době temna. Možná si ho budou pamatovat jako Jana Křtitele, muže, který probudil svůj národ a vydláždil mu cestu do budoucnosti.

„Postav se a řekni pravdu,“ věta z této knihy by také mohla být názvem autobiografie tohoto pozoruhodného muže. Měl odvahu to prožít a napsat o tom, dát na papír výsledky celoživotních studií, pohledů a aktivit. My můžeme jen doufat, že většina jeho spoluobčanů najde odvahu si jeho knihu přečíst a diskutovat o ní.

Glade Whitney
Tallahassee, srpen 1998

Glade Whitney je prezidentem Asociace genetiky chování (Behavior Genetics Association).

ÚVOD AUTORA

Moje probuzení je práce napsaná v autobiografické formě. Je to příběh mé cesty k rasovému porozumění, která má svůj počátek uprostřed 60. let v době, kdy jsem byl mladým mužem. Většinu základů svých znalostí jsem získal na konci zmíněného desetiletí, ale během posledních 30 let se mé rasové vědomosti o mnoho prohloubily. Od 60. let se staly dostupnými mnohé vědecké a politické materiály. V líčení mé cesty k porozumění se snažím čtenáři vtisknout dojem, že všechny mnou citované materiály byly v 60. letech dostupné. Do příběhů z této doby vkládám současná data a dokumentaci tak, aby měl čtenář výhodu získání nejnovějších poznatků. I z důvodu ucelenosti a uspořádání se část II a III soustředí na základní oblasti poznání v daném čase, zatímco v životě se získané znalosti tak elegantně rozškatulkovat nedají.

Také nechci opominout fakt, že když píšu „objevil jsem“ nebo „zjistil jsem“ – nenárokuji si žádné ocenění za originální objevy, protože mé vědomosti vychází z nespočtu autorů a jejich knih i článků. Jsem jejich dlužníkem, stejně jako jsem dlužníkem mnoha mých příznivců a přátel, kteří mi pomáhali vzdělávat se předáváním poznatků a vědomostí získaných jejich vlastním probuzením. Shromažďuji, organizuji, analyzuji a komentuji materiály vědců a spisovatelů od starověku až po současnost.

Tato kniha může být v rozporu s mnoha názory, které čtenář v současnosti má. To je důvod, proč uvádím mnoho citátů významných autorit, místo abych se o nich jen zmiňoval. Vypovídají mnohem silněji než já, proto je odsazuji a zvýrazňuji tučným písmem. Pokud je to v kontroverzní židovské otázce možné, záměrně v první řadě používám citace a dokumenty ze židovských zdrojů. Vyzývám vás k jejich pečlivému prozkoumání, protože vás ohromí.

Při popisu mého probuzení v rasových záležitostech vám nabízím pohled na skutečný svět, který je médii zamlžován. Může být vědeckým a přirozeným základem pro přežití našich lidí a nasměrováním pro jejich evoluční cestu ke hvězdám.

David Duke

ČÁST I

SYN AMERIKY

KAPITOLA 1: SYN AMERIKY

Narodil jsem se v zemi, kterou vybudovali naši evropští předci.

Jako mladík jsem objevil takovou lásku k jejich dědictví, že jsem se rozhodl věnovat svůj život jeho záchraně.

Po dvaceti pěti letech aktivit jsem byl zvolen do louisianské sněmovny. Předcházela tomu nejkontroverznější kampaň o státní úřad v amerických dějinách.

Právě jsem byl jmenován. Když jsem přišel ke stolu, doručili mi dvě krabice pošty. Bylo v nich víc než 6 000 dopisů od příznivců z celých Spojených států a světa. Jedna pohlednice byla navrchu této hromady. Měla známku z New Yorku. Dorazila na můj stůl, přestože na adrese bylo jen: DUKE – LOUISIANA.

Rukou napsaný vzkaz zněl jednoduše:

„DÍKY ZA TO, ŽE MLUVÍTE ZA KAŽDÉHO POLITICKY NEKOREKTNÍHO EVROPSKÉHO AMERIČANA."

Obrovská mediální kampaň nevycházela z důležitosti mého postu, ale z hrůzy, že muž, který se odvážil podporovat ochranu práv evropských Američanů, může být zvolen do veřejného úřadu. Ve skutečnosti to nebyla má minulost v Klanu, co je trápilo. Byla to má *současná pozice*. Senátor Robert Byrd ze západní Virginie byl také Klansman, ale stal se z něj liberální demokrat – takže jeho minulost byla jen poznámka pod čarou – kdežto moje titulkem. Věděl jsem, že se v médiích nikdy nevykoupím, protože neodvolám svůj názor na rasu. Také jsem však věděl, že mě tisíce lidí volily, protože jsem říkal to, co cítili ve svých srdcích. Věděl jsem i to, že od lidí přišla spousta dobré vůle, jako ta pohlednice, kterou jsem právě četl, protože jsem zasedl do úřadu – i přes obrovskou nepravděpodobnost.

Jak šum v místnosti utichnul, uvažoval jsem o cestě, která mě přivedla k tomu, že jsem se stal nejznámějším americkým „rasistickým" zákonodárcem. Myslel jsem na svůj nepravděpodobný příběh, když zablikal telefon. Byl to spojovatel. Oznamoval mi, že mám telefon od paní Cindy Reedové z Gentilly Woods (neworleanská komunita, kde jsem vyrostl). Uvědomil jsem si, že byla rodinnou přítelkyní, která mě často jako dítě hlídala. Řekla mi, že je na mne pyšná. Krátce jsme zavzpomínali na staré časy a pak mi řekla něco, co mě zvlášť dojalo: „Pinky vždycky říkala, že jednou budeš prezidentem."

Pinky, vzpomněl jsem si. *Bylo to už pěkně dávno*. Pinky byla černošská hospodyně v naší domácnosti a byla součástí rodiny. Starala se

o mne jak o vlastního syna, vařila mi, hojila rány a poslouchala mé sny. Když zemřela, bylo mi 11 roků, a myšlenka na ni mě zahřála u srdce.

Jak se tedy stalo, že jsem se i přes svou dětskou lásku k Pinky stal mluvčím těch, které pisatel pohlednice nazval „politicky nekorektní evropští Američané?“ Když si přečtete tuto knihu, dostanete na to odpověď. Ukáži vám formující části mého života – zkušenosti, které vystupují v mých vzpomínkách a hledání pravdy, které vyústilo do *mého probuzení*.

Ve vyprávění svého příběhu zpochybním některé premisy establishmentu a posvátná dogmata. Rozčílím ty, kteří raději oslavují módu než nezávislé myšlení. Doufám, že se pár přístupných lidí zastaví a zamyslí. V této knize nabízím názor, který otevírá očím pohled na dnešní svět. Samozřejmě je to revoluční názor. Nabízím také evoluční vizi *nového* světa, který by měl být stvořen *zítra*.

Mé začátky

Vědomý si síly dědičnosti a genetiky, která nás vytváří, příběh jednotlivce nemůže vlastně začít jeho narozením, dokonce ani početím. Geny, které stvořily mne a každého evropského Američana, byly kovány v dobách ledových a předávány tisíci nezlomných generací. Neexistuje zde žádné místo pro ego. Každá vlastnost, každá šlacha, každý chromozom, každý gen a každá molekula, dobrá i špatná, mi byla předána od tisíců předků, z nichž každý úspěšně bojoval o svůj život. Každá generace žila dostatečně dlouho na to, aby předala své geny další generaci. Nakonec, přes věčnost věků, předali mí předci své dědictví mé matce a otci. Přestože to doktor neschvaloval, má matka těžce bojovala, aby mi dala život, rozhodnuta přidat do tohoto řetězce další článek.

Často mi vyprávěla o okolnostech mého narození. Po těžkostech s mou sestrou Dotti a dvou následných potratech její doktor tvrdil, že už nebude moci mít děti. A i kdyby nějakou náhodou otěhotněla, dítě by nepřežilo celých devět měsíců. Matka doktora Wilsona neposlouchala. Měla už pětiletou dceru Dotti; teď chtěla syna a otec také doufal, že jméno Duke zůstane zachováno. Zkoušeli to dál.

Když bylo mým rodičům 38 let, jejich výdrž byla odměněna a matka otěhotněla. Věděla, že to je její poslední šance mít další dítě a držela množství speciálních diet, cvičení a odpočinku, přičemž jí má babička pomáhala a vroucně se modlila. Matka mi často říkala, že babička pojmenovala nenarozeného potomka „dítě modlitby“ a byla si jistá, že

z něj vyroste kazatel. To ale netušila, o jakého kazatele půjde. Po téměř šesti měsících v posteli, množství modliteb a těžkostí mě matka porodila císařským řezem 1. července 1950 v 11:36 hod. v nemocnici St. John v Tulse v Oklahomě.

Zajímalo mě, proč tolik lidí přikládá datu narození tak velký význam a pravidelně čte všemožné horoskopy. Dlouho předtím, než lidé porozuměli genetice, předpokládali, že postavení Slunce, Měsíce a hvězd v momentě narození určuje osud dítěte. Pokud na to opravdu mají planety vliv, tak si myslím, že spíš v době početí než narození. Tak jako Měsíc ovlivňuje příliv a odliv, možná ovlivňuje setkání vajíčka se spermií. Samozřejmě není až tak důležité postavení hvězd jako to, jaký druh genů se spojí v době početí. Každý den nám věda ukazuje, že schopnosti a dokonce chování nového života jsou značně ovlivněny jeho genetickým kódem. Naše genetické uspořádání a životní zkušenost z nás dělají to, co jsme.

Když se zamyslím nad výběrem během tisíců let, který vede k našemu zrodu, uvědomuji si, jak je genealogie vzácná – a jak křehká. Kdyby se jeden z mých přímých předků tisíce generací nazpátek rozhodl pro jiného partnera anebo jednoduše počal v jinou dobu, můj genetický kód by byl jiný a já bych byl úplně jiná osobnost. Je zajímavé, že naše sexem posedlá společnost se zaobírá jen samotným aktem a neuvědomuje si, že je to volba partnera, která je skutečně důležitá, protože tato volba ovlivní nejen kvalitu života člověka, ale i charakter budoucích generací.

S matkou a sestrou Dotti

Návštěva Buckinghamského paláce

Vánoční pohlednice naší rodiny: 1954

Narodil jsem se blízko geografického středu Ameriky rodičům, kteří se narodili na severu v Kansasu a na Jihu v Missouri. Mé kořeny sahají ke vzniku samotné Ameriky. Předkem babičky mého otce, Marie Hedgerové, byl William Bradford, vůdce plymouthského osidlování. Když jsem jako mladý vyrůstal v New Orleansu, kde jsme žili od mých pěti let, zdráhal jsem se přátelům prozradit mou yankeeskou část původu. Spolužáci a já jsme se ztotožňovali se vším, co bylo jižanské (a já se stále ztotožňuji). Nemohl jsem přiznat, že mám rodinného příslušníka, i když vzdáleného, ze státu Massachusetts. Bylo to jednoduše příliš daleko na severu.

Kromě Williama Bradforda byli mí předci prostí lidé obdělávající půdu. Matčini rodiče byli farmáři a rančeři. Jejich rodiny obdělávaly půdu od Plymouthu přes středozápad až dolů k Missouri a Kansasu. Další větev rodiny přišla do Ameriky ze Skotska na počátku roku 1800. Ti také obdělávali půdu.

Jak jsem dospíval, rodiče pochopili, že ze mne kazatel nebude. Pro kazatelnu jsem byl příliš tichý. Tak mě tedy otec povzbuzoval do čtení. Už když mi bylo tři a půl roku, otec trval na tom, abych si ke čtení sedl aspoň na hodinu denně. Zpočátku jsem odporoval. Když se z toho však stal zvyk, plně jsem se ponořil do knih. Moje první

vzpomínky se pojí k malému červenému houpacímu křeslu v domě na Kawlaan 6 v Den Hague v Nizozemí, v němž jsem si četl *Ezopovy bajky*. Často mě příběh tak pohltil, že jsem četl až do doby, kdy na mne matka volala: „Hned pojď na oběd!“

Otec pracoval jako naftový inženýr v Shell Oil Company a když mi byly čtyři roky, Shell ho přestěhovala i s rodinou do Den Hague v Holandsku. Tam jsem chodil do holandské školky. Otec a matka vzpomínají, že po měsíci ve vlámsky mluvící školce se mě zeptali, jestli jsem na hodině rozuměl a já jsem jim odpověděl, že „oni tam mluví anglicky“. V tomto mladém věku jsem se naučil vlámsky tak rychle, že jsem snadno mohl přeskakovat z angličtiny do vlámštiny. Rodiče se mě občas museli ptát dvakrát na odpověď v angličtině, protože se mi líbilo umět vlámsky víc než oni.

V 50. letech bylo Holandsko překrásnou zemí – s bicykly a festivaly, dřeváky, vodními mlýny a tulipány. Kanály a dřevěné pramice zůstaly v mé paměti stejně jako muž na trojkolce, který jezdil po ulicích prodávaje čerstvý chléb a chutný sýr, volaje hlubokým hlasem: „Brood!“, „Melken!“. K udržení ducha onoho místa mi matka koupila pár dřevěných pantoflí, ve kterých jsem chodil kolem našeho malého dvora až do doby, kdy mi z nich trčely prsty. Pak jsem je zahodil a chodil jsem bosý.

Naše holandská hospodyně Ellen

S rodinou ve švýcarských Alpách

Rodiče si najali holandskou hospodyni jménem Ellen, pracovitou a milou ženu, kterou jsem měl velmi rád. Brávala mě na dlouhé procházky, na kterých mi lámanou angličtinou vyprávěla legendy a pověsti, které Holanďané říkají svým dětem.

Prakticky každý víkend jsme nastartovali naše staré auto a vyrazili na rodinná dobrodružství po Evropě, někdy i na delší výlety. Byl jsem s otcem na věži v italské Pise, ve skotských hradech, anebo jsme chodili po rakouských a švýcarských ledovcích. Šli jsme dokonce až do ruské zóny ve Vídni. Vzpomínám si na malý červený vlak do vesničky Zermatt i na okouzlující Matterhorn. Po cestě, hledě na horské bystřiny s kameny vypadajícími jako tekoucí mléko, mi otec, naftový inženýr, vysvětloval původ skal, vliv ledovců a eroze.

Ve starém skotském zámku jsme šplhali po starých rezavých schodech. Odřel jsem se a zlomil si nos (poprvé), což se znova a znova ukazovalo na mých dětských fotkách z Evropy.

Navštívili jsme Gross Glockner, obrovský ledovec v Rakousku. Na některých trasách bylo možné – s velkou opatrností – zajít pod povrch ledovce do překrásných jeskyň z modrého ledu. Otec mi vyprávěl, jak na těchto ledovcích v době, kdy ledovce pokrývaly většinu Evropy, žili naši prehistoričtí předci.

Prohlídka sovětského tanku v ruské zóně Rakouska

V roce 1955 jsme se lodí *Queen Mary* vrátili do Spojených států. Usadili jsme se v New Orleansu, kde otec pokračoval v inženýrské práci pro Shell. Právě se rozjížděla těžba obrovských naftových rezerv

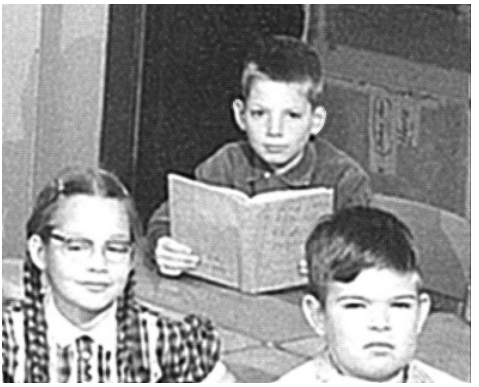
v Louisianě. Žili jsme v dvoupatrovém domě v nové čtvrti, která se jmenovala Gentilly Woods, což byla čtvrť, která symbolizovala tradiční představu středních vrstev v 50. letech. Při vysílání programu *Leave it to Beaver* rodina stále tvrdila, že to vypadá jako naše čtvrť.

Většina lidí si pamatuje učitele, který měl na jejich život velký vliv. Tím mým byla učitelka ve druhé třídě, paní Zena Stroleová ve William C. Claiborne School. Paní Stroleová mi pomohla překonat problémy s výslovností, které jsem měl zčásti díky vlámskému přízvuku. Kromě otce a matky byla prvním člověkem, který se mnou dlouho po škole diskutoval o světě, vědě a politice. Byla první učitelkou, která využila moje čtení, ke kterému mě otec doma tak povzbuzoval. Paní Stroleová dbala na disciplínu, na konci vyučování si však našla čas na velké obejmutí pro každého žáka.

Od mateřské školy až po šestý ročník ve William C. Claiborne School jsem ve škole nikdy neviděl žádné drogy. Neviděl jsem pornografii ani alkohol. Nikdo z mých spolužáků na nikoho nestřílel na chodbě ze závisti, že ten druhý má lepší kabát nebo tenisky. Vlastně jsem neviděl jiné násilí než příležitostné pěstní bitky mezi chlapci a nikdo nikdy nepoužil zbraně. (Ve skutečnosti v té době z obavy, aby nikomu neříkali slaboch, chlapci soupeře v soubojích ani nekopli.) Krádeže a podvody byly výjimečné. Když se přihodily, nikdo se tím nikdy nechlubil. Nejvážnějším přestupkem ve škole bylo žvýkání žvýkačky nebo neomluvená absence.

Na palubě Queen Mary

Seriózní druháček

Byli jsme samozřejmě také uličníci. Četli jsme s přáteli *Toma Sawyera* a *Huckleberryho Finna* a z těchto knih jsme odkoukali mnoho dobrodružství. Fantazírovali jsme nad stránkami Waltera Scotta plnými odvážných rytířů v bojích za svobodu. Milovali jsme Johna Wayna, westerny, válečné filmy a Steva Reevese – hollywoodského Herkula.

Všichni jsme sledovali disneyovky – *Davyho Crocketta*. S tímto hrdinou jsem se ztotožnil, částečně možná proto, že jsem měl stejné jméno. Měl jsem vlastní čepici z mývala, stejně jako miliony jiných dětí a věřil jsem, že když budu dostatečně odvážný, přemůžu i medvěda – jednoduše tím, že na něj udělám grimasu. O Crockettových politických bojích jsem v té době věděl velmi málo a nikdy jsem nesnil o své vlastní politické kariéře. Za poslední bitvu Crocketta a jeho kamarádů jsem považoval bitvu u Alama, nejhrdinštější událost amerických dějin.

Byli jsme mladí. Hráli jsme si na vojáky a rádi lovili, rybařili a kempovali. Davy Crockett pro nás byl ztělesněním hrdinství amerického průkopníka. Byl jsem oddaným křesťanem a v něm jsem našel Kristovy ideály a sebeobětování. Během dvou let jsem bez své mývalí čepice prakticky nechodil ven – dokonce ani v horkých srpnových louisianských dnech. Pak jsem zase napodoboval jeho dřevorubecké schopnosti v cypřišovém lese nedaleko domu.

Mýtus průkopníků – a bojovníků jako Davy Crockett, osídlujících západ, bojujících s prostředím a budujících zemi uprostřed divočiny – živili Američané v průběhu dvě stě let. V 50. a později 60. letech nás velmi inspiroval. V posledních třech desetiletích se tento mýtus změnil. Den díkůvzdání, tradičně oslavující boj Pilgrimů o vytvoření a osídlení této země, se stal příležitostí pro plytké multikulturní popíjení mezi evropskými Američany a Indiány. Vláda shrnula celý bělošsko-indiánský konflikt do oslavy rozmanitosti a pocitů viny bílých Američanů.

Je to jasné znamení, že jsme zapomněli na naše dědictví, když dovolíme, aby se náš nejdůležitější svátek deformoval ve vykonávání politické korektnosti. Vláda zařídila, aby Američané věděli přinejmenším o bitvě u Wounded Knee, bitvě, která vypukla během vyjednávání mezi americkou kavalérií a indiánským kmenem Dakotů a která zanechala tucty Indiánů mrtvých, včetně žen a dětí. Dnes však ví jen málo Američanů o masakru ve Fort Mims[1], kde 250 bělochů, většinou

[1] Mason, David P. (1975). *Massacre at Fort Mims: Red Eagle Was There*. Mobile, Alabama: Greenbeery.

žen a dětí, zemřelo rukama loupeživých Indiánů.[2] Byl to nejstrašnější masakr v amerických dějinách na obou stranách konfliktu. Knihy, filmy a televize často zobrazují naše americké hrdiny indiánských válek jako brutální kriminálníky a Indiány jako morálně vyšší, mírumilovné lidi, které zlí běloši terorizují.

Na povaze amerických Indiánů si však máme čeho považovat: jejich porozumění přírodě a nezlomnosti proti početní převaze. Je jen správné, aby se indiánské děti učily o hrdosti svých předků a jejich hrdinství. Ctím Indiány za to, že se postavili za své dědictví a bránili ho svými životy. Neplatí ale stejné pravidlo i pro mladé evropské Američany? Neměly by se naše děti učit a rozumět tomu, čeho dosáhli jejich předci?

Evropští Američané přinesli k těmto břehům křesťanství a bojovali za principy, které z nás udělaly nejsvobodnější stát na Zemi. Naši lidé přinesli lékařství a zákony, architekturu, prosperitu a bezpečnost. Přinesli na tento kontinent klasickou západní civilizaci – její filozofii, dějiny, poezii, zábavu a hudbu. Byli to naši vědci, vynálezci a odborníci, kteří nám dali technologii, jež pomohla přistát člověku na Měsíci. Naši významní předci přinesli nevýslovné oběti a těžkou práci, aby vybudovali tento národ. Vyprávění jejich příběhu je naším hrdým americkým mýtem a je v srdci každého z nás.

V šesti

V deseti

[2] Halbert, H. S. & Ball, T. H. (1995). *The Creek War of 1813 and 1814*. Původně vydáno roku 1895. Birmingham: University of Alabama Press.

Všichni jsme učeni, že od Indiánů bylo čestné chránit si *svou* zem a dědictví před masivní imigrací těch, kteří je měli změnit. Avšak ta samá média nás dnes učí, že je pro *nás* nemorální chránit si *naši* zem a naše dědictví.

Většina Američanů jsou potomci těch mužů a žen, kteří tuto zem osidlovali od lesů Maine až k bílým plážím západní Floridy, od mokřin jižní Louisiany k pastvinám Kentucky a nakonec až ke skalnatému pobřeží Kalifornie a vrcholům Aljašky. Pokud naše děti zapomenou, odkud jsme přišli, pokud se nadále poženou za fikcí nové americké reality, stanou se cizinci v zemi, kterou vybudovali jejich předci.

Na škole jsme s kamarády věděli, že jsme synové těchto průkopníků, dědici ducha Davyho Crocketta a Daniela Boona, George Washingtona a Thomase Jeffersona, Teddyho Roosevelta, Jeffersona Davise a Roberta E. Leeho. A svým malým způsobem jsme byli stejní bojovníci jako oni. Vítali jsme hurikány, požáry a katastrofy všeho druhu; ne kvůli nihilismu nebo zatrpklosti, ale jednoduše proto, že jsme toužili po svobodě a vzrušení. Chtěli jsme být vystaveni velkým zkouškám. Chtěli jsme mít příležitost být hrdiny.

Fort Mims: Nejhorší masakr v americké historii

Kamarádi a já jsme si volili strany při baseballu nebo fotbalu, a tak jsme se okamžitě stávali nepřáteli ve hře na válku. Na každé straně železničních kolejí nebo velkého toku zvaného Národní kanál jsme

sestavili armádu s těžkým dělostřelectvem – s žulovými železničními kameny –, která ostřelovala protější stranu. Milovali jsme válečné filmy a příběhy o vojácích a zbraních. Měli jsme rádi obrázky bojových letadel, ponorek a lodí, a sami jsme stavěli modely britských Spitfirů anebo německých Messerschmittů, stejně jako létajících pevností B-52. Líbil se nám ohňostroj a pravidelně jsme experimentovali s různými přípravky střelného prachu a doma vyrobených raket, které jen zřídka fungovaly tak, jak jsme doufali. Jeden z mých přátel ztratil při výrobě domácího vynálezu tři prsty na levé ruce.

Byli jsme oduševnělí a pyšní. Věděli jsme, co znamená čest a houževnatě jsme se jí drželi. Inspirovaní příběhy jsme často byli divocí a beze strachu. Četli jsme příběhy o amerických bojovnících, kteří byli zajati nepřáteli a mučeni, aby promluvili. Věděli jsme, že kdyby se stejná věc stala nám, nic bychom neprozradili. Jméno, hodnost a číslo – nic víc. Toužili jsme po velkém testu. Mladí muži z Gentilly Woods chtěli dostat příležitost být hrdiny. Chtěli jsme riskovat, přinášet oběti za správnou věc a být odvážní jako naši hrdinové.

Občas jsme to s odvahou a touhou po dobrodružství přehnali. Můj nejlepší kamarád Richard Smith a já jsme si jednou hráli na kolech. Potřásli jsme si rukama a odjeli každý na druhý konec ulice Mirabeu. Zašklebili jsme se na sebe, zamávali a vyrazili proti sobě. Šlapali jsme tak rychle, jak se jen dalo, a tvářili jsme se nebojácně. Oba jsme mohli stočit kolo do bezpečí sousedova trávníku, ale naše čest nám to nedovolila.

Ještě dnes si vzpomínám na záblesky kol a rukojetí; na pohled úžasu v Richardově tváři v poslední sekundě. A pak jsem přeletěl přes řidítka a přistál na šedivém asfaltu, který se mi zakousl do holých ramen, sedřel ruce a každý kloub na těle.

Skleslý a občas zkrvavený jsem se z takových dobrodružství vracel domů, moje čest však zůstala nedotčená. Na pár minut jsem byl bojovníkem, jaké jsem viděl ve filmech. Byl jsem postavou z románu Waltera Scotta – hrdina, který zvítězí a vrací se zpět domů ke svým lidem, kteří mu ošetří rány. Často jsem se z takových dobrodružství vracel domů a zjistil, že mi má drahá matka nemohla vyčistit oblečení nebo ošetřit rány. Nemohla zmírnit moje trápení, protože v alkoholu tišila své vlastní.

KAPITOLA 2:
ÚTOČIŠTĚ V KNIHÁCH A PŘÍRODĚ

V létě roku 1956 cestoval otec z New Orleansu do Kansas City. Měl se tam setkat s matčinou sestrou a jejím manželem, Mildred a Wally Hatcherovými, kteří měli přiletět letadlem United Airlines z Los Angeles. Letadlo mělo zpoždění. Otec se ptal u výdeje letenek, kde mu řekli, že je tam nějaký problém. Nic víc mu personál říct nedokázal. Dlouhé hodiny se spolu s ostatními znepokojenými příbuznými, čekajícími na své blízké, procházel letištní halou a nakonec si sednul do auta a pustil si rádio. Ve zprávách oznamovali, že se letadlo mé tety a strýce srazilo s jiným osobním letadlem nad Grand Canyonem, což byla nejhorší letecká katastrofa v dějinách. Tato tragédie hluboce změnila nejen moji matku, ale i zbytek rodiny.

Moje matka, Alice Maxine Cricková, vyrůstala rozmazlována a chráněna v Independence v Missouri. Její otec, Thomas Crick, vynálezce, proměnil továrnu na výrobu sporáků na jednu z největších továren v oblasti Kansas City. Matka se vždy zdála být křehká a hubená po spále prodělané v mládí. V době nemoci byly její sestry Mildred a Madeline stále s ní, staraly se o ni, utíraly jí pot a modlily se u její postele. Když se matka uzdravila, hrály s ní karty a matka skoro vždy vyhrávala. Byla to dovednost, která jí zůstala až do infarktu tři roky před smrtí.

Po její smrti v roce 1993 jsem našel matčino středoškolské tablo. Její spolužáci ho vyplnili překrásnými básněmi a erudovanými nápisy. Všechny byly krasopisně napsané. Porovnal jsem její tablo se svým a udivil mne tzv. progres ve vzdělání v tomto století. Našel jsem také fotografie mladé Maxine Crickové. Byla na nich vážná, zamyšlená, s plavými vlasy a zlatým přelivem okolo dokonalé tváře, a její velké oči vypadaly hluboce modré dokonce i na černobílé fotografii. Už tehdy byla dost vysoká a vypadala skoro příliš hubeně. Fotograf však na film zachytil cosi, co vystihovalo její popis, který jsem našel na table: byla skutečně „andělská“.

V roce 1932 se o Alici Maxine Crickovou začal zajímat mladý muž, který pracoval během vysokoškolských studií v ústřední lékárně. Ona na oplátku obdivovala muže v plášti, který vyplňoval předpisy, čistil dlaždice a dělal limonády. Když si oblékl záložáckou vojenskou uniformu, vypadal jako muž z velkého světa. Jeho jméno bylo David Hedger Duke.

Otcova matka, Florence Hedgerová, která byla profesorkou chemie na Kansas University a spoluautorkou mnohých učebnic chemie (dlouho před zrovnoprávněním žen), zemřela, když bylo otci 12 let. Jeho otec vyrůstal na farmě osm mil západně od kansaské univerzity v Lawrence. Tam se poznal a chodil s profesorkou Hedgerovou, kterou si v roce 1910 vzal. Ernest M. Duke nechal školu v posledním ročníku, aby mohl uživit otcovu i svou novou rodinu. Pracoval jako pošťák.

Otec pracoval nepřetržitě po celou dobu studia, aby svou rodinu uživil. Protože byl dům Dukeových malý, otec musel spát pod vrstvou dek v nevytápěné chodbě. Zimní rána v Kansasu byla občas pod bodem mrazu. Vstával ve 4 ráno a doručoval noviny *Kansas City Star*, aby mohl jít na osmou do školy a pak hned po škole opět doručit večerní *Star* – všechno pěšky.

Během celé střední a vysoké školy pracoval na plný úvazek. S matkou se vzali po jeho promoci v roce 1936. Potom šel pracovat pro firmu Shell jako naftový inženýr. Během druhé světové války sloužil v letech 1940 až 1946 v armádě, pak zůstal v záložní službě jako plukovník. V aktivních rezervách zůstal až do 60. let.

Přestože roky a vzdálenost matčiny sestry oddělily, jejich dopisy přeplněné fotkami jejich mužů a dětí byly stále v naší schránce. Otec protestoval proti matčiným dlouhým telefonátům a rozčiloval se, když přišel účet. A ten přicházel každý měsíc stejně vysoký.

plk. David H. Duke

Nevzpomínám si přesně, jak matka přijala zprávu o strýčkově a tetiččině smrti nad Grand Canyonem. Mlhavě si však vybavuji černobílé obrazy v televizi a černé titulky v neworleanských novinách, které tížily dům jako okovy. Pamatuji si na matčin pláč a na našeho psa, oblizujícího pramínky slz tekoucí po jejích tvářích a sevřených rukách. Mojí sestře a mně to připadalo, jako kdyby nastal konec světa – konec nejen pro tetu

Mildred a strýčka Wallyho, ale také pro nás. Tři dny a tři noci jsme spolu plakali; malé děvčátko, chlapec a jejich rozrušená matka ležící v bolesti na posteli.

Dotti a já jsme neplakali jen za strýčka, tetu a osiřelé bratrance. Plakali jsme za matku. Plakali jsme s ní, tak jako jsme se smáli, když se smála ona. Její slzy byly stejně nakažlivé jako její smích.

Když televize vysílala zprávy, slova nás pořád pálila, opakujíce nám stále znova a znova, že katastrofa byla skutečná, že to nebyla jen nějaká hrozná noční můra ve vlhké letní noci v New Orleansu.

David a Maxine Dukeovi

Pořádek se do domu vrátil s příjezdem otce z Kansas City. Během jeho nepřítomnosti jsme spávali s Dotti v matčině objetí anebo na koberci u její postele. S návratem otce jsme se museli zase vrátit do svých postelí. V pokoji mě během nocí napadalo, že když jsem byl já požehnaný, mí bratranci byli prokletí. Smrt jim vzala matku a otce, ale ne moje rodiče. Byl jsem doma v bezpečí svého pokoje, se sestrou, matkou a otcem.

Potom však matka odcestovala. Sbalila se a odjela na pár týdnů do Kalifornie, aby se postarala o mé bratrance. Otec si i přes své vojenské způsoby a vytížení v práci matčinu úlohu rychle osvojil. Ráno nás budil, udělal dobrou snídani – obvykle ovesné vločky, protože ty se „usadí mezi žebry“ – a kontroloval, abychom se dobře oblékli a odešli včas do školy. V Kalifornii, starajíc se o děti Mildred, matka smutnila stejně jako první dny po neštěstí. Hledala útěchu v alkoholu a když se za dva měsíce vrátila do Louisiany, byla z ní alkoholička. To všechno se stalo velmi rychle. Byl jsem příliš mladý na to, abych pochopil, že matka měla problém s pitím už před katastrofou a smrt tety ho jen učinila nekontrolovatelným.

Po návratu z Kalifornie matka ráno jen zřídka vstávala, aby udělala snídani a připravila nás do školy. Byla vynikající hráčkou golfu, a tak občas zašla do golfového klubu. Víc času ale strávila hraním karet a pitím než golfem.

Její stav se zhoršoval. Životům otce, Dotti a mne se stále víc vzdalovala. Často, když jsem se jí pokoušel vyprávět o svých nejnovějších

dobrodružstvích – nebo se s ní jednoduše pobavit po příchodu ze školy –, byl její projev nesouvislý, nezřetelný a pohyby křečovité. Protože jsem se styděl, když ji mí kamarádi viděli opilou, nevodil jsem domů raději žádné spolužáky. Chtěl jsem jí pomoci nemoc překonat. Večer jsem se hodiny modlil, kleče u své postele, s pláčem prose Boha, aby se matka uzdravila. Občas jsem hledal schované lahve bourbonu a vyléval je do kuchyňského umyvadla. Díky dramatickému dění v domě jsem dospíval rychleji než většina mých přátel.

Otec byl celou dobu trpělivý. Miloval matku stejně jako Dotti a já, a její stav ho hluboce ranil. Málokdy uplynul den bez toho, aby ji neprosil, ať přestane pít. Někdy to slíbila, ale za pár dní nebo týdnů se vrátil domů a našel ji v ložnici pijící bourbon s Coca-Colou.

S matčiným pitím se vyrovnával jako s každou jinou životní těžkostí – ponořením do práce. Vstával okolo 4:30 ráno, pár hodin pracoval doma a potom – stejně jako v době matčina pobytu v Kalifornii – připravil Dotti a mně snídani a poslal nás školy. Potom šel do práce v Shell. Po práci si vzal montérky a věnoval se svojí malé stavební firmě. Domů se vracel pozdě večer a pracoval na inženýrských projektech firmy Shell nebo na projektech dalšího domu.

Často mě po škole bral na stavbu, kde jsem s ním bok po boku pracoval jako truhlář, instalatér, elektrikář, pokrývač nebo malíř. Naučil jsem se tyto dovednosti od otce a on se je zase naučil od svého otce. Něco z nářadí, které jsme používali, používal děda i praděda a mám ho dodnes. Vědomosti o jejich používání se přenášely z generace na generaci a byl jsem za jejich zachování vděčný.

Ke svému otci jsem cítil posvátnou úctu. Měl jsem pocit, že dokáže všechno. Navrhoval domy, které potom postavil do nejmenšího detailu z plánů, využívaje svou mysl a svaly.

Za mou pomocnou práci mi platil dolar na hodinu, což bylo v té době dost. Dal mi takový štědrý plat pod podmínkou, že si z něj polovinu uložím. Do dvanácti let jsem dovedně hobloval dveře, zatloukal hřebíky anebo utěsňoval a natíral okenní rámy stejně jako zkušený dělník. Zároveň jsem měl slušné úspory, z nichž jsem si vydělal každý cent sám.

Když se matka ponořila do alkoholu, otec našel uspokojení v ponoření se do práce a já také. Mým útočištěm se staly knihy a malá chemická sada. Inspirován filmem *Švýcarská rodina Robinsonových* jsem si postavil chatku na vrbě za domem. Tam jsem se oddával knihám a *National Geographic, Science Digest, Popular Mechanics* a *Scientific American* – mým oblíbeným časopisům.

Jak jsem rostl, nacházel jsem své nejlepší útočiště v hustých lesech okolo jezera Ponchartrain ve východním New Orleans. Během tří let jsem každý týden jezdil dvě či tři odpoledne na svém kole v ráji biologů. Tyto mokřiny a cypřišové lesy byly přeplněny obojživelníky, plazy a malými savci jako jsou nutrie, zajíci, veverky, divoká prasata, ryby a tisíce druhů hmyzu a ptáků i flóry.

Zanedlouho jsem měl sbírku všech možných tvorů. Měl jsem je za domem nebo v garáži – vodní želvy, chameleóny, veverky, hady, žáby a všechny možné druhy zvláštního hmyzu.

Naučil jsem se rozlišovat, které druhy hmyzu a jiných tvorů můžu bezpečně chytit do rukou, a které mě bolestivě štíply nebo kously. Poznal jsem, kteří hadi byli jedovatí a dokázal jsem je rozlišovat od nejedovatých. Věděl jsem, kteří by se mi omotali kolem ruky, ale nekousli mě, ani kdybych je k tomu provokoval.

Jeden had se mi jednou omotal kolem ruky a kousnul mě mezi palec a ukazováček tak silně a bolestivě, že mi z rány vystříkla krev. Utřel jsem si ji tričkem, které jsem pak pyšně nesl domů. Během let se ze mne stal expert na pokousání. Klovla mě vrána, kterou jsem chytil, kousla mě mladá veverka, jednou dokonce i netopýr, kterého jsem našel se zlomeným křídlem. Věděl jsem o nebezpečí vztekliny, svým rodičům jsem však o těchto kousancích nikdy nic neřekl, protože jsem se injekce proti vzteklině bál víc než vztekliny samotné. Jednou mě rozčílená husa kousla tak silně, že jsem se vrátil domů s palčivou bolestí. Horší než bolest byl pro mne pohled na krvavé proužky od kousance na ruce. Ale než jsem šel spát – hned po návratu od doktora –, už jsem plánoval další výlet do mokřin na příští den.

Močál se svými nebezpečnými stojatými vodami a řasami, bujnou vegetací, jedovatými hady, divočáky a moskyty, si držel většinu lidí od těla. Kamarádi i já jsme však měli rádi těžkosti a popravdě řečeno i nebezpečí. Bez ohledu na to, jak nás komáři, mouchy, moskyti nebo jedovatý břečťan zraňovali, neodradili nás od naší bahnité země divů. Hmyz jsme odháněli nebo ho zabíjeli přímo na kůži. Opuchliny, vyrážka a pravidelné svrbění byly daní za to, že jsme tam byli, vstupné, na které jsme rychle zapomněli.

Možná, že láska k přírodě, kterou jsem si vypěstoval jako dítě, byla odrazem genů mých předků, kteří po mnoho generací žili na farmě. Každý farmář zná nejenom úrodnou půdu, ale i přírodní život za loukami a poli. Během dlouhých letních dní jsem jezdil na kole v močálech a lesech nedaleko New Orleansu. Miloval jsem zářící slunce, vlhký vánek povívající po rybnících, stín dubů, který mi v horkých

dnech poskytoval odpočinek. Pod jejich mechem obrostlými větvemi jsem ležel na přírodním koberci trávy hustším a jemnějším než plyšový koberec. S přimhouřenýma očima jsem se díval na sluneční paprsky, které vypadaly jako jehly, jež propichovaly zelenou klenbu listů a vystřelovaly do stínů kužely energie. Tady, daleko od ruchu města, jsem poslouchal kvákání žab a zpěv ptáků a naslouchal těm nejjemnějším šepotům života, které jsem nacházel v rákosí anebo břečťanech. V poloslaných vodách jezera Ponchartrain jsem se potápěl do hloubky čtyř yardů ke studenému bahnu na dně, a pak jsem vystřelil na hladinu do světa kyslíku a vzduchu.

S klacky nebo holýma rukama jsme s kamarády chytali vodní mokasíny* i jiné hady, stejně jako množství jiných plazů, které jsme potom prodávali na hadí farmu nedaleko Slidellu. Dvakrát jsem narazil na divoká prasata, která se na mne vyřítila se svými ostrými kly. Unikl jsem vběhnutím do vody plné řas. Jsem přesvědčený, že tváří v tvář takovému nebezpečí jsem nebyl odvážný, jen jsem byl prostě a jednoduše zvyklý na riziko. Pobývali jsme v močálech a lesích, protože jsme odpovídali vnitřnímu volání v nás, které nás tam táhlo. Nemyslel jsem na nebezpečí o nic víc a intenzivněji než to divoké prase. Nikdy jsem necítil puls života silněji než v těchto dnech, které jsou už tak dávno pryč.

Kamarádi a já jsme se prohánělí na kolech v bahnité, až po ramena vysoké trávě zvané Cesta mrtvého muže (jmenovala se tak, protože tam policie jednou našla tělo, které se nikdy nepodařilo identifikovat). Schovali jsme kola do houštin a šli půl míle blátem a močálem místy, kde se střídaly otevřené stojaté vody a hnědé pískové duny se suchými zarostlými místy. Nikdo – ani lovci, kteří sem chodili při honu na lišku, divoké prase nebo zajíce – se neodvážil sejít ani deset yardů od Cesty mrtvého muže. Porost byl příliš hustý, voda a bláto příliš hluboké. Ne však pro nás.

Jednou jsem celý měsíc pracoval na vydlabávání kanoe ze staré klády a pamatuji si na zklamání v den, kdy jsem ji pustil na vodu a ona nabrala perfektní rovnováhu, ale vzhůru nohama. Chtěl jsem tedy udělat v boku díru a naplnit ji vodou. To se mi ale nepodařilo, protože mezitím uplavala. O měsíc později jsem našel starou opuštěnou indiánskou kanoi a opravil ji. Plavala správně, směrem nahoru a následující dva roky mě vozila do nejvzdálenějších částí mokřin.

* Obávaný jedovatý had ploskolebec vodní, které Indiáni nazývali „vodní mokasín“ podle toho, jak dobře plave; pozn. překl.

Po měsících jsem znal každý kus pevné země a hloubku každé stojaté vody. Věděl jsem, kde je bláto, stromy anebo písek, a kde se dá najít čistá voda bez řas. Naučil jsem se všechno o tom, co se dá jíst a kde se to dá najít. Palmy, ryby, divoké cibulky a jahody, ředkvičky, maliny – to všechno tam bylo, stačilo si jen vzít, čehož jsem náležitě využíval.

A ryby! Nikdy jsem nejedl lepší ryby. Rybaření bylo nejkrásnější v nejnedostupnějších zátokách a brodech. Všechno, co jsem potřeboval, byla tyč – nebo dokonce jen zlomená větev –, kus rybářského vlasce, korek anebo suché dřevo a jeden nebo dva háčky. Najít vnadidlo bylo vždycky snadné. Z teplých, bahnitých vod anebo z bohaté černozemě jsem mohl kdykoliv vytahat dešťovky na tisíce háčků.

Ryby jsem očistil, napíchl na klacek a nad plamenem si je opékal. Pokud jde o vodu, na několika místech jsem měl umělohmotné láhve přeříznuté na polovinu pokryté síťkou, aby se tam nedostali moskyti a jejich larvy. V deštivé jižní Louisianě byly vždy láhve plné nejlepší čisté vody na utišení žízně: dar z nebes.

Vzpomínám si, že někoho jiného než mé kamarády jsem v těchto odlehlých končinách viděl jen dvakrát. Jednou mě viděl starý Cajun, který si dělal loď z cypřišového dřeva, beze slova se na mne podíval a já jsem mu pomalými pohyby vesel zmizel z dohledu. A jednou jsme se zase odpoledne vraceli s kamarádem z močálů na Cestu mrtvého muže a viděli otcova společníka. Rozzlobený, celý od bláta, hledal syna, o kterém si myslel, že se mu ztratil v močálech. Nemohl pochopit, že se vracíme z toho, co on nazýval „Bohem zapomenutým místem“. Já jsem zase nemohl pochopit, jak může někdo nazývat místa, která jsem miloval, „Bohem zapomenutá“. Tyto mokřiny a cypřišové lesy ke mně promlouvaly Božím slovem stejně výmluvně jako samotná Bible.

V té době jsem četl knihu Rachel Carsonové *Tiché jaro*,[3] která v 60. letech zpopularizovala ekologické myšlení. Od přečtení prvních řádků se pro mne staly ekologické myšlenky tak reálnými, jako příroda, ve které jsem si hrál a plaval skoro každý den. S nadšením jsem také četl knihy Theodora Roosevelta o jeho safari v divočinách Afriky a Amazonie. Poprvé jsem díky nim pochopil, že věda a příroda, kterou jsem tak miloval, mají vztah k vládě a společnosti jako celek, protože lidé mohou přírodní svět respektovat, anebo zničit. Politika na to měla výraznější vliv, než se na první pohled zdálo;

[3] Carson, Rachel. (1962). *Silent Spring*. Greenwich, Connecticut: Fawcett.

tenkrát pro mne však ještě bylo nudné porovnávat život, který jsem nacházel v přírodě a vědu, která vysvětlovala jeho tajemství.

Také jsme měli jasné představy o chování muže a ženy. Pláč byl pro nás tabu. Bez ohledu na to, jak to bolí, by muž neměl plakat. Snad jedinou výjimkou byl pohřeb. Když mi bylo jedenáct a mou fenku Friskey srazilo auto, sebral jsem z cesty její mrtvé tělo a poprvé pocítil smrt tak blízko. I přesto, že vážila jen 6 kilo, nebyla ztuhlá a k mému zděšení se v ní po zvednutí přelévaly vnitřnosti jako voda v igelitovém sáčku. Pochoval jsem ji za domem. Polovinu mého mladého života strávila Friskey se mnou. Spávala u nohou mé postele, chodila se mnou do lesů a dokonce i do močálů s loajalitou, kterou u lidí těžko najdeme. Byl jsem jí stejně oddaný jako ona mně.

Bolela mě myšlenka, že už nepoběží po mém boku a nebude zkoumat močály nedaleko domu. Když jsem pokládal její stále ještě teplé tělo do tmavě zelené trávy, myslel jsem na doby, kdy mě těšily její bystré oči a vrtící ocas vždy, když jsem měl špatnou náladu, a jak slyšela můj hlas skoro odkudkoliv ze sousedství a vždy rychle přiběhla.

Když jsem jí kopal vlhký hrob, tekl ze mne pot a nebyl jsem si jistý, jestli to byl jen pot nebo slzy, co mě štípalo v očích. Té noci mě v hrudi tížila zvláštní bolest, horší než cokoliv jiného, co jsem kdy cítil. Zaryl jsem svou tvář do polštáře a plakal. I přesto jsem byl rozhodnutý být mužem, takže jsem se přinutil dál nefňukat a nevydat ani hlásku. Zatnul jsem zuby, ponořil hlavu hlouběji do polštáře a bojoval se slzami. Ty však tekly stále a promočily celý polštář.

Chápal jsem, že muž může pociťovat velkou bolest anebo těžkosti, bylo to však cosi, co kromě výjimečných událostí neukazoval na veřejnosti. Párkrát se však stalo, že se mi v nejsoukromějších chvílích mého mládí emoce vylily na rukáv nebo na polštář. Smrt Friskey byla jednou z takových ojedinělých chvil.

V těch dobách jsme s kamarády skutečně považovali za dost zvláštní, když muž objímal muže, kromě případů pohřbů a vyjádření soustrasti. Dokonce i tehdy byl takový fyzický kontakt divný. Na pohřbu kamarádova dědečka jsem si všiml, jak si muži, i v podobném zármutku, při takovém úkonu udržovali odstup. Moje matka samozřejmě vyžadovala obejmutí a polibky jako všechny matky a já jsem jí vyhověl, můj otec mě však objal jen zřídka a já jsem takový dívčí projev náklonnosti ani nevyžadoval. Potřásli jsme si rukama a toto pevné sevření rukou vyjadřovalo lásku otce a syna způsobem, na který dodnes rád vzpomínám.

Matka sdílela s Dotti, otcem a mnou svou lásku, obavy i momenty úzkosti. Nejvíc si však pamatuji na její milující, citlivou duši, její hravost a smích. Občas si myslím, že její citlivost a idealismus byly faktory, které ji přivedly k alkoholu. Když se život neukazoval tak idylický, našla útočiště v pití.

Dnes, když mí kritici tvrdí, že jsou moje politické názory výsledkem špatné výchovy, nešťastného dětství a nefunkční rodiny zatížené alkoholem, myslím, že je to právě naopak. Matka mě přinutila starat se o důležité životní věci, o které bych se jinak nestaral. Její alkoholismus mě například přivedl k mému prvnímu sociálnímu povědomí.

V teenagerských letech jsem přemýšlel o ranách, které alkohol mojí rodině způsobuje. Protože jsem tuto tragédii přímo pociťoval, uvědomil jsem si, že za pochmurnými statistikami obrovských společenských ztrát jsou skutečné rodiny trpící jako ta moje. Kolik milionů manželství alkohol zruinoval, kolik zničil kariér, způsobil autonehod a jiných škod? Kolik vloupání, vražd a znásilnění podnítil? Kolik milionů útoků přinesl? Kolik milionů přišlo o zdraví? Přemýšlel jsem, jak filmový průmysl zidealizoval pití alkoholu a udělal z něj módu. Ve filmech si všichni krásní a úspěšní lidé dali po těžkém dni martini s ledem nebo whisky. Lekce je jasná: když je někdo v depresi, ať se napije. Když se někdo necítí dobře, ať se napije. Když se někdo potřebuje uklidnit, ať se napije.

I přes matčino utrpení jsem byl i já pod určitým tlakem. Pamatuji si, jak jsem na jedné oslavě pil až příliš a pak mi bylo zle. O několik dní později jsme se s kamarády chlubili ve snaze dokázat, jak jsme velcí, jak jsme se opili. Uvědomil jsem si, že jsem se nechal ovládat módou a ne tím, co je správné. Ještě než jsem se dostal do teenagerských let jsem si uvědomil, že skutečné vítězství nad alkoholem nepochází ze zákona. Masmédia však podporují úplně jiný systém hodnot, systém, který nezdůrazňuje vyšší etiku bystré mysli a zdravého těla, ale módní opití nebo užívání drog.

Posledních pár let svého života žila matka u sestry v Oregonu. Díky starostlivosti Dotti a matčinu odhodlání se jí nakonec povedlo nad alkoholem zvítězit. Navštívil jsem ji krátce po mém zvolení do sněmovny v Louisianě v roce 1990 a měla z mého vítězství velkou radost. Byla připoutaná na lůžko a během rozhovoru jsem seděl vedle ní.

Chtěl jsem, aby věděla, že k ní nepociťuji ani nejmenší zášť za smutné chvíle, které mi občas jako dítěti přinesla. Naopak, řekl jsem, že jsem jí *vděčný*. Nejen že mi dala polovinu mých genů, ale i vzácný dar: přes své vlastní neúspěchy a slabosti mě přivedla k in-

tenzivnější starosti o život a rodinu, čehož by v klidném rodinném prostředí nebylo. A ve svém hledání útočiště před těmito problémy jsem objevil krásu přírody a lásku k vědě a knihám. Dala mi víc, než si myslela a byl jsem jí za to vděčný. Děkuji Bohu, že jsem jí na sklonku jejího života mohl své pocity vyjádřit.

Naposled jsem matku viděl pár týdnů před její smrtí v roce 1993. Hrozný infarkt ji částečně paralyzoval, a tak nemohla dobře mluvit. Mohla se však smát a psát věty na malou tabuli. Přesto, že nemoc oslabila její tělo, měla v očích stále to překrásné světlo, které přinutilo jejího středoškolského obdivovatele, aby na tablo napsal o její andělské kráse. O několik týdnů později byla pochována na národním hřbitově na vrcholku s výhledem na zasněžený Mt. Hood.

KAPITOLA 3: SYN JIHU

Ve ztracené lásce – nebo příležitosti – je vždy trocha romantiky. Většina chlapců vyrůstajících na Jihu v 50. a 60. letech byla zblázněná do Konfederace. Oslavovali jsme narozeniny Roberta E. Leeho. Fandili jsme Jihu v každém filmu z „občanské války“ a milovali jsme ideály cti a rytířství, které Robert E. Lee, Jefferson Davis, Nathan Bedford Forrest, Stonewall Jackson a Jeb Stuart ztělesňovali.

Vzdáleni demagogům nebo budoucím diktátorům, jak byli často označováni, byli občanští a vojenští vůdci rozumní, vzdělaní muži žijící v rozporu mezi loajalitou a hodnotami. Věděli, že vstupují do války, ve které má nepřítel značnou převahu v počtu mužů, zbraní a financí, ale i přesto byli láskou ke svobodě a smyslem pro povinnost donuceni bránit Jih. Robert E. Lee byl například americkým hrdinou, kterému bylo nabídnuto velení spojené armády, ale přesto cítil, že ho jeho povinnost váže k rodné Virginii.

S kamarády jsme viděli, jak jsou vůdci Jihu ve školních učebnicích negativně vykreslováni. Tyto učebnice byly tištěny v Bostonu nebo Chicagu a ne v New Orleansu nebo v Atlantě. Od rodin jsme se dozvěděli, že „občanská válka“ z našich učebnic byla ve skutečnosti „válkou za nezávislost Jihu“ nebo „válkou mezi státy“. Nebyla „občanskou válkou“, protože to nebyl boj o kontrolu vlády nad národem, ale zápas o nezávislost jeho jedné části.

Pro syny Jihu nebyla naše strana v konfliktu agresorem. Věděli jsme, že Jih jednoduše chtěl, aby ho nechali na pokoji. Neměl v úmyslu vnucovat svou politiku a myšlenky Severu. Ale Abraham Lincoln opatrně vmanévroval Jih do výstřelů u Fort Sumteru. Lincolnovy činy předpovídaly, že se blíží válka a Jih věděl, že nemůže vyhrát, pokud má Sever na Jihu důležité pevnosti.

Sdíleli jsme přesvědčení našich předků, že činy našich jižanských otců byly konstituční. Každý stát se k Unii přidal dobrovolně a ústava žádnému státu nezakazovala z ní odejít. Skutečné demokratické principy samosprávy dovolují lidem vybrat si vládu, jakou si přejí. Konfederační ústava se podobala ústavě Spojených států s možná ještě jasnější ochranou práv států.

Pro nás válka za nezávislost Jihu nikdy nebyla o otroctví. Byla o jižanských lidech přesvědčených o svém osudu stejně, jako když si chtěly americké kolonie vládnout samy, bez britské hegemonie. Věděli jsme, že otroctví se praktikovalo pod pruhy a hvězdami stejně

jako pod hvězdami a mřížemi. Dokonce i po velké válce, která ho měla ukončit, otroctví v mnoha státech Unie pokračovalo. Byl to problém uchovávaný v pokrytectví. Americká ústava mlčky přijala instituci otroctví, když v článku 1, odstavci 2, navrhla sčítání otroků z důvodu censu. Dokonce i vyhlášení rovnoprávnosti osvobodilo otroky jen v oblastech Jihu pod vládou Konfederace – ne však na Severu.

S kamarády jsme četli projevy senátora za Jižní Karolinu, Johna C. Calhouna, prezidenta Konfederace Jeffersona Davise a hrdinské a občas tragické příběhy bitev od Bull Runu až po kapitulaci u Appomattoxu. Milovali jsme Konfederaci.

Neměli jsme však touhu oživit ji, protože jsme milovali Ameriku, která se stala naší vlastí, Sever i Jih. Věřili jsme, že i když byl Jih v právu, jeho porážka byla signálem od Boha, aby se země sjednotila. Při poslechu národní hymny se nám svírala hrdla a při recitování slibu věrnosti jsme stáli rovně a hrdě s očima naplněnýma pýchou před malou americkou zástavou, která visela v každém rohu naší třídy.

Loajální Američané na Severu by měli pochopit to, co ví každý správný Jižan: najděte špatného Jižana, který nebude bránit Jih a najdete Američana, který nebude bránit Ameriku.

Věděli jsme, že Amerika je ve světě číslo jedna a byli jsme na tuto skutečnost pyšní. Pyšní dost na to, abychom ve škole pracovali s úsilím a víc se snažili ve sportu, anebo jednoduše nevyhazovali odpadky, protože jsme cítili, že jsme součástí čehosi, co je mnohem větší než my. Skutečně jsme si v největším národě na světě chtěli zasloužit své místo a byli jsme připraveni přinést za splnění tohoto snu oběti.

Dnes se stal americký sen synonymem zbohatnutí, ne však tam, odkud pocházím já. Někteří chlapci z mé čtvrti ten sen možná měli, ale pro většinu z nás ze střední třídy v Gentilly Woods nebyly naše sny o penězích. Byly to sny o záležitostech srdce, ne kapsy. O tom, že se staneme astronautem nebo mořským biologem, hrdinným vojákem, plavcem nebo letcem. Pro některé to byly sny o vybudování nejvyšších budov, napsání nejlepších románů, složení písní, které by pohnuly srdci milionů. Atletické děti snily o tom, že budou nejlepší ve fotbale, baseballu nebo běhu. Některé sny byly o průzkumu ve stínu pyramid, odhalování jejich dlouho skrytých tajemství nebo použití chemie na vytvoření substance, která by odolávala gravitaci. Některým sliboval americký sen chudobu a tvrdou práci, protože jsem znal pár chlapců, kteří byli ochotni všeho se vzdát a stát se misionáři Krista.

A co já? Mým snem ve 12 letech bylo stát se vědcem. Miloval jsem přírodu, která mě vedla ke studiu možností člověka. Měl jsem mlhavou představu o tom, že se stanu astronautem nebo vědcem v americkém vesmírném programu. Sleduje tento cíl jsem četl všechno od biologie, lidské genetiky a jiných věd, zaobírajících se lidskou psychologií. Četl jsem také spoustu věcí o antropologii, archeologii a dějinách.

Čím víc jsem četl, tím víc jsem zjišťoval, že mé přirozené a tradiční kulturní dědictví je pod útokem. Začal jsem zkoumat zkušenosti jiných mladých lidí prostřednictvím vlivu televize a jiných médií: postupně jsem se ve svých názorech stával více liberálním.

Právě jsem si začínal uvědomovat politiku, když přišla šedesátá léta a rasová integrace se vynořila jako největší problém americké politické scény. Čím víc jsem četl a sledoval televizi, tím víc sympatií k americkým černochům jsem cítil.

KAPITOLA 4: TRANSFORMACE

„Vždycky se drž pravdy," říkala mi Pinky. Povzbuzovala mě, abych se rodičům přiznal k náhodně rozbité porcelánové figuríně, kterou si cenili. „Co by na to řekl Ježíš?" dodala. Nakonec jsem svůj přestupek přiznal a čelil trestu, ale musím říct, že to bylo lepší než žít se lží.

Naše černá hospodyně Pinky mi byla po sestře Dotti a matce druhou nejbližší ženou. Rodiče si ji najali na pomoc v domě a na dohled nad Dotti a mnou, nikdy se na ni však nedívali jako na zaměstnance. Když zůstala déle, vždy jsme trvali na tom, aby s námi večeřela a stejně tak i otec očekával, že si přisedne ke stolu. Bylo velké štěstí mít tak dobrou domácí pomocnici. Myslím, že v té době to bylo mnohem častější na Jihu než na Severu.

Matka mě často vozila do nejčernějších částí New Orleansu, do spodní části Claiborne Avenue. To bylo koncem 50. let, kdy bylo bezpečné chodit po ulicích, před vynálezem „bratrství a lásky", který přineslo hnutí za občanská práva.

Pinky u mne měla stejnou autoritu jako matka a otec. Když jsem ji neposlechl, rodiče mě potrestali, jako kdybych neposlechl je. Pinky dělala domácí práce a připravovala pro mne jídlo. Bavili jsme se o tisíci a jedné věci. Stále se snažila odvodit každý názor ze silného křesťanského pohledu. Domlouvajíc mi za neslušné chování, vždycky dodala: „Co by na to řekl Ježíš?" Tato slova měla spíše formu oznámení než otázky, protože odpověď byla vždy jasná: „Ježíš by to neschválil." Pro Pinky neexistovaly žádné odstíny šedé k jakékoliv etické otázce, jen bílá nebo černá. Naučila mě být rozhodným a houževnatým – promyslet si problém a potom zaujmout stanovisko, ne to hrát na obě strany. Tento rys mi už zůstal.

Pokud jde o rasové otázky, Pinky měla tradiční jižanský černošský názor. Trvala na používání vedlejší toalety, ne hlavní, a když jsme šli do restaurace, vždy používala část pro „barevné". Byla proti stýkání se s bělochy jinde než v práci.

Jednoho dne jsem se jí zeptal, jestli nemá se segregací problém. Odpověděla jednoduše a výstižně: „Chci být se svými *vlastními* lidmi." Přestože nebyla „*mou vlastní*", když zemřela, viděl jsem v rakvi její laskavou tvář a viděl jsem někoho, kdo mě měl rád a koho jsem měl rád já. Byla člověkem, který mě rozesmál, potrestal, když jsem si to zasloužil a povzbudil, když mě viděl dělat něco zodpovědného nebo tvořivého.

Po smrti Pinky jsem cítil, že jsem ztratil kohosi, kdo byl víc členem rodiny než přítelem. Bolest z její smrti byla nejhorší, jakou jsem cítil od leteckého neštěstí nad Grand Canyonem, při kterém se zabili strýc a teta. Matka a já jsme byli jediní běloši na pohřbu Pinky.

Hudba a kázání na pohřbu byly živelné a silné. Čisté, nezadržitelné city se lily z kněžových úst, jako by byl jejich význam druhotný v porovnání se způsobem, kterým mluvil. Plakal smutkem a bolestí, smál se hlasitě a hluboce, varoval nás před Božím hněvem, krčil se před ním, zuřil ve zlosti na ďábla, prosil o odpuštění a tento stav předával obecenstvu tak lehce, jako opilec předá druhému opilci láhev whisky. V metodistickém kostele, který navštěvovala naše rodina, jsem nikdy nic podobného nezažil. V našem kostele byly pocity jemné a držené na uzdě, kdežto v černošském kostele byly podávány ve své syrové podobě. Byl jsem tím víc fascinovaný než dojatý. V těchto dnech se mého srdce nejvíc dotýkaly myšlenky, že u mne už Pinky po skončení obřadu nikdy nebude.

Tón bohoslužby vyzněl ve spojení s mými myšlenkami na Pinky nepřiměřeně. Bylo těžké spojit si ji s divokostí černošského kostela. Způsob, kterým obecenstvo odpovídalo knězi, mi připomínal situace, kdy Pinky při žehlení koukala na televizi a zapojovala se do dialogů, jako by byla součástí televizní hry. „Dobrý, děvče," říkala Pinky k televizi, žehlíc otcovy košile. „On taky, jo…hmm, správně." Když jsem poprvé viděl *Jih proti Severu*, tak jsem černošskou chůvu a Scarlett chápal – prožíval jsem to.

Jak jsem rostl, rostlo i hnutí za občanská práva a když mi bylo jedenáct, Jih byl v chaosu. Sociální struktura, která existovala stovky let, byla překvapující rychlostí úplně převrácena. Zpočátku jsem o rasové otázce moc nepřemýšlel. Byl jsem víc zaneprázdněný láskou k přírodě, vědě a úniky do světa knih (většinou vědeckých a jen málo politických).

Instinktivně, díky lásce ke Konfederaci, jsem se ztotožnil s tradičním konzervativním postojem Jihu, odporujícím rasové integraci. Hnutí za občanská práva jsem jednoduše viděl jako destrukci jižanského způsobu života, ale hlouběji jsem se tímto problémem nezabýval. S postupem hnutí na čelní místo zpráv začátkem 60. let jsem začal číst noviny a časopisy, a tak rostly mé sympatie k černochům.

Prakticky všechno, co bylo o tomto problému napsáno v knihách, novinách a časopisech, stejně jako v televizi, mě vedlo k přesvědčení, že hnutí za občanská práva je založeno na principu spravedlnosti

a lidských práv. Média tvrdila, že tato opatření povedou Ameriku k rasové harmonii a materiálnímu růstu.

Četl jsem články, tvrdící, že významný genetický rozdíl kromě barvy kůže mezi bělochy a černochy neexistuje. Tvrdily, že rasové rozdíly v chudobě, počtu nemanželských dětí, zločinnosti, drogové závislosti a výchovných neúspěších jsou způsobeny jen rozdílným prostředím. Média tedy nakonec svalila neúspěchy a nekonkurenceschopnost černých na segregaci a bělošský rasismus. A z chudoby černochů byli rovnou obviněni zlí běloši.

Někteří významní vědci tvrdili, že nic takového jako rasa neexistuje; že rasa je cosi náhodné a tedy pro způsob kvalifikace lidstva nepodstatné. Jiní vědci šli dokonce tak daleko, že tvrdili, že černoši nejsou podřadní, ale ve skutečnosti jsou prapředky lidstva – a možná i nadřazení nad bělochy. Jednou jsem četl názor, že černoši mají méně tělesného ochlupení než europoidi, což je znak jejich revolučního pokroku a nadřazenosti.

Některé příběhy vyprávěly o utlačování otroků v otroctví a diskriminaci a brutalitě vůči nim trvající až do zrovnoprávnění. Srdcervoucí příběhy by vyprovokovaly sympatie a zlost každého člověka citlivého k lidskému utrpení. Zároveň jsem objevil články o „velké civilizaci v Africe“ a „černých velikánech amerických dějin“.

V celonárodně distribuovaných knihách nedělní školy jsem našel články o tom, že Bůh byl proti rasovým rozdílům a diskriminaci. Prvněkrát ve 2000letých dějinách křesťanství se zdálo, že byl vynalezen nový hřích: rasismus. Mnozí církevní vůdci různých vyznání začali vystupovat proti rasismu a segregaci a byli odměněni ohromnou chválou v médiích.

Dokonce i mé vlastenecké hodnoty se uváděly jako příčina rasové integrace. Četl jsem články ve významných novinách, které zastávaly názor, že rasová rovnost je hlásána v ústavě Spojených států. Pravidelně byla citována slova Deklarace nezávislosti: „Držíme se těchto pravd, aby bylo jasné, že všichni lidé jsou si rovni…“

V dodatku ke slovům Thomase Jeffersona v Deklaraci nezávislosti byla tato věta v těchto článcích pravidelně opakována: „Nic není v knize osudu psáno s větší jistotou než to, že tito lidé (černoši) mají být svobodní.“ Jednoho léta jsem odcestoval s otcem do Washingtonu a viděl jsem tato slova vyrytá velkými písmeny na inspirativním památníku Jefferson Memorial na Potomacu.

V projevu v Gettysburgu, který byl citován skoro stejně často jako Deklarace nezávislosti, Lincoln zjevně vzdal hold konceptu rasové

rovnosti: „Před osmdesáti sedmi lety přivedli naši předci na tento kontinent nový národ, zmítající se v chudobě a oddaný myšlence, že všichni lidé si jsou *rovni*.“

Pro zapáleného mladého patriota, který obdivoval muže jako byli Davy Crockett, Teddy Roosevelt, Thomas Jefferson a Abraham Lincoln, byly tyto citáty velmi přesvědčivé. Má víra, že největší hrdinové Ameriky podporovali rasovou rovnost, pomohla ovlivnit moje názory.

V té době byla hlavním problémem integrace veřejných škol a média to zobrazovala jako dobrou věc pro celou Ameriku. Soudě na základě televize vlastně integrace znamenala, že jedno nebo dvě černošská děvčata budou navštěvovat do té doby čistě bílou školu. Bílí byli naopak ukazováni jako lidé křičící rasistické nadávky – a napadající dobře oblečené černošské děti, které byly do školy doprovázeny.

Během let jsem v televizi viděl stovky dramatických popisů, jak bylo černochům ubližováno, jak byli utlačovaní, věznění, diskriminovaní, falešně obviňovaní, lynčovaní, znásilňovaní, zesměšňovaní a zotročovaní. Protože jsem byl idealista a chtěl jsem být férový, štědrý a rytířský – a protože jsem byl pod vlivem médií –, dospěl jsem k závěru, že rasová integrace pozvedne černochy k jejich skutečným schopnostem, a tak zajistí spravedlnost pro ně a pokrok pro všechny.

Tvrzení o tom, jakou významnou roli sehrála ohledně integrace v 50. a 60. letech televize, není zveličené. Do domovů vstoupilo živé televizní vysílání a neomylní televizní hlasatelé byli větší než život sám. V úžase nad technologií mnozí lidé nekriticky přijímali to, co jim bylo v televizi servírováno. Já jsem nebyl výjimkou.

Jako vždy jsem nacházel velké potěšení v knihách a vědeckých časopisech. Občas jsem četl pod peřinou s baterkou, dokud mi ji otec nevzal. Měl jsem rád chemii a pokračoval jsem ve sběru divokých zvířat. Když jsme se přestěhovali do Jefferson Parish, daleko od močálů, musel jsem se zvěřince z garáže a velkého dvora v Gentilly Woods vzdát, protože jsem ho neměl kde chovat. Plazy a obojživelníky jsem pustil na svobodu a některé věnoval přátelům. Ve škole jsem hrál v basketbalovém mužstvu a začínal jsem objevovat krásy a záhady opačného pohlaví.

Byly to pro mne vzrušující časy: dětství pomalu odcházelo a začínal jsem zkoumat dogmata, přijímaná světem okolo mne. Rebeloval, vyzýval a zkoumal jsem všechno. Aniž bych si to uvědomil, docházelo k drastické změně mých názorů.

Otec často dával spravovat auto do Gary’s Super Service, malé garáže v černošské oblasti v západní periferii neworleanské obchodní

čtvrti. Jako většinu chlapců v tomto věku mě fascinovala auta a byl jsem rád, když mi Gary nabídnul, že mě naučí něco o autech a že v jeho garáži můžu pracovat. Měsíce jsem k němu po škole dvakrát týdně chodil a pracoval na autech.

V Garyho servisu jsem po škole potkával hodně černochů. Večeře jsem jídal v černošské restauraci kousek od garáže a dlouhé hodiny jsem se bavil s černými obyvateli New Orleansu. Byla to hodnotná zkušenost. Nejenže jsem se toho naučil hodně o autech, ale poznal jsem i mnoho zajímavých lidí. A zároveň jsem se hodně naučil o černé rase.

Co jsem se o nich naučil se mi líbilo. Ale také se zdálo, že postoj liberálů byl poměrně špatný, protože rasové rozdíly byly zjevné a sahaly daleko za barvu pleti. Bylo by těžké kategorizovat všechny odlišnosti, kterých jsem si všiml. V té době jsem se je ani nesnažil uspořádat, ale odlišnosti začínaly fyzickým vzhledem až k jemnějším charakteristikám jako extrémní nechuť k práci v chladném počasí. V chladných dnech, kdy jsem se cítil osvěžený, vypadali mí černí spolupracovníci letargicky.

V době, kdy jsem pomáhal otci s firmou, jsem často pracoval po boku bílých i černých dělníků. Mnozí byli potřební jen na den, takže je otec najímal z ulice nedaleko charity v centru města. Někteří z nich byli dobrými dělníky, někteří horšími. Běloši byli méně vznětliví a živelní než mí spolupracovníci v Garyho servisu.

Černoši tam byli velmi jednoduší, skoro jako děti s jejich emocionálními výkyvy. Rychle se rozesmáli, naštvali, měli blízko k pláči při malých problémech nebo zklamáních, byli náladoví a temperamentní – i když jejich nálady byly obvykle spíš obveselující než hrozivé. Jasně si vzpomínám na pohvizdování a broukání, které často naplnilo dílnu a jak téměř tancovali, když přecházeli z jednoho místa na druhé, nebo jak se rytmicky kývali do své vlastní melodie. Nebylo žádným tajemstvím, že uměli zpívat; a v Garyho dílně zpívali všichni. Měl jsem rád jejich přítomnost, ale sám jsem nezpíval.

Pár měsíců po tom, co Gary svou dílnu zavřel, jsem viděl britského antropologa Ashleyho Montagu v televizní talk show a okamžitě jsem si přečetl jeho knihu *Nejnebezpečnější mýtus člověka: falešná představa rasy*.[4] Toto téma mě natolik zaujalo, že jsem si přečetl i knihu *Černý jako já*,[5] autobiografii bělocha, který si nabarvil kůži, upravil si vlasy a poukazoval na to, jak s ním bylo na Jihu špatně zacházeno.

[4] Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy Of Race*. New York: Columbia University Press.

[5] Griffin, John Howard. (1961). *Black Like Me*. Boston: Houghton Mifflin.

V té době jsem také četl *Zabít drozda*[6] a s černochy jsem sympatizoval. Událost, která mě nejvíc šokovala a posílila mé rovnostářské názory, byl výbuch bomby v birminghamském černošském kostele v roce 1963, kde byla zabita čtyři černošská děvčata. Týdny byly noviny a média zaplněny hroznými popisy události, zvuky a obrazy ukazujícími utrpení pozůstalých. Přesvědčil jsem se, že integrace je vznešená a správná a že její odpůrci, jak dokazovaly jejich kruté výroky a napjaté tváře protestujících před školami, reprezentují všechno ignorantské, nevznešené, netolerantní a necivilizované.

Být rasovým rovnostářem bylo lehké. Podle knih, novin a časopisů, které jsem četl, věřili všichni prominentní herci, vědci a politici v rasovou rovnost. Byl jsem hrdý, že sdílím názor s těmito lidmi, kteří se proslavili a kteří tvrdě pracovali, aby nás dovedli k lepší budoucnosti. Zároveň jsem si uvědomoval, že bílý rasismus může být populární hluboko na Jihu, ale držení se takových názorů by bylo pro mladého muže, který se chce stát astronautem, velmi škodlivé.

Ve věku 13 let jsem byl plachým, idealistickým knihomolem, na druhou stranu však fyzicky zdatným ještě z dob svých toulek močály. Nepochyboval jsem o tom, že hnutí za občanská práva a integrace vyhrají, rasová diskriminace skončí a všechno se stane tak nádherným, jak to rovnostáři předpovídali. Na Jihu se hroutily bariéry; Nejvyšší soud pokračoval v porážení Jima Crowa a černošská politická aktivita i moc dramaticky rostly. Jedna věc byla jistá, politika mě moc nezajímala.

V osmé třídě v hodině občanské výuky na Ganus Junior High School nám učitelka dala zajímavý úkol. Měli jsme si vybrat téma zabývající se současnými událostmi a polemizovat o něm, pak o něm udělat průzkum a rozumně si svou práci ve třídě obhájit. Mé téma bylo „Důvody rasové integrace ve vzdělání". Poté, co si každý vybral své téma a vyjádřil se k němu, jsme měli za úkol udělat k němu výzkum, který zastává opačný názor k tématu, které jsme si původně vybrali. Tento úkol do mé mysli vnesl neklid.

Toho odpoledne jsem šel do školní knihovny udělat výzkum na téma „Důvody *proti* rasové integraci ve vzdělání". Našel jsem hodně knih zabývajících se předmětem rasové rovnosti a integrace ve vzdělání. Zjevně jsem si vybral téma, na které bude lehké udělat výzkum. Jak jsem však procházel těmito knihami, zjistil jsem, že se jedna za druhou staví za integraci. Dokonce i malá knihovna církevní školy měla

[6] Lee, Harper. (1960). *To Kill a Mockingbird*. Philadelphia: Lippincott.

nejméně tucet knih podporujících hnutí občanských práv a jeho hrdinů, ale *žádnou* knihu opačného názoru. Proč? Bylo zřejmé, že opozice proti integraci existuje. Viděl jsem bílé oponenty, zastánce segregace, kteří byli všude na Jihu voleni. Bílí demonstrovali v New Orleansu, aby zabránili integraci škol a skoro každý důležitý politik se proti tomu v té době principiálně postavil. Přesto jsem nemohl najít žádnou knihu odporující integraci.

Následující den jsem šel do knihkupectví Doubleday na Canal Street, doufaje, že tam najdu knihy oponující nucené integraci veřejného vzdělávání. Našel jsem tucty knih podporujících integraci a dokonce některé hlásající černošskou nadřazenost. Ale zase nic, co by se stavělo proti integraci. Dokonce i knihy, které prý nabízely vyrovnané názory na tento problém, byly ve své prezentaci problému integrace jednostranné. Nakonec, abych se pohnul z místa, jsem se rozhodl napsat *proti*integrační názor z *pro*integračních knih.

Tyto argumenty však nebyly vyvážené. Liberální knihy hnutí za občanská práva vyložily argumenty zastánců segregace tak, že vypadaly banálně a hloupě. Četl jsem, že běloši stojí proti integraci kvůli sexuální nejistotě; že běloši chtějí utlačovat černochy, aby je mohli držet ekonomicky porobené a vykořisťované (marxistický výklad); že zastánci segregace nenávidí černochy jen kvůli jejich barvě. Některé z knih tvrdily, že se zastánci segregace domnívají, že černoši jsou méně inteligentní a mají větší sklon k násilí než běloši – a tento rozdíl, jak argumentovali, by vedl ke značnému poklesu amerického vzdělání. Liberálové tyto argumenty stroze odbyli tvrzením, že „žádný vědecký důkaz nepodporuje tvrzení, že běloši jsou chytřejší než černoši“ a donekonečna opakovali, že „jediný rozdíl je barva pleti“.

Byl jsem v rozpacích. Musel jsem ubránit pozici, která neměla žádný podpůrný důkaz a proti které jsem morálně stál. Když jsem otevřel noviny pár dní předtím, než mi skončil termín odevzdání úlohy, uviděl jsem něco, co mi dalo jiskru naděje. *Times Picayune* informovaly o setkání v Municipal Auditorium pořádaném neworleanskou pobočkou Sdružení bílých obyvatel (White Citizens Council). Citovaly soudce Leandera Pereze z občanského sdružení, který říkal, že integrace zničí kvalitu neworleanského veřejného školského systému.

V článku nebylo moc informací, ale fakt, že jsem se dozvěděl o občanském sdružení, zvýšil moje naděje na nalezení informací z pohledu zastánců segregace. Po škole jsem hned zajel tramvají po staré Canal Street do kanceláře sdružení na Carondolet Street, očekávaje, že na podporu segregace najdu pár nejasných, zdiskreditovaných zdrojů.

Žena ve středních letech, paní Singletonová, s pihami a brýlemi, mě přivítala hlubokým jižanským přízvukem charakteristickým víc pro Mississippi než pro New Orleans. Byla zaneprázdněná poštou, a tak jsem se jí rychle zeptal, jestli má nějaké knihy, které oponují integraci vzdělání. Lehce nervózním způsobem ukázala na police, které byly víc než dva metry vysoké a táhly se po celé stěně. „Podívej se," řekla.

Co jsem viděl mě ohromilo. Měli stovky knih, které podporovaly názor, že rasové rozdíly jdou o hodně dál než k barvě kůže, že dědičnost je klíčovější faktor pro inteligenci a osobnost než prostředí, a že existuje historický doklad toho, že rasová integrace a mezirasové sňatky v mnoha národech, které se rasově smísily, zpomalily růst a vedly ke snížení standardů společností.

Nacházel jsem knihy prominentních genetiků, psychologů, antropologů, historiků, sociologů a učitelů. Všichni zastávali názor, že bez ohledu na to, jak moc bychom si přáli, aby to tak nebylo – *na rase záleží*. Zaujala mě kniha od Audrey Shuey *Testování černošské inteligence*,[7] v níž bylo posbíráno 384 různých vědeckých studií o inteligenci a rase a všechny poukazovaly na značné rozdíly mezi rasami. Další kniha, která mě upoutala, byla *Rasa, nepokoje a revoluce*[8] od Teddyho Roosevelta, prezidenta, kterého jsem obdivoval za jeho konzervativizmus a patriotismus.

Všechno to pro mne byl šok. Našel jsem názor postavený proti rasové segregaci, názor vzdělaný, inteligentní – dokonce podporovaný mnoha slavnými Američany – a ne jen vychloubání bílých zastánců nadřazenosti. Byl to názor na rasu, o kterém by americká média ani nepřiznala, že existuje.

Neměl jsem moc peněz – bylo to v roce 1963 a bylo mi jen 13 roků – tak, jsem se paní za stolem zeptal, kterou knihu by mi doporučila. Vybrala knihu *Rasa a rozum: Yankeeský pohled*[9] od Carletona Putnama a dala mi ji do papírové tašky spolu s ručně napsaným účtem. Jak jsem šel k tramvaji na Canal Street, zněl mi v uších hlas Pinky a přemýšlel jsem, jestli můžu pošpinit její památku čtením takové knihy. Ubližoval jsem jí nějak tím, že jsem uvažoval o tom, že se rasy liší?

---

[7] Shuey, A. M. (1958/1966). *The Testing Of Negro Intelligence*. Lynchburg, Virginia: Bell Edition, New York: Social Science Press.

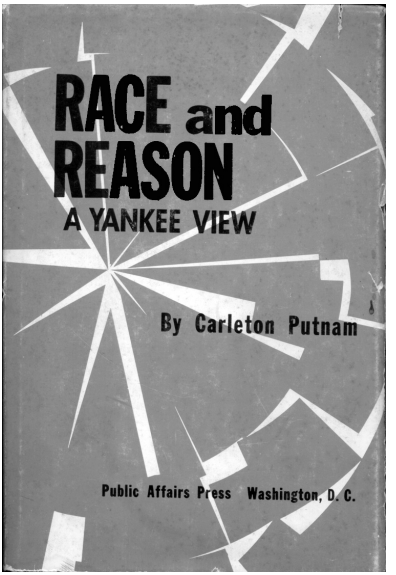
[8] Roosevelt, Theodore. (1996). *Theodore Roosevelt on Race, Riots, Immigration, and Crime*. Washington, DC: Scott-Townsend. (PO Box 34070, NW Washington, DC 20043).

[9] Putnam, C. (1961). *Race And Reason: A Yankee View*. Washington: Public Affairs Press.

Potom jsem si však vzpomněl na nabádání Pinky, abych se vždycky držel pravdy, jako kdyby to řekla přímo přede mnou. Pokud se mám držet pravdy, pak se tedy nesmím bát konfrontace se lží.

Představoval jsem si, že kniha *Rasa a rozum* bude jen lehko vyvratitelný, plytký výklad rasových předsudků. Zároveň jsem z toho však měl smíšené pocity.

Když jsem vycházel z malé kanceláře na Carondolet Street, neměl jsem ani tušení, že zanedlouho budu číst knihu, která změní můj život.

ČÁST II

RASA A SKUTEČNOST

KAPITOLA 5: RASA A ROZUM

Tato kniha mě fascinovala. Četl jsem ji v tramvaji, pak během celé cesty autobusem domů, až jsem málem přejel zastávku. Když jsem šel od autobusu domů, konečně jsem si dočetl pár posledních odstavců a dal si pauzu. Zavřel jsem ji a během chůze o ní přemýšlel. Toho večera jsem zhltl večeři a pak vyběhl nahoru po schodech do svého pokoje, kde jsem vyndal knihu z tašky a četl, dokud jsem ji nedočetl celou.

Ta kniha mě nezměnila, ale donutila poprvé kriticky uvažovat o rasové otázce a zapochybovat o rovnostářských argumentech, které jsem bezvýhradně přijímal. Nebyl jsem připraven vzdát se své rovnostářské víry, ale *Rasa a rozum* mě donutila vzít na vědomí existenci jiných logických a vědeckých argumentů.

Sám sebe jsem se ptal: *Co když jsou ty věci, o kterých se tu píše, pravdivé? Co když jsou složení, kvalita a odlišnosti ras rozhodující faktory pro životaschopnost civilizací?*

Putnam prorokoval, že masivní rasová integrace v amerických veřejných školách povede k nárůstu černého rasismu, zášti a frustraci, snížení standardů vzdělání, rostoucímu násilí ve školách a k následné implozi ve velkých amerických městech. Obával jsem se, že by takový osud naši zemi mohl potkat. Rozhodnul jsem se zjistit pravdu bez ohledu na to, na které straně leží.

Jedno Putnamovo tvrzení mě zvlášť zaujalo. Prohlašoval, že většina amerických zakládajících otců nezvratně věřila v rasové rozdíly a že dokonce i prezident Lincoln, velký emancipátor, opakovaně prohlásil, že věří v existenci natolik velkých rozdílů mezi rasami, že je nutné jejich oddělení. Pokud byla Putnamova tvrzení správná, pak jsem musel uznat, že mě média v jedné důležité věci podvedla. Naše generace se učila, že rasová rovnost byla součástí principů našich zakládajících otců a dokonce ji zjevně prezentovali v *Deklaraci nezávislosti*:

> **Držíme se těchto pravd, aby bylo jasné, že všichni lidé jsou si rovni, že byli stvořeni svým stvořitelem s jistými nezadatelnými právy...**

Většina Američanů tato slova okamžitě pozná. Ale znamenají, že Jefferson a ostatní patrioti, kteří připojili pod tento dokument své

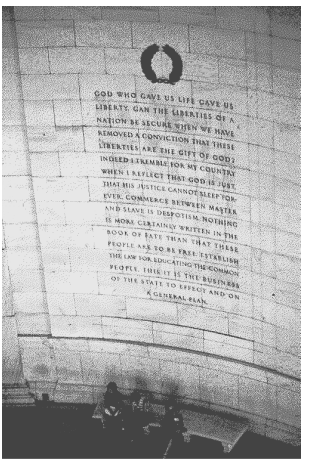
podpisy, věřili, že všichni lidé si jsou opravdu biologicky rovní, že stvořitel dal bílé a černé rase stejné vlohy?

Jak by to mohla být pravda, ptá se Putnam, když tentýž dokument mluví o Indiánech jako o „nemilosrdných divoších“, kteří masakrovali nevinné bez ohledu na věk nebo pohlaví?

Rozpoutával mezi námi rebelie a snažil se přivést na obyvatele z našeho pohraničí nemilosrdné indiánské divochy, jejichž známým válečným pravidlem je masakrování lidí všeho věku, pohlaví a stavu.

Kdokoliv, kdo by dnes promluvil stejnou řečí na celostátním sjezdu Republikánské nebo Demokratické strany, by si zajistil všeobecné opovržení.

Jak by mohli opravdu věřit v rasovou rovnost, když mnoho signatářů včetně autora, Thomase Jeffersona, vlastnilo černé otroky, kteří byli považováni za movitý majetek? Co „nezadatelná práva“ jejich otroků? Byli naši zakládající otcové nestydatí pokrytci, nebo Deklarace pouze říká, že práva nás, britských občanů ve třinácti koloniích, jsou stejná jako práva našich britských soukmenovců v Anglii?

Jeffersonova pamětní deska

Po opakovaném přečtení zbývající části Jeffersonova projevu o černošské otázce se mi zdálo evidentní, že když sepisoval Deklaraci nezávislosti, neměl na mysli rasovou rovnost. Nešlo o „vytváření rovnosti“, většině zakládajících otců šlo mnohem víc o snahu podpořit hnutí za občanská práva, jak dokládá Jeffersonova klasická věta, která zní:

Nic není v knize osudu psáno s větší jistotou než to, že tito lidé (černoši) mají být svobodní.

Tato citace se používá v tisících knihách, článků, her, dokumentů a filmů – víc než jakékoliv jiné známé prohlášení ohledně rasové otázky. Na překrásném Jeffersonově památníku ve Washingtonu je to vytesáno do žuly jako písmo svaté. Následující věta na stěně začíná slovem *vzdělání*. V médiích citát končí slovy „mají být svobodní.“

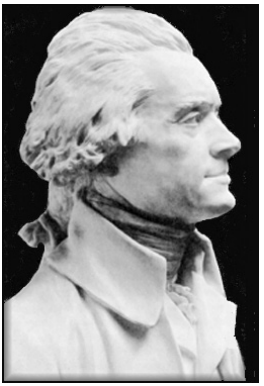
Ani články ani pamětní desky nepředkládají lidem úplný citát a záměrně ho vytrhávají z kontextu tak, že se úplně mění jeho původní význam.

V magazínu *Western destiny* (Osud západu) Willise Carta jsem si prvně přečetl i zbytek slavného Jeffersonova výroku. Onen citát je jen zlomkem Jeffersonova prohlášení z jeho autobiografie:

> **Nic není v knize osudu psáno s větší jistotou než to, že tito lidé (černoši) mají být svobodní. Ani není o nic méně jisté, než že tyto dvě rasy, stejně svobodné, nemohou žít pod jednou vládou. Jejich povahy, zvyky a názory mezi nimi vytvořily nesmazatelné rozdíly. Ještě je v naší moci vést proces zrovnoprávnění a vyhoštění ze země mírumilovně a takovým pomalým tempem, že se to špatné bude nepozorovaně ztrácet a jejich práci zastanou ... svobodní bílí pracovníci. Pokud to naopak necháme bez povšimnutí, lidé se musí třást před vyhlídkami, které je čekají.**[10]

Celé Jeffersonovo prohlášení mě omráčilo. Nejenže nevěřil v rasovou rovnost, ale také řekl, že příroda stvořila mezi černou a bílou rasou nepřekonatelné rozdíly, nemohou žít pod jednou vládou, a že kdyby nebyla černá rasa vrácena do Afriky, „třásl by se“ o americkou budoucnost. Rovnostářské zdroje, které psaly o jeho víře v rovnost, mě bezostyšně obelhaly.

Možná měl Jefferson špatný názor, napadlo mě, ale proč byla jeho slova oproti původnímu významu úplně překroucena? Vzpomínám si na svou návštěvu rotundy Jeffersonova památníku, kdy jsem v úctě k těmto slovům stanul před velkolepou sochou samotného Jeffersona. Teď vím, že ta slova, vytesaná do žuly, jsou lež.

„Nic není v knize osudu psáno s větší jistotou než to, že tito lidé (černoši) mají být svobodní. Ani není o nic méně jisté, než že tyto dvě rasy, stejně svobodné, nemohou žít pod jednou vládou. Jejich povahy, zvyky a názory mezi nimi vytvořily nesmazatelné rozdíly.“

Thomas Jefferson

[10] Jefferson, Thomas. (1829). *Autobiography*, First published in 1829 and later by an Act of Congress in 1853. p.1.

Byl zbytek onoho působivého projevu prostě vymazán způsobem, který spisovatel George Orwell nazval ve své klasické knize *1984* „paměťovou dírou?“[11] Když establishment nestydatě potlačil a překroutil tak důležitý historický fakt, jako je tento, zajímalo mě, jestli tu jsou ohledně rasy ještě nějaké jiné důležité podvody. Putnam jich předložil mnohem víc.

Washingtonská demonstrace Martina Luthera Kinga za lidská práva se v roce 1964 shromáždila u Lincolnova památníku. Věděl jsem, že Lincoln byl proti otrokářství stejně jako Jefferson, ale co by si Lincoln myslel o demonstraci za rasovou integraci a rasovou rovnost, která se shromáždila na schodech jeho velkolepého památníku? Zde jsou některé Lincolnovy překvapující názory na tuto otázku:

> **Černošská rovnost. Nesmysl! Jak dlouho pod vládou Boha, který je dost velký ke stvoření a udržení tohoto vesmíru, budou darebáci rozšiřovat a tupé stádo hltat tak ubohou demagogii, jako je tahle?** (*Sebrané spisy Abrahama Lincolna*, vydal Roy P. Basler, Rutgers University Press, 1953, *září 1859* (Vydání III, str. 399))[12]

Projev ve Springfieldu, Illinois, 26. červen 1857:

> **Separace je jediná dokonalá ochrana proti rasovému míšení, ale vzhledem k tomu, že okamžité odloučení je nemožné, druhou nejlepší myšlenkou je držet je odděleně tam, kde ještě nejsou spolu... Taková separace, pokud jí někdy bude dosaženo, musí být provedena kolonizací... Je to obtížná věc, ale kde je vůle, tam je i cesta; co teď kolonizace potřebuje, je silná vůle. Vůle pramení ze dvou prvků, mravního vědomí a vlastních zájmů. Věříme, že je mravně správné a zároveň dobré, nebo přinejmenším ne v rozporu s našimi zájmy, přemístit Afričany do jejich rodné země a my si najdeme cestu, jak to udělat, ať to bude jakkoliv těžký úkol.** (vydání II, str. 408-9)[13]

---

[11] Orwell, G. (1982). *1984*. New York: Harcourt Brace Jovanovich.

[12] Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*. The Abraham Lincoln Assoc. Springfield, Illinois. Roy P. Basler, Editor; Marion New Brunswick, N. J.: Rutgers University Press. Obsah: Vol. 1. 1824-1848.--2. 1848-1858.--3. 1858-1860.--4. 1860-1861.--5. 1861-1862.--6. 1862-1863.--7. 1863-1864.--8. 1864-1865.--Index.

[13] Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.

Ve slavných Debatách mezi Lincolnem a Douglasem v Charlestonu, Illinois, Lincoln říká:

> **Nejsem a nikdy jsem nebyl pro jakékoliv zavádění společenské či politické rovnosti mezi černou a bílou rasou. Nejsem a nikdy jsem nebyl pro právo černých být voliči nebo porotci, pro jejich zastávání úřadů ani pro svatby s bílými; a k tomu ještě dodám, že mezi černou a bílou rasou jsou fyzické rozdíly, které, jak věřím, zabrání těmto dvěma rasám žít pod společnou společenskou a politickou rovností.** (Čtvrtá debata se Stephenem A. Douglasem v Charlestonu, Illinois, 18. září 1858 (Vydání III, str. 145-461))[14]

Ve stínu památníku muže, který pronesl výše uvedená slova, se v roce 1964 konala demonstrace za lidská práva. Nebesa se musela ironicky smát. Našel jsem si text Lincolnova vyhlášení rovnoprávnosti a ke svému zděšení jsem zjistil, že dokonce i jeho řeč, která toto vyhlášení doprovázela, volala po deportacích černých z Ameriky a jejich opětovném poslání do Afriky:

> **...a že snaha usadit osoby afrického původu s jejich souhlasem na tento kontinent nebo jinam se souhlasem tamních vlád bude pokračovat.** (Z prohlášení rovnoprávnosti vydaného 22. září 1862 prezidentem Lincolnem)[15]

Následující text jsou slova prezidenta Lincolna při příležitosti repatriačního obřadu ve Washingtonu D.C.:

> **Žádal jsem přesidlování černochů a budu v tom pokračovat. Mé prohlášení rovnoprávnosti bylo s tímto plánem spojeno. Tady v Americe není místo pro dvě odlišné rasy bílých lidí, tím méně pro dvě odlišné rasy bílých a černých.**
>
> **Neumím si představit horší pohromu než začlenění černochů do našeho sociálního a politického života jako nám rovných...**
>
> **Během dvaceti let můžeme mírově přesidlovat černé a dát jim náš jazyk, literaturu, náboženství a systém vlády za podmínek, které jim umožňují plný rozvoj. Toho zde nemůže být nikdy dosaženo. Nikdy nemůžeme dosáhnout ideového sjednocení**

[14] Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.

[15] From the Proclamation Issued from President Lincoln On Sept. 22, 1862, attested by William H. Seward, Secretary Of State (U.S. Statutes At Large, Vol 12, 36th Congress. p.267).

s miliony jedinců nižší rasy, žijících mezi námi, jejichž asimilace není ani možná ani žádoucí, ačkoliv o tom naši otcové snili. (Vydání V, str. 371-75)[16]

Podívejte se na náš současný stav – země zatažená do války! – naši bílí muži si navzájem podřezávají krky... a pak uvažují o tom, o čem víme, že musí být pravda.

Ale za vaši rasu mezi námi nemohla být válka, protože se o vás spousta lidí na obou stranách nestará... Proto je pro nás všechny lepší žít odděleně...

Vy a my jsme rozdílné rasy. Jsou mezi námi větší rozdíly, než jaké existují mezi jinými dvěma rasami. Nemusím mluvit o tom, jestli je to špatné nebo dobré, ale tyto rozdíly jsou pro nás všechny velmi nevýhodné, takže si myslím, že řada lidí vaší rasy velice trpí životem mezi námi, zatímco naši trpí vaší přítomností. Krátce řečeno trpí obě strany. Pokud bude toto přiznáno, pak získáme rozumný důvod, proč bychom měli žít odděleně. (Projev o kolonizaci k delegaci černochů ve Washingtonu D.C, 14. srpen 1862 (Vydání V, str. 371)[17]

Podle Lincolna byla jediným přijatelným dlouhodobým řešením rasového problému v Americe repatriace.* Tento názor sdílel spolu s mnoha dalšími velikány americké historie, mezi nimiž byli Thomas Jefferson, James Monroe, James Madison, Andrew Jackson, Daniel Webster, Henry Clay a dokonce skladatel naší národní hymny Francis Scott Key. Všichni byli aktivními členy Americké osidlovací společnosti (American Colonization Society), založené v roce 1817 ve Washingtonu D.C. Ačkoliv budou mít někteří Američané problémy tomu uvěřit, osidlování africkými osvobozenými otroky ve skutečnosti začalo ještě před Lincolnovou vraždou. V Africe byl založen stát Libérie, jehož jméno bylo převzato z latinského slova znamenajícího svobodu. Jeho hlavní město Monrovia bylo pojmenováno podle prezidenta Jamese Monroa, velkého zastánce černošské repatriace. Až donedávna byla liberijská vláda vedena přímými potomky amerických černých otroků.

Repatriační hnutí také podporovalo mnoho černých vůdců včetně nejuznávanějšího černého vůdce dvacátých a třicátých let Marcuse Garveye. V roce 1935 proběhla před Kongresem Spojených států

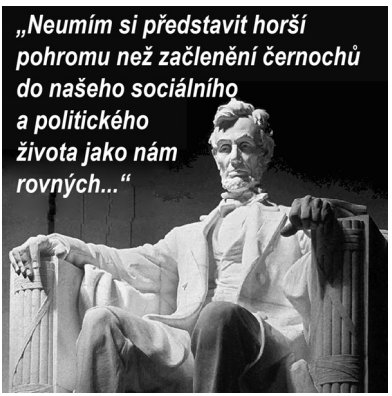
[16] Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.
[17] Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*.
* Navrácení do původní vlasti; pozn. překl.

petiční akce 400 000 černochů požadujících repatriaci; její nejvýznamnější část zněla:

> **Dejte šanci našemu africkému dědictví, znalostem o hospodaření, jednoduchých zemědělských strojích a nářadí, které jsme tu získali a které by nám umožnily v příznivém podnebí Libérie získat z panenské půdy skromné, ale slušné živobytí... Teď jsme přítěží a upřímně věříme, že se jakákoliv cena tohoto velkého projektu americkým občanům vyplatí.**[18]

Argumenty „amerických patriotů" obhajujících rasovou integraci, které jsem kdysi bral za samozřejmé, se zhroutily. Pokud nesouhlas s rasovou integrací dělá z člověka antiameričana a antipatriota, pak je antipatriotem muž, který napsal naší *Deklaraci nezávislosti*, prezident, který nakonec osvobodil otroky a dokonce i muž, který složil naší národní hymnu. Naši zakládající otcové byli nejenom zastánci separace v její klasické podobě, byli to *bílí separatisté*, kteří správně předpovídali, že další přítomnost Afričanů v Americe povede k nezvladatelnému sociálnímu střetu. Věřili, že jediným správným řešením může být repatriace všech černochů ze Spojených států a připravovali společnost k provedení tohoto úkolu. Dokonce v Africe získali půdu pro založení nového národa. Nakonec se těchto myšlenek vzdali kvůli ekonomické síle otrokářů, kteří se snažili o zachování svého bohatství a později po skončení války o jižanskou nezávislost kvůli radikálním politickým silám, které využívaly nově osvobozené otroky k udržení své kontroly v Kongresu.

Zdroje Carletona Putnama, odvolávající se na naše zakládající otce, byly uvedeny v poznámkách vpravo dole. Má mysl se otevřela možnosti, že by mohl mít pravdu ve více věcech než jen ve svých historických citacích. To mě znepokojilo a donutilo přemýšlet o tom, jestli má rasa zásadní roli ve vytváření a rozvoji kultury a civilizace. Pokud je to pravda, pak se zjevně západní civilizace sama ničí imigrací a rasovým míšením, kterým je bílá rasa potlačována.

[18] Bilbo, Sen. Theodore G. *Take Your Choice*. Poplarville, Mississippi: Dream House Publishing Co. p.72. Quoting The Peace Movement of Ethiopia.

Rovnostáři a jejich mediální a vládní spojenci se evidentně angažují v politice rapidní změny rasového složení Spojených států. Dokonce i kdyby byla jejich politika naprosto špatná, jakmile jednou dojde svému plnému naplnění, nebude cesty zpět. Je to jako kdyby vědec pracující na výrobě léku proti bolesti hlavy nezodpovědně testoval svůj domnělý lék sám na sobě. Pokud se látka ukáže být jedovatou místo léčivou, nikdy už žádnou jinou nevynalezne.

Logika je jasná: pokud má Putnam pravdu v tom, že to jsou vrozené rozdíly mezi rasami, co vytváří ostré rozdíly mezi kulturami a hodnotami, pak přeměna Ameriky z převážně bílé společnosti na multirasovou, multikulturní společnost přinese nevyhnutelně rasismus a konflikty.

Na druhou stranu mi logika říkala, že pokud mají rovnostáři pravdu, společenská harmonie a rozvoj budou pokračovat i se změnou rasového složení.

Putnamovy argumenty ohledně rasové integrace byly stejně tak přesvědčivé jako jeho historická odhalení. Jeho argumenty jsem shrnul ve své práci do hodiny občanské výchovy.

Putnam tvrdí, že se rasy mezi sebou liší. Ohledně rasových rozdílů byly vytvořeny tisíce studií, které shodně prokázaly hluboké rozdíly v IQ a odlišné vzorce chování mezi černými a bílými. Řada jiných studií ukázala spoustu průkazných rozdílů mezi stavbou mozku a lebky u bělochů a černochů a to, že tyto rozdíly jsou kořenem špatné vzdělavatelnosti černochů a jejich asociálního chování. Věří, že civilizace je produktem konkrétní rasové skupiny, která ji vytvořila, a že demografické nahrazení zakládající rasy vlivem rasového míšení, imigrace a rozdílné míry porodnosti životaschopnost této kultury a civilizace sníží a nakonec zničí.

Putnam tvrdí, že rozhodnutí Nejvyššího soudu o nucené integraci veřejného školství bylo vědeckým a intelektuálním podvodem, spáchaným na americké veřejnosti. Ukazuje, že studie černého sociálního vědce dr. Kennetha Clarka byly v jasném rozporu s jeho pozdějším svědectvím před Nejvyšším soudem ve sporu Brown versus školská rada Topeky (Topeka Board of Education). Brownovo vítězství stálo na Clarkově svědectví, že sebeúcta černých dětí je segregací vážně poškozena.

Dr. Clark dosvědčil, že když černé děti dostaly na výběr hrát si s bílou nebo černou panenkou, ve velké míře si vybraly bílou –

což s velkou pravděpodobností ukazuje na psychické následky způsobené rasově separovanou společností. Dr. Clark ovšem zamlčel fakt, že ačkoliv v segregovaných školách černé děti obvykle skutečně preferovaly bílé panenky, jeho studie také ukázaly, že v integrovaných školách byla mezi černými dětmi pravděpodobnost výběru bílé panenky dokonce ještě větší.[19]

Integrace nejenže poškodí sebeúctu černých dětí, ale ve skutečnosti ublíží rozvoji jejich vzdělávání. Integrace vytváří univerzalistické vzdělávací prostředí, necitlivé k jejich specifickým potřebám a vlohám. Putnam také uvádí, že bílé děti trpí nižšími standardy a větší násilností, které se nachází v černošské komunitě.

Parafrázuje Lincolna, když říká, že „černá i bílá strana budou trpět".

Nebyl jsem sice připraven přijmout Putnamovy předpoklady rasové nerovnosti, ale tváří v tvář těmto překvapivým historickým důkazům mi připadalo neskutečné, jak americká média propagují myšlenku, že naši zakládající otcové věřili v rasovou integraci a asimilaci. Od chvíle, kdy jsem pochopil, že jsem byl v této otázce podveden, jsem už nepovažoval žádná rovnostářská prohlášení za platná. Rozhodl jsem se celý problém prozkoumat skrz naskrz a pokusil se odložit svou rovnostářskou zaujatost.

Rovnostáři prohlašují, že mezi černými a bílými nejsou v inteligenci žádné rozdíly a hned nato říkají, že největší vliv na duševní schopnosti a charakter obou ras má prostředí. Kromě toho zastávají názor, že se rasy liší jen barvou kůže. Někteří jdou dokonce tak daleko, že tvrdí, že něco jako rasy vůbec neexistuje. Bylo mi jasné, že pokud chci objektivně pochopit rasovou otázku, musím toho ještě hodně přečíst a hodně přemýšlet.

Na památníku Thomase Jeffersona jsem četl jeho další slavná slova, „Před Božím oltářem jsem přísahal věčné nepřátelství každé formě tyranie vůči lidskému myšlení." Jak jsem pokračoval ve čtení a nacházení obrovského množství podvodů a lží o rase, mé vlastní nepřátelství vůči této tyranii rostlo spolu s mým odhodláním najít pravdu, ať už je jakákoliv.

Je jediný rozdíl mezi bílými a černými pouze v barvě naší kůže, jak jsem se zoufale snažil věřit? Nebo existují hlubší, podstatnější mentální a osobnostní rozdíly, které jsou dány více geneticky než

[19] Putnam, Carleton (1967). *Race and Reason*.

prostředím? Pokud významné vrozené rozdíly existují, pak jsou všechny teorie o rasové integraci vážně ohroženy.

Než jsem mohl zjistit, zda vrozené rozdíly mezi inteligencí a vlastnostmi ras existují, musel jsem se dozvědět, jestli jsou psychologické rozdíly výsledkem dědičnosti nebo prostředí, a to zvláště u té nejdůležitější vlastnosti: inteligence.

KAPITOLA 6: OTÁZKA INTELIGENCE

Když jsem zjistil, že mě oficiální média v otázce rasového přesvědčení amerických zakládajících otců podvedla, začal jsem přemýšlet o podstatě rasové otázky. Ještě jsem ale nebyl připraven přijmout Putnamovu tezi, že černí jsou méně inteligentní a méně schopní rozvíjet civilizaci. Zdálo se mi nespravedlivé, že by Bůh a příroda vytvořili jednu rasu méně inteligentní než druhou.

Abych pochopil rasový problém, musel jsem se dostat k jeho podstatě. Jsou si rasy v inteligenci a vlastnostech opravdu rovné? Než jsem se mohl pustit do řešení této otázky, musel jsem poznat reálné příčiny lidského chování a jednání. Spočívají kořeny lidské inteligentce a chování v genech (dědičnosti) nebo v podmínkách (prostředí)? Jedině za předpokladu pochopení této podstaty jsem mohl doufat v pochopení rasové otázky.

Protože lidské bytosti vyčleňuje z živočišné říše především intelgence, rozhodl jsem se zjistit, co to inteligence je, jak se měří a jaký má dopad na jednotlivce i na společnost.

Své pátrání po podstatě inteligence jsem zahájil se slovníkem v ruce, jak to mám při svých výzkumech ve zvyku.

inteligence

1. schopnosti k učení, myšlení, chápání a podobným duševním aktivitám; schopnost pochopit fakta, vztahy, podstatu věcí, významy atd.
2. projevení velkých duševních schopností: On píše s *inteligencí* a důvtipem.[20]

Inteligence je obecně definována jako schopnost získat a uplatnit znalosti. Civilizace je produktem lidí s velkou inteligencí, kteří chápou a uplatňují poznatky, vytváří systémy a koncepty, řeší problémy jazyka, hospodářství, architektury, dopravy, výroby, distribuce, ekonomiky a vlády. Inteligence se zdá být ještě důležitější v zásadních aspektech toho, co nazýváme civilizací: jde o právo, náboženství, lékařství, filozofii, literaturu, hudbu, umění a vědu.

[20] *Random House Websters Unabridged Electronic Dictionary*. (1996). New York: Random House.

Co je to IQ ?

Přestože dnes neomarxisté napadají inteligenční testy jako nástroj elit, zakladatel moderních inteligenčních testů Alfred Binet, francouzský psycholog, je v roce 1905 vyvinul, aby mohl diagnostikovat děti se sníženým intelektem a *pomoci* jim. Takovým dětem nebylo tradičně umožňováno vzdělávání ve veřejných školách, ale francouzská vláda schválila zákon, který dětem se sníženým intelektem umožňoval projít speciálními vzdělávacími programy. Od roku 1911 on a jeho kolega Theodore Simon začali aplikovat testy i na dospělé. Jak své testy zdokonalovali, bylo stále jasnější, že díky nim můžou diagnostikovat děti i dospělé, kteří potřebují léčbu, a také ty, jejichž mentální schopnosti jsou v normálním rozsahu.

V roce 1912 navrhnul německý psycholog Wilhelm Stern jako ukazatel celkové inteligence spojení mezi mentálním a biologickým věkem dítěte. V roce 1916 americký psycholog Lewis Terman představil IQ jako měřidlo výsledků pro svou velmi úspěšnou Stanfordovu úpravu Binetovy stupnice, slavný „Stanford-Binet“. Později vyvinul David Wechsler testy, které jsou dnes nejpoužívanější. Opustil koncept „mentálního věku“ a přešel ke konceptu vztahu mezi výší IQ jednotlivce a průměrného IQ odpovídajícího danému věku – nazval to „odchylkou IQ“.

Kritici IQ testů rychle přispěchali s výtkou, že IQ je pouze abstraktní pojem, který ve skutečném životě nemůže mít opodstatnění. Citovali dr. Edwarda Boringa z Harvardu, který v roce 1923 napsal, že „Inteligence jako měřitelná kapacita musí být na začátku definována jako schopnost dobře udělat nějaký inteligenční test. Inteligence je to, co ten test testuje.“[21]

Je to v podstatě pravda, ale tohle by se dalo říct o všech testech. Nakonec i testy na řidičák určují jen to, jak dobře umí jedinec dělat testy, ne jak dobře řídí. Ovšem nikdo by seriózně netvrdil, že lidé, kteří selhali v dopravních testech, budou v průměru řídit stejně dobře jako ti, kteří jimi prošli s vynikajícím skóre.

Arthur R. Jensen, profesor vzdělávací psychologie na University of California v Berkeley, rozvinul práci průkopnického anglického psychologa Charlese Edwarda Spearmana a prokázal, že všechny testy mentálních schopností spolu pozitivně korelují.[22*] Pokud má člověk

[21] Boring, E. G. (1923). Intelligence As The Tests Test It. *The New Republic*. June 6. p. 35-37.

[22] Jensen, A. R. (1980). *Bias In Mental Testing*. New York: Free Press.

[*] Jsou souvztažné, mají na sebe přímou vazbu; pozn. překl.

podprůměrné skóre v jednom typu testu, pravděpodobně je podprůměrný i v jiném. A naopak, pokud má v jednom testu nadprůměrné výsledky, pravděpodobně je nadprůměrný i v jiném. Kdo má dobrý výsledek například v testu čtení, má obvykle dobrý výsledek v počtech. Většina vědců a odborníků na psychologii uznává pojetí všeobecné inteligence, neboli „g“ inteligence tak, jak je akademicky známá.

Nejlepší způsob jak určit, zda je výše IQ důležitým faktorem úspěšnosti, je srovnat velké množství individuálních testů s pozdější úspěšností jejich autorů ve škole i v kariéře a porovnat míru jejich uplatnění. To dělají vědci na celém světě a všechny zásadní studie ukazují, že IQ v úspěšnosti života svou roli hraje.

Jak koreluje IQ s úspěchem v životě

Tucty rozsáhlých studií prokázaly, že výše IQ je přinejmenším stejně dobrý ukazatel předpokladu úspěchu na vysoké škole jako známky na střední škole. Většina odborníků na psychologii souhlasí s tím, že schopnost učení přímo souvisí s výší IQ. Když jsem se tím na začátku 60. let začal zabývat, našel jsem spoustu studií, které dokazovaly důležitost IQ, ale média vytvářela dojem, že ho vědecká obec zpochybňuje. V roce 1996 byl požádán Výbor americké psychologické asociace (Committee of the American Psychological Association), aby k otázce IQ vydal stanovisko. Výbor zjistil, že mezi IQ a schopností učení existuje silná vazba.[23]

Celá řada studií ukazuje, že IQ úzce souvisí se školním prospěchem; a že dokonce predikuje osobní úspěch, dobré postavení v práci a lepší příjem, než má jeho rodina a socioekonomické prostředí. Dr. Arthur Jensen – uznávaná veličina na praktické uplatňování IQ – napsal ve své poslední knize *G faktor*:

Od vzniku Binetova konceptu proběhly nespočetné studie zaměřené na platnost mentálních testů predikujících úspěšnost dětí ve škole. Psychologický souhrn (The Psychological Abstracts) obsahuje ohledně vztahu úspěšného vzdělávání a „IQ“ asi 11 000 citací. Pokud v aplikované psychometrii existuje nějaká jistota, pak je to skutečnost, že IQ testy mají v mnoha kritériích vzdělání vysoký stupeň prediktivní platnosti. Jde například o úspěšné školní vědomostní testy, školní a univerzitní prospěch, studijní neúspěchy, počet let školní docházky, pravděpodobnost přijetí

[23] Neisser, Ulrich. (1996). Intelligence: Knowns And Unknowns. Report By The American Psychological Association Committee. *American Psychologist*. Vol. 51. p. 7-101.

na vysokou školu a pravděpodobnost dosažení bakalářského titulu. S rovnou příležitostí ke vzdělání pro celou populaci, která se v posledních desetiletích zvyšuje, se IQ stalo ještě lepším ukazatelem předpokladů studijních výsledků, než tomu bylo v první polovině tohoto století.[24]

Spousta studií potvrzuje předpokládanou korelaci mezi pracovním postavením otce a jeho syna, když se dostane do středního věku.[25] Většina lidí by tyto výsledky připsala na vrub shodnému prostředí, ve kterém syn a otec žijí. Úspěšný a bohatý otec je samozřejmě schopen pro svého syna udělat víc, než chudý a nezaměstnaný. Ovšem je pozoruhodné, že výzkumy prokázaly, že IQ je lepší prediktor* socioekonomického statutu dětí než socioekonomický statut jejich rodičů. Například vědec R. B. McCall prokázal, že IQ teenagera a jeho eventuální postavení v práci v dospělosti koreluje s pracovním postavením jeho otce skoro dvojnásobně.[26]

Bellova křivka: Inteligence a třídní složení v americkém životě, vydaná v roce 1994 Richardem J. Herrnsteinem a Charlesem Murrayem, dokazuje, že IQ dítěte má na jeho pozdější socioekonomický statut mnohem větší vliv než bohatství jeho rodiny.[27] Je mnohem pravděpodobnější, že chudé dítě s vysokým IQ dosáhne vysokého socioekonomického statutu, než že téhož statutu dosáhne bohaté dítě s průměrným IQ. *Bellova křivka* také ukazuje, že IQ silně koreluje s řadou faktorů vzdělávání, jako je studijní prospěch, dosažené vzdělání, příjem, obchodní úspěchy, a dokonce s množstvím sociálních faktorů jako sklony ke zločinnosti, k asociálnímu chování a sociální závislosti.

Další známá studie zkoumala kariéry bratrů s podobným vzděláním, kteří vyrostli společně v Kalamazoo v Michiganu. Kalamazoo testuje všechny studenty svých veřejných škol od roku 1924 a tyto testy přinesly řadu poznatků. Studie ukázaly, že z bratrů, kteří prošli stejným vzděláním a měli stejný rodinný život, měli mladší bratři s IQ nižším o 15 bodů ve středním věku o 14 procent nižší příjem než bratři s vyšším IQ.[28]

---

[24] Jensen, A. (1998). *The „g"Factor. The Science Of Mental Ability*. Connecticut: Praeger, Westport. p. 77.

[25] Duncan, O., Featherman, D.&Duncan, B. (1979). *Socio-Economic Background and Achievement*. New York: Seminar Press.

* Předpovědní ukazatel; pozn. překl.

[26] McCall, R. M. (1977). Childhood Predictors of Adult Educational and Occupational Status. *Science*. Vol. 197. p. 14.

[27] Herrnstein, R. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve: Intelligence And Class Structure In American Life*. New York: Simon & Schuster.

[28] Jencks, C. (1979). *Who Gets Ahead? The Determinants Of Economic Success In America*. New York: Basic Books.

Stejně jako s osobním úspěchem a příjmy koreluje IQ s pracovními úspěchy a produktivitou. John E. Hunter, industriální psycholog na Michiganské státní univerzitě, v *Journal of Vocational Behavior* z prosince 1986 odhalil, že vysoce náročná pracovní činnost koreluje s IQ koeficientem 0,58. Dokonce i nekvalifikovaná zaměstnání korelují s celkovými pracovními výkony koeficientem 0,23 [Korelace je vyjádření vztahu mezi dvěmi veličinami. Korelace +1 vyjadřuje úplnou vzájemnou závislost a korelace 0 znamená, že mezi veličinami žádný vztah neexistuje. Když je korelace -1, jedna veličina se zvětšuje a druhá zmenšuje.]

Hunter tvrdí, že inteligence predikuje výkonnost ve všech zaměstnáních, ale mnohem větší roli hraje ve vysoce náročných zaměstnáních. Všechny studie, od těch klasických, jaká je uvedena výše, až po ty poslední z 90. let v drtivé většině vykazují shodné výsledky; na inteligenci *záleží*.[29] [30] [31] [32] [33]

Narozdíl od všech nadutě řečnících rovnostářských politiků a americké vlády pochopili vojenští velitelé souvislost mezi IQ a pozdějšími výkony okamžitě. Vojenští představitelé zavedli pro všechny nováčky ve službě kvalifikační testy ozbrojených sil (AFQT). Nenazývají to IQ testy, ale zjišťují tím mentální schopnosti uchazečů a v podstatě to inteligenční testy jsou. Linda Gottfredsonová poukázala na to, že je zákonem zakázáno (kromě případu vyhlášení války) brát k armádě brance pod úrovní 10 percentilu.[*]

Tento zákon byl zaveden kvůli vysokým nákladům na výcvik a vysokým ztrátám mezi vojáky během druhé světové války.[34] Ministerstvo obrany uvádí: „Lidé s vyšší úspěšností v AFQT zvládají výcvik lépe než lidé s nízkou úspěšností.“[35]

Příkladem toho, jak silně IQ ovlivňuje různé společenské oblasti, jsou počty dopravních nehod. Australský psycholog Brian O’Toole prokázal silnou negativní korelaci mezi IQ a počtem smrtelných do-

---

[29] Hunter, J. E. (1986). Cognitive Ability, Cognitive Aptitudes, Job Knowledge, And Job Performance. *Journal Of Vocational Behavior*. December. p. 40-362.

[30] Dawis, R. V. (1996). Vocational Psychology, Vocational Adjustment, And The Workforce: Some Familiar And Unanticipated Consequences. *Psychology, Public Policy, And Law*. Vol. 2. p. 229-248.

[31] Gordon, R. A. (1997). Everyday Life As An Intelligence Test: Effects Of Intelligence And Intelligence Context. *Intelligence*. Vol. 24. p. 3-320.

[32] Gottfredson, L. S. (1997). Why g Matters: The Complexity Of Everyday Life. *Intelligence*. Vol. 24. p. 79-132.

[33] Murray, C. (1998). *Income Inequality And IQ*. Washington, DC: The AEI Press.

[*] 10 procentních bodů pod normálem; pozn. překl.

[34] Gottfredson, L. S. (1997). Why g Matters: The Complexity Of Everyday Life. *Intelligence*. Vol. 24. p. 90, 79 - 132.

[35] U.S. Department Of Defense, Office Of The Assistant Secretary (Force Management And Personnel). (1989). Joint-Service Efforts To Link Enlistment Standards To Job Performance: Recruit Quality And Military Readiness. Report To The House Committee On Appropriations.

pravních nehod. Podle výzkumu 46 166 mužů, kteří předtím sloužili v australské armádě, zjistil, že ti, jejichž výsledky ve všeobecném armádním klasifikačním testu odpovídaly IQ mezi 80-85, měli *třikrát* větší počet smrtelných dopravních nehod než ti, kteří dosáhli 100-115 bodů. Tato čísla by mohla být u nižších hodnot IQ dokonce ještě extrémnější, ale ti, jejichž testy odpovídaly menšímu IQ než 80, byli ze služby v armádě vyloučeni, takže pro tuto skupinu neexistují podklady.[36] O'Toole píše: „Lidé s nižší inteligencí hůře vyhodnocují riziko, a i za volantem riskují častěji než inteligentní lidé."[37]

Počet smrtelných automobilových nehod na 10 000 obyvatel u australských mužů ve věku 20 až 34 let

Hodnota IQ	Úmrtnost
100-115	51,5
85-100	92,2
80-85	146,7

Když jsem se v polovině 60. let ponořil do problematiky IQ hlouběji, byl jsem ohromen rozdílností toho, co o inteligenci tvrdila média a toho, co tvrdila vědecká literatura. Začal jsem číst publikace řady psychologů, kteří zcela přesvědčivě prohlašovali IQ za důležité, ale těmto vědcům a jejich studiím věnovala média jen minimum pozornosti. Místo toho stále dokola opakovala, že IQ ve skutečnosti nic neznamená. Média také naznačovala, že v silné pouto mezi inteligencí a dědičností věří pouze „rasisté". Existuje spousta důkazů, že geny mají na inteligenci velký vliv, ale média je ve velké většině stále ignorují a neustále papouškují, že „o vlivu dědičnosti na inteligenci neexistuje žádný vědecký důkaz". Větší nepravda nebyla ještě nikdy vyslovena.

[36] O'Toole, B. J. (1990). Intelligence and Behavior and Motor Vehicle Accident Mortality. *Accident Analysis And Prevention*. Vol. 22. p. 11-221.

[37] O'Toole, B. J. (1990). Intelligence And Behavior And Motor Vehicle Accident Mortality. p. 220.

KAPITOLA 7:
DĚDIČNOST NEBO PROSTŘEDÍ?

Pokud inteligence silně ovlivňuje úspěšnost a neúspěšnost jedince, rozumí se samo sebou, že inteligence populace vyjádřená výší IQ určuje kvalitu národa. Došel jsem k přesvědčení, že výše inteligence národa je mnohem důležitější než jeho přírodní zdroje. Zbývala mi otázka, zda by bylo možné lidskou inteligenci výrazně zvýšit vzděláváním a výchovou, nebo zda je to primárně dědičná záležitost. O tuto věc se lidé hádají už od vzniku civilizace.

V raných civilizacích zaujímala nauka o dědičnosti a jejím vlivu na člověka výsadní místo. Jakmile se člověk naučil domestikovat a pěstovat různé druhy rostlin a zvířat s různými vlastnostmi, scházel jen krok k tomu, aby uplatnil zákony dědičnosti i na lidi.

Touto otázkou se ve všech epochách zabývali i velcí myslitelé. V jedné z nejstarších a nejslavnějších prací západní civilizace, v klasickém řeckém díle Odysea, autor píše:

> **Krev vašich rodičů se ve vás neztratila, ale pokračuje v linii mužů, kteří jsou vládci a chráněnci Dia. Žádný hlupák by nemohl zplodit syny, jako jste vy.**[38] **-** ***Odysea***

Francouzští jakobíni a angličtí empirici jako Berkeley, Locke a Hume[39] odporují environmentalistickému postoji užívajíc termín *tabula rasa*, který má označovat mysl novorozence čistou jako „nepopsanou desku“, připravenou přijmout svět kolem sebe. Podle jejich názoru vychází naše já ze srdce. Jsou naše charaktery, vlastnosti, nadání a inteligence závislé na prostředí, ve kterém vyrůstáme, nebo o nich rozhodují geny, které dědíme?

Před více než sto lety studoval průkopník psychologie, sir Francis Galton, několik rodin, kde se rodily generace géniů. Galtonův výzkum prokázal, že inteligence a úspěšnost je v první řadě záležitostí genů.[40]

Galton dokázal, že se vysoká či nízká inteligence vyskytuje v rodinách po řadu generací. Tenkrát neexistovaly žádné metody měření duševních schopností, proto své závěry založil na tom, co nazval

---

[38] *The Odyssey* (N, 60).
[39] Bennett, Jonathan Francis. (1971). *Locke, Berkeley, Hume: Central Themes*. Oxford: Clarendon Press.
[40] Galton, F. (1869). *Hereditary Genius*. London: Macmillan.

eminence, což se dá vyložit jako významné úspěchy. Ačkoliv mají mezi eminencí disproporcionální zastoupení příslušníci vyšší vrstvy, zjistil, že mezi samotnou vyšší vrstvou – přestože všichni její příslušníci byli bohatí a navštěvovali nejlepší školy – existoval dědičný výskyt intelektuálních schopností, stejně jako v jiných rodinách mentální retardace nebo dokonce kriminalita.

Během několika málo desetiletí po Galtonově studii převzala myšlenku významu dědičnosti pro duševní schopnosti a její dramatický dopad na sociální politiku i řada dalších vědců. V jednom z nejkontroverznějších případů týkajících se diskuse o genetickém vlivu a vlivu výchovy rozhodoval americký Nejvyšší soud. V rozsudku případu *Buck* v. *Bell*, který schvaloval sterilizaci mentálně postižených, napsal vrchní soudce Oliver Wendell Holmes Jr. pravděpodobně jedno z nejkontroverznějších odůvodnění v historii soudu, „Tři generace imbecilů stačily". Holmes založil rozsudek na svém přesvědčení, že inteligence – nebo její nedostatek – je dědičná.[41]

V protikladu k zastáncům teorie dědičnosti postavil marxismus ústřední část své nauky na environmentálním determinismu. Tak vyvstane první teorie o vlivu prostředí spojená s utopií dělnického ráje. V roce 1948 Sovětský svaz v podstatě zakazuje genetickou vědu; všichni genetici, nejenom ti zkoumající člověka, se vrátili k lamarckismu, před-darwinovské teorii, pojmenované po francouzském přírodovědci Jeanu Lamarckovi. Ten tvrdil, že vlastnosti získané zvykem, využíváním a nevyužíváním, lze zdědit. Sovětský vědec T. D. Lysenko, který zcela vážně tvrdil, že by během krátkodobého ovlivnění prostředí pšenice rostoucí na jaře bylo možné vypěstovat pšenici, která poroste v zimě, se stal carem sovětské biologie a byl svědkem poprav těch vědců, kteří svými výzkumy jeho bláznivou víru popírali. Lamarcka i Lysenka dnes genetici odmítají.[42] [43] [44]

Je docela zajímavé, že spousta moderních amerických „konzervativců" také přijala myšlenku vlivu prostředí, a vinu za moderní společenské nemoci svalují na přísně liberální politiku „velké společnosti". Je to něco podobného, jako kdyby liberálové dávali nemoci této společnosti, jako je kriminalita a chudoba, za vinu konzervativní

---

41 *Buck vs. Bell*. (1927). 274 U.S. p. 201-208.

42 Berg, R. L. (1988). *Acquired Traits: Memoirs Of A Geneticist From The Soviet Union*. D. Lowe, trans. New York: Viking Penguin.

43 Medvedev, Z. A. (1971). *The Rise And Fall Of T. D. Lysenko*. I. M. Lerner, trans. Garden City, New York: Anchor-Doubleday.

44 Soyfer, V N. (1994). *Lysenko And The Tragedy Of Soviet Science*. L. Gruliow & R. Gruliow, trans. New Brunswick, New Jersey: Rutgers University Press.

politice předchozí vlády. Někteří konzervativci přechází od Horatia Algera, sociálně-darwinistického filozofa (který jasně řekl, že ti nejlepší – ve smyslu nejsilnější a nejchytřejší – budou ve svobodném systému nahoře) až k základnímu principu komunismu: že si jsou všichni rovni, takže se za příznivých podmínek může dostat nahoru každý.[45]

Jako mladý jsem ochotně přijal „environmentalismus", který americká masmédia hlásala. Dnes, stejně jako tehdy, každý, kdo čte denní tisk či týdeníky nebo měsíčníky a sleduje televizi, bude zavalen environmentalistickými polemikami. Násilné kriminální chování zločinců se připisuje prostředí, ve kterém jako děti a mladí dospělí žili, dále jejich chudobě, pětkám ve škole, drogové a alkoholové závislosti, špatným pracovním návykům, tomu, že byli páté nemanželské dítě, byli obětí sexuálního obtěžování a za nízké IQ dítěte může škola, která selhala.

Environmentalistickým argumentům člověk podléhal velmi snadno, protože nabízely tolik naděje. Říkali jsme si, že jen stačí změnit prostředí, ve kterém děti žijí a vyřešíme všechny velké problémy moderní společnosti. Bylo tak krásné a humánní myslet si, že všichni lidé jsou uvnitř ve skutečnosti čistí a morálně dobří, jenom ten špatný svět je zkazil. Bylo to mnohem hezčí než uvažovat o tom, že někteří lidé jsou – zní to hrozně – geneticky předurčení k neúspěšnosti.

Přijmutím environmentalistického postoje jsem se cítil ušlechtilejší, chápající a soucítící s méně šťastnými a utiskovanými. Byl to přesně ten typ myšlení, který vede k tomu, že se nakonec na zločince pohlíží jako na oběť. Jenže jak jsem se v této věci vzdělával, narážel jsem na stále větší množství důkazů, ukazujících na to, že větší váhu má dědičnost.

Jednou přišel na naši školu na přednášku lektor obhajující tvrzení, že vlastnosti a výši IQ určuje prostředí. Použil starý environmentalistický příklad, že z dítěte, které bude od narození zamčené na záchodě, vyroste naprostý idiot. Pravda, pomyslel jsem si, ale jeden z mých spolužáků se neostýchal a zaprotestoval: „Ale když pošlete Coacha (to byl jeden mimořádně nechápavý atletický trenér) na Harvardskou univerzitu, tak se zaručeně nevrátí jako génius."

Toto prohlášení mého spolužáka se dotklo přímo jádra otázky inteligence. Narodili jsme se všichni, kromě dětí s vrozeným Downovým syndromem nebo jiným duševním postižením, se stejnou inteligencí? Můžeme být opravdu všichni tím, čím být chceme, třeba sprinterem světové třídy nebo jaderným fyzikem?

---

[45] Whitney, G. (1998). The Vernalization Of Hillary's America. *Chronicles*. Vol. 22, #2. p. 6-47.

Studie dvojčat

Jedním ze způsobů, jak věda důrazně odpověděla na otázku inteligence, je výzkum identických dvojčat vyrůstajících odděleně. Identická dvojčata mají pochopitelně stejnou genetickou výbavu, zatímco dvojvaječná dvojčata si jsou geneticky podobná jako všichni jiní sourozenci, kteří se geneticky shodují zhruba napůl. Pokud jsou environmentální argumenty správné, měla by tato identická dvojčata, od narození oddělená a adoptovaná různými rodinami, vykazovat podobné rozdíly jako dvě náhodně adoptované, nepříbuzné děti. Navíc by se jejich inteligence a chování měly lišit daleko víc, než jak se liší u dvojvaječných dvojčat vyrůstajících společně.

Existuje mnoho studií dvojčat, včetně vyčerpávající studie dr. Thomase J. Boucharda Jr. z University of Minnesota, které se dostalo celosvětové pozornosti. Tato studie prokázala, že IQ identických dvojčat, která vyrůstala odděleně, si byl vzájemně mnohem podobnější, než jak tomu bylo u náhodně adoptovaných dětí, a že si také byl podobnější než u dvojvaječných dvojčat vyrůstajících v jednom domově a navštěvujících jednu školu. Ani jediná studie tyto výsledky nikdy nevyvrátila.[46] [47]

Dovolte mi tuto důležitou věc zdůraznit – identická dvojčata vyrůstající v naprosto *různých* prostředích – s *různými* rodiči, *různými* školami, *různou* stravou, *různým* politickým a náboženským přesvědčením – mají podobnější IQ než dvojvaječná dvojčata vyrůstající ve *stejné* rodině. Kdyby byla inteligence ovlivněna v první řadě faktorem prostředí, tak by si byla dvojvaječná dvojčata, vyrůstající ve stejném rodinném, sociálním a vzdělávacím prostředí inteligenčně mnohem bližší, než dvojčata vyrůstající odděleně.

Vyhledal jsem a přečetl řadu dalších studií dokazujících dědičné vlivy na inteligenci a zjistil jsem, že ti, kteří se soustředili na jednovaječná a dvojvaječná dvojčata, přinesli další přesvědčivé důkazy. Protože se dvojvaječná i jednovaječná dvojčata narodila v rozpětí pouhých několika minut a obvykle vyrůstala ve stejném prostředí, existovala možnost zkoumat vliv dědičnosti, zatímco faktory prostředí byly neměnné.

IQ identických dvojčat spolu koreluje mnohem víc než IQ dvojvaječných dvojčat. Celkově se korelace u identických dvojčat vyrůstajících spolu pohybuje kolem 0,85 v porovnání s 0,60 u dvojvaječných

[46] Farber, S. (1981). *Identical Twins Reared Apart: A Reanalysis*. New York: Basic Books.
[47] Bouchard, T. (1981). Familial Studies Of Intelligence: A Review. *Science* Vol. 212. p. 55-1059.

dvojčat. Psychologové Bouchard a McGue zhodnotili přes 100 studií zahrnujících 40 000 sourozeneckých párů, prakticky všechny kognitivní studie, které ve vědecké literatuře našli. Došli ke korelacím IQ:

JEDNOVAJEČNÁ DVOJČATA VYRŮSTAJÍCÍ SPOLU	**+0,86**
JEDNOVAJEČNÁ DVOJČATA VYRŮSTAJÍCÍ ODDĚLENĚ	**+0,75**
DVOJVAJEČNÁ DVOJČATA VYRŮSTAJÍCÍ SPOLU	**+0,60**

Všechny tyto studie porovnávaly jednovaječná a dvojvaječná dvojčata – přesto se zjistilo, že identická dvojčata vyrůstající odděleně mají podobnější IQ než dvojvaječná dvojčata vyrůstající společně! Dalším výtečným zdrojem poznatků jsou studie adoptovaných dětí. IQ adoptovaných dětí je bližší jejich biologickým rodičům než náhradním rodičům, u kterých vyrůstaly.

Tyto vědecké výzkumy umlčely skoro všechny agresivní rovnostáře. Bohužel americká masmédia stále propagují nevědecké a zdiskreditované pohledy neomarxistů a krajních levičáků, jako jsou R. C. Lewontin, Steven Rose, Stephen Jay Gould a Leon Kamin. Média se skoro nikdy nezmiňují o politickém zaměření těchto mužů, například o dřívější pozici Kaminského jako editora týdeníku Americké komunistické strany v Nové Anglii. Podobně ignorují Lewontinovu vedoucí roli v pro-marxistické, vietnamské éře „vědy pro lidi“, a Gouldovo samolibé popisování, jak se od mužské části svojí rodiny učil marxismu. Většina veřejnosti si je stále naprosto nevědomá vedoucí úlohy genetiky ve vymezení inteligence, ale vědecká komunita si toho všimla. Snyderman a Rothman provedli mezi vědci zapojenými do psychologických výzkumů rozsáhlý průzkum a zjistili, že uprostřed 80. let naprostá většina těchto vědců věřila, že dědičnost IQ hluboce ovlivňuje.[48] [49] [50] [51]

[48] Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). *The IQ Controversy: The Media And Public Policy*. New Brunswick, New Jersey: Transaction Books.

[49] Jensen, A. R. (1998). *The g Factor: The Science Of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.

[50] Avery, R. D. Et. Al.(With 51 co-authors). (1994). Mainstream Science On Intelligence. *The Wall Street Journal*. December 13. p. A-18.

[51] Gottfredson, L. S. (1997). Editorial: Mainstream Science On Intelligence: An Editorial With 52 Signatories, History, and Bibliography. *Intelligence*. Vol. 24. p. 3-23.

Mozek a inteligence

Zjištění, že IQ je v první řadě záležitostí dědičnosti, mě přivedlo k otázce, *co to vlastně dědičnost je*? Zdálo se, že to jsou geny, které vytváří složení a chemii mozku i všechnu jeho složitost. Marxistický lamarckismus vyžadoval ve věci dědičnosti víru, že narozdíl od ostatních lidských orgánů není mozek výsledkem působení genů.

Vědci se domnívají, že se skoro jedna třetina genů podílí na činnosti mozku, a tyto geny se samozřejmě liší. Inteligence je nakonec tak fyzická jako tělesná výbava, která člověku umožňuje běžet s fotbalovým míčem nebo dávat koše v basketbalu. Kořeny má ve velkolepé inteligenční struktuře zvané mozek.

Je těžké představit si naší mysl jako entitu fyzické podstaty. Nakonec myšlenky nemají žádnou fyzikální podstatu; nemůžeme je ochutnat, cítit, dotknout se jich, slyšet je nebo vidět, vyjma našich vlastních představ. Přesto je mozek stejně hmotný jako svaly v našich rukách a nohách. Jeho stavba rozhoduje o celé naší osobnosti a inteligenci. Všechny naše myšlenky jsou důsledkem fyzikálních, chemických a elektrických procesů v našich mozcích. Naše duševní schopnosti jsou zcela závislé na stavbě, tvaru, rozměrech a objemu mozku. Pokud by nebyla stavba mozku důležitá, pak bychom mohli naučit každého psa číst Dostojevského a každého orangutana chápat organickou chemii. Primitivní stavba a omezená velikost jejich zvířecích mozků jim neumožňuje mít vysokou inteligenci. Protože je stavba mozku různá i u lidí, ne každý se může naučit číst a psát, tím méně rozumět základům organické chemie.

Mezi mozkem člověka, psa nebo orangutana jsou obrovské rozdíly – což vysvětluje jejich rozdílnou inteligenci. I mezi stavbou mozku psa a orangutana jsou velké rozdíly a každý zoolog vám řekne, že orangutan je chytřejší než pes. Cvičitelé psů vám potvrdí, že mezi jednotlivými rasami psů jsou výrazné rozdíly v temperamentu i v ostatních charakterových aspektech.[52]

Když jsem se s informacemi o inteligenci psů setkal prvně, zajímalo mě, zda by rozdíly mezi rasami mohly vysvětlovat rozdíly v myšlení. Rozumné mi připadalo jen jedno vysvětlení: rozdílné genetické dědictví má za následek fyzické rozdíly ve stavbě mozku.

Ačkoliv je mozek člověka větší a složitější než mozek psa nebo vyšších primátů, všechny podléhají stejným fyzikálním zákonům.

[52] Coren, S. (1994). *The Intelligence Of Dogs*. New York: Free Press.

Každý lidský mozek je stejně jedinečný jako otisk prstu. Mozky jsou samozřejmě mnohem složitější a rozmanitější než otisky prstů. Neurolog Paul Glees ve své učebnici *Lidský mozek* píše, že mozek je „podpisem geneticky jedinečné osobnosti“.[53] Většina vědců souhlasí s tím, že se mozek vyvíjel z toho důvodu, že větší a složitější mozek dovoluje řešit problémy a učit se novým dovednostem. Jasně to dokládá skutečnost, že opice má větší mozek a je považována za inteligentnější zvíře než žába, která má malý mozek.

Dokonce i Charles Darwin uváděl mnoho studií podporujících jeho názor, že „přesvědčení o existenci úzkého vztahu mezi velikostí mozku a vývoji jeho intelektuálních schopností podporuje srovnání lebek primitivů a civilizovaných ras, pralidí a moderních lidí, a analogie mezi všemi obratlovci“.

A co nám o tom říkají zasvěcená média? Léta poté, co jsem četl první článek o souvislosti mezi velikostí mozku a inteligencí, jsem četl *Neměřitelnost člověka*.[54] Jejím autorem je otevřený marxista Stephen Jay Gould. Ten se pokusil analyzovat a zpochybnit výzkumy velikosti mozku z 19. století. Proto zahájil polemiku o souvislosti mezi velikostí hlavy a inteligencí. Přitom ignoroval novější – a vědecky dokonalejší – studie vědců jako Todd, Vint, Simmons a Connoly.[55] Od vydání Gouldovy knihy vyšla spousta studií, dokazujících silnou korelaci mezi velikostí mozku a inteligencí.

S možnostmi moderního vyšetření OMR (obrazu magnetické rezonance) lze nyní provádět extrémně přesná měření mozků živých lidí. Ve zlomové studii Texaské univerzity bylo rozděleno 40 studentů na dvě skupiny – jednu s IQ nad 130 a druhou s IQ pod 103. Do té doby nebyla nikdy podobná studie provedena. Mezi velikostí mozku a inteligencí byla zjištěna pozoruhodná korelace 0,35, větší než u dalších studií, které se zabývaly měřením hlavy.[56] Tím pádem mi bylo jasné, že inteligence je dědičná prostě proto, že závisí na specifických vlastnostech lidského mozku.

---

[53] Glees, P. (1988). *The Human Brain*. Cambridge University Press.

[54] Gould, S. J. (1996). The Mismeasure Of Man. *Journal Of Personality and Individual Differences*. Vol. 23. p. 69-180.

[55] Rushton, J. P.(1997). Special Review: Race, Intelligence, and the Brain: The Errors And Omissions Of The `Revised' Ad. Of S. J. Gould's, The Mismeasure Of Man. *Journal Of Personality And Individual Differences*. p. 69-180.

[56] Willerman, Et Al. *In Vivo* Brain Size And Intelligence. (1991). *Intelligence*. Vol. 15. p. 23-228.

Ego a IQ

Největší překážkou v debatě o genetické podstatě inteligence je náš vlastní egoismus. Přestože lidé všeobecně svalují vinu za svá selhání na vnější vlivy, úspěchy všichni připisujeme sami sobě. Nechceme uvažovat o tom, že naše možnosti jsou omezeny základními genetickými limity, a samozřejmě příliš nechceme připisovat naše úspěchy genům (něčemu, nad čím nemáme kontrolu). Nechceme si připustit, že někdo jiný je opravdu chytřejší než my. Ochotně uznáváme fyzickou velikost a nadřazenost atletické hvězdy, ale odmítáme uznat mentální nadřazenost. Jistě, spousta lidí dokáže uznat lepší soupeřovo vzdělání nebo zkušenosti, ale většina lidí není ochotna přiznat konkurentovy lepší duševní schopnosti. K důkazům o genetických rozdílech v intelektuálních schopnostech však stále přibývají stovky dalších seriózních vědeckých studií. Ve skutečnosti je všeobecná inteligence nejvíce dědičným osobnostním rysem ze všech.[57] [58]

Jak jsem četl studie o IQ a pochopil jeho obrovský dopad na naše životy, uvědomil jsem si, proč je otázka IQ pro rasové rovnostáře tak důležitá. Většina lidí – nejenom venkovští bílí „rasisté“, ale sami vůdci rovnostářů – ochotně ztotožňuje hodnotu člověka s vysokou inteligencí. Pokud někdo předloží argument, že je jedna rasa inteligentnější než druhá, rovnostář to okamžitě postaví do roviny, jako by dotyčný řekl, že černá rasa je „podřadná“. Je zvláštní, že liberálové, kteří odmítají IQ testy jako bezvýznamné, mají mezi nízkým IQ a podřadností jakési rovnítko.

Ovšem inteligenci je třeba vidět jen jako část, i když důležitou část, celého obrazu. IQ je pouze jednou vlastností, ze kterých se lidská bytost skládá. Člověk může mít mimořádné schopnosti i bez toho, aby měl mimořádné IQ. Jednání a chování člověka – jeho zodpovědnost, pracovitost, poctivost, odvaha, morálka a tisíc dalších vlastností – má v hodnocení jeho ceny také obrovský význam. Říct, že černá rasa je v porovnání s bílou podřadná, protože černí mají v průměru nižší IQ, je totéž jako říct, že bílí jsou v porovnání s černými méněcenní, protože průměrný černoch je rychlejší v běhu na 100 metrů.

Ať už je jejich inteligence jakákoliv, černoši jsou dobře vybaveni pro své životní prostředí v Africe. Jejich dědičné schopnosti jsou

---

[57] Chorney, M.J., Chorney, K., Seese, N., Owen, M.J., Daniels, J., McGuffin, P., Thompson, L.A., Detterman, D.K., Benbow, C., Lubinski, D., Eley, T., & Plomin, R. (1998). A Quantitative Trait Locus Associated With Cognitive Ability In Children. *Psychological Science*. Vol 9. p. 59-166.

[58] Chorney, M.J., *Psychological Science*. Vol 9. p. 59-166.

přizpůsobeny spíš tomuto prostředí než prostředí počítačů a leteckého inženýrství a říct, že to z nich dělá „podřadné“ lidské bytosti, je zcela neobjektivní. Možná můžou být na nižší úrovni v tom, co hodnotíme my, ale ne v tom, co je pro ně přirozené.

V době, kdy jsem tomuhle všemu začínal rozumět, jsem si uvědomil, že západní civilizace je založena na vysokém IQ. To je to vysokooktanové palivo naší kultury a našich technologií. Došel jsem k závěru, že pokud je mezi IQ černochů a bělochů zásadní rozdíl, bude to mít pro naší společnost závažné důsledky. Jak jsem se o IQ dozvídal stále víc faktů, tak jsem také zjistil, že proti tomu, aby se otázka důsledků rasových rozdílů dostala na veřejnost, existuje skutečný politický odpor. Teď, když jsem dokonale pochopil souvislost mezi inteligencí, dědičností a prostředím, jsem se do otázky rasové rovnosti úplně ponořil a prahnul jsem po zjištění pravdy.

Pokud jde o mne, nikdy mi nedělalo problém srovnávat se s mnoha mimořádně nadanými lidmi a uznat jejich duševní nadřazenost. Mám slušný IQ, ale protože jsem četl o genialitě lidí jako Thomas Edison, Francis Galton, Isaac Newton a William Shockley, je těžké být samolibý. Každý člověk má předpoklady být v něčem podprůměrný a v něčem nadprůměrný. Nevadí mi to, protože mé sebehodnocení nesnižuje, když vím, že se spousta žen a mužů narodila jako chytřejší nebo fyzicky silnější než já.

Mé sebehodnocení se ani nezvyšuje s vědomím, že na této planetě je nespočet blbců. V raném věku jsem se prostě rozhodl hledat pravdu nejenom proto, že to pro mne bylo důležité, ale také proto, že jsem věřil, že na základě nezkreslené pravdy můžeme najít řešení obrovských problémů, kterým tento národ a země čelí.

To všechno mi dalo dobrou výchozí pozici: jakmile jsem jednou připustil sílu genů a opodstatněnost IQ jako důležitého měřítka mentálních schopností, cítil jsem se připravený pustit se do další emocemi nabité otázky, zda existují nebo neexistují významné rozdíly mezi inteligencí a chováním černochů a bělochů.

Slova Thomase Jeffersona mě inspirovala k tomu, abych se pustil do nejkontroverznějšího tématu, jaké v Americe existuje. „Neexistuje pravda, které bych se bál, nebo kterou bych chtěl před světem utajit.“

KAPITOLA 8: RASA A INTELIGENCE

Bylo pro mne snadné pochopit, proč rovnostáři nesouhlasí se studiemi, ukazujícími, že IQ je převážně dědičné, protože černoši jsou v IQ testech obvykle velmi neúspěšní. Přirozeným závěrem je to, že pokud je IQ primárně dědičné a černí mají IQ podstatně nižší, pak musí být rozdíly mezi rasami genetické.

Zjistil jsem, že existují stovky studií, dokumentujících rozdíly v IQ mezi černochy a bělochy. Dr. Audrey Shuey ve své vyčerpávající práci *Testování inteligence černochů* shrnul více než 300 různých studií IQ porovnávajících inteligenci černochů a bělochů.[59] Tyto studie ukazovaly, že průměrná úspěšnost černochů v IQ testech je o 15 až 20 bodů nižší než u průměrných bělochů – vědecky řečeno jsou jednu až jednu a půl statistické odchylky pod bílým standardem.[60]

Skutečnost, že mezi bělochy a černochy existují v IQ výrazné rozdíly, může být ilustrována také faktem, že černošské aktivistické skupiny prosadily v mnoha školách zákaz sdružování do skupin, prohlašujíce to za „znovuobnovení segregace ve školách“. V Kalifornii je dokonce zakázáno používat IQ testy jako pomocný ukazatel při výběru studentů, pro které by bylo vhodné zařazení do speciální třídy pro vzdělavatelně a mentálně retardované. Odvážná černá matka žalovala stát ve snaze změnit zákon tak, aby její retardované dítě mohlo dostat pomoc, kterou potřebuje. V případu *Larry P.* versus *Wilson Riles* soudce rozhodl, že testy byly zaujaté prostě proto, že většina černochů dosahovala velmi slabých výsledků. Tak se ve státě Kalifornie stalo oficiální politikou, že tyto testy spolu s vytvářením skupin ve vzdělání jsou „rasistické“ a zakázané prostě jen proto, že výsledky černých jsou podstatně nižší než výsledky bílých.[61] Tento případ je vynikající ukázkou toho, jak může snaha o umělé „zrovnoprávnění“ ras uškodit bělochům i černochům.

Musím zdůraznit, že se mezi černochy a bělochy porovnávají průměry obou skupin. To, že černoši jako skupina vykazují nižší výsledky než běloši neznamená, že neexistují jednotliví černoši, kteří dosahují nejvyšších hodnot a někteří běloši, kteří dosahují nejnižších hodnot. Nicméně když porovnáme zvonovité křivky parametrů IQ

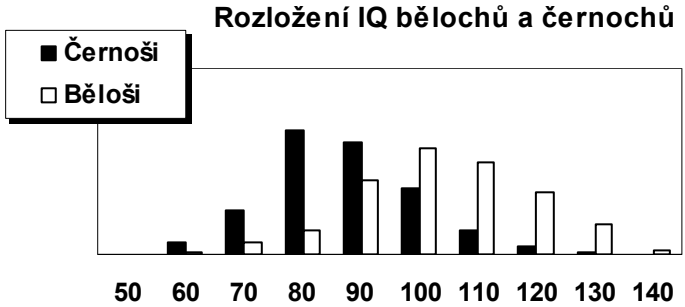
[59] Shuey, A. M. (1958/1966). *The Testing Of Negro Intelligence*. Lynchburg, Virginia: Bell Edition, New York: Social Science Press.

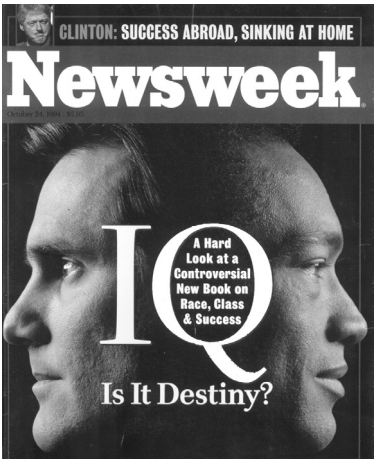
[60] Shuey, A. (1966). *The Testing Of Negro Intelligence*. New York; Social Science Press.

[61] *Larry P. v. Wilson Riles* (1979). No. C-71-2270 Rfp.United States District Court For The Northern District Of California., October 16. 495 F. Supp, p. 26.

a podíváme se na rozdíly mezi bělochy a černochy na různých úrovních, je zřejmé, že rozdíly mezi rasami jsou vyhraněnější ve vysokých a nízkých krajních hodnotách. Například polovina černochů má výsledky ve spodní části oproti čtvrtině bělochů.

V Americe se považuje IQ 115 za minimální hranici, nutnou k výbornému prospěchu na vysoké škole nebo pro vrcholové manažerské a odborné práce. Tak vysokých hodnot dosahuje jen 2,5 procenta černochů oproti 16 procentům bělochů. IQ přes 130 má na obyvatele zhruba 20 krát více bělochů než černochů a něco mezi 50 až 100 násobkem bělochů má IQ vyšší než 140.[62] Podle názoru mnoha psychologů je to skupina, která je zodpovědná za největší civilizační úspěchy.

Černošské zastoupení nízkého IQ na konci škály má na společnost silný dopad. Nejméně 25 procent černochů má IQ pod 75 a většina psychologů klasifikuje IQ mezi 70-75 jako „hranici mentální retardace“. Prakticky nikdo s takovým IQ neodmaturuje na střední škole a dokonce ani nezvládne většinu učiva základní školy; nikdo se nedostane do armády a málokdo dokáže najít dobré zaměstnání.[63] [64] [65] [66]

---

[62] Jensen, A. R. (1998). *The g Factor: The Science Of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.

[63] Gottfredson, L. S. (1997). Why g Matters: The Complexity Of Everyday Life. *Intelligence*. Vol. 24, #1. p. 9-132.

[64] Herrnstein, R. J. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve*. New York: Free Press.

[65] Jensen, A. R. (1998). *The g Factor: The Science Of Mental Ability*. Westport Connecticut: Praeger.

[66] Levin, M. (1997). *Why Race Matters: Race Differences and What They Mean*. Westport Connecticut: Praeger.

Po zjištění pravdy o mezirasových rozdílech v IQ a jejím představení veřejnosti jsem byl médii řadu let odsuzován jako „rasista“, protože jsem si dovolil říct, že 20 procent černochů má IQ pod 75. V říjnu 1994, řadu let po mém prvním vyjádření k této věci, přinesl magazín *Newsweek* na titulní stránce zprávu o vydání *Bellovy křivky,*[67] přelomové knihy o IQ a rasových rozdílech. *Newsweek* věcně konstatoval, že 25 procent (spíš než 20 procent) černochů spadá do nejnižší kategorie.[68] Trvalo to 24 let, ale *Newsweek* mé radikální rasové názory dokonce ještě zastínil. Pokračoval rozhodným tvrzením, že „pokud jsou černoši jako skupina oproti bělochům podřadní, sen o plně integrované společnosti je mrtvý“.

Věda uznávala jasná fakta o rozdílech v IQ bělochů a černochů už před rokem 1964, ale média tento fakt nikdy nezmínila. Arthur Jensen dokázal v 11 rozsáhlých studiích o rozdílech IQ černochů a bělochů, že existuje silná korelace mezi rozdíly v mentálních testech a rozsahem „g“ inteligence (všeobecná inteligence je dána schopností abstraktně myslet a řešit problémy). Černoši dělají poměrně dobře testy mechanického zapamatování (opakování série čísel nebo písmen), ale to s g koreluje málo.[69] [70] [71] [72]

Média tato fakta zametla pod koberec, liberální psychologové tvrdili, že IQ ve skutečnosti nic neurčuje a neznamená a pak dodali – jako prevenci pro případ, že by někdo věřil, že IQ znamená hodně –, že IQ testy jsou vůči černochům kulturně zaujaté.

Jsou mentální testy vůči černochům zaujaté?

Když jsem se začal o rozdílech IQ mezi černochy a bělochy bavit se svými učiteli a přáteli, často mi předkládali *jazykové* vysvětlení špatných IQ výsledků černochů. Bylo mi řečeno, že IQ testy odráží bílou kulturu a proto černochy znevýhodňují. Například tvrdili, že kdyby byly bílým dětem pokládány otázky o *chitlins* (tenká vařená prasečí střívka, používaná jako pokrm), dělaly by testy se stejně

---

67 Herrnstein, R. J. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve*. New York: Free Press.

68 *Newsweek*. (1994). IQ: Is It Destiny? October 24. p. 4.

69 Jensen, A. R. (1985). The Nature Of The Black-White Difference on Various Psychometric Tests: Spearman‘s Hypothesis. *Behavioral And Brain Sciences*. Vol. 8 p. 193-219.

70 Jensen, A. R. (1987). Further Evidence for Spearman's Hypothesis Concerning the Black-White Differences on Psychometric Tests. *Behavioral And Brain Sciences*. Vol. 10. p.12-519.

71 Jensen, A. R. (1992). Spearman‘s Hypothesis: Methodology And Evidence. *Multivariate Behavioral Research*. Vol. 27. p. 25-234.

72 Jensen, A. R. (1998). *The G Factor. The Science Of Mental Ability*. Westport Connecticut: Praeger.

špatnými výsledky jako černé děti, které mají odpovídat na otázky používající termíny jako tenis.

Někteří rovnostářští psychologové dokonce zoufale tvrdili, že by černé děti byly lepší, kdyby byly testovány v „černé angličtině". Někteří zašli tak daleko, že zkoušeli typové testy, které by cíleně zvyšovaly úspěšnost černých, ale bohužel, když tytéž testy dělali bílí, stále byli mnohem úspěšnější než černoši.

Kromě toho kulturní nebo *jazykovou* zaujatost jako důvod nízkého IQ černých popírají studie, které ukazují, že Hispánci, kteří jsou v průměru chudší než černoši a mají zjevné jazykové a kulturní handicapy (mnozí z nich jsou v naší kultuře nováčky), mají v abstraktní části IQ testů podstatně lepší výsledky než černoši. Stejně tak jsou lepší ve verbální části. Američtí Indiáni, kteří jsou v porovnání s černochy chudší a všeobecně izolovanější od hlavního proudu americké kultury a vzdělávacích center, dělají IQ testy také lépe než černoši. Arthur Jensen píše v *Zaujatost v mentálních testech*:

> **V kombinaci dvanácti SES (socioekonomický statut) a ostatních environmentálních ukazatelů spadá populace amerických Indiánů hluboko pod černošské standardy, stejně jako černoši spadají hluboce pod bělošské... ale ukazuje se, že Indiáni v testech inteligence skórují výš než černoši... V neverbálních testech, provedených v první třídě, kde by měl být setřen vliv vzdělání, překonaly indiánské děti černošské průměrným ekvivalentem 14 IQ bodů... to odporuje teorii, že rozdíly IQ mezi etnickými skupinami pouze odráží rozdíly SES.**[73]

Černoši mají lepší části IQ testů se širším zastoupením kulturní složky a horší části, kde žádná kulturní složka není. Černoši dělají mnohem lépe verbální části IQ testů než části symbolické, které měří schopnosti abstraktního myšlení. Pokud by za rozdíly ve výsledcích IQ testů černochů a bělochů mohlo kulturní znevýhodnění, pak by měly být největší rozdíly v kulturně zaměřených verbálních testech. Ale opak je pravdou.[74]

Během posledních let poskytly testy reakční doby automatické odpovědi silný důkaz, že IQ testy nejsou vůči černochům kulturně zaujaté. Arthur Jensen a také ostatní zjistili, že rychlost automatického rozhodnutí silně koreluje s IQ. Při těchto testech sedí subjekt před

[73] Jensen (1980). *Straight Talk About Mental Tests And Bias In Mental Testing*. New York: Free Press. p. 470.
[74] Jensen, A. R. (1980). *Bias In Mental Testing*. New York: Free Press.

řadou světel a reaguje na to, které se rozsvítí. Rychlost mentální reakce silně koreluje se skóre IQ testů a je vyšší u bílých a asijských dětí než u černých. Člověk by těžko hledal vysvětlení, jak by mohl být reakční čas na rozsvícení světla kulturně zaujatý.[75] [76]

Zjistil jsem, že písemné IQ testy ve skutečnosti inklinují k přeceňování mentálních schopností černochů, protože významná část většiny IQ testů je verbální s výraznějším důrazem na paměťové a zkušenostní složky než na abstraktní myšlení a řešení problémů. Kdyby testy dokázaly lépe oddělit prostorové myšlení, rozdíl by byl dokonce ještě větší.

Kdyby byl IQ test, SAT (Scholastic Aptitude Test – školský test schopností) nebo kvalifikační armádní test zaměřený proti určité skupině, nemohl by predikovat výkonnost této skupiny. Kdyby například měli černoši nižší IQ než běloši, ale ve škole byli lepší, než by odpovídalo jejich IQ, naznačovalo by to, že testy vyhodnocují schopnosti černochů špatně a jsou proti nim zaujaté.

Realita je však taková, že IQ testy predikují výkonnost černochů a bělochů jako skupin dost dobře. Ve skutečnosti jsou univerzitní SAT testy poněkud zaměřené proti bílým, protože bílí mají na univerzitách o něco lepší výsledky, než naznačují testy a černí o něco horší. Je nepravděpodobné, že by je tvůrci testů schválně navrhovali tak, aby zvýhodňovaly černochy; kdyby věděli, jak to udělat, využili by to mnohem víc! Někteří černoši s relativně vysokým IQ často postrádají jiné charakterové vlastnosti, potřebné k dobrým výsledkům v některých životních aktivitách. Nejprestižnější vědecká instituce v Americe, Národní akademie věd, zjišťovala přes svou výkonnou část, Národní radu pro výzkum, zda jsou IQ testy a jiné inteligenčně založené testy jako SAT zaujaté vůči černochům. Uvádí:

> **Na vysokoškolské úrovni je u bělochů obvykle nalezena rovnováha, která ústí buď do stupňů předpovídaných pro černochy, kteří mají tendenci se pohybovat kolem stupňů, kterých skutečně dosahují, nebo... dosahují poněkud lepšího stupně, než jaký odpovídá skutečnosti...**

[75] Jensen, A. R. (1993). Spearman‘s Hypothesis Tested with Chronometric Information Processing Tasks. *Intelligence*. Vol. 17. p. 7-77.

[76] Jensen, A. R. & Whang, P. A. (1993). Reaction Times and Intelligence. *Journal Of Biosocial Science*. Vol. 25. p. 97-410.

... Výsledky nepodporují názor, že tradiční testy používané pro predikci černochů systematicky podceňují jejich skutečné schopnosti. Pokud jsou tu nějaké náznaky, tak právě opačné...[77]

Zjištění, že testy jsou zaměřené vůči bílým, byť jenom lehce, opět ilustruje skutečnost, že pravda je v této věci přesně opačná, než jak ji Američanům neustále popisují masmédia. Rozdíl v IQ černochů a bělochů není výsledkem kulturní zaujatosti testů nebo diskriminace. Je to *skutečnost*.

IQ černochů je značně nižší, ale...

Jakmile začaly být studie o rozdílech v IQ mezi rasami ve vědecké komunitě stále viditelnější, rasoví rovnostáři přešli na jinou strategii. Mnozí opustili argumenty, že IQ *je nesmysl* a *testy jsou zaujaté*. Přišli s tím, že pokud mají černoši nižší IQ než běloši (což se stalo zcela nepopiratelným), je to prostě proto, že vyrůstali v „zanedbaných" podmínkách. Rovnostáři obvinili z nízkého IQ černochů socioekonomické faktory jako chudobu a nízký stupeň vzdělání rodičů.

Avšak spousta studií černochů a bělochů brala socioekonomické faktory v potaz. Tyto studie se shodují v tom, že dokonce i ti černoši, kteří pochází z dobře vzdělaných rodin s vysokým příjmem, stále vykazují značně nižší IQ než běloši.[78]

Skóre v SAT velmi vysoce koreluje s IQ a tvůrci testů sbírají informace o příjmu, vzdělání a rase rodičů. Ukazuje se, že černí studenti z domácností s příjmem větším než 70 000 dolarů ročně a s alespoň jedním vysokoškolsky vzdělaným rodičem – mají v SAT *nižší* skóre než bílí studenti z domácností s ročním příjmem menším než 20 000 dolarů a oběma rodiči bez dokončeného vysokoškolského vzdělání.[79] [80] *Skupina prostředím nejvíce znevýhodněných bělochů, která dělala SAT – měla vyšší skóre než prostředím nejvíce zvýhodněná skupina černochů.*

Psychologická data, geneticky vysvětlující nízké IQ černochů, jsou rozsáhlá a nezvratná. Studie IQ černochů, bělochů a asiatů silně

---

[77] Wigdor & Garner, eds. (1982). *Ability Testing: Uses, Consequences, And Controversies*. Washington, DC: National Academy Press. p. 7.

[78] Scarr, S. & Weinberg, R. A. (1976). IQ Test Performance of Black Children Adopted By White Families.

[79] College Board. (1992). *Profile of SAT and Achievement Test Takers*. New York.

[80] Seligman, D. (1992). *A Question Of Intelligence: The IQ Debate In America*. New York: Carol Publishing. p. 60.

korelují s mnoha socioekonomickými faktory včetně rodinného příjmu, vzdělání rodičů, jejich pracovního postavení a kvality školy. Skupiny bělochů s nízkým příjmem, nízkým vzděláním rodičů a jejich horším pracovním postavením shodně skórovaly v IQ testech lépe než černoši z rodin s vysokým příjmem, vysokým vzděláním a dobrým pracovním postavením.[81] [82]

Negativa vyplývající z ignorování rasových rozdílů

Argument, že podmínky prostředí způsobují rozdíly v IQ mezi rasami, připouští, že rozdíly *skutečně* existují. Pokud mezi IQ černých a bílých dětí existují *skutečné* rozdíly – ať už z jakýchkoliv důvodů –, pak je to rozhodně důvod k ukončení integrace škol, protože pro děti je mnohem lepší sdružování do skupin, odpovídajících jejich přirozeným schopnostem.

Dobrý příklad negativ způsobených ignorováním rozdílů IQ je třída, kde jsou pohromadě velmi bystré a velmi opožděné děti. Výuka je pro mentálně pomalejší děti příliš náročná, a ty proto nejsou vůbec schopné udržet krok a jsou frustrované. Na druhou stranu je vyučování příliš pomalé pro bystré děti, jejichž potenciál zůstává nevyužitý. Pokud tyto mentální rozdíly ve třídě kopírují rasové zastoupení, člověk si dokáže představit, jaké napětí a nenávist může mezi oběma skupinami vzniknout.

Ačkoliv jsou mezi schopnostmi učení jednotlivých ras jasné rozdíly, vláda operuje s falešným předpokladem rovnosti. Když Kalifornie zakázala zvýhodňující programy pro vstup na univerzity, nastal u černochů a Mexikánů dramatický pokles přijetí[83] na nejlepší vysoké školy. Rovnostáři tyto výsledky oplakávali jako nespravedlivé vůči černochům a Mexikánům. Ale co ve skutečnosti nižší počet minorit dokazuje je to, že po celou dobu byli neuvěřitelně diskriminováni lépe kvalifikovaní běloši.

Je to už víc než 80 let od doby, kdy vyšla první studie, shrnující schopnosti bělochů a černochů. V 90. letech skórují černoši v IQ testech oproti bělochům stejným rozdílem jako ve 20. letech, a to o 15 až 20 bodů méně. Za 70 let se životní standardy, příležitosti ke vzdělání a zaměstnání pro černochy za současné masivní školní a společen-

[81] Jensen, A. R. (1980). *Bias In Mental Testing*. New York: Free Press.
[82] Jensen, A. R. (1998). *The g Factor. The Science Of Mental Ability*. Westport Connecticut: Praeger.
[83] Palmquist, Matt. (1998). *University Wire*. May 5.

ské integrace pronikavě zlepšily. Přesto se socioekonomický pokrok černochů v přiblížení jejich IQ k hodnotám bělochů neodrazil.

Také je jasně dokázáno, že se rozdíl v IQ nezmenšil zvýšením stimulace ke vzdělávání černošských dětí v raném věku ani integrací veřejného školství.[84] Pokud to všechno mělo nějaký efekt, tak jen zvětšení rozdílu.[85] Multimiliardový dolarový program Hlavní začátek, environmentálně obohacující předškoláky, který měl za cíl v první řadě pomoci černým obstát ve vzdělávání, vyústil v nulový přínos pro černé studenty a minimální přínos pro bílé. Rozsáhlá a výborná studie, provedená J. Currieovou a D. Thomasem, ukázala, že Hlavní začátek zcela selhal.[86] Hlavní začátek je nejdražší a nejrozšířenější program na zlepšení studijních výsledků „znevýhodněné" mládeže.

Studie Sandry Scarrové

Genetický původ nižší inteligence černochů můžeme vidět také v řadě studií, mapujících jejich předky. Jedna z prvních významných studií byla provedena již v roce 1916 ve Virginii. Velké skupiny černých školáků byly rozděleny do skupin podle počtu černých a bílých prarodičů. Všechny černošské subjekty, ať už čistě černé nebo smíšené, vyrůstaly v prostředí černé komunity. Černoši se čtyřmi černými prarodiči skórovali v IQ testech nejhůře. Černoši se třemi černými prarodiči a jedním bílým – o něco lépe; černoši se dvěma bílými prarodiči – ještě lépe; a černoši se třemi bílými prarodiči skórovali v IQ testech ze všech černých dětí nejlépe.[87] Nejnovější studie z 90. let přinesly přesně tytéž výsledky.

Jednu z nejkonkrétnějších studií rasy a prostředí vytvořili psychologové Sandra Scarrová, Richard Weinberg a I. D. Waldman. Všichni tři jsou velmi dobře známi svými environmentálními názory. Ve své studii analyzovali bílé, černé a rasově smíšené adoptované děti ve více než 100 bílých rodinách v Minnesotě. Tato studie byla rovnostářským snem, protože adoptivní rodiče měli vysoký stupeň příjmu i vzdělání a byli natolik antirasisticky zaměřeni, aby do své vlastní rodiny adoptovali černé dítě. Scarrová je silnou obhájkyní rasové rovnosti a věří, že prostředí hraje v rozdílech IQ mezi rasami téměř výhradní roli. Scarrová uznává význam dědičnosti, způsobující individuální rozdíly

---

[84] Spilka, S. (1996). Letter Of May 9 from Wiley Manager of Corporate Communications.

[85] Spitz, H. (1986). *The Raising Of Intelligence*. Hillsdale, NJ: Erlbaum.

[86] Currie J. & Thomas D. (1995). Does Head Start Make a Difference? *American Economic Review*. June. p. 41-364.

[87] Ferguson, Jr., G. O. (1916). The Psychology Of The Negro. Archives Of Psychology. No. 36. April.

v rámci jedné rasy, ale tvrdí, že mezirasové rozdíly jsou především záležitostí prostředí.

Do studie byly zahrnuty adoptované bílé, černé a mulatské děti, stejně jako biologické děti bílých adoptivních párů. Dětem ve věku 7 let bylo testováno IQ a všechny skupiny, včetně černých a mulatů, skórovaly nadprůměrně. Scarrová a Weinberg vydali spis, prohlašující, že dokázali jednoznačný vliv prostředí na IQ napříč všemi rasami, přestože museli připustit, že bílé děti, ať adoptované nebo ne, skórovaly mnohem výše než černé a mulatské děti, a že mulatské děti skórovaly lépe než černé.[88]

O desetiletí později, kdy děti dosáhly průměrného věku 17 let, studie pokračovala a znovu jim bylo měřeno IQ. Jak dospěly, klesly černé děti zpátky k průměrnému IQ 89, které je pro černochy v testovaném regionu Spojených států běžné. Bílé adoptované děti skórovaly průměrně 106 body, o 17 bodů výše oproti černým dětem, což souhlasí s obvyklými výsledky studií rozdílů IQ mezi bělochy a černochy. V souladu s genetickou teorií skórovaly polobílé a poločerné mulatské děti téměř přesně mezi adoptovanými bělochy a černochy.[89]

Výsledky minnesotské studie rasově smíšených adopcí

IQ rodičů	Biologické děti	Bílé adoptované děti	Mulatské adoptované děti	Černošské adoptované děti
115,35	109,4	105,6	98,5	89,4

Scarrová a Weinberg neochotně publikovali data z této části výzkumu, ale čekali téměř čtyři roky, než to udělali, skoro jako kdyby byli v rozpacích z toho, co zjistili. I když to bylo mučením zdravého rozumu, stále tvrdili, že v IQ hraje dominantní roli prostředí. Ale během svého dalšího výzkumu, narozdíl od prvního vyjádření připustili, že geny mají také důležitou roli. Richard Lynn a Michael Levin při svém opětovném rozboru dat Scarrové přesvědčivě dokázali, že v úrovni inteligence oněch adoptovaných dětí hrají jednoznačnou roli geny.[90] [91]

---

[88] Scarr, S. & Weinberg R. A. (1976). IQ Test Performance of Black Children Adopted By White Families. *American Psychologist*. Vol. 31. p. 26-739.

[89] Weinberg, R. A., Scarr, S., & Waldman, I. D. (1992). The Minnesota Transracial Adoption Study: A Follow-Up of IQ Test Performance at Adolescence. *Intelligence*. Vol. 16. p. 17-135.

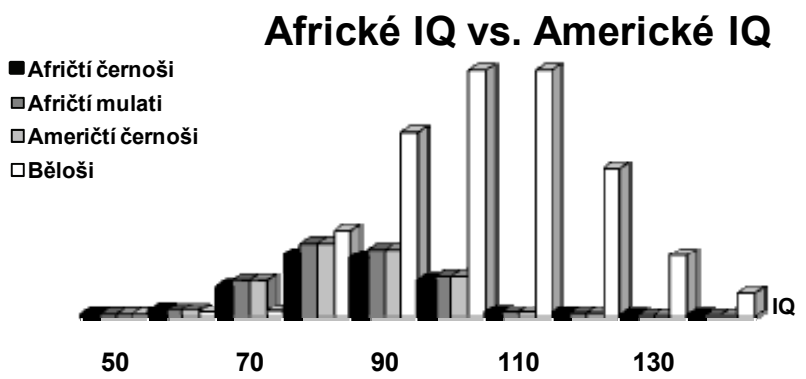
[90] Lynn, R. (1994). Reinterpretations Of The Minnesota Transracial Adoption Study. *Intelligence* Vol. 19. p. 1-27.

[91] Levin, M. (1994). Comment on The Minnesota Transracial Adoption Study. *Intelligence*. Vol. 19. p. 3-20.

Studie IQ Afričanů

Genetické testy dokládají, že skoro všichni američtí černoši mají nějaké bělošské geny, zatímco pouze jedno procento bělochů má černošské geny.[92] [93] Je to zřejmě důsledkem skutečnosti, že americká společnost klasifikovala všechny lidi se sebemenší částí černošské krve jako negry a přísně je separovala. IQ skóre v Africe (kde jsou zjevně mnohem čistokrevnější černoši) je dokonce ještě nižší. Zatímco se američtí černoši pohybují jednu statistickou odchylku pod bělošským IQ (kolem 85), čistokrevní černoši v Africe se stejným vzděláním jako běloši – v průměru asi o dvě statistické odchylky pod bělochy (pod 75).[94] [95] [96]

Profesor Richard Lynn v roce 1991 shrnul studie IQ v Africe, kde se v černošském genofondu nachází mnohem méně bělošských genů než ve Spojených státech. Zjistil, že subsaharští afričtí černoši mají IQ pod 75, což jsou skoro dvě statistické odchylky pod bělošskou normou. Podle evropských standardů tato čísla znamenají, že by bylo minimálně 50 procent černých Afričanů klasifikováno na hranici mentální retardace nebo pod ní (téměř dvojnásobek v porovnání s černochy ve Spojených státech). Lynnovu zprávu z roku 1991 potvrdily tři novější studie. Ty použily Ravenovu progresivní matici (Raven Progressive Matrices), zvláštní nekulturně-specifický test, který přesně měří neverbální část všeobecné inteligence. Černý Zimbabwijec, Fred Zindi, vedl jednu ze studií, která srovnávala 204 Zimbabwijců mezi 12 až 14 lety a 202 anglických studentů odpovídajícího pohlaví,

[92] Reed, T. E. (1969). Caucasian Genes in American Negroes. *Science*. Vol. 165. p. 627-68.
[93] Reed, T. E. Letters. *Science*. Vol. 165. p. 353.
[94] Lynn, R. (1991). Race Differences in Intelligence. *Mankind Quarterly*. Vol. 31, p. 542-96.
[95] Zindi. (1994). Differences In Psychometric Performance. *The Psychologist*. Vol. 7. p. 49-552.
[96] Owen. (1992). The Suitability of Raven Standard Progressive Matrices for Various Groups in South Africa: *Personality and Individual Differences*. Vol. 13. p. 49-159.

úrovně vzdělání a třídního původu. Angličtí studenti v IQ testech skórovali průměrně na 97, zatímco černoši se srovnatelnými předpoklady průměrně na 70.[97] [98] [99] [100]

Pokusy popřít důležitost rasy

Několik studií mělo údajně dokázat, že by se správně stimulujícím prostředím dosáhlo u IQ černých dětí podobných hodnot, jaké mají bílé a asijské děti. Nejslavnější z nich byl Milwaukee projekt a v době svého rozkvětu pochopitelně přilákal vydatnou mediální pozornost. Tvrdilo se, že vhodnými zásahy a stimulací v raném dětství u diskriminovaných, ve slumech bydlících černých dětí, narostlo jejich IQ v porovnání s kontrolní skupinou o 30 bodů.[101] *The Washington Post* triumfálně napsaly, že úspěch projektu „jednou a provždy" uzavřel otázku, zda jsou děti z chudých socioekonomických podmínek brzděny prostředím nebo dědičností.

Naneštěstí pro rovnostáře jejich euforická mediální bublina praskla, když byl šéf projektu Milwaukee, Rick Haber, odsouzen a zavřen za zpronevěru státních peněz. Ačkoliv to na výsledky projektu nemá přímý dopad, zavdává to otázky ohledně důvěryhodnosti jeho šéfa. Howard L. Garber, dlouholetý Haberův kolega, napsal v roce 1998 o projektu zprávu, ve které uvedl, že zvýšené hodnoty IQ byly získány uměle intenzivním procvičováním úloh podobných těm ve Stanford-Binetově testu, že IQ dětí vždy po ukončení programu kleslo a zvýšení nikdy nepřerostlo v akademický úspěch. Jejich schopnosti nakonec odpovídaly úrovni kontrolní skupiny, což se, samozřejmě, nikde neprezentovalo.[102] [103]

Herman Spitz ve své knize *Zvyšování inteligence* zdokumentoval tucty podobných programů, jejichž snaha pozvednout IQ černochů trapně selhala. V počátečních stádiích jim média dávají obrovský prostor a fantastické recenze, ale jen málo prostoru jejich konečnému fia-

---

97 Lynn R. (1991). Race Differences In Intelligence: A Global Perspective. *Mankind Quarterly*. Vol. 31. p. 55-296.

98 Owen, K (1992). The Suitability of Raven's Standard Progressive Matrices for Various Groups in South Africa. *Personality And Individual Differences*. Vol. 13. p. 49-159.

99 Zindi, F. (1994). Differences In Performance. *The Psychologist*. Vol 7. p. 49-552.

100 Lynn, R. (1994). The Intelligence of Ethiopian Immigrant and Israeli Adolescents. *International Journal Of Psychology*. Vol. 29. p. 5-56.

101 *The New York Times*. (1972). July 17. p. 4.

102 Garber, H. L. (1988). *The Milwaukee Project: Preventing Mental Retardation In Children At Risk*.

103 Jensen, A. R. (1989). Washington DC: American Association on Mental Retardation. Raising IQ Without Increasing G? A Review Of *The Milwaukee Project: Preventing Mental Retardation In Children At Risk* By H. L. Garber. *Developmental Review*. 9. p. 34-258.

sku. Jejich propagace je stejná jako u lysenkismu v Sovětském svazu. Během let už vyšla spousta mediálních bomb o významných úspěších podpůrných programů, které byly v počátečním stadiu. Tyto programy končily s trapnou pravidelností ostudou, zatímco média vytrubovala zvěsti o úžasných výsledcích dalších podobných pokusů.[104] [105] [106]

Jiným příkladem mediálního „důkazu", že černo-bílé rozdíly jsou environmentální, je působení chicagské černé učitelky Marvy Collinsové. Jedna z nejslavnějších osob amerického vzdělávání, Collinsová, získala širokou mediální pozornost včetně pochlebujících článků v *The New York Times* a obrovskou chválu v televizní show *60 minut*. Tvrdila, že zdánlivě „nevzdělavatelné" městské děti ve věku mezi 5 až 10 lety dosáhly pomocí jejích vzdělávacích metod ve standardních testech pronikavého zlepšení a byly schopné přečíst a pochopit Tolstoje, Platona a Shakespeara. Navzdory takovým neuvěřitelným tvrzením média po Collinsové nikdy nechtěla jasné vědecké důkazy potvrzující její výroky a její „zázraky" nebyly ani zopakovány žádnými jinými psychology nebo pedagogy v kontrolních studiích. Tento druh zázračných příběhů, tolik oblíbený ve veřejných médiích, nikdy nedovolí prověření ze strany vědeckých žurnálů. Má k tomu dobré důvody.[107]

Zakázané téma

Veřejné povědomí o rozdílech v IQ bělochů a černochů je nežádoucí. V roce 1986 Americká psychologická asociace vážně debatovala o tom, zda by neměly být všechny výzkumy o rozdílech mezi černochy a bělochy zakázány.[108] Už mnohem dříve, v roce 1962, hlasovala Americká asociace antropologů za odsouzení vynikající knihy, která stála na počátku mého hledání rasové pravdy: *Rasa a rozum*.[109] Ještě před zahájením hlasování požádal uznávaný prezident asociace, dr. Carleton Coon, aby zvedli ruku všichni, kdo knihu četli. Zvedly se pouze dvě nebo tři ruce. Když asociace odsuzující rezoluci odhlasovala, Coon

---

104 Spitz, H. H. (1986). *The Raising of Intelligence: A Selected History of Attempts to Raise Retarded Intelligence*. Hillsdale, New Jersey: Erlbaum.

105 Soyfer, V. N. (1994). *Lysenko and the Tragedy of Soviet Science* (L. Gruliow & R. Gruliow, trans.). New Brunswick, New Jersey: Rutgers University Press.

106 Whitney, G. (1998). The Vernalization Of Hillary's America. *Chronicles*. Vol. 22, 2, p. 6-47.

107 Spitz, H. H. (1989). *Raising Of Intelligence*. Also See: *Chicago Tribune*. (1989). Chicago Schools Get an Education in Muckraking. May 8.

108 Seligman, D. (1992). *A Question Of Intelligence: The IQ Debate In America*. p. 51.

109 Putnam, Carleton (1967). *Race and Reason*. Howard Allen edition (1980). (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32929).

na protest rezignoval. Takové luddistické uvažování* by mělo spustit poplach v myslích všech, kteří hledají pravdu, protože zřetelně připomíná snahy středověké církve zakázat astronomická bádání, jež ohrožovala náboženský výklad uspořádání vesmíru. Co je to za pravdu, že musí své oponenty umlčovat?

Vědecké důkazy o základních rasových rozdílech jsou jasné a nezvratné. Můžeme jen hádat, jak se Galileo nebo Koperník cítili, když při svém pozorování oblohy prokazatelně viděli, že Slunce neobíhá kolem Země. Důkazy, že středem solárního systému je Slunce, byly tak jasné, že se na ně někteří duchovní odmítali podívat. Jeden z duchovních, který byl ve sporu s Galileem, kardinál Bellarmino, se odmítl podívat dalekohledem, protože, jak řekl, by mu jedině ďábel mohl dovolit vidět věci, o kterých Galileo tvrdil, že tam jsou. Láhev s úzkým hrdlem, které má symbolizovat jeho omezenost, se stala známou jako Bellarminova láhev. Bellarminova zaujatost přesně odpovídá víře rovnostářských věřících, kteří se odmítají podívat na horu důkazů, jež stojí v protikladu k jejich víře.

V Americe roku 1964 a v Americe dneška neexistuje víc ponižující a kompromitující přízvisko než „rasista“. Tohle slovo se nepoužívá k označení člověka, který chápe fakta o rase; byl to a stále je termín, vyvolávající asociaci s nenávistí, útlakem a lidskou bestialitou. Tak jako byla Galileova fakta o slunečním systému asociována s ďáblem, jsou dnes fakta o rase asociována s Hitlerem.

Pro mne osobně nemělo porozumění vrozeným rasovým rozdílům nikdy co dělat s nenávistí, a ve slovech vědců, která jsem četl, jsem také žádnou nenávist nenacházel. Oni prostě hledali pravdu. A totéž dělal předčasně vyspělý 14letý chlapec, jenž si ve svém pokoji četl dlouho do noci.

Co je to předsudek ?

Když jsem napsal svou zprávu, vysvětlující argumenty proti rasové integraci škol, obvinilo mě pár mých mnohem liberálnějších spolužáků z předsudků a fanatismu. Ta slova se mě dotkla. Necítil jsem žádnou zlost ani nenávist vůči černochům nebo komukoliv jinému a nemohl jsem pochopit, proč bych měl být nazýván zaujatým jen kvůli zkoumání a zveřejnění jednoho vědeckého a politického stanoviska. Když jsem sděloval svá zjištění komukoliv, kdo poslouchal,

* Luddismus – označení hospodářských a sociálních protestů v počátcích průmyslové revoluce, které vedly např. k rozbíjení strojů v továrnách dělníky, kteří nepochopili jejich přínos; pozn. překl.

spolužákům, učitelům, sousedům, odezvou se mi jako mantra vracela slova „předsudek“ – „nenávist“ – „fanatismus“. Když jsem si vyhledal slova „předsudek“ a „fanatismus“ ve slovníku, zjistil jsem, že mě mí pomlouvači mnohokrát urazili, když mě z těchto věcí obviňovali.[110]

předpojatost
předčasný nebo nedostatečně uvážený či ověřený posudek.
předsudek
předem daný negativní názor nebo pocit, vznikající bez znalosti, bezmyšlenkovitě nebo bezdůvodně.
fanatik
člověk, který je extrémně nesnášenlivý k jiné víře, přesvědčení nebo názoru.

V běžném použití znamená výraz *předsudek* iracionální nenávist nebo odpor vůči černochům nebo jiným rasovým skupinám. Kdokoli, kdo věří v rasové rozdíly, i když na vědeckém a rozumovém základu, zjistí, že je ocejchován tímto pejorativním výrazem. Většina rovnostářů myšlenku (o základních rasových rozdílech) předem odsoudila, stejně jako kdysi já, než jsem si přečetl stanoviska obou stran, a sami jsou plní nenávisti (fanatismu) vůči těm, kteří s nimi nesouhlasí. Vůči nim tisk slovo *předsudek* nikdy nepoužívá.

Uvědomil jsem si, že dokud jsem zapáleně věřil v rasovou rovnost, by jsem to já, kdo vykazoval předsudky v pravém smyslu toho slova, protože jsem na základě liberálního tisku viděl a nacházel pouze argumenty pro rovnost. Dokud jsem si nepřečetl *Rasu a rozum*,[111] četl jsem jen knihy, magazíny a novinové články zastávající názor o rovnosti. A to nepočítám stovky TV pořadů, filmů, kázání a proslovů, ve kterých jsem viděl a slyšel podporu rovnostářských principů. Měl jsem *předsudky*, dokud jsem nevyposlechl obě strany.

Většina těch, kteří mě nazývali fanatickým a zaujatým, si nikdy nepřečetla ani *jednu* knihu či článek, zkoumající rasovou rovnost. Prostě v této věci nemají otevřenou mysl.

Není pochyb o tom, že někteří běloši, kteří stojí proti černochům, jsou fanatici, to znamená, že mají předsudky ve svém přesvědčení a jsou netolerantní k odpůrcům. Ale vzhledem k tomu, že masmédia prezentují pouze jednu stranu, argumenty o rasové rovnosti, najdeme fanatiky

[110] Random House Webster‘s Electronic Dictionary (1992). (College Edition). New Yo Random House.
[111] Putnam, Carleton (1967). *Race and Reason*. Howard Allen edition (1980). (PO 76, Cape Canaveral, FL 32929).

určitě mnohem spíše mezi rovnostáři. I velmi známí vědci a veřejně činné osoby čelili velkým problémům, dokonce i fyzickému napadení, když vyjádřili své názory o rasových rozdílech.[112] [113] [114] [115] [116] V akademické komunitě nebylo žádnému rovnostářskému vědci zabráněno promluvit ani nebyl napaden těmi, kteří jsou přesvědčeni o rasových rozdílech, ale rasovým volnomyšlenkářům se to rozhodně stává.

Je také ironií, že největší podporu nachází rasová rovnost černochů u bělochů v bílých oblastech Ameriky a nejskeptičtější jsou oblasti země s největší přítomností černých. Uvědomil jsem si, že jako bělochům rovné (a někdy dokonce nadřazené) posuzují černochy na základě předpojatosti především ti, kteří s nimi mají minimální osobní zkušenosti – zatímco běloši žijící a pracující mezi nimi si na ně vytváří názor na základě *zkušenosti*. Přestože většina bílých Jižanů vyrůstá na stálém toku rovnostářské mediální propagandy, mnohem častěji zvažují obě strany otázky, než si na rasové rozdíly udělají názor. Dělají to, co by se dalo nazvat *opožděným soudem*.

Většina rasových rovnostářů to myslí dobře. Myslí si, že jsou osvícení, že přinesou dobro a že Bůh je na jejich straně. Ale to jsou tytéž důvody, které odsoudily Galileovu astronomii jako práci „ďáblovy" nenávisti k Bohu. Ve skutečnosti mají rovnostáři pro ty, kdo zkoumají rasovou rovnost, zvláštní, emocionálně zabarvené slovo: *nenávist*. Rovnostáři milují nenávist k *nenávistným*.

Poslední slovo, používané k popsání přesvědčení o rasových rozdílech, je *rasismus*. Ale slovo rasismus je dvojsmyslné, protože není definováno jako prosté přesvědčení o základních rasových rozdílech. Ve většině slovníků je definováno i tak, že to je „obvykle myšlenka, že vlastní rasa je nadřazená a má právo ovládat jinou" anebo jako „nenávist a netolerance k jiné rase nebo rasám".[117] Pochopení, že rasové rozdíly existují, ještě nutně neznamená touhu ovládat nebo nenávidět jiné rasy. Toto slovo se používá podobně jako slovo kacíř ve středověku. Astronomové, kteří tvrdili, že středem sluneční soustavy je Slunce a ne Země, byli označeni za kacíře, protože se podle

---

[112] Furedy, J. J. (1997). The Decline of the Eppur Si Muove Spirit in North American Science: Professional Organizations and PC Pressures. *The Mankind Quarterly*. Vol. 38. p. 5-66.

[113] Pearson, R. (1997). *Race, Intelligence And Bias In Academe*. 2"d Ed. Washington DC: Scott-Townsend.

[114] Rushton, J. P. (1994). The Equalitarian Dogma Revisited. *Intelligence*. Vol. 19. p. 63-280.

[115] Whitney, G. (1995). Ideology And Censorship In Behavior Genetics. *The Mankind Quarterly*. Vol. 35. p. 327-342.

[116] Whitney, G. (1997). Raymond B. Cattell And The Fourth Inquisition. *The Mankind Quarterly*. Vol. 38. p. 9-125.

[117] *Racism*. Random House Webster's Electronic Dictionary. (1992). (College Edition.). New York: Random House.

knihy Genesis zdálo, že středem je Země. Samozřejmě, že to z astronoma věřícího v heliocentrismus ještě nedělalo člověka nenávidícího Boha, stejně jako víra v rozdílnost ras neznamená, že člověk nenávidí jiné rasy.

V pozdějších letech vědeckého výzkumu zjistili Snyderman a Rothman, autoři *Otázka IQ: Média a veřejná politika*, že 53 procent respondentů věří, že rasové rozdíly způsobuje prostředí i geny.[118] [119] [120] [121]
Po dvaceti letech došla řada vedoucích vědců v tichosti ke stejným názorům, jako opovrhovaní muži Carleton Putnam, William Shockley a Arthur Jensen v 60. letech.

Primárním činitelem rasových rozdílů je dědičnost a ne prostředí, takže by se genetické rozdíly měly projevit ve fyziologii mozků různých ras. Proto se můj další výzkum zaměřil na fyzické rozdíly mezi rasami.

---

[118] Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). *The IQ Controversy: The Media And Public Policy*. New Brunswick, New Jersey: Transaction Books.

[119] Jensen, A. R. (1998). *The g Factor: The Science Of Mental Ability*. Westport Connecticut: Praeger.

[120] Avery, R. D. Et. Al. (With 51 co-authors). (1994). Mainstream Science On Intelligence. *The Wall Street Journal*. December 13. p. A-18.

[121] Gottfredson, L. S. (1997). Editorial: Mainstream Science On Intelligence: An Editorial With 52 Signatories, History, And Bibliography. *Intelligence*. Vol. 24. p. 3-23.

KAPITOLA 9:
KOŘENY RASOVÝCH ROZDÍLŮ

Když mi bylo 10 let, měl jsem v naší garáži ve velké dřevěné bedně, kterou jsem stloukl, bílé potkaní samice. Na vrchu bedny bylo drátěné pletivo, které tam moc nepasovalo. Jednoho jarního dne jsem zjistil, že jeden z mých potkanů vykazuje známky těhotenství. Ačkoliv jsem to nemohl pochopit, myslel jsem si, že jsem zaměnil potkaního samce za samici. Nechápal jsem, proč samec vypadal jako samice, protože jsem měl s bílými potkany hodně zkušeností. Choval jsem je a prodával do místního zverimexu a Woolworthova obchodu poblíž mého domova.

Mláďata, která se nakonec narodila, připomínala malé růžové válečky se čtyřma vyčnívajícíma nohama a dychtivými ústy, ale s nevýraznýma zavřenýma očima a ušima. Každý den jsem si s nimi hrál, ale jak vyrůstala, vypadala rozhodně jinak než jejich matka a ostatní potkani, mezi nimiž, jak jsem byl přesvědčen, musel být jejich otec. Jakmile jim začala vyrůstat nová srst, nebyla bílá, ale šedá. Navíc začínalo být stále podivnější i jejich chování.

Když byla několik týdnů stará, což odpovídá lidskému teenagerskému věku, byla mláďata stále divočejší a nekontrolovatelnější bez ohledu na to, jak často jsem je držel v rukách. Začínala se odlišovat mnohem víc než jen šedivou barvou své srsti. Jejich divokost došla do takového stadia, že kdykoliv jsem strčil ruku do klece, létaly všude piliny, jak se rozprchla ve strachu před těma samýma lidskýma rukama, které si s nimi od narození láskyplně hrály a hýčkaly je. Byla rychlejší, popudlivější, kousavější a fyzicky zdatnější než domestikované chovné kusy. Chovní bílí potkani jsou letargická, pomalu se pohybující, rozvážná zvířata, zatímco jejich divocí příbuzní jsou vznětliví, bleskově rychlí, agresivní a zuřiví.

Nakonec jsem došel k závěru, že všichni potkani v krabici jsou skutečně samice a že se k nim prokousal nějaký divoký potkan, který se s jednou z nich spářil.

O několik let později, když jsem studoval fakta o lidské rase, jsem plně pochopil, že rozdílnost ras potkanů je geneticky ekvivalentní lidským rasám. Rozdílné rasy lze mezi sebou křížit, dokonce i když jsou mezi nimi velké genetické rozdíly. Rozdíly mezi rasami mohou mít fyzický i psychický ráz a odráží se ve společenském i individuálním

chování. Chování těchto polobílých, polodivokých potkanů pochopitelně nebylo výsledkem prostředí. Poskytoval jsem jim tu samou stravu jako mým potkanům. Byli kojeni svou bílou matkou a vyrůstali se dvěmi bílými samicemi za neustálých lidských zásahů, ale jejich chování bylo *divoké*.

Jako teenager hledající odpověď na rasovou otázku jsem si vzpomněl na příhodu s potkany, která se stala několik let předtím. Bylo jasné, že rozdílné chování mých potkanů bylo výhradním výsledkem genů. Skutečnost, že prostředí rasově smíšených potkanů bylo stejné jako u plně domestikovaných jedinců, naznačovala, že mezi mozky a hormony domestikovaných bílých potkanů a chováním polodivokých, šedých potkanů, byly fyzické rozdíly. Tyto genetické rozdíly měly velký vliv na projevy chování.

Mé dětství mi poskytlo spoustu důkazů o síle dědičnosti mezi zvířaty. Když jsem byl na základní škole, měl jsem tucty zvířat, která jsem chytil v močálech a lesích poblíž domova. Některá se při chování od narození nechala ochočit, zatímco jiná ne, přestože se jim ode mne dostávalo stejné péče.

Když jsem uvažoval o dědičnosti a prostředí, na mysli mi vyvstala další nezapomenutelná příhoda z dětství. Kamarád ze sousedství našel malé, hladové, novorozené kotě krátce poté, co jeho fena porodila čtyři štěňata. Slabé a křehké kotě s čerstvě otevřenýma očima vypadalo, že zemře. Kamarád udělal pokus. Vzal matce jedno štěně, malé kotě o něj celé důkladně otřel, a pak je oba uvelebil mezi ostatní štěňata. K jeho překvapení matka kotěti dovolila pít. Po pár týdnech se stalo zdravým a silným. S oblibou jsem chodil kolem kamarádova domu a díval se na neobvyklou podívanou, jak kotě pije a vyrůstá se štěňaty.

Ačkoliv bylo kotě kojeno fenou a ačkoliv s ním kamarád zacházel stejně jako se štěňaty, kotě mělo viditelně jinou povahu než zbytek vrhu. Kotě stopovalo kořist a pak ji znenadání chytilo, zatímco štěňata běhala za svým cílem bezhlavě. Při rvačkách se štěňaty používalo kotě jako svou hlavní zbraň drápy, zatímco štěňata dávala přednost zubům. Kotě se nikdy nepokusilo napodobit ostrý štěkot svých bratrů a sester, místo toho naštvaně syčelo a prosebně mňoukalo jako kočka. Po většinu svého mladého života stráveného ve společnosti psů, i když nikdy nevidělo jinou kočku, kotě vypadalo a chovalo se úplně přesně jako normální kočka. A mimochodem, když jsme na něj volali, nikdy nepřišlo.

Když jsem o těchto věcech zpětně přemýšlel, snažil jsem se je převést do jednoduché podoby. *Proč pes štěká a kočka mňouká*? ptal jsem se sám sebe. A odpověděl jsem si: *Protože psí mozek je sestaven*

tak, že ho nutí štěkat a chovat se jako pes, a kočičí mozek je sestaven tak, že ji nutí mňoukat a chovat se jako kočka.

Jelikož jsem chtěl svou teorii rozšířit, zavolal jsem jednomu kamarádovi ze školy, jehož rodina už víc než 30 let chovala psy a měla jich celou smečku. Vysvětlil mi, že různá plemena psů mají zřetelně odlišné vlastnosti. Zuřivost, agresivita, pasivita, poslušnost, stoicismus, vzrušivost, inteligence – všechny tyto vlastnosti jsou u každého plemene diametrálně odlišné. Například vysvětloval, že čivava má extrémně popudlivou a hyperaktivní povahu, zatímco bernardýn je vyrovnaný a klidný. Mluvil o přirozené zuřivé agresivitě pitbula v porovnání s přirozeně přátelskou povahou zlatého retrívra. Vysvětloval, že si rodiče malých dětí často vybírají zlatého retrívra, protože je výjimečně přátelský a pro děti bezpečný. Řekl mi, že dokonce i když děti zlatého retrívra týrají, málokdy na to odpoví útokem.

Také jsem si přečetl zajímavou brožuru o historii psích plemen a zjistil jsem, že psi mají vlastnosti závislé na jejich plemenu, ale že byli lidmi šlechtěni i kvůli fyzickým vlastnostem, jako jsou velikost nebo barva. Kdybyste řekli, že jediný rozdíl mezi psími plemeny je barva srsti, každý trenér psů by se vám vysmál. Pokud nejsou odlišné vlastnosti psů způsobeny výhradně výchovou, pak *musí* být způsobeny stavbou jejich mozků.

Vyzbrojen nově získanými znalostmi jsem se zeptal své učitelky na biologii, jak souvisí rozdělení plemen u psů s rozdělením ras u lidí. Učitelka se zarazila a řekla mi, že se jí na to ještě nikdy žádný student nezeptal, ale že *plemeno* a *rasa* jsou dvě slova, označující jedno biologické třídění: poddruh. Všichni psi jsou příslušníci druhu *Canis familiaris* a dále se dělí na nejméně 140 různých plemen (poddruhů neboli ras). Zopakovala to, co už jsem věděl – že se obvykle zkoušelo u obou dvou skupin, ať už to byly různé druhy nebo poddruhy téhož druhu, zda se dají křížit. Různá plemena psů, stejně jako různé rasy lidí, se i přes zjevné rozdíly mezi nimi křížit dají.

I když vyučovala biologii, která zahrnuje i biologii člověka, bylo jí velmi nepříjemné porovnávat rozdíly lidských ras s rozdíly plemen koní nebo psů. Bylo to jako bych vstoupil na zakázané území, ale neřekl jsem k této otázce nic kacířského. Pochopení rozdílů, které odlišují člověka od ostatních druhů, a pochopení rozdílů mezi lidmi mi připadalo důležité. Jak bychom mohli pochopit svět kolem nás bez toho, abychom pochopili, co z nás dělá to, co jsme?

Zatím jsem věděl, že existuje ne méně než tisíc vědeckých studií dokazujících existenci významných rozdílů mezi IQ bělochů a černochů,

že rozdíly IQ mají velký dopad na socioekonomický úspěch jednotlivce, a že existuje spousta důkazů, že příčinou těchto rozdílů je především dědičnost a až potom prostředí.[122] [123] [124] [125] [126] [127] [128]

Mozky černochů a bělochů: Fakta

Knihy a články o IQ mě přivedly k dalším studiím dokazujícím existenci významných rozdílů mezi mozky černochů a bělochů. Údaje o rasových rozdílech ve struktuře mozku jsou ve skutečnosti ještě jasnější než údaje vycházející z psychologických testů. Zjistil jsem, že mozky černochů a bělochů jsou po desetiletí váženy, porovnávány a zkoumány, a že se mozky černochů stabilně ukazují jako menší než mozky bělochů a Asiatů. Příkladem markantních rozdílů je to, že ačkoliv jsou černoši fyzicky mnohem větší než Asiati, mají druzí jmenovaní fyzicky větší mozky.[129]

V *Neměřitelnosti člověka*,[130] oblíbené, médii propagované, rovnostářské knize, Stephen Jay Gould tvrdil, že výzkumníci z 19. století používali k měření mozků černochů a bělochů špatnou metodologii a zatajili, že ve skutečnosti žádné rozdíly neexistují. Gould ale pečlivě vynechal velkou většinu posledních studií, které skutečné rozdíly mezi mozky černochů a bělochů dokládají.[131] [132]

Ve skutečnosti už deset let před vydáním Gouldovy knihy ukázal John C. Caruthers v knize *Mysl člověka v Africe*, že pět studií, které provedli na základě moderní metodologie Todd, Pearl, Vint, Simmons a Conolly, rozdíly v mozcích prokázalo. Gould se zmínkám o posledních studiích pečlivě vyhnul, s výjimkou dvou stručných vět o Pearlovi, ve kterých ho pochválil za tvrzení, že by rozdílnou velikost mozků různých ras mohla ovlivnit strava. Pearlova data o rozdílech v mozcích Gould v klidu vynechal. Caruthers upozorňuje, že řada

---

122 Herrnstein, R. J. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve: Intelligence And Class Structure In American Life*. New York: Free Press.

123 Jensen, A. R. (1998). *The g Factor: The Science Of Mental Ability*. Westport, Connecticut: Praeger.

124 Levin, M. (1997). *Why Race Matters: Race Differences And What They Mean*. Westport Connecticut: Praeger.

125 Rowe, D. C. (1994). *The Limits of Family Influence*. New York: Guilford Press.

126 Rowe, D. C. & Cleveland, H. H. (1996). Academic Achievement In Blacks And Whites: Are The Developmental Processes Similar? *Intelligence*. Vol. 23. p. 5-228.

127 Rushton, J. P. (1995). *Race, Evolution, and Behavior*. New Brunswick, New Jersey: Transaction.

128 Shuey, A. M. (1966). *The Testing Of Negro Intelligence* (2nd Ed.). New York: Social Science Press.

129 Rushton, J. P. (1995). *Race, Evolution, And Behavior*. New Brunswick, New Jersey: Transaction.

130 Gould, Stephen Jay. (1981). *The Mismeasure of Man*. New York: Norton.

131 Rushton, J. P.(1997). Special Review: Race, Intelligence, and the Brain: The Errors and Omissions of The „Revised" Edition Of S. J. Gould's *The Mismeasure Of Man* (1996).

132 *Personality And Individual Differences*. Vol. 23. p. 169-180.

vědeckých studií ukazuje mozky černochů jako v průměru o 2,6 až 7,9 procent menší než mozky bělochů.[133]

Zároveň s Gouldovou prací proběhla v roce 1980 studie váhy mozků, dokládající, že mozky černošských dětí byly v průměru o 8 procent menší a lehčí než mozky bělochů.[134] V 80. a 90. letech doplňující studie Bromana a spol. a Osborna shodně prokázaly významné rozdíly mezi velikostí bělošských a černošských mozků.[135] [136] [137]

Studie přímo srovnávající mozky bělochů a černochů dočasně skončily v 50. letech, kdy se zkoumání podobných rozdílů začalo považovat za neslušné, necitlivé a politicky nekorektní.[138] Po dlouhé pauze přinesla řada novodobých studií fyziologie mozku ty samé důkazy o rozdílech ve velikosti mozků černochů a bělochů jako studie z minulého století.[139]

Pravděpodobně nejrozsáhlejší výzkum ze všech provedl Národní prenatální projekt, který sledoval více než 14 000 matek a dětí. Projekt měl celostátní rámec a sledoval matky a děti od početí přes narození a rané dětství. Předmětem studie bylo zjistit hlavní vztahy mezi dětskou úmrtností, zdravím, inteligencí a ostatními aspekty vývoje dětí. Dětem byl testován IQ ve věku 4 a 7 let. Podrobná měření těl a hlav byla provedena při narození a ve věku 8 měsíců, 1 rok, 4 roky a 7 let.

Dr. Arthur Jensen analyzoval rozsáhlá data ze studie a našel některé překvapující věci. Dokonce i v rámci rodin měli sourozenci s vyšším IQ obvykle větší rozměry hlavy. Studie také podpořila řadu dřívějších studií, které ukazovaly, že černoši mají v průměru menší hlavy než běloši a tomu odpovídá jejich nižší inteligence. Studie zvláště potvrdila korelaci mezi velikostí hlavy a inteligencí a to, že černé i bílé děti, které měly přibližně stejné IQ, měly v průměru malé rozdíly ve velikosti hlav.[140] Pokud fyzická velikost mozku koreluje s IQ, pak to silně naznačuje, že inteligence závisí na fyzické struktuře mozku a proto je součástí dědičnosti.

---

133 Carothers, J. C. (1972). *The Mind of Man in Africa*. London: Tom Stacey Ltd.

134 Ho, K. C., Roessmann, U., House, L., And Monroe, G. (1981). Newborn Brain Weight In Relation To Maturity, Sex, And Race. *Annals Of Neurology*. Vol. 10. p. 43-246.

135 Broman, S. H., Nichols, P. L., Shaughnessy, P., & Kennedy, W. (1987). *Retardation In Young Children*. Hillsdale, New Jersey: Erlbaum.

136 Rushton, J. P.& Osborne, R. T. (1995). Genetic and Environmental Contributions to Cranial Capacity Estimated in Black and White Adolescents. *Intelligence*. Vol. 20. p. 13.

137 Darwin, C. (1874). *The Descent Of Man*, 2nd Edition. London: John Murray. p. 1-82.

138 Whitney, G. (1996). The Return of Racial Science. *Contemporary Psychology*. Vol. 41. p. 189-1191.

139 Rushton, J. P. & Ankney, C. D. (1996). Brain Size and Cognitive Ability: Correlations with Age, Sex, Social Class and Race. *Psychonomic Bulletin And Review*. Vol. 3. p. 21-36.

140 Jensen, A. & Johnson, F. (1994). Race and Sex Differences in Head Size And IQ. *Intelligence*. p. 9-333.

Dřívější studie ukazovaly rozdíly v supra zvrásněné oblasti mozku, rozdíly v čelních lalocích a rozdíly mezi tvarem a štěpením závitů mozků černochů a bělochů. Conolly v roce 1950 napsal:

Černošský mozek je v průměru relativně delší, užší a plošší než bělošský. Čelní oblast,... větší u bílých mužů než u černých, zatímco temenní je větší u černochů než u bělochů... Dá se říct, že zadní části předních laloků v bělošských mozcích jsou pravidelnější, jednotnější než v černošských... Bělošský mozek je zřejmě více členěný a má více závitů...[141]

Důležitost čelních mozkových laloků na osobnost byla zvýrazněna ve filmu *Přelet nad kukaččím hnízdem*[142] a také ve filmu Jessicy Langesové o farmářce Frances, nazvaném *Frances*.[143] Některým zvláště agresivním, mentálně nemocným pacientům byla řadu let prováděna „frontální lobotomie", operace, při které je oblast čelních laloků neutralizována nebo odstraněna. Pacientova paměť zůstala nedotčena, ale jeho myšlení, vůle a motivace byly výrazně zeslabeny. Ward C. Halstead, biopsycholog a profesor experimentální psychologie na katedře medicíny chicagské univerzity, napsal: „Čelní mozkové laloky jsou nejdůležitější částí pro biologickou inteligenci. Jsou to orgány civilizace – základy lidské naděje pro budoucnost."[144]

Většina vědců, kteří zkoumali oblast čelních laloků, ať prováděli nějaká rasová srovnání nebo ne, zjistila, že tato část mozku je zodpovědná za zmírnění motivace nebo iniciativy a potlačuje primitivní pudy. Větší množství závitů (štěpení) na frontálních lalocích naznačuje větší komplexnost a kapacitu; možná je to záležitost evolučního vývoje. U nižších savců, jako je třeba králík, jsou čelní laloky hladší. Profesor Connolly také napsal: „U primátů existuje jistá korelace mezi typem závitů a jejich postavením na vývojovém žebříčku."[145]

Nedávné studie mozků zločinců, odsouzených za násilné, impulsivní zločiny, prokázaly menší aktivitu jejich čelních laloků a mozkové kůry. Takže se zdá, že oblast čelních laloků ovlivňuje nejen iniciativu, ale i sebeovládání člověka.

V polovině 60. let jsem měl poněkud méně důkazů o základních rasových rozdílech, než kolik jich je k dispozici dnes, ale důkazy z let

---

141 Connolly, C.J. (1950). *The External Morphology of The Primate Brain*. Springfield, Illinois.
142 *One Flew Over The Cuckoo's Nest* (1975). Miloš Forman. United Artists Cinema.
143 *Frances* (1982). Graeme Clifford. Brooks Films.
144 Halstead, Ward C. (1947). *Brains And Intelligence*. Chicago. p. 49.
145 Connolly, C. J. (1950). *The External Morphology of The Primate Brain*.

1860 až 1960 byly hojné a nezvratné; jen byly málo zmiňovány v populárních tiskovinách. Po druhé světové válce se ten, kdo se odvážil veřejně promluvit o rasových rozdílech, setkal s mediálním tichem nebo urážkami. V průběhu let však byla důležitá role DNA a genů ve všech věcech od schizofrenie po obezitu a nově dokonce homosexualitu stále více dokumentována. Celá nová vědní disciplína zvaná genetika chování se rychle rozrůstá.[146] [147]

V lidském těle samozřejmě není důležitější orgán než mozek. To je to, co nás skutečně odlišuje od našich blízkých i vzdálených příbuzných na evolučním žebříčku. Velikost a stavba mozku je antropology fakticky používána jako barometr vývojového stupně. Je ironií, že ti samí antropologové, kteří sledují evoluční vývoj lidstva podle jeho zvětšujícího se lebečního objemu, často tvrdí, že rasové rozdíly ve velikosti mozku a morfologie moderního člověka nejsou důležité. Ovšem důkazy jsou jasné. Velikost, fyziologie, morfologie a chemické složení mozku má hodně co dělat s psychologickými rozdíly u jednotlivců a s mnoha vlastnostmi, kterými se od sebe odlišují rasy. Věda objevila důležité genetické vlivy na inteligenci, chování a úspěšnost jednotlivých ras. Hloubku těchto rozdílů začínáme chápat teprve nyní.

Ústupky rasového rovnostářství

Linie obrany rasových rovnostářů často postupuje takto:

1) **Černoši ve skutečnosti nejsou méně inteligentní (běžný argument). Ale... když kritici poukáží na to, že stovky studií shodně dokládají výrazně nižší skóre IQ černochů, rovnostáři prohlásí, že:**
2) **Rozdíly v IQ jsou výsledkem rasově zaujatých testů. Ale... když se prokáže, že testy nejsou rasově ani kulturně zaujaté, pak prohlásí, že:**
3) **Nižší průměr IQ černochů je jednoduše důsledek socioekonomických faktorů. Ale... když se ukáží ostré rozdíly dokonce i za stejných socioekonomických podmínek bělochů i černochů, ustoupí k prohlášení, že:**

---

[146] Plomin, R., Defries, J. C., McClearn, G. E., & Rutter, M. (1997). *Behavioral Genetics* (3rd. Ed). New York: W. H. Freeman.

[147] Sherman, S. L., Defries, J. C., Gottesman, I. I., Loehlin, J. C., Meyer, J. M., Pelias, M. Z., Rice, J., & Waldman, I. (1997). Behavioral Genetics '97: ASHG Statement. Recent Developments In Human Behavioral Genetics: Past Accomplishments And Future Directions. *American Journal Of Human Genetics*. p. 60, p. 265-1275.

4) **Stimulace prostředí mladých černochů v programech jako Hlavní začátek zvedne IQ černých dětí na bělošskou úroveň. Ale... když se ukáže, že Hlavní začátek nevyústil v absolutně žádné zvýšení černošského IQ, začnou tvrdit, že:**
5) **IQ ve skutečnosti stejně nic neznamená. Ale... když se ukáže, že stovky sociálních vědců dokázaly obrovskou souvislost mezi IQ a vzdělanostním a socioekonomickým úspěchem – pak nakonec ustoupí na rovnostářskou obranu a uznají biologický původ inteligence: z rozdílů v mentálních schopnostech černochů a bělochů obviní špatnou výživu.**

Poslední rovnostářská obrana je zajímavá v tom, že uznává důležitost inteligence a její kořeny v biologii a stavbě mozku. Místo aby se pokusili zpochybnit přirozenou roli genů ve stavbě a vývoji mozku, rovnostáři prostě tvrdí, že výživa a ostatní biologické faktory působící na matku a malé dítě významně ovlivňují vývoj mozku. Tvrdí, že černoši, protože jsou chudší než běloši, mají horší stravu a proto je vývoj jejich mozků pozadu.

Evropské děti, které vyrůstaly ve střední Evropě během posledních let druhé světové války a několik let po ní ve stresu a hladu, nevykazují žádné známky sníženého IQ. Jejich průměrné IQ bez problémů odpovídá průměru v období před válkou i po ní.

Vědecké studie zaměřené na stravu ukazují, že mezi výživou černých a bílých dětí je malý rozdíl. Robert Rector v průzkumu amerického ministerstva zemědělství prokázal, že černošské předškolní děti konzumují v průměru víc proteinů než bílé děti.[148] Děti z rodin 75 procent pod hranicí chudoby konzumují stejné množství vitamínů jako děti 300 procent nad hranicí chudoby.[149]

Argument, že mozky mladých černochů jsou podvyživené, je komický, když se člověk podívá na absolutní dominanci černochů na hřištích, v basketbalu a fotbalu.[*] Je těžké si představit, že ta samá strava, která umožňuje černochům vyvinout zdravá těla, jež jim umožňují reprezentovat v těchto hlavních sportech 15 krát víc než odpovídá jejich zastoupení v populaci vůči bělochům, nechává v téže době *hladovět jejich mozky*![150] [151] [152]

---

148 Rector, R. (1991). Food Fight. *Policy Review* Vol. 58. p. 1-46.

149 Banfield E. (1974). *The Unheavenly City Revisited*. Boston, Massachusetts: Little Brown.

* Americkém fotbalu; pozn. překl.

150 Rector R. & McLaughlin M. N. D. (1992). *A Conservative's Guide To State Level Welfare Reform*. Washington, DC: The Heritage Foundation.

Rasové rozdíly jsou samozřejmě zjevné i ve fyzické oblasti. V 60. letech dominovali černoši v mužských sprintech na olympiádě a s integrací sportů se dramaticky zvýšilo jejich zastoupení v profesionálním basketbalu a fotbalu. V době, kdy toto píšu, tvoří černoši přibližně 80 procent hráčů národní basketbalové asociace, 66 procent národní fotbalové ligy a 100 procent z 50 špičkových sprinterů celého světa, kteří soutěží na profesionálních a olympijských 100 a 200 metrových tratích. Je to faktem i přesto, že kvalitně organizované soutěže jsou mnohem běžnější v bělošských národech a je v nich mnohem více vysokoškolských atletů.

Někdo může namítnout, že nadvláda černochů v basketbalu částečně vyplývá z jejich touhy vyrovnat se bělochům. Určitě existuje spousta mladých bělochů, kteří touží získat multimilionové příjmy a popularitu profesionálního hráče basketbalu, ale černoch má 29 krát větší pravděpodobnost, že bude hrát v NBA než běloch. Je logické, že odlišné výkony černochů a bělochů mají anatomický a fyziologický základ. Vědci zabývající se touto otázkou říkají to samé.

Mezi černou a bílou rasou je spousta fyzických rozdílů. Černoši mají oproti bělochům větší ty svaly, které jim umožňují vyrazit větší rychlostí. Také mají méně tělesného tuku, menší tělní dutiny, delší ruce v poměru k výšce a nespočet dalších rozdílů, přispívajících k jejich úspěšnosti ve sportech, kde člověka favorizuje rychlý běh a schopnost odrazu. Jsou úspěšní ve sportech, kde jsou potřeba tyto vlastnosti a tam, kde je třeba dynamičnost a podobné rysy. Běloši a Asiaté dominují silovým sportům jako vzpírání či gymnastika, a vyšší hmotnost a menší vznášivost kostí znevýhodňují černochy v plavání a ostatních vodních sportech.

Pro prominenty je debata o těchto jasných a nevyvratitelných rozdílech mezi rasami stejně tak tabu jako debata o rozdílech v mozcích nebo duševních rysech, které jsou pro charakter společnosti či civilizace tak kritické. Sportovní komentátoři jako například Jimmy the Greek a čelní představitel baseballistů Los Angeles Dodger, Al Campanis, byli vyhozeni či veřejně ponižováni za hlasité vyjádření toho, co ví většina lidí na základě prostého pozorování. Tvrdé potlačování podobných pravd odhaluje hloubku netolerance rovnostářského náboženství. Když jsem prvně přemýšlel o těchto věcech a dozvídal se vědecké argumenty o podstatě rasových rozdílů, připadalo mi to stejné

---

[151] Banfield, E. (1974). *The Unheavenly City Revisited*. Boston: Little Brown.

[152] Bayley, N. (1995). Comparisons of Mental And Motor Test Scores For Ages 1-15 Months By Sex, Birth Order, Race, Geographical Location, and Education Of Parents. *Child Development*. Vol. 36. p. 379-477.

jako dětská pohádka *Císařovy nové šaty*. Každý ví, že císař má na sobě jen spodky, ale nikdo si nedovolí nic říct. Až upřímnost malého chlapce rozbije bublinu lží.

Jen kdyby to bylo tak snadné, říkal jsem si. Rasový obrázek se mi skládal dohromady. Rasy jsou naprosto odlišné; jasně jsem viděl, že císař žádné šaty nemá. Ale vidět císaře rasové rovnosti v novém světle mi nestačilo. Chtěl jsem vědět, *proč* císař nemá žádné šaty. Chtěl jsem vědět víc o rozdílech v chování mezi rasami a o tom, jak tyto rozdíly vznikly. Už jsem toho znal dost, abych věděl, že by mé další pátrání mělo vést k samotnému procesu evoluce.

KAPITOLA 10: EVOLUCE RASY

Když jsem hledal odpověď na rasovou otázku, věnoval jsem spoustu pozornosti vlivu dědičnosti na inteligenci, ale důkazy ukazovaly velký vliv genů na lidské chování i v mnoha oblastech mimo IQ.

Populární verze psychologie, podávaná liberálními médii, pokračuje v tvrzení, že všechny lidské vlastnosti vytváří výchova či prostředí. To, že zločinné chování vychází ze špatného prostředí nebo nefunkční rodiny, je jistý druh víry. Zdá se, že za každý společenský problém může chudoba, nedostatečné vzdělání nebo špatní rodiče. Někteří dokonce svalují vinu za vysoké počty loupeží a vražd na dostupnost zbraní.

Jen málo Američanů ví o spoustě studií ukazujících, že sklony ke kriminalitě mohou být dědičné. Jedna rozsáhlá studie analyzovala data ze 14 427 adopcí v Dánsku během let 1924-1947. Data po dvou desetiletích odhalila, že biologické děti zločinců, i když byly adoptovány nekriminálními partnery, spáchaly mnohem více zločinů než adoptované děti, jejichž genetičtí rodiče byli bezúhonní.

Každá velká studie adopcí a kriminality ve 20. století ukazuje podobné výsledky. Studie jednovaječných a dvojvaječných dvojčat ukázaly, že jednovaječná dvojčata si jsou v kriminálním chování více než dvakrát podobnější než dvojvaječná dvojčata.[153] V řadě vědeckých výzkumů provedených v 90. letech bylo díky magnetické rezonanci a elektronovému skenování prokázáno, že v průměrném fungování mozků zločinců a bezúhonných lidí existují rozdíly.[154] [155] Následující výňatek je převzat ze *Žurnálu biologické psychiatrie* ročník 1997, pojednávajícím o studii mozků 41 vrahů, kteří byli zproštěni obvinění z důvodu duševní nemoci, a 41 mozků věkem a pohlavím odpovídajících bezúhonných lidí. Studie odhalila mezi zločinci a bezúhonnou skupinou rozdíly ve stavbě mozku.

Předběžné nálezy prokázaly první známky abnormálních kortikálních a subkortikálních mozkových procesů, které by mohly zapříčinit násilné vraždy, způsobené duševní nemocí.[156]

---

153 Rushton, J. P. (1995). *Race and Crime: An International Dilemma. Society*, p. 2, 37-41.

154 Raine, Adrian. (1993). *The Psychopathology of Crime: Criminal Behavior as a Clinical Disorder*. San Diego: Academic Press.

155 Raine, Adrian, Editor (1997). *Biosocial Bases of Violence*. New York: Plenum Press.

156 Raine, A., Bushbaum, M., & La Casse, L. (1997). *Journal Of Biological Psychiatry*. Vol. 42. September 15. p. 95-508.

Spousta studií dokládá, že extroverze, introverze, altruismus, egoismus, samolibost, nepoctivost, pravdomluvnost a mnoho dalších charakterových rysů má silný dědičný základ. Vždy jsem věřil, že tento druh charakterových rysů je spíš výsledkem prostředí než genů, ale jakmile jsem si přečetl tento vědecký žurnál, shledal jsem důkazy jako přesvědčivé. Zatímco jsem jako teenager zjišťoval tyto věci, William Hamilton a další založili nový vědní obor, nazvaný sociobiologie. Ten vycházel z myšlenky, že většinu společenského chování jednotlivců i skupin výrazně ovlivňuje dědičnost.[157] Během tří desetiletí od doby, kdy jsem se touto otázkou uprostřed 60. let začal zabývat, se z toho, co je nazýváno *genetika chování*, *sociobiologie* a poslední dobou *evoluční psychologie*, stala respektovaná vědní disciplína.

Od začátku druhé světové války až do 60. let média asociovala genetické a rasové uvědomění s obrazem německého nacismu. Zatímco se média u veřejnosti pokoušela tyto věci zpochybnit, vědecký svět shromažďoval data o genech a jejich významné sociální roli. Masmédia důležité objevy vědců ignorovala. Nicméně jak se stal narůstající počet důkazů o síle lidských genů známým, zásadní objevy už nemohly být před veřejností déle skrývány.

Geny jsou přímo svázány s určitými druhy nemocí jako rakovina, s duševními nemocemi jako schizofrenie a deprese; a samozřejmě s inteligencí a chováním. Prokázal se vliv genů u sociálních problémů jako je alkoholismus a homosexualita, a znovu byl potvrzen, přinejmenším ve vědeckých kruzích, vliv genů na kriminalitu. Byly objeveny zásadní rozdíly ve stavbě mužského a ženského mozku. Díky genetice se objevilo tolik možností ke zlepšení lidského života, že spousta vlád spojila síly v možná nejambicióznějším vědeckém projektu všech dob: projektu lidského genomu s cílem rozpoznat všechny lidské geny.

Studie identických dvojčat, které byly zahájeny ve 20. letech, začaly být najednou psychology a genetiky znovu vyhledávány. V 60. a 70. letech byla veřejnost ohromena tím, co většina psychologů věděla už celé století, totiž že identická dvojčata od narození oddělená a žijící v úplně odlišných prostředích a kulturách – mají nápadně podobné osobnostní vlastnosti a návyky. Tisk zaplnily úžasné příběhy identických dvojčat, která, přestože vyrůstala tisíce mil od sebe, kouřila tu samou značku cigaret, pracovala ve stejném zaměstnání a měla téměř stejné osobní návyky. Bohaté množství důkazů bylo nahromaděno

[157] Hamilton, W. D. (1964). The Genetical Theory of Social Behaviour, I, li. *Journal Of Theoretical Biology* 7:1. p. 2.

také porovnáváním osobnostních rozdílů mezi identickými dvojčaty a dvojvaječnými dvojčaty. Níže je tabulka, ukazující výsledky pouze několika ze spousty posledních studií o genetické podstatě chování a dědičnosti charakterových vlastností.

Charakterové vlastnosti jsou z velké části podmíněny geneticky

Následující tabulka ukazuje řadu charakterových vlastností, které silně ovlivňuje dědičnost. Pokud u faktoru neexistuje žádná korelace dědičnosti, je znázorněna jako plus nebo mínus 0. Pokud je vlastnost ze 100 % zapříčiněna dědičností, je znázorněna jako 1,00. Teoreticky dokonalá vyváženost dědičnosti a prostředí je vyjádřena 0,5.

Agresivita	**Plomin 1990**[158] **Rushton, Fulker a spol. 1986**[159] **Tellegen, Lykken a spol. 1988**[160]	**0,46** **0,50** **0,44**
Duševní poruchy	**Plomin 1990** **Tellegen, Lykken a spol. 1988**	**0,48** **0,45**
Emoční reaktivita	**Floderus-Myrhed 1980**[161]	**0,56**
Altruismus	**Rushton, Fulker a spol. 1986** **Keller a spol. 1992**[162]	**0,50** **0,37**
Opatrnost	**Plomin 1990**	**0,50**
Extroverze	**Plomin 1990** **Bouchard 1984**[163]	**0,30 -0,50** **0,54**
Uznání pravidel/autorit	**Tellegen,Lykken a spol. 1988**	**0,53**
Sebeovládání	**Tellegen, Lykken a spol. 1988**	**0,58**
Pracovní zásady	**Keller a spol. 1992**	**0,40**
Reakce na stres	**Tellegen, Lykken a spol. 1988** **Rushton 1992**	**0,53**

[158] Plomin, R. Lichtenstein, P., Pedersen, N. McCleran, G. E., & Nesselroade, J. R. (1990). *Behavioral Genetics: A Primer* (2nd edition). San Francisco: Freeman.

[159] Rushton, P. P., Fulker, D. W., Neale, M. C., Nias, D. K. B., & Eysenck, H. J. (1986). Altruism and Agression: The heretibility of individual differences. *Journal of Personality and Social Psychology*. 50. p. 1192-98.

[160] Tellegen, A., Lykken, D. T., Bouchard, T. J., Jr. Wilcox, K. J., Segal, N. L., & Rich, S. (1988). Personality Differences of Twins Reared Apart and Togehther. *Journal of Personality and Social Psychology*, 54. p. 1031-1039.

[161] Floderus-Myrhed, B., Pederson, & Rasmuson, J. (1980). Assessment of Heritibility for Personality Based on a Short Form of the Eysenek Personality Inventory: A Study of 12,898 Twin Pairs. *Behavioral Genetics*, 10, p. 153-63.

[162] Keller, L. M., Bouchard, T. J., Fr., Arvey, R. D., Segal, N. L. & Dawis R. V. (1992). Work Values: Genetic and Environmental Influences. *Journal of Applied Psychology*. 77. p. 79-88.

[163] Bouchard, T. J., Jr., (1984). Twins Reared Together and Apart: What They Tell Us about Human Diversity in S. W. Fox (Ed.), Individuality and Determinism. New York: Plenum.

Osobnostní rozdíly podle rasy

Všechny studie IQ dokládají značné rozdíly v IQ mezi bílou a černou rasou, a psychologové mluví také o významných charakterových odlišnostech. Na střední škole jsem si předplatil několik rasově uvědomělých publikací. Ty se často odvolávaly na vědecké studie rasové otázky. Měl jsem ve zvyku vyhledávat si v žurnálech a knihách články, které se daly najít v univerzitní knihovně poblíž mého domova. Každý měsíc jsem chodil do Tulane nebo LSU a dělal si xeroxové kopie článků, které mě zajímaly. Během let jsem si zvykl tyto články číst a od těchto raných dní jsem našel ještě mnohem víc potvrzujících důkazů. Hojné množství materiálů však bylo k dispozici i tehdy.

Jedna zajímavá publikace, kterou jsem četl, byla *Psychologický bulletin*. Na začátku 60. let jsem našel několik článků, které probíraly větší černošské tendence k impulzivnějšímu a nevázanějšímu chování, než jaké mají běloši. Dreger a Miller nazvali některé černošské osobnostní rysy jako „realitě vzdálené a impulzivně řízené fantazie“.[164]

V pozdějších letech přiblížila řada článků i další rozdílné černošské charakterové rozdíly. Extrémní liberál, Thomas Kochman, zdůrazňoval jednoznačné rozdíly mezi vlastnostmi černochů a bělochů a vyznal se ze svého upřednostňování černošských vlastností. Tvrdil, že černí muži chápou ignorování jako největší urážku a doporučoval, aby bílé ženy reagovaly na černošskou sexuální agresi stejně drzou odpovědí jako černé ženy. Šel dokonce tak daleko, že tvrdil, že způsob chování bílých žen vyvolává násilné útoky černých mužů.

Kochman také poznamenal, že černoši mají „vášnivé a spontánní emocionální chování“ a že černošský „rytmický způsob chůze“ je „reakcí na vnitřní popudy“. Kritizoval bělošský způsob debaty jako „tichý, věcný, neosobní a nepodnětný... chladný, klidný a bez afektu“, zatímco černošský přístup k diskusi popsal jako „živý, konfliktní, vášnivý (a) hlučný...“ Černoši nejen že předkládají argumenty, ale vedou „osobní debatu o problému“.[165]

Po řadě osobních zkušeností s černošským stylem argumentace při mnoha příležitostech jsem musel s Kochmanovým hodnocením souhlasit. Ovšem hádal bych se o jeho názoru, že takové primitivní a emocionální chování obohatí naší kulturu. Po přečtení Kochmana jsem si představil obvyklé zpravodajské reportáže, ve kterých černí

---

[164] Dreger R. & Miller, K. (1960). Comparative Psychological Studies od Negroes and Whites in the United States. *Psychological Bulletin* Vol. 57 p. 61-402.

[165] Kochman, T. (1983). *Black And White Styles In Conflict*. Chicago: University Of Chicago Press. p. 1-34, 106-110.

muži argumentovali přesně tím způsobem, který popsal, „vášnivě, konfliktně a hlasitě“, hlavně v jejich Saturday Night Specials. Naše nemocnice jsou plné obětí onoho vášnivého a živelného způsobu argumentace.

Spousta srovnávacích studií ukázala, že černoši jsou impulsivnější, agresivnější a emocionálnější než běloši.[166] V Trinidadu proběhla studie porovnávající černochy a europoidní přistěhovalce z Indie. Studii v Trinidadu vedl Walter Mischel. Ten vzal bílé a černé děti a nechal jim vybrat, zda si raději vezmou kousek sladkosti hned nebo větší kus až za týden. Černoši si téměř vždy vybrali okamžité uspokojení, zatímco běloši si obvykle týden počkali na větší odměnu. Neschopnost černochů odložit uspokojení byla v porovnání s bělochy tak obrovská, že Mischel uvedl, že jakékoliv měření bylo „zbytečné“. Mischel se také pokusil porovnat rodinné vzorce černochů a europoidů, kteří by podle východoindických zvyklostí měli mít téměř vždy ženami vedenou domácnost, ale nemohl najít dost domácností bez otců na to, aby mohl provést smysluplnou studii.[167]

Jiné knihy jako *Znovu navštívení nebeského města* od Edwarda Banfielda mluvily o obyvatelích středů měst včetně spousty černochů, kteří mají slabou vůli odložit uspokojení a extrémně se orientují na přítomnost.[168] [169] Většina lidí, kteří zaznamenali tyto psychologické rozdíly mezi rasami, je připisovala kulturním kořenům, ale spousta nových studií dokázala, že podobné tendence mají dědičný aspekt.

Jedno z nejzajímavějších hledisek studií kriminálního chování, které jsem četl, bylo jeho spojení s testosteronem.[170] Vědci dlouho věděli, že muži jsou zhruba desetkrát častěji než ženy shledáni vinnými z násilných zločinů, a že velké množství zločinů souvisí s vysokou hladinou testosteronu v pubertě. U mladých zločinců jsou také nacházeny vyšší průměrné hodnoty testosteronu než u bezúhonných téhož věku. Je dost zajímavé, že mladí černoši mají výrazně vyšší hladinu testosteronu než mladí běloši. Celosvětově mají černoši asi o 300 procent vyšší zločinnost než běloši.[171]

---

166 Gynther M. (1972). White Norms And Black MMPI's: A Prescription For Discrimination. *Psychological Bulletin* Vol. 78. p. 86-402.

167 Mischel, W. (1961). Preference for Delayed Reinforcement: An Experimental Study of Cultural Observation. *Journal Of Abnormal And Social Psychology* Vol. 62:1. p. 7.

168 Banfield, E. (1970). *The Unheavenly City: The Nature And Future Of Our Urban Crisis*. Boston: Little Brown.

169 Banfield, E. (1974). *The Unheavenly City Revisited. Inability To Defer Gratification, Extreme Present Orientation.* Boston: Little Brown.

170 Ross, R., Bernstesin, L. Judd, H. Hanish, R. Pike, M. and Henderson, B. (1986). Serum Testosterone Levels In Healthy Young Black And White Men. *Journal Of The National Cancer Institut*. Vol. 76. p. 5-48.

171 Rushton, J. Philippe. (1995). Race And Crime: An International Dilemma. *Society*. 32. p. 7-41.

Vyšší hladiny testosteronu mohou mít také podíl na větší sexuální agresi, stejně jako může ke znásilněním a napadením žen přispívat nestabilita ve vztazích. Bez problému lze vidět i to, jak je tím ničena rodina. Během čtení jsem se dozvěděl, že v Africe, stejně jako ve všech černých společnostech Nového světa, jsou promiskuita a nemanželské porody mnohem běžnější než v evropských společnostech. Ve Spojených státech, například, se počet nemanželských porodů rychle přibližuje 75 procentům všech novorozenců.

Vleklý sociální problém trvalé nepřítomnosti černošských otců v Americe je obdobný i v celosvětovém měřítku. Ve vědeckém pojednání o afrických manželstvích popisuje Patricia Draperová rodičovskou roli černých otců v Africe a Americe:

Psychologický, sociální a prostorový odstup manželů/otců jim spolu s jejich volným přístupem k ekonomické zodpovědnosti ulehčuje většinu aspektů rodičovské role v tom smyslu, jak je chápána na Západě.[172]

Chtěl jsem pochopit důvody, proč u černochů existují rozdíly. Proto jsem se hodlal podívat na evoluční aspekty formování hlavních ras. Ale než jsem to udělal, musel jsem odpovědět na mnohem více související otázku. Ashley Montagu ve svých knihách a článcích uváděl, že rasa je prostě kulturní mýtus. Tento pohled byl v médiích často papouškován a je papouškován až do současnosti. Je rasa *skutečná*, nebo je to společností vytvořený *výmysl*?

Rasová skutečnost

Nejnebezpečnější mýtus člověka: lež o rase[173] Ashleyho Montaguay mě ohromoval v době, kdy jsem se ještě nedostal k vědeckým studiím o rase i z druhé strany. „Mýtus o rase“ je v podstatě názor tvrdící, že barva kůže, typ vlasů a další vlastnosti ovlivňující rasové třídění jsou jen doplňkové lidské vlastnosti a jsou stejně nepodstatné jako různé typy otisků prstů.

Po téměř třiceti letech mediální propagace „mýtu o rase“ tento argument vybrousil k dokonalosti rasový kritik Jared Diamond. Udělal

[172] Draper, P. (1989). African Marriage Systems: Perspectives From Evolutionary Ecology. *Ethology And Sociobiology*. 10. p. 45-169.

[173] Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy Of Race*. New York: Columbia University Press.

to ve velmi oblíbeném magazínu *Discover* v roce 1994.[174] Diamond vybral několik vlastností jako nesnášenlivost laktózy nebo otisky prstů, které se mezi lidskými populacemi geograficky liší a navrhoval, že podle těchto vlastností by mohli být Švédi zařazeni do téže „rasové kategorie" jako Ainu z Japonska nebo Křováci z Afriky. Tvrdil, že dělení na rasy je proto nesmyslné. Další médii oblíbený popírač rasy je Cavalli-Sforza, který v předmluvě ke své hlavní práci *Historie a geografie lidských genů* vyjádřil podporu argumentům Diamonda a Montaguay.[175] Je velmi zajímavé, že když se podíváte do Cavalli-Sforzovy knihy na mapy světového rozložení genů, uvidíte stejné geografické hranice, které odráží umístění tradičních rasových skupin.

V 60. letech jsem si zpětně uvědomil, že argument „mýtu o rase" je úplně stejný jako argument, že tucty různých plemen psů jsou mýtus, protože lze najít některé shodné vlastnosti, které existují u různých plemen. Dlouze a těžce jsem o celé věci přemýšlel, až jsem se sám sebe zeptal: „Když lze najít u různých plemen psů některé stejné vlastnosti, znamená to, že tu nejsou žádní bernardýni nebo čivavy?"

Kdyby byl Ashley Montagu napaden psem, myslím, že by mu hodně záleželo na tom, jestli je to dobrman nebo pudlík. Trval by stále na tom, že rozdíly mezi psími plemeny neexistují, až by mu dobrman začal trhat maso? Dokonce i Montagu by připustil, že dobrman představuje potenciálně mnohem větší nebezpečí než pudlík. Pokud to chce Diamond brát technicky, spousta lidských vlastností nebo souborů vlastností existuje i u jiných savců. Ve skutečnosti člověk sdílí 98,5 procenta genů se šimpanzy. Když se budeme držet Diamondovy logiky, mezi lidmi a šimpanzy neexistuje žádný rozdíl, protože můžeme najít libovolně vybrané genetické znaky, které sdílíme.

Spousta vědců přišla v nedávné době se skutečností, že se DNA černochů a bělochů liší méně než jedním procentem a takový malý rozdíl nemůže znamenat velké rozdíly mezi rasami. Přesto, rozdíl mezi DNA šimpanzů a lidí je 1,5 procenta a lidé mají zhruba dvakrát větší mozky. Malé rozdíly v DNA mohou zapříčinit velké rozdíly v biologických strukturách.[176] [177] [178] Stavbu organismu řídí jen malý počet genů. Je to něco podobného, jako když malé množství staveb-

---

[174] Diamond, J. (1994). Race Without Color. *Discover Mag*. November.

[175] Cavalli-Sforza L., Menozzi, P. & Piazza (1994). *The History And Geography Of Human Genes*. Princeton, NJ: Princeton University Press.

[176] Caccone, A. & Powell, J. (1989). DNA Divergence Among Hominoids. *Evolution* 43. p. 25-942.

[177] Gibbons, A. (1990). Our Chimp Cousins Get That Much Closer. *Science*. 250. p. 76.

[178] Gibbons, A. (1994). Out Of Africa At Last? *Science*. 267. p. 272-1273.

ních plánů zapříčiňuje obrovské rozdíly v použití dřeva, oceli, betonu a skla při stavbě domu.

Tvrzení, že rasy jsou stejné, protože fyzickou stavbu černochů a bělochů utváří podobné geny, je stejné jako tvrzení, že chata postavená ze dřeva, oceli a skla – je totéž co mrakodrap postavený z týchž materiálů. Obrovské množství základních genů, které vytváří rasy, nesdílí jen tyto rasy, ale také všichni savci a dokonce i jiné druhy. To, co vytváří důležité rozdíly, je malé procento genů, které ovlivňuje stavbu a složení těchto životních forem.

Rasa je více nebo méně rozdílná kombinace dědičných fyziologických, morfologických a psychických vlastností. J. Phillippe Rushton to charakterizuje takto:

Rasa je zoologický termín, označující odrůdy neboli poddruhy druhů. Každá rasa (odrůda) je charakterizovaná více či méně rozdílnou kombinací vrozených morfologických a psychologických vlastností. U rostlin, hmyzu a ne-lidských savců zoologové běžně a neustále studují procesy rasového odlišování. Vytváření nové rasy probíhá, když se jednotlivci po řadu generací množí v jedné skupině mezi sebou mnohem častěji než s jednotlivci z jiné skupiny. Tento proces je nejvíce patrný, když tito jednotlivci žijí na geograficky různých územích, protože se u nich vyvine jedinečná, rozpoznatelná adaptace (jako barva kůže) zvýhodňující je v jejich specifickém prostředí. Ale odlišování probíhá i za méně extrémních okolností. Zoologové a evolucionisté poukazují na podobné odlišnosti u populací jako u ras. (Ve formálním biologickém názvosloví se rasy nazývají poddruhy). U většiny druhů savců zoologové rozlišují dvě i více ras (poddruhů).[179]

Rozdíly mezi hlavními lidskými rasami zahrnují přes 50 fyziologických a sociálních proměnných. Kromě zřejmých rozdílů jako barva kůže nebo typ vlasů jde o velikost mozku, stavbu lebky a chrupu, inteligenci, svaly, hladinu hormonů, sexuální standardy, temperament, délku života a široký okruh osobnostních vlastností. Jak správně podotýká Rushton, „pokud by byla rasa jen volný společenský koncept, nemající žádný biologický význam, pak by konzistentní vztahy neexistovaly“.[180]

[179] J. Phillippe Rushton, (1996). *Race Is A Biological Concept*.
[180] J. Phillippe Rushton, (1996). *Race Is A Biological Concept*.

Věda už dávno stanovila různé druhy a poddruhy jako rozpoznatelné skupiny mající stejné dědictví. Podívejme se do *Random House Webster's Dictionary*, co o této věci říká.

> **druhy**
> *Biol*. hlavní členění tříd nebo podtříd, považované za základní kategorii biologického členění, zahrnuje příbuzné jednotlivce, kteří **si jsou navzájem podobní**, jsou schopni se mezi sebou vzájemně množit, ale nejsou schopni se množit s příslušníky jiného druhu.
>
> **rasa**
> **1.** skupina lidí se **společným obecným původem nebo dědičností**. Populace je tak spříbuzněná.
>
> **plemeno**
> *Geneticky*. **relativně homogenní skupina zvířat jednoho druhu, vyšlechtěná a chovaná lidmi**.
> *rodokmen; původ, vlohy*: **Ona pochází z kvalitního lidského plemene**.
> *urážka*: **bastard** (myšleno na člověka)

Přestože dost vědců hovoří o existenci většího množství lidských ras, většina uznává existenci přinejmenším tří základních ras: mongoloidní, europoidní a negroidní. Očividné rozdíly v rysech tváře, stavbě kostí a lebky, barvě kůže a typu vlasů umožňují u těchto tří hlavních ras snadné rozlišení. Krev, sperma a molekulární informace umožňují určit rasu nebo odhadnout rasové smíšení jednotlivce. Vědečtí výzkumníci dokáží určit rasu jen na základě částí kostry nebo špatně rozložených zbytků těla, a rasu zločinců lze vystopovat podle vlasů, spermatu, kůže nebo krve. Případ O. J. Simpsona dal světu lekci z genetické rasové identifikace.

Popírání rasové pravdy je dobrým příkladem toho, jací jsou rovnostáři mistři falšování. Spousta vědeckých důkazů prokazuje existenci rysů a vlastností definujících geneticky odlišné rasy lidí, stejně jako jsou geneticky odlišné rasy psů nebo koček, nebo jak jsem zjistil o roky dříve ve své garáži – domestikované a divoké druhy potkanů. Člověk nepotřebuje molekulární studie, aby věděl, že rasy existují; všechno, co pro to musí udělat, je používat vlastní oči a trochu selského rozumu.

Představte si například mimozemšťana, který by o lidstvu nic nevěděl a neměl by žádné předsudky o rase, jenž by přistál na Zemi, aby na ní studoval vyšší formy života. Po zpozorování všeobecných

rozdílů mezi lidmi by je okamžitě rozdělil do různých skupin, stejně jako zbytek savců a ostatních živočišných forem. Udělal by to přesně tak, jak genealogicky určujeme řády, druhy a poddruhy (rasy nebo plemena) v království zvířat podle jejich fyzických vlastností, vzhledu a genetických daností. Když přišly *Times-Picayune* se svým článkem „Bílí/černí: mýtus o rase“, právník mé kampaně, James McPherson, vtipkoval, že to stejně tak mohli nazvat „Lehcí/těžcí, mýtus o váze“.

Ve škole jsem zjistil, že se antirasová zaujatost stala pro některé lidi téměř náboženstvím. Papouškovali i ty nejhloupější a nejnesmyslnější představy o rase. Jeden z nich mi například tvrdil, že nic jako rasy neexistuje, protože jsou tu jedinci, kteří můžou být rasově smíšení, nebo kteří nejsou čistě jedné nebo druhé rasy. To je stejné tvrzení, jako kdyby někdo řekl, že neexistuje žádný den nebo noc, protože každý den je několik minut šero, u kterého nelze říct, zda je to noc nebo den.

Dokonce i jeden můj středoškolský učitel zastával názor, že mezi rasami nejsou žádné rozdíly, protože někteří běloši jsou tmavší než někteří černoši, a někteří černoši jsou chytřejší než někteří běloši. Snaha popřít rozdíl v celé skupině citováním individuálních výjimek je ta nejnelogičtější věc, jakou si dokážu představit. Je to totéž jako tvrdit, že některé děti na základní škole mají lepší znalosti než někteří vysokoškolští studenti, a proto nejsou mezi znalostmi vysokoškolských studentů a studentů základních škol žádné rozdíly.

Slyšel jsem lidi říkat, že individuální rozdíly uvnitř rasy jsou větší než průměrný rozdíl mezi rasami, takže je rasa nepodstatná. Člověk by mohl tento nesmyslný argument snadno dotáhnout až do konce a tvrdit, že když mají někteří lidé bohužel nižší inteligenci než někteří psi, pak není mezi lidskou a psí inteligencí žádný rozdíl. Rasoví rovnostáři jsou stejní hlupáci jako ti v bajce o císařových nových šatech; stejně jako v ní nemá nikdo odvahu vstát a říct pravdu!

Mnohokrát jsem přednášel argumenty ve škole, často v debatách s učiteli. Jedna učitelka mi řekla, že k rase nelze nic vztahovat, protože je nemožné s určitostí vědět, kdo je černoch a kdo je běloch. Já jsem jí na to jednoduše odpověděl, že vláda nemá s rozlišováním černochů a bělochů pro podpůrné programy a nucenou rasovou integraci škol žádné problémy a že i ona zřejmě věří, že černí a bílí mohou být identifikováni a tudíž „integrováni“.

Zdaleka nejpopulárnější rovnostářské tvrzení zní, že se černoši a běloši liší jen barvou kůže. Kdyby to byla pravda, člověk by byl úplný idiot, kdyby věřil v rasové rozdíly v inteligenci a v jejich přímý dopad. Ale představa, že barva kůže je jediným rozdílem, je úplně absurdní.

Jistě, média stále opakují jako svaté zaklínadlo „jsme všichni stejní až na barvu kůže“, ale jak je potom možné, že všichni ze špičky 16 semifinalistů ve 100 metrových sprintech na olympiádě 1996 byli černí, když se na celém světě účastní organizovaných traťových a polních běhů stokrát víc bělochů? Pokud je jediným rozdílem černochů tmavší barva kůže, jak může barva kůže zařídit, že je někdo rychlejší v běhu? Jsou to genetické vlastnosti černochů, které z nich dělají v průměru rychlejší sprintery a tuto schopnost lze *asociovat* s barvou kůže. Pokud jsou zde rozdíly, které dělají z jedné skupiny rychlejší běžce, pak je logické, že zde můžou být rozdíly, které udělají z jiné skupiny rychlejší myslitele.

Už jsem v této knize uvedl, že IQ je primárně dědičné a že se černoši a běloši v IQ dramaticky odlišují – dokonce i když černoši a běloši pochází z podobných socioekonomických podmínek. Ukázal jsem hojné množství důkazů o rozdílech velikosti mozků Afričanů v porovnání s Evropany nebo Asiaty. Má fakt, že bělochů s inteligencí v oblasti geniality je na osobu nejméně 40 krát více než černochů co dělat s tím, že mají světlejší kůži než černoši? Světlejší kůže nemá na mozek žádný přímý dopad. Inteligence je samozřejmě tvořena jinými genetickými rozdíly než barva kůže, ale přesto může existovat asociace mezi barvou kůže a velikostí a stavbou mozku jako reprezentace rasového dědictví. Takže ačkoliv světlejší kůže nikoho nedělá chytřejším, může být asociována s ostatními rasově genetickými vlivy, které ho chytřejším dělat můžou.

Až do nedávných dob americká společnost kompletně separovala lidi s jakoukoliv zřejmou částí černošské krve, dokonce i když byli jen osminoví nebo šestnáctinoví černoši. Je to jen zvláštní náhoda, že černoši se světlou kůží a bělošskými rysi mají mezi všemi černochy, kteří dosáhli v akademických a vědních disciplínách dobrého postavení, obrovskou převahu? Nebo je to prostě tak, že jejich světlejší kůže a bělošské rysy tváře jsou signálem jejich převládající bělošské genetické složky, která jejich inteligenci přibližuje bílé normě? Jak už jsem uvedl dříve, v opakovaných testech inteligence mulatů a čistokrevných černochů byli mulati někde mezi bělochy a černochy, i když byly faktory prostředí kontrolovány.

Ano, běloši, černoši a žlutí mají samozřejmě rozdílnou barvu kůže a typy vlasů, ale také stavbu kostí a lebky, krevních skupin a DNA. Poslední studie DNA ukazují, že se předci černochů a bělochů rozdělili nejméně před 110 000 lety (mnoho vědců říká 200 000) a běloši a Asiati zhruba před 40 000 lety. Poddruhy, což je vědecký termín pro

rasy, vždy odrážely geografickou a genetickou rozdílnost druhů. Evropané, Asiaté a Afričané se pochopitelně vyvíjeli na různých kontinentech za různých podmínek. Došel jsem k závěru, že rasa je rozhodně *skutečná* a rasové rozdíly jsou *vrozené* a hluboké. Dále jsem chtěl lépe pochopit, jak rasové rozdíly vznikly a jaký mohou mít dopad na moderní společnost. Abych se to dozvěděl, musel jsem hledat odpověď v evoluční teorii.

Vývoj ras

Při snaze pochopit vývoj ras jsem se poučil genetickým vývojem psů. Všechna psí plemena jsou příslušníky jednoho druhu, *Canis familiaris*, stejně jako jsou všichni lidé příslušníky druhu *Homo sapiens*. Různé druhy psů nazýváme „plemena" a různé druhy lidí nazýváme „rasy", i když u různých druhů lidí lze také použít slovo plemeno. Jediný rozdíl v těchto termínech je ten, že plemeno obvykle označuje genetickou selekci provedenou lidmi, zatímco rasy značí genetickou selekci způsobenou tlakem prostředí.

Výběrový chov jednoho druhu vytvořil různé druhy psích plemen v relativně krátkém čase, zhruba za pět nebo šest tisíc let. Lidé vybírali psy podle určitých fyzických a psychických vlastností, separovali je od ostatních psů a vytvořili obrovské rozdíly mezi psími plemeny, které dnes vidíme. Než existovaly černá a bílá rasa, jak je známe, vzdálení předci lidí byli rozptýleni po celé Zemi. Populace se setkávaly s naprosto odlišným prostředím, kterému se přizpůsobovalo mnoho vlastností, z nichž nejrozpoznatelnější jsou fyzické vlastnosti jako barva kůže, typ a barva vlasů a barva očí.

Jakmile jsem pochopil fakta o rasových rozdílech, uvědomil jsem si, že poznáním evolučních sil, které vytvořily rozdílné rasy, můžeme pochopit rysy a chování různých ras včetně naší.

Určit původ a stáří moderního lidstva a jeho různých ras se snaží řada antropologických teorií. Dvě hlavní teorie se nazývají hypotéza samostatného vzniku a multiregionální hypotéza. Multiregionalisté tvrdí, že paralelní evoluce ras probíhala od doby, kdy se na evolučním žebříčku objevil *Homo erectus*. Podle této teorie se *Homo erectus* objevil v Africe a rozšířil se po celém starém světě. V různých oblastech, formován různými podmínkami prostředí, se samostatně vyvinul v *Homo sapiens*. *Homo erectus* se nezávisle vyvinul v mongoloidní rasu v Asii, europoidní rasu v Evropě a negroidní rasu v Africe. Antropologické artefakty tuto teorii podporují, protože pozůstatky

Homo erectus, nalezené ve východní Asii, vykazují charakteristiku zubů podobnou té, kterou má moderní rasa obývající tyto oblasti. Ale DNA a ostatní genetické důkazy podporují protichůdnou teorii.

Genetici zastávají názor, že když předci lidí dosáhli v Africe archaického stupně *Homo sapiens*, vyvinuli se odděleně do dvou různých genetických skupin, africké a neafrické, zhruba před 120 000 lety. Později, zhruba před 40 000 lety, došlo k rozdělení Evropanů a Asiatů.

Poslední výzkumy DNA podporují teorii, že oddělení ras nastalo po dosažení vývojového stupně *Homo sapiens*, ale toto tvrzení má do jistoty daleko. Ať dosáhly různé rasy stupně *Homo sapiens* odděleně nebo ne, bílá a černá rasa se oddělily nejméně před 110 000 lety i podle teorie samostatného vzniku. Asiaté a běloši, kteří se oddělili teprve před 40 000 lety, jsou si mnohem podobnější než černoši a běloši. Ačkoliv se vědci přou o přesnější časové období, existuje jen málo pochyb o tom, že hlavní rasy už existují dost dlouho, mnoho desítek tisíc let, což je více než dost času na to, aby geografické a klimatické podmínky vytvořily hluboké rozdíly, které existují.

Když jsem uvážil, že obrovské rozdíly mezi psy vznikly selektivním množením za pouhých 5 000 let, bylo rozumné připustit, že by proměnlivé prostředí mohlo snadno vytvořit rozdíly, které vidíme u lidí.[181] Kupříkladu 100 000 let je doba zahrnující víc než 5 000 lidských generací. K průměrnému zvýšení populačního IQ o 15 bodů by bylo potřeba průměrné navýšení jen o malinký zlomek procenta (0,003) každou generaci. To je v průměru méně než jedna setina IQ bodu na generaci. Pět tisíc generací je přinejmenším dvakrát větší počet generací, než kolik je potřeba k vytvoření velkých rozdílů, jež vidíme u psích plemen.

Geograficky oddělené skupiny lidí čelily výrazně odlišným klimatickým vlivům, které vytvořily to, co rozeznáváme jako hlavní lidské rasy.[182] [183] [184]

Účinky klimatu na vývoj ras

Černá rasa se vyvíjela v relativně teplých, tropičtějších oblastech subsaharské Afriky, zatímco evropská a asijská rasa mají kořeny v chladnějších, tvrdších oblastech Evropy a Asie. Samozřejmě, že

---

[181] Lynn, R. (1991). The Evolution Of Racial Differences In Intelligence. *Mankind Quarterly*. 31. p. 9-121.
[182] Krantz, G. S. (1980). *Climatic Races And Descent Groups*. North Quincy: Christopher Publishing House.
[183] Baker, J. R. (1974). *Race*. Oxford: Oxford University Press.
[184] Robins, A. H. (1991). *Biological Perspectives On Human Pigmentation*. Cambridge: Cambridge University Press.

podmínky v těchto dvou oblastech byly výrazně odlišné. To vysvětluje světlejší kůži bělochů, jelikož chladnější, deštivější klima a méně slunečního svitu v Evropě vytvořilo světlejší kůži vhodnou pro vstřebávání potřebného vitamínu D. U tropické, tmavé kůže je důležitá ochrana těla před škodlivým slunečním zářením. Další příklad klimatické adaptace můžeme spatřit ve vyvinutí šikmých očí Asiatů. To je pravděpodobně evoluční odpověď na extrémně chladné a větrné počasí severovýchodní Asie.

Světlejší kůže je jen jedním z mnoha genetických přizpůsobení sloužících k přežití Evropanů a Severoasijců. Tvrdé a studené podnebí rozhodně podpořilo i selekci psychologických a osobnostních vlastností, které usnadňovaly přežití. Studené klima zvýhodňovalo mentálně zdatné, stejně jako ty se světlejší kůží.

Můj zájem o vliv účinků evoluce na rasy povzbudil profesor Carleton Coon, který byl v době mého zkoumání prezidentem Americké asociace antropologů a předním světovým antropologem. Přečetl jsem všechny jeho knihy, které jsem sehnal, včetně *Žijící lidské rasy*,[185] *Příběh člověka*,[186] *Původ ras*[187] a *Evropské rasy*.[188]

Později jsem četl jeho klasická díla *Národy lovců*[189] a v roce 1982 *Rasové adaptace*.[190] Coon ve svých knihách psal o značném dopadu extrémně studeného podnebí na prehistorické lidi. Dvě další knihy, které na mě měly obrovský vliv, byly *Člověk lovec*[191] a *Lovci ze severského ledu*.[192]

Během mé četby se mi začínal vybavovat široký obraz života, který panoval v prehistorických dobách na severní polokouli. Většinu z posledních dvě stě tisíc let se severní svět nacházel v obdobích nastupujících a ustupujících ledových dob. Severní polokoule je momentálně v období klidu mezi dobami ledovými. Přežití bylo pro prehistorického člověka v Evropě mnohem obtížnější, dokonce i v obdobích klidu mezi dobami ledovými, než pro člověka v mírném africkém podnebí. Během posledních více než 80 000 let zažívala Evropa mnohem nižší teploty než dnes. Moderní Evropané se objevili zhruba před 35 000 lety a zažili kotel Würmova ledovce (24 000-10 000 p.n.l.).

---

185 Coon, C. S. (1965). *The Living Races Of Man*. New York: Alfred A. Knopf.
186 Coon, C. S. (1967). *Story Of Man*. Harmondsworth: Penguin.
187 Coon, C. S. (1962). *Origin Of The Races*. Knopf.
188 Coon, C. S. (1972). *The Races Of Europe*. Westport, CT: Greenwood Press.
189 Coon, C. S. (1971). *The Hunting Peoples*. Boston: Little Brown.
190 Coon, C. S. (1982). *Racial Adaptation*. Chicago: Nelson-Hall.
191 Lee, R. B. & DeVore, I. (1968). *Man The Hunter*, Chicago: Aldine.
192 Nelson, R. K. (1969). *Hunters Of The Northern Ice*. Chicago: University Of Chicago Press.

Teploty v Evropě a Asii byly pravděpodobně o 18 stupňů (Fahrenheita) nižší než dnes.

Jednou jsem jel s otcem na výlet do Kansas City a na silnici do Lawrence jsme zažili sněhovou bouři. Když jsem četl o útrapách prehistorických Evropanů, myslel jsem na mrazivou zimu a míle a míle nicoty, ve kterých jsem viděl jen sníh a led. S myšlenkami na tento obraz jsem přemýšlel o tom, jak těžké muselo být pro prehistorické Evropany přežít takové mrazy. A teploty Würmova ledovce musely být mnohem nižší než ty v Kansasu.

Když předci moderního člověka migrovali dál na sever, potřebovali k přežití spoustu životních schopností a kvalitní chování. Narozdíl od Afriky byly pro přežití nutné technologie na výrobu tepla, kvalitní oblečení a stabilní obydlí. Schopnost ovládat oheň se stala základní dovedností zajišťující přežití. Život v podmínkách smrtící zimy vyžadoval schopnosti, které v tropech nebyly třeba. Nedostatek jedlých rostlin a drobné zvěře, stejně jako zimní migrace ptáků na jih, představovaly jedinečný problém, protože se raní lidé museli spoléhat jen na stravu složenou z vajec a masa zvířecích mláďat. Ta se v chladných měsících vyskytovala jen vzácně.

V Africe existuje spousta druhů jedlých plodin, stejně jako drobní hlodavci, hmyz a další rozmanité zdroje potravy. Naproti tomu se půda v Evropě každoročně mění na zmrzlé moře sněhu a ledu a většina stromů shazuje listy. V nejmírnějších měsících se obyvatelé připravují na tvrdé období odkládáním uspokojení a shromažďováním zásob jídla a materiálu. V podmínkách chladu a zimy, když už nastaly, byl hlavním zdrojem potravy spíš lov velké zvěře než hromadění zásob.

PREHISTORICKÉ EVROPSKO-ASIJSKÉ PODMÍNKY	PREHISTORICKÁ SUBSAHARSKÁ AFRIKA
potřeba stabilního obydlí -- kritická	minimální obydlí nutné pro přežití
zima -- extrémně studené klima	žádná zima -- příjemné klima
teplo, kvalitní oblečení -- kritické	k přežití není nutné žádné oblečení
schopnost zapálit/udržet oheň -- kritická	oheň není k přežití nutný
dlouhá období nedostatku zdrojů	přebytek zdrojů
období mála vegetace, mála malých zvířat nebo ptáků -- nutný lov	v tropickém klimatu je méně problematický sběr -- sběr favorizován
pro přežití nutná předvídavost, plánování a odkládání uspokojení	malé výkyvy počasí, favorizováno okamžité uspokojování potřeb

muž zajišťuje zaopatření, společnost lovců, favorizována monogamie	ve společnosti zajišťují zdroje ženy, favorizována polygamie
muži zásobovaná společnost, favorizováno méně sexuální a fyzické agrese	ženami zásobovaná společnost favorizuje mužskou agresi a sexuální útočnost
promiskuitní chování vede často k boji a smrti partnerky a dětí	smrt v bojích se sexuálním podtextem není kritická pro přežití partnerky a dětí

Protože lov poskytoval více zdrojů, ženy a děti se staly závislými na zaopatření mužů, což vedlo k vytvoření silného pouta mezi mužem a jeho nejužší rodinou. Pokud měly partnerky a děti přežít, museli se o ně evropští a asijští muži postarat.

Rodinné vzorce Evropanů a Afričanů

V tropickém africkém klimatu záleželo přežití spíše na sběračství než na lovu. Hojná vegetace a velké množství drobné zvěře poskytovaly mnohem větší zdroje potravy, než jaké byly v severském podnebí. Africká matka mohla nakrmit sama sebe a své dítě i s malou pomocí otce. Když přišly pěkné podzimní dny, obyvatelům tropů nic nebránilo v tom, aby leželi na lůžku z listí a uspokojovali s partnery své sexuální potřeby, ale na studeném severu by takové požitky ovlivnily přežití v následujících zimních měsících.

Na severu přežili ti, kteří lépe ovládali své sexuální a jiné potřeby okamžitého uspokojení. Když přišly krásné teplé dny, museli využít drahocenný čas a dobré počasí k přípravě na extrémně náročné zimní dny, které přišly později. Když nastaly osudové měsíce se špatným počasím, museli si jídlo dělit, aby zahnali hlad.

V prehistorické Evropě záleželo hospodaření na několika základních zvířatech. Nejdůležitější byli pravděpodobně mamuti a různé druhy jelenů a sobů. Dnes vyhynulý mamut byl největší zvíře, které kdy chodilo po Zemi zároveň s člověkem. Velké, chlupy porostlé zvíře přizpůsobené nízkým teplotám Evropy a severní Asie, které bylo zhruba dvakrát větší než velký slon africký, s obrovskými kly, dokázalo snadno zvednout váhu odpovídající malému automobilu. Ulovení takového zvířete vyžadovalo technologicky efektivní zbraně, stejně jako účinnou skupinovou spolupráci a plánování. Většina prehistorického hospodářství spočívala na produktech získaných z mamuta. Maso a tuk, silné kůže na oblečení, boty a obydlí, kosti a šlachy na nástroje a zbraně, olej do lamp, orgány používané na provazy a nádoby – mamut poskytoval tohle všechno a ještě mnohem víc. Samozřejmě, že lovci byli výhradně muži. Totéž platilo pro jeleny a ostatní zvěř.

Jelikož potrava pocházela spíše z lovu než ze sběru, ženy a děti byly na mužích velmi závislé. Muži byli zároveň závislí na ženském připravení a zpracování úlovku, stejně jako shromažďování zásob pro kmen, což byla práce, která se dala vykonávat zároveň s péčí o dítě.

Kdyby měl muž náhodný sexuální kontakt s několika ženami a pak je opustil i s dítětem, jejich šance na přežití by se výrazně zmenšila. Dr. Edward Miller z University of New Orleans se tímto konceptem zabýval ve svém převratném spisu *Otcovské zaopatření versus mateřský dohled v lidských populacích*.[193] Když zůstala v těchto dobách rodina bez otce, ostatní se s nimi o lov podělili, ale dostali pravděpodobně najíst až jako poslední. Kdyby měl muž více partnerek a spoustu dětí, bylo by pro něj obtížné postarat se o ně, dokonce i kdyby se o to snažil. V Africe, protože se ženy o sebe a děti postaraly, nebyly pevné vazby s muži a jejich podpora pro přežití tak důležité. Ve skutečnosti mužské vazby, empatie a čas strávený se ženou a dětmi snižuje mužskou příležitost spojit se s více ženami. Byl to environmentální a sociální systém odměňující mužskou sexuální agresivitu a nevěru. Evoluční úspěch pro africké muže znamenal okamžité uspokojení svých vlastních sexuálních potřeb s tolika ženami, s kolika to bylo možné. Tak byly podporovány mužské geny, směřující k sexuální dominanci, agresi a geny prospěšné v zápasu, který přicházel v důsledku intenzivního boje mužů o ženy.

Biologové nazývají strategii mít jen málo potomků a zároveň velké rodičovské investice „K“ strategie, a strategii mít mnohem více dětí, což pochopitelně doprovází mnohem menší rodičovská investice do jednoho dítěte, „r“ strategie. Tropické klima Afriky podporovalo mužskou *r* strategii a zvýhodňovalo muže, kteří se jí řídili. Protože ženy zajišťovaly obživu, efektivní reprodukční strategií mužů bylo stát se otcem tolika dětí, kolika jen bylo možné, protože tak měli nejvíc šancí, že jejich geny přežijí.

Kdyby byli muži ve tvrdém a na zdroje omezeném prostředí studeného klimatu otci mnoha dětí s mnoha ženami, pravděpodobně by se o ně nebyli schopni postarat. Bylo by dost dobře možné, že by o ně přišli o všechny. Muži žijící v páru s méně dětmi mohli samozřejmě rodině poskytovat více péče, což zvyšovalo šanci na přežití o mnoho procent. Evropské prostředí tedy podporovalo *K* reprodukční strategii.[194] [195]

---

[193] Miller, E. (1994). Paternal Provisioning Versus Mate Seeking In Human Populations. *Personality And Individual Differences*. 17:2. p. 27-255.

[194] Alexander, R. D., Hooglans, J. L. (1979). Sexual Dimorphism And Breeding Systems In Pinnipeds, Ungulates, Primates, And Humans. Chagnon, N. & Irons, W., editors. *Evolutionary Biology And Human Social Behavior*. North Scituate, MA: Duxbury Press. p. 02-532.

Agrese jako reprodukční strategie

Ve společnosti, kde se muži agresivně snaží rozmnožit s co nejvíce ženami, jsou velké předpoklady k násilí. Snahy množit se s ženami ostatních mužů vedly k riziku odplaty. V každé biologické skupině, kde samci často bojují o samice, jsou preferovány samčí geny, které zajišťují úspěch v boji. Při boji z blízka je o vítězi obvykle rozhodnuto velmi rychle. Zvýhodněni jsou ti, kteří mají svaly přizpůsobené více pro rychlé úskoky než pro sílu. Bojovník s delšíma rukama, než má jeho nepřítel, je v jasné výhodě. Může snáze udeřit svého nepřítele, zatímco se vyhýbá jeho ranám. Silnější lebka mu umožňuje odolávat ranám do hlavy, které by ho jinak mohly omráčit a učinit zranitelným.[196] Plochý nos se širokým chřípím umožňuje větší průtok vzduchu, který je třeba při zátěži rychlých pohybů, a také ho lze hůř rozbít než delší nos Evropanů, kteří ho potřebují k ohřívání studeného vzduchu, stejně jako k odfiltrování virů a bakterií.[197] [198]

V prehistorické Evropě bylo mnoho důvodů k bojům, včetně bojů o ženy a teritoriálních konfliktů, ale odpovědnost mužů za ženy a děti jistě vedla k sebeovládání. Ačkoliv Evropan nebo Asiat mohl sexuálně toužit po ženě patřící někomu jinému, měl řadu důvodů ovládat své emoce a sexuální touhy, protože pokud by byl zabit či vážně raněn v boji, mohly by spolu s ním zemřít i jeho děti. Až donedávna byla většina manželství zajišťována rodiči a dá se předpokládat, že rodiče pro svou dceru vybírali muže s předpoklady k věrnosti.

Řada studií ukazuje, že dokonce i v moderním světě jsou ohledně sexuálních styků ženy mnohem vybíravější a zdrženlivější než muži.[199] [200] [201] Obzvláště to platí mezi evropskými a asijskými ženami. V prehistorické Evropě byl pro ženino přežití výběr správného partnera zásadní. Pokud ji partner nedokázal ochránit, ona a její děti čelili mnohem větší nouzi a možnosti smrti.

V Africe, ačkoliv by i zde mohlo být pro ženu výhodné, kdyby jí partner pomáhal, to pro její přežití nebylo důležité. Výzkumy černochů po celém světě ukazují, že černí muži i ženy navazují sexuální

---

195 Miller, E. (1993). Could „R“ Selection Account For The African Personality And Life Cycle? *Personality And Individual Differences*. Dec. 15:6, p. 65-676.

196 Baker, J. (1974). *Race*. New York: Oxford University Press.

197 Ama, Simonau, Boulay, Serrese, Theriault & Bouchard (1986). Skeletal Muscle Characteristics In Sedentary Black And Caucasian Males. *Journal Of Applied Physiology*. 61.

198 Malina R. M. (1988). Racial/Ethnic Variation In The Motor Development And Performance Of American Children. *Canadian Journal Of Sports Science*. 13. p. 36-143.

199 Trivers, Robert (1986). *Social Evolution*. Benjamin.

200 Buss, David (1992). *The Evolution Of Desire*. Basic.

201 Symons, Donald (1979). *The Evolution Of Human Sexuality*. Oxford.

vztahy dříve, mají více sexuálních partnerů, větší frekvenci sexuálních styků, více svobodných matek, větší polygamii, větší hladinu testosteronu u mužů, nápadnější druhotné pohlavní znaky a mnohem větší počet pohlavně přenosných nemocí. Například jen ve Spojených státech je u Afroameričanů 50 krát větší pravděpodobnost, že mají syfilis,[202] a v některých oblastech neuvěřitelná 100 krát větší pravděpodobnost kapavky.[203] U černochů je 14 krát větší pravděpodobnost, že mají AIDS, než u nehispánských bělochů.[204] [205] „Nemyslím si, že by existovaly ještě nějaké pochybnosti o tom, že se epidemie v naší zemi stává stále více epidemií barevných," řekl vojenský lékař generál David Satcher.[206]

Fyzický vzhled

V chladnějším podnebí byly rozhodujícími fyzickými faktory pro přežití spíše síla a výdrž než rychlost. Člověk musel být dost silný, aby mohl stavět komplexy těžkých staveb ze dřeva nebo z kamene a někdy dokonce i z ledu. Pro Evropany tak mělo evoluční smysl získat o něco více izolačního tělesného tuku a větší tělesné dutiny než Afričané, protože to je hlavní tělesná ochrana v zimním období. Afričané mají menší procento tělesného tuku, ruce a nohy vzhledem k tělu proporcionálně delší, menší tělesné dutiny a menší hlavy. To je dělá fyzicky zdatnějšími v běhu, skákání a boji.

V moderním světě ilustruje fyzické rozdíly ras vzniklé různorodostí prostředí černošská dominance v boxu. Brzo poté, co bylo černochům dovoleno účastnit se organizovaného sportu, v něm potvrdili svou nadřazenost. Černí atleti mají svaly, které jim dávají obrovskou rychlost, zatímco bílí dominují ve sportech, které vyžadují maximální sílu a výdrž. Vzpírání, například, přesvědčivě ovládají Evropané a Asiaté.

V době, kdy jsem se ponořil do evoluční otázky, byl jednou z nejsledovanějších sportovních událostí historie zápas Mohammeda Aliho s Chuckem Wepnerem. Dodnes si pamatuji statistické rozdíly. Wepner měřil šest stop a šest palců, ale co je zajímavé, Ali, který byl

---

202 *Detroit News Wire Service* (1991). U.S. Syphilis Cases At Highest Level Since '49. *Detroit News*. May 17.

203 Reid, Alexander (1990). Rate Of Illness From Sex Rises In Teenagers. *Boston Globe*. April 11.

204 Stolberg, Sheryl Gay (1998). Epidemic Of Silence: A Special Report. Eyes Shut, Black America Is Being Ravaged By Aids. *New York Times*. June 29.

205 Koh, Eun Lee (1998). Survey Says Hispanics See Aids As Major Threat To Public Health. *San Antonio Express-News*. May 2. 10A.

206 Stolberg, Sheryl Gay (1998). Epidemic Of Silence: A Special Report. Eyes Shut, Black America Is Being Ravaged By Aids.

o tři palce menší, měl o šest palců větší rozpětí rukou. Nicméně Wepner byl mnohem silnější a uzvedl by mnohem větší váhu než Ali. To se stalo zjevným v boji, kde Wepner zasazoval mnohem silnější údery, ale rychlost Aliho mu dovolovala jednoduše udeřit, uskočit, poskakovat a tancovat kolem jeho pomalejšího evropsko-amerického protivníka. Navzdory Aliho evoluční výhodě vytrval Wepner odvážně v boji 15 kol a byl inspirací pro sérii filmů o *Rockym*, který byl založen na jeho postavě. Byl jsem pravděpodobně jediný člověk v sousedství, který, když šel jejich zápas v TV, přemýšlel o evolučních rasových rozdílech mezi Alim a Wepnerem.

Kořeny vyšší inteligence

V extrémně chladném a nehostinném přírodním prostředí je vyšší lidská inteligence výraznou výhodou. Evropa si pro přežití vyžadovala kvalitnější technologie. Pokud je společnost závislá prakticky výhradně na lovu, vývoj moderních zbraní, pastí a důmyslných strategií může být tváří v tvář vyděšenému zvířeti naprosto zásadní. Efektivní lov, rybaření a chytání do pastí si v takovém prostředí vyžaduje vyvinuté dorozumívací schopnosti. K vymýšlení a sestrojování důmyslných pastí je třeba vyšší inteligence. K vytvoření nástrojů je třeba rozdělat oheň, což není v chladném a vlhkém prostředí nijak snadný úkol, ale může to být hranice mezi životem a smrtí. Kdyby byla těžká obydlí vybudovaná na ochranu před zimou postavena nekvalitně a na své obyvatele spadla, mohli by klidně zemřít. Pokud v Africe odnesl přívalový déšť chatrč z listí nebo ze slámy, obyvatelé mohli druhý den snadno postavit další. Když se africký domorodec v deštném pralese ztratil, mohl se živit rostlinami a zvířaty, dokud nenašel cestu zpátky, zatímco když se v zimě ztratil Evropan, mohl umrznout.

Spousta odborníků na prehistorickou Evropu věří, že schopnost navigace na dlouhých zimních lovech v neznámých krajích zvýhodňovala v boji o přežití Evropany a Asiaty s dobrou schopností prostorového uvažování. Stopování sobů a jiných arktických druhů zvířat na velkou vzdálenost vyžadovalo zvažování minulé zkušenosti a vyvinutí strategie k předvídání pohybu stáda.

Rodiče a potenciální nevěsty se přirozeně snažili zvolit partnery, o kterých si mysleli, že budou své ženě a dětem věrní. Ženská inteligence, potřebná k odhalení nevěrného partnera, se stala důležitou genetickou výhodou. Pro ženu a její rodiče bylo rozhodující, jestli nemá potenciální partner bokem nějaké další rodiny. Kdyby měl muž

další ženy a děti, musel by si s příchodem zimy vybrat, komu poskytne slábnoucí zásoby. Pro muže bylo evolučně důležité poznat, zda ho jeho partnerka nepodvedla, aby se tak vyhnul zaopatřování ženy a dětí, které nenesou jeho geny.[207]

Důležitým inteligenčním aspektem je schopnost abstraktního uvažování. Představa zimy během teplého jara nebo letního dne je abstraktním myšlením, stejně jako představa budoucnosti.[208] V tvrdém podnebí musí být každý schopen myslet na zítřek a co je důležitější, i na vzdálenou budoucnost jako je příští zima. V tropických oblastech je život mnohem bezprostřednější. Bez vyhlídky na krutou zimu zde byla malá potřeba plánovat budoucnost. Když někdo žije jen přítomností, je u něj méně pravděpodobné, že bude ovládat a potlačovat své impulsivní jednání a odkládat uspokojení.

Na vleklých zimních lovech studeného severu musel být lovec často dlouhou dobu klidný, ovládající se a mimo občasné hledání stád či mamutů byl zřejmě dlouho sám. To vedlo spíš ke zdrženlivosti a introverzi než k hovornosti a extroverzi. Tomuto modelu odpovídá silný, klidný prototyp klasického Evropana. Odráží se v tom naše záliba ve stoických westernových hrdinech, kteří jsou reprezentováni muži jako Gary Cooper nebo John Wayne, či už klasický Clint Eastwood. Tuto behaviorální vlastnost můžeme porovnat s překotnou mluvou běžného černého atleta nebo se sexuálně vyzývavou houpavou chůzí černých mužů, ať už jdou po africké vesnici nebo po chodbě americké střední školy.

Ačkoliv Evropané prezentují široký okruh osobnostních typů, celkově jsou naši lidé klidnější, zdrženlivější a více se ovládají. Rozdíl mezi rasami je vidět ve všem, ve složitých hudebních melodiích Mozarta v porovnání s primitivními rytmickými údery, v decentní módě v porovnání s křiklavým oblečením, v přemýšlivé a rozvážné mluvě v porovnání s hlučnou a divokou povahou, kterou obdivoval Kochman ve své studii černošské osobnosti.

Na studeném severu byli Evropané zdrženlivější a méně agresivní, takže se u nich vyvinul silný smysl pro společnost a sociální spravedlnost. U afrických sběračských kmenů se musel každý postarat sám o sebe. Mohl jíst a uspokojovat své potřeby, zatímco ostatní sbírali plody, a to ničí inteligenci nezvyšovalo. Bylo pro něj méně zásadní o něco se dělit nebo vyvíjet vyšší systém sociální spravedlnosti a starat se o všeobecnou prosperitu. Osamělý lovec nemohl někdy

[207] Miller, E. (1995). Environmental Variability Selects For Large Families Only In Special Circumstances: Another Objection To Differential K Theory. *Personality And Individual Differences*. Dec. 19:6. p. 03-918.

[208] Miller, E. (1991). Climate And Intelligence, *Mankind Quarterly*. Fall/Winter. Vol. XXXII No. 1-2, p. 27-132.

i týdny ulovit a přinést domů žádné zvíře, ale když zabil soba, mohl odvrátit smrt hladem hrozící celé skupině. Tlak na skupinu vytvářel silný skupinový altruismus, sociální vědomí a evropskou etiku.

Úspěšné ulovení velkého mamuta stálo celou skupinu nesmírné úsilí. K jeho ulovení bylo třeba plánování, koordinace a efektivní a přesná komunikace. Existovalo zde velké riziko smrti. Za těchto okolností byly zvýhodňovány geny altruismu a sebeobětování, protože za účelem přežití celého kmenu musel vzít každý lovec riziko na sebe. Po zabití kořisti musela při zpracovávání a uchovávání drahocenných produktů existovat dobře organizovaná dělba práce.

Nezbytností pro přežití se stal oheň. V drsných podmínkách je mnohem jednodušší oheň udržovat než ho zapalovat. Některé pravěké skupiny pravděpodobně zapálily oheň na podzim, když bylo teplo a sucho a pak se ho snažily po celou zimu udržet. K tomu byla potřeba skupinová spolupráce, spolehlivost, zodpovědnost, sebekázeň a disciplína. Kdyby jen jeden člen skupiny, zodpovědný za udržování ohně, z důvodu hlouposti či nespolehlivosti selhal, celá skupina mohla zemřít. Kdyby nevstal vyčerpaný lovec ve chvíli, kdy na něho přišla řada, neodložil svou okamžitou potřebu spánku a silou vůle nezůstal vzhůru, aby hlídal oheň, mohlo za to být zaplaceno mnoha životy.

Věřím, že toto byly evoluční síly, které vytvořily inteligenci, sebeovládání, altruismus a smysl pro sociální spravedlnost Evropanů. Z tvrdých podmínek Evropy vzešly naše právní systémy, formy našich vlád, principy naší samosprávy a svobody, stejně jako naše sociální vědomí.

Ve společnosti lovců, kde je nízká porodnost a vysoká úmrtnost, musí ženy i muži chránit, pečovat a starat se o každé dítě. V Africe, kde byli muži hnáni více sexuálním pudem než láskou k rodině a kde jsou nejváženější ti s největším počtem sexuálních úspěchů, neznamenaly pro muže s řadou sexuálních partnerek a spoustou dětí každé jednotlivé dítě a jednotlivá žena skoro nic. Když je lidských životů příliš, ztrácí hodnotu. Na druhou stranu se pro malou skupinu čelící tvrdým podmínkám a bojující o přežití stává každý život drahocenným. S jeho vzácností přichází i ocenění krásy života. Naši předci ji uměli ocenit. Člověk, který má mnoho sexuálních partnerů, si při hledání partnera nevybírá tolik jako ten, kdo si zvolí jednoho na celý život. A v drsném podnebí si ženy a jejich rodiny musely vybírat věrné a spolehlivé partnery. Tak se vyvinula naše rasa a tak vznikla prvotní rodina.

Zde je tabulka obsahující částečný přehled současných rasových rozdílů, které vznikly rozdílností chladného evropsko/asijského podnebí a tropické Afriky:

AFRIČANI	EVROPANÉ
Fyzické vlastnosti	
Tmavší kůže	Světlejší kůže
Černé vlasy a tmavé oči	Někteří se světlými vlasy a očima
Kudrnaté vlasy	Tenčí vlasy/rovné a vlnité
Svaly vhodnější pro rychlost	Svaly vhodnější pro sílu
Méně tělesného tuku a tělních dutin	Více tělesného tuku a větší tělní dutiny
Široký plochý nos rychle sající vzduch	Delší nos k ohřátí studeného vzduchu
Delší ruce v poměru k výšce	Kratší ruce v poměru k výšce
Vyšší hladina testosteronu u mužů	Nižší hladina testosteronu u mužů
Rozdílnost mozků	
Menší lebka	Větší lebka
Menší mozek -autopsiální data	Větší a těžší mozek -autopsiální data
Menší mozek -endokrinální velikost	Větší mozek -endokrinální velikost
Menší mozek -vnější velikost hlavy	Větší mozek -externí velikost hlavy
Méně kortikálních neuronů v mozku	Více kortikálních neuronů v mozku
Silnější lebka/nižší úhel tváře	Slabší lebka/vyšší úhel tváře
Menší plocha čelních laloků/moz. kůry	Větší plocha čelních laloků/moz. kůry
Mozek s méně závity a rýhami	Mozek s více závity a více štěpený
Větší chrup / silnější čelist	Menší chrup / slabší čelist
Inteligence	
Skóre v IQ testech: nižší	Skóre v IQ testech: vyšší
Rychlost rozhodování: pomalejší	Rychlost rozhodování: rychlejší
Kulturní výdobytky: malé	Kulturní výdobytky: velké
Genialita: extrémně výjimečná	Genialita: mnohem častější
Retardace: častější	Retardace: mnohem méně častá
Duševní nemoci: častější	Duševní nemoci: méně časté
Reprodukční chování	
Dvojvaječná dvojčata častější	Dvojvaječná dvojčata 1x méně
Hladina hormonů vyšší	Hladina hormonů nižší
Druhotné pohlavní znaky vyvinutější	Druhotné pohl. znaky méně vyvinuté
Frekvence pohlavních styků vyšší	Frekvence pohlavních styků nižší
Tolerance vyšší	Tolerance nižší
Sexuálně přenosné nemoci více	Sexuálně přenosné nemoci méně
Osobnost	
Agresivita vyšší	Agresivita nižší
Impulsivnost vyšší	Impulsivnost nižší
Družnost vyšší	Družnost nižší
Dominance vyšší	Dominance nižší

Úroveň aktivity vyšší	Úroveň aktivity nižší
Opatrnost nižší	Opatrnost vyšší
Odklad uspokojení nižší	Odklad uspokojení vyšší
Sociální organizace	
Nemanželské porody mnohem víc	Nemanželské porody mnohem méně
Polygamie mnohem vyšší	Polygamie mnohem nižší
Kriminalita mnohem vyšší	Kriminalita mnohem nižší
Stabilita manželství nižší	Stabilita manželství vyšší
Rychlost dospívání	
Doba těhotenství kratší	Doba těhotenství delší
Vývoj kostry dříve	Vývoj kostry později
Motorický vývoj pomalejší	Motorický vývoj rychlejší
Růst zubů dříve	Růst zubů později
Věk prvního sex. styku dříve	Věk prvního sex. styku později
Věk prvního otěhotnění dříve	Věk prvního otěhotnění později
Délka života kratší	Délka života delší

Většina údajů v této tabulce pochází z výše citovaných prací J. Phillippe Rushtona a Edwarda Millera

Rasy se vyvinuly naprosto rozdílně. Tyto rozdíly můžeme vidět v rasových hranicích moderního světa a společnostech, které v nich žijí. Evropská rasa se vyvinula v lidi, kteří se ponořili na dno oceánu, vyletěli do vesmíru, prozkoumali buňku i atom, zanechali stopy na Měsíci a vyluštili tajemství našeho genomu. Jedinečný genotyp, který vytvořilo chladné podnebí Evropy, umožnil evropskému člověku udělat všechno to, co udělal. V pochopení této věci se skrývá klíč k tomu, co všechno ještě udělá.

Boj náboženství a morálky

V době, kdy jsem začínal chápat základní koncepty evoluce života a kdy jsem se stával rasově uvědomělým, jsem navštěvoval Clifton Ganus Junior High, soukromou školu v New Orleansu provozovanou církví. Tam vyznávali antievoluční, kreacionistickou nauku.* Přestože zde byla spousta opačných teorií o evoluci, rozhodně jsem věřil, že se všechen život na Zemi vyvinul a stále prochází změnami. Můj otec jako věrný křesťan a vědecky myslící člověk zastával názor, že se myšlenka evolučních základů vyššího života s vírou v Boha nevylučuje. Jednoduše se na přírodu díval jako na nástroj Božího díla. Když jsem byl

* Kreacionismus – nauka o stvoření světa a přírodních druhů Bohem; pozn. překl.

velmi malý, otec mi poprvé přečetl první sloku z básně Williama Henryho Carrutha *Každý svými slovy*.[209] Ještě dnes to umím nazpaměť:

Ohnivá mlha a planeta,
křišťál a buňka,
medúza a ještěr,
jeskyně, kde přebývají pralidé,
pak smysl zákona a krásy,
a tvář vytvořená z hlíny,
někteří to zvou evolucí a jiní Bohem.

V náboženské třídě mé fundamentalistické školy jsem detailně poznal kreacionistickou víru, že Bůh stvořil lidstvo i celou přírodu najednou. V té době nikdo z nejfundamentálnějších křesťanů nikdy nepopíral, že Bůh vytvořil mezi jednotlivými rasami rozdíly. Ve skutečnosti byla většina hlavních křesťanských denominací až do 60. let segregovaná. To až tisíc devět set šedesát let poté se zjistilo, že to Ježíš všechno myslel špatně.

Jak léta plynula, stalo se dogmatem naší doby rovnostářství. Nejenže se rovnostáři stala spousta evolučních antropologů, ale také kreacionistů. Dnes je společným názorem kreacionistů, že nás Bůh stvořil všechny stejné. Přesto kreacionistické stanovisko ve skutečnosti dokládá, že Bůh je tvůrcem rasy. Pokud někdo zastává názor, že Bůh stvořil přírodu a lidstvo tak, jak jsou, pak musí uznat, že Bůh stvořil odlišné rasy, dávaje jim různý vzhled, sklony k určitému chování a mentální schopnosti. Kromě toho je ještě všechny oddělil na různých kontinentech. Když se na to podíváme z kreacionistického pohledu, popření rasové skutečnosti a rasových rozdílů je popřením Božího díla.

Existenci rasy podporuje i svatá Bible. Když kreacionista používá Starý zákon jako svého průvodce stvořením a jako svého průvodce Božího pohledu na rasu, musí okamžitě vidět, že Starý zákon je ve skutečnosti rasovým zákonem. Je to historie jednoho národa: Izraelitů, neustále bojujících s různými rasovými skupinami na Středním východě. Zdůrazňuje jejich vlastní rodokmen a opakovaně zakazuje míšení jejich semene (ekvivalent vědeckého konceptu genetiky) s ostatními. Mnohem více jsem k této problematice napsal v kapitole Rasa, křesťanství a judaismus, ale ať se na to člověk podívá z evolučního nebo kreacionistického pohledu, existenci rasy podporují oba.

[209] Carruth, W. H. *Each In His Own Tongue*.

S údivem jsem se díval na to, jak média dokázala usměrnit vědeckou komunitu – která se hlásila k evoluci a naprosto protichůdnou kreacionistickou komunitu – do koryta prakticky téhož rovnostářského dogma. Když jsem maturoval na střední škole, bylo jejich vítězství úplné.

Intelektuální, sekulární komunita ocejchovala každého, kdo se odvážil veřejně podpořit myšlenku rasové odlišnosti, jako antivědce. Kdokoliv si v náboženské komunitě dovolil říct pravdu o rase, byl obviněn, že se staví proti samotnému Bohu. Rovnostářství se de facto stalo náboženstvím, zaštítěným jménem vědy i víry. Prosté poznání rasových rozdílů se stalo stejným morálním přestupkem jako nevěra, či ještě spíše vražda. Jenže rasoví kacíři se jen tak snadno nevzdali a každým dalším dnem se objevují další důkazy o významných, geneticky vrozených, fyzických a psychických rozdílech mezi rasami. To samé se týká pravdy o rozdílech mezi pohlavími. Dnes je myšlenka neměnných rozdílů, zapříčiněných stavbou mozku muže a ženy, ve společnosti široce přijímaná. (Viz kapitola Pohlaví a společnost.) Zítra bude totéž platit o rase.

Evoluční žebříček

Když jsem začal chápat evoluční rozdíly mezi rasami, přirozeně mě napadla otázka, zda evropská a asijská rasa představují vyšší stupeň lidské evoluce než africká rasa.

Na takové otázky se těžko odpovídá, protože se určuje subjektivní hodnota toho, co je rozvinuté a co primitivní a je třeba vyhodnocovat řadu aspektů rasy a evoluce. Ale když je člověk tak objektivní, jak je to jen možné, může najít přibližnou hranici. Znovu si představme, že jsme v kůži mimozemšťanů z daleké galaxie, kteří nás zde na Zemi studují.

V přírodě bychom rozlišovali kmeny, řády, druhy a rasy (poddruhy) a takto bychom klasifikovali i lidstvo. Našli bychom přesvědčivé důkazy o velkém stáří Země – například dobu geologické činnosti, která zapříčinila zvedání mořského dna, z něhož vznikl Mount Everest, nejvyšší bod na planetě Zemi. (Víme, že skála na nejvyšších vrcholcích Mt. Everestu byla kdysi mořským dnem, protože v ní jsou fosilie mořských živočichů.) Také bychom se díky DNA, chromozomům a genům mohli podívat na genetickou příbuznost všech živých tvorů. Všimli bychom si, že fosilie v nejstarších geologických vrstvách představují nejprimitivnější organismy, a nejsložitější a nejinteligentnější formy života se nachází v nejmladších geologických vrstvách. Také

bychom si museli všimnout, že nejbližší příbuzní člověka jsou nejvyvinutější primáti, kteří nám jsou stavbou DNA relativně blízcí. Šimpanzi, například, sdílí s člověkem 98,5 % DNA.

Také bychom si všimli, že nižší primáti jako lemuři mají nižší inteligenci a menší lebku než vyšší primáti jako šimpanzi, lidoopi a lidé. Lemuři mají protáhlou obličejovou část, a takovou stavbu a lebeční svalstvo, které podporují vývoj menšího mozku vzhledem k tělesné hmotnosti. Dalším rozdílem nižších evolučních druhů je podstatně rychlejší dospívání a dřívější reprodukce než u vyšších primátů. Stejně jako bychom určili vyšší vývojový stupeň u vyšších primátů než u nižších primátů, zařadili bychom určitě nižší primáty na vyšší stupeň než většinu ostatních savců a plazů, a stejně tak plazy nad hmyz. Život na planetě Zemi reprezentuje řada evolučních stupňů od nejjednodušších aminokyselin po jednobuněčné rostliny a zvířata, až k samotnému lidstvu. Mezi lidskými rasami bychom rozhodně klasifikovali Evropany a Asiaty s většími mozky jako evolučně nejvyspělejší.

Na evoluci člověka bychom se mohli podívat stejně jako na evoluci moderních automobilů. Ty se vyvíjely od dřevěných, lidmi tažených vozíků či koňských povozů až po počítači řízené moderní automobily. Samozřejmě, že evoluce člověka od jeho primitivního statutu až po ten moderní proběhla díky přírodě, nebo jak by někdo řekl, díky Božímu aktu skrze přírodu.

Když se podíváme na antropologické důkazy od primitivních forem přes *Homo habilis*, *Homo erectus* a *Homo sapiens*, snadno si všimneme, že se evoluční vývoj měří velikostí mozku a s ní spojeným technologickým rozvojem.[210] Pokud jsou postupné přechody ve velikosti mozku od australopitheka s malým mozkem po lidi s velkým mozkem důležité, můžeme ještě věřit, že rozdíly ve velikosti mozku nesouvisí s rozdílností lidských ras? Myslím, že mohu s jistotou říci, že by náš hypotetický mimozemšťan zjistil, že Evropané a Asiaté jsou na evolučním žebříčku výš než Afričané.

Také mě zajímalo, jak vyznívá pro evropskou a asijskou rasu jejich srovnání na evolučním žebříčku. V posledních letech byly nalezeny důkazy, že by severovýchodní Asiaté jako Japonci a Číňané mohli v některých směrech Evropany převyšovat. I když mají větší kulturní a jazykové bariéry než domácí černoši, dosahují v západních národech velkých vzdělanostních a socioekonomických úspěchů. Řada studií ukazuje jejich průměrný IQ jako stejný nebo dokonce lehce vyšší než

[210] Jerison, Herold. (1973). *Evolution Of The Brain And Intelligence*. Academic Press.

evropský. Jejich vysoký průměrný IQ dokládá, že jsou schopni vyvinout vysoce organizovanou a produktivní civilizaci, což také udělali.

Neshledávám ponižujícím vůči vlastní rase uznat vysoký průměrný IQ asijské rasy. Obě rasy jsou na evolučním žebříčku rozhodně vysoko. Nicméně jsou tu některé důkazy, že jisté genetické faktory umožňují Evropanům vytvářet nejvíc zásadních tvůrčích úspěchů.

Třebaže Asiaté mají o něco vyšší IQ, jejich populační rozložení IQ se zdá být více v oblasti kolem průměru. Mají méně jedinců s extrémně nízkým IQ a méně jedinců s extrémně vysokým IQ. To z nich dělá schopnou a stabilní pracovní sílu. Evropané mají oproti nim hladinu IQ široce rozptýlenou. Jinými slovy, máme na osobu daleko více géniů než Asiaté, ale také je třeba poznamenat, že bohužel máme mnohem více slabomyslných. Samozřejmě z toho, že máme mnohem více géniů, nemáme žádný prospěch, pokud jsou přehlasováni obrovským počtem těch s extrémně nízkou inteligencí. Není to pro nás žádná výhoda, když na našich školách násilím prosazujeme rovnost a nemáme adekvátní programy k rozvinutí skrytých talentů géniů mezi námi.

Je dost zajímavé, že ačkoliv asijská populace Evropany početně výrazně převyšuje, my je výrazně převyšujeme v klíčových úspěších, a to platí i na sklonku 20. století. Staré pořekadlo, že orientálec nedokáže vymyslet rádio ani televizi, ale zaručeně dokáže vyrobit televizi rychleji, levněji a efektivněji, má zřejmě určitý reálný základ.

Samozřejmě existuje spousta Asiatů s velkými duševními schopnostmi, a posledním soudcem evoluční zdatnosti bude sám čas. Dnes se Asiaté zdají být mnohem méně přístupní rovnostářské propagandě, která infikovala západ, a jejich genetickému dědictví hrozí v jejich zemích mnohem menší nebezpečí – narozdíl od Evropy a Ameriky. Japonci a Číňané si také vytvořili určitou sociální a vládní politiku, která má eugenický efekt, stejně jako vzdělávací programy navržené tak, aby vzdělávaly všechny IQ skupiny podle jejich předpokladů.

Ať mají jakékoliv kvality, a mají jich hodně, Asiaté jsou od Evropanů stále odlišní a jejich odlišný genotyp se prosazuje jejich jedinečným fyzickým vzhledem i jejich psychologickými a kulturními charakteristikami. Evropané se na ně mohou dívat s respektem, s jakým, jak doufáme, se dívají oni na nás. Není žádných pochyb, že se spousta jednotlivých Asiatů může západním národům hodit. Naše národy dokonce mohou asimilovat jejich omezené množství v našem genofondu bez dramatických dopadů na naše vlastnosti. K tomu určitě došlo v historii východní Evropy. Ale pokud bude příliv neevropských imigrantů na západ pokračovat, ztratíme své evoluční a charakteris-

tické vlastnosti. To by bylo tragickou událostí pro nás i pro všechny lidi na celé planetě. Náš význačný rasový charakter se zasloužil o velkou většinu vědeckých a uměleckých výtvorů západní civilizace, civilizace, kterou lze popsat jako ozdobu tohoto století, světové civilizace, jejíž technologické, umělecké a politické směry získaly celkovou převahu. Tato civilizace zlepšila životy inteligentních a tvůrčích lidí všech ras na celém světě. Neexistuje žádná záruka, že nějaká další rasa bude v rozvoji této dokonalosti pokračovat. Na to nám může odpovědět pouze čas.

Bez ohledu na evoluční zdatnost je všem rasám vlastní preferovat svou společnost a ctít svou rasu. Miluji vzhled a ducha mých vlastních lidí; v naší světlé kůži, vznešených vlastnostech a estetickém vzhledu nacházíme vlastní pojetí krásy. Ať je celosvětově ctěný vzor andělské krásy ztělesněný jako severský bůh a Adam v Sixtinské kapli nebo jako blondýnka, naše rasa nepotřebuje pro své přežití hledat žádné omluvy. Ostatně to nepotřebuje žádná rasa.

Nakonec vždy rozhoduje evoluční zdatnost a tou je evoluční úspěch. V současnosti se zdá, že naši lidé jsou rozhodnuti dovolit zmizení našeho genotypu z povrchu planety dokonce i v našich vlastních mateřských zemích.

The Random House Webster's Dictionary definuje tři důležité termíny takto:

genotyp
1. genetická stavba organismu nebo skupin organismů s ohledem na jednotlivé vlastnosti, soubor vlastností nebo celý komplex vlastností.
2. všechny geny přenesené z rodičů na potomky. Porovnání: **fenotyp.**
[< G Genotypus (1909); viz. GEN, -O-, TYP]
genocida
záměrné a systematické vyhlazování národní, rasové, politické nebo kulturní skupiny.
[1940-45; < Gk géno(s) rasa + -CIDA]
rasová sebevražda
zánik rasy nebo národa následkem neochoty nebo odkládání potřeby jeho členů mít děti, počet narození je nižší než počet úmrtí.

Rasovou sebevraždu lze urychlit také tím, že rasa přijímá do své společnosti velké množství cizorasových imigrantů, a rasovým míšením ztrácí zbytky svých genů.

Jelikož podporuji myšlenku přežití mé vlastní rasy, rozumím tomu, že tento cíl sdílí všechny rasy. Kdybych byl Afričan, pochybuji, že

bych se staral o evoluční žebříček a o to, na jaké pozici v tabulkách jsou mí lidé. Miloval bych to, co je mi vlastní a všechno, co se toho týká. Afričan může být podřadný ve věcech, které mu k ničemu nejsou, a může být nadřazený v tom, co je mu vrozené. Pokud je osudem černé rasy žít blíže k přírodnímu světu, tak budiž. O svém osudu si takový člověk musí rozhodnout sám a sám ho musí vytvářet svýma rukama, stejně jako my svůj.

Strach z vyhasnutí nebeských snů

Jakmile jsem jednou pochopil, že naše rasa je pro evoluční pokrok lidstva životně důležitá, odhalil jsem nové obzory. Ocenění životního prostředí, kterého jsem dosáhl jako mladý chlapec v močálech a lesích jižní Louisiany, mi teď pomohlo pochopit, že člověk je nedílnou součástí tohoto prostředí. Pochopení rasy je jednoduše pochopením toho, co Garrett Hardin nazývá „lidskou ekologií".

Uznat rasová fakta není nic nemorálního. Ve skutečnosti není nic morálnějšího než pracovat ve prospěch přežití svého vlastního druhu. Není absurdní, že někteří naši lidé po celém světě tvrdě brání jedinečnou rasu velryb, zatímco odsuzují ty, kteří se snaží zachránit jedinečnou rasu lidí? A dále, nejsou kvalitní morální vlastnosti, které ženou vpřed některé rovnostáře, výtvorem téže rasy, kterou chtějí rozpustit v multirasové polévce? Tyto vlastnosti vychází z nejvyšších ideálů civilizace a kultury, z ideálů vytvořených evropskými lidmi.

Chovatelé čistokrevných dostihových koní by se zděsili, kdyby viděli, jak se koně po staletí chovaní k podávání co nejvyšší rychlosti náhodně kříží s koňmi, kteří dokáží běžet jen poloviční rychlostí. Představte si, že by na Zemi zůstal jen jediný pár plnokrevných koní. Neudělali by lidé všechno pro to, aby takové nádherné koňské plemeno zachránili? Naši lidé jsou takoví čistokrevní koně civilizace. Neměli bychom zachránit naše jedinečné genetické vlastnosti, to jedinečné dědictví, které na Zemi vytvořilo tolik krásy?

Odpůrci rasového vědomí neustále papouškují, že být rasově uvědomělý je nenávistné a primitivní, a bílým lidem je tvrzeno, že zachování naší rasové integrity je přímo odporné. Ale o kolik je rasově smíšený černý a hnědý svět morálně výše v porovnání s evropským světem? Které oblasti planety jsou zaplaveny nejbrutálnějšími zločiny včetně únosů, znásilnění, loupeží a vražd? Která rasa se více stará o lidská práva a spravedlnost? U které rasy je obvyklejší systém politické svobody a u které rasy převládá despotismus? Která má lepší

lékařskou péči pro nemocné a trpící a lépe se o ně stará? Která nabízí svým dětem lepší příležitost ke vzdělání? Která nabízí větší možnosti a lepší zacházení ženám? Která rasa vede naše lety do vesmíru? Kde jsou přesvědčivé důkazy, že zničení bílé rasy opravdu přinese více humanity, více lásky, bratrství a všech těch rovnostářských frází? Představuje snad šest tisíc vražd ročně v rasově různorodém Rio De Janeiru[211] příkladnou morálku v porovnání s rasově homogennějšími městy jako Tokio v Japonsku nebo Berlín v Německu, kde dojde k vraždě jen výjimečně?

Jak jsem zjistil, rasoví rovnostáři používají argumenty, jaké měli komunisti, když slibovali Rusům a ostatním Východoevropanům svobodu a rovnost, ale místo toho stvořili národy otroků. Když mi bylo 15, došel jsem k názoru, že pokud opravdu chci společnost plnou lásky a slušnosti, kterých si rovnostáři tak cení, pak musím bránit svůj genotyp. Také se stalo zřejmým, že právo našich lidí na záchranu našeho dědictví a národů je nejzákladnějším právem ze všech, právem na život.

Od doby, kdy jsem byl ještě malý, jsem poslouchal tvrzení médií, že nejhroznějším činem 20. století byl neúspěšný pokus o likvidaci židovského národa během druhé světové války. Pokus o likvidaci rasy by měl být pro každého stejně odporným zločinem. Komentátoři ve skutečnosti tvrdí, že to, co udělalo zvěrstva vůči Židům tak hroznými, nebyl obrovský počet zavražděných sám o sobě, jelikož v Rusku a Číně došlo k větším masakrům, ale fakt, že zde proběhl pokus o likvidaci židovského národa. Ale proč není eventuální likvidace našeho evropského genotypu, genocida naší rasy, o nic horší než to, o čem se tvrdí, že se mělo stát Židům? Konečný výsledek je tentýž.

Když jsem rozpoznal krizi, před kterou stojíme, začal jsem se zabývat tím, jaké mají naši lidé možnosti. Pokud k našemu genetickému rozvoji došlo díky dobám ledovým, a dosáhli jsme takových velkých úspěchů, pak nám naše genetická kvalita dává do budoucna velkou naději.

Environmentalisté, ať to jsou kapitalisti nebo komunisti, demokrati nebo autoritáři, tvrdí, že cesta k lepšímu světu vede přes lepší sociální zřízení. Je fakt, že celá lidská historie je o pokroku, jehož člověk dosáhl díky nástrojům, které vytvořil. Těžké podmínky doby ledové vytvořily geneticky výjimečné lidi, kteří začínali bez psané řeči, beze škol, bez domestikovaných zvířat, bez složitých architektonických

[211] Brooke, James. (1994). Romantic Rio Has Become The Sickest City In Brazil. *New York Times News Service* published in the New Orleans *Times-Picayune* Oct. 30 A27.

staveb. To vše později vytvořili z ničeho jen díky své inteligenci a vrozeným schopnostem. Kdyby měli behaviorální environmentalisté pravdu, prehistorický člověk by nikdy nemohl vybudovat první civilizaci, protože jeho prostředí bylo příliš primitivní a nevzdělané, než aby bylo něco takového možné. Naše geny nakonec vytvořily civilizaci z ničeho, ale ta dál nesla naše drahocenné genetické dědictví. Vymoženosti evropských lidí kontrastují se staletí dlouhou neschopností africké rasy aspoň úspěšně okopírovat to, co Evropané vymysleli. Obrovským pokladem naší rasy byly vždy spíš naše geny než naše zlato nebo přístroje.

Velký paradox

Ještě když jsem byl na střední škole, přečetl jsem klasickou knihu Elmera Pendella *Pohlaví versus civilizace*.[212] Pendell byl odborník na lidskou populaci a napsal mnoho knih o nebezpečí přelidnění. Poukazoval na to, že problém přelidněnosti nelze uspokojivě vyřešit bez vyřešení problému lidské kvality. Také vysvětlil vzájemné vazby lidské evoluce a civilizace, které jsem nazval velký paradox. Pendell říkal, že doba ledová vytvořila úžasné intelektuální nadání moderního, čili kromaňonského člověka, pravzoru moderního Evropana. Jak doby ledové ustupovaly a klima se stávalo mírnějším, tyto geneticky nahromaděné schopnosti umožnily rozkvět prvních světových civilizací.[213] V průběhu času vyústil rozum spolu s nahromaděnými znalostmi v nejvyšší kulturní a technologické úspěchy. Je ironií, že v této době civilizačního vzestupu je podporována dysgenická selekce, která v mnoha směrech potlačuje eugenický dopad prehistorické doby.

Tatáž sounáležitost a sociální spravedlnost, která pomáhala přežít malým, kvalitním skupinkám lovců, vede při aplikaci na větší společnost k degeneraci. Nejméně inteligentní a vhodní se rozmnožují rychleji než ti nejlepší. Ti, kteří dělají problémy, se množí rychleji než ti, kteří je dokáží řešit. Protože se ti nejinteligentnější zabývali obchodem, náboženstvím či politikou, stejně jako uměním či jinými radovánkami, které si lze koupit, měli menší rodiny. Nejméně inteligentní nadále nacházeli potěšení v sexu, a tak dále rozšiřovali své řady.

Civilizační organizovanost také znamenala změnu ve vedení válek. V nejprimitivnější společnosti mohla válka zničit celý její genetický fond a ten mohl být nahrazen inteligentnější a úspěšnější skupinou.

[212] Pendell, E. (1967). *Sex Versus Civilization*. Los Angeles: Noontide Press.
[213] Pendell, E. (1977). *Why Civilizations Self-Destruct*. Cape Canaveral, FL: Howard Allen.

Moderní válečnictví směřovalo k tomu, aby fyzicky a mentálně nekvalitní jedinci zůstávali doma, zatímco do boje odcházeli nejschopnější a nejzdravější, kteří kvůli svému mládí často ještě neměli děti. Ve válkách obvykle vedli jednotky ti nejlepší a neodvážnější, a ti také měli nejvyšší ztráty.

Jak civilizace zvyšovaly svou moc a rozšiřovaly se na území daleko mimo původní hranice lidí, kteří je vybudovali, výpravy přiváděly zpět otroky z řad porobených národů, stejně jako Egypťané přivedli do srdce Egypta Núbijce. Geny těchto necivilizovaných národů byly často absorbovány genetickým fondem dobyvatelů. Nahromadění bohatství a vědomostí vedlo po generace, někdy dokonce po staletí, k pokusům o sbližování civilizací. Ale civilizace byly podkopávány dysgenickým, cizím genetickým základem až do doby, kdy se zhroutily, obvykle mnohem rychleji než vyrostly, a jejich společnosti byly ovládnuty vitálnějšími národy. Geneticky oslabení lidé byli nakonec odsouzeni k životu v ruinách předchozích úspěchů.

Takže velkým paradoxem člověka je to, že přes všechny nástrahy drsné přírody v průběhu věků stvoří díky svým geneticky daným schopnostem civilizaci. Potom zákonitosti a procesy civilizace, kterou stvořil, zvrátí evoluční proces, geneticky ho oslabují a nakonec ho vrhají zpět k barbarství. Zpočátku může být zjištění o cyklickém osudu úpadku civilizace skličující, ale když člověk tento proces pochopí beze zbytku, vidí možnost, jak se z něj poučit.

Uvědomil jsem si, že vyřešení velkých výzev, které má lidstvo před sebou, nezáleží na nástrojích nebo výtvorech naší rasy, ale na kvalitě naší rasy. Jak naši lidé postupují na evolučním žebříčku, budou stále chytřejší, zdravější a jednou překročí vývojovou hranici tak, že jim chůze po Měsíci bude připadat stejně prostá, jako když dítě přejde přes obývák. Když se místo na zkvalitňování člověka soustředíme na zkvalitňování lidstva, vedlejší galaxie nám může jednou připadat tak blízko, jak blízko nám v současné době připadá sousední město. Nespoutaná síla genů jednoho dne prorazí všechny bariéry, dokonce i zdánlivě nepřekonatelnou rychlost světla, protože pokud budeme dostatečně vyspělí, budeme moci vyřešit všechny problémy. Věřím, že vesmír je konstituován tak, že *možné* je *všechno*. Vezměme si úspěchy, kterých lidstvo dosáhlo se svou současnou škálou IQ: posílá sondy ke hvězdám a upravuje genetickou informaci. Nemůžeme si ani představit, co by ve vzdálené budoucnosti mohli dokázat lidé s IQ odpovídajícím třetí mocnině současné hodnoty.

Podstata rasy pro mne překročila hranici pouhého přežití mého dědictví a všeho, co na naší civilizaci miluji; stala se klíčem ke hvězdám. Teď už jsem chápal, že záchrana mé vlastní rasy a její civilizace je jen předpokladem pro její pokračující evoluci k vyššímu stupni. Jak to výstižně řekl Nietzsche – člověk musí směřovat k „nadčlověku". Zápas naší rasy mi připadá podobný muži, který pořádá dlouhý, obtížný výstup na vysokou horu. Musí překonat poslední výběžek a pak se před ním rozprostře celá obloha. Drží se nejvyššího kusu skály a vytahuje se vzhůru, ale pod ním jsou ti pomalejší, kteří ho drží za nohy a stahují zpátky.

Ten horolezec jsme my. Dokázali jsme prozkoumat dno oceánu a chodit po Měsíci. Odhalili jsme tajemství letu, vyléčili nevyléčitelné nemoci a dokonce odhalili mnohá tajemství samotného života. Také jsme začali nejistými snahami pochopit a usměrňovat náš vlastní vývoj. Budoucnost čeká, heroická a velkolepá, zářná jako nejjasnější hvězdy na bezoblačné noční obloze. Naše prsty se zatínají do onoho nejvyššího kusu skály osvíceného světlem, zatímco síla genetického úpadku nás stahuje zpátky. Buď uznáme vliv rasy a sílu genů, a vystoupíme na vrchol nové éry, nebo spadneme do propasti a už nikdy nevstaneme z mrtvých.

Když jsem jako teenager začínal těmto věcem rozumět, nedíval jsem se už za bezoblačných nocí na Mléčnou dráhu jen jako divák na velký kosmický portrét. Byl jsem součástí tohoto uměleckého díla. Mé geny a dokonce i mé atomy byly součástí planety Země a všech jejích životních forem, dokonce i součástí kosmu. Zjistil jsem, že smyslem mého života je pomáhat jak nejlépe mohu, aby stále ještě primitivní zárodek lidstva dosáhl dospělosti. Bez ohledu na to, jak nepatrný může být můj přínos, jsem chtěl pomáhat budovat komunitu lidí mojí rasy, kteří měli stejnou vizi: pokračovat ve vyšší evoluci lidstva k dalšímu evolučnímu kroku směrem ke hvězdám. Když mi bylo 16 let, věděl jsem, že musím stát na straně evolučního pokroku, ne na straně degenerace a barbarství.

KAPITOLA 11: HISTORIE RASY

Rasová otázka je klíč ke světové historii... rasa je všechno, žádná jiná pravda neexistuje – *Benjamin Disraeli*.

Věda neúprosně směřuje k rasové pravdě. Rasa je prostě genetika, platící u lidských plemen, a projevuje se v našich krevních typech a genotypech, ve fyzickém vzhledu a mentálních schopnostech, v chování a temperamentu, v lidských úspěších a neúspěších. Vypovídá o životě člověka víc než kulturní prostředí, protože rasa je motor, který dělá naše kultury tím, čím jsou. Kultura je jen pozlátko odrážející hlubší genetické kořeny lidí. Rasa zajišťuje na planetě rozmanitost, která ovlivňuje všechny aspekty života. Hlasy vědy se stále více vyslovují pro rasu – a historické a sociologické studie o této věci mluví stejně.

Nedávno mi zavolal rozrušený kamarád a říkal mi jak Jimmy, jeho prvňáček, přišel ze školy a nedočkavě otci vyprávěl, že se učili, odkud pochází civilizace. Sedmiletý chlapec dovedl svého otce k rozsvícenému glóbusu, ukazoval na srdce afrického kontinentu a hrdě prohlásil: „Tady žijí černoši a odtud pochází první civilizace!“ Kamarád se svého dítěte, udiven jeho slovy, zeptal: „Jimmy, a můžeš mi říct, odkud pochází běloši?“ „To nevím,“ odpověděl malý modrooký chlapec.

Rozhodujícím měřítkem pro civilizaci nejsou IQ testy nebo psychologické studie, ale přesný barometr historické výkonnosti. V době mého počínajícího rasového probouzení existovala spousta směšných žvástů o „velkých černošských civilizacích“. Neopodstatněná tvrzení afrocentristů, která v 60. letech vypadala tak absurdně, se teď často učí ve státních školách.

Afrocentrismu neboli myšlence, že civilizace má původ v černé Africe, se daří, ačkoliv neexistuje ani sebemenší důkaz, že v subsaharské Africe někdy vznikla byť jen jediná civilizace. Starověký Egypt je označován za černošskou civilizaci navzdory skutečnosti, že nejstarší egyptské mumie mají prokazatelně europoidní znaky, což potvrzuje nespočet antropologů i archeologů. Každý novodobý lékařský výzkumník, kompetentní k rasové identifikaci nedokonale rozložených lidských ostatků, je okamžitě identifikuje jako bělošské. Dokonce ani skutečnost, že předmětem umění a hieroglyfů v egyptských hrobkách jsou běloši s úzkými nosy, světlou kůží a rovnými vlasy neodradila

rovnostáře od toho, aby se upínali k fantaziím o tom, že starověký Egypt byl příkladnou ukázkou úspěchů černošské historie. Zašli dokonce tak daleko, že popisují královnu Kleopatru, která měla výhradně řecké předky (poslední z Ptolemaiovců, kteří vládli v letech 330-30 p.n.l.) jako africkou černošku. Někteří dodavatelé „černošské historie“ se vší vážností obvinili Řeky, že ukradli filozofii a civilizaci z Afriky. Člověk by si asi stěží představil, jak se krade civilizace. Když jeden národ převezme cizí vynálezy a myšlenky, brání to jejich tvůrcům, aby je i nadále využívali? A pokud je národ dostatečně nadaný na to, aby vytvořil vznešenou civilizaci, umění, filozofii a matematiku, co mu brání, aby v tom pokračoval a znova naplnil fontánu lidského úspěchu?

Nepopiratelným faktem je to, že černá Afrika nikdy nevytvořila a dokonce ani nebyla schopna převzít rozvinutou civilizaci. Jeden z nejuznávanějších historiků 20. století, Arnold Toynbee, vytvořil seznam 33 historických civilizací. Většina je evropská, některé jsou asijské, ale žádná není černošská.

Ubohý černošský historický přínos koreluje s důkazy o silných rozdílech v inteligenci černochů a bělochů. V amerických školách se děti povinně učí o velkých činech černých Američanů. Učitelé s přímočarou nestydatostí obšírně popisují nejdůležitější černošské příspěvky modernímu světu a pak uvádí příklady jako semafor a papírová taška.

Samotný fakt, že jsou tyto věci uváděny jako velké černošské úspěchy, prozrazuje naprostý nedostatek jejich úspěchů. V knize Michaela Harta *100: Přehled nejvlivnějších lidí v historii*[214] nenajdete ani jednoho černocha. Snad ještě výmluvnější je to, že v seznamu 1 500 velkých úspěchů v *Kronice vědy a objevů*[215] Issaca Asimova nelze najít ani jediný černošský přínos. Asimov měl daleko do rasisty, veřejně vyjadřoval svou víru v rasovou rovnost, a sám sebe popisoval jako liberála.

Může se snad vynález semaforu nebo papírové tašky byť jen vzdáleně srovnávat s objevem Pythagorovy věty, s vynálezem prvního letadla nebo parního stroje, s architekturou Parthenónu či římských akvaduktů, s tiskařským lisem, s vývojem vakcíny proti neštovicím, s vývojem genetického inženýrství, s vynálezem tranzistoru nebo s matematiky a génii, kteří dostali člověka na Měsíc? Takové srovnání tvrzení o rasové rovnosti rozhodně nepodporuje. Spíše naznačuje rozdíly v inteligenci, které jdou ještě mnohem dál, než kam dosahují

[214] Hart, M. (1992). The 100: *A Ranking Of The Most Influential Persons In History*. New York: Citadel.
[215] Asimov, I. (1989). *Chronicle Of Science And Discovery*. London, Grafton Books.

obyčejné IQ testy. Musíme si uvědomit, že většinu všech největších úspěchů lidstva vytvořilo čtyři až pět procent nejinteligentnější části populace. Jak ukazuje *Bellova křivka*[216] a všechny ostatní studie IQ, když má jedna skupina v průměru o 15 procent nižší IQ než druhá, neznamená to, že slabší skupina bude mít o 15 procent méně géniů než chytřejší skupina. Procento géniů se bude lišit v poměru 44 ku 1 ve prospěch inteligentnější skupiny. Někteří výzkumníci tvrdí, že tento poměr je až 100 ku 1 v závislosti na tom, jak vysoko je nastavena hladina IQ géniů.

Obvyklou odpovědí rasových rovnostářů na fakt, že černí mají jen mizivé procento velkých úspěchů, je to, že černé společnosti nebyly dost pokročilé nebo že byly „utlačované". Takový argument samozřejmě nabízí jedinou otázku: co by mohlo způsobit tento nedostatek pokroku či trvalý „útlak", trvající tisíce let? Pokud mezi rasami existují stejné předpoklady k vytvoření toho, co nazýváme civilizací, proč černí nevytvořili ani jedinou? V celé černé Africe ležící pod Saharou nikdy nevyvinuli žádné písmo a nikdy nepoužívali kolo! Dnes je tam pouze jeden prosperující národ, Jihoafrická republika, který s pokračujícím odstraňováním schopných bělošských vůdců klesá do stejného úpadku jako zbytek černé Afriky.

Běloši v Africe zajišťovali investice, vládu, vzdělání, medicínu, výchovu a komunikace po 200 let. Ale během 40 let po odchodu Evropanů prakticky všechny černé africké národy soustavně upadají v příjmech, vzdělání, zdravotní péči, hygieně, občanských právech a dalších sociálních oblastech. Rozklad některých států jako Súdán a Zair je pomalejší jen díky skutečnosti, že už jsou na tak nízké úrovni, že prostě není příliš možností jak klesnout ještě níž. Ve své totální beznaději zve řada afrických států Evropany zpět a západní investice a pomoc mají současné děsivé podmínky, byť třeba jen částečně, zlepšit.

Katastrofální sociální situaci v Africe nelze svalovat na nedostatek zdrojů. Tento kontinent je největším nalezištěm nevyužitých zdrojů na světě. V době, kdy řada států Starého světa své zásoby vyčerpala, měla Afrika skvělou šanci, kterou zahodila. Od 70. do 90. let klesnul podíl Afriky na světovém obchodu o 50 procent, její hrubý národní produkt klesá o 2 procenta ročně, produkce potravin klesla o 20 procent, zvýšila se podvýživa, vzrostl počet genocidních válek, z AIDS se stala pandemie a kontinent má stále méně demokratickou podobu, než třeba před pouhými 25 lety.[217]

---

[216] Herrnstein, R. & Murray, C. (1994). *The Bell Curve*. Simon & Schuster.

[217] Darnton, J. (1994). A Lost Decade Drains Africa's Vitality. *New York Times*. Jun. 20. p. A1-49.

Mrakodrapy, které v Nigérii kdysi postavili a udržovali Evropané, dnes mají přerušované dodávky proudu a jejich toalety přetékají. Hygienická opatření, nemocnice, výroba energií a telefonní sítě, všechno je závislé na finanční pomoci a v chodu, i když jen základním, to musí udržovat přivezení Evropané. Evropští kolonialisté, kteří kdysi zastavili krvavé domorodé válečnictví, už nebyli k dispozici, aby zabránili Hutům a Tutsiům v zavraždění 600 000 až 1 000 000 lidí v Zairu. Evropští kolonialisté, kteří v Africe před více než 100 lety zakázali otroctví, tam už dnes nejsou v dostatečném počtu na to, aby mohli zabránit dnešnímu zotročování *desítek tisíc* Afričanů. Otrokářství je ve všech zemích světa formálně zakázáno, v Africe je však stále široce rozšířené. V určité míře existuje prakticky v každé africké zemi. Především Súdán, Ghana a Mauretánie jsou známé jako přední světoví obchodníci s otroky. V Núbijských horách v Súdánu bylo uprostřed 90. let prodáno do otroctví 30 000 afrických dětí, každé za cenu dvou kuřat.[218]

Rasoví rovnostáři obviňují z africké katastrofy Evropany a bílý rasismus. Někteří tvrdí, že Evropané Afriku dostatečně nepřipravili na nezávislost. Jenže ještě než se rozeběhla dekolonizace, některé evropské státy trvaly na tom, že Afrika potřebuje k rozvinutí samostatnosti více času. Taková tvrzení byla bílými liberály na západě a bezvýznamnými revolucionáři v Africe odmítnuta jako rasistická a povýšenecká. Samotná představa potřeby přípravy na samostatnost samozřejmě nabízí otázku, kdo připravoval na nezávislost evropské národy?

Rovnostáři mají pochopitelně pro černošské historické selhání vždycky nějakou omluvu. Poslední omluvou neexistence africké kultury je tvrzení, že klimatické a ekologické faktory podporovaly rozvoj civilizace v Eurasii, ale v Africe mu bránily.[219] Jared Diamond však neodpovídá na otázku, proč obyvatelé Afriky ani po staletích arabské kolonizace nepřevzali civilizační vymoženosti (poté, co se mezi kolonisty začlenilo i domorodé černošské obyvatelstvo) a proč se v Africe zažehla jiskřička civilizace jen tehdy, když ji tam zapálili a udržovali Evropané.

[218] *Human Events*. May 26. 1995. p. 8.
[219] Diamond, Jared (1998). *Guns, Germs, And Steel*. Norton.

Rasa a národ

Když je rasa dobrá, má i dobré postavení – *Ralph Waldo Emerson*

Když jsem se stal více informovaným o hlubokých biologických rozdílech mezi rasami a lépe jsem chápal dopad těchto rozdílů na vzdělání, kriminalitu, chudobu a ostatní sociální otázky, začal jsem číst literaturu o historických faktech týkajících se rasy a kultury.

Pokud má rasové složení tak velký dopad na školství, jak velký dopad musí mít na národ? Lze podle rasy určit vývoj a situaci národa? Jeden můj kamarád ze střední školy, George Cardella, pochází z Kolumbie. Dlouze mi vyprávěl o životních podmínkách v Jižní Americe. Jeho popis tamních ubohých životních podmínek a bezvýznamné hodnoty člověka mě často překvapoval. Byl si vědom svých světlých očí a španělských předků, a o rasových skutečnostech i o životních podmínkách jeho i ostatních jihoamerických národů mluvil otevřeně.

V hodině zeměpisu učitel poukazoval na to, že Jižní Amerika má geograficky větší potenciál pro rozvoj než Severní Amerika. Má větší rozlohu, bohatší zdroje, variabilnější klima a reliéf, a také byla intenzivně osidlována a využívána dřív než Severní Amerika. Přirozeně vyvstává otázka: „Proč jsou tedy lidé na jih od Rio Grande obvykle mnohem chudší, mnohem méně zdraví, méně vzdělaní a méně svobodní než ve Spojených státech a Kanadě?“

Jižní Amerika byla silně kolonizovaná a na některých místech byly vysoké školy dokonce dřív než stál Jamestown a Plymouth. Španělé a Portugalci, národy s bohatým evropským kulturním dědictvím, tento region osídlili. Moderní údobí objevování Ameriky zahájil Kryštof Kolumbus tentýž rok, kdy po boji trvajícím stovky let došlo ke konečnému poražení Maurů a jejich vyhnání z celého Španělska. Španělští dobyvatelé byli zdatní a odvážní, zocelení těžkostí války a boje za svobodu, který trval celé generace. Náhle se národní jednota, zrozená z vítězné války s Maury, přesunula k cíli dobýt a zcivilizovat nové země v Novém světě. Netrvalo dlouho a hnědovlasá, zelenooká královna Izabela ovládala území o rozloze větší než celá Evropa.

Španělé a Portugalci nemilosrdně využívali původní obyvatelstvo Ameriky a ačkoliv tyto domorodce nezabíjeli ve válce, často je posílaly na smrt nemoci. Objevili naleziště kovů jako zlato a stříbro a jelikož byly v držení španělského trůnu obrovské pozemky, vedlo to Španěly k využívání domorodých obyvatel a míšení se s nimi, aby mohli tyto zdroje lépe využívat. Španělští vládci tvořili v obrovském impériu jen malou kapku v moři barevných. Protože fyzické i psychické

vlastnosti Indiánů odpovídaly potřebám otroctví jen velmi málo, v některých oblastech byla potřeba pracovních sil uspokojena dovozem černých otroků z Afriky.

Ať šlo o dobyvatele nebo misionáře, jejich prvotním cílem bylo využití možností: dobyvatelé se starali o pěstování bohaté úrody a misionáři o duše obyvatel. Život v zemi s malým množstvím bílých žen, ale množstvím indiánských dívek a černých otrokyň běžně přinášel míšení a mezirasová manželství, ačkoliv se na takové svazky dívala většina příslušníků aristokracie spatra. Šlechta často posílala své syny a dcery domů do Španělska, aby si našli manželky a manžele tam.

Španělé vybudovali Mexiko a ostatní kolonie ve Střední a Jižní Americe k obrazu svému. Postavili školy, vládní budovy i kostely, a přinesli Novému světu umění, technologii a kulturu evropské civilizace. Mimo Španělsko a Portugalsko měly svá území na západní polokouli i Velká Británie, Francie a Holandsko. Na této obrovské ploše tvořili běloši většinu pouze ve 13 amerických koloniích a v Kanadě.

V Severní Americe, kde byli barevní, ať už otroci nebo svobodní, probíhal společenský styk výhradně mezi bílými. Do Severní Ameriky přišli Evropané v počtu stovek tisíc, brali si s sebou své rodiny, a farmářský život si také vyžadoval početné rodiny, takže byl všude dostatek žen. Výjimkou byla jen nově prozkoumávaná území. Tak se Amerika a Kanada staly výhradně bílými národy, zatímco Karibik, Střední a Jižní Amerika zůstaly převážně barevné, s výjimkou nepočetné bělošské vedoucí vrstvy.

Bylo mi jasné, že obrovské rozdíly mezi Kanadou, americkými koloniemi a zbytkem Ameriky byly prostě v rase. O některých z těchto věcí jsem debatoval se svou středoškolskou učitelkou, paní Weirovou. Byla to zarytá rovnostářka, která se rozčilovala, že zde byly i jiné faktory, které jsem do svých předpokladů nezahrnoval. Její první protiargument zněl, že Severní Amerika byla převážně protestantská a jako taková lpěla na vytváření morálních hodnot v duchu této víry. Má odpověď byla prostá: „Renesance západní civilizace vznikla v severní Itálii, v čistě katolické společnosti. A Quebec, severoamerické město, nebyl protestantský a jeho životní úroveň byla mnohem blíž protestantské Americe než Mexiku nebo Brazílii.“

Dále se pokoušela tvrdit, že tyto výrazné rozdíly vytvářela demokratická tradice Severní Ameriky v porovnání s autokracií Jižní Ameriky. Já jsem poukazoval na to, že historie je plná příkladů, kdy se z tyranie stala demokracie a kdy demokracie o své svobody přišla. Evropská aristokracie se bezezbytku přeměnila ve velké a moderní národy.

Spousta právních řádů národů na střední a jižní polokouli vznikla přímo podle naší americké ústavy, ale ani tyto zákonné prostředky je neuchránily před chudobou, obrovskou korupcí, tyranií a atentáty, permanentními revolucemi, negramotností, epidemiemi a primitivním životním stylem a podmínkami.

Řekl jsem jí: „Když zvážíme, že v Karibiku a Americe jsou tucty národů, a že zde za staletí proběhly stovky revolucí a zásadních politických změn, dá se vůbec uvěřit tomu, že ani jedinkrát nezvolili tu správnou cestu?“ Jelikož byla zticha, vyhrknul jsem: „Možná že to, co ve skutečnosti utváří nebo ničí národ, nejsou jeho instituce, ale rasa jeho příslušníků.“

V mnoha rozdílech mezi národy Ameriky je existence rasového faktoru viditelná. Kostarika je známá jako nejrozvinutější národ ve Střední Americe. Má pověst nejméně zkorumpovaných úřadů, nejvyššího životního standardu a největší gramotnosti v regionu. Také se může pochlubit tím, že je nejvíce bílým národem ve Střední Americe. Nejrozvinutější státy Jižní Ameriky jsou Argentina, Uruguay a Chile – národy s největším procentuálním zastoupením Evropanů. Vliv rasy můžeme vidět dokonce i v rámci těchto národů. Například Brazílie připomíná dva rozdílné národy, kdy ten na severu odpovídá černošským zemím a ten na jihu je víc evropský. Když jsem v roce 1991 navštívil Brazílii, tak jsem si hned všiml, že jak se člověk přibližoval ke starým územím plantáží černých otroků, obyvatelstvo bylo stále černější a chudší, a v horských oblastech stále bělejší a bohatší. (To samé platí v Louisianě pro staré plantáže „obcí u řeky“ v porovnání s bělejšími oblastmi.)

Bylo mi jasné, že pokud se demografie Ameriky změní a přiblíží k Jižní Americe, dopadneme jako tamní společnosti. Přijdeme o naše vzácné dědictví a způsob života. Byl jsem přesvědčen, že rasa je dominantní společenskou silou, ovlivňující všechny aspekty našich životů. Ať to uznáme nebo ne, přijmeme nebo ne, rasa ovlivňuje národy – stejně jako to dělají jednotlivci – způsobem, který rovnostáři nedokáží uspokojivě vysvětlit.

Historie západní polokoule nás učí, že rasa souvisí se všemi národy a všemi kulturami. Člověk se může podívat dokonce až do prehistorie a vždy najde kmeny, které měly specifické geny a určité vlastnosti, díky kterým byly výjimečné. Národy vznikly z lidí, kteří měli společné dědictví. Nebyly vždy jednorasové, ale vždy byly utvářeny dominantními lidmi, kteří přetvářeli zemi podle vlastních názorů, vlastní kultury, hodnot, jazyka a uměleckých představ. Národy nebyly strikt-

ně geograficky rozděleny, protože hranice byly často špatně a nejednoznačně definovány, ale byly rozděleny lidmi, kteří v nich žili. Ať už to byli třeba Asyřané, Egypťané, Židé, Řekové, Římané nebo Francouzi, tyto národy vznikly z ras nebo etnik, které je tvořily. Například výraz *Francie* pochází z pojmenování lidí, kteří přebudovali zemi po pádu Římské říše, Franků. Člověk může vystopovat historii národů podle rasové historie a charakteru jejich obyvatel.

Jednou z prvních historických knih, které mi dal můj otec k přečtení, když jsem byl ještě na základní škole, byla klasika od H. G. Wellse *Přehled historie*.[220] Pojednává o vzestupu a pádu národů. Velké národy se vyznačovaly silou, inteligencí a ctižádostí. Vytvořily silnou společnost a podrobily si méně schopné sousedy. A pak začal proces absorbování porobených národů do národního státu. Cesta, která původně vedla k vítězství a nadvládě, přestává postupným přijímáním poraženého obyvatelstva plnit svůj účel. Tento proces se periodicky opakuje. Na scénu přichází další porobené národy a opět jsou pohlceny těmi, kteří je porazili. Tento vzorec jsem jasně viděl už při studiu historie Ameriky, ale teď, když jsem se četbě historické literatury věnoval víc, mi bylo jasné, že rasový faktor hraje roli při vzestupu i pádu všech civilizací. Ve skutečnosti byla každá upadající civilizace rasově odlišná od zakládající populace. Jedinou možností pro přežití národa je rasová jednota – přežití jeho specifické populace jako typické genetické entity, jako základu budoucí generace. Jinak by nemělo cenu takový národ bránit.

Historici jako Toynbee, Durant a Spengler vznik a zánik národů dokládají. Je zajímavé, že každá velká civilizace, která se na Zemi objevila, nakonec upadla do záhuby a rozkladu. Ta naše je prostě poslední z mnoha civilizací, které vznikly a pak postupně upadaly. Základní historickou otázkou zůstává, proč civilizace tímto cyklem prochází. Existuje mnoho teorií, proč civilizace upadají: ekonomický pokles, politický rozpad, vojenská slabost a porážka, morální úpadek vycházející z přerušení náboženské tradice, třídní boj, degenerace z konzumu. Teorií je stejně tolik jako historiků, ale jeden faktor je přítomen ve všech vzestupech a pádech civilizací, které známe: *rasový faktor*. Rasová skupina, která vybudovala původní civilizaci, ztratí svou dominanci a často i genetickou integritu.

Než jsem zjistil fakta o rase, měl jsem také svou teorii založenou na tom, co jsem četl. Založil jsem si ji čistě na symptomech úpadku

[220] Wells, H. G. (1971). *The Outline Of History. Being A Plain History Of Life And Mankind*. Garden City, NY: Doubleday.

místo na pochopení skrytých faktorů způsobujících tyto symptomy. Kniha napsaná před více než sto lety francouzským vědcem, hrabětem Arthurem de Gobineau, předkládala hypotézu úpadku civilizací, o které jsem musel týdny přemýšlet a která mě nakonec přivedla k mému rasovému světonázoru. De Gobineauova kniha *O nerovnosti lidských plemen*[221] byla napsána dřív než Darwinův *Původ druhů*[222] a mnohem dřív, než vznikly základy moderní biologie a psychologie, ale nabízela překvapující teze o tom, že populace prošly změnami svého biologického charakteru a že civilizace jsou v konečném důsledku produktem biologie: rasových vlastností jejich zakladatelů.

De Gobineau tvrdil, že civilizace upadaly v důsledku změny vrozených vlastností jejich zakladatelů. Snížila se rasová kvalita národa. Nazýval to intrarasovým a interrasovým oslabením kulturu vytvářející rasy. O interrasové oslabení šlo v tom smyslu, že kosmopolitní povaha říše způsobila rasové míšení s cizími národy a klesající porodnost zakládající rasy doprovázenou přelidněním rasových míšenců. De Gobineau rozpoznal i interrasové oslabení: vládnoucí rasa, nejinteligentnější a nejproduktivnější obyvatelé, měla nejméně dětí, zatímco nejnižší elementy byly extrémně plodné.

De Gobineau psal v polovině 19. století, ještě před rozvojem moderní biologie, což nutně znamená, že jeho kniha obsahuje chyby. Přesto jsou jeho teorie pozoruhodně propracované. De Gobineau byl na svou dobu hodně zcestovalý a měl dobré možnosti pozorovat a dávat si dohromady to, s čím se setkával.

Jakmile člověk jednou pochopí rasu, je pro něj snadné rozpoznat v historii národů rasovou složku a její roli v současných společnostech na celém světě. Klasickým příkladem rasové historie je studie egyptské civilizace. Dodavatelé „černošské historie“ přinášejí absurdní tvrzení, že Egypt byl černošskou civilizací. Poukazují na to, že negroidní rysy posledních faraónů toto tvrzení dokazují. Samozřejmě je možné, že poslední faraón byl částečně černý. Po 3 000 letech mohla do vládnoucího rodu proniknout část černošských genů. Tento fakt ale nedělá podstatu egyptské civilizace černošskou o nic víc, než kdyby Jesse Jackson* po zvolení do funkce prezidenta Spojených států nechal podepsat pod Deklaraci nezávislosti černochy. Když se v egyptské královské rodině objevily černošské geny, znamenalo to konec egyptské

[221] De Gobineau (1967). *Inequality Of The Races*. Los Angeles, California. The Noontide Press.

[222] Darwin, C. (1859/1972). *The Origin Of Species By Means Of Natural Selection, Or The Preservation Of Favored Races In The Struggle For Life*. New York: E. P. Dutton.

* Černošský kazatel a bojovník za práva černochů; pozn. překl.

civilizace (stejně tak by zvolení Jesse Jacksona napsalo podobný epitaf Americe).

Stále přežívají tisíce hieroglyfů, popisující tvůrce egyptské civilizace jako bělochy (některé se zrzavými vlasy a světlýma očima). Nejstarší dochované mumie jsou pozůstatky bělochů. Egyptská civilizace do jisté míry připomíná starý Jih. Stejně jako si aristokratická bílá společnost Jihu kupovala od afrických obchodníků černé otroky, egyptští běloši si přiváželi černé otroky na práci z dolního Nilu. Během tisíců let zanesly zákonné i nezákonné sexuální styky mezi rasami černošské geny dokonce i do královské rodiny. Završení tohoto procesu časově dokonale souhlasí se zánikem nejstarší dynastie, kterou kdy svět viděl a s pádem egyptské civilizace.

Dnešní Egypt má různorodou populaci od čistokrevných černochů přes většinové smíšené obyvatelstvo až po malou bílou minoritu. Světlejší obyvatelé tvoří vzdělanostní, vědeckou, politickou a obchodní elitu.

Jen málo národů prošlo tak velkým úpadkem jako kdysi velký egyptský národ. Egyptský národ je dnes jedním z nejchudších na Zemi s bující chudobou a kriminalitou. Počet žebráků se jen v samotné Káhiře odhaduje na 60 000 a tisíce dětí jsou úmyslně oslepovány nebo mrzačeny a nuceny žebrat na ulicích pro své bezcitné pány.

Rasový příběh Egypta je jasnou a pozoruhodnou ukázkou negativního dopadu míšení s černou rasou. Dokonce i národy, které prošly méně dramatickým rasovým míšením než Egypt, přišly o hybnou sílu svých kultur.

Starověké Řecko byla pravděpodobně kulturně a umělecky nejrozvinutější civilizace, kterou svět kdy spatřil. Za poslední dvě tisíciletí zmizelo zhruba 98 procent řeckého umění, ale stále obdivujeme jeho architekturu, sochy, obrazy, básně, písně, hry, filozofii a literaturu. Řekové byli nejenom velcí myslitelé a umělci, ale také velcí válečníci, kteří si podrobili prakticky celý tehdy známý svět. Alexandr Veliký, skutečně árijský Makedonec, rozšířil v jednu chvíli svého krátkého života řeckou říši až na indické pláně. Toto všechno Řekové dokázali, přestože celkový počet obyvatel Athén a Sparty nikdy nepřekročil 250 000.

Řecká civilizace je nazývána zlatým věkem a řecký národ byl díky velkému počtu světlovlasých lidí nazýván zlatým národem. Řecká literatura je plná popisů světlovlasých bílých lidí. Podle dobových soch to byli vysocí krásní lidé, kteří se starali o své zdraví stejně jako o svou tvůrčí mysl.

Řekové, stejně jako Španělé v Jižní Americe, nebyli příliš početní, ale dokázali dobýt a spravovat mnohem větší národy a území. Alexandr řešil demografický problém tak, že nutil své vojáky a námořníky, aby se na územích ovládaných Řeckem ženili se ženami z tamních vládnoucích tříd. Jednou si na masovém obřadu vzalo 10 000 řeckých vojáků 10 000 perských žen. Ačkoliv byly tyto svazky později zrušeny, symbolizovaly strategii řeckého imperialismu. Alexandr si myslel, že si zajistí oddanost podřízených národů tím, že prostě vytvoří více Řeků. Ale Řekové se vraceli domů s cizími nevěstami a tak zahájili proces, který podkopal celou jejich civilizaci. Cizí národy z celé středozemní oblasti imigrovaly do Řecka z těch samých ekonomických a sociálních důvodů, z jakých Mexičané překračují Rio Grande. Řecká města se stala kotlem různých ras, stejně jako velká obchodní centra dnešního světa. Po staletích si jen málo Řeků zachovalo fyzické vlastnosti, které jsou popsány v Odysseje a navěky zachyceny v sochách, které dodnes obdivujeme. Národ se rozpustil v záplavě cizích genů a životaschopnost civilizace slábla, až zůstala zachována jen v písemnostech, zbytcích a rozvalinách minulosti.

Od pádu řecké civilizace byl poloostrov opakovaně zasažen migrací ze severu a někteří obyvatelé v sobě dodnes nosí geny původních Řeků. Tento národ, ačkoliv je jen stínem někdejší velkoleposti, nachází svůj nejvyšší smysl ve slavné antice.

Velká římská civilizace připomíná v mnoha směrech Řecko. Zakládající Římané byli nazýváni patriciji. *Random House Webster's Electronic Dictionary* definuje patricije následovně:

patricij
1. člověk vznešeného nebo vysokého původu; šlechtic.
2. ušlechtilý, vzdělaný a kultivovaný člověk.
3. rozený člen aristokracie starověkého Říma, mající taková privilegia jako výhradní právo na držení určitých úřadů.
4. (v pozdní Římské a Byzantské říši) **nedědičný čestný titul** nebo hodnost udělovaná císařem **(*významná osoba*)**

Zatímco Římská říše ovládala celý známý svět, samotné město Řím se stalo New Yorkem starověku. V době římského úpadku psali kronikáři o tom, že si při chůzi po jeho ulicích připadají, jako by to byla cizí země plná cizokrajných lidí a jazyků. Člověk může vysledovat přímou úměru úpadku římské moci a toho, jak se patricij (jak ukazují čtyři definice) stával z dědičného titulu čestným titulem. Dalším

ukazatelem genetického základu původní římské civilizace je běžné židovské slovo *gójové*, které pochází z římského výrazu *gens*, slova označujícího pravé římské rodiny, které dlouhodobě budovaly a ovládaly Řím. Pro tehdejší Židy znamenaly výrazy *gens* nebo *gój* nepřítele, který si je v Palestině podrobil. Slovo *gens* je základem slov jako *gentleman*, *gent* (pán), *geny*, *genetika*, *genocida*, *genus* (rod) a ostatních výrazů souvisejících s rodem.

gens (jenz), pl. gentes
1. skupina rodin ve starověkém Římu, pocházející ze stejných předků a spojených stejným jménem a náboženskými obřady.
2. *Antropol*. Skupina pocházející ze stejných předků v mužské linii; klan.
3. *gens* rasa, národ. Viz. ROD, POHLAVÍ

gentleman
1. muž z dobré rodiny, dobrého původu nebo sociálního postavení.

Řím nikdy neupadl tak hluboko jako moderní Egypt, protože rasová změna tohoto národa proběhla v mnohem menší míře. Itálie se naštěstí dočkala nových zdravých evropských genů, pocházejících od barbarských nájezdníků a dobyvatel ze severu, kteří nebyli tak kulturně vyspělí, ale měli tentýž genetický potenciál jako původní Římané a jejich patricijskou podstatu. *Barbar* není zrovna nejlepší označení pro dobyvatele, kteří měli pevné morální zásady, rodinný život a bohaté kulturní dědictví, stejně jako inteligenci dostatečnou k tomu, aby dokázali porazit vycvičené a zkušené římské armády.

Když renesance s konečnou platností položila základní kameny naší moderní západní civilizace, nenacházela své primární impulsy ve městě Řím s celou jeho historií, v centru vzdělanosti a prosperity, ale v severoitalských městech Florencie, Padova a Benátky. Řím stále obsahoval spoustu původní římské krve, ale už to nebyl Řím Římanů; teď to bylo mezinárodní město, kotel ras z celého světa včetně germánských, egyptských, semitských a dalších elementů. Renesance našla svou hybnou sílu tam, kde stále vládly původní římské geny. Dokonce i dnes jsou severní provincie ekonomicky nejsilnějšími a největšími částmi celé Itálie. HDP na osobu je v severní Itálii srovnatelný s nejsilnějšími evropským ekonomikami.

Člověk může vidět rasový projev renesance v Michelangelově mistrovské fresce árijského zobrazení Boha a Adama na stropě Sixtinské kaple. Pro mnoho vzdělávacích a kulturních institucí v Americe se stalo každodenní prací falšování historie. Nejenže udělali černošku

z Kleopatry, černošský vzhled dali i slavnému kartaginskému vojevůdci Hanibalovi. Společnost Budweiser Beer vydala „vzdělávací“ sérii plakátů nazvanou „Velcí králové Afriky“, kde je zobrazen Hanibal nápadně podobný černému boxerskému promotérovi Donu Kingovi.

Nová verze Hanibala vyučovaná na amerických školách

Skutečný Hanibal

Hanibal byl samozřejmě běloch. Dostupné zdroje popisují jeho vzhled takovým způsobem, že nemůže být nejmenších pochyb, že byl stejně bílý jako kartaginský národ, který vedl. A co víc, na jeho posmrtné masce je vidět europoidní úzký nos i rty a vysoké čelo. Tato maska nevykazuje žádné negroidní rysy. Černošské přivlastňování si slavných Evropanů nekončí Kleopatrou nebo Hanibalem. Zašli dokonce až k tak směšným tvrzením, jako že Ludwig van Beethoven byl

černoch. To se ostatně afrocentrističtí zoufalci snaží vnutit každému, kdo má kudrnaté vlasy a tmavší kůži.

Liberální historikové se chovají, jako kdyby rozvinuté národy vznikly jen nějakou náhodou. Pro ně jsou úspěšné národy pouze ty spokojené, ale spokojení lidé mohou být negramotní a chudí, i vzdělaní a bohatí. Svět zná pochopitelně spoustu příkladů národů s bohatou přírodou, které trpí kulturní a ekonomickou bídou, a národy s chudými přírodními zdroji, které jsou kulturně i ekonomicky rozvinuté. Lze najít národy s velkou historií, které jsou dnes jak rozvinuté, tak zaostalé. Krátká národní historie může zaznamenat velké úspěchy i naprostá selhání. Společnosti mohou být nábožensky jednotné nebo rozpolcené. Jsou zde chudé nábožensky zaměřené národy, bohaté ateistické a naopak. Žádná právní nařízení ani zákony v knihách nám neřeknou, jak svobodný a zákonů dbalý národ ve skutečnosti je, ale rasa nám toho řekne dost. Jsou tu poměrně izolované bohaté a rozvinuté státy i státy se silnými kulturními a ekonomickými styky, které jsou chudé.

Existuje nějaký větší, dobře fungující, kompletně černý národ, kde je nízká kriminalita, dobrá úroveň školství, svobodná a nezkorumpovaná vláda? Existuje nějaký takový národ s dlouhou průměrnou délkou života a s nízkou dětskou úmrtností, nebo s nízkou negramotností a vysokým životním standardem?

Dopad rasy na historii a současné sociální podmínky může být dobře ilustrován porovnáním dvou národů: Haiti a Islandu. Island leží v arktickém polárním kruhu. Má snad nejvíce nehostinnou geografickou polohu ze všech národů na Zemi. Je izolovaný a zimní počasí tam trvá téměř tři čtvrtiny roku. Nerostou zde žádné lesy, takže tu nejsou žádné původní dřevěné ani papírové výrobky. Není tu žádná ropa, žádný zemní plyn ani uhlí. Většinu země tvoří temná sopečná pustina a ledovce, takže zde USA v rámci vesmírného programu trénovaly přistání na Měsíci. Zemědělství je kvůli skalnaté půdě, sněhu a krátké vegetační době téměř nemožné. Malý ostrov v severním Atlantiku navštěvuje jen málo turistů. Je to ostrov mraků, mála slunečního svitu a dlouhých zimních nocí. Jediný islandský zdroj tvoří rybolov v chladných vodách, a o tento zdroj musí Island bojovat s mnoha dalšími národy. Islanďané mají přírodní vulkanické gejzíry, které vynalézavě používají k vyhřívání svých domovů a obchodů.

Porovnejme tento ostrov s ostrovem Hispaniola a národem Haiti, druhou nejstarší republikou na západní polokouli. Je to velký ostrov, který je tak bohatý, že to přesahuje i fantazii básníků. Teplý a krásný, s plážemi, horami a čistou vodou, jehož reliéf je snem všech turistů.

Je to ostrovní brána do Karibiku, Spojených Států, Mexika a Jižní Ameriky – místo, kde přirozeně vzkvétá mezinárodní obchod. Husté pralesy a bohaté nerostné zdroje jsou pro tento ostrov požehnáním. Mořské produkty v okolních vodách jsou bohaté a cenné. Mírné počasí poskytuje ostrovu dlouhé a plodné vegetační období a úrodnou půdu.

V 18. století bylo Haiti největším producentem cukru na světě. Univerzity a ostatní centra vysokého učení ostrovu zajišťovaly, že držel krok s ostatním světem a stal se jednou z nejbohatších francouzských zámořských kolonií – bohatší než jakákoliv ze 13 původních amerických kolonií. Haiti se začalo říkat klenot Karibiku.

Celý rozvoj této země se zastavil na konci 90. let 18. století, když rovnostářství, vyvolané bělošskou Francouzskou revolucí, urychlilo černou revoltu, při které nakonec černí revolucionáři zavraždili skoro všech 40 000 bílých mužů, žen a dětí žijících na ostrově. 200 let od revoluce se černé Haiti pod jedním zkorumpovaným a diktátorským režimem za druhým stalo jedním z nejnebezpečnějších, pověrami nejovládanějších a nejzaostalejších míst na Zemi. Velká většina obyvatel je negramotná a základní školu dokončí méně než 3 procenta populace. Je tu jeden z nejnižších příjmů na obyvatele na světě, velká zločinnost a problémy s drogami, masivní devastace prostředí, zanedbatelná vzdělanost, velká dětská úmrtnost a primitivní zdravotní péče, a zdejším dominantním náboženstvím je voodoo.

Veškeré snahy amerických misionářů a učitelů se ukázaly jako neúčinné, a opakované vojenské invaze také selhaly. V tomto století byla třikrát vyslána americká námořní pěchota, aby přinesla na Haiti „demokracii“. První mise přišla v roce 1915. Mariňáci zde zůstali 19 let, postavili nemocnice, elektrárny, školy, moderní telefonní ústředny, víc než 200 mostů a tisíc mil dlážděných silnic. Po jejich odchodu se na ostrov vrátil totální rozklad a despocie. V roce 1958 se vojáci vrátili a opět započali s celým procesem, s týmiž výsledky.

V roce 1994 se Američané vrátili na Haiti do třetice, tentokrát s 23 000 vojáky jako součást mírových jednotek Spojených národů. Předpokládá se, že na Haiti zůstane nejméně do konce století alespoň 500 vojáků, aby zabránili návratu starých časů. Dokonce i přes tuto masivní podporu a vojenskou sílu USA a OSN je Haiti politicky zkorumpované, decimované AIDS i ostatními nemocemi a trpí obrovskou kriminalitou. Haiti se blíží k prahu konce 20. století, ale hlavní město Port-au-Prince smrdí lidskými výkaly a hnijícími odpadky.

Na začátku 20. století odcestoval na Haiti člen Královské geografické společnosti (Royal Geographic Society), Hesketh Prichard, studovat dopady stoprocentně černošské vlády v zemi. Při svém příjezdu cítil k domorodcům silné sympatie a chtěl vidět, jak si počínají při zavádění bílé civilizace, ale bez bílé nadvlády nad sebou. Zjistil, že ačkoliv má Haiti francouzské zákony a na papíře buduje civilizaci, je to všechno jen nenaplněná iluze. Haitská armáda měla například 6500 vojínů, ale stejný počet generálů, všechny s okázale nazdobenými uniformami. Měli nemocnice se zablácenými podlahami, vlakové stanice a dráhy, ale žádné funkční vlaky, elektrárny nedodávající žádnou energii, soudy, zákony a ústavní práva, ale vládla jen korupce a despocie. Byly tu katolické kostely, ale v nich probíhaly primitivní obřady voodoo a obětovaly se zvířecí oběti. Ačkoliv Prichard považoval místní lidi za všeobecně veselé, zjistil, že mají sklony k provádění krutého mučení a zvěrstev.

Prichard to uzavřel tím, že pro Haiťany je pozlátko civilizace stejně důležité jako její podstata. Když se mohou obléknout a mluvit jako Evropan a mají evropsky vyhlížející instituce, pak vidí sami sebe jako Evropanům rovné.

Odpovídaje na základní otázku „můžou si Haiťané vládnout sami?“ napsal Prichard následující:

Současný stav Haiti dává na tuto otázku nejlepší odpověď a vzhledem k tomu, že tento experiment trval celé století, možná také konečnou. Tato odpověď se ve skutečnosti nachází už století tam venku. Černoch dostal svou šanci, spravedlivé podmínky a žádnou zaujatost. Dostal pro sebe tu nejkrásnější a nejúrodnější část Karibiku; dostal výhodu vynikajících francouzských zákonů; zdědil vybudovanou zemi s Cap Haitien (jedno krásné město na severním pobřeží Haiti) jako svou Paříž... Byla tu širá prosperující země, země lesů, vod, měst a plantáží, a uprostřed toho všeho byl ponechán černý muž, aby si svou vlastní spásu zařídil sám. A co se šancí, která mu byla dána, udělal?...

Jak černý muž na konci století řídí svou zemi? Jaký pokrok udělal? Absolutně žádný.[223]

Island je na druhou stranu, dokonce i se všemi svými nevýhodami, jedním z nejlepších míst pro život na Zemi. Tento národ vydává víc

[223] Prichard, H. (1971). *Where Black Rules White: A Journey Across And About Hayti*. Free Port, New York: Books For Libraries Press.

knih a časopisů na osobu než jakýkoliv jiný stát světa. Má jednu z nejvyšších gramotností a nízkou dětskou úmrtnost, nízkou kriminalitu a problémy s drogami, vysoký životní standard, nejlepší lékařskou péči a nejdéle stojící svobodně volený parlament na světě: Althing.

Představme si, že by byli všichni Islanďané nějakým neuvěřitelným způsobem přemístěni na Haiti, a všichni Haiťané na Island. Do pěti let by Islanďané na Haiti žili v ráji, který by si vybudovali, zatímco na Islandu... Mám tušení, že by většina Haiťanů byla mrtvá.

Dospěl jsem k závěru, že liberálové měli ohledně dopadu prostředí na jednotlivce i skupiny pravdu. Prostředí nás zformovalo a hluboce ovlivnilo, ale nepoznamenalo náš genetický kód v evoluční milisekundě krátkého života jednotlivce, ale v průběhu tisíců let. To je ten důvod, proč dobře míněné snahy zlepšit život některých lidských ras změnou prostředí vždy selžou. A snahy utiskovat jiné rasy, stejně jako národy v někdejším sovětském bloku, také nakonec selžou.

Na Zemi existuje spousta kdysi necivilizovaných ploch, které i po sebemenším kontaktu s civilizací okamžitě ekonomicky, sociálně a vědecky rozkvetly. Na druhou stranu jiná území, ležící po tisíce let na hranici civilizace, nikdy nedokázala přijmout a udržet ani její nejzákladnější vlastnosti. Perfektním příkladem je původní Súdán, který se rozpíná napříč severní Afrikou až na jih k Sahaře. Bohatý na pastviny, nerosty, lesy, mokřiny a dokonce s přirozenými přímořskými přístavy na východě, které přinesly obchod a znalosti z civilizovaného světa, zažil Súdán své jediné světlé historické body jako koloniální základna Egypta, arabských muslimů a později Evropanů. Porovnejme dnešní Súdán s potomky římských dobyvatelů v Británii a Francii. Tyto národy nejenže převzaly atributy římské civilizace; časem ji dalece překonaly.

Afričané vracející se k původnímu životu v Karibiku.

Súdán je na tom po minimálně šesti tisících let od setkání s civilizací sotva lépe než v dobách faraónů; ve skutečnosti je na tom pravděpodobně mnohem hůř. V posledních třiceti letech od koloniálního osvobození zde kvalita života výrazně upadla současně s tím, jak byly instituce a organizace zřízené západem opouštěny. Stavba genů je mnohem mocnější než lidské instituce, protože instituce přichází a odchází, ale geny se utváří po tisíciletí.

Jsou to samotné geny, co vytváří povahu společností, ve kterých se vyvíjí. Každý národ vzkvétá nebo upadá v souladu se svými geny. V průběhu doby se geny přenesou přes všechny výhody i překážky. Lidské geny mohou z národů s nejchudšími zdroji udělat boháče nebo z boháčů chuďasy. Mohou vést ke vzniku velkých univerzit či zničit to, co bylo kdysi velkolepé. Můžou dostat pod tyranii kdysi svobodného člověka nebo vykřesat z nejhoršího útlaku svobodu. Sociální uspořádání vytvořené jednou rasou může být vnuceno jiné rase, ale geny se časem, pokud přežijí, prosadí. Síla genů stojí za vesmírnými lety i za bídou, za civilizací i za džunglí.

Slavný americký senátor z Mississippi, Theodore Bilbo, jednou napsal, že kdyby cizí národ dobyl Ameriku a zotročil si její obyvatele, zničil její budovy, její plodiny, její školy, její farmy a její ekonomiku, tak dokud zůstane naše bílé dědictví nedotčené – dokážeme všechno vybudovat znova a ještě lepší než předtím. Ale také varoval, že kdyby bylo naše dědictví ztraceno, byl by navždy ztracen i náš národ.

Je pravdou, že když píšu o věcech, které miluji a chráním, můžu být pouze subjektivní, protože mé hodnoty jsou hodnotami mých lidí. Někteří lidé se na výhody civilizace dívají jinak. Svoboda, krása, láska, vymoženosti, to všechno jsou věci závislé na pohledu pozorovatele. Indiáni, žijící divoce a svobodně v amerických lesích a pastvinách, měli svou vlastní představu o tom, co je dobré, a tato představa byla určitě mnohem vznešenější než masový alkoholismus, který je dnes mezi Indiány rozšířen. Afričanovo rytmické bubnování, jeho sexuální a psychické uspokojení, bosé nohy na horké půdě a tvrdý spánek pod širou oblohou vždy odpovídaly potřebám jeho duše. Mohl by snad někdo popřít, že takové věci jsou pro srdce mladého Afričana mnohem lepší než uvěznění v americkém kriminále, otrocká závislost na cracku a heroinu nebo střelné rány utrpěné v hluboké noci?

Osudem těchto národů bude vždy žít život především podle svých přirozených potřeb a své duše. Geny nakonec zvítězí. Evropané si vytvořili a zastávají evropské normy civilizace; zatímco Afričané si vytvořili naprosto odlišné normy. Podle našich západních standardů

nemohou tyto společnosti uspět, ale když to bude černochům umožněno, vytvoří společnost, odrážející potřeby jejich vlastní duše, a jedině taková může jejich lid skutečně uspokojit. Staré evropské přísloví říká „všude dobře, doma nejlépe“. Věřím, že to platí pro všechny lidi a pro všechny lidské rasy.

V době Francouzské revoluce usiloval Ernst Arndt, německý patriot, o odpor proti falešné revolučně-rovnostářské ideologii a ve svém díle *Katechismus pro teutonského válečníka*[*] napsal, že svoboda znamená právo žít ve své vlastní otčině v souladu se zákony a tradicemi svých předků (Hans Günther, *Náboženství Indoevropanů*).

Když jsem procházel některé ze svých vysokoškolských zápisníků, našel jsem určité aforismy, které jsem si ohledně rasy a historie psal. Myslím, že dnes jsou stejně aktuální jako tenkrát.

- **Národ tvoří lidé. Dělají to v souladu se svými genetickými vlohami. Skládají hudbu, píší zákony, dělají obchod a ekonomiku, obětují tomu svou mysl a duši.**
- **Bitvu mezi geny a kulturností vždycky vyhrávají geny.**
- **V boji mezi vlivem dědičnosti a prostředí vždy zvítězí dědičnost, kromě případu, kdy prostředí zničí jedinou věc, kterou člověk nemůže obnovit: jeho genetickou integritu.**
- **Pokud jsou lidé geneticky stvořeni k tomu, aby byli svobodní, žádná tyranie je nemůže utiskovat navždy.**
- **Pokud jsou lidé uzpůsobeni k životu v tyranii, může jim být demokracie vnucena. Ale jakmile je necháte napospas sobě samým, brzy se vrátí ke svému přirozenému stavu.**
- **Lidské prostředí je stejně důležitý pojem jako přírodní prostředí.**
- **Rasy mají schopnost vytvořit kvalitní sociální prostředí, ale kvalitní sociální prostředí nemůže nikdy vytvořit kvalitní rasy.**
- **Inteligentní lidé dělají vysoké školy a univerzity. Vyšší vzdělávací instituce pouze odráží kvalitu národa.**
- **Nejlepší způsob jak zlepšit společnost je zlepšit genetické vlastnosti jejích příslušníků. Nejjistější způsob jak zničit společnost je mít programy a politiku systematicky podporující vyšší porodnost geneticky nejméně schopných oproti geneticky nejschopnějším.**

[*] Catechism for the Teutonic Armyman.

- **Je to hřích proti kvalitě těla, který způsobuje hřích proti duchu.**
- **Rozšíření rasového míšení je genocida.**
- **Nízká porodnost je rasová sebevražda.**
- **Masivní imigrace cizích ras nakonec znamená genocidu.**
- **Integrace ras je rychlá genocida.**
- **Geografické oddělení vytváří rasy a podporuje jejich přežití.**

Historie a geografie ke mně promluvily. Jako by ke mně všechny tyto myšlenky přicházely od spisovatelů a cestovatelů z nejrannějších civilizací, kteří psali a zvažovali tyto pravdy, stejně jako od velkých myslitelů 19. a 20. století. Teď jsem viděl rasový obrázek zcela jinak, než když jsem se svým pátráním začínal. Amerika a většina bílých národů jdou podobnou cestou jako úpadkové civilizace minulosti a úpadkové rasově smíšené společnosti současnosti. Když předešlé bílé říše degenerovaly a rozpouštěly se v nesourodé rasové směsce, vždy tu byly naše rasové mateřské země, ze kterých přišly nové generace a civilizaci vybudovaly znova.

Tentokrát jsou mateřské země našich lidí – celá důležitá zásobárna našeho genofondu – v ohrožení. Pokud celá západní civilizace podlehne černé genetické záplavě, už tu nebude existovat žádné lůno, ze kterého by mohli být naši lidé znovuzrozeni. Zjistil jsem, že tentokrát nebojujeme jen za svou civilizaci, ale také za zachování naší formy života na planetě.

Nastal čas podívat se na sociální, ekonomické a politické dopady vlivu rasy na můj vlastní národ.

KAPITOLA 12: RASA A SPOLEČNOST

Přesvědčil jsem se.
Věda hovoří jasně a výmluvně.
Rasa je skutečná.
Tvoří ji tělo a krev; mozek a hormony.
Je v každé buňce, v naší DNA a v každém kousku naší bytosti.
Vytváří bídu i bohatství, zločin i přátelství, pověry i vědu, nevědomost i vzdělanost, tyranii i svobodu.
Vytváří Mozartovy melodie i oplzlé rapové písničky.
Vytváří zářivá města naděje i slumy plné nemocí.
Kácí a vypaluje Amazonii i zasazuje miliony stromů.
Dává vznik Afroditám i dětem, které se narodily matce na cracku.
Vynáší lidstvo na Měsíc nebo ho odnáší do pekel.
Barví nejen naší kůži, barví celý svět.
Vyjadřuje se milionem způsobů, otevřeně i nenápadně; nenávistně i ušlechtile, hrubě i noblesně.
A řídí naše životy, ať si její sílu chceme nebo nechceme připustit.
Je jako příliv.
Má svou vlastní cestu.
Bez ohledu na to, s jakými sociálními podpůrnými programy a vzdělávacími a zvýhodňujícími akcemi bude vláda přicházet, rasy nelze neustále omezovat zákony ani učinit sobě rovnými.
Bez ohledu na to, jak média popírají její sílu nebo dokonce její existenci, rasa hraje roli v zakořeněných sociálních problémech barevných ras mezi námi, v technologických vymoženostech našich lidí a v propastných kulturních rozdílech mezi námi.
Pouze když pochopíme a uznáme sílu rasy, můžeme vyřešit problémy, které způsobuje, stejně jako využívat její pozoruhodné možnosti.

K pochopení rasy jsem se dobral díky četbě všech psychologických, biologických, historických a antropologických publikací, které se ke mně dostaly. Každý tématický okruh rozšiřoval další a posiloval rasovou myšlenku. Nejenže jsem našel důkazy o základních rasových faktech, našel jsem i inspiraci, protože jsem byl od té doby přesvědčen, že pochopení rasy je klíčem k rozvoji civilizace i samotného lidstva. Také jsem pochopil, že by ignorování těchto faktů mohlo mít pro společnost katastrofální důsledky. V 60. letech se Amerika se vší vervou pustila do programu sociálního a politického zrovnoprávnění čer-

né rasy. Co bylo výsledkem? Carleton Putnam a jiní vztahovali historická fakta a evoluční realitu na novou americkou sociální politiku. Protože jsem věděl, že současné sociální změny byly založeny na falešném dogmatu rasové rovnosti, začal jsem věřit, že je tato politika předurčena k nezdaru.

Rovnostářství bylo něco víc než jen moderní pověra, hlásaná mediálně-politickým establishmentem. Jeho zásady byly extrémně zranitelné vůči tvrdým výzvám a diskusím. *Ale*, divil jsem se, *kde ta diskuse je*?

Obhájci rovnostářství obsadili čelná místa v akademickém světě, v politice a v médiích. Ačkoliv většina členů akademické komunity věděla o jeho absurdnosti, málokdo se odvážil promluvit nahlas a bez obalu. Řada z nich naštěstí pokračovala ve svém výzkumu, ale většinou se vyhýbali pojmenování rasových vlivů, jak jen mohli. Jak stále další a další psychologové znovu objevovali obrovský vliv dědičnosti na inteligenci a chování, většina z nich mluvila o tom, jak geny ovlivňují jednotlivce, zatímco rasové otázce se pečlivě vyhýbali – přestože jejich práce vrozené rasové rozdíly potvrzovaly.

Pokud chápeme dědičnost jako primární činitel mentálních schopností a charakteru osobnosti, pak můžou být výrazně nižší IQ černochů a jejich společenská dysfunkce vysvětleny pouze geneticky danými rasovými rozdíly, ne prostředím. Uznání zásadní role dědičnosti na chování skupiny a její úroveň je ranou, zasazenou mýtu o rasové rovnosti, proti které rasoví rovnostáři bojují se zuřivostí hraničící s náboženskou hysterií.

Někteří z toho mála akademiků, kteří se odvážili debatovat o rase byť jen tím nejnevinnějším způsobem, jako profesor Arthur Jensen, se setkali s akademickou nesnášenlivostí a fyzickým zastrašováním. Vědeckým pionýrům, jako byl držitel Nobelovy ceny William Shockley, bylo fyzicky znemožněno pronést přednes na některých z nejprestižnějších amerických univerzit. Dr. Edward O. Wilson, přední sociobiolog na Harvardově univerzitě, který se rasové otázce taktně vyhýbal, jak jen mohl, se stal obětí násilného útoku.

I přes zoufalý odpor ve vědecké komunitě nakonec zvítězili sociobiologové, genetici chování a zastánci teorie dědičnosti, ačkoliv má dodnes jen málo z nich tu drzost objasňovat rasové otázky. Mezi vědeckým pohledem na rasu a pohledem předkládaným médii je obrovský rozdíl. Vědecky vyvrácené názory marxistů jako Gould, Kamin a Lewontin jsou v konzumně zaměřených magazínech jako *Discover* a *Smithsonian* stále prezentovány coby hlavní proud vědeckých

názorů.[224] Nicméně genetici chování udělali velký pokrok ve vzdělávání veřejnosti ohledně genetické podstaty ženského a mužského chování. Biologicky vrozené rozdíly v chování dostaly populární názvy jako *pravomozkové* a *levomozkové*.

V oblasti politiky zůstává uznání rasové pravdy mnohem vzácnějším jevem než ve vědě. Každý politik se rychle naučí, že rovnostářský pohled nesmí nikdy odmítnout. Udělat to by byla politická sebevražda. Americký tradiční, rasově strukturovaný sociální systém byl rychle odstraněn a pak znovu vybudován na falešném předpokladu rasové rovnosti. Carleton Putnam,[225] dr. William Shockley,[226] dr. Arthur Jensen[227] a mnozí další dokázali, jak nové sociální experimenty selhávají a ničí americkou společnost, ale mediální a vládní establishment novou rasovou politiku neoblomně podporuje a rozšiřuje.

Oblasti s velkou černošskou populací, jako ty na jihu a ve velkých městech na severu a na západě, rychle upadly. Sociální kolaps dopadl jako první na černou komunitu. Když bílý dohled a kontrola zeslábly, černá kriminalita narostla na neúnosnou míru. Školy upadly do podprůměru. Ilegální drogy a závislost na nich se vymkly kontrole. Vzrostl počet nemanželských dětí a černošské rodiny se začaly rozpadat. Počet lidí odkázaných na sociální dávky prudce narostl. Pohlavní choroby dosáhly rozměrů epidemie.

Všechny tyto společenské pohromy byly přesným opakem toho, co slibovali rovnostáři, že se stane, když nastane politická a společenská rovnost. Pozlátko evropského stylu kultury a morálky, vnucované po staletí černošské komunitě se po společenském zrovnoprávnění okamžitě rozpadlo.

Běloši těmito změnami samozřejmě utrpěli také. Kvalita veřejného vzdělávání se po integraci rapidně snížila. Miliony bělochů opustily veřejné školy a nakonec i města, která postavili, kvůli šíření zvyků z periferie. Miliony dalších se staly oběťmi rostoucí černošské kriminality. Bílí začali platit výrazně vyšší daně a poplatky nutné k podporování stále závislejší a nefunkčnější černé komunity a s tím, jak získaly minoritami volené politické strany na síle, se změnilo rozložení politické moci.

Federální vláda také zesílila svou snahu odebrat evropským Američanům všechny podpory. Vynucené smíšené autobusy zvýšily

---

[224] Snyderman, M. & Rothman, S. (1988). *The IQ Controversy: The Media And Public Policy*. New Brunswick, NJ: Transaction Books.

[225] Putnam, C. (1967). *Race And Reality*.

[226] Roger Pearson (1992). *Schockley On Eugenics and Race*. Washington, DC: Scott-Townsend Publishers.

[227] Jensen, A, (1980). *Straight Talk About Mental Tests*. New York: Free Press.

rasovou integraci. Diskriminace lépe kvalifikovaných evropských Američanů, eufemisticky nazývaná „pozitivní diskriminace“, se stala oficiálním postupem v soukromém i veřejném sektoru. Vládou financovaná politika bydlení menšin systematicky ničí bílé komunity v celé Americe. Rokem 1965 začala federální politika diskriminace evropských imigrantů a usnadňování přílivu barevných imigrantů. V téže době bylo umožněno překročit americké hranice obrovskému množství ilegálních barevných imigrantů. Nekontrolovaná imigrace spolu s vysokou porodností menšin přeměnily velkou část Ameriky na prostředí a společnost, připomínající Třetí svět. Evropští Američané se dokonce přiblížili stavu, kdy budou ve své vlastní zemi menšinou.

Třebaže tato politika poškozuje jak černou tak bílou společnost, na pravdu o rasové rovnosti se nikdo neptá. Ačkoliv na oltář rasové rovnosti obětovali své školy, čtvrti, města, daně a mnoho z nich dokonce i své životy, bílí lidé nebyli za svou snahu oceněni, ale naopak byli z neustálých černošských neúspěchů *obviňováni*. Evropským Američanům bylo řečeno, že zhoršující se problémy mohou být vyřešeny jedině ještě většími výdaji na sociální programy a vzdělání. A rovnostáři nám řekli, že lékem na americké problémy je více integrace, multikulturalismu a „rozmanitosti“.

Podle mediálních vládců se běloši nikdy neobětovali dostatečně. Na konci 20. století se většina rodinných hodnot mezi černochy rozplynula v přímé úměře k jejich větším společenským a politickým právům. V době, kdy toto píšu, se více než 70 procent černých dětí narodí jako nemanželské a více než každý třetí mladý černý muž je v dané chvíli v Americe ve vězení, podmínce nebo podmínečně propuštěn. Pravděpodobně nejničivějším dopadem hnutí za občanská práva byla epidemie zločinu, která upřela milionům lidí nejzákladnější občanské právo ze všech – právo nebýt fyzicky napaden, znásilněn, oloupen a zavražděn.

Černošská kriminalita

Vy nemůžete bělochovi nic ukrást, protože on už to ukradl vám. Dluží vám všechno, co chcete, dokonce i svůj život.
Všechny obchody se vám otevřou, když řeknete kouzelná slova. Ta kouzelná slova zní: Ruce nahoru a opřít o zeď, zkurvysyni, tohle je přepadení!

Nebo v noci rozbijte výlohu (to jsou kouzelné činy), rozbíjejte výlohy ve dne, kdykoliv, všichni společně, pojďme rozbít výlohy a vybrat ty sračky, co tam jsou.
Žádné placení. Žádné účty. Prostě si vezměte co chcete.
- Oslavovaný černošský básník Imamu Amiri Baraka (LeRoi Jones)[228]

Pravděpodobně nejzhoubnějším dopadem nové, rasově zaslepené politiky je kriminalita, jakou západní civilizace nikdy předtím nezažila.

Než jsem se stal jako mladík rasově uvědomělým, nikdy jsem o černošské kriminalitě moc nepřemýšlel. Žijíc v úplně bělošské čtvrti a navštěvujíc úplně bělošské školy a kostely jsem neměl z kriminality žádný strach, protože jsem se s ní nesetkal. Pokud jsem se domů vracel matně osvětlenou ulicí pozdě v noci, jediné, čeho jsem se bál, byl otcův trest za pozdní příchod. Otázka kriminality mou mysl nikdy neznepokojovala. Od doby nedobrovolných radostí integrace a rozmanitosti si každé dítě samozřejmě uvědomuje přítomnost kriminality skoro ještě dřív, než se naučí abecedu.

Když nepočítám naši hospodyni Pinky, většinu svých kontaktů s černochy jsem zažíval při občasné práci v Garyho garáži, která ležela v Clio Street, černošské části New Orleans na periferii obchodní čtvrti. To bylo ještě předtím, než hnutí za občanská práva přineslo sociální změny, mající dopad na způsob života černochů i bělochů. Samozřejmě jsem věděl, že černé čtvrti New Orleans jsou mnohem nebezpečnější. Někdy, když jsem potřeboval něco dodělat, jsem zůstával v práci až do setmění. Když jsem šel z dílny a procházel blokem plným všelijaké chátry směrem k St. Charles Avenue k tramvajové zastávce, poprvé v životě jsem pocítil opravdový strach ze zločinu. Během procházení tímto krátkým úsekem jsem občas vídal hrozivě upřený pohled nebo slyšel drzý komentář či viděl dvě tmavé tváře plížící se stínem. Zazvonění tramvaje bylo často doprovázeno mým úlevným oddechnutím a byl jsem rád, když jsem z té temné ulice odcházel pryč.

Jedním z důvodů, proč jsem přestal chodit dolů do dílny, bylo to, že *Times-Picayune* a televizní zprávy stále častěji hovořily o zločinnosti v okolí místa, které jsem navštěvoval. Po značně medializované loupeži a vraždě poslíčka, ke které došlo jen jednu ulici pod dílnou, mě tam už otec nikdy nenechal jít, alespoň ne samotného. O některých sobotách, když měl nějakou práci, kterou bylo potřeba udělat, jsem jezdil do dílny s ním.

---

[228] Ed. Dudley Randall (1988). *The Black Poets*. P. 26. (Quoted in *The Other Side Of Racism*. Anne Wortham. Columbus, OH: Ohio University Press, 1981, p. 57).

Knihy, články v časopisech a televizní vystoupení jen zřídka zmiňovaly „černošskou kriminalitu“ a místo toho mluvily o rostoucí „zločinnosti“. Když už někdy média vysokou černošskou kriminalitu zmínila, nikdy výslovně nemluvila o její neuvěřitelně obrovské disproporci v porovnání s bělochy. Většina bílých Američanů si toho není vědoma dokonce ani dnes. Média vysvětlují černošskou kriminalitu jednoduše chudobou a rasismem. Říkají, že to jsou ve skutečnosti běloši, kdo za to může – že utiskování černochů bělošským sociálním systémem způsobilo chudobu, která se obrátila proti nám – a způsobuje kriminalitu. Tenkrát jsem toto vysvětlení přijímal jako logické, konec konců jsem v tradičních médiích neviděl žádné důkazy o opaku.

Tři roky poté, co jsem prvně četl *Rasu a rozum*, tedy tři roky od mých 16. narozenin, už jsem toho o rasových rozdílech věděl hodně. Velkou mahagonovou knihovnu ve svém pokoji jsem naplnil knihami a články. Další knihovnu bych pravděpodobně naplnil materiály, které jsem si přečetl nebo půjčil ve veřejné a městské knihovně.

Věděl jsem o rozdílech v IQ a o tom, jak nižší IQ silně koreluje s vyšší mírou kriminality. Také jsem věděl o rozdílech ve velikosti mozků černochů a bělochů i o hormonálních rozdílech, stejně jako o vyšší hladině testosteronu černých mužů. Rovněž jsem si byl vědom existence studií, dokazujících rozdílné vzorce chování černochů a bělochů, které nebylo možné uspokojivě vysvětlit prostředím. Pochopil jsem i základní evoluční rozdíly, které přes desítky tisíc let současně vytvářely doby ledové v Evropě i tropické podmínky v subsaharské Africe. Tyto evoluční charakteristiky se zdály být v souladu s historickým záznamem civilizace. Vědu a historii jsem měl mnohem radši než politiku, proto jsem se na ně soustředil a každý den se zavrtával do svých knih a článků o rase. Teď, když jsem bydlel daleko od lesů a močálů New Orleansu, jsem trávil četbou mnohem více času.

Také jsem se začal horlivěji zajímat o dopady rasy na každodenní život. Většina knih, které jsem našel v knihovnách, podporovala liberální postoj, ale občanské sdružení mělo jednu z nejlepších knihoven na Jihu s materiály o vztazích mezi rasami a konzervativních postojích. Spousta autorů tvrdila, že obrovský nárůst kriminality souvisí se změnami černošského a bělošského sociálního uspořádání, varujíc před budoucím nebezpečím hrozícím národu. Nastávající rasová katastrofa pro mne byla zřejmější s tím, jak jednoho léta narostl počet policejních sirén protínajících deštivé, kdysi klidné noci New Orleansu.

V té samé době, kdy černoši získali díky hnutí za občanská práva obrovský ekonomický profit, vzrostla černošská kriminalita. V 60. letech tvořili černoši zhruba 11 procent obyvatel, ale podíleli se na spáchání nejméně poloviny všech násilných trestných činů. Média vykřikovala, že explozi kriminality způsobila chudoba a rozladění černochů z „bílého rasismu". Ale žádný z těchto vědátorů a sociálních vykladačů nedokázal vysvětlit zásadní nesrovnalosti. Pokud byla primární příčinou kriminality chudoba, jak je možné, že běloši tvořící téměř 90 procent populace a nejméně dvě třetiny lidí pod hranicí chudoby spáchali pouhou polovinu zločinů? Jednou jsem svému učiteli řekl, že to není jen chudoba, co způsobuje kriminalitu; někdy porušuje zákony i střední a vyšší třída. „Nemělo by většinu zločinů spáchat devět desetin obyvatelstva a dvě třetiny chudých?" ptal jsem se.

Následující řádky vysvětlují všechny černošské problémy a trestané, rasově hříšné myšlenky, které jsou údajně bělošskou rasistickou nespravedlností. Ale já jsem si řekl: *Copak tu nejsou miliony bělochů, kteří byli někým podvedeni nebo týráni a kteří zažili rozbité rodiny, alkoholismus, zneužívání v dětství a jiná příkoří, a přesto jako teenageři nevyšli do noci, aby znásilňovali starší ženy?* (V té době byla řada starších žen žijících osamoceně poblíž mého domova brutálně znásilněna a zneužita černými násilníky). Pokud je útisk a rasismus příčinou kriminality, ptal jsem se, proč byla za Jima Crowa černošská kriminalita mnohem nižší než dnes? Když jsem tato témata zmínil před mými učiteli, měli jen chabé odpovědi.

Kromě toho, pokud někdo uznává, že kriminalitu způsobuje chudoba, pak musí být položena otázka *co způsobuje chudobu*? Murray a Herrnstein v *Bellově křivce*[229] a řada dalších badatelů dokázali, že nízké IQ silně koreluje s chudobou a kriminalitou. K nezaměstnanosti a chudobě také přispívá neschopnost odložit uspokojení. Nižší IQ černochů a jejich nízkou schopnost odložit uspokojení jsem už v této knize popsal dostatečně. I kdyby člověk přijal argument o útlaku a chudobě, rozhodně by to nevysvětlovalo, proč jsou ty rozdíly tak obrovské.

V roce 1904, kdy byli černoši zavíráni do vězení mnohem méně než dnes, tvořil průměrný majetek černochů na osobu pouze 2,5 procenta bělošského majetku. Dnes odpovídá majetek černochů zhruba 20 procentům bělošského majetku. Ale míra zločinnosti se nesnížila. Kromě toho mezi lety 1930 až 1990 klesnul počet černochů žijících

[229] Herrnstein, Richard J. & Murray, Charles (1994). *The Bell Curve: Intelligence And Class Structure In American Life*. New York: Free Press.

v chudobě z více než 90 procent na přibližně 30 procent.[230] Během téže doby vzrostl počet černých vězňů z 25 procent všech uvězněných na dnešních víc než 50 procent.[231] [232] Poslední analýzy ukázaly, že průměrná hodinová mzda bělochů je pouze o třetinu (133 procent) vyšší než průměrná mzda černochů, ovšem černošská kriminalita je mnohem vyšší než jen o jednu třetinu.[233]

Od mého prvního průzkumu v 60. letech se černošská zločinnost neustále zvyšuje. Nejnovější statistika zločinnosti ukázala, že černí se zhruba 12 procentním podílem v populaci figurují v 62 procentech zatčení za loupež,[234] [235] 57 procentech zatčení za vraždy a 50 procentech všech znásilnění a přepadení.[236] Počet kriminálních činů na osobu je u černochů mnohem větší než u bělochů, přesto však většina černochů ani bělochů nemá o obrovské závažnosti tohoto rozdílu nejmenší ponětí.

Přestože jsem věděl o značných evolučních rozdílech mezi bílou a černou rasou, černošská kriminalita zdaleka překonala mé očekávání. Tušil jsem, že černí páchají o 25 až 50 procent víc trestných činů na osobu než běloši, nebo možná i dvakrát víc zločinů než běloši. O 100 procent větší černošská kriminalita mi připadala extrémně vysoká, ale mé odhady se ukázaly ještě silně podhodnocené. Pravidelné statistické zprávy FBI z 90. let ukazují, že černoši páchají na hlavu 1 200 procent neboli 12 krát více loupeží než běloši a 900 procent neboli 9 krát více vražd. Navzdory těmto šokujícím číslům vláda pravdivé informace o skutečném rozsahu rozdílů mezi černošskou a bělošskou kriminalitou potlačuje. Při srovnávání kriminality na osobu mezi bělochy a černochy jsou do „bílé“ skupiny zahrnuti i Mexičané, Portorikánci a další hispánské skupiny, které převážně nemají evropský původ. V Kalifornii, kde jsou některé trestné činy často děleny na bělochy, černochy a hispánce, je počet napadení černými muži mezi 15 až 24 lety věku 598 na 100 000 obyvatel, zatímco bělošský, nehispánský poměr dělá jen 27 na 100 000. To znamená o 2 200 procent (22 krát) vyšší počet napadení černochy.[237]

---

230 Jaynes, G. & Williams, R. (1989). *A Common Destiny: Blacks In American Society*. Washington, DC: National Academy Press. p. 92, 278.

231 Hacker, A. (1992). *Two Nations*. New York: Scribners and Sons. p. 72.

232 Rubinstein, D. (1994). Cut Cultural Root Of Rising Crime. *Insight*. Aug. 8. p. 8-20.

233 Jaynes, G. & Williams, R. (1989). *A Common Destiny: Blacks In American Society*. 295.

234 Rushton, J. P. (1988). Race Differences In Behavior: A Review And Evolutionary Analysis. *Personality And Individual Differences*. 9. p. 009-1024.

235 Hacker, A. (1992). *Two Nations*. Scribners and Sons.

236 Gest, T. (1995). A Shocking Look At Blacks And Crime. *U.S. News And World Report*. Oct. 16. p. 3-54.

237 Journal Of The American Medical Association Issue On Firearms And Violence. 1996. Jun. 12.

Liberální média mají pro vysvětlení vyšší zločinnosti ve Spojených státech v porovnání s Evropou všemožné argumenty. Nejoblíbenějším argumentem je to, že větší dostupnost zbraní způsobuje větší množství vražd. Ukazují, že poměr vražd je v Americe 9,3 na 100 000 obyvatel v porovnání s 4,5 ve Francii, 4,7 v Německu, 4,8 v Británii, 2,3 v Rakousku a podobně nízká čísla jsou i v ostatních zemích. Čili Amerika má oproti Evropě dvojnásobný počet vražd. Obhájci zákonů na kontrolu zbraní tvrdí, že za tato nízká čísla v Evropě mohou tamní přísné zákony ohledně držení zbraní.

Ve Spojených státech spáchají 55 procent vražd černoši, zatímco běloši 43 procent. Při zastoupení 12,1 procenta v populaci je černošský počet vražd 44,9 na 100 000. „Běloši“, mezi něž jsou zahrnuti Portorikánci, Mexičané a ostatní hispánci se sporným evropským původem, mají 4,78 vražd na 100 000 obyvatel. Když člověk vezme v úvahu disproporcionální zločinnost mezi hispánci a skutečnost, že něco mezi jednou čtvrtinou a jednou třetinou vězňů ve federálních věznicích nejsou američtí občané, tak zjistí, že zločinnost evropských Američanů je stejná nebo dokonce ještě nižší než u evropských národů. Dokonce i když započítáme hispánce, je počet vražd spáchaných bílými Američany o něco menší než v Británii – která má jedny z nejpřísnějších zákonů na kontrolu zbraní na světě. Když z bělošských vražd odečteme hispánce, tak mají bílí Američané i se svými miliony zbraní dokonce ještě méně vražd, než je evropský průměr. Mohou se srovnávat se Švýcarskem, zcela bělošským národem, kde musí mít prakticky každý dospělý muž podle zákona o národní obraně doma zbraň – a počet vražd je tu pouze 3,2 na 100 000 obyvatel.

Srovnejme si oblasti Spojených států s přísnými zákony na kontrolu zbraní, jako je New York a státy s velkým množstvím zbraní, jako je Utah. V Utahu, kde jsou nejliberálnější zákony ohledně zbraní a kde je jedna z nejbělejších populací v Americe, je počet vražd nižší než 1 na 100 000 obyvatel.[238] Možná je to politicky nekorektní tvrzení, ale fakta nám říkají, že to není velké množství zbraní, co způsobuje zvyšování kriminality – je to velké množství určitých rasových menšin.

Vysoká černošská zločinnost se neomezuje jen na Spojené státy. Je evidována po celém světě. J. Phillippe Rushton, profesor psychologie na University of Western Ontario v Kanadě, zkompiloval data o zločinnosti podle INTERPOLU, mezinárodní policejní organizace sdružující víc než 100 národů. Podle zkoumaných údajů 23 převážně

[238] Levin, M. (1998). *Why Race Matters*. Westport, CT: Praeger.

afrických zemí a 41 převážně bílých národů byl u černošských národů průměrný počet různých spáchaných trestných činů v průměru 243 na 100 000 obyvatel a u převážně bělošských národů 74. Dokonce i tento počet bělošských zločinů je značně nafouknutý, protože ve státech jako Spojené státy, Kanada, Velká Británie a Francie mají na všech zločinech značný podíl černoši.[239]

Po téměř 40 letech občanských práv, ekonomických a vzdělanostních příležitostí, politické svobody a nekonečných vládních programů narostla černošská kriminalita do takových rozměrů, že *Washington Post* napsaly, že 50 procent všech mladých (od 18 do 35 let) černých mužů v hlavním městě jsou zločinci, mající co do činění se soudním systémem. Jsou mezi nimi vězni, lidé podmínečně propuštění nebo ve zkušební lhůtě, stejně jako lidé obvinění z těžkých zločinů, na které je vydán zatykač.[240]

DC má 48 856 černých mužů v tomto věkovém rozpětí a 24 377, čili téměř 50 procent je ve vězení, podmínečně propuštěných nebo ve zkušební lhůtě, čeká na soud nebo byl vydán příkaz k jejich dodání do věznice k určitému datu. To vše podle studie vztahující se k prvnímu čtvrtletí 1997. (Washington Post, 26. srpen 1997)

Tato čísla nezahrnují ty, jimž vypršel trest nebo lhůta. Také nezahrnují ty, kteří spáchali zločin, ale nebyli identifikováni. Když člověk vezme v úvahu, že pachatelé většiny zločinů nejsou nikdy dopadeni, je jasné, že velká většina mladých černých mužů ve Washingtonu D.C. jsou zločinci. Takové prohlášení může znít velmi tvrdě, ale je to holá pravda. Ve vydání *Atlantic Monthly*[241] z července 1995 poukázal Adam Walinsky ve svém článku na to, že jedna studie z Washingtonu D.C. odhaduje, že tu bylo zatčeno více než 75 procent černých mužů a že 85 procent černých mužů je tu v průběhu svého života zatčeno za nějaký zločin. Celonárodně má v současnosti problémy se zákonem zhruba jedna třetina mladých černých mužů a nejméně 50 procent je do svých 35 let zatčeno za nějaký zločin.

Čím více šokující jsou obrovské rozdíly v kriminalitě bělochů a černochů, tím efektivněji tato fakta politický a mediální establishment skrývá před veřejností. Nejenže zkreslují příčiny kriminality věcmi jako zbraně, chudoba a rasismus; oni o děsivé realitě epidemie černé

---

239 Rushton, J. P. (1995). Race And Crime: An International Dilemma. *Society*. 32. p. 7-41.
240 August 26, 1997. *Washington Post*.
241 Adam Walinsky in the July 1995 issue of *Atlantic Monthly*.

kriminality úmyslně lžou. Většina lidí má o vyšší černošské kriminalitě jen nejasnou představu, přestože často vidí černé tváře zatýkaných nebo hledaných v televizních relacích, kde se používají fotky nebo záběry z kamer. Většina televizních programů je tvořena napínavými seriály a filmy, a v těchto často velice emocionálně zaměřených pořadech je procento černých zločinců silně podhodnocené. Televize a filmy často vykreslují justiční systém jako rasistický a nespravedlivý k černochům, a zločiny nenávisti jsou téměř vždy popisovány jako bělošské bezpráví vůči černochům nebo jiným obětem z řad menšin.

V roce 1983 vydali Robert a Linda Richterovi studii ukazující, že v hlavním televizním vysílacím čase tvoří ti, kteří jsou zobrazeni jako zločinci, pouze kolem 10 procent černochů.[242] A co je nejdůležitější – všimněte si, že pokud jde v pořadu o oběť rasismu, skoro vždy se jedná o černocha pronásledovaného odpornými bílými rasisty. Stalo se televizním a filmovým standardem, že když má zločin rasový motiv, viníky jsou zlí běloši.

Zjistil jsem, že kolem černé zločinnosti panuje mnoho mýtů. Převládajícím mýtem je to, že většina černošských zločinů je páchána vůči jiným černochům a tudíž má na bílou společnost jen malý dopad. Toto přesvědčení neguje poměrně nedávná statistika kriminality z roku 1987, podle které jsou pouhá 3 procenta bělošských zločinů spáchána vůči černochům, ale víc než 50 procent černošských zločinů je spácháno vůči bělochům. V roce 1987 mělo 52,2 procent zločinů spáchaných černochy bílé oběti. Mezi lety 1979 až 1986 bylo 2 416 696 z celkových 4 088 945 napadení spácháno černochy vůči bílým obětem: to dává mezirasový poměr 59 procent. Proporcionálně to znamená, že černoši jsou nejméně o 2 500 procent (25 krát) častěji pachateli zločinů vůči bělochům než naopak.[243] Pro ty, kteří tvrdí, že by se běloši neměli černým zločinem znepokojovat, tato čísla znamenají nejméně 2,5 milionu bílých obětí černošských útoků za pouhých sedm let, a to se do toho ani nezapočítávají miliony zločinů, které se už staly tak běžnými, že je často nikdo ani nehlásí.

Pro vraždy platí podobná čísla. Podle zprávy FBI o zločinnosti pro rok 1993[244] je o 2 200 procent (22 krát) pravděpodobnější, že zabije černoch bělocha než běloch černocha. Při ozbrojených loupežích se stalo oběťmi bělochů 7 031 černochů, zatímco černým útočníkům

---

242 Richter, L. & Lichter, R. (1983). *Prime Time Crime*. Washington, DC: The Media Institute. P. 3.

243 Whittaker, K. (1990). *Black Victims*. Washington, DC: Bureau Of Justice Statistics, Office Of Justice Programs, Department Of Justice. Tables 1, 16.

244 FBI, Oct. 1993. *Uniform Crime Reports*.

padlo za oběť 167 924 bělochů.[245] Ačkoliv jsou tato čísla šokující, musím opět poznamenat, že díky vládní metodě zaznamenávání vysokého procenta černošské mezirasové kriminality vypadají tato čísla ještě mnohem nižší, než jaká jsou ve skutečnosti. Spousta zločinů, klasifikovaných jako „bělošské“ vůči černochům, nejsou vůbec spáchány bělochy, ale Mexičany, Portorikánci a ostatními hispánskými menšinami, které jsou statisticky zahrnovány mezi bělochy. Například střelba mexických míšenců na černochy při drogovém kšeftu je nesmyslně klasifikována jako zločin bělochů vůči černochům. Znásilnění černošky černým, španělsky mluvícím Portorikáncem bude klasifikováno jako znásilnění černošky bělochem, a když tentýž Portorikánec znásilní bělošku, bude to klasifikováno jako znásilnění bělošky bělochem.

Ještě tragičtější je obrovský nárůst černošských znásilnění bělošek. Americký institut pro podnikání (American Enterprise Institute) analyzoval statistiky znásilnění FBI pro rok 1991 a zjistil, že zatímco za tento rok proběhlo v Americe pouze 100 znásilnění černošek bělochy, došlo k 20 204 znásilnění bělošek černochy. To je 200 bílých žen znásilněných černochy na jednu černou ženu, znásilněnou bělochy.[246] [247] Ačkoliv je tento poměr černošských a bělošských znásilnění tak ostudný, spousta nahromaděných důkazů nasvědčuje tomu, že skutečná čísla jsou ještě mnohem závratnější, než jaká udává FBI. Studie znásilnění v Denveru z roku 1974, kde je relativně malá černošská populace, ukázala, že znásilnění bělošek černochy tvoří 40 procent všech znásilnění a že nemohl být prokázán ani jeden případ znásilnění černošky bělochem.[248] Dr. William Wilbanks, kriminolog z *Florida International University*, prošel obrovské množství záznamů o znásilněních a zjistil, že v roce 1988 bylo evidováno pouze deset případů znásilnění černošky bělochem.[249]

I když vezmeme nejnižší možná čísla černošských znásilnění, dokáže si někdo ze čtenářů představit ten poprask, kdyby běloši v Americe znásilnili deset černošek na každou jednu bělošku, znásilněnou černochy? Bělošská znásilnění černošek v tomto množství by vyvolala

---

[245] *American Enterprise*. (1995). Crime And Race. May/June. Compiled from Justice Department data from 1991.

[246] *American Enterprise*. (1995). Crime And Race. May/June Issue.

[247] U.S. Department Of Justice, *Sourcebook Of Criminal Justice Statistics 1991* (1992). Washington, DC: U.S. Government Printing Office.

[248] Lafree, G. D. (1982). Male Power And Female Victimization: Toward A Theory Of Interracial Rape. *American Journal Of Sociology*. Vol. 88, No. 2. Sept.

[249] Wilbanks, W. (1990). Frequency And Nature Of Interracial Crimes. *Justice Professional*. Nov. 7. Data From The Department Of Justice, Criminal Victimization In The United States.

národní skandál, kongresové vyšetřování, pochody za občanská práva, žádost o noční hlídky a masivní mediální útoky. Obrovský počet černošských znásilnění bělošek se však setkává s mediálním mlčením.

Další médii vytvořenou veřejnou představou je to, že se neklade dostatečný důraz na zločinnost „bílých límečků", která je méně sledovaná, protože, jak média tvrdí, je převážně bělošská. Ve skutečnosti je u takzvaných zločinů „bílých límečků", jako je zpronevěra, padělání, falšování a obchodování s kradeným zbožím o 300 procent (3 krát) větší pravděpodobnost, že budou zatčeni černoši než běloši.[250] [251] [252]

Asi nejuznávanějším rasovým mýtem o zločinnosti je v médiích i na spoustě univerzit to, že Amerika má rasistický soudní systém. S černými zločinci se, jak říkají, zachází mnohem tvrději než s bělochy. Poukazují na to, že ti, kdo zabijí bělocha, dostanou trest smrti s mnohem větší pravděpodobností než ti, kdo zabijí černocha. Ti, kteří stále opakují tento jediný fakt, opomíjí mnohem důležitější statistiky:

- **Ačkoliv se černoši dopouští nesrovnatelně více vražd než běloši, běloši tvoří od znovuzavedení trestu smrti většinu popravených. Bílí vrazi mají zhruba o 50 procent větší šanci než černí vrazi, že budou odsouzeni k trestu smrti.**
- **Běloši, kteří zabijí bělocha, budou k trestu smrti odsouzeni pravděpodobněji než černoši, kteří zabijí bělocha.**
- **Běloši, kteří zabijí černocha, mají větší pravděpodobnost, že se u nich bude víc volat po trestu smrti než černoši, kteří zabijí bělocha.**

Typický příklad zkreslené zprávy ohledně této věci nacházíme ve článku na titulní straně *Atlanta Journal and Constitution* z 30. dubna 1989.[253] Tento článek s provokativním titulkem „Černoši za tytéž zločiny posíláni do vězení častěji než běloši" byl roztažen na několika stránkách a dokonce obsahoval mapy některých okresů v Georgii, kde byli černoši posíláni do vězení až dvakrát častěji než běloši, kteří spáchali tytéž zločiny. Na čtyřiceti šesti palcovém výtisku si čtenáři přečetli studii ignorující předchozí odsouzení. Ignorováním předchozích odsouzení se samozřejmě studie stala úplně bezcennou, protože recidivisté obvykle dostávají delší tresty než ti, kteří měli čistý

[250] FBI Oct. (1993). *Uniform Crime Reports*.
[251] Hacker, A. (1992). *Two Nations*. Scribners And Sons. p. 81.
[252] Wilson, J. & Herrnstein, R. (1985). *Crime And Human Nature*. New York: Simon And Schuster. p. 62.
[253] Thompson, T. (1989). Blacks Sent To Jail More Than Whites For The Same Crime. *Atlanta Journal And Constitution*. Apr. 30. p. A.

rejstřík. U černochů je mnohem větší pravděpodobnost, že jde o recidivisty, což přirozeně vede k jejich odsouzení na delší dobu. Je to podobný případ jako „dokazování“ diskriminace černochů při získávání hypotéky na bydlení porovnáváním nižšího počtu úspěšných žádostí černochů oproti bělochům. Většina těchto zpráv klidně ignoruje skutečnost, že příjmy a majetek černochů jsou obvykle mnohem nižší než u bílých uchazečů.[254]

Důkazy ve skutečnosti ukazují, že černoši mají mnohem větší sklony než běloši osvobodit zjevně vinného černocha obžalovaného soudem za těžký zločin. Černá porota odsuzuje černochy k trestům, které jsou hluboko pod národním průměrem.[255]

Naprosto nelogických tvrzení o „rasistickém systému“ se užívá k ospravedlnění i těch nejbrutálnějších černošských zločinů, jako tomu bylo u osvobození O. J. Simpsona, obviněného z odporné vraždy jeho bílé ženy a jejího známého. V nejsledovanějším soudu, týkajícím se vraždy ve 20. století, nestál proces na tom, zda je obžalovaný vinen či nevinen, ale na tom, zda měl jeden z vyšetřujících detektivů rasistické názory.

Žalobci ve větších městech zjišťují, že je stále obtížnější odsoudit černého zločince před černou porotou. V nekonečné přehlídce občanskoprávních sporů ve větších městech inklinují černé poroty k tomu, aby vynášely ty nejabsurdnější rozsudky ve prospěch černých žalobců proti bílým obžalovaným. Když stojí černoši a běloši u občanského či kriminálního soudního řízení na opačné straně nebo když se zájmy černochů a bělochů střetnou, běloši najdou u soudu spravedlnost jen málokdy. Nejjistější pojistkou prokurátorů a žalobců je odmítnout potenciální bílé porotce a usilovat o ustavení černých porotců, protože ti jsou známi svými liberálními, často pobuřujícími rozsudky. Řada vedoucích pracovníků pojišťoven mi řekla, že tento fenomén je jedním z hlavních důvodů pro vyšší pojistné sazby. Černoši jsou daleko náchylnější, jak oni říkají, „říct to na toho chlapa“.

Tradiční anglosaský právní systém je se svou presumpcí neviny použitelný jen díky přirozené bezúhonnosti občanů. Právní systém, který je založen na přirozené tendenci lidí dodržovat zákony, může být mnohem volnější než ten, který se snaží udržovat pořádek ve společnosti, kde je mnohem více násilí a sexuální agrese a kde je účinnější prosazovat kontrolu a represi. Když tvoří polovinu mladých černých

---

254 Levin, M. (1998). *Why Race Matters*. Westport, CT: Praeger. p. 247.

255 Reynolds, G. Ed. (1996). *Race And The Criminal Justice System*. Washington, DC: Center For Equal Opportunity Press. „When Race Trumps Truth In The Courtroom.“ My M. Weiss And K. Zinmeister. p. 7-64.

mužů ve Washingtonu D.C. kriminálníci, společnost si musí zvolit nepříjemnou volbu drakonických zákonů nebo kriminality na ulicích; tradiční systém je prostě neúčinný. Náš právní systém v minulosti fungoval dobře, protože většina lidí by se nikdy nedopustila loupeže, znásilnění ani vraždy bez ohledu na to, jaké byly zákony. Teď se naše ulice hemží těmi, které udrží na uzdě *jedině* zákon, a civilizace začíná být nahrazována zákony džungle. Když se stal americký společenský a právní systém pro nerovné lidi rovným, byly uvolněny síly pekla, vytvářející v naší zemi takový barbarismus, jaký kromě období válek evropská civilizace nikdy v historii neviděla.

Když jsem poprvé prozkoumal kriminální statistiky, začal jsem přesně chápat, jak mi byl rovnostářstvím vymýván mozek. Když jsem přemýšlel o rasové otázce po bombovém útoku na birminghamský kostel v roce 1963, všechno, co jsem si vybavoval, byly školní fotografie čtyř malých černých holčiček, které byly zabity. Byl to určitě odporný zločin, to je jisté, byl to čin politického teroru protestující proti odstranění jižanské kultury. Takové bezpráví nemůže tolerovat žádná společnost. Pomýlení pachatelé tohoto zločinu udělali pro podporu hnutí za občanská práva víc než tisíc pochodů. Ale nastal čas, kdy jsem se musel ptát sám sebe, zda byl tento čin odpornější než znásilnění a vraždy tisíců bílých žen černými zločinci kvůli jejich touze po sexu, pomstě a krvi? Od osudového útoku v roce 1963 potkaly znásilnění nebo vraždy z rukou nenávistných černochů na každou jednu ze čtyř černých dívek v Birminghamu tisíce bílých dívek. Byly to bílé oběti, které by pravděpodobně nikdy nic takového neprožily, nebýt hnutí za „občanská práva".

Černý panter Eldridge Cleaver napsal knihu nazvanou *Duše na ledu*, která je v amerických knihkupectvích stále dostupná. Kniha velebí znásilňování a ponižování bílých žen. Cleaver píše:

Když jsem sám sebe považoval za dost vyrovnaného, chodil jsem a vyhledával bílou kořist. Dělal jsem to vědomě, s rozmyslem, svéhlavě a metodicky – přestože když se dnes podívám zpět, tak vidím, že jsem byl v šíleném, divokém a absolutně beznadějném duševním rozpoložení. Znásilnění byl rebelský čin. Těšilo mě, že jsem se vzepřel zákonům bílého muže a pošlapal je, šlapal po jeho žebříčku hodnot a že jsem pošpinil jeho ženy.[256]

[256] Cleaver, E. (1967). *Soul On Ice*. New York: McGraw-Hill. p. 1

Cleaver pak citoval báseň LeRoi Jonese „pojďte, černí dadaisti, znásilňujte bílé dívky. Znásilňujte jejich otce. Podřezávejte hrdla matkám“.[257] Cleaverova kniha byla mnoha literárními kritiky chválena za své nadšené vyžadování spravedlnosti pro černochy. Knižní recenze *The New York Times*[258] ji nazvala „brilantní a odhalující“. Eldridge Cleaver zemřel v roce 1997. K jeho dobru poznamenávám, že se svého hříšného života vzdal a obrátil se na křesťanství. Nicméně kritici, kteří ho chválili, ničeho nelitovali.

Falešné argumenty rovnostářů

Jak je možné, že se v národních médiích tak málo mluví o moru černé kriminality, který změnil tolik našich ulic na místa strachu a tolik domovů skoro na kriminály, které mají zabránit tomu, aby se zločinci dostali dovnitř? Místo pravdy o rasových rozdílech v kriminálním chování neustále posloucháme řeči jako „běloši také dělají špatné věci“ nebo „dobří a špatní jsou mezi všemi rasami“. Tato dvě tvrzení jsou sice pravdivá, ale do úplné pravdy mají daleko. Je to totéž jako tvrzení, že ve vězení můžeme najít některé dobré lidi a naopak mimo vězení některé špatné. Měli bychom snad proto přestat rozlišovat rozdíly mezi skupinami usvědčených zločinců a lidí s čistým rejstříkem?

Přestat rozlišovat rozdíly mezi skupinami a jednat podle nich je cesta vedoucí ke katastrofě. V New Orleansu zavraždili černí zabijáci řadu Američanů ze severu, stejně jako evropských turistů, kteří se odvážili vstoupit do okrajové části francouzské čtvrti obývané menšinami. Zaparkovat si v těchto místech auto je něco, co by udělalo jen málo bělochů, kteří tu bydlí, protože si jsou vědomi místního problému s černošskou kriminalitou. Lidé mimo město si už rasovou realitu New Orleansu a jeho každodenní utrpení ve znamení útoků, znásilnění a vražd tolik neuvědomují. Ze strachu před obviněním z rasismu tištění turističtí průvodci varují raději před vysokými cenami nebo špatnou kuchyní a ne před nebezpečím, které hrozí turistům a jejich životům v černošských oblastech. Tvrzení, že „běloši také dělají špatné věci“ a „dobří a špatní jsou mezi všemi rasami“ bělochům, kterým se dostane z rukou černých zločinců utrpení a smrti, nepomůžou. Kdyby se přiznalo, že černoši jsou všeobecně mnohem nebezpečnější než běloši, mohlo by se těmto oblastem vyhnout více bělochů a nestali by se oběťmi.

---

[257] Cleaver, E. (1967). *Soul On Ice*.

[258] *New York Times Book Review*. Citováno z obalu knihy.

Patrick Sheehan[259] napsal v roce 1995 pro *Morning Herald* z australského Sydney to, co by se americké noviny napsat neodvážily. Analyzoval zprávy FBI o kriminalitě za 30 let od počátku hnutí za občanská práva a našel 170 milionů zločinů proti osobám a majetku bílé Ameriky.

Nejdelší válka, ve které kdy Amerika bojovala, je špinavá a nemá konce. Trvá už 30 let a doposud si vyžádala víc než 25 milionů obětí. Zatím v ní přišlo o život téměř tolik lidí jako ve vietnamské válce. Rozhodla o výsledku loňských parlamentních voleb. Přesto americká sdělovací média nechtějí o této špinavé válce mluvit, takže zůstává jen mezi řádky a stranou zpráv...

Když se spočítají všechny kriminální statistiky, zjišťujeme, že černí Američané spáchali za posledních 30 let nejméně 170 milionů zločinů proti bílým Američanům. Je to obrovská pohroma pro americký způsob života a americké ideály, rozvíjené od druhé světové války. Všechno jsou to fakta, ale přesto bych byl pouze na základě napsání tohoto příběhu a sestavení těchto faktů tímto způsobem americkými zpravodajskými médii nařčen z rasismu. Ta ve svém zpravodajství o černých Američanech zastávají autoritářský dvojí metr méně přísný pro černé.

Černá kriminalita se zvýšila uprostřed 60. let a já jsem se díval, jak se během poslední třetiny 20. století stále zhoršovala zároveň s tím, jak slábla kontrola bělochů nad americkou společností. Přemýšlel jsem o sociálním systému segregace, ve kterém měli černoši i běloši své vodní fontánky, oddělené toalety, segregované školství a bydlení, i kdysi přísně prosazované zákony pro černochy. Zajímalo by mě, jak by se dala srovnat nedůstojnost rasové segregace s maximální nedůstojností tisíců brutálních znásilnění, loupeží a vražd. Miliony evropských Američanů zaplatily za takzvanou revoluci občanských práv vysokou cenu – příliš vysokou cenu. Je ironií, že tuto cenu musely zaplatit i miliony černošských obětí zločinů, protože když se bělošský právní řád rozpadnul, začaly trpět nárůstem zločinnosti, který páchali jejich vlastní druhové.

Ptal jsem se sám sebe, *co jsou to občanská práva*? Je pití z oddělených fontánek v porovnání s tím být *znásilněn, oloupen nebo zavražděn* tak hrozné? Jak špatné je pro členy každé rasy svobodně

[259] Paul Sheehan (1995). *The Race War Of Black Against White*. Sydney Morning Herald. May 20.

chodit do školy, která je pro ně určená a přizpůsobená jejich potřebám v porovnání s neustálými konflikty, násilím a vzdělávacím průměrem integrovaných škol? V jakém rozporu je právo jedné rasy vnutit život s druhou s právem na život a s právem žít beze strachu z násilí?

Federální vláda udělala z milionů bílých lidí oběti zločinů svým zaváděním černošských „občanských práv“, která nám údajně měla přinést mír, lásku a bratrství.

Počet černošských zločinů spáchaných vůči bělochům byl vždy vyšší než počet bělošských zločinů spáchaných vůči černochům a velkého počtu násilí se dopouští mladiství. Dřívější segregace školství a bydlení rozhodně nedělala z černých studentů oběti bílých zločinců. Na jejich školách nebyli vůbec žádní běloši. Ale integrace vystavila miliony bílých dětí černošské kriminalitě, zastrašování a násilí.

Každý Američan slyšel neustálého omílání toho, jak bylo po léta s černochy špatně zacházeno. Potupnost otroctví, které skončilo před více než 130 lety, je nám stále znova a znova předhazována a ječící černošští vůdci připomínají toto bezpráví svým lidem i nám takřka každý den. Každý Američan také viděl obrázky afroamerických obětí lynčujících davů z rané americké historie. Toto neustálé omílání bělošského útlaku učí černochy nenávidět bělochy a běloši jsou vedeni k tomu, aby cítili tíživou kolektivní vinu. Ale jak lze srovnávat bělošské lynčování černochů v americké historii s dnešní vlnou vražedných zločinů černochů?

Rovnostáři se prokousali horami historických záznamů, aby mohli předložit přesná čísla zlynčovaných v letech 1882 až 1962. Černošský almanach udává, že během této doby bylo zlynčováno celkem 3 442 černochů a 1 294 bělochů. Mezi lety 1947-1961 byl průměrný počet zlynčování menší než jedno ročně.[260] Ať bylo lynčování sebehroznější, téměř vždy bylo odpovědí na vážné kriminální činy jako znásilnění nebo vražda. Pro srovnání, dnešní vlna černého zločinu dopadá na nevinné, kteří nikdy nebyli obviněni z žádného zločinu. Zatímco lynčování bylo obvykle vedeno proti mužům, oběťmi dnešní brutality jsou často ti, kteří se můžou bránit nejméně: ženy, děti a staří lidé. Dny lynčování už dávno skončily, ale černá zločinnost vůči bělochům stále narůstá.

Jesse Jackson jednou učinil důležité prohlášení, totiž že se za jeden rok vzájemně povraždí a zneužije víc černochů, než kolik jich zabili a zneužili běloši za posledních 100 let. To samé platí pro černošské

[260] Harry Ploski And James Williams, Eds. (1983). *Negro Almanac*. Bronxville, NY: Bellwether Publishing. p. 348.

zločiny vůči bělochům. Za jediný rok je černochy znásilněno a zabito víc bělochů, než kolik černochů bylo zlynčováno za posledních 100 let. Ale nejsou zde žádné protesty. Není zde žádný poprask, žádné sevřené pěsti – jen nekonečné ticho. Nikdo dokonce neprotestuje ani proti vysloveně rasistickým kampaním za zastavení kriminality černochů vůči černochům, jako by na obrovské brutální zločinnosti černochů vůči bělochům nezáleželo.

Běloši jsou učeni pocitu kolektivní viny za otrokářství, ačkoliv otrokáři bylo méně než 10 procent Američanů. Oproti tomu zde neexistuje žádná kolektivní vina za skutečnost, že u více než 50 procent černých mužů existuje pravděpodobnost, že budou odsouzeni za těžký zločin.

Jako mladík jsem mnohokrát viděl vzrušující televizní programy, ve kterých vystupovaly černošské oběti diskriminace nebo fyzického zneužívání, a mé srdce jim patřilo. Jak jsem vyrůstal a dozvídal se fakta o černošské kriminalitě, začal jsem o tom přemýšlet a zjistil jsem, že individuální křivdy spáchané fanatiky, hodící se k odsouzení nějaké ideologie, lze najít vždy. Zaměření se na tragickou smrt čtyř malých černošských dívek využila média na podporu hnutí za občanská práva a zavedení jejich sociálních programů. Kdyby média stála na opačné straně, snadno by mohla využít tisíců bílých obětí černého zločinu a přiložit nejeden kapesník k očím těch, kdo by se rozhodli jít proti politice integrace.

Každý z těchto příběhů o znásilňování, mučení nebo vraždách nevinných bílých obětí, podaný s dostatečným procítěním, by vehnal slzy do očí i těch nejtvrdších lidí. Ale mluvení o těchto tragédiích odporuje ideologickým cílům médií, takže raději zaměřují svou pozornost na výjimečné případy zločinů bělochů proti černochům. Těžce pracující Američané přišli o miliardy dolarů, zaplacené na daních na sociální programy vynucené hnutím za občanská práva – programy, které nic nepřinesly, ale zplodily kriminalitu a poškodily černošskou rodinu. Placení obrovských daní poškodilo bílou rodinu. Školy jsou v úpadku, pěkné staré domy opuštěné, města plná kriminality a vlády zkorumpované.

Dalším skandálem, o kterém skoro nikdy nikdo neuslyší, jsou černochy páchaná znásilnění bělochů ve věznicích. To se stalo v některých amerických věznicích takovou samozřejmostí, že bílí vězni v některých z nich podali žaloby ve snaze přinutit úřady, aby znásilněním a sexuálním útokům zabránily.[261] Američtí baviči často činí narážky

[261] Wilbanks, W. (1987). *The Myth Of Racist Criminal Justice System*. Monterey, CA: Brooks/Cole Publishing Company. p. 35.

na osud bílých vězňů, se kterými se setkali v převážně černošských amerických věznicích. Sodomitské znásilnění rozhodně naplňuje zákonnou definici „krutého a mimořádného trestu“ a dnes, kdy je mezi černými narkomany a kriminálníky rozšířený AIDS, může znamenat bolestivou smrt. Stejně jako disproporcionální počet znásilnění bílých žen není tato věc zpravodajskými médii prakticky nikdy zmíněna. Charles Silberman píše ve své knize *Zločinecké násilí, zločinecká spravedlnost* o epidemii homosexuálních znásilnění bělochů černochy toto:

Mladý delikvent, zvláště bílý delikvent, bude pravděpodobně předmětem skupinového znásilnění hned první noc ve vězení. V řadě velkých měst vězeňští úředníci automaticky zařazují mladé bělochy v rámci jejich bezpečnosti na ochrannou vazbu. Někdy přichází jejich přesun příliš pozdě: mladí delikventi jsou často znásilněni už v dodávce, která je převáží do vězení... Porážka jednoho člověka je vítězstvím jiného: konečným vítězstvím je zničení jeho mužnosti – zlomení jeho vůle, zprznění jeho těla a donucení k pocitu naprostého (a často trvalého) ponížení... a když je vlk (násilník) černý a ovce (oběť) bílá (zdaleka nejčastější případ), vlkova demonstrace síly je nekonečně sladká.[262]

Když jsem objevil hrůznou pravdu o masivních homosexuálních znásilňováních bílých vězňů černochy, naštval jsem se. Mediální obrana nucené integrace ras coby morální povinnosti měla za následek znásilnění desítek tisíc bělochů v amerických věznicích. Přesto toto bezpráví u kazatelů a vědátorů integrace nenachází žádné odsouzení. Podle jejich pokřivené morálky je lepší, aby byli mladí bílí muži po tisících znásilňováni, než aby odhalili zvířecí chování běžné v černošských kriminálech.

Když jsem byl mladý, manipulovala mým srdcem média, ale jak jsem vyrůstal, začínal jsem vidět obrázek v celé jeho šíři. Začínal jsem vidět bezpráví páchané proti lidem našeho vlastního dědictví – obrovskou tragédii, která bude pokračovat a násobit se tak dlouho, dokud nebudeme mít odvahu jí čelit a sílu ji ukončit. Říkal jsem si, že když se média snaží mne i všechny bílé lidi naštvat a rozrušit omíláním špatného zacházení bělochů s černochy, proč bych neměl mít právo být naštvaný kvůli bílým obětem černošské kriminality?

---

[262] Silberman, C. (1978). *Criminal Violence, Criminal Justice*. New York: Random House. p. 78, 118.

Když jsem o rasových rozdílech v kriminálním chování získal hlubší vědomosti, plně jsem pochopil nespravedlnost integrace veřejného vzdělávání. Jelikož jsou černoši výrazně méně inteligentní než běloši, nejméně desetkrát náchylnější k fyzickým útokům než běloši, a mladiství černoši jsou vzato na osobu nejnásilnější částí populace – bílé děti čelí v převážně černošských veřejných školách nesnesitelným podmínkám.

Média bělochy často obviňují ze všeobecné (bezdůvodné) nenávisti k černochům. Jenže zkresleným popisováním špatného zacházení bělochů s černochy je média učí bílé nenávidět. Jak je to jen nepochopitelné, když liberálové dávají bílé děti do škol s málo inteligentními, násilnými, bílé nenávidícími černými mladíky a nazývají to aktem podporujícím lásku a bratrství.

Integrace vzdělání

V roce 1956 vystoupil prezident Eisenhower ve státní televizi a oznámil rasovou integraci veřejného školství v hlavním městě. Před rasovou integrací měl Washington D.C. všeobecně respektovaný školský systém, který byl mnohokrát oceněn jako jeden z nejlepších ve Spojených státech. Federální úřady se vždy úzkostlivě staraly o to, aby všechny části města sloužily jako výkladní skříní našeho národa a vždy to štědře financovaly. Teď bylo jejich odhodlání mít nejlepší město a školský systém dokonce ještě větší, protože měly peníze na to, aby si mohly koupit vše co chtěly k tomu, aby tu předvedly výkladní skříň nové doktríny rasové rovnosti.

Eisenhower prohlásil, že washingtonské školy Americe dokáží možnost integrace. Navzdory obrovskému úsilí a neskutečným výdajům, které poskytnul Eisenhower i další prezidenti, však úroveň škol v D.C. po desegregaci rapidně poklesla. Po dvou desetiletích tímto školským systémem prošla jedna celá generace černochů, která se postupně jenom zhoršovala. Starost rodičů o žalostně nízkou kvalitu vzdělání brzy nahradila ještě větší starost: o fyzickou bezpečnost jejich dětí. Nakonec byla na hlídání školních chodeb, které se staly stejně nebezpečnými jako nejnebezpečnější washingtonské ulice, nasazena policie.

Dnes, po 30 letech rozhazování peněz a po útěku více než 90 procent bílých studentů, se školský systém D.C. svou úrovní blíží nejhorším veřejným školám ve Státech. Ačkoliv jsou dotace škol na jednoho žáka v D.C. druhé největší v celé zemi, jejich studenti jsou ve výsledcích testů na dně amerického žebříčku. Washingtonské školy se staly

děsivou ukázkou integrace – a všeho špatného, co je s ní spojeno. Čtyřicet čtyři procent žáků neudělá na střední škole maturitu a 80 procent z nich opustí školu před dosažením 10. ročníku.[263] [264] [265] [266] [267] [268]

Pokud existoval předpoklad, že integrace a zvláštní finanční výdaje pozvednou černošské výkony ve školách, čímž budou mít zároveň pozitivní dopad na snižování chudoby, počet nemanželských dětí, pohlavních nemocí a kriminality, pak bídně selhal. Ve skutečnosti by se dalo přesvědčivě tvrdit, že segregované školy byly pro bílé studenty ve Washingtonu nepopsatelně lepší, ovšem totéž platí i pro černochy.

V době, kdy jsem se uprostřed 60. let dozvídal fakta o rase, už byly školy v D.C. v hrozném stavu. Přesun systémové moci z bělochů na černochy také způsobil, že mnoho schopných bílých učitelů z Washingtonu uteklo, stejně jako studenti. Uprostřed 60. let musel školský systém začít mávat velkými platy – přezdívanými „bojový plat" – před učiteli z Virginie a Marylandu v naději, že je přilákají do škol v D.C. Realita integrace byla přesně opačná než původní sliby. Navzdory nespočtu federálních environmentálních programů na podporu, jako byl Hlavní začátek, nižší počet žáků na učitele, vyšší učitelské platy, nejmodernější přístroje a zařízení, snídaně a obědy ve škole zadarmo, větší státní podpora a lékařská péče pro studenty – systém do dnešních dnů dál uboze upadá.

Stejně jako školský systém se i město Washington D.C. v každé statistice společenské nefunkčnosti nachází až u dna. District of Columbia má nejvyšší počet vražd, loupeží, znásilnění, drogových závislostí, nemanželských dětí a AIDS na osobu v celé zemi. I přes masivní infuze státních peněz do podpory státní výstavby a bydlení i obrovskou snahu integrovat minority do okolní společnosti (nazývanou „Hnutí pro příležitost") připomínají některé části města spíše chudinské slumy měst národů Třetího světa než hlavní město vedoucí světové ekonomiky. Ve skutečnosti tyto statistiky připomínají více zemi Třetího světa než Spojené státy.

I přes absolutní selhání integrace škol ve Washingtonu D.C. vnutila federální vláda integraci všem hlavním školským zařízením v zemi. Použití případu *Brown* vs. *Board of Education* jako právního

---

263 Associated Press (1989). School Costs Up But Not Grades, Report Laments. *Omaha World Herald*. Aug. 24. p. 6.

264 *The Economist* (1989). Willingly To School. Oct. 7.

265 Sanchez, R. (1989). D.C. Dropouts Quilt Even Earlier, Study Finds. *Washington Post*. Jan. 12.

266 Feder, D. (1991). Schools Have Flunked Out. *Orange County Register*. Sept. 9. p. B9.

267 Hood, J. (1990). Money Isn't Everything. *The Wall Street Journal*. Feb. 9. p. A10.

268 *Chronicles*. (1990). Restoring Family Autonomy In Education. Oct. p. 7.

precedentu vedlo k urychlené povinnosti škol mít určité procento černých žáků, dokonce i když museli být dováženi autobusy přes celé město nebo dokonce i přes hranice správního obvodu. Takové snahy vytvořit smíšené třídy znamenaly nutnost neustále měnit rasové rozvržení žáků, protože stejně rychle jak byli do škol přepravováni noví bílí studenti, tak rychle z veřejných škol jiní běloši utíkali.

Jakmile byly školy ve velkých městech integrovány, násilí eskalovalo. Dnes je na středních školách ve Spojených státech každý měsíc napadeno kolem 300 000 studentů.[269] V Chicagu provedly roku 1991 školní bezpečnostní jednotky skoro 10 000 zadržení.[270] Architekti nyní projektují stále víc škol, připomínajících vězení.[271] Máme snad čekat něco jiného, když se školní populace stala zločinnější?

Když si to bílí můžou dovolit, vyberou si soukromou nebo církevní školu, a když nemohou, tak přetrpí integraci jak nejlépe dokáží, nebo bílí rodiče prodají svůj majetek (někdy hluboko pod cenou) a přestěhují se do bělošské části města. Jak se městské školy stávaly černějšími, opouštělo je stále více bělochů a města se stávala ještě černějšími, což vedlo k dalšímu bělošskému exodu. Ústup bělochů spolu s narůstající černošskou porodností vytvořil masu černých voličů, kteří ukázali svou politickou sílu a převzali vládu v mnoha městských zastupitelstvech i školních zařízeních řady velkých měst. Díky těmto změnám upadlo mnoho měst na úroveň korupce, která připomíná spíš jihoamerické banánové republiky než kdysi zářná americká hlavní města.

Jakmile americké školy zasáhla integrace, úroveň vzdělání hluboce upadla. Americké školy byly v mnoha kategoriích středoškolského vzdělání první na světě, a v době, kdy toto píšu, jsou mezi průmyslovými zeměmi téměř u dna. To vše i přesto, že Amerika utratí na jednoho žáka víc peněz něž jakákoliv jiná země kromě Švýcarska.[272]

Liberálové viní z úpadku vzdělání nedostatek financí a konzervativci liberálnější metody vyučování. Jedna věc je ale nepopiratelná: úroveň škol klesla v přímé úměře k demografickým změnám mezi studenty i učiteli. Školní zařízení, která si udržela evropsko-americkou rasovou podstatu, neupadla. V mnoha evropsko-amerických oblastech se výsledky testů ve skutečnosti zlepšují. Ve školském systému New Hampshire, který je jedním z nejbělejších v Americe, se udržují vynikající standardy, protože tamní studenti mají v SAT a ACT testech

---

269 Zinsmeister, K. (1990). Growing Up Scared. *The Atlantic*. Jun. p. 1.
270 Hartocollis, A. (1992). School Violence Felt Nationwide. *Newsday*. New York. Feb. 28. p. 7.
271 *New York Times*. (1991). Crime Draws Some Of The Lines In Blueprints For Schools. Mar. 6. p. B8.
272 *The Economist*. (1990). Pick Your Number. Feb. 17. p. 7.

nejlepší výsledky v zemi. Oproti tomu mají státy s pěti nejhoršími SAT výsledky nejvyšší počet registrovaných černých studentů na osobu. Také by mělo být řečeno, že New Hampshire utratí na žáka ve veřejném školství méně peněz než většina z ostatních 50 států.

Zde je souhrn zvyšujících se výdajů, které doprovázely integraci amerických škol:

Procento hrubého národního produktu jdoucí na vzdělání v roce 1970 – 2,8
Procento hrubého národního produktu jdoucí na vzdělání v roce 1985 – 6,8[273]

V 70. letech se výdaje na vzdělání v reálné hodnotě zvýšily o 25 procent.
V 80. letech se výdaje na vzdělání zvýšily o 40 procent.

Výdaje na žáka se v 70. a 80. letech zvýšily o 16 a 24 procent.
Mezi lety 1930 až 1980 se reálné výdaje na žáka zvýšily o 500 procent.

V roce 1959 byl poměr žáků na učitele 26:1.
V roce 1988 byl poměr žáků na učitele 17,6:1.[274] [275]

Na začátku 90. let, symbolizujících úpadek norem spojený s demografickými změnami našich měst, byl na videu zachycen starosta našeho hlavního města, Marion Barry, jak si dává s prostitutkou kokain. Pokud takové jednání starosty dostatečně nedokazuje úpadek našich měst pod černošskou vládou, pak můžu ještě dodat, že se po odsezení trestu vrátil do veřejného života a byl přesvědčivě zvolen černošskými voliči do úřadu. Přísahu skládal v africkém oděvu.

Už od poloviny 60. let začínalo být zřejmé, že takzvaná občanská práva a integrace vzdělání situaci černochů nezlepší a poprvé jsem začal uvažovat o tom, že integrace nemá velký dopad jen na černošské, ale také na bělošské rodiny. Integrace všem černochům rozhodně nepomohla, jen jim dala trochu více možností žít mezi bělochy. Ale i tento pochybný cíl se během let rozplynul.

---

273 Feder, D. (1991). Schools Have Flunked Out. *Orange County Register*. Sept. 9. p. B9.
274 Hood, J. (1990). Money Isn't Everything. *The Wall Street Journal*. Feb. 9. p. A10.
275 West, E. (1990). Restoring Family Autonomy In Education. *Chronicles*. Oct. Edition. p. 7.

Ačkoliv černoši jako skupina získali větší kupní sílu než kdykoliv předtím a jejich nejschopnější jedinci dostali dobré vzdělání, v nejdůležitějších životních aspektech černoši těžce utrpěli. Generace černochů vyrostla bez otců. Spousta černochů je závislá na drogách a mladí mají větší poměr mrtvých v důsledku vražd než měli američtí vojáci během druhé světové války. Dnes je vražda nejčastější příčinou smrti černých mužů mezi 15 až 44 lety, a AIDS je nejčastější celkovou příčinou smrti černochů i černošek.[276] [277] Černoši mají AIDS zhruba 14 krát častěji než běloši a syfilis 50 krát častěji.[278] Černošská nezaměstnanost je nekontrolovatelná, většina černochů je napojená na sociální systém, jsou více násilní, mají větší sklony ke kriminalitě a jsou naštvanější na bělochy víc než kdy předtím.

Bělošská občanská práva?

V 60. letech bylo americkému národu řečeno, že černoši mají právo chodit na veřejné školy s těmi, koho si vyberou. Už v roce 1954 Nejvyšší soud rozhodnul, že kdyby černoši nemohli chodit do škol s bělochy, byli by poškozeni. Ale pokud je to pravda, říkal jsem si, *nevyplývá z toho, že bílí studenti budou také poškozeni, když nemůžou navštěvovat bělošské školy*? Zatímco je černochům dovoleno a je dokonce žádoucí vybrat si své rasové bratry, čímž se má údajně zvýšit jejich skupinový prospěch, bělochům bylo tvrzeno, že by si svá rasová společenstva udržovat neměli. Uvažování o integračním prospěchu pro bělochy se v této integrační kontroverzi považuje za nemorální.

Bílým bylo řečeno, že musí chodit do škol, do kterých chodit nechtějí – za pomoci bajonetů. V násilném spojování ras vystoupila vláda i proti převažujícímu veřejnému mínění. Řada hlasování na Jihu ukázala, že proti násilné integraci bylo více než 95 procent bělochů i většina černochů. Lidé se jednoduše cítili lépe ve společnosti lidí vlastního dědictví. Je ironií, že se dokonce i po 40 letech od nucené integrace černoši stále sdružují s černochy a běloši s bělochy, jak uvnitř integrovaných škol, tak ve zbytku společnosti.

Nucená integrace vzdělání je už tak běžná, že možná jediný způsob, jak se v této věci můžeme posunout dál, je na chvíli vynechat z debaty rasu.

---

[276] *Detroit News* (1992). Aids, Homicides Increase Gap In Black White Life Expectancy. Jan. 8. p. A.
[277] Stout, H. (1991). Life Expectancy Of U.S. Blacks Declined In 1988. Wall *Street Journal*. April 9. p. B1.
[278] *Detroit News Wire Service*. (1991). U.S. Syphilis Cases At Highest Level Since ’49. *Detroit News*. May 17.

Předpokládejme, že máte 14letou dceru a jsou tu dvě střední školy, které jsou od vašeho domova stejně daleko. Jednu školu si pojmenujeme jako A, a druhou nazveme F.*

Na školu A chodí děti, které mají s vaší dcerou stejnou kulturu, způsob vystupování, oblékání, inteligenci, trestní bezúhonnost, jazyk, předpoklady ke studiu na vysoké škole, hodnoty a morálku. Školu F navštěvují velmi odlišní studenti. Zde jsou některé z jejich vlastností:

- **U studentů školy F je nejméně o 1 000 procent větší pravděpodobnost, že se dopustí napadení, loupeže, znásilnění a vraždy než u studentů školy A.**
- **Studenti školy F pohlavně dospívají v nižším věku.**
- **Studenti školy F mají průměrné IQ 85 a plná čtvrtina má IQ 70 nebo nižší. Pouze 2 nebo 3 procenta mají IQ dostatečné pro vystudování vysoké školy.**
- **Mužští studenti školy F mají vyšší hladinu testosteronu a díky sexuálním zvyklostem studentů je mezi nimi o 3 000 procent vyšší přítomnost pohlavních chorob a AIDS než u studentů školy A.**
- **Na škole F je nejoblíbenější muzikou „gangsta rap".**
- **Učitelé na škole F promovali na druhořadých školách a mají soustavně nižší skóre v učitelských kvalifikačních testech než učitelé na škole A.**

Kterou školu byste si vybrali pro své dítě? Chtěli byste, aby vaše dospívající dcera navštěvovala školu F? Byli byste rádi, kdyby si dala rande s klukem z této školy? Připravovali byste ji na studium vysoké školy na škole F? Odpovědět na tyto otázky je pro rodiče snadné, ale federální vládě se na ně odpovídá špatně.

Vlastnosti, které jsem dal studentům školy F, odráží současné statistické průměry amerických černochů. Některé školy F mohou být o malinko lepší, jiné o malinko horší, ale průměrná černošská škola je přesně taková, jak jsem ji popsal. Integrace uvrhla řadu škol na úroveň školy F. Zde prezentované rasové rozdíly nejsou zjednodušením, nejsou imaginární; existují téměř ve všech velkých městech i v tisících menších. Je se čemu divit, že běloši tak rozhodně odporovali integraci škol a že poté, co proběhla násilně, z těchto škol utekli? Není to

* Písmena A-F v USA odpovídají našim školním známkám 1-5; pozn. překl.

nenávist ani předsudky, proč běloši utíkají; je to jen zdravý rozum a soucit s jejich vlastními dětmi.

Až do doby, kdy jsem se dostal do nejvyšších ročníků na střední, byly všechny mnou navštěvované školy segregované. Chodil jsem na vynikající základní školu, kde jedinou věcí, o kterou jsme se museli starat, byly dobré známky a ne to, jestli má student vedle tebe v kapse crack nebo pistoli. Během 35 let se stal školský systém New Orleansu z převážně bělošského z 94 procent černošským. Školský systém stojí mnohem víc peněz, než když jsem navštěvoval školu já, ale úroveň jeho vzdělávání je mnohem nižší. Je to školský systém, do kterého jsou policisté voláni tak často jako údržbáři, kde je nejdůležitější částí vzdělávání dětí to, jak si po setmění nenechat nasekat na zadek.

V době, kdy toto píšu, je jedinou zářnou hvězdou v celém systému střední škola pro nadané: Benjamin Franklin. Nedávno se převážně černošská neworleanská školní rada rozhodla upustit od přísnější klasifikace, protože 4 procenta bílých studentů v neworleanském školském systému tvoří 65 procent studentů Franklinovy školy. Procento bílých by mohlo být ještě vyšší, nebýt „politiky zvýhodněného přijímání" dětí černošských státních úředníků. Za několik let zhasne i poslední třepotající se hvězdička neworleanských škol zároveň s tím, jak budou zbývající běloši vytlačeni.

Dalším z nedávných tahů školní rady bylo hlasování o odstranění jména George Washingtona z veřejné školy, protože je jako „otrokář" pro děti „špatným" příkladem. Vedoucí postava neworleanského hnutí za občanská práva, Carl Galmon, podotknul, že „George Washington znamená pro černé studenty totéž co David Duke".[279] Ani nejradikálnější odpůrci integrace škol v New Orleansu si v roce 1961 nedokázali představit, že se po pouhých 37 letech stanou otcové naší vlasti ve veřejných školách politicky nekorektními. Chcete hádat, co přinese příštích 30 nebo 40 let?

Evropsko-americké děti čelí stejným problémům i na míšenci ovládaných školách na jihozápadě. V době, kdy píšu tyto řádky, nás navštívila 19letá rodinná přítelkyně z Brownsville v Texasu a vyprávěla nám o tom, že na své převážně mexikánské veřejné škole čelila výhružkám a dokonce i fyzickým útokům. Mexičtí kluci jí často dělali neslušné návrhy, měli na ni sexuální narážky, snažili se ji chytat a říkali jí „gringa" – což je hanlivý termín podobného významu jako „negr". Říkala nám, že občas plakala a prosila matku, aby ji do školy

[279] *Rocky Mountain News*. (1997). Dick Feagler. Scripps Howard News Service . p. 1-20.

neposílala. Z důvodu velkého procentuálního zastoupení Mexičanů učí někteří učitelé výhradně španělsky. Vyučování se často zvrhne v anti-„gringo“ tirády. Drogy jsou nekontrolovatelně rozšířené a nemanželské dítě má tolik mexických dívek ve věku 14 až 15 let, že nižší střední školy zavedly pro studentky celodenní hlídání dětí. Útoky byly nakonec tak silné, že naše přítelkyně ze střední školy musela odejít a udělat vědomostní zkoušky, aby mohla na vysokou školu.

Přemýšlím o politicích a soudcích, kteří změnili bílé školy v miniaturní verzi projektu podpory černošského bydlení, s gangy, s oplzlými řečmi a primitivním chováním, s drogami, se zbraněmi a s těhotnými teenagerkami. Rád bych ty pokrytce poslal do špinavých děr, do kterých donutili chodit tolik našich mladých lidí. Většina z nich by takovými místy ani neprojela bez zamčených dveří a nabitých pistolí – ledaže by tudy procházeli v rámci veřejné ukázky humanity, doprovázeni samozřejmě televizními kamerami a dobře vyzbrojenou policií. Ovšem vůbec se nerozpakují poslat na taková místa chudé bílé studenty. Někteří ze studentů na těchto školách jsou synové a dcery bohatých rodičů, žijících v opevněných městských bytech. Tito rodiče mají vizi o městském ráji – lásce a bratrství a „kulturním obohacování“ – pro své nešťastné děti. Žvaní o bohaté školní rozmanitosti až do doby, kdy jejich syn přijde domů se sešitou hlavou nebo kdy se jejich dceři na přecpaném schodišti snaží půl tuctu multikulturních rukou šátrat pod oblečením.

Kdo se přimlouvá za tyto děti? Kdo se o ně opravdu stará? Rozhodně ne média, politici ani ti, kteří se starají pouze o to, o čem jim establishment říká, že by se starat měli. To jsou ti, kteří reagují jen na politicky korektní věci. Jediné bezpráví, které jsou schopni vidět, je bezpráví osvícené TV kamerami. Byl jsem stále víc a víc rozčilený způsobem, jakým média manipulovala s mými emocemi, ale nejen že jsem se teď dozvěděl fakta, také jsem dokázal přehodnotit to, co jsem až dosud bezvýhradně přijímal.

Integrace bydlení

Nárůst výhod pro minority a úbytek práv evropských Američanů se brzy projevil v rozpadu bílých čtvrtí i měst. Během tohoto procesu se miliony evropských Američanů dívaly na to, jak hodnota jejich majetku klesá a museli se vzdát svých domovů. Jiní, často starší, kteří si nemohli dovolit přestěhování, se bezmocně dívali, jak se jejich čtvrti stávají nebezpečnějšími a špinavějšími, a poslední roky jejich životů

byly poznamenány strachem a pocitem odcizení. Pro federální vládu byli špatnou rasou na to, aby se starala o jejich lidskou důstojnost. Nemohl jsem pochopit, jak mohla vláda svobodnému člověku říct, že nemůže prodat svůj soukromý majetek komukoliv bude chtít. To, že si čtvrti nemohly vybrat své sousedy a činžovní domy své nájemníky, bylo proti všem základním právům na sdružování. Všechna evropská práva byla zrušena ve prospěch zájmů a „práv" Afričanů. Média se ani nezmínila o tom, že extrémně vysoká míra černošské zločinnosti udělala z „otevřeného bydlení" velmi riskantní záležitost.

Dovolte mi vytvořit hypotetický příklad. Předpokládejme, že vaše rodina žije v kompletně bělošském obytném komplexu v Marylandu, jen kousek od Washingtonu D.C. Jedním z faktorů ovlivňujících vaše rozhodnutí nastěhovat se do tohoto komplexu byla skutečnost, že většina nájemníků byli evropští Američané. Nová zástavba sousedící s bytem vaší rodiny nabízí k pronájmu 20 nových bytů. Žádost o byt si podá dvacet černých mužů z Washingtonu D.C. a následně také 20 bílých rodin z nejbližšího okolí.

Nepopiratelným faktem je to, že víc než polovina mladých černých mužů ve Washingtonu jsou zločinci. Matematická pravděpodobnost je taková, že pokud průměrní mladí černí muži získají 20 bytů, nejméně 10 z nich budou zločinci. Máte ženu a dvě dcery ve věku 11 a 12 let, a budete si říkat: *Rozhodně nechci, aby moje rodina žila v bytovém komplexu, kde je polovina nájemníků kriminálníků*. Ačkoliv neexistuje žádná jistota, že se vaše rodina stane obětí zločinu, uznáváte, že u černošských nájemníků je nejméně 15 krát větší šance, že vaše rodina bude oloupena či vaše dcery napadeny. Jste špatný nebo nenávistný, když si přejete, aby bytový komplex zůstal kompletně bělošský?

Ta samá federální vláda, která zakazuje potraviny a léky, u nichž je jen nepatrná šance, že by mohly poškodit zdraví, je rozhodnuta prosazovat nucenou integraci čtvrtí a bydlení, která má za následek více bílých obětí loupeží, znásilnění a vražd, stejně jako když cigarety zvyšují počet onemocnění rakovinou. Ale vaši noví černí sousedé by pro vás pravděpodobně znamenali mnohem větší nebezpečí než cigarety, před kterými vás vláda varuje. Nucená integrace je stejně absurdní, jako kdyby vás vláda nutila kouřit cigarety!

Liberálové budou samozřejmě tvrdit, že když je někdo černoch, tak to ještě neznamená, že bude zločinec nebo že bude uprostřed noci naplno pouštět magnetofon. „A co když je to černoch, který není kriminálník, výtržník a ani nedělá kravál?" ptají se. Odpověď je taková, že společnost nemůže fungovat bez rozlišování skupin. Většina řidičů,

kteří výjimečně překročí povolenou hladinu alkoholu a řídí, nezpůsobí nehodu. Ale ani těmto řidičům není dovoleno řídit, přestože většina z nich nezpůsobí nehodu ani neporuší dopravní předpisy (až na to pití). Zakazujeme jim vyjíždět na silnice a do ulic, protože opilí řidiči mají všeobecně větší procento nehodovosti než střízliví.

Když o tom přemýšlíte, pochopíte, že nám pravděpodobnost pomáhá přežít. Cigarety způsobují rakovinu plic jen malému množství kuřáků, ale řada lidí se jim vyhýbá a má rozum. Přes černošské sídliště v Detroitu projde jen pár bělochů. Jsou to rasisti, nebo také mají jen zdravý rozum?

Liberálové mohou odpovědět, že většina zločinců si sama zvolila to, kvůli čemu se s nimi jedná odlišně, ale svou rasu si nikdo nevybírá. Michael Levin, autor *Proč na rase záleží*, upozorňuje, že totéž můžeme říct o řidičích pod 16 let.[280] Spousta jich dokáže udělat testy v autoškole a řídí stejně dobře a zodpovědně jako 18letí. Přesto jim kvůli jejich skupinové úrovni nehodovosti a úmrtnosti řidičáky nedáváme. Oni si nevybrali být mladší než 16. Možná není spravedlivé odpírat dobrým řidičům starým 15 let řidičská oprávnění, ale je na druhou stranu spravedlivé, aby kvůli této věkové skupině trpěla skupina starších a lepších řidičů vyšší mírou nehodovosti a úmrtnosti?

Za současné černošské kriminality není rasové vědomí věcí rasismu – může být otázkou života a smrti.

Teď už vláda zašla mnohem dál než za první naprosto otevřený zákon o občanských právech. Nejenže její politika zabraňuje bělochům diskriminovat černochy při kupování nebo pronajímání domů a bytů, ale aktivně usiluje o podporu stěhování černochů do bělošských čtvrtí. Úřad bydlení a stavebnictví (Housing and Urban Development – HUD) využívá k integraci černochů do bělošských čtvrtí roztroušené stavby a byty se státně subvencovaným nájmem, vybavením, hypotékami a mnoha dalšími výhodami. Bílí daňoví poplatníci pak musí přetrpět nespravedlnost, když vidí, jak se jejich peníze používají na placení nájmů, zařízení a ostatních nákladů na život černochů v bílých čtvrtích. Zatímco bílí nájemníci platí, často s problémy, plnou cenu, černoši neplatí za bydlení nic nebo jen část ceny. S politikou HUD a novými nájemníky mnohdy přichází vyšší kriminalita vůči bílým obyvatelům a problémy, které jsou s novými nájemníky spojené, často doženou bělochy k odchodu a v konečném důsledku ještě více snižují hodnotu jejich majetku.

[280] Levin, Michael. (1997). *Why Race Matters*. Westport: CT: Praeger. p. 09.

Program nazvaný *Hnutí pro příležitost* (Movement to Opportunity), založený bílým odpadlým Republikánem Jackem Kempem, bývalým tajemníkem HUD, bojuje proti černošským ghettům neplaceným bydlením v převážně bělošských čtvrtích. S danou kriminalitou by ho měli přejmenovat na program *Kořist pro dravce*. Výsledkem podobných programů je neustávající hromadný odchod bělochů. Mnoho evropských Američanů se už rozptýlilo do oblastí, které jsou daleko od měst a dokonce i od předměstí, takže mohou být označeny pouze jako venkovské a často je tam třeba dalekého dojíždění.

Jako příklad toho, jak daleko zašly federální soudy ve snaze zničit rasovou integritu bílé společnosti slouží to, že vývojáři byli úspěšně žalováni za pouhé použití modelu bělošské rodiny v jejich reklamách. Takové šílenství můžeme vidět v případě vlastníka nemovitosti v New Yorku, zvané Věže severního pobřeží, jenž byl zažalován čtyřmi černochy, kteří v objektu netrpěli žádnou diskriminací. Ti tvrdili, že byli diskriminováni prostě proto, že v reklamě společnosti nebyli žádní černoši. Americký okresní soud nařídil společnosti zaplatit černochům 245 000 dolarů a vydat 200 000 dolarů na reklamu, kde bude na dva bělochy připadat nejméně jeden černoch.[281] Dokonce i noviny jako *The New York Times* a *The Washington Post* se musely zodpovídat za to, že v jejich reklamách nefigurovali černoši.[282] Neměli by teď bílí sportovci zažalovat týmy NBA za to, že natáčí reklamu pro některé ze svých kompletně černošských týmů? Dokážete si představit černošskou vysokou školu, zažalovanou za to, že ukazuje černé studenty?

Ďábelský charakter nucených „občanských práv" může být ilustrován na posledních akcích federální vlády vůči bílým taxikářům, kteří nechtějí pozdě v noci brát černé muže. V našich velkých městech byly přepadeny, oloupeny a zabity desítky tisíc taxikářů. Pachatelé jsou většinou černoši. U černocha je nejméně o 1 500 procent větší pravděpodobnost, že je to ozbrojený lupič, než u bělocha. Tato pravděpodobnost se samozřejmě dramaticky zvedá, pokud taxikář vezme pozdě v noci mladého černocha. Ministerstvo vnitra pohrozilo žalobami na taxikáře a taxikářské společnosti větších měst, kteří odmítnou vzít potenciálního černošského zákazníka.

Skutečnost je taková, že se řidiči taxíků snaží získat co nejvíc pasažérů, protože to znamená větší příjmy. Nechtějí diskriminovat černochy, ale snaží se dostat domů ke svým rodinám živí. Taxikáři ochotně zastaví dobře oblečenému černochovi, ale přirozeně se zdráhají

[281] Morgan, J. (1991). Co-Op Sanctioned For Ads Without Blacks. *Newsday*. Nov. 21.
[282] Pogrebin, R. (1991). Suit Against The Times: A Model Dilemma. *New York Observer*. Feb. 11.

zastavit podezřele vypadajícímu černému mladíkovi, který by si s největší pravděpodobností nemohl dovolit drahou jízdu taxíkem, ale klidně by mohl plánovat loupež. Federální vláda je rozhodnuta donutit taxikáře brát černochy, dokonce i když to znamená vysokou pravděpodobnost jejich oloupení nebo smrti. Tak vypadá novodobý stát občanských práv!

Navzdory veškeré integraci škol a čtvrtí zůstává černošská kriminalita vysoká; počet nemanželských černých dětí a pohlavních chorob dále narůstá; černošské IQ a výkonnost nadále zaostávají za bělochy tak, jak tomu bylo po desetiletí. Masivní popření bělošských občanských práv mělo na blaho černochů jen malý vliv.

Špatná sociální úroveň černochů

Jak začal v 50. a 60. letech stoupat počet černých nemanželských dětí, liberální rovnostáři svalovali vinu za černošské sociální problémy na chudobu, nedostatečné vzdělání a dopady segregace a rasismu. Vůbec jim nepřipadalo zvláštní, že sociální problémy černochů dramaticky narostly v přímé korelaci se zvýšenou integrací, státní pomocí a s ukončením politiky rasové diskriminace. Jak zločin, problémy s drogami a počty nemanželských dětí narůstaly, liberálové začali navrhovat svá velkolepá řešení. Lyndon Johnson nazval nové sociální uspořádání Velká společnost. Sociální péče a ostatní sociální systémy měly přinést chudým zlepšení zdravotní péče, stravování, kvalifikace k práci a péče o děti. Raná 60. léta také přinesla programy jako liberální sociální dávky, poukázky na potraviny a obrovskou státní podporu bydlení, jejichž důsledkem byl finanční deficit. Jejich zastánci poukazovali na to, že v bílé Evropě zůstaly kriminalita a počet nemanželských dětí i přes její liberální sociální systém na minimální úrovni. Dělali si naději, že by jejich programy mohly mezi zdejšími menšinami uspět. Ještě než byly spuštěny, prozíraví lidé jako Willis Carto předpovídali jejich neúspěch.[283]

Čím víc peněz se lilo do sociálního systému, zaměřeného na minority, tím se problémy zhoršovaly. Černošské sociální problémy jako nemanželské děti, pohlavní nemoci, kriminalita a zneužívání drog jen narůstaly. Když to rovnostáři pochopili, vypracovali ještě složitější a dražší programy, které neměly nikde na světě obdobu. I přesto

[283] Barnes Review. (1996). LBJ: Landslide to Disaster December. Vol. II. No. 12.

sociální problémy černošské komunity neustále narůstaly.[284] Počet černošských nemanželských dětí vzrostl z 15 procent v roce 1950 na 61 procent v roce 1988, skoro na 70 procent v roce 1992 a očekává se, že na sklonku století překročí 75 procent.[285] Než jsem se stal uprostřed 60. let rasově uvědomělým, sociální vědci si už začínali stoupajícího počtu nemanželských dětí všímat. Proč? Tisk a vláda z toho vinily rasismus, chudobu, nedostatek příležitostí, „dědictví otrokářství" – všechno možné krom toho, co bylo evidentní. Ale co by mohlo kterýkoliv z těchto problémů způsobovat v době, kdy existují největší výdaje na sociální péči a největší zásahy vlády v historii?

Rozpad černošské rodiny

Uprostřed 60. let jsem četl knihy a vědecké publikace řady rasově uvědomělých sociálních vědců, kteří předpovídali, že se struktura černošské rodiny bude rozpadat zároveň se zmenšováním bělošského kulturního, sociálního a ekonomického vlivu na černošskou komunitu. Stále větší nezávislost černošské ekonomické, kulturní a politické síly dala černochům více svobody dělat to, co je pro ně přirozené. Osvobození od bělošského vlivu a kultury se rychle vrátili ke svému genotypu – typickému pro černé společnosti po celém světě. Černí muži prokázali zvýšenou sexuální agresivitu a promiskuitu, která vede v Americe k rozpadu černošských rodin. Ženy se vrátily k dávnému africkému modelu zaopatřování dětí.

Co rasoví vědci v 60. letech předvídat nemohli, byl rozmach historicky bezprecedentního sociálního systému. Sociální péče a „pomoc rodinám s nezaopatřenými dětmi", podpora bydlení, potravinové lístky, lékařská péče a ostatní doprovodné programy perfektně zapadly do historického modelu afrického způsobu života. Černá žena už dál nepotřebuje černého muže, aby ji zabezpečil, protože jí skrze sociální systém založený na počtu dětí poskytují bydlení, jídlo a peníze produktivní masy bělochů. Všechen tlak, který předtím musela vyvinout na černého muže, aby zabezpečil ji i její děti, se stal zbytečným. Čím více žen si černoši získají, tím větší mají šanci dostat díky nim sociální dávky, a větší počet nemanželských dětí jim dává stejně prestižní postavení, jaké měli jejich předci v Africe.

---

[284] Rosen, D. (1991). Poverty Rate For Hispanic Children Rises 29 % In 1980s. *Orange County (Calif.). Register*. Aug. 27. p. A15.

[285] *Monthly Vital Statistics Report* (1991). National Center For Health Statistics. 40:8 (S). Dec. 12.

Nejobvyklejším liberálním vysvětlením rozpadu černošské rodiny bylo to, že ji zničilo otrokářství. Nositelé Nobelovy ceny Robert Fogelman a Stanley Engerman ve své knize *Doba na kříži* ukázali, že v americkém otrokářském systému byly křesťanské a rodinné hodnoty přísně střeženy.[286] Prošli plantážové deníky, obsahující bohaté záznamy o otrocích a o tom, že přes všeobecně rozšířený mýtus nebyly rodiny prakticky nikdy rozděleny prodejem ani výměnou, a že když byl člen rodiny prodán na sousední plantáže, stalo se tak až poté, co dítě dospělo. Lež o tom, že otroctví zničilo černoškou rodinu, může být snadno vyvrácena faktem, že počet černých nemanželských dětí byl bezprostředně po ukončení otroctví skoro stejně nízký jako u bělochů. Počet černých nemanželských dětí byl v roce 1890 menší než 10 procent.[287] Od roku 1890 počet černých nemanželských dětí pomalu vzrůstal až do ekonomického a společenského zrovnoprávnění hnutí za občanská práva. Od tohoto bodu jejich počet vzrůstal prudce.

Více než tři roky jsem byl členem Zdravotního a sociálního výboru louisianského zákonodárného sboru. Maje neomezený přístup k sociálním záznamům jsem zjistil, že od roku 1960 do roku 1990 vzrostly sociální náklady z 5 milionů dolarů na více než 200 milionů (40 násobný nárůst), nepočítaje řadu nových doprovodných programů. Během období této zvýšené sociální pomoci se zároveň zvýšil počet nemanželských dětí, kriminalita, dětská úmrtnost, zneužívání drog a řada dalších významných sociálních ukazatelů. Dospěl jsem k poznání, že sociální systém selhává proto, že počet narozených dětí převyšuje možnosti daňových poplatníků tento systém financovat. Děti se do tohoto systému rodí rychleji než vláda dokáže od produktivních obyvatel vybírat daně, ze kterých by všechno zaplatila. Bylo mi jasné, že problém chudoby může být zlepšen pouze omezením sociálního podporování nemanželských porodů. Bez omezení této porodnosti by sociální náklady a všechny s tím související společenské problémy nadále výrazně narůstaly.

Vláda a média odmítají uznat základní rasové rozdíly, které vytvářejí obrovskou kriminalitu, masivní počet černošských nemanželských dětí a sociální závislost, epidemii pohlavních chorob a studijní neúspěchy černochů, stejně jako destrukci systému veřejného vzdělávání. Ignorování těchto rozdílů věci pouze zhoršuje. A tento úpadek přišel v době velkých vědeckých objevů a výrazně zvýšené produktivity

---

[286] Fogel, Robert W. & Engerman, Stanley (1974). *Time On The Cross: The Economics Of American Negro Slavery*. Boston: Little Brown.

[287] McAlister, B. (1989). To Be Young Black And Male. *Washington Post*. Dec. 28. p. A.

počítačového věku. Díky neudržitelné porodnosti se sociální systém vymkl kontrole. Připravil tak americkou střední třídu o všechny potenciální ekonomické zisky. Ještě před jednou generací dokázal muž v Americe zajistit pro svou ženu a děti solidní živobytí. Pak se pro ženu ze střední třídy stalo nutností, pokud měla mít rodina adekvátní příjem, chodit do práce, protože významnou část příjmu její rodiny spolkly vyšší daně a vyšší platby, nutné pro podporu méně produktivní, množící se barevné populace.

Liberálové často poukazují na to, že na skutečné sociální platby vydává vláda jen malé procento výdajů. Tento argument zní docela přesvědčivě, dokud člověk nezapočítá i vedlejší náklady na sociálně nejnižší třídu. Výplaty sociálních dávek jsou pouhou špičkou výdajového ledovce. Člověk musí započítat náklady na bydlení, potravinové lístky a lékařskou péči. Pro populaci s epidemickým rozšířením pohlavních chorob a častými zraněními z násilí a drog, s vysokou porodností, je lékařská péče drahá. Když člověk sečte náklady na léčbu závislostí, předávkování, často nedonošených dětí a drogově závislých dětí, jde jenom lékařská investice do menšinového drogového problému do miliard dolarů ročně. Protože nejméně 16 procent černochů spadá do kategorie středně těžké mentální retardace (IQ pod 70), mají nárok dostávat na každé dítě značné částky ze sociálního zabezpečení kvůli mentální nezpůsobilosti.

Člověk také musí započítat obrovské náklady na veřejné vzdělávání nemanželských dětí. Čisté náklady na každé dítě jsou minimálně 5 000 dolarů na rok. To je 50 000 na dítě během 10 let vzdělávání neboli 50 *miliard* dolarů na milion dětí. Přidejte další miliardu navíc na sociální dávky, bydlení, potravinové lístky a lékařskou péči během dalšího desetiletí jejich životů. Náklady na kriminalitu, soudy a vězení mohou dalece překročit mnoho miliard dolarů. Jenom škody z krádeží přesahují v Americe miliardy dolarů, nepočítaje v to výdaje pojišťoven ve prospěch obchodů i jednotlivců ve stále zločinnější společnosti. A nemělo by se zapomínat na nevyčíslitelné ztráty, když je produktivní člen společnosti zavražděn nebo zraněn při brutálním pouličním zločinu, jakými je Amerika zamořena.

V roce 1965 jsem o těchto věcech neměl takové množství informací, jaké je dostupné dnes, ale na základě údajů, které jsem měl, jakož i na základě základních rozdílů mezi rasami, o kterých jsem věděl, že existují, a podporován názory a výzkumy řady vědeckých expertů zaměřených na černošské sociální problémy, jsem byl přesvědčen, že hnutí za občanská práva je zhoubou jak pro bělochy, tak pro černochy.

Zvýhodňování menšin

Během debaty o zákonu o občanských právech v Senátu Spojených států se řada jižanských senátorů vyslovila proti návrhu. Spojili se s republikánským prezidentským kandidátem, Barry Goldwaterem z Arizony, který tvrdil, že zákon povede k diskriminaci bělochů. Zákon samozřejmě výslovně zakazoval jakoukoliv rasovou diskriminaci při uzavírání nájmu, v pracovním postupu, při přijímání na školy, při uzavírání smluv a ve veřejných službách, což vytvářelo zdání, že by měl zakazovat diskriminaci jakékoliv rasy. Konec konců tento zákon nezakazoval pouze diskriminaci černé rasy, ale rasovou diskriminaci všeobecně. Aby byli odpůrci zákona přesvědčeni, že nebude možné vykládat si cokoliv nesprávně, byl do něj vložen následující text:

Žádná část tohoto zákona nebude vykládána tak, že jakýkoliv zaměstnavatel musí... udělovat zvláštní výhody jednotlivci nebo skupině na základě rasy, barvy, náboženství, pohlaví nebo národnosti. Tyto jednotlivé skupiny s ohledem na nevyváženost...[288]

Hubert Humphrey, přední zastánce zákona přísahal, že sní papír, na němž je ten zákon napsán, kdyby mělo někdy dojít k tomu, že by na jeho základě byly umožněny nápravné postupy zvýhodňování.[289] Dokonce ani toto prohlášení Goldwatera a ostatní nepřesvědčilo, aby pro zákon hlasovali, a ukázalo se, že Goldwater a ostatní odpůrci zákona měli pravdu. Ačkoliv si většina lidí myslí, že první prezident, který schválil zvýhodňování menšin, byl Lyndon Johnson, ve skutečnosti to byl Richard Nixon,[290] který prakticky zrušil nařízení proti zvláštnímu zvýhodňování ras svým rozhodnutím nerespektovat ho při uzavírání vládních kontraktů.

Později v případu *Webber v. Kaiser Aluminium*, který probíhal v mém domovském státě Louisianě a který se dostal až před Nejvyšší soud, bylo stejného nařízení použito k ospravedlnění vyvážení „početní nevyváženosti“. V pokrouceném zdůvodnění rozsudku soud uvedl, že když zákon o občanských právech říká, že se zvláštní zvýhodňování na základě rasy nevyžaduje, tak se ani nezakazuje. Brian Weber, dělník v hliníkárně, s vyšším pracovním zařazením a lepšími pracovními výsledky nebyl v Kaiser Aluminium povýšen a místo něj byl

[288] Section 703 (J) Of Title VII Of The Civil Rights Act.
[289] Snow, E. (1988). The Grove City Horror Show. *Chronicles*. Nov. p. 1.
[290] Detlefsen, R. (1991). *Civil Rights Under Reagan*. San Francisco: ICS Press.

povýšen méně kvalifikovaný černoch. Jak píše Jared Taylor v knize *Dlážděná dobrými úmysly*, „je ohromující, že Nejvyšší soud požehnal rasovým kvótám na základě jedné části zákona, který má v sobě zakotven jejich zákaz“.[291]

Soud v podstatě řekl, že zákon zakazující rasovou diskriminaci, ji povoluje, pokud je namířena vůči bělochům. Na této bázi může být pojmenován jako Zákon o rasové diskriminaci bělochů, protože se z něj stal zákon typu Norimberských zákonů zaměřený proti americké bílé většině, který podporuje nebo dokonce nařizuje diskriminaci evropských Američanů ve veřejné i privátní sféře.

Jakmile se jednou zvýhodňování menšin rozeběhlo, stalo se jedinou opravdovou cestou, jak dostat značné množství černochů a ostatních minorit na univerzity a pracovní místa. Rovná příležitost nestačila. Černochů s nějakou reálnou kvalifikací bylo příliš málo. K policii a hasičům jsou přijímáni méně kvalifikovaní černoši s nižším skóre v testech a s krátkým pracovním záznamem – někdy dokonce se záznamem v trestním rejstříku – na úkor lépe kvalifikovaných bělochů. Černoši jsou přijímáni na univerzity, právnické školy a absolventské programy s kvalifikačním skóre testů a známkami, se kterými by se bílým uchazečům vysmáli. Bílí podnikatelé s nižšími cenami a lepšími pracovními výsledky jsou odmítáni ve prospěch dražších černochů, odvádějících mizernou práci. Politici v souladu s liberálními médii nepřipustí ani fakt, že zvýhodňování menšin je diskriminace a nadále se odvolávají na to, že jde o *rovnou příležitost* a *rovná práva* pro černochy, přestože je to do nebe volající rasová diskriminace bělochů.

Prokázat, že zvýhodňování menšin diskriminuje lépe kvalifikované bělochy, je snadné. Zákon o občanských právech už ministerstvu spravedlnosti usnadnil starost o lépe kvalifikované černochy. To také ustanovilo právní soubor a nový kádr právníků: „obhájců občanských práv“, kteří sledují takové případy, kde je možnost vysoudit velké částky. Pokud firma diskriminuje lépe kvalifikovaného černocha ve prospěch méně kvalifikovaného bělocha, může čelit nejvyššímu finančnímu trestu a vysokým platbám černošské oběti i jejímu právníkovi. Síla ministerstva spravedlnosti a obhájců občanských práv zajišťuje, že lépe kvalifikovaní černoši žádné diskriminaci nečelí.

Zákon o občanských právech a další zákony tedy napravují stav, kdy skutečně kvalifikovaní černoši čelí diskriminaci – takže černoši s lepší kvalifikací nepotřebují zvýhodňující akce. Ty jsou zaměřeny na zvý-

[291] Taylor, J. (1992). *Paved With Good Intentions*. New York: Carroll & Graf. p. 38.

hodňování zjevně méně kvalifikovaných černochů. A to je přesně to, co zvýhodňující akce dělají. Můžeme si to ilustrovat na precedentním případu Alana Bakkeho v Kalifornii. Bakke, potenciální student medicíny na University of California, který udělal přijímací test s hodnotou přes 90 bodů, nebyl přijat ve prospěch menšin, které tentýž test udělaly s hodnotou přes 30 bodů.

V posledním případě rozhodl Nejvyšší soud o tom, že Hopwood zůstane na Texaské právnické univerzitě. Tak byla zastavena praxe přijímání černošských a mexických studentů s mnohem horšími známkami a mnohem nižším skóre v přijímacích testech na právnickou školu (Law School Admissions Test – LSAT). Odpůrci zvýhodňujících akcí na školách dokázali, že pouze 288 černochů v celé zemi má LSAT na střední úrovni bělošských UTLS (University of Texas Law School). Abych tento bod zdůraznil, oněch 288 nebyli ti, kdo se přihlásili na školu, ale *celkový* počet černochů, kteří – z tisíců účastníků LSAT zkoušek – dosáhli skóre odpovídajícího průměru bělošských studentů UT (University of Texas) právnické školy. Ač se to může zdát neuvěřitelné, v celé zemi nejsou černoši s dostatečnými předpoklady k tomu, aby na této škole zaplnili první ročník.

Zastánci zvýhodňujících akcí americkému národu nepřetržitě tvrdili, že zvýhodňování je nutné, protože diskriminace černochů pokračuje. Přesto Richard Freeman ve své knize *Černošská elita* uvádí, že

V 70. letech vydělávaly černé ženy stejně nebo víc než bílé [ženy] se srovnatelným vzděláním; černé univerzitní profesorky dostávaly o něco větší prémie než jejich bílé kolegyně; černí absolventi vysokých škol dosahovali stejných hrubých příjmů jako bílí absolventi, a všem černošským mužům s vysokou školou narůstal příjem rychleji než bílým...[292]

V roce 1979 vydělávaly všechny černošky o 8 procent víc než běloška se stejnou kvalifikací.[293] Když porovnáte černochy podle předpokladů jako jsou rovnocenné IQ testy, důkaz je takový, že menšina černochů s vysokým IQ, kteří mají IQ odpovídající bělochům, promovala na vysoké škole s lepšími výsledky a má vyšší příjem než jejich bělošské protějšky. Tato fakta jasně ukazují, že schopní černoši v Americe diskriminaci nečelí. Pokud vůbec existuje rasová diskriminace, pak v jejich prospěch. Zvýhodňující akce žádnou skuteč-

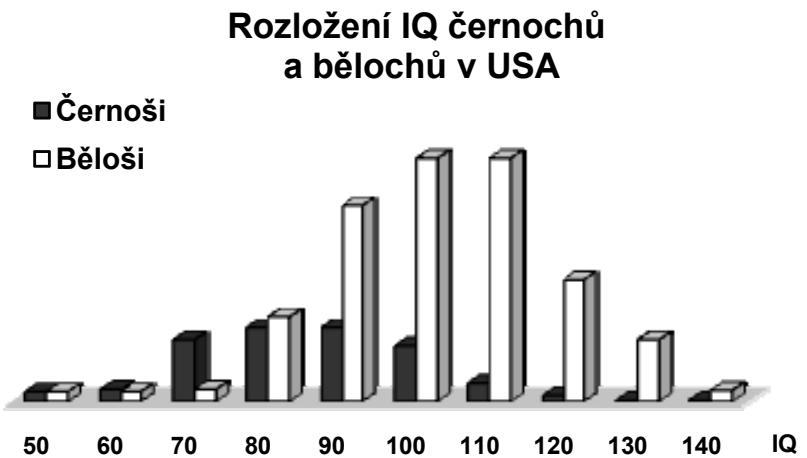
[292] Freeman, R. (1976). *Black Elite*. New York: McGraw-Hill.
[293] National Research Council. *A Common Destiny*. p. 47.

nou diskriminaci černochů neodstraňují. Zastavují jenom diskriminaci černošské neschopnosti.

Nejenže je zvýhodňování menšin hrubě nespravedlivé vůči milionům bělochů, kteří nedostávají práci, povýšení, stipendia, přijetí na vysokoškolská a absolventská studia, ale také má tragický dopad na společnost jako celek. Favorizování méně kvalifikovaných před lépe kvalifikovanými snižuje produktivitu podniků i vlády a způsobuje zvyšování cen a výrobu zmetků. V některých oblastech může diskriminace lépe kvalifikovaných bělochů stát i životy. Zvýhodňování menšin v mnoha policejních sborech a zákon prosazujících složkách otevírá dveře zneužití.

Policejní oddělení New Orleans přijalo politiku zvýhodňování menšin na začátku 70. let. I dnes stále upřednostňuje méně kvalifikované černošské nováčky před lépe kvalifikovanými bělochy. Kromě toho, že černoši mají mnohem nižší skóre v přijímacích testech, jsou často přijímáni černoši se záznamem v trestním rejstříku, který by bílé uchazeče okamžitě diskvalifikoval. Oddělení má také politiku povyšování černých důstojníků na úkor bílých důstojníků s vyšším hodnostním pořadím a s lepšími výsledky, politiku, kterou policejní odbory napadly u soudu. Jaký je výsledek zvýhodňující politiky tohoto oddělení?

V letech 1995 a 1996 byli důstojníci neworleanské policie obviněni z nechutných kriminálních činů včetně vražd, znásilnění, obchodu s drogami a vydírání. Z 50 obviněných důstojníků bylo 48 černochů – a mnoho z nich bylo přijato v rámci zvýhodňování menšin.

V jednom z nejhroznějších incidentů v historii neworleanského policejního oddělení černoška Antoinette Franková,[294] důstojník v rámci zvýhodňující akce, spáchala v restauraci ozbrojenou loupež a pokusila se zabít všechny zaměstnance, aby nezůstali žádní svědci. Když dorazil na místo její parťák, bílý důstojník Ronald Williams, manžel a otec dvou dětí, Franková ho zabila také. Za zvýhodňující akce se nemusí platit jen sníženou produktivitou a odpíráním zásluh, může se za ně platit životy.

Nemorálnost zvýhodňování menšin

Z nějakého důvodu je podle pokřivené morálky New York-Hollywoodského mediálního establishmentu a vlády přípustné popírat občanská práva bělochů. Média nám neustále připomínají nespravedlnost a diskriminaci vůči převážně méně kvalifikovaným černochům, ale nikdy nenazvou zvýhodňující akce tím, čím opravdu jsou: antibělošskou rasovou diskriminací.

Běloši mají pociťovat kolektivní vinu za to, že malé procento bílých Američanů praktikovalo 89 let z celého trvání americké republiky (1776-1865) otrokářství, které skončilo před 133 lety. Přesto jsou to titíž obhájci kolektivní viny, kdo říká, že nemůžete z moru černošské kriminality, který zaplavuje naší zem, vinit celou černou rasu. Žádný právní systém na světě by nedovolil, aby byli mladí lidé trestáni za prohřešky, nebo domnělé prohřešky svých praprapradědečků. Ale pokud černoši považují tento druh práva za morálně správný, mělo by být známo, že je mnohem větší pravděpodobnost, že černoch má předka, který zotročoval černochy, než že běloch má přímého předka, který zotročoval černochy.

Pro ospravedlnění zvýhodňujících akcí se používají všemožné výmluvy. Nejoblíbenějším argumentem rovnostářů je to, že nedělat zvýhodňující akce je totéž jako nechat jednoho běžce startovat 10 yardů za druhým, ale to, co ve skutečnosti obhajují, je nechat vyběhnout jednu vybranou menšinu před zbytkem závodníků. Znamená to, že bychom měli na olympiádě dávat slabším atletům v běhu na 100 metrů 10 metrů náskok?

Věří rovnostáři, že neexistují žádní mladí běloši, kteří vyrůstají v těžkých životních podmínkách, v chudobě, zneužívaní nebo omezení nemocí? Měli by teď tito mladí lidé, před kterými stály obtížné

[294] *Time* (1995). Domestic Crime. Cops And Robbers. A Shocking Murder Highlights The Corruption Among New Orleans' Underpaid. March 20. Volume 145, No. 11.

překážky, ale kteří je překonali díky svým schopnostem a tvrdou prací, čelit diskriminační politice, která nezřídka zvýhodňuje menšiny, jež mohly mít méně těžký život? Zvýhodňující akce nerozlišují potřebnost, ale výhradně rasu. Bohaté, známé děti Johnnie Cochrana, milionářského černého advokáta, který obhajoval O. J. Simpsona, by byly před chudým bělošským dítětem zvýhodněny.

Když jsem se v roce 1968 zapisoval na Louisianskou státní univerzitu, ministerstvo spravedlnosti po univerzitě požadovalo, aby její noví studenti uváděli v osobních údajích svůj původ. Vláda se chtěla ujistit, že je počet menšin na škole dostatečný. Musel jsem zaškrtnout svůj původ v přehledu různých rasových původů. V prvním políčku bylo „Afroameričan", ve druhém „černoch" a vedle „černý". Snad aby se neurazili, dostali černoši tři možnosti, jak popsat svůj původ. Dále byly na seznamu možnosti „mexický Američan", „asijský Američan", „indiánský Američan" a „ostrovan z Pacifiku". Po několika dalších nejasných národnostních původech jsem konečně dorazil k jednomu, který jsem jako běloch mohl zaškrtnout. Byla to možnost, označená prostě jako „ostatní".

Uvědomil jsem si, že my, evropští Američané, jejichž předci vybudovali náš velký národ, vytvořili nástroje naší vlády, vybudovali naši prosperitu naší inteligencí a potem, kteří položili miliony životů, aby náš národ mohl vůbec existovat – jsme teď „ostatní". Dnes jsou nám odpírána ústavní práva, která pro nás naši předci zabezpečili. Když volně opíšeme ústřední heslo hnutí za občanská práva – černoši bojovali za to, aby už nejezdili v zadní části autobusu. Od dob „občanských práv" a kriminality, kterou zplodila, mnoho bílých Američanů v některých částech našich velkých měst – nemůže autobusem jezdit vůbec.

Evoluční vysvětlení

Co jsem se naučil o evolučních faktorech, které vytvořily bílou a černou rasu, perfektně souhlasilo s rasovými rozdíly viditelnými v moderní společnosti.

Před nástupem občanských práv žili černoši ve společnosti kompletně uspořádané podle bílého člověka. Od dob otrokářství museli žít podle bílých hodnot, morálky, náboženských požadavků a institucí, které jim byly nuceny. Dokonce i po zrovnoprávnění byla na černoších vynucována bělošská morálka a když se vyskytlo nějaké kriminální chování, bylo rychle a tvrdě potrestáno. Jak říkali mí liberální odpůrci,

„když si černoch dovolil znásilnit bělocha nebo mu ublížit, zvláště ženě, s velkou pravděpodobností se ani nestihl dostat do vězení“.

Každý černoch věděl, že by byl tvrdě potrestán, kdyby porušil, byť jen mírně, společenské konvence Jima Crowa. Ale dokonce i v tomto represivním systému byla černošská zločinnost stále výrazně vyšší než bělošská. Pak s příchodem „občanských práv“ získali afričtí Američané zákonné zrovnoprávnění a plná politická práva. S touto novou společenskou emancipací přišlo mnoho zajímavých změn. Černí muži začali dominovat profesionálním sportům, které jsou založené na rychlosti. Přísná sexuální morálka, která byla černochovi ukládána otrokářstvím a později pod Jimem Crowem, se v nové svobodě uvolnila a dovolila mu vyjádřit jeho dlouho potlačované sexuální potřeby a agresivní sklony. Bez bělošských omezení mohl být tak sexuálně promiskuitní, jak ho k tomu předurčovaly jeho geny. Silné bělošské společenské konvence, podporující manželské děti a manželství, byly pomalu odstraněny, a černí začali zavádět své vlastní morální standardy.

Bez řádu a disciplíny, ukládaných bílou společností, překonala potřeba okamžitého uspokojení bělošský systém odkládání uspokojení a nechala žít černochy na vlně okamžitého uspokojení z drog a kriminality. Neschopnost odložit uspokojení také vedla ke ztrátě zaměstnání, omezení úspor a k dalším faktorům podporujícím chudobu.

Vzestup černošské politické síly ve velkých městech a programy na zvýhodňování menšin zničily školy, které byly dříve obsazeny schopnými bělošskými učiteli. Jak vzrůstala řídící síla černochů, americká města se výrazně vzdalovala od evropských standardů.

Všeobecný rozklad byl doprovázen většími možnostmi pro černochy v bělošských institucích, kteří měli blízko k bělošskému chování a schopnostem. Jejich vzdělanostní a ekonomické úspěchy vedly spolu s desegregací k jejich odchodu z černošské komunity, která tak přišla o své přirozené vůdce. Dříve na sebe museli brát zodpovědnost za poměry ve své komunitě nejschopnější černoši, a dělali to celkem dobře. Ale jakmile dostali inteligentnější a zodpovědnější černoši možnost utéct do bělošských oblastí, udělali to a tradiční pouta černošské komunity byla přetržena. Zločinecké orgie, kmenové gangy, drogy a sexuální nevázanost položily základ nepořádku, který se stále ještě nepodařilo zvládnout.

Rasově uvědomělí muži jako Carleton Putnam a ostatní, kteří chápali genetické rozdíly v IQ, došli k závěru, že rovná práva nebudou k dosažení stejných výsledků ve vzdělání a práci nikdy dostačovat. Drtivá většina černochů nemůže bělochům konkurovat, zvláště ve vzdělávání

a pracích závislých na vysokém IQ, silném sebeovládání, odkládání uspokojení a dlouhodobém studiu. Není to tak dávno, co se volání rovnostářů po rovných právech změnilo v antibělošskou diskriminaci – eufemisticky nazývanou zvýhodňující akce. Ale i tyto programy byly odsouzeny k neúspěchu kvůli evolučním rozdílům, které jsou k zásahům do prostředí hluché.

Hluboce zaryté evoluční rozdíly se postupem doby ve skutečnosti ještě prohlubují, protože jsou to nejinteligentnější černošky, kdo má nejméně dětí, zatímco černoši vykazující nejzakořeněnější sexuální a fyzickou agresivitu – stejně jako omezené sebeovládání, které je doprovázeno nízkou inteligencí –, jsou otci mnoha dětí.

Rasová morálka jednotlivců a skupin

Když jsem objevil obrovské rozdíly mezi rasami, tak jsem samozřejmě nepopíral, že existují jednotliví černoši s dobrým charakterem a inteligencí, a samozřejmě i jednotliví běloši se špatným charakterem a nízkou inteligencí. Mí liberální přátelé říkali, že díky tomu by se mělo uvažovat jen o jednotlivcích místo o rasách. Média to také bez ustání omílala a řada lidí to v debatách se mnou papouškuje, aniž by o tom hlouběji přemýšleli.

Celá tato myšlenka, pocházející od vlády, páchne pokrytectvím, protože v té samé době, kdy vládní představitelé chrlili argumenty o tom, že jsme všichni originální jedinci – zároveň spouštěli obrovské programy zohledňující skupiny a rasy. Takzvaná občanská práva vzala jednotlivci právo vybrat si život ve své vlastní skupině. Ne všichni černoši ke spravedlivému zacházení při zlepšení platů a povýšení potřebovali hnutí za občanská práva, to mělo za úkol pomoci rase *jako celku*. Zvýhodňující akce diskriminovaly lépe kvalifikovanou skupinu evropských Američanů a tvrdilo se, že je nutné podat černochům pomocnou ruku, dokonce i přesto, že řada jednotlivých černochů už byla nahoře a řada bělochů úplně dole.

Amerika byla na začátku 60. let skoro z 90 procent bílá a dřívější imigrační zákony zachovávaly etnický ráz země. Ale imigrační zákon z roku 1965 diskriminoval potenciální evropské přistěhovalce *jako skupinu*.

Zatímco běloši, jak liberálové tak konzervativci, zaníceně mluvili jen o obavách o jednotlivce, všechny menšiny v zemi vykazovaly životní zájem o *své dědictví, své vůdce* a *své zájmy*. Snažily se protlačit

své lidi do všech odvětví společnosti, od sálů vlády po sportovní stadiony, od úřadu starosty až po volbu středoškolské královny.

Zatímco běloši hovoří o hlasování pro nejlepšího kandidáta bez ohledu na rasu, černý kandidát se může spolehnout na pevnou podporu černošských voličů, dokonce i když je to usvědčený drogový delikvent jako Marion Barry. Každý bílý kandidát pečlivě zvažuje odpovědi na otázky, co by udělal pro „černošskou komunitu“ nebo pro „hispánskou komunitu“. A každý bílý kandidát si dává velký pozor, aby se černochů nedotknul. Jakýkoliv reportér, který by se odvážil zeptat „jak podpoříte bílou komunitu?“, by byl svými kolegy znemožněn.

Mexičané dávají otevřeně najevo své rasové uvědomění, vyjádřené dokonce i v názvu jejich populární aktivistické skupiny La Raza Unida, což doslovně znamená Spojená rasa. Když jsem zjišťoval fakta o rase, začal jsem si všímat, že doslova tisíce organizací jsou zasvěceny rase: Asociace černých zdravotních sester, Asociace černých policistů a Organizace afroamerických učitelů. Ale soudy zakazují vytvoření Unie bílých policistů nebo Asociace bílých zdravotních sester.

Když studenti otevřou své učebnice dějepisu a najdou si odkazy na *černé Američany* nebo Afroameričany, má to vždy pozitivní význam jako „černí Američané značně přispěli ke kultuře Spojených států“. Když je použit termín *bílá rasa*, skoro vždy je spojován s rasovým vykořisťováním, jako „bílí Evropané ukradli Indiánům jejich zem“ a „zotročili Afričany“. U Martina Luthera Kinga Jr. nalézáme odkaz „velký černý muž“, zatímco Thomas Jefferson a George Washington jsou „velcí muži“ a nikdy nejsou označováni jako „velcí bílí muži“.

Vůdci černochů, Mexičanů, Židů a ostatních menšin svým lidem neustále připomínají zájmy skupiny, dědictví skupiny, potřebu vzájemně se podporovat a podporovat svou komunitu a potřebu lpět společně na vlastních zájmech. Bělochům je tvrzeno, že dělat to samé je něco ďábelského a nekřesťanského.

V 16 letech jsem toto pokrytectví prokoukl. Ačkoliv média žvaní o „rasovém mýtu“ a propagují všechny jako „individuality“, mezi černochy, Mexičany, Indiány, Židy a ostatními skupinami nepřetržitě podporují hrdost, zatímco zároveň s tím vštěpují evropským Američanům kolektivní vinu. Dnes se média usmívají dokonce i na akce a pochody „homosexuální hrdosti“. Umíte si představit jejich reakci na pochody „bílé hrdosti“?

V době, kdy vláda vyhlásila svou oddanost „barvoslepé společnosti“, se opírala o rasu v tisících politických rozhodnutí a programů

diskriminujících evropské Američany a ohrožujících naše životy, naše svobody a samotnou existenci našich budoucích generací.

- **Když svá práva hájí černoši, média to označují jako lásku a bratrství. Když svá práva hájí běloši, média to nazývají „nenávistí“ a „fanatismem“.**
- **Rasová diskriminace vůči lépe kvalifikovaným černochům se nazývá „rasismus“ a „rasová diskriminace“ – vůči lépe kvalifikovaným bělochům „zvýhodňující akce“ a „rovná příležitost“.**
- **Když menšiny dávají na odiv očividnou pýchu na své dědictví, je to hodnoceno jako dobré pro jejich sebeúctu. Když to dělají běloši, je to důkaz našeho etnocentrismu.**
- **Když dojde k ojedinělému útoku bělocha vůči černochovi, média to prezentují jako zločin „nenávisti“. Miliony černošských napadení bělochů jsou prostě „zločiny“.**
- **Zmiňování diskriminace a sto let starého otroctví černochů je „ozdravné“. Zmiňování milionů bílých obětí černošských zločinů je „nenávistné“.**
- **Někdejší segregace ras ve školách a bydlení byla „morálním zlem“. Integrace, která vyústila v destrukci našich velkých měst a loupeže, vraždy, znásilnění a napadení milionů bělochů, je „morálně správná“.**
- **Staré filmy, zobrazující přátelské a dobrosrdečné černošské číšníky a služky, jsou „ponižující“. Tisíce způsobů dnešního mediálního vykreslování nevýslovně špatných bělochů, dělajících menšinám všechny druhy odporných věcí, jsou „povznášející“.**
- **Když černí revolucionáři (jako Eldridge Cleaver) vychvalují znásilňování bělošek, jsou vzýváni jako „řečnicky působiví“. Běloch, který pouze upozorní na problém černošského znásilňování, je „rasista“.**

Dvojí metr

Začínal jsem vidět dvojí metr a pokrytectví všude, kam jsem se podíval. Ne že bych nenáviděl černochy. Stále jsem ctil vzpomínku na Pinky, naší rodinnou hospodyni, a stále jsem respektoval někdejší černé spolupracovníky z Garyho garáže. Dokonce ani po zjištění faktů o celonárodní epidemii černé zločinnosti, která zasáhla tolik našich lidí,

jsem necítil k černochům nenávist. Poznal jsem, že je jejich evoluční mechanismus chování ovlivňuje stejně, jako dělají z tygra jeho geny obávanou šelmu. Člověk nemusí nenávidět tygra, aby se vyhnul jeho doupěti. Černoši nemusí nutně ubližovat *úmyslně*. Dělají to, co je jim přirozené v cizím prostředí, ve kterém ztrácí svou duši. Jak řekl Abraham Lincoln, „krátce řečeno trpí obě strany. Pokud bude toto přiznáno, pak získáme rozumný důvod, proč bychom měli žít odděleně“.[295]

Nechtěl jsem je utiskovat, ubližovat jim, zavírat je nebo vykořisťovat. Prostě jsem chtěl žít ve společnosti, kde budou moje děti vyrůstat úspěšně a v porozumění, v kráse a bratrství. Věděl jsem, že tyto ideály jsou možné ve společnosti mého evropského dědictví a nemožné v integraci a multikulturalismu.

Došel jsem k závěru, že zakládající otcové Ameriky měli pravdu, že jediné možné řešení rasového problému je umožnit svobodnou separaci. Není to snadné řešení, ale je jediné možné. Černoši nikdy nemůžou být úplně šťastní pod našimi normami a kontrolou, a nás nikdy neuspokojí ty jejich. Bez ohledu na cenu nebo na oběti je separace jediné dlouhodobé řešení, pokud se Amerika nemá proměnit v zemi nenávisti a degenerace – multikulturní noční můru konfliktu a úpadku.

Dva nejpopulárnější černošští vůdci 20. století, Marcus Garvey a Louis Farrakhan, tento koncept podpořili. Velká většina bělochů, kdyby si mohla vybrat, by to uvítala, stejně jako každá rasa, která vyhledává možnost být mezi sebou, kdykoliv je to možné. Spousta liberálů, kteří svými hlasy jednoznačně podporují integraci, toto téma obchází obloukem. Na tom, dovolit každé rase sdílet svůj osud se svými vlastními lidmi, není nic špatného. Dobrovolná separace je daleko lepší než rasová válka, rasová nenávist a zlost.

Věřil jsem a stále věřím, že rasová separace přijde. Jediná otázka je, zda jí bude dosaženo dohodou nebo rasovou válkou. Právě černá komunita často vyjadřuje válečné nálady. Každý je může vidět v divoké obhajobě genocidy bělochů v projevu Farrakhanova zástupce, Khalida Mohammeda, na Howard University v roce 1994[296] před nadšenými černochy po osvobození O. J. Simpsona. Černoši vědí stejně dobře jako běloši, že integrace není odpovědí na rasový problém. Dokonce i James Meredith, muž, který kdysi stál na samotném vrcholu občan-

---

[295] Lincoln, A. (1953-55). *Collected Works*. The Abraham Lincoln Assoc. Springfield, Illinois. Roy P. Basler, Editor; Marion New Brunswick, NJ: Rutgers University Press. Contents: Vol. 1. 1824-1848.--2. 1848-1858.--3. 1858-1860.--4. 1860-1861.--5. 1861-1862.--6. 1862-1863.--7. 1863-1864.--8. 1864-1865.—Index. *The Collected Works Of Abraham Lincoln*, Edited By Roy P. Basler, Rutgers University Press, 1953. September 1859 (Vol. III. p. 99).

[296] *Amsterdam News*. (1994). Khalim Muhammad Reiterates Call For Black South Africans To Kill. Nov. 19.

ských práv v integraci University of Mississippi, opakovaně odsoudil zničující dopad integrace na černošskou komunitu.

Je na čase napravit křivdy, říkal jsem si. Černoši byli vytrženi ze své domoviny a převezeni do cizí země. Na toto zlo se jistě nedá odpovědět ještě větším zlem rasové integrace a zničením západní civilizace. Jediným řešením je separace na tomto kontinentu nebo kdekoliv jinde tak, aby mohli všichni lidé svobodně vytvářet společnost, odpovídající jejich potřebám a duši. Thomas Jefferson, autor naší Deklarace nezávislosti a listiny základních práv a svobod věděl, že rasy „stejně svobodné nemůžou žít v jedné zemi". Teď nastal čas, aby si všichni chránili svou rasovou nezávislost, svá vlastní práva a svobody a nejzákladnější právo všech lidí určovat si svůj osud svým vlastním přičiněním.

Bylo to uprostřed 60. let, kdy jsem si myslel, že lidi určitě musí vidět katastrofální směřování našeho národa. Modlil jsem se, aby k probuzení našich lidí bylo ještě dost času, ale pak se stalo zjevným, že imigrační zákon z roku 1965 mění rasové složení Ameriky hroznou rychlostí. Můj přítel, který byl v New Orleansu velmi známým autorem, se mnou jednou seděl v Café du' Monde ve francouzské čtvrti a přirovnal Ameriku k *Titanicu*. Řekl, že naši státní loď můžou potopit dvě věci: geny a půda. Zeptal jsem se ho, co tím myslí a on odpověděl, že masivní příliv cizích genů na americkou půdu.

Přirovnal náš národ k Titanicu; hrozícím ledovcem byla rasa. Naši vůdci předstírali, že rasový ledovec je jen chuchvalec mlhy. Když jsme tvrdě narazili na rasovou skutečnost, bylo nám řečeno, že beton a ocel naší ústavy a naší kultury udrží státní loď na hladině. A dokonce i když rasová invaze začala trhat trup lodi pod čarou ponoru veřejného souhlasu, spousta lidí na horní palubě odmítala uvěřit, že by naše loď mohla jít ke dnu. Ale skrze díru ve dně lodi se do ní dostal příliv cizí masivní imigrace a státem podporované neomezené porodnosti, který nás stahoval ke dnu. Některé části lodi se rychle potopily. Jiné části se dokonce zvedly proti obzoru. Ale temné vody neustále stoupaly vzhůru, světla civilizace začala poblikávat a celá loď šla ke dnu.

Drew Smith, autor *Dědictví tavicího kotle*, svou analogii uzavřel. „Podívej se na ten rozervaný trup lodi!" zahřímal na mne. „Tu díru tam udělal imigrační zákon z roku 1965. Drž si čepici, hochu, co nevidět budeme až po krk ve vodě!"

KAPITOLA 13:
ROSTOUCÍ PŘÍLIV BAREVNÝCH

Když jsem byl na střední škole, byl jsem přesvědčen, že rasové rozdíly existují, jsou vrozené a že nucená integrace škol a společnosti bude mít tragické následky. Zdálo se zřejmé, že Amerika podstoupí pomalou přeměnu směrem k rasově smíšené společnosti s odpovídajícími demografickými změnami podobnými těm ve starověkém Egyptě a starověké Indii. Snad je ještě čas, myslel jsem si – i když to bude trvat několik generací –, ukázat evropským Američanům pravdu a předejít tak hrozící tragédii. Doufal jsem, že by vzrůstající počet vědeckých důkazů o rasových skutečnostech mohl časem triumfovat a obrátit směřování našeho národa k vlastní záchraně. Nicméně materiály, které jsem četl, ukazovaly, že tolik času rozhodně nemáme.

Četl jsem knihy Madisona Granta a Lothropa Stoddarda, napsané v prvních desetiletích tohoto století, které předpovídaly „rostoucí příliv barevných“[297] a „zánik velké rasy“,[298] který podle nich způsobí velká imigrace menšin a jejich vysoká porodnost. Jejich varování pomohla prosazení zákonů o omezení přistěhovalectví v letech 1917 a 1924 a dokonce i ve Walter-McCarranově imigračním zákonu z roku 1952, který prošel Kongresem přes veto prezidenta Harryho S. Trumana. Restriktivní legislativa neměla za úkol udělat z Ameriky kompletně bělošský národ, ale snažila se v Americe jednoduše udržet rasový status quo. Krátce po schválení zákona v roce 1952 Eisenhower, pravděpodobně svým nejdůležitějším rozhodnutím v prezidentském úřadě, rázně zastavil masivní příliv Mexičanů a vrátil je za jižní hranici.

Až do poloviny 60. let byla Amerika téměř z 90 procent bílá. Tento stav trval dvě třetiny století. Tím pádem se zdálo, že události alespoň některé z předpovědí Granta, Stoddarda a dalších nepotvrdily. Většina imigrantů na začátku 20. století možná neměla anglosaský původ, ale rozhodně byli evropského původu, a až do 60. let drtivá většina z nich zapadala do angloamerické kultury. Mezi všemi evropsko-americkými etnickými skupinami zavládla angličtina.

Uprostřed 60. let však americká vláda vyhlásila tři politické cíle, které významně ohrožují budoucnost evropských Američanů. Vláda prezidenta Lyndona Johnsona zavedla:

---

[297] Stoddard, L. (1969). *The Rising Tide Of Color*. New York: Scribners & Sons.
[298] Grant, Madison (1970). *The Passing Of The Great Race*. New York: Amo Press.

1) **masivní nucenou integraci škol a bydlení**
2) **daňové subvencování masivních sociálních výdajů na nemanželské děti (mezi menšinami disproporcionálně vysoké)**
3) **likvidaci amerických imigračních zákonů a politiku zvýhodňování příjmu mas neevropských imigrantů.**

Všechny tyto body měly na demografii Ameriky obrovský dopad. Carleton Putnam a řada dalších se snažili Ameriku před důsledky takové politiky varovat. Já jsem se snažil svým způsobem dělat totéž, ale jako středoškolský student jsem se cítil bezmocný.

Než bych vypisoval všechny argumenty přesvědčující mě o tom, že změny v demografii Ameriky budou mít hrozné důsledky, uvedu raději osobní zážitek. Po svém zvolení do louisianské sněmovny reprezentantů v roce 1989 jsem navštívil svou starou základní školu. Gentilly Woods, kdysi úhledná a upravená čtvrť, teď byla převážně černošská a zanedbaná. Velká část domů, které kdysi vypadaly jako čerstvě natřené, teď byla popraskaná, oloupaná, s neupravenými trávníky plnými plevele. Od několika málo evropsko-amerických starousedlíků jsem zjistil, že vloupání, vandalismus a přepadení, která tu kdysi byla tak vzácná, jsou teď na denním pořádku. Když jsem pomalu projížděl dolů naší ulicí, kolem polorozpadlých aut postávaly skupinky drsně vyhlížejících černochů, kteří vrhali nepřátelské pohledy na neznámého bělocha, který si dovolil vstoupit do *jejich* čtvrti.

Měli pravdu, protože jsem byl v místech, kam jsem už nepatřil. Díval jsem se na vypálenou kostru domu, kde kdysi bydleli pan a paní Aikenovi, a když jsem projížděl kolem domu Marktonových, sotva jsem na něj viděl – předzahrádka byla plná krámů a zarostlá čtyři stopy vysokým plevelem.

Nezlomné zbytky zůstavších bělochů ví, že se věci během let změnily, ale museli se přizpůsobit a najít cestu, jak se přes příkoří a násilí přenést. Změny byly tak postupné, že jejich pokračováním nebyli šokováni, ale smířili se s ním.

I když od mé poslední návštěvy uběhlo už pár let, mé vzpomínky na tuto čtvrť se staly po překročení jejích hranic opět živými. Připadalo mi to, jako bych byl pryč jen několik hodin. Teď tyto staré vzpomínky narazily na obraz současného stavu a já jsem se cítil zmateně a nejistě. Bylo to podobné jako navštívit zdravého přítele a pak ho po několikatýdenním odloučení vidět chřadnout. V obavě, že jsem si čtvrť svého mládí zidealizoval, jsem hned po návratu do svého předměstského bytu vylovil staré fotografie. Tyto fotografie jasně ukazovaly prostředí ještě hezčí, než jaké jsem si ho pamatoval. Album bylo

plné dobře udržovaných domů, často s kvetoucími květinami a pečlivě zastřiženými keři; dlážděných chodníků a stěn domů, které vypadaly jako čerstvě natřené. Čisté ulice lemovala naleštěná auta. Ještě neuvěřitelněji vypadaly fotky rozzářených dětských tváří, se kterými jsem v dětství strávil tolik šťastných chvil.

Za mého mládí vídal člověk na ulicích, na dvorech a v parcích zdravě vypadající obličeje. Ti všichni teď byli pryč a nahradili je tmaví, naštvaní teenageři s jizvami a velkými kazeťáky; často s pistolemi a kokainem po kapsách, ohrožující ulice, kam se teď děti neodvažovaly vyjít. To je obrázek, který se tak často opakuje všude po celých Spojených státech.

Příběh zbývajících bílých obyvatel Gentilly Woods připomíná pořekadlo o žábě v hrnci vody. Když se zvyšuje teplota velmi pomalu, nebohé zvíře nepozná nebezpečí až do doby, kdy se voda vaří a je už příliš pozdě. Nelze tento příběh přenést na tradiční Američany? Nejsou Američané příliš uchlácholení vlažnou vodou na to, aby si uvědomili, co je čeká?

Američané mohou vidět záblesk budoucnosti naší země, když se podívají na centra našich měst. Politická korupce, mizerné školství, drogový problém, kriminalita, sešlé domy a dokonce odpadky na ulicích – to všechno je ukázka nadcházející atraktivity Ameriky 21. století. Když bude mít celá Amerika rasové složení jako centra měst, nebude tu žádná bílá infrastruktura, žádný bílý roh hojnosti daňových příjmů, ulehčující Třetímu světu. Kriminálníci už nebudou drženi na uzdě bílými policisty, prokurátory, právníky a soudci, a scvrklé bělošské daňové poplatky nebudou stačit na zajištění justičního systému a věznic nutných k zavírání zločinců. Těm rasám, které si nedokáží zajistit bydlení, jídlo, lékařskou péči a školství, už to stárnoucí a ubývající evropská populace nebude velkoryse poskytovat. Když jsou ke konci 20. století v centrech měst tak špatné podmínky, o kolik horší budou bez většiny obětavé pomoci produktivní bílé Ameriky? Když bude celá Amerika pod vlivem genotypu z center měst, změní se v zemi na úrovni někde mezi Mexikem a Haiti.

Tato přeměna může být podobná haitské revoluci. Kvůli zřetelné rasové hranici, která tak často doprovází majetné a nemajetné, budou mít vůdci revolucionářského proletariátu černých mas jasný cíl: lidi se světlou kůží. Ohně rasové nenávisti a závisti zažehnou ti, kdo svalují vinu za černé a hnědé neúspěchy na bílý rasismus a útlak, kteří nikdy nečelí realitě rasových rozdílů. Ať přijde nadvláda barevných skrze obrovské násilí jako během genocidy bělochů na Haiti koncem

18. století nebo jen prostřednictvím lístků ve volebních urnách, bude pro Ameriku zničující. Jestliže tomu nezabráníme, rasová revoluce barevných změní Ameriku k nepoznání, a pro zbytky menšinové bílé populace bude strašnou zemí.

Jak už jsem naznačil dříve, možná nejlepším zvěstovatelem americké budoucnosti je hlavní město naší země, Washington D.C. Přestože má téměř neomezenou finanční podporu celého amerického národa, je to jedno z nejšpinavějších a nejnebezpečnějších měst s jednou z nejhorších úrovní vzdělání v celé Americe. Starosta města z 90. let, který je už konečně mimo úřad, byl kokainista a děvkař, který byl po svém drogovém odsouzení *opět* zvolen.

Americké Haiti nebo Mexiko není nevyhnutelné. Pokud během prvních desetiletí 21. století získají zpět kontrolu nad svou vládou, svými médii a svými hranicemi, můžou se bílí Američané tomuto osudu vyhnout. Dokonce i když se běloši stanou demografickou menšinou, bude tu díky naší inteligenci a organizačním schopnostem i za generaci ještě dost bělochů na to, abychom ve fyzickém revolučním boji zvítězili – ale pouze když budeme rasově probuzení a budeme mít silnou vůli a vidinu jistého cíle. Jenže čím nás bude méně, tím větší oběti a útrapy budeme muset v budoucí bitvě o svobodu a přežití vynaložit. Čím déle budeme otálet, tím obtížnějšímu boji budeme my – a ještě více naše děti – čelit.

V posledních letech 20. století jsou bílí Američané neuvěřitelně lhostejní k nejdůležitější otázce, před kterou země stojí: je to rychlá přeměna převážně bílého národa na barevný. Při demokratické formě vlády je u těchto změn velká možnost, že obrátí společnost vzhůru nohama, a tento proces je v Americe pozdních 90. let v plném proudu. Neomezuje se to jen na Ameriku, dramatické demografické změny probíhají i v Kanadě, Anglii, Austrálii, Francii a mnoha dalších bílých národech. Kromě rasově souvisejících faktorů přeměňuje Ameriku z rozlehlého a na zdroje bohatého národa na daleko hustěji obydlenou zemi s poškozeným životním prostředím také nekontrolovatelná imigrace. Žádný velký národ nikdy v historii nepodstoupil tak rozsáhlou změnu populace za tak krátkou dobu.

Neznalost Američanů ohledně této zásadní změny je udivující. Masmédia se k této obrovské změně staví, skoro jako kdyby nešlo o nic důležitého. Když už to vůbec zmíní, vykreslují tuto změnu jako něco, co prospěje naší ekonomice a co nás kulturně obohatí.

Někteří příslušníci naší rasy – kteří žijí v komunitách a čtvrtích, které jsou stále převážně bělošské – si myslí, že zbytek Ameriky je nedotčen

stejně jako jejich vlastní čtvrti. Ale tato změna neprobíhá jen v ulicích Miami, Los Angeles nebo Detroitu. Její dopad můžeme najít ve zvýšené kriminalitě a školních problémech ještě nedávno úplně bílých komunit, jako je odlehlé Fargo v Severní Dakotě nebo Des Moines v Iowě. Ve skutečnosti budou tyto změny katastrofální jak pro náš genotyp, tak pro západní společnost, kterou vytvořilo naše evropské dědictví.

Dvěma hnacími motory těchto zásadních změn jsou masivní nebělošská imigrace a rozdílná porodnost bělochů a barevných. Imigrace barevných a jejich sociální pomocí vyvolaná vysoká porodnost nejsou náhodné výsledky nějakého přirozeného procesu; je to výsledek vládní politiky, rasově diskriminující lidi evropského původu.

Cizí invaze

Většina expertů předpokládá, že v roce 2050 budou ve Spojených státech běloši menšinou. Podle některých předpokladů tento mezník přijde dokonce ještě dříve, za desetiletí nebo víc, podle toho, jak se rasové změny stále urychlují. Barevná populace už teď narůstá rychleji, než se předpokládalo. Pokud vláda nezmění svou politiku – a nezmění ji radikálně –, tak než dosáhnou středoškoláci z roku 2000 důchodového věku, oni a jejich děti zjistí, že jsou menšina a že jsou přehlasovatelní nejen v našich velkých městech, ale v celé Americe.

Víc než 95 procent legálních i nelegálních imigrantů přicházejících do Spojených států tvoří barevní. Jelikož jsou tak imigrační zákony postaveny, nejschopnější národy na Zemi – ty evropské – můžou mít jen nepatrné procento imigrantů, zatímco národy Třetího světa jako Mexiko doráží k našim břehům v počtech, jaké nemají v historii obdoby. Federální vláda navíc není ochotná prosazovat naše imigrační zákony a zabránit každoročnímu přílivu milionu ilegálů (převážně barevných). Amerika má také široký sociální systém, financující porodnost barevných (hlavně černochů a Hispánců). Výsledkem jsou demografické změny, napadající kulturní a ekonomickou podstatu, která charakterizuje Ameriku od dob jejího založení až do dnešních dnů.

Mnoho Američanů kalkuluje s falešným dojmem, že americká přistěhovalecká politika funguje selektivně podle schopností a kvalifikace. Ve skutečnosti nemá velká část legální imigrace se schopnostmi vůbec co dělat. Je založena na „znovusjednocení rodiny“ a cizí příslušníci těchto rodin můžou být klidně negramotní, duševně nemocní či dokonce HIV pozitivní. Kvůli přídělovým kvótám toto „znovusjednocení“ brání v imigraci spoustě Evropanů s výjimečnými schopnost-

mi a kvalifikací. V oblasti ilegální imigrace samozřejmě neexistují vůbec žádná selektivní pravidla. Řada z lidí v této ilegální vlně jsou kriminálníci nebo paraziti, kteří tradičně přichází ze stejného důvodu, který vám řekne lupič, když se ho zeptáte, proč vyloupil banku: „Protože tam jsou peníze!“ To mi připomíná citát vedoucího židovského komunistického špiona Lincolna Trebische, který při vstupu do Německa po příjezdu ze sovětského Ruska poznamenal: „Hledám vlast. Kde najdu nějakou levnou?“

Dokonce i takzvaní vítaní kvalifikovaní imigranti ze Třetího světa, kde jsou standardy mnohem nižší, jsou obvykle méně kvalifikovaní než jejich americké protějšky. Například lépe kvalifikovaný, v Americe narozený doktor filozofie čelí diskriminaci na vysokých školách napříč Amerikou všude, kde jsou přijímáni neameričtí, barevní učitelé, aby byla zaplněna kvóta zaměstnanosti menšin.

Média tyto rasové změny za stálého vodopádu úspěšných příběhů oslavují. Noviny otiskují příběhy o středoškolských rozlučkách a úspěšných podnikatelích, někdy i s celostránkovým obrázkem rozzářených úsměvů cizokrajných přistěhovalců a jejich početných rodin. Ale jak často média zmiňují mnohem běžnější souvislost mezi imigranty a zločinností? Proti každému účastníkovi absolventského večírku můžeme postavit stovky drogových dealerů, lupičů, vrahů a členů organizovaného zločinu. Proti každému milionářskému přistěhovalému podnikateli můžou být postaveny stovky imigrantů, zabředlých v sociálním systému, jejichž největším talentem je produkování dětí, o které se kolektivně starají všichni produktivní Američané.

Média neustále ukazují úspěchy imigrantů jako důkaz, že „americký sen“ žije, ale nikdy neukazují jasný obraz imigrantské verze „americké noční můry“. Takový je i příběh Colina Fergusona, bělochy nenávidícího ilegálního imigranta, který získal pobyt díky sňatku a který nakonec na dráze newyorského Long Islandu zastřelil 25 lidí. Místo aby toho bylo využito jako argumentu pro omezení imigrace, prezident Clinton a ostatní liberálové použili Fergusonův případ k volání po kontrole zbraní. Soustředění se liberálů na počty zbraní místo na počty a kvalitu imigrantů je perfektním příkladem rozkladu establishmentu. Rozmach zločinnosti v Americe s počtem zbraní nesouvisí; souvisí s počtem rasových menšin. Jak už bylo uvedeno dříve, porovnání amerických a evropských statistik zločinnosti jasně ukazuje, že bílí kupci zbraní v Americe mají stejně nízký počet kriminálních činů jako v Evropě, kde jsou zbraně omezeny.

Nepoměr mezi množstvím spáchaných zločinů v Americe způsobují cizinci. Plnou jednu čtvrtinu vězňů ve federálních věznicích tvoří ne-

američtí občané – proporcionálně třikrát víc, než by odpovídalo jejich zastoupení v populaci.[299]

Ačkoliv jsou tato čísla obrovská, nezahrnují naturalizované cizince a mladistvé ani dospělé děti cizinců, jež se narodily v Americe (které získaly občanství narozením). I když by člověk mohl předpokládat, že většina cizinců je zavřená za pašování drog, skutečnost je taková, že víc než čtyři pětiny jich jsou ve federálních věznicích za obchod s drogami *uvnitř* Spojených států.

Cizinci v Americe ovládají nelegální obchod s drogami neuvěřitelně disproporcionálním způsobem. Ve skutečnosti je nigerijský heroin od dovozu a distribuce spojen s ruskými (židovská mafie z Ruska) a jihoamerickými kartely až po černé pouliční dealery. Jedním z největších problémů, kterým Spojené státy čelí, je jednoznačně menšinový charakter těchto obchodníků.

Poslední poznatky Ameriky ohledně nigerijských imigrantů nabízí ponurý pohled na současný směr vládní politiky, který lze označit jedině jako sebezničující. Úředníci americké exekutivy odhadují, že ze 100 000 Nigerijců, žijících ve Spojených státech, má 75 procent závažné kriminální aktivity a zodpovídá za 40 procent veškerého heroinu pašovaného do Spojených států. Pokud vládní úředníci připouští, že tři ze čtyř nigerijských emigrantů jsou zločinci – a přesto je nechávají okrádat americké občany –, nejsou zločinci jen Nigerijci, ale i úředníci federální vlády, kteří to tolerují.[300] [301]

Masivní imigrace zplodila v posledních třech desetiletích takový organizovaný zločin, tolik zločinců a kriminálních činů, že to překonává i mafii a ostatní syndikáty za prohibice. Nové etnické zločinecké mafie zahrnují od pašování drog po pouliční gangy Mexičany, Číňany, Japonce, Jihokorejce, Kolumbijce a Rusy (Židy). Sicilský organizovaný zločin je dnes v porovnání s neevropskými mafiemi jen malým hráčem.

Mimořádné náklady, spojené s organizovaným zločinem, díky vládní imigrační politice Spojených států hrůzně narůstají. Jen jedna část organizovaného zločinu, drogový problém, má široké dopady, které jdou daleko za rámec trestního stíhání a uvěznění dealerů. Kolika zničenými životy a rozbitými rodinami byla zaplacena tato daň? Kolik zločinů lze připsat narkomanům? Jak moc ovlivňuje závislost a zneužívání drog sociální systém, bydlení, potravinovou pomoc a lékařskou péči?

---

[299] Senate Committee On Government Affairs, Permanent Subcommittee On Investigations. Investigations Of The INS Criminal Alien Program, Minority Staff Statement (1993). Nov. 10

[300] Simcox, D. (1993). Senior Fellow At The Center For Immigration Studies. *Social Contract Magazine*. Spring.

[301] *The New York Times* (1994). April 5.

Dalším podstatným výdajem na legální i nelegální imigranty jsou vysoké platby za jejich zdravotní péči, která je obvykle poskytována na účet daňových poplatníků. Z 22 milionů Hispánců v Americe je nejméně šest milionů nepojištěných. Když člověk připočítá miliony černochů, využívajících lékařskou péči a zaplavujících veřejné nemocnice velkých měst, začíná rozumět slovu *krize* v „krizi zdravotní péče". Kvůli těm, kteří si svou lékařskou péči neplatí, ať už pojištěním nebo jinak, stoupají ceny lékařské péče pro ty, kteří ji platí. Produktivní Američané platí kromě zdravotní péče těm, kteří ji neplatí, rostoucí daně, které stále víc zatěžují rodiny střední třídy.

S 9,1 procenty na podpoře dostávají imigranti na sociální podpoře víc peněz než rodilí Američané. U některých skupin černých imigrantů je toto procento ještě podstatně vyšší. Například 27,9 procent Dominikánců je na sociální podpoře. Nikdo neví, o kolik víc jich je na dalších bezhotovostních programech jako potravinové lístky, sociální ubytování a lékařská péče. Existují důkazy, že v programech spravovaných kraji, jako je sociální ubytování, jsou počty imigrantů ještě vyšší.

Imigrace a porodnost cizinců také zvyšují náklady na vzdělání.

ČISTÉ NÁKLADY STÁTU NA IMIGRANTY: FAKTA[302]	
Veřejné vzdělání, K-12	$20 230 000 000
Veřejné vyšší vzdělání	$6 260 000 000
ESL a bilingvní vzdělání	$4 040 000 000
Potravinové lístky	$3 666 000 000
AFDC	$3 210 000 000
Další náklady na bezpečnost	$2 760 000 000
Podpora bydlení	$2 980 000 000
Sociální zabezpečení	$25 530 000 000
Vrácená částka daně z příjmu	$4 370 000 000
Bezplatná lékařská péče	$14 550 000 000
Zdravotní péče A a B	$6 070 000 000
Justiční systém	$3 080 000 000
Samospráva	$20 320 000 000
Ostatní programy	$27 660 000 000
Náklady na přesidlování	$15 240 000 000
CELKOVÉ NÁKLADY	$159 960 000 000
Nižší daně	$94 970 000 000
ČISTÉ NÁKLADY V ROCE 1996	$64 990 000 000

[302] Huddle, D. (1996). *The Net Costs Of Immigration: The Facts, The Trends, And The Critics*. Department Of Economics, Rice University. Oct. 22.

Kalifornie je platbami na velké množství imigrantů ve školách tak vyčerpávána, že voliči přesvědčivou většinou odhlasovali vyhlášku 187, která omezuje veřejné financování ilegálních imigrantů. Když část populace neplatí přiměřený podíl nákladů na vzdělání, buď musí klesnout kvalita školství, nebo se musí zvýšit už tak vysoké daně.

Když se sečetly všechny celostátní výdaje na imigranty za rok 1996, došlo se k ohromujícímu číslu 64 miliard dolarů. [Přesně 64 990 000 000 dolarů.] Toto číslo do roku 2006 vzroste o 66 procent na 108 miliard dolarů. Mezi lety 1997 až 2006 budou souhrnné náklady činit asi 866 miliard dolarů – a toto číslo je zřejmě ještě podhodnocené, protože počet imigrantů stoupá. V roce 1996 zaplatil podle vládních údajů každý daňový poplatník na legální i ilegální imigranty skoro 1 500 dolarů. Toto číslo se v počátečních letech 21. století také výrazně a katastrofálně zvedne.

Někteří takzvaní konzervativci, jako je bílý odpadlý republikánský politik Jack Kemp, ve skutečnosti rasové přeměně Ameriky tleskají, přestože barevní imigranti volí převážně liberály. Řada jich podporuje ještě větší otevření hranic pro široké masy ze Třetího světa. Liberální média jsou z těchto změn nadšená. Multikulturalismus je novým katechismem našich škol, nabízený jako nová definice toho, co se nazývá Amerika.

Podle amerického mýtu jsme vyšli z „národu průkopníků“ přes „národ přistěhovalců“ k národu „multikulturnímu a multirasovému“. Cena těchto změn zatěžuje původní Američany. Platíme na kriminalitu tolik peněz, že si nezasloužíme název „civilizovaná společnost“. Platíme školy, které mají v nejlepším případě podprůměrnou úroveň, a kde v nejhorším případě naše děti čelí fyzickému násilí a hrozbám. Peníze na financování mašinérie sociální péče, potravinových lístků, bydlení, lékařské péče, soudního systému a vězeňství jsou brány z nadměrně vysokých daní a na úkor zhoršující se infrastruktury. Bílí Američané platí svou rasovou diskriminaci a zvýhodňování menšin. A protože nám média vštěpují vinu a obvinění z rasismu, platíme i duševně.

Příští generace našich lidí budou žasnout nad tím, že se v posledních desetiletích 20. století našlo tak málo lidí, kteří se ponuré realitě rasových změn postavili. Ti, kteří budou číst tyto řádky uprostřed 21. století, si pomyslí: *Proč bílí Američané neviděli, co se stane s jejich společností, když budou početně v menšině a přehlasovatelní*?

Protože se počet bílých daňových plátců zmenšuje a počet menšin narůstá, barevní přistěhovalci a narozenci budou potřebovat stále více a více peněz, vytvářených bělošskou produktivitou. Neproduktivní

většina bude hlasovat pro konfiskační daňovou sazbu vůči produktivní menšině. Úpadek společnosti bude rychlý a katastrofální. Samozřejmě, že úpadek bude rychlý pouze v historickém kontextu. Pro lidi žijící v té době budou změny mnohem méně postřehnutelné.

Multikulturalismus je celým svým pojetím neamerický. Amerika má buď americkou kulturu, nebo je multikulturní. Obojí mít nemůže. Většina liberálů, se kterými jsem se setkal, si představuje budoucí složení Ameriky nějak podobně jako svou vlastní luxusní čtvrť: převážně bělošské s rozptýlenými menšinami, které krásně zapadnou do liberálního světa „vína a pohody". Jenže pokračující nebělošská imigrace a porodnost nevytvoří společnost, ve které je jen o málo víc lidí pocházejících ze Třetího světa než dnes. Vytvoří společnost, ve které bude neevropská populace tvořit *drtivou většinu* a my, bílá *menšina*, budeme pod naprostou politickou a kulturní kontrolou nové většiny Třetího světa.

Fakt je ten, že představa o multikulturalismu je falešná, protože vyžaduje zničení západní kultury. Když Jesse Jackson a jeho černí i mexičtí nohsledi demonstrovali před University of California v Berkeley, skandovali: „Hej hou, hej hou, západní kultura musí padnout!" Ale ještě víc než naše kultura je v sázce přežití naší životní formy na této planetě, právo našich lidí zachovat si rozdíly, které nás dělají tím, čím jsme. Nakonec budeme muset přijmout jejich kulturu a genotyp, ne oni naše.

Martha Farnsworth Richeová, ředitelka úřadu pro sčítání lidu v Clintonově administrativě, šťastně nabízí bílým Američanům následující zasloužený trest.

Bez úplného pochopení této skutečnosti jsme se ocitli v době, kdy už se nedá čekat, že nebílá, nezápadní část populace asimiluje s převládající většinou. V budoucnosti bude asimilovat sama bílá západní většina.[303]

Většina těch, kdo vidí, co se děje, nemá odvahu otevřeně promluvit a přijít o mediální chvalozpěvy. Neustále opakovaná tvrzení americké vlády a médií zní, že být proti neomezené imigraci je „protiamerické" a proti všem principům, na nichž naši zakládající otcové vytvořili tento národ. Když jsem tuto otázku zkoumal, zjistil jsem – stejně jako v případě černošsko-bělošského problému –, že se média pustila do obrovské dezinformační kampaně. Samozřejmě, že to je masivní neamerická, cizinecká invaze, co je protiamerické!

[303] *American Demographics*. Oct. 1991.

Zauvažujte nad následujícím citátem z magazínu *Americké dědictví*.

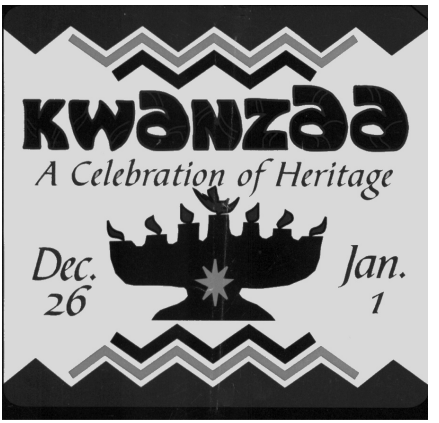
To, co je v sázce, není nic menšího než základní povaha Spojených států amerických... Pouze Spojené státy cítí výjimečnou hrdost při kvalifikaci americké národnosti jako nezávislé na rase a krvi – jako něčeho, co se získává pobytem a věrností bez ohledu na místo narození nebo původ.[304]

První naturalizační zákon, schválený našimi zakládajícími otci v roce 1790, však nařizoval, že žadatelem o občanství musí být „svobodný bílý člověk". Dokonce i Deklarace nezávislosti se často odvolává na „naše britské bratry", „naší společnou spřízněnost" a naše „příbuzenství".

V původní ústavě Spojených států, článek I, odstavec 2, jsou černoši při sčítání lidu počítáni jako tři pětiny lidské bytosti.

John Jay v první eseji Federalistických listů popisuje Američany takto:

...jeden sjednocený národ – národ pocházející ze stejných předků, hovořící stejným jazykem, vyznávající stejné náboženství, oddaný stejnému způsobu vlády, velmi podobný ve svém chování a zvycích... skupina bratrů.[305]

Kwanzaa, oslava dědictví
26. prosinec - 1. leden
Sedm radostných dní ujišťování se o duchovních hodnotách, kultuře a společenství lidí afrického původu.

Dokáže si někdo představit údiv, jaký by musel John Jay zažívat z gangsta rapu a Dvanácti dní Kwanzaa, z Mexičanů přecházejících po milionech naše hranice, z tisíců Haiťanů nakažených AIDS přistávajících na našich plážích a ze španělsky psaných ukazatelů na hlavních třídách?

Dalším vynikajícím příkladem mediálního překrucování názorů našich zakládajících otců na rasu a imigranty je často citované tvrzení Thomase Paineho, že Amerika bude útočištěm pro celé lidstvo. Tyto věty byly převzaty ze *Zdravého rozumu*, vynikající brožury, která velmi silně argumentovala pro americkou nezávislost. Z Paineho prohlášení je naprosto zřejmé, že lidé, ke kterým se obrací, jsou Evropané.

---

[304] Weisberger, B. (1994). A Nation Of Immigrants. *American Heritage*. Feb.-Mar. p. 5.
[305] Jay, J. (1901). *The Federalist: A Collection Of Essays*. New York: The Colonial Press.

...chceme bratrství s každým evropským křesťanem.

Všichni Evropané, setkávající se v Americe nebo kdekoliv jinde na planetě, jsou krajané.[306]

Ústava Spojených států o tom ve své preambuli mluví jasnou řečí.

MY, LID Spojených států, abychom vytvořili dokonalejší jednotu, nastolili spravedlnost, upevnili domácí klid a zabezpečili obranu země, podporovali růst všeobecného blahobytu a zabezpečili dobrodiní svobody *sobě* i *svému potomstvu*, dáváme si tuto Ústavu Spojených států amerických... [kurzíva byla doplněna].

Jak píše Peter Brimelow, autor zabývající se imigrací, ve své knize *Cizí národ*,[307] byli to potomci zakladatelů (naši lidé), o kom psali, ne příští generace obecně.

Je zajímavé, že ty rasové skupiny, které ve jménu „pluralismu" a „multikulturalismu" obhajují přistěhovalectví, se nemůžou dočkat dne, kdy se stanou většinou. Většina imigrantů má daleko k tomu, aby se s radostí stala součástí tradičního angloamerického amerického dědictví a má drzý cíl změnit Ameriku tak, aby se podobala jejich rodným zemím.

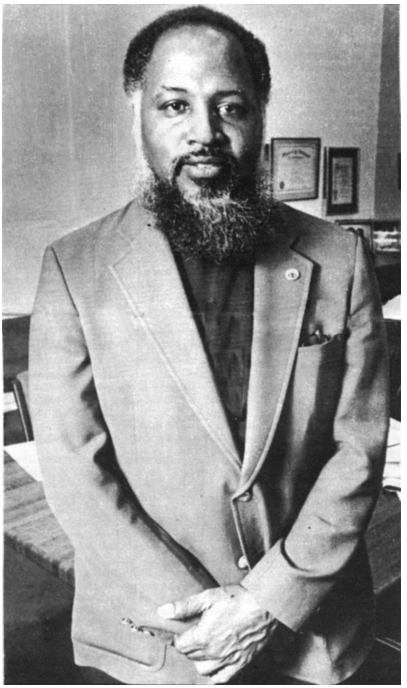
Jednou z nejsilnějších mexicko-amerických organizací několika posledních desetiletí je míšenecký ekvivalent NAACP: La Raza Unida. Tato a další organizace mají španělské názvy a většina jejich publikací je napsána prakticky výhradně španělsky. V jejich tiskovinách jsou často články, bědující nad „angloamerickou krádeží Jihozápadu" a slibující politickou nadvládu míšenců. Některé obhajují politické znovusjednocení s Mexikem, zatímco jiné usilují o vytvoření nového mexického národa na americkém Jihozápadu, který by se nazýval Aztlan. Není divu, že se skupiny mexických Američanů nazývají La Raza Unida. Tento název do angličtiny nepřekládají. Ví, že překlad by odhalil jejich raison d'être, neboť La Raza Unida znamená *Spojená rasa*.

Porodnost a rasová politika

Černí vůdci jsou v proklamování svých cílů mnohem otevřenější. Morris Jeff, ředitel úřadu sociální péče New Orleans a bývalý prezident Národní asociace černošských sociálních pracovníků, byl dotázán na společenskou a osobní škodu černošských příjemců sociálních dá-

[306] Paine, T. (1803). *Common Sense*. Boston. J. N. Dunham.
[307] Brimelow, P. (1995). *Alien Nation: Common Sense About America's Immigration Disaster*. New York: Random House.

vek, pocházející z vysokého množství nemanželských dětí. Jeff, člověk údajně zodpovídající za programy omezující chudobu a rozpad černých rodin, požádal tazatele, aby se rozhlédl a podíval se na převahu černochů na radnici a prohlásil, že černoši by bez vysoké porodnosti nemohli ovládat politiku města.

Morris Jeff, celostátní šéf černošských sociálních pracovníků, si chválí vysokou černošskou nemanželskou porodnost.

Jeff řekl:

Zda by měli mít děti? Nemyslím si, že by neměli mít děti... Myslím, že reprodukční zákonitosti jsou založeny na vlastním zájmu, i když ne v nějakém vědomém smyslu. Když se podíváte na příjmy černošské komunity, tak nejsou založeny na příležitosti, ale na velkém počtu. V politické aréně se počítají hlasy...

Je v nejlepším zájmu černošské komunity být co nejpočetnější. Nemůžu podporovat stanoviska, která by snižovala náš počet. Svým způsobem je to věc, o které mluvil Darwin: Tahle hra se jmenuje prostě být tu i v budoucnosti.[308]

Jeff také o pochmurné realitě, které čelí běloši, mluví upřímněji než jakýkoliv bílý politik. Uvažuje:

Bělochů se to [navazuje na vysokou černošskou porodnost] netýká zrovna málo. S touto věcí je spojen budoucí vlastní zájem. Na budoucnost to má vážný dopad a já si myslím, že v bílé komunitě jsou tací, kteří tím jsou ohroženi – nejen národně, ale mezinárodně.[309]

Zásadoví, sečtělí, o prostředí se starající, vysoce inteligentní Američané po celou generaci slýchají, že přelidnění Ameriky zničí životní prostředí a sníží kvalitu života nás všech. Knihy jako bestseller „experta“ na přelidnění Paula Ehrlicha *Populační exploze*[310] volají po tom, aby se lidé vzdali volby mít děti (nebo aby měli jen jedno

[308] *NAAWP News* (1988). # 48. Quotes from the New Orleans *Times-Picayune*.
[309] *NAAWP News* (1988).
[310] Ehrlich, P. (1968). *The Population Bomb*. New York: Valentine Books.

dítě) jako po ideálu skutečného altruismu. Jeden problém tohoto scénáře je v tom, že jen lidé dost intelektuálně zaměření na to, aby přečetli tak obsáhlou knihu – nebo dost pošetilí na to, aby obětovali sami sebe – budou toto zabíjení inteligence praktikovat. Druhý problém je v tom, že hordy legálních a ilegálních imigrantů valících se do Ameriky *Populační explozi* nikdy číst nebudou. Dokonce i kdyby si ji přečetli, tak by nezastavili svou imigraci ani porodnost jen kvůli tomu, co by považovali za Ehrlichův sentimentální environmentalismus.

Rasa, imigrace a prostředí

Je ironií, že díky naší imigrační politice jsou všechny environmentální obavy o porodnost Američanů zbytečné. Bílí Američané mají dlouhodobou úroveň porodnosti pod hodnotou, zajišťující udržení jejich počtu. Skoro veškerý nárůst našeho obyvatelstva pochází z imigrace a z vysoké porodnosti imigrantů, kteří tu už jsou. Diskriminační politika amerických imigračních zákonů k nám nevpouští národy s nízkou porodností, jako Evropany a bílé Jihoafričany, ale preferuje plodné obyvatele Třetího světa. Navíc dnes většina legální imigrace pochází z takzvaného zajištění sjednocení rodin, což zvyšuje imigraci z těch barevných kultur, které mají vysokou porodnost a které se hojně množí i ve Spojených státech.

Amerika dnes utrácí neuvěřitelné 2,1 procento hrubého domácího produktu (skoro 115 miliard dolarů ročně) na ochranu životního prostředí. Ochotně přesouváme práci do cizích zemí, které žádná taková omezení ohledně životního prostředí a náklady na jeho ochranu nemají. Jsme ochotní platit vyšší daně a vyšší ceny za všechno od výrobků až po likvidaci odpadu.

Pokud imigraci a vysokou porodnost barevných nezarazíme, všechny výdaje a vidina ekologického snu budou ztraceny. Nic neohrožuje životní prostředí víc než přelidnění. Prakticky všichni vědci, biologové, výzkumníci a spisovatelé, kteří chtějí uchránit prostředí našeho národa, připouští, že nejkritičtějším faktorem kvality prostředí a ekologické ochrany je velikost populace.

Zdrojově chudá a environmentálně omezená Amerika už musí kvůli stoupajícímu počtu lidí zavírat brány národních parků. Jihozápad se potýká s nedostatkem vody. Do louisianských mokřin proniká slaná voda a ty tak čelí ekologickému armagedonu. Velké americké lesy se stále zmenšují. Každým rokem nahrazují louky a lesy tisíce dalších

betonových parkovišť. Amerika právě čelí ekologické pohromě, a to se dá jen za příštích 50 let díky nekontrolovatelné imigraci a porodnosti očekávat nárůst obyvatel o 150 milionů – více, než kolik Evropanů se na tomto kontinentu usadilo během prvních 300 let. Nechceme nechat vykácet ani vydláždit naše sekvojové lesy nebo vysušit naše mokřady a udělat z nich mrtvou zem. Proklínáme ranní dopravní zácpy a vzpomínáme na doby, kdy ulice nebyly tak ucpané, kdy byla v amerických městech spousta místa pro domy místo dvoupokojových apartmánů, kdy mohl člověk projet napříč Amerikou dvouproudovou silnicí a projel přes několik set semaforů místo přes tisíce, kdy člověk nemusel chodit do národních parků, aby viděl míle původních pláží neposeté výškovými budovami, levnými motely a domy privilegované smetánky.

Ačkoliv byli Evropané prvními lidmi na Zemi, kteří vyvinuli technologie poškozující ve velkém životní prostředí, byli jsme také první, kdo to dokázal rozpoznat a omezit. Jsme jediný národ dostatečně produktivní na to, abychom si mohli dovolit platit obrovské částky na ochranu prostředí, a jak prokazují všechny bílé evropské populace na světě, jsme dost zodpovědní na to, abychom omezovali porodnost. Ve Třetím světě nic takového nevidí a jejich zkažené a přelidněné společnosti nedělají žádná opatření pro budoucnost planety, která přijímáme my.

Největší člověkem způsobená ekologická katastrofa v dějinách lidstva je bez debat kácení amazonského deštného pralesa. Amazonská flóra čistí zemskou atmosféru a dodává jí kyslík stejně jako vzduchový filtr v akváriu. Davy rasově smíšených Brazilců díky nekontrolovatelné porodnosti, hlouposti a korupci, která prostupuje všechny úrovně společnosti, pohlcují největší lesní plochy, které na Zemi jsou. Jsou jako mračna lidských kobylek, ničící a vyčerpávající zemi, které přilétají sežrat většinu panenských lesů, jež jsou světově nejbohatším rájem rostlin a zvířat.

Svůj podíl odpovědnosti za tuto pohromu nesou i vůdci Ameriky a západního světa, kteří díky své idiotské charitativní pomoci a speciální obchodní politice napomáhají porodnosti, a drancujícím masám dali podnět k této ekologické noční můře.

Dalším velkým hráčem je bezuzdná touha mezinárodního kapitalismu po penězích. Není překvapením, že ti samí ultrakapitalisté, kteří v historii podporovali dovoz otroků a pak imigraci levných pracovních sil ze Třetího světa, umisťují své výrobní závody stále častěji do míst, kde jsou pracovní a životní standardy nižší než v Americe a Evropě.

V přirozeném pořádku, který nastane v příštím století (21. století), musíme udělat ze znásilňování Země stejně netolerovatelný zločin, jakým je znásilnění ženy. A každá politika obchodu, pomoci či diplomacie bude výrazně ovlivněna národními zájmy ohledně životního prostředí a ekologie Země.

V přirozeném řádu už nebude zákonem, smyslem a měřítkem lidských vztahů hromadění majetku.

Právě když píšu tato slova, jsem na návštěvě u přátel v severní Itálii. Ze svého balkónu vidím nádherné modré jezero Garda, ležící pod městem Torri Del Benaco. Všichni obyvatelé kolem Garda jsou Evropané. Mé dny jsou požehnané pozorováním harmonie čistě evropských školáků, ulic a silnic bez odpadků a kriminality a architektury krásných a pevných domů postavených tak, aby vydržely staletí, ne pouhá desetiletí.

Jen několik týdnů předtím jsem projížděl mílemi ošklivých, křiklavých věžáků na Miami Beach, která musela být ve svém někdejším původním stavu jednou z nejkrásnějších pláží na světě. Když se dívám na Gardu, přemýšlím o tom, jak je od Miami odlišné a nořím do tohoto smaragdového jezera na vrcholku Alp svou duši. Starobylé vesničky jsou roztroušené po rozlehlých horách a několik z nich zvýrazňuje břehy sladkovodního jezera, ve kterém je voda skutečně pitná, napájená jen průzračnými horskými potůčky.

Jezero je na severu ohraničeno velkolepými horami, jejichž hřebeny dosahují k nebesům jako bílé kostelní věže. Jsou tu ty nejpestřejší barvy, jaké mohou lidské oči spatřit, a v těchto zelených, modrých a bílých chrámech je snadné pochopit, že člověk – pokud chce přežít – musí ovládat svou chamtivost.

Před lety lidé od jezera rozhodli, že zde musí být lidské zásahy omezeny. Dostat povolení ke stavbě domů a jiných staveb v oblasti je velmi obtížné. Je pravda, že kdyby byla jejich krásná země využita jako Miami Beach, každý z majitelů pozemků kolem Garda by se mohl stát boháčem, ale lidé tu vědí, že kdyby se to stalo, krása by byla zničena, kvalita života by se snížila, jezero by bylo znečištěné a dokonalost přírody by byla nahrazena nedokonalostí člověka. Jen díky ekologické prozíravosti lidí okolo Garda dnes můžeme vidět jeho opravdovou krásu. Zvítězily tu vyšší motivy a důležitější potřeby než hamižnost, takže zde region jezera zůstane i za stovky nebo tisíce let stejný, jaký je teď. Pokud lidé své postoje nezmění, zůstane to tisíce i desetitisíce let takové, jaké to je v současnosti. Pomyšlení, že mí potomci budou moci dlouho po mé smrti přijít a vidět to samé, co teď vidím já – mě těší

a dojímá mé srdce. Krása jezera, spočívajícího v souladu s jeho lidmi, nám dává lekci o rase, demografii, ekologii a ekonomice.

Pokud se ti, kteří se starají o zachování životního prostředí na Zemi nezačnou starat o záchranu evropského člověka, planeta nemá na záchranu svého životního prostředí žádnou šanci.

Co je to národ?

V angličtině je slovo *národ* odvozeno z *nescare*, latinského slova znamenajícího „narodit se“. V tomto slově je smysl generace anebo původu. V běžném hovoru má následující význam (z *Random House Electronic Dictionary*):

národ

1. **společenství lidí spojených jedním územím, vědomých si své společné jednoty, aby usilovali o svou vlastní vládu.**
2. **území nebo země samotná.**

V pravém smyslu pak národ znamená uvědomělé lidi, usilující o svou vládu. Je to mnohem víc než jen prosté území nebo kus země, „krajiny“.

Taková definice skvěle vyjadřuje to, čím se staly národní státy a vysvětluje diktaturu, konečnou nejednotnost a konflikt přicházející s geopolitickým státem, který není tolik založen na společném etnickém dědictví, ale jako politický útvar zřízený pomocí náboženství, dědičné tradice nebo prostého dobytí území.

Každý národ má svou charakteristickou vládu, ať je složen z jedné rasy či etnického původu nebo z velkého množství ras. Mezi západními národy jsou harmoničtější ty etnicky jednotnější, a více multikulturní a multirasové národy jsou svárlivější a nejednotnější. Dokonce i malé genetické rozdíly mezi skupinami jedné rasy mohou mít dramatické důsledky, zvláště v kombinaci s náboženskou rozdílností. To můžeme vidět v Severním Irsku nebo v tom, co bylo kdysi Jugoslávií.

Rozpad Jugoslávie po pádu komunismu je příkladem triumfu národních principů. Jugoslávie byla po první světové válce uměle vytvořena z prachu rozbité Rakousko-Uherské říše a zřetel byl brán pouze na politická hlediska. Etnicko-kulturní skutečnosti byly ignorovány. Jen královská diktatura ve 20. letech a komunistická tyranie panující do 80. let mohly potlačit národní a duchovní touhy různých národů. Chorvati, Srbové, Bosňané a ostatní etnické minority, všichni chtěli

vládu, zrcadlící jejich vlastní dědictví a charakter. Jakmile se objevily větší demokratické svobody, objevily se i nevyhnutelné konflikty a rozdíly. Demokratické vlády s sebou přinesly větší volnost vyjádření pocitů lidí, narozdíl od totalitních vlád, vnucujících jim je silou.

Vlády často vnucují svou vůli jedné etnické části obyvatel na úkor jiné. Tou silnou částí je obvykle většina, i když někdy to je i menšina. Když vládne většinová skupina, obvykle to znamená méně příležitostí a výhod pro menšinové elementy. Když má etnicky menšinová skupina větší moc než většina, je politický a ekonomický útlak nevyhnutelný; jinak by si svou sílu dlouho neudržela. Hnací síly etnického nacionalismu existují ve všech národech, kde jsou početné minority, ať je to v Ugandě nebo ve Spojených státech, v Zairu nebo na Novém Zélandu. Větší procento obyvatel, patřících k menšině, znamená nevyhnutelně větší konflikt. Tento konflikt může být menší, pokud mají minority na svém území určitý stupeň autonomie.

Genetické rozdíly vytvářené desítky nebo stovky tisíc let se odráží v jedinečných kulturních, ekonomických, sociálních a politických strukturách. Uvnitř národů se mohou projevovat společenskou segregací, ať už jsou to běloši utíkající v Americe nebo oddělené čtvrti irských katolíků a skotských protestantů v Severním Irsku. Rozdíly mezi Skoty a Iry jsou v porovnání s propastnými rozdíly mezi Skoty a Uganďany nebo Iry a Uganďany malinké; přesto jsou dost velké na to, aby vyústovaly ve střet kultur a přinášely nenávist, sváry a násilí. Rozdíly mezi lidmi evropského původu jsou dost malé na to, aby mohly být překonány silnou sociální interakcí a sjednocující kulturou, jak to ukazuje příklad Spojených států. Například v Severním Irsku jsou etnické rozdíly jitřeny ostrými náboženskými rozdíly, stejně jako dlouhotrvajícím politickým konfliktem. Tyto tři faktory tvoří prakticky nesmiřitelné rozdíly.

Multikulturalismus může být zaveden pouze diktaturou; nikdy nevyplývá ze svobodné vůle lidí. Prakticky ve všech případech, kdy se vlády pustily do multirasové imigrační politiky, tak činily proti přání lidu. Všeobecný odpor k imigraci, jaký můžeme vidět v Americe, existuje i ve všech ostatních národech, zasažených masivním přistěhovalectvím cizinců. Průzkumy veřejného mínění v Kanadě, Británii, Francii, Německu a Itálii ukazují silný odpor k imigraci, zatímco vlády těchto zemí provádí naprosto opačnou politiku.

Vyhláška 187, kterou v roce 1994 schválili kalifornští voliči drtivou většinou hlasů, měla za cíl omezení vládních služeb ilegálním imigrantům placených z daní. Soudy ale její realizaci zabránily. Co se

stane s politickými, společenskými a kulturními přáními rozených Kaliforňanů – těch, kteří se zasloužili o vytvoření kvalitního státu především –, až většinu kalifornských voličů nahradí imigranti?

Skutečná svoboda je možná pouze ve společnostech, které jsou složeny převážně z jedné rasy a orientované na přirozená přání a hodnoty vlastního dědictví.

Masivní příliv přistěhovalců v posledních desetiletích 20. století a v několika prvních desetiletích 21. století povede spolu s vysokou daňově subvencovanou porodností menšin ke konfliktu, který otřese celými základy Ameriky. Když budou lidé evropského původu dobře informovaní, odhodlaní a cílevědomí, musí zvítězit. Když budou slabí, všechny jejich krásné výtvory, všechny materiální výdobytky a dokonce i sám jejich genotyp – budou nemilosrdně spláchnuty do propadliště dějin.

V době, kdy jsem porozuměl skutečnému nebezpečí ohrožujícímu celou existenci našeho národa, jsem začínal zjišťovat fakta o útocích na náš nejzákladnější a nejdůležitější pilíř: rodinu. Ty samé rovnostářské síly, které propagovaly rasovou rovnost, tvrdily, že základní psychologické rozdíly mezi pohlavími způsobily podmínky prostředí. A začaly likvidovat samotné uspořádání rodiny.

KAPITOLA 14:
POHLAVÍ A SPOLEČNOST

Podívejte se na Janu. Létá s vojenským letadlem.
Podívejte se na Zuzanu. Je hasičkou.
Podívejte se na Jana. Je zdravotním bratrem.
Podívejte se na Freda. Stará se o domov a děti, když Zuzana hasí požáry.

Takový výklad věcí můžeme najít v mateřských školkách. Symbolizuje dogma o pohlavní rovnosti, které tvrdí, že je normální – úplně normální, aby ženy létaly se stíhačkami, byly vojačkami, hasičkami, truhlářkami a muži zastávali úlohu tradičních matek. Základním předpokladem moderního feminismu je tvrzení, že kromě některých zanedbatelných biologických odlišností jsou muži a ženy psychologicky identičtí. Odlišnosti v mužském a ženském chování jsou prý jen výsledkem „podmínek" jejich prostředí.[311]

V 60. letech přijala média i akademická společnost vedle rasové rovnosti novou modlu pohlavní rovnosti. Začátkem 90. let však stovky nových výzkumů a studií rozkývaly vědecké kyvadlo směrem k uznání přirozených rozdílů v pohlaví, myšlení a chování. Přesto je vládní a mediální establishment ignoroval a pokračoval ve své cestě k feminismu.

Když jsem vyrůstal ve čtvrti střední třídy Gentilly Woods, tak jsem samozřejmě o sporech o pohlavních rozdílnostech nevěděl. Věděl jsem, že děvčata jsou odlišná ve více oblastech než jen ve fyzickém vzhledu. Jako mladý jsem děvčata pro jejich ženské chování neměl rád. Když jsem však vyrostl, děkoval jsem za tyto překrásné rozdíly Bohu.

Na základní škole jsme já a kamarádi měli mimo školní třídu jen malé zkušenosti s opačným pohlavím. Hráli jsme drsné verze baseballu, basketbalu, fotbalu, zápasení, boxu a jiných tvrdých kontaktních sportů. Někdy jsme si dávali fotbalový zápas i na tvrdém, černém asfaltu v ulici před naším domem. Nic nás nevzrušovalo víc než kempování, lovení a rybaření. Měli jsme rádi válečné filmy; děvčatům se líbily zamilované příběhy. Pokoušeli jsme se rozebírat motory a hračky, abychom viděli, jak fungují (často jsme je nedokázali opětovně složit), kdežto děvčata chtěla oblékat své panenky. Naši malí vojáci,

[311] Friedan, Betty Naomi Goldstein (1984). *The Feminine Mystique* (reissue edition). New York: Dell Publishing. p. 22.

tanky a děla bojovali ve stovkách významných strategických bitev, kdežto děvčata se soustředila na detaily svých šatů a vysněný život svých oblíbených panenek. Skládali jsme modely letadel a aut; ona se víc zajímala o vyrábění věcí, které byly pěkné na pohled. Zatímco děvčata vázala kytice, my jsme si dělali praky. Zatímco my jsme chtěli kvůli uspokojení naší nekonečné zvědavosti rozpitvat žábu, hmyz a jiná zvířata, děvčata soustředila svou lásku na kočky, psy a cokoliv přítulné a něžné, zvlášť když to bylo malé a bezbranné.

Znal jsem jedno děvče, které bylo výjimkou. Jmenovala se Ali Thompsonová a hrála si stejně drsně jako my. Radši lezla po stromech, než by si hrála doma, a líbila se jí má sbírka všech exotických zvířat od ropuch po vačice. Měla však ženskou stránku své osobnosti, která se lišila od té mé a mých přátel a zdálo se, že se umí pohybovat v obou světech bez toho, aby se v jednom z nich cítila jako doma. Jak však vyrůstala, do popředí se stále víc dostávala její ženská stránka osobnosti.

Pro většinu dívek však v našem chlapeckém světě nebylo místo. Byli to pro nás vetřelci. Dělali jsme si legraci z jejich citlivosti a ještě víc z chlapců, kteří se chovali jako „holčičky“. Moje sestra byla o 5 let starší a ve stejné době, kdy jsem se já choval tak odvážně a nepoddajně, jak jsem jen uměl (a někdy tak hrubě, jak jsem jen uměl), rozkvétala její dívčí krása. Perfektně načasované! Naše pokoje byly zrcadly nás samých a nemohli jsme najít společnou řeč. Uznávání různých hodnot končilo tvrdými bitvami a boji. Tou dobou mě zkušenost se sestrou přesvědčila, že se mám děvčatům za každou cenu vyhýbat.

Díky nespočetným příkladům ve třídě jsem věděl, že děvčata byla obvykle lepšími studenty a lépe odpovídala na učitelovy otázky. Na střední škole jsem se s děvčaty začal víc sbližovat. Některé dívky se staly mými kamarádkami a jak jsem dospíval, další se staly srdečními záležitostmi a probudily ve mně volání přírody. Okouzlovaly mě svým něžným vzhledem a překrásnými tvářemi, sladkými vůněmi a elegancí, s jakou se pohybovaly. Když promluvily něžnými tóny, jejich hlasy se někdy zdály být téměř hypnotickými, a když jsem jim vyprávěl o něčem, čemu jsem věřil, poslouchaly pozorněji, než by kdy poslouchali chlapci. Hudba jejich ženskosti, které jsem jako mladý nerozuměl, se pomalu stávala překrásnou melodií. Až do prvního ročníku střední školy jsme s kamarády považovali děvčata za značně odlišná, ale teď se stala zdrojem obdivu a mystiky.

Ve třídách mé střední školy i v televizi byla hlásána rovnost pohlaví stejně přesvědčivě jako rovnost ras. Veřejnost ji však, jak se zdálo, přijímala mnohem méně. V 60. letech se běloši, zejména ti vzdělaní

a bohatší, setkávali s černochy jen zřídka a když černocha potkali, nereprezentoval typického černocha. Nedostatek osobního styku ve spojení s přesvědčivou propagandou rovnostářství přispěl k víře v rasovou rovnost. Narozdíl od rasových rozdílů byly rozdíly v pohlaví všudypřítomné. Lehce pozorovatelné rozdíly v chování pohlaví ztěžovaly feministickou propagandu při přesvědčování veřejnosti. Bylo zřejmé, že se většina mužů a žen navzájem liší, a to nejen svým pohlavím.

V 60. letech establishment tvrdil, že neexistují žádné podstatné psychologické rozdíly mezi mužem a ženou kromě těch, které zapříčinila výchova.[312] Do 90. let rovnostáři pod tlakem nových vědeckých důkazů, které říkaly, že genetika a příroda vytvořily značné rozdíly v chování mužů a žen, ustoupili.

Narozdíl od rasové otázky jsem se do otázek rovnosti pohlaví nezapojil. Když jsem se o téma začal zajímat, přečetl jsem množství článků a vědeckých prací o síle genů na ovlivnění inteligence a chování jednotlivců i ras. Fakt, že psychologické rozdíly mezi pohlavími jsou výsledkem genetiky spíš než poměrů ve společnosti, se mi zdál být logický.

Osmdesátá léta znamenala ohromné změny ve vědeckých kruzích. Mnozí vědci, psychologové, biologové, anatomové a genetici uváděli nové významné studie zabývající se silnými vrozenými rozdíly v chování pohlaví, které jdou mnohem dál, než jen za rozmnožování. Důkazy byly tak bohaté, že začínaly prosakovat do populární kultury.[313] Lidé začínali označovat muže a ženy jako lidi s dominancí pravé a levé hemisféry.[314]

Rozdíly v psychologii mužů a žen pro mne nebyly zdaleka tak důležité jako rasová otázka. Stále to však bylo fascinující téma, které má značný dopad na naše životy, hodnoty, názory a samozřejmě na náš evoluční vývoj.

Rozdíly v oblasti mozku

S vývojem moderního počítače, elektronového mikroskopu a jiných technických vynálezů genetický výzkum značně pokročil. Poslední objevy jako MRI (zobrazování magnetickou rezonancí), ultrazvuk, počítačová tomografie a elektronické impulsy daly vědcům příležitost

---

312 Moir, Anne and Jessel, David (1989). *Brain Sex*. New York: Dell Publishing. p. 127.

313 *U.S. News & World Report*. (1995). His Brain, Her Brain. February 27. p. 27.

314 Flor, Henry P. (1979). Gender, Hemispheric Specialization and Psychopathology. *Social Science and Medicine*. 12 b. p. 155-62.

důkladně změřit velikost a stavbu mozku a dokonce možnost prostudovat fungující mozek živých lidí.

I přesto, že studovat rasové rozdíly nebo rozdíly mezi muži a ženami bylo zpočátku politicky nekorektní, propuknutí genetických objevů a studií vedlo k neúprosnému šíření vědomostí o dědičných rozdílech pohlaví a ras.[315]

Příklad toho, jak vedlejší studie vedly k porozumění rozdílům mezi pohlavími, je možné vidět na výzkumu psychologa Herberta Landsella z Bethesdy v Marylandu.[316] Ten zkoumal pacienty, kteří se podrobili operaci mozku a zjistil, že ti, kterým odstranili část pravé hemisféry, vykazovali pozoruhodné psychologické změny, které byly rozdílné od těch pacientů, kterým odebrali levou část. Landsell a mnozí další vědci dokázali, že levá část mozku ovlivňuje verbální zručnosti jako čtení, psaní a řeč, stejně jako zařazování informací. Lidé s poškozenou levou částí mozku měli často problémy s řečí a se zpracováním informací v jejich správném pořadí. Ti s poškozenou pravou částí ztráceli orientační smysl, prostorové chápání a schopnost zpracovat abstraktní inteligenční testy. Často se ztráceli, někdy dokonce i ve svých vlastních domovech. Pravá strana mozku zpracovává vizuální informace a prostorové vztahy.[317]

Landsell zjistil, že při poškození levé hemisféry ztrácejí muži většinu svých verbálních schopností, ženy si je však z větší části zachovávají. Je třikrát pravděpodobnější, že muži ztratí své jazykové schopnosti, než že je ztratí ženy, i když byly poraněny přesně na stejném místě mozku. Když muži prodělají zranění pravé části mozku, ztratí schopnost uspět v abstraktních IQ testech (jak demonstroval), kdežto ženy jsou tím ovlivněny jen málo.[318]

Výzkum poukazuje na fakt, že každá část mozku se soustředí na určité schopnosti a aktivity, a mužský mozek je víc dělený a specifičtější. U žen se na prostorových a verbálních funkcích podílí obě strany mozku.

V nedávných letech mnohé studie zmapovaly přenos elektrické aktivity v mozku při vykonávání několika funkcí najednou. Důkladně prokázaly fakt, že u mužů se při abstraktních testech soustředí elektrická

---

315 LIFE. (1998). *Were you BORN that Way?* April. p. 39.

316 Moir, Anne and Jessel, David (1989). *Brain Sex*. New York: Dell Publishing. p. 42.

317 Inglis, J. and Lawson, S. (1981). Sex differences in the offects of unilateral brain damage on intelligence. *Science*. Vol. 212. p. 693-95.

318 Witleson, S. F. (1985). The Brain Connection: The Corpus Callosum is Larger in Left Handers. *Science*. Vol. 229. p. 65-68.

aktivita hlavně v pravé části mozku, kdežto u žen je vyvážená v obou hemisférách.

Jedním z faktorů tohoto rozdělování je *corpus callosum*, tkáň spojující obě hemisféry a zajišťující jejich komunikaci. U žen je v poměru k váze mozku značně větší a má víc spojení.[319] Výzkum ukázal, že plynulost a artikulační správnost koreluje s počtem spojení mezi hemisférami. Čím víc spojení, tím větší plynulost.[320] To potvrzuje biologickou příčinu faktu, který prokazuje nespočet vědeckých studií, totiž že ženy mají lepší verbální dovednosti než muži.

Porozumění rozdílům v mozku muže a ženy mi pomohlo porozumět hlubokým psychologickým rozdílům mezi pohlavími, které se odrážejí v zákonitostech, schopnostech a dokonce i v různých postojích k životu.

Pozoruje odlišnosti v chování mezi pohlavími jsem nejdřív studoval fyzické odlišnosti mozku a potom psychologické důsledky. Od začátku bylo jasné, že rozdíly mezi mozkem průměrného muže a ženy stejné rasy jsou daleko menší než mezi mozkem průměrného bělocha a černocha. Nicméně jasné rozdíly ve funkci a stavbě mozku měly za důsledek značné odlišnosti v duševních schopnostech a osobnostech obou pohlaví.

Dnes je všeobecně známo, že ženy předčí muže ve verbálních částech IQ testů, a muži prokazují lepší schopnosti v abstraktních částech testů.[321] Ve vyšší matematice je rozdíl ještě větší.[322] V největším výzkumu na dané téma, který vedli dr. Julian Stanley a dr. Camilla Benbowová, rozdělili matematicky nadané studenty do skupin podle pohlaví.[323] U chlapců bylo 13 krát pravděpodobnější, že se dostanou do nejvyšší kategorie. Na druhou stranu měla děvčata významnou převahu ve verbálních schopnostech.

Děvčata začínají mluvit dřív než chlapci[324] a lépe si počínají ve čtení, psaní, gramatice, výslovnosti a interpunkci.[325] Mluví plynuleji a všeobecně lépe komunikují. Vadami řeči jako koktání trpí převážně chlapci a v těchto vadách převyšují děvčata téměř v poměru 4 ku 1.[326] Ženy jsou také lepší v organizování, uspořádávání objektů a událostí.

---

319 De Lacoste-Utamsing, C. and Holloway, R. L. (1982). Sexual dimorphism in the human corpus callosum. *Science*. Vol. 216. p. 1431-32.

320 Moir and Jessel. p. 47-49.

321 Jensen, Arthur R. (1980). *Bias in Mental Testing*. New York: The Free Press. p. 625-627.

322 Benbow, C. P., and Benbow, R. M. (1984). Biological correlates of high mathematical reasoning ability. *Progress in Brain Research*. Vol. 61. De Vries, G. J. et al. (eds.). Elsevier, Amsterdam. p. 469-90.

323 Moir and Jessel. p. 47-49.

324 Maccoby, E. and Jacklyn, N. (1975). The Psychology of Sex Differences. Stanford University Press.

325 Moir and Jessel. p. 17.

326 McGuiness, D. (1985). *When Children Don't Learn*. Basic Books: New York.

Dr. Camilla Benbowová nechtěla takové rozdíly u pohlaví najít. Dnes na takové rozdíly na biologickém základu věří. „Po 15 letech hledání vysvětlení těchto rozdílů na bázi prostředí jsem nic neobjevila a vzdala jsem to," říká.[327]

Nejzřetelnější rozdíly mezi pohlavími, kromě jejich reprodukčního systému a tělesných odlišností, jsou rozdíly v charakteru, které se označují jako mužské a ženské. Na konci 20. století vědci objevili, že existuje silný důkaz, že genetika a jiné biologické faktory jsou primárními silami, které určují chování pohlaví. Poukázali na silný biologický komponent v homosexualitě, sexuálních úchylkách a neslučitelném sexuálním chování mezi muži a ženami, které způsobuje manželskou disharmonii.[328]

V kapitole o evoluci rasy jsem probíral fakt, že evoluce u černochů v Africe vedla k odlišným vzorcům chování než jaké platí pro bělochy a Asiaty. V Evropě prosazovaly evoluční síly geny mužů, kteří chránili ženy a poskytovali obživu pro rodinu. Drsné podnebí doby ledové také upřednostňovalo jednu rodinu a ne polygamii subsaharské Afriky. Kvůli závislosti žen na mužích měly méně promiskuitní a selektivnější ženy v chladném podnebí větší šanci na přežití. Pokud měly tendenci sexuálně se oddat nevěrnému muži, bylo pravděpodobnější, že jejich geny a děti v tvrdých podmínkách nepřežijí.

Základní rozdíly stavby mozku muže a ženy vedly k sexuální přitažlivosti a také ke společenským a rodinným těžkostem.[329] Na to, aby rasa přežila, potřebovali muži pociťovat přirozenou sexuální přitažlivost k ženám a naopak. Každé pohlaví má vrozené rozdíly ve struktuře mozku, které způsobují, že ženy a muži nacházejí přitažlivost v opačném pohlaví. Díky dělbě práce mezi muži a ženami (muži – lovci, ženy – opatrovnice dětí) se mozky obou pohlaví soustředily na ulehčení těchto činností. Lov vyžaduje víc prostorových schopností, kdežto výchova dětí vyžaduje víc verbálních schopností. Lov vyžaduje agresi, individualismus a risk, kdežto výchova dětí vyžaduje úplně jiné předpoklady, jako je altruismus, vyhýbání se riziku a oddání se potřebám dítěte.

Když porozumíme těmto genetickým silám, chování a zákonitostem, které byly vytvářeny evolučním procesem miliony let, jen potom můžeme porozumět základním rozdílům mezi muži a ženami v mnoha oblastech moderního života.

---

[327] Benbow, C. P. and Benbow, R. M. (1984). Biological correlates of high mathematical reasoning ability. Progress in Brain Research. Vol. 61. De Vries, G. J. et al. (eds.). Elsevier: Amsterdam.

[328] American Health. (1993). *The Gay Debate: Is homosexuality a matter of choice or chance?* March. p. 70.

[329] Archer, J. (1976). Biological explanations of psychological sex differences. *Exploring Sex Differences*. Lloyd, B. and Archer, J. (eds.). Academic Press: London. p. 241-65.

XY, XX – jen část příběhu o pohlaví

Na hodinách biologie na střední škole začali i ti nejnepozornější žáci při vysvětlování sexuální reprodukce dávat pozor. Každý, i ten nejvíce vzdělání odolávající student se naučil, že když se matčin chromozom X spojí s otcovým chromozomem Y, dítě bude chlapec, a když otcova spermie oplodní vajíčko chromozomem X, bude to děvče. XX se rovná děvčeti; XY chlapci.

Věda za posledních třicet let dokázala, že to nemusí být vždy pravda.[330] Když je geneticky mužské XY embryo ochuzeno o mužské hormony, novorozenec bude vypadat a chovat se jako žena a bude mít dokonce i ženské pohlavní orgány. A když je geneticky ženské XX embryo vystaveno velkému množství mužských hormonů, bude vypadat a chovat se skoro jako normální muž.

Kolem šestého týdne se určuje pohlaví plodu.[331] Když je to chlapec, genetická stavba plodu produkuje buňky, které vyrábějí velké množství testosteronu a jiných androgenů. Tyto hormony určují v kombinaci s DNA stavbu dítěte, stejně jako když výrobce hraček vyrábí panenku nebo vojáka. Pokud je geneticky naprogramováno děvče, produkuje se velmi malé množství testosteronu a plod se vyvine jako děvče.

Jestli se plod vyvine jako děvče nebo chlapec záleží do značné míry na přítomnosti anebo nedostatku mužských hormonů, zejména testosteronu. Přirozený mozek je ve svojí základní poloze ženský a jen koupel plodu ve velkém množství mužských hormonů ho může změnit na mužský. V šestém týdnu má plod mužského hormonu zhruba čtyřikrát víc než je jeho normální množství v dětství. Opětovného vrcholu dosáhne v pubertě. Se změnami odehrávajícími se v mozku se zvyšuje i hladina testosteronu.

Množství testosteronu, kterému je plod vystaven, stejně jako čas jeho přidání, může dramaticky ovlivnit stavbu pohlavních orgánů a strukturu mozku. Mužský zárodek může mít dostatek mužského hormonu na to, aby se narodil s mužskými pohlavními orgány, ne však dost na to, aby se vytvořily potřebné změny na mužskou orientaci v oblasti mozku. Když nastane tato situace, dítě má mužské pohlavní orgány a tělesný vzhled, mozek je však ženský. Z tohoto pohledu je to vlastně žena, uvězněná v mužském těle. Na druhou stranu si však ženský zárodek může vyvinout ženské pohlavní orgány a potom dostat

[330] Wilson, Glenn (1992). *The Great Sex Divide*. Washington, DC: Scott-Townsend. p. 26-7, 73-6.
[331] Durden-Smith, J. and De Simone, D. (1983). Birth Of Your Sexual Identity. *Science Digest*. September. p. 86-88.

takové množství mužských hormonů, které zapříčiní změnu orientace v mozku na mužskou, mužský mozek uvězněný v ženském těle.[332]

Tento proces můžeme vidět v množství studií, které se dělaly s bílými laboratorními potkany. V genetickém smyslu slova nejsou od lidí na evolučním žebříčku až tak vzdálení. Mají mozek a centrální nervovou soustavu, podobný reprodukční systém, pohlavní orgány i testosteron. Studovat vliv hormonů na rozvíjející se potkaní mozek je snadné, protože potkani se rodí bezbranní a jejich mozek je vyvinutý jen minimálně. Mozek novorozených potkanů je ve vývojovém stadiu, které se shoduje s lidským plodem starším o něco víc než 6 týdnů: kritický čas, kdy se určuje pohlaví.

Když vědci vykastrují novorozeného potkaního samce, stane se z něj samice.[333] Osvojí si charakteristiky samičího mozku.[334] U potkaních samic je silnější levá strana mozku a u samců je silnější pravá strana.[335] Hypothalamus má jasný samčí nebo samičí charakter a obě pohlaví mají různé délky nervových spojení buněk a cest do různých částí mozku. Nejenže si mozek genetického vykastrovaného samce potkana vyvine strukturu samičího mozku, ale i jeho chování se podobá potkaním samicím. Stává se pozoruhodně méně agresivním než typičtí samci a chová se k samcům samičím způsobem.

Na druhou stranu když vědci vstříkli novorozené samici samčí hormony, mozkové buňky se vyvinuly se samčí stavbou. Taková samice si osvojila samčí chování a snažila se ovládat ostatní samice; projevovala zvýšenou agresivitu, která je charakteristická pro samce.

Vědci dospěli k téměř identickým výsledkům u opic druhu rezus, myší a množství dalších zvířat. Když vstříkli těhotným samicím samčí hormony ve stadiu, kdy se tvoří pohlaví a které odpovídá stadiu lidskému, geneticky samičí opice si zformovaly samčí mozky[336] a také samčí vzory agresivního a sexuálního chování. Když byl těhotným samicím vstříknut samičí hormon jako estrogen, který má tendenci blokovat samčí hormony, samci se rodili se samičím mozkem a předváděli samičí vzorce chování.[337]

---

[332] Moir and Jessel. p. 24-25.

[333] Wilson. p. 32.

[334] Gorski, R. A. (1987). Sex differences in the rodent brain: their nature and origin. *Masculinity and Femininity*. Reinisch, J. M. et al. (eds.). Oxford University Press. p. 37-67.

[335] Leiberburg, I. et al. (1979). Sex differences in serum testosterone and in exchangeable brain cell nuclear estradiol during the neonatal period in rats. *Brain Research*. Vol 178. p. 207-12.

[336] Goy, R. W. and McEwen, B. S. (1980). *Sexual Differentation of the Brain*. Massachusetts Institute of Technology Press: Cambridge, Massachusetts.

[337] Ehrhardt, A. A. and Baker, S. (1974). Fetal androgens, human central nervous system differentation, and behaviour sex differences. Sex Differences in Behaviour. Friedman, R. C. et al. (eds.). John Wiley & Sons: New York. p. 33-51.

Stejné výsledky můžeme pozorovat u řady dětí matek, které měly v době vývinu mozku plodu abnormální množství mužského hormonu. Mužské hormony ve větším nebo menším množství, než je normální, můžou pocházet z různých zdrojů. Nejčastěji je hormonální produkce plodu jednoduše geneticky poškozená. Mechanismus produkování hormonů plodu může být ovlivněn drogami nebo dietou. Navíc mužské hormony anebo systémy, které je blokují, můžou být k plodu zavedeny díky matčině hormonální produkci nebo díky drogám a lékům, které matka užívá. Hlavním zdrojem abnormální úrovně hormonů bývají nadledvinky nebo nádor na vaječnících těhotné matky.

Vědci sledovali vývoj dětí, které se narodily matkám, jejichž zdravotní stav produkoval abnormální množství hormonů anebo které brály léky, jež mohly ovlivnit hormonální úroveň dětí v jejich zárodečných stadiích. Důkazy vyplývající z takových studií jsou zásadní.

Stav u žen, který se nazývá adrenogenitální syndrom, způsobuje produkci mužských hormonů. Těhotným ženám, které trpí tímto syndromem, se rodí genetická děvčata se ženskými pohlavními orgány, ale občas také s nevyvinutými mužskými pohlavními orgány.[338] Takové anomálie může lehce napravit chirurgický zákrok, mozek se však vyvíjí mužským směrem, což má za následek typicky mužské chování. Děvčata, která se takto narodila, jsou typicky agresivnější, vyhledávají víc společnost chlapců než děvčat, dávají přednost autíčkům a stavebnicovým kostkám před panenkami, nejeví zájem o ženské oblečení a projevuje se u nich pomalejší vývoj čtecích a řečových schopností.

Studie za studií ukazují, že to, co nazýváme typicky mužská nebo ženská úloha, má často silnější základ v biologii než v prostředí.

Jan, který se stal Janou, která se stala Janem

V roce 1973 vědec v oboru sexuologie, dr. John Money[339] v široce publikovaných a kladně přijímaných vědeckých novinách tvrdil, že úlohy pohlaví jsou proměnlivé a formované hlavně okolím.[340] V novinách se soustředil na anonymní dítě, které nazval „Jan“. Když mu bylo několik měsíců, potřeboval operaci a nápravu špatně vykonané obřízky. Chirurg Janovi omylem amputoval penis. Na základě lékařského doporučení rodiče dovolili, aby ho změnili na děvče (jak je

[338] Ehrhardt, A. A. and Meyer-Bahlburg, H. F. L. (1979). Prenatal sex hormones and the developing brain. *Annual Review Med*. Vol. 30. p. 417-30.

[339] Money, J. et al. (1955). *An Examination of Some Basic Sexual Concepts: The Evidence of Human Hermaphroditism*. Johns Hopkins Hospital: Baltimore, m. Vol. 97. p. 301-19.

[340] *New York Times* (1997). Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails. March 14.

tomu často v podobných případech, protože je snazší upravit ženské genitálie než mužské). Lékaři mu odstranili zbytky pohlavních orgánů a chirurgicky vytvarovali vagínu. Janovi rodiče ho vychovávali jako děvče. Změnili mu jméno na Janu, oblékali a vychovávali dítě jako děvče a později jí dali na ženské hormonální léčení. Pravdu o nehodě jí nikdy neřekli. Psychiatričky jí dokonce pomáhaly získat ženskou identitu.

Dr. Money napsal o dítěti do novin a ignorujíce varovné signály tvrdil, že se v raném věku díky rodičům a prostředí dobře adaptoval (teď už adaptovala) do dívčí úlohy. Feminističtí vědci, spisovatelé a média citovali příběh Jany jako zářný příklad toho, že úloha pohlaví je výlučně záležitostí a výsledkem prostředí a ne biologie.[341]

V roce 1977 dr. Milton Diamond z University of Hawaii-Manoa v Honolulu a dr. Keith Sigmundson z ministerstva zdravotnictví z Victorie v Britské Kolumbii publikovali hloubkovou studii o Janovi, ze kterého se stala Jana.[342] Prozradili překvapující obrat v Janině vývoji.

Už jako dítě se Jana opakovaně pokoušela močit vestoje.[343] Matka jí ukazovala, jak se má líčit, ona však místo toho chtěla napodobovat otce při holení. Odmítala panenky a šaty. Vyhledávala radši společnost chlapců než děvčat. Ve dvanácti letech jí byly dávkovány ženské hormony a narostly jí prsa. Vyrůstala velice nešťastná a chtěla spáchat sebevraždu. Nakonec, bez znalostí o své pohlavní identitě, ve 14 letech odmítla hormonální léčení a také možnost dál žít jako děvče. Tehdy jí její nešťastní rodiče řekli o chirurgově tragické chybě. I přesto, že byla rozhořčená, jejím dominantním pocitem byla úleva. Řekla: „Poprvé má všechno význam a rozumím tomu, kdo a co jsem."

Jana si změnila jméno zpět na Jan, požadovala hormonální injekce, amputaci prsou a nakonec plastiku pohlavních orgánů. Jan se později oženil, adoptoval děti, a i přes všechny překážky se mu podařilo úspěšně se zapojit do života.

Původ homosexuality

Psychologie popisovala jeden čas homosexualitu jako produkt sexuálních zkušeností v mladém věku nebo názorů rodičů a jejich chování. Akademická a populární literatura byla těmito vysvětleními vlivu prostředí tak přeplněná, že se rodiče homosexuálů často ptali:

---

341 *New York Times* (1997). Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails.
342 *New York Times* (1997). Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails.
343 Berg, I. et al. (1963). Change of assigned sex at puberty. *Lancet*. December 7. p. 1216-18.

„Co jsem udělal špatně?“ Domnívali se, že homosexualita jejich syna nebo dcery je výsledkem něčeho, co udělali nebo neudělali. Právě tak jako biologie vysvětluje mužské a ženské vzorce chování, nabízí nejlepší vysvětlení pro pohlavní chování tím, že přiznává, že i prostředí může hrát určitou úlohu.

Průkopníkem v odhalování úlohy biologie ve výběru partnera byl dr. Gunter Dörner.[344] Zjistil, že pohlavně související aspekty mozku jsou sekvenčně seřazené.[345] Při studování potkanů zjistil, že později vykastrovaní samci přejímají méně samičích vlastností. Na druhou stranu jsou samice vlivem samčích hormonů v různých stadiích jejich vývoje „posamčované“. Po důkladném výzkumu shrnul, že existují tři stupně pohlavního vývoje. Nazval je: 1. *pohlavní centra* (samotné rozmnožovací orgány), 2. *pářící centra* (oblasti v mozku, které ovlivňují volbu partnera) a 3. *centra úlohy pohlaví* (oblasti mozku, které určují typické chování pro pohlaví a dovednosti, např. prostorové a verbální).[346]

Každé centrum vývinu může být ve stadiu dospívání značně ovlivněno. V centrech pářících orgánů jsou určovány pářící preference. Důkazy říkají, že se toto odehrává hlavně v hypothalamu. Poslední stadium vývinu je centrum úlohy pohlaví, které určuje stavbu mozku. Toto centrum ovlivňuje stupeň agresivity; verbální a prostorové dovednosti; individuální a skupinové chování.

Pokud jde o pohlavní preference, Dörner zjistil, že hypothalamus mužského homosexuála se psychologicky chová přesně stejným způsobem jako normální ženský hypothalamus. Když je do něj zaveden estrogen, hypothalamus ženy odpovídá jeho zvýšenou produkcí. Když je zaveden do mozku muže heterosexuála, produkce estrogenu nenastává. Ale když je zaveden do mozku homosexuála, nastává stejné zvýšení produkce estrogenu jako u ženy. Toto je přesvědčivý důkaz o tom, že oblast mozku, která je nejvíc zaměstnána sexuální pářící preferencí, je u mnohých homosexuálů fyzicky rozdílná.

Existuje množství dalších studií, které vysvětlují biologickou úlohu ve většině, ale ne v celém chování homosexuálů. Jedna dlouhodobá studie sledovala 136 dětí, jejichž matky prošly během těhotenství léčbou ženskými hormony.[347] U takových dětí se zdvojnásobila šance na to, že se nikdy nevdají ani neožení, narozdíl od dětí žen, které se

---

344 *New York Times* (1997). Defying an Intervention, Sexual Identity Prevails.

345 Dörner, G. (1985). Sex-specific Gonadotrophin Secretion, Sexual Orientation and Gender Role Behavior. *Endocrinologie*, 86 August 00 1-6.

346 Dörner, G. (1979). Hormones and Sexual Differentation of the Brain. *Sex, Hormones and Behavior*. CIBA Foundation Symposium 62. Excerpta Medica: Amsterdam.

347 Moir, Anne and Jessel, David (1989). *Brain Sex*. New York: Dell Publishing. Cited within. Citováno v díle.

léčení nepodrobily. Studie dívek, které měly vysoký stupeň mužských hormonů, u nich prokázaly typičtější mužské chování než jen odmítání panenek a v pozdějším životě měly větší pravděpodobnost k bisexuálnímu nebo homosexuálnímu chování.

Množství mužského hormonu v mužském embryu může snížit dokonce i stres matky.[348] Potkani, kteří jsou vystaveni prudkým stresům, mají samčí potomky, které přitahují ostatní samci. U lidí se podobný stres vyskytuje nejčastěji v dobách válek nebo katastrof. Při zkoumání dětí narozených v Německu během druhé světové války nacházíme homosexualitu častěji než u dětí, které se narodily v době míru nebo před válkou. Nejvyšší množství mužské homosexuality nacházíme u dětí, které se narodily v nejničivějších a nejvíc stresujících dobách války během jejích posledních měsíců.

Hypotézy o pohlavních centrech také nabízí vysvětlení ohledně některých typických forem homosexuálního chování. Většina homosexuálů má stejně promiskuitní pohled na sex jako většina heterosexuálních mužů; považují sex za vrchol a ne za prodloužení milostného vztahu.[349] Mužský mozek, poznamenaný ženskou pářící preferencí (preference na muže), má často za následek nadměrný počet sexuálních partnerů. Průměrný homosexuál má mnohem víc pohlavních styků s různými partnery než heterosexuál. Mužská stopa pohlaví stále převládá, ale pářící centrum, pravděpodobně související s hypothalamem, je abnormální. Samozřejmě, že někteří z homosexuálů jsou zženštilí a projevují víc znaků ženského chování. U takových homosexuálů bylo postiženo pářící centrum i centrum úlohy pohlaví.

S pochopením biologických faktorů homosexuality se nabízí vysvětlení, proč jsou takové sexuální úchylky častější u mužů než u žen. Když člověk pochopí fakt, že mozek je vlastně ženský a jen mužské hormony ho transformují do mužské podoby, je zřejmé, že při jeho vývoji je pravděpodobnější porucha mužského mozku. Když se stane malá hormonální změna v ženském mozku, vyvine se normálně. Není se proto co divit, že muži jsou častěji homosexuály než ženy lesbičkami. Muži mají také větší pravděpodobnost, že se stanou transvestity nebo si osvojí jiné formy sexuálních úchylek.

---

[348] Ward, I. L. (1974). Sexual Behaviour Differentation: prenatal hormonal and environmental control. *Sex Differences in Behavior*. Friedman, R. C. et al. (eds.). John Wiley & Sons, New York. p. 3-17.

[349] *Atlantic Monthly*. (1993). Homosexuality and Biology. March.

Budoucnost homosexuality

Výzkum také prokázal, že při vzniku homosexuálních nebo jiných úchylek není biologie jediným faktorem. Určitě existují homosexuálové, kteří nemají abnormální hormonální nerovnováhu, a také existují mnozí dobře přizpůsobení muži heterosexuálové, kteří mají v důsledku abnormální úrovně hormonů v počátečním stadiu mozek bližší ženskému. Zdá se tedy zřejmé, že sklony k homosexualitě mají kořeny jak v biologii, tak v prostředí. Stavba a činnost mozku homosexuála je výsledkem abnormální úrovně hormonů v době vývoje mozkových struktur, které ovlivňují preferenci pohlaví. Zdroj těchto hormonů může jednoduše pocházet z genů, které ovlivňují složení mozku nebo z genů, které mají dopad na přísun hormonů ovlivňujících tato složení. Úroveň hormonů v kritickém stádiu plodu může být ovlivněna stavem hormonů v matčině těle. Tyto podmínky můžou být určeny matčiným genetickým složením, dietou nebo léčbou.

Homosexuální komunita přivítala vědecké novinky, které potvrzují vliv biologie na jejich chování, s radostí.[350] Jejich argumentem je, že homosexualita je pro ně přirozená a neměli by být obviňováni za něco, co je pro ně normální. Některá z „náboženských práv" považují vědecké zprávy z týchž důvodů za hrozbu. Nechtějí uznat myšlenku, že Bůh stvořil lidi, kteří jsou biologicky homosexuálně orientováni.[351] Musí se však přiznat, že Bůh některým lidem umožňuje narodit se jako géniové typu Shakespeara, a jiným s porušeným mozkem. Někteří lidé se rodí s hroznými nemocemi, jiní se těší až do stáří dobrému zdraví i přes své škodlivé zvyky.

Fakt, že se někteří lidé rodí s homosexuálními sklony neznamená, že je to normální nebo přirozené, pokud jde o druh. Možná je to „normální" pro ně, ano, není to však normální pro lidské chování nebo společenské hodnoty. Pro někoho je kriminální chování stejně přirozené jako pro někoho jiného hudební talent. Kriminální chování je však pro společnost nežádoucí. Nesrovnávám homosexualitu s kriminalitou, existuje však množství vrozených rysů, které mohou být škodlivé. Jen proto, že je rys vrozený, nemusí být zákonitě správný nebo „normální".

Až do roku 1973 označovala Americká psychiatrická asociace (American Psychiatric Association) homosexualitu za psychickou poruchu, za problém, který by se měl léčit jako schizofrenie (homo-

[350] The Washington Blade (1993). *X Marks the Spot?* July 16. p. 1.

[351] *Insight*. (1994). Family Research Council: Taxpayer Funded Gay-Science or Legitimate Cancer Research? February.

sexualita je často sekundárním symptomem vážných psychických poruch jako schizofrenie).[352] Až celkem nedávno, počátkem 90. let, změnil INS (Imigrační a naturalizační úřad) svou politiku, podle které považoval homosexuály za nechtěné návštěvníky a imigranty.[353] I přesto, že psychologové měli ve svých snahách změnit sexuální touhy homosexuálů určitý úspěch (především u homosexuálů „podmíněného" typu), větší úspěch měli jednoduše v tom, že jim pomohli se s tím vyrovnat.

Homosexuálové umírají v průměru dřív než heterosexuálové v důsledku množství nemocí. Trpí duševními poruchami od depresí po psychózy a množství sebevražd je u nich několikrát větší než u heterosexuálů. Představitelé homosexuality a jiných úchylek jsou bohatě zastoupeni ve zločinech jako masové vraždy, svádění dětí a sexuální obtěžování. Muži homosexuálové svedli a zneužili miliony neplnoletých chlapců. Jejich nečisté sexuální praktiky a vysoká promiskuita měly za následek rozšíření nejhorších nemocí 20. století jako AIDS, který nejenže zabil množství homosexuálů, ale i miliony jiných včetně desítek tisíc, kteří ho dostali během transfuze.

Je nesporné, že nezodpovědné chování homosexuálů přispívá ke katastrofě AIDS. Epidemie by se měla v jejich komunitě považovat za strašný skandál a zdroj hanby. Místo toho odsuzují AIDS aktivisti heterosexuály za to, že „nedělají dost" pro to, aby našli proti této nemoci lék.[354] „Nemoc gayů" vedla také ke zvýšení nákladů na léčbu a jiných nákladů, které ze státu vytáhly miliardy dolarů a disproporcionální rozpočet na medicínský výzkum. Výzkum AIDS s jeho politicky korektním a módním statutem odebral peníze, které jsou potřebné na nemoci, jež sužují daleko víc lidí. Americká vláda dává víc například na výzkum AIDS než na výzkum rakoviny, nemoci, kterou trpí a na kterou umírá o miliony víc lidí než na AIDS. Jen některým obětem rakoviny je dána šance, kterou dnes mají homosexuálové, přestože „oběti" AIDS jsou nakaženy touto nemocí většinou díky nezodpovědným, vysoce rizikovým sexuálním stykům.

To všechno by mohlo být jednoduše zastaveno zodpovědností a změnou chování mnoha homosexuálů. Místo toho mnozí homosexuálové pokračují v propagaci jejich promiskuitního životního stylu na často divokých gay festivalech a diskusích.

---

[352] Socarides, Charles W. (1995). *Homosexuality: A Freedom Too Far*. Phoenix: Adam Margrave Books.
[353] American Psychiatric Association. (1994). *Fact Sheet*. September.
[354] Frank, Barney (1996). Why Party Politics Matter. *The Harvard Gay & Lesbian Review*. Spring.

Drsná pravda je však taková, že homosexualita je škodlivá, nezdravá a neetická. Vede k nemocem, nepřizpůsobivosti, sebevraždám a mnohým jiným sociálním neduhům. Tvrzení těch, kteří ji praktikují, že je přirozená, její škodlivost nijak nemírní. Někdo by mohl namítat, že neštovice jsou přirozené a neměli bychom je léčit; nebo dokonce že HIV/AIDS je forma života, která je také Božím výtvorem a nemáme právo ho potlačovat. Je mi líto nešťastného údělu homosexuálů a smutno nad ztrátou jejich zdraví, štěstí a života. Přestože je homosexualita často vykreslovaná jako neškodný životní styl, když odložíme humorné povrchní charakteristiky, homosexualita je chování, které je škodlivé jak pro jejího účastníka, tak pro celou společnost.

Co můžeme udělat, abychom zmírnili jejich utrpení a zároveň utrpení společnosti? Pro ty, kteří začínají život biologicky normálně, mohou morálka a hodnoty společnosti značně ovlivnit osvojení si homosexuálního chování. První lekcí ke zmírnění utrpení spojeného s homosexuálním chováním je změna samotných poměrů. Když média nebudou varovat před následky homosexuálního chování a když se křiklaví homosexuálové nestáhnou trochu zpět za stěnu společenského tabu, někteří biologicky normální lidé budou, obzvláště v mladém věku, experimentovat a takový životní styl si osvojí. Toto pomůže napravit ty na biologicko-sexuálním rozhraní směrem k heterosexuální normě a k homosexuálnímu chování bude konvertovat mnohem méně lidí bez duševních homosexuálních predispozic.

Fakt, že homosexualita je dnes výchovou a médii schvalována jako absolutně přijatelný životní styl, zvyšuje u mladých lidí náchylnost k homosexuálnímu pokušení a orientaci. Jak už jsem uvedl, homosexuální muži mají nejdravější a nejpromiskuitnější sexuální orientaci ze všech. Mediální schvalování degenerovaného homosexuálního životního stylu je ekvivalentní podporování drog, kouření nebo pití u dětí. Realita je taková, že homosexualita snižuje délku života mnohem víc než kouření, pití nebo občasné užívání drog. Můžeme přijmout práva homosexuálů na to, aby se chovali nevhodně, společnost by však určitě neměla takový životní styl bláznivě podporovat.

Člověk si může představit bolest homosexuála a jeho odcizení ve společnosti, která je zaměřena na heterosexuální životní styl. Může také sympatizovat s mukami, které jsou často výsledkem fyzických a duševních problémů, které vznikají na základě jeho stavu. Nemá však smysl lhát a namlouvat si, že tato orientace je úplně normální. Kdyby byla homosexualita normální, dnes bychom tu nebyli, protože je to heterosexuální reprodukce, čemu vděčíme za život. Neposmíváme se

těm, kteří trpí tuberkulózou, ale současně mladým neříkáme, že je normální osvojit si životní styl, u kterého hrozí riziko nakažení.

Jsem si jistý, že existují rozumní homosexuálové, kteří chápou, že takovéto chování nemůže být ve zdravé společnosti nikdy považováno za morální. Mnozí z těch, kteří připustí svůj stav a limity, však stále mohou vést produktivní a smysluplný život. Jsou tací, kteří se nepokoušejí svádět mladé k napodobování jejich životního stylu a chápou, proč se to nemůže tolerovat. Mnozí se nepokouší předělat morálku společnosti tak, aby pasovala na jejich vlastní perverzní představy o stylu života. Někteří najdou způsob, jak žít se svým utrpením tak, aby nepodkopávali zdraví svoje ani zdraví národa. Ty, kteří dokáží žít zodpovědně a taktně, bychom měli respektovat.

Existuje velká naděje, že biologické příčiny homosexuality mohou být zmírněny. Medicína rychle nalézá metody na poznání, úpravu a léčení chorob dětí, které se ještě nenarodily. Díky těmto metodám už bylo pomoženo tisícům dětí. Dnes je možné sledovat přítomnost hormonů v těle těhotné matky i v samotném plodu.

Když bude malé děvčátko díky matčiným lékům nebo dietě přijímat abnormálně vysoké dávky testosteronu, které by mohly způsobit, že by se narodilo s chlapeckými orgány nebo mužským mozkem, nepomohl by každý rozumný člověk takové matce změnit její dietu nebo léky tak, aby se dítě narodilo zdravé a normální? Nepomohl by, kdyby například plod chlapce přijímal androgen, který blokuje hormony, což by mohlo chlapci zabránit v růstu, vést k nevyvinutí jeho orgánů a možné sterilitě? Nebo co kdyby abnormální hormony způsobily homosexualitu chlapce? Bylo by v tomto případě hormonální léčení za účelem snížení úrovně androgenů omluvitelné? Neumím si představit, že by kterýkoliv rozumný člověk mohl odpovědět ne. Jsem si jistý, že téměř všichni rodiče by odpověděli ano.

Stále budou existovat ti, kteří tvrdí, že takové kroky by se rovnaly „hraní si na Boha“. Zkuste ale takovým moralistům zabránit, aby si vzali laboratorně vyvinutý lék, který potřebují a na kterém jsou zdravotně závislí, a obviní vás z vraždy! Když budou mít rodiče možnost své děti chránit, tak ji využijí. Proto věřím, že se problémy homosexuality, orgánové abnormality a sexuálních úchylek v příštím století přirozeného pořádku dramaticky sníží.

Občas se v záblescích oceli a betonu měst zdá, že se od nás příroda vzdálila, v evolučním soudu však nad naším genotypem neochvějně bdí. Otevřená diskuse o homosexualitě, doprovázená plným odhalením jejich dekadentního života, způsobila zdecimování jejich vlastních řad.

Desetiletí viru AIDS, žloutenky a jiných nakažlivých chorob a vysoký stupeň sebevražd v budoucnu vliv této skupiny na společnost zmenší. Geny, způsobující sklony k homosexualitě, které se po staletí skrývaly, byly homosexuální nestřídmostí vystaveny novému stupni zranitelnosti. Tyto geny jsou ničeny virem AIDS a jinými patogeny stejně necitlivě, jako když si vlci z celého stáda vyberou raněného soba.

Nestoudná mediální podpora homosexuality vyvolává intenzivní averzi u mužů a žen, kteří stvoří v nadcházejícím století revoluci. Epitaf homosexuality, zčásti napsaný nemocí AIDS, jí znemožní akceptovatelný návrat. Když píšu tyto řádky, homosexuální antikultura je decimována vlastní nestřídmostí. Ve 21. století se homosexualita stane mnohem menším problémem, než jakým je v naší dekadentní době.

Vrozené sexuální rozdíly

Jak je často pravdou, biologie převládá i přesto, že čelí krutým překážkám prostředí. Muži a ženy se odlišují mnohem víc než jen nošením sukní a kalhot. Rozdíly jsou v oblastech mozku a ovlivňují některé ze základních dovedností, názorů, chování a preferencí. Je pravda, že ne každý rozdíl je přítomen v každém muži a každé ženě. Ale stejně jako jsou někteří muži menší než některé ženy a některé ženy vyšší než muži, je stále pravdou, že v průměru jsou muži vyšší než ženy. Po desetiletích výzkumů a tisících psychologických studií se tu ukazují některé *všeobecné rozdíly* mezi muži a ženami. Neplatí samozřejmě pro každého muže a každou ženu:

Muži jsou lepší v prostorových dovednostech, vyšší matematice a čtení map. Ženy jsou lepší v jazycích a komunikačních dovednostech včetně čtení, mluvení a psaní.[355]

Ženy jsou lepší v jednání s lidmi, kdežto muži v zacházení s věcmi. Ve skutečnosti jsou muži orientováni na věci, kdežto ženy na lidi.

Muži a ženy mají přibližně stejné IQ, ženy vynikají ve verbálních dovednostech, muži v prostorových.[356]

Muži jsou lepší v šachu. Ženy jsou lepší v scrabble.

Ženy jsou empatičtější a méně sobecké; muži jsou víc sebestřední a orientují se na výsledky. Muži se víc orientují na „cel-

[355] *Dallas Morning News*. (1995). Studying sexes‘ brain differences a sensitive area. March 5. p. 12A.
[356] Wilson (1992). p. 101-111.

kový obraz", jsou lepší v celkových konceptech a obvykle dobrodružněji založení, zvědavější a víc ochotní riskovat; kdežto ženy jsou víc orientované na domov, lidi a bezpečí.

Ženy dodržují zákony mnohem víc než muži. Muži jsou násilnější a mají kriminálnější chování než ženy.[357]

Mají také větší tendenci obětovat domácí život kariéře; ženy spíš obětují kariéru domácímu životu.

Většina žen hledá smysluplný vztah nutný k sexuálnímu životu; muži jsou promiskuitnější. Jsou víc posedlí sexem než ženy, častěji se mezi nimi vyskytují sexuální úchylky[358] a mají vyšší procento homosexuálů.[359]

Muži mají tendenci být dominantní, ženy submisivní.

Ženy jsou více skupinově orientované společenské bytosti; muži jsou více individualističtí. Ženy mají tendenci být pravdomluvnější nebo neříkat celou pravdu, muži říkají víc otevřených lží.

Muži jsou sobečtější, individualističtější a častěji jsou samotáři. Ženy jsou altruističtější, víc skupinově orientované a víc zaměřené na závazky.

Ženy mají citlivější smyslové orgány jako sluch,[360] čich[361] a hmat[362] než muži, zatímco muži jsou citlivější na vizuální stimulace a mají lepší hloubkové vnímání.[363]

Muži jsou cílevědomější a vytrvalejší;[364] ženy se snáze rozptýlí a odvrátí svou pozornost díky vnějším podnětům.

Muži jsou lepší řidiči, ženy jsou však zodpovědnější řidičky pokud jde o předpisy týkající se pití a rychlé jízdy. Ženy na silnicích méně riskují.

---

357 Moyer, K. E. (1997). *Violence and Aggression: A Physiological Perspective*. Paragon House: New York.

358 Langevin, R. (ed.). (1985). *Erotic Preference, Gender Identity, and Aggression in Men: New Research Studies*. Lawrence Erlbaum Associates: New Jersey.

359 Comfort, A. (1987). Deviation and Variation. *Variant Sexuality: Research and Theory*. Wilson, G. (ed.). Croom Helm: London. p. 1-20.

360 McGuiness, D. (1976). Sex Differences in Organization, Perception, and Cognition. *Exploring Sex Differences*. Lloyd, B. and Archer, J. (eds.). Academic Press: London. p. 123-55.

361 Hutt, C. (1995). Neuroendocrinological, behavioural and intellectual differentiation in human development. *Gender Differences: Their Ontogeny and Significance*. Osuted, C. and Taylor, D. (eds.). Churchill Livingstone: London. p. 73-121.

362 Garai, J. E., and Scheinfeld, A. (1968). Sex differences in mental and behavioural traits. *Genetic Psychology Monographs*. Vol. 77. p. 169-299.

363 Gaulin, S. J. C. et al. (1986). Sex differences in spatial ability: An evolutionary hypothesis and test. *The American Naturalist*. Vol. 127. No. 1. January. p. 74-88.

364 Hoyenga, K. B. and Hoyenga, K. (1980). *Sex Differences*. Little, Brown and Company: Boston.

Ženy a rasová politika

Výzkum ukázal, že ženy jsou k neznámým lidem méně nepřátelské než muži, empatičtější, starostlivější a altruističtější. Toto jsou krásné rysy, pokud jde o naší vlastní společnost, ale katastrofické v multirasovém bahně moderních západních národů. Je nesmírně důležité, aby muži i ženy pochopili, že jejich vlastní zájmy jsou nesmazatelně spjaté s přežitím jejich rasy a kultury. Vždy mě překvapoval fakt, že moderní feministická hnutí jsou politicky spojena s nebílými aktivisty. Můžeme uznat jakoukoliv kritiku, vztahující se na západního muže a jeho zacházení se ženou v průběhu historie, a určitě tu jsou chyby, které bychom mohli najít – v porovnání se Třetím světem jsou však Evropané k ženám daleko starostlivější a laskavější.

Aktivistka za bílá práva, Melissa Weaver Princeová, správně říkala, že se nejvyšší atributy skutečného ženského charakteru nachází v evropských ideálech. „Ženy si musí uvědomit, že odstranění rozdílů, které oddělily rasy, by neposílilo, ale naopak vymazalo práva a zrovnoprávnění, kterých jsme s takovými těžkostmi dosáhly.“[365]

Ženy se mají v bílých národech ve všech směrech lépe než v tmavých. V nebílém světě čelí ženy hrůzám, které si ženy západního světa ani nedovedou představit. Miliony žen jsou tu například mučeny a mrzačeny ženskou obřízkou a infibulací.[366] V mnoha zemích Třetího světa jsou ženy utlačované a mají jen o málo větší práva než otrok nebo věc. Kdyby se společnost ocitla pod nadvládou barevných, každá snaha o takzvané hnutí za osvobození žen by byla ztracená.

Ženy by se měly podívat na epidemickou lavinu znásilnění, která páchají černoši v Americe, a toto se děje v době, kdy jsou bílí stále ještě ve většině a můžou kriminálním sexuálním choutkám černých mužů částečně zabránit. Po seznámení se s rasovými skutečnostmi by uvítala tmavnutí Ameriky a Evropy snad jen masochistická žena. A upřímně, jen žena, která v sobě uchovává nenávist, by takovýto výsledek chtěla.

Liberální média v Americe šikovně apelují na přirozené a altruistické instinkty žen, které se vyvinuly z evolučních potřeb, vyžadujících starost o dítě a jeho výchovu. Tyto instinkty byly médii překrouceny a usměrněny směrem k menšinám mezi námi a dokonce i k menšinám po celém světě. Laskavá ženská srdce, za která jsme svým matkám všichni vděční, jsou jen slabou obranou před těmi, kteří nejsou schop-

[365] Prince, Melissa Weaver (1988). The Fate of European Women. A popular Monograph circulated on the Internet.

[366] United Nations International Report on Female Circumcism. United Nations: New York.

ni oplácet laskavost laskavostí. Idealistické ženy a také mnozí muži chtějí věřit v mírumilovný harmonický svět, kde má každý stejný talent, temperament, stejný potenciál a schopnost milovat, stejně jako to ve svých srdcích dokáží oni. Jsou jako jehňata žijící v deziluzi, když se jim říká, že lvi jsou vegetariáni. Stále budou války, ať už na bitevním poli nebo v zasedací síni, politické kampaně nebo bitvy o moc, které vytváří oligarchii. Svět bude mít stále bojechtivé jednotlivce nebo skupiny a pokud má náš genotyp přežít, musíme mít bojovníky.

Vůle vládnout a dominovat převládá u muže. U méně vyvinutých ras je tento mužský charakter neskrývaný, syrový a silný. V současnosti probíhá v Americe i jinde ve světě rasová bitva o rasovou dominanci na mnoha rozdílných stupních. Když se budou ženy na svět dívat z jejich vlastní něžné perspektivy a nepochopí, že ostatní mají úplně jiný pohled, budou krmit lva, který se na ně nedívá feministickýma očima sympatie a lásky, ale jako na kořist, kterou bohové položili na jeho stůl.

Ženy a mateřství

Jedním z nejtragičtějších následků feministického hnutí genocidního rozměru byl fakt, že mnohé talentované a nadané ženy západního světa nepředaly své dědictví dalším generacím. Feminismus, kariéra a očerňování práce v domácnosti nasměrovaly některé z nejinteligentnějších žen západního světa ke kariéře, což způsobilo odložení mateřství a pak často neplodnost. Bílé ženy na nejvyšších vzdělanostních a profesních stupních jsou nejméně plodnými ženami v Americe. Sterilizace, kontrola těhotenství, potraty, pozdní svatby, vdovství nebo exogamie* těchto nadaných žen přispěly ke ztrátám našeho genotypu. Fakt, že tyto nadané ženy zůstaly kvůli práci a kariéře bezdětné znamená, že genetické bohatství našich národů bylo navždy ztraceno. Nejenže naše národy trpí nevyčíslitelnými genetickými ztrátami, ale ženy samy trpí duševními ztrátami a často si to uvědomí, až když už je příliš pozdě.

Ženy v práci

Do práce byla nucena celá generace žen. Kdysi si kterákoliv manželka mohla vybrat, jestli se rozhodne pracovat mimo domov. Dnes tuto možnost kvůli ekonomickým těžkostem nemá. Pro mnohé ženy

* Uzavírání manželství s příslušníky jiných ras; pozn. překl.

není takováto vynucená práce vůbec tak půvabná, jak ji vykreslují média. Drtivá většina žen nepracuje ve vysokých výkonných pozicích, ale dělá práci, která je nezáživná, nepřitažlivá a fyzicky vyčerpávající. Když skončí pracovní den, vrací se domů do tradičních úloh matek a manželek. Často čelí problémům svobodných matek. Přestože většina žen díky sebeobětování zvládá obě úlohy, mnohé zjistily, že je náročné, z dlouhodobého hlediska, uspokojit rodinu i sebe. Tlak na muže a ženu má často za následek porušení vztahu a poškození zdravého vývoje dětí.

Ženám musí být dána možnost výběru a možnost pracovat doma a tím pádem se starat o děti, zejména v jejich raných letech, a to bez hrozby ekonomických potíží. Toto musíme zabezpečit bez ohledu na výdaje, protože pro naší společnost není nic důležitějšího než zdravá a šťastná rodina. Nic není vzácnější a krásnější než zdravé, šťastné a vzdělané dítě.

Sex a manželství

Monogamní, bigamní, muž je polygamní
Bigamní, monogamní, žena je monogamní.[367]

Předcházející dvojverší vyjadřuje pohled Williama Jamese, na který přišel, když experimentoval s kysličníkem dusným.* Jednoduše a lehce vyjádřil něco, co věděli básníci už dávno. Vědecký výzkum potvrdil, že to platí všeobecně a má to původ víc v genech než v mravech společnosti. Vrozená větší promiskuita mužů a větší věrnost žen vlastně podtrhují sociální kódy, které byly nazvány dvojitý standard. Když jsem byl ve škole, říkalo se, že když děvče spí s každým, tak je to coura, ale když to dělá chlapec, tak je to jednoduše mladý zdravý muž. Za 30 let se život nezměnil ani přes snahy feministek podpořit ženy k tomu, aby byly stejně promiskuitní jako muži.

Sociální schéma propagované po válce se pokoušelo vybudovat takovou západní společnost, která odporovala přirozenému pořádku, jenž máme v genech. S muži a ženami se zacházelo, jako by to byly identické bytosti. Když se muži a ženy učí, že mají identické potřeby, touhy, pohledy, jednání a chování a pak v partnerském vztahu zjišťují, že ten druhý nesplňuje jejich představy a očekávání, může to přinést jen málo tolerance.

---

[367] *New York Times*. (1997). March 14.

* Tzv. rajský plyn; pozn. překl.

„Když nemůže on nebo ona pochopit, že tohle je pro mne důležité, musí jí (mu) to být jedno," byla častá fráze.[368] Toto tvrzení je možné zmírnit porozuměním a tolerancí, která pochází ze znalosti vrozených rozdílů mezi pohlavími. Chronická frustrace často způsobuje neklid a neurózy. Ženy a muži se často marně pokouší změnit toho druhého k obrazu svému. Harmonický výsledek se dostaví, jen když přijmeme rozdíly, které v nás příroda stvořila.[369] To neplatí jen pro rodinu a vztahy, ale i pro společnost jako celek.

Zájem děvčat o tváře lidí a chlapců o věci[370] potvrzuje fakt, že v sexu a vztazích se děvčata víc zajímají o část vztah a chlapci o část sex.[371] Jeden spisovatel to vysvětlil tvrzením, že žena poskytuje sex výměnou za lásku, a muž se vzdává sexu kvůli lásce.

Když se v průzkumu stovek vysokoškoláků atraktivní mladé studentky otevřeně nabídly mužským respondentům k sexu na jejich pokoji, víc než 50% studentů souhlasilo. Když však atraktivní mladí muži nabídli to samé studentkám, víc než 99% z nich řeklo ne.[372] Tento průzkum se konal v roce 1980, desítky let po tzv. osvobození žen.

Můžeme tento rozdíl přisoudit jednoduše sociálním kodexům a prostředí? Podívejme se na výzkumy. Studie chlapců, kteří ve stádiu plodu přijali velké množství estrogenu nebo jiného hormonu blokujícího mužské hormony, ukazují, že jsou značně méně agresivní než normální chlapci. Muži, kteří přijmou větší množství mužského hormonu, jsou agresivnější. Studie lidí se zvýšenou agresivitou odhalily, že mají obvykle silnější sexuální touhy než méně agresivní. Rozdíly v mozku, který produkuje různé stupně agrese a sexuálních tužeb, mají lehce pochopitelný evoluční původ.

V Evropě a Asii se stala převládající rodina s jedním dítětem, kdežto africkým kmenům dominovala polygamie. Geneticky podmíněné polygamní tendence jsou víc zastoupené v africkém, ale jsou přítomné i v evropském a asijském muži. Extrémně chladné podnebí zvýhodňuje sebekontrolu a oddalování uspokojení. V jarních a letních dnech se musí vykonat pracné přípravy na zimu. Pokud má kmen a jeho členové přežít, momentální radosti a pokušení musí být odloženy stranou. Emocionální kontrola je evidentně jednoznačnější u Evropanů

---

368 Cancian, F. M. (1985). Gender politics: Love and power in the private and public spheres. *Gender and the Life Course*. Rossi, A. S. (ed.). New York: Aldine. p. 235-64.

369 Symons, D. (1979). *The Evolution of Human Sexuality*. Oxford University Press.

370 Reinisch, J. M. et al. (eds.). (1987). *Masculinity and Feminity*. The Kinsey Institute Series. Oxford University Press.

371 Wilson, G. D. and Nias, D. K. B. (1976). *Love's Mysteries: the Psychology of Sexual Attraction*. Open Books: London. p. 131.

372 Wilson, Glenn (1992). *The Great Sex Divide*. Washington, DC: Scott-Townsend.

a Asiatů, a kontrastuje s nedisciplinovanými emocemi Afričanů a zároveň může být hlavním faktorem rozdílů mezi nimi. Evropané používající úsudek a sebekontrolu mají víc přirozených schopností potlačit své smyslné touhy v zájmu abstraktnějších cílů. Umí oddálit sexuální uspokojení a evokovat chování, které slouží ve prospěch jejich milovaných.

Mužské genetické založení dělá muže méně věrným, než je žena. Přesto musí západní muž používat intelektuální oblasti mozku spíš než aby se podřizoval základním rysům své povahy. Raná ženská hnutí oslavovala rodinu a jednala v každém směru jako ochránci její posvátnosti a blahobytu. Evoluční cestou bílé rasy je toto chování a i když z něj někdy slevíme, je stále ideálem, kterého se snažíme dosáhnout.

Radikální feministické hnutí podporovalo ženskou rovnost tím, že podporovalo ženy, aby se chovaly jako muži. Raná ženská hnutí oslavovala rodinu a vystupovala jako strážci její posvátnosti a prosperity. Hnutí jako Svaz zdrženlivých křesťanských žen (Women's Christian Temperance Association) se stavěla proti těžké práci žen a dětí v manufakturách v Evropě i Americe. Zároveň se snažila omezit negativní dopad alkoholu, drog a prostituce na společnost a dokonce už ve dvacátých letech uznala rizika kouření. Průkopnice tohoto hnutí jako Margaret Sangerová a mnohé další psaly a hovořily o nutnosti eugenického zlepšování kvality rasy a snížení množství dětí, které se rodí s mentálním nebo fyzickým postižením.[373]

Od konce druhé světové války bylo radikální feministické hnutí vedeno Židovkami jako Betty Friedanová, Bella Abzugová a Gloria Steinemová – přechovávajícími v sobě dávnou nenávist vůči židovským tradicím ženského ponižování. Vytvořily hnutí pohlavní nenávisti a závisti, které promítly do celé západní společnosti. Namísto zvýšení standardů, které byly kdysi považovány za vyšší morální stupeň ženskosti, si osvojily základní mužské instinkty. Svrhly ženský standard, který kdysi dělal ze žen ostrovy jistoty a morálky, do bouřícího moře mužské sexuální agrese.

Místo ochrany domova a ženy před těžkou prací a tvrdými podmínkami donutil feminismus miliony žen sestoupit z království domu do nevolnictví často otrocké a málo placené práce mimo domov, přestože nároky na rodinu a děti narůstaly.

Místo povzbuzování mužů k zodpovědnosti za jejich sexuální chování srazil moderní feminismus miliony žen na úroveň mužů. A jak ženy

[373] Pendell, Elmer (1967). *Sex Versus Civilization*. Los Angeles: Noontide Press. p. 171.

zaplatily za zvýšenou mužskou promiskuitu? Daní bylo násilí, miliony nechtěných těhotenství a zničující potraty. Platily potížemi s výchovou dětí, o které se staraly samy. Platily masivními epidemiemi pohlavních chorob, které často vedly k neplodnosti. Platily lehčím přístupem jejich mužů k jiným ženám, což způsobovalo nevěru a jejich opuštění. Platily nejvyšší rozvodovostí v dějinách. Kdysi nenapadnutelná posvátnost ženskosti a mateřství se rozpadla, počet sexuálních zločinů vůči ženám se znásobil. Napodobováním kdysi výlučně mužského kouření a pití alkoholu trpěly ženy nemocemi a zničením svého zevnějšku i nitra, a tato zhoubná rovnost jim způsobovala bolest.

Přesto pronikavý křik feministek chrlil svá kázání o rovnosti mužů a žen a tím, že si adoptovaly hodnoty a standardy mužů, se staly náhražkou mužského šovinismu. Příroda rozhodla, že ženy nikdy nemohou být mužné jako muži, a muži nemohou být ženští jako ženy. Jako celek budou ženy vždy jen druhotnou imitací muže, a muži samozřejmě ubohou imitací ženy.

Vůdkyně raných ženských hnutí věděly, že ženy jsou nad muži absolutně nadřazené pokud jde o věci, ve kterých se nejlépe vyznají ženy. Byly to radikální feministky, kdo rozhodl, že tradiční úloha žen je podřadná a tradiční vlastnosti a úloha muže jsou nadřazené. Kdy pochopíme, že naše rozdíly se vzájemně doplňují, navzájem si slouží a obohacují se? To, co se nám na opačném pohlaví líbí, jsou přesně tyto rozdíly. Neměli bychom místo naříkání nad rozdíly tyto rozdíly oslavovat? Autor Bryant H. McGill říká: „Vzájemné spojení výjimečných rozdílů mezi mužem a ženou vytváří vyšší bytí a je to přesně to, čím je dobré manželství.“[374]

V dětství byly mými oblíbenými knihami práce sira Waltera Scotta. Bylo to ještě před mým dospíváním, takže jsem považoval za přitažlivou odvahu rytíře, a na romantické pasáže jsem se nesoustředil. Na střední škole jsem se naučil obdivovat všechny rysy ženské povahy. Vyhrabal jsem staré romány a znova jsem je přečetl. Uvědomil jsem si, že v duši rytíře by nebylo rytířství, čest, odvaha a obětování, ani jedna z těchto ctností, bez majestátu ženskosti. To byla nakonec ta podstata, za kterou rytíř bojoval a za kterou by obětoval i vlastní život. Pochopil jsem, že muži a ženy jsou zkrátka rozdílné části jednoho celku. V posvátném svazku mezi mužem a ženou je rodina, v rodinách je rasa a v rase se skrývá naše revoluční cesta ke hvězdám.

[374] McGill, Bryant, H. (1997). *Equality of the Sexes*. Monograph.

Amerika a celý západní svět se neuváženě řítí do záhuby. Zničení rasy, která stvořila naší civilizaci spolu s útokem na její nejzákladnější jednotku: rodinu – může vést jen ke katastrofě. V 60. letech jsem viděl budoucnost Ameriky v příštím století stejně jasně, jako ji vidím teď. Přemýšlel jsem, jak by se tato katastrofa dala zastavit. Zdálo se mi velmi nepřirozené, aby lidé organizovali svůj zánik. Jak jsem pokračoval v četbě, zjišťoval jsem, že několik zdrojů tvrdí, že hnací silou těchto změn v naší společnosti je cizí prvek: organizované židovstvo. Přečetl jsem si řadu článků, které upozorňovaly na fakt, že radikální feminismus je veden Židy, stejně jako hnutí za občanská práva. Byl jsem rozhořčen takovým tvrzením, které podle mne vyvolávalo náboženskou nesnášenlivost, a odmítal jsem o tom byť jen uvažovat. Pak jsem se však jednoho dne potkal v kanceláři Občanského sdružení s jednou starší paní jménem Mattie Smithová, která v mém životě začala psát úplně novou kapitolu objevů.

ČÁST III

ŽIDOVSKÁ OTÁZKA

KAPITOLA 15: ŽIDOVSKÁ OTÁZKA

V posledním desetiletí 20. století je kritizování Židů, jejich náboženství nebo státu Izrael považováno za nejhorší morální zločin. Židé jsou nejnedotknutelnější z nejnedotknutelnějších a kdokoliv se o nich zmíní byť jen jediným negativním slovem, je onálepkován jako „antisemita“. Jakmile člověk jednou dostane tuto nálepku, ať je pravdivá nebo ne, z toho, na co se média dívají jako na konečný hřích, ho už nic nevykoupí. Takže vzhledem ke své nevykupitelnosti – mohu svobodně mluvit a psát o tabu, kterých se odváží dotknout jen málokdo. Nejsem antisemita a toto označení odmítám. Musím se však vyjádřit k tomu, co Henry Ford nazval „nejpalčivějším světovým problémem“,[375] k problému, který je v současnosti pro přežití našeho národa a jeho svobody kritický.

V našem holocaustem prosáklém světě je téměř nemožné byť jen vyslovit slovo Žid bez pozvednutí emocí. Masmédia západního světa to zapříčinila neustálým a neúnavným omíláním holocaustu. Jak řekl uznávaný britský historik David Irving: „Holocaust se píše s velkým H – stal se obchodní značkou.“[376] Holocaust přešel od historické poznámky pod čarou do bodu, kdy se válka stala historickou poznámkou holocaustu. Během roku před vydáním této knihy, tedy víc než 50 let po skončení války, mé místní noviny (označení „místní“ je vlastně špatné, protože je vlastní Newyorčan) *The Times Picayune* uveřejnily tucty zpráv a článků, rozebírajících různé aspekty holocaustu. V témže roce tyto noviny skoro vůbec nezmínily sovětské gulagy, kde zemřelo 20 až 40 milionů lidí, a vydaly jen jeden článek o zavraždění třech milionů lidí v Kambodži. O zavraždění 30-40 milionů lidí v rudé Číně se neobjevil ani jeden článek.

Prohlížeje si staré noviny jsem zjistil, že koncem 90. let 20. století je uveřejňováno nejméně 10 krát víc článků o holocaustu než koncem 40. nebo v 50. letech. Žádná událost se nestala víc vzpomínanou a popisovanou s takovým odstupem času. Například téma druhé světové války se stalo předmětem zobrazování v mnohem větším rozměru ve filmech, televizi, dokumentech, knihách a časopisech koncem 50. let než koncem 90. let. Ne tak holocaust: čím víc se nám zdá, že se od této události vzdalujeme, tím víc nás průmysl holocaustu tíží.

---

[375] Ford, Henry (1920-1922). The International Jew: the World’s Foremost Problem. *Dearborn Independent*. Dearborn, Michigan.

[376] Irving, David (1994). *Action Report*. Special Edition.

Bylo by herkulovským úkolem byť jen spočítat všechny ty na holocaust orientované televizní příběhy, dokumenty a „dokumentární dramata“, knihy (fiktivní i nefiktivní), časopisové články, filmy a hry. Příběhy obětí holocaustu, jejich příbuzných, přeživších, válečných zločinů, zločinců, reparace, holocaustem ovlivněné umění a literatura, vzpomínky a memoriály, to vše nás bombarduje takřka každý den. Ve Washingtonu dnes stojí muzeum holocaustu za mnoho milionů dolarů. Stojí přímo na nejposvátnější americké půdě, v americkém Pantheonu, v Mall, nedaleko Smithsonian Institution, financované nemalou částkou z našich daní. Je zajímavé, že bylo vybudováno dlouho před tím, než vznikla skutečná snaha o postavení památníku obětem druhé světové války. Je to masivní, moderní verze Místnosti hororů v *muzeu voskových figurín Madame Tussaud*.

Holocaust není jediné židovské trauma, nad kterým musíme být všichni smutní, protože vidíme mnoho bolestných historických příběhů a traumatických hollywoodských ztvárnění dalších historických pronásledování Židů. Ti jsou oběťmi arabských teroristů na Středním východě, fašistů v Evropě a dokonce i Klanu v USA. Existuje doslova nepřeberné množství knih, článků, filmů a her o jednotlivých Židech, kteří trpěli zlem antisemitů.

Naše obrazovky a 30 stop velká filmová plátna, naše noviny, časopisy a knihy, naše jeviště, kazatelny a pódia, naše rozhlasové a satelitní vysílání zaplňují každý rok desetitisíce příběhů o inteligentních, soucitných, obětavých, tvořivých, morálních a odvážných Židech. Existují tisíce vyobrazení pronásledovaných Židů jako nevinných, ušlechtilých a hrdinských, zatímco jejich oponenti jsou vyobrazováni jako ztělesněné zlo. Žádná jiná skupina na světě nemá vytvořenu lepší práci s veřejností než právě Židé.

Ať už je to faraónova armáda s meči, pronásledující Hebrejce, car se svými antisemitskými kozáky, Hitler a jeho černě oděné SS, bezejmenný palestinský terorista snažící se unést izraelské školáky nebo důvěrný příběh citlivého Žida, s nímž antisemitský obchodník špatně zachází – všichni jsme viděli tento antisemitský stereotyp, kostnatá těla a sdíleli židovskou bolest. Vím to z první ruky, protože jsem tomu jako mladý věřil.

Když jsem si ve 12 letech ve školní knihovně četl *Annu Frankovou: Deník mladé dívky*, nelidskost antisemitismu mě zaskočila. Když jsem ji dočetl, cítil jsem se, jako bych ztratil člena rodiny. Rukávy košile jsem si utíral slzy, jež se mi draly do očí.

S otcem jsem se jen párkrát bavil o Židech a ten je jenom chválil. Mluvil o prastrýci Nathanovi, metodistickém knězi, který konvertoval z judaismu na křesťanství a oženil se s dědečkovou sestrou, mou pratetou Gussie. Otec měl před Nathanem obrovský respekt, stejně jako před všemi, které nazýval „Hebrejci" v domnění, že toto slovo je uctivější než „Židé". Několikrát „Hebrejce" popisoval jako tvrdě pracující, inteligentní, šetrné a vzdělané lidi. „Šetrný" byl přívlastek, který na mne udělal výrazný dojem, protože jsem věděl, že otec tuto vlastnost považuje za jednu z nejdůležitějších. Nesnášel jakékoliv plýtvání. Stovky těchto lekcí jsem dostal u stolu při obědě, kdy jsem nesměl od stolu, dokud jsem nesnědl celou porci. Myslel jsem si, že šetrnost je skotská jako rodina Dukových, ale že je židovská, mě překvapilo.

Mé první názory na Židy formovala vyprávění o holocaustu a biblické příběhy. Filmové klasiky od Cecil B. DeMillesové na základě deseti přikázání mě vedly k zosobnění současných Židů s hrdinskými „Izraelity" Starého zákona. K „vyvolenému národu" jsem si vytvořil hluboký obdiv.

Jak se tedy stalo, že jsem se od svých raných názorů na Židy dostal až k přívlastku nebezpečný „antisemita" od mocných židovských organizací, jako je například ADL (Anti-Defamation League of B'nai B'rith)? Žádný Žid mi nikdy neublížil, antisemitismu mě neučili rodiče ani přátelé, a nevinil jsem je ani z ukřižování Ježíše Krista. Přestože kategoricky odmítám být nálepkován jako antisemita, rozhodně věřím, že – stejně jako ostatní lidé – si Židé zaslouží chválu za to, čeho dosáhli, a neměli by tedy být imunní vůči kritice za své neúspěchy. Jediný problém je, že v poválečné, holocaustem prosáklé Americe je jakákoliv kritika Židů chápána jako morální ekvivalent masové vraždy.

Pokud někdo kritizuje jakoukoliv část židovských dějin nebo chování, netolerantní aspekt jejich náboženství nebo dokonce sionistickou politiku Izraele, nevyhnutelně dostane nálepku „antisemita", což je ten nejpředpojatější a nejvíc poškozující výraz. Ale pokud někdo mluví o špatném zacházení s Indiány v amerických dějinách, není považován za antiameričana. Ti, kdo vyjádří údiv nad hrůzami španělské inkvizice, nejsou označováni jako „antikřesťané" nebo „antišpanělé".

Tatáž média, která zakazují i tu nejmenší kritiku Židů, se nezdráhají ponižovat jiné skupiny. Bílí jižané, Němci a evangeličtí křesťané – těmto skupinám se dostává víc než dost zesměšnění. V hollywoodských filmech se stalo stereotypem zobrazování ošuntělých, ignorantských, rasistických, nenávistných a vražedných bílých jižanů. Jednou z nejprodávanějších knih konce 90. let je médii propagovaná kniha

Hitlerovi ochotní katani,[377] která tvrdí, že německý národ v sobě má cosi zlé, cosi, co všechny jeho příslušníky činí vinnými z krutosti holocaustu. U Židů je to přesně naopak. Kdykoliv jsou vzpomenuti jako skupina, vždy to je s tichou úctou. Co vyvolává tak obrovskou pochlebovačnost a zároveň vnitřní nenávist k Židům?

Když jsem se přesvědčil, že rasa je důležitá a lidé evropského původu musí chránit své dědictví a kulturu, stal jsem se mladým členem občanského sdružení. Po škole a během deštivých letních dní jsem často navštěvoval kancelář na Carondolet Street v New Orleansu, abych tam dobrovolně pomáhal.

Do kanceláře přicházelo množství fascinujících publikací od stovek pravicových skupin z celé Ameriky. Jednoho dne, kdy jsem končil výpomoc s poštou, jsem objevil noviny s názvem *Zdravý rozum*.* Byly to konzervativní, pravicové noviny vytvořené podle modelu Thomase Painea, jen obsah byl evidentně jiný. „ŽIDY VEDENÁ NAACP JAKO SOUČÁST KOMUNISTICKÉHO PLÁNU PRO AMERIKU!“ zněl titulek jednoho článku. „KOMUNISMUS JE ŽIDOVSKÝ!“ vykřikoval další. Obrovský titulek jednoho článku tvrdil „RUDÁ DIKTATURA DO ROKU 1954!“ Když to člověk četl v roce 1965, nepůsobilo to moc důvěryhodně. Titulky typu *National Enquirer* se mi zdály směšné, ale odolat přečtení něčeho tak skandálního bylo těžké, i kdybych se nad tím měl jen zasmát.

Ostrá slova Mattie Smithové

Jedna z dobrovolnic, Mattie Smithová, starší dáma v květovaných šatech a bizarním klobouku, mě viděla přehrabovat se v titulcích novin a prostě řekla: „Víš, ona to je pravda.“

„Rudá diktatura do roku 1954?“ odpověděl jsem s úsměvem.

„Ne,“ řekla, „komunismus je židovský. Oni za tím stojí.“

Řekl jsem si, že pobavím starou paní trochou slušné polemiky. „Jak by mohli?“ zeptal jsem se. „Komunisti jsou ateisti, nevěří v Boha. Židé v Boha věří, tak jak můžou být komunisti?“

„Víš, kdo je Herbert Aptheker?“ odpověděla mi otázkou.

„Ne,“ odpověděl jsem nenuceně.

Byla jako natažená pružina čekající na uvolnění. „Má oficiální funkci hlavního teoretika komunistické strany USA a je v seznamu *Kdo je*

[377] Goldhagen, D. (1996). *Hitler's Willing Executioners: Ordinary Germans And The Holocaust*. New York: Knopf, Random House.

* Commons sense.

kdo ve světovém židovstvu.[378] Lev Trocký, komunista, který převzal vládu v Rusku s Leninem, byl v *Kdo je kdo v americkém židovstvu*.[379] Jeho skutečné jméno je Lejba Bronštejn. Oba jsou ateističtí komunisti a oba jsou hrdě uváděni jako významní Židé v těchto knihách, publikovaných vedoucími rabínskými organizacemi ve světě."

Pokorně jsem si poslechl vysvětlení a odpověděl: „Možná tam jsou uvedeni, protože *kdysi* byli Židy."

„Ještě se máš moc co učit," odpověděla s povzdechem. „Podle izraelského zákona o návratu můžeš být ateistický komunista a stále se můžeš přistěhovat do Izraele. A je jich tam hodně. Jedinou podmínkou je, že musíš být Žid, a Žid je popsán prostě jako člověk židovského původu. Takže vidíš, můžeš být Žid, ateista a komunista zároveň – a říkám ti, komunismus *je* židovský!"

„Všichni Židé jsou komunisti?" zeptal jsem se sarkasticky.

„Ne, ne, ne," odpověděla důrazně, ale s trpělivostí. „Všichni Židé nejsou komunisti, stejně jako všichni hadi nejsou jedovatí. Ale většina vedoucích komunistů v Americe jsou Židé, stejně jako většina usvědčených ruských špionů v Americe a stejně jako vůdci Nové levice. A historicky, většina komunistických revolucionářů v Rusku byli také Židé."

Slova paní Smithové mi byla velmi nepříjemná. Přestože ještě nebyl čas odejít, řekl jsem, že musím stihnout autobus domů. Rychle jsem odešel z kanceláře. Paní Smithová se *musela* mýlit, ale neměl jsem dostatek argumentů, abych jí mohl oponovat. Rozhodl jsem se na toto téma udělat výzkum, abych jí mohl dokázat, jak se mýlila. Cítil jsem se i trochu vinný tím, že jsem se vůbec bavil s někým, kdo o Židech tvrdil takové věci. Byl jsem silný antikomunista a prohlásit, že za hrůzami komunismu stojí Židé, pro mne bylo strašné tvrzení, o němž mi srdce říkalo, že to nemůže být pravda. Bylo to poprvé, co jsem se ocitl tváří v tvář člověku, o kterém jsem si myslel, že to je antisemita. Za chvíli jsem už běžel ulicí, abych chytil tramvaj.

Následujících pár dní jsem se vyhýbal i pouhému pomyšlení na tento problém a do kanceláře občanského sdružení jsem nešel. Nakonec jsem si však přečetl dvoje noviny *Zdravý rozum*, které jsem si vzal domů. V jednom čísle tvrdili, že NAACP* je čelní komunistická organizace, věnovaná převrácení našeho způsobu života. Založilo ji 12 Židů a jeden černoch a všichni byli oddaní marxisti s desetiletí

[378] *Who's Who In World Jewry*. (1965). New York: Pitman Publishing. Corp.

[379] *Who's Who In American Jewry*. (1927). New York: The Jewish Biographical Bureau, Inc.

* National Association for the Advancement of the Colored People – Národní asociace pro pokrok barevných lidí; pozn. překl.

dlouhými komunistickými vazbami. Článek tvrdil, že jediný hlavní černý zakladatel NAACP, W. E. B. Dubois, byl otevřený člen komunistické strany, který emigroval do komunistické Ghany (kde byl nakonec pohřben). Tento skandální článek dál tvrdil, že NAACP je financována ze židovských peněz a vždy měla židovského prezidenta. Že jejím současným prezidentem a skutečným vůdcem organizace je Žid Kivie Kaplan a ne černý „frontman" Roy Wilkins. Přestože veřejnost považovala za vůdce Wilkinse, noviny tvrdily, že měl ve skutečnosti nižší postavení národního tajemníka.

Další číslo *Zdravého rozumu* nebylo o nic méně překvapující. Byl v něm dlouhý článek o tom, že mezinárodní komunismus je židovský výtvor a ruská revoluce ve skutečnosti vůbec nebyla ruská. Komunismus prý od jeho počátku vedli a financovali Židé a také dominovali komunistickému hnutí ve Spojených státech.

Tento pravicový *National Enquirer* na podporu neuvěřitelných tvrzení citoval mnohá jména, data a zdroje. Byl jsem k těmto tvrzením skeptický, ale šlo o příliš neodolatelné informace na to, abych je ignoroval. Z předešlého rasového výzkumu jsem se ale naučil neodsuzovat tak snadno nepopulární názor.

I přes své zdánlivě dobré podložení tyto články vypadaly příliš bizarně na to, aby mohly být pravdivé. Jak by mohla být největší a nejsilnější černošská organizace v Americe založena, financována a vedena Židy, dokonce marxistickými Židy – místo černochy? Jak by mohlo být něco tak neuvěřitelného drženo v tajnosti a většina lidí by o tom nevěděla? Pokud byla ruská revoluce skutečně vedena Židy a ne marxistickými Rusy, jak je možné, že je tak ohromný historický fakt úplně ignorován v historických knihách a našich populárních médiích? Také jsem nedokázal pochopit, proč by bohatí mocní Židé podporovali rasové míšení a komunismus.

Otec mi často vyprávěl o špatnosti komunismu a od přečtení knih *Svědomí konzervativce*[380] od Barryho Goldwatera, *Nikdo se neodváží nazvat to zradou*[381] od Johna A. Stormera a *Můžete věřit komunistům (být komunisté)*[382] od Fredericka Charlese Schwarze jsem byl absolutní antikomunista. Tyto i jiné knihy mě přesvědčily o proniknutí komunistické ideologie do naší společnosti, médií a vlády.

---

[380] Goldwater, B. M. (1960). *The Conscience Of A Conservative*. Shepherdsville, Kentucky: Victor Publishing Co.

[381] Stormer, J. (1964). *None Dare Call It Treason*. Florissant, Missouri: Liberty Bell Press.

[382] Schwarz, F. C. (1960). *You Can Trust The Communists*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall.

Ke kubánské krizi došlo teprve před třemi lety a otcův plán vybudovat protiletecký kryt byl v mé paměti stále živý. Dokonce koupil jídlo a jiné zásoby na přežití. V této době se abstraktní myšlenka jaderné války změnila v přípravu na ní. Na začátku 60. let se ve většině čtvrtí v poledne zkoušely sirény leteckého útoku. Občas, když jsme zapomněli, kolik je hodin a zazněla siréna, jsme se divili, že je válka tak blízko.

Během kubánské krize většina dospělých věřila, že se termonukleární válka neuskuteční, protože se nesmí uskutečnit – protože už samotná myšlenka na ní byla příliš hrozná. Jako 11letý jsem byl náchylnější věřit, že někdo může zmáčknout tlačítko. Až po letech jsem zjistil, že jsme měli k jaderné válce blíž, než si většina Američanů uvědomovala. Fakt, že komunisti ohrozili mou rodinu reálným nebezpečím jaderného spálení značně přispěl k mému antikomunistickému postoji.

V jednom vydání novin *Zdravý rozum* byl celostránkový článek od Winstona Churchilla, nazvaný „Sionismus versus bolševismus: boj o duši židovského národa“. Článek původně vyšel 8. února 1920 v *Illustrated Sunday Herald*. Churchill řekl, že se světové židovstvo zmítá mezi věrností komunismu a sionismu. Doufal, že si Židé osvojí sionismus a ne to, co nazval „ďábelský“ a „zlověstný“ bolševismus. V dobře napsaném článku z doby ruské revoluce popsal komunismus jako „zlověstnou konfederaci mezinárodního Židovstva“, které „ruský národ chytlo za vlasy a stalo se prakticky neomezeným pánem obrovské říše“.[383]

Tento článek mě tak šokoval, že jsem si musel ověřit jeho autentičnost. Zjistil jsem, že je pravý, skutečně napsaný Churchillem. Našel jsem si také některé židovské odkazy na tento článek, naříkající, že Churchill dal antisemitům ve světě munici. Zde je úryvek z onoho článku:

V násilné opozici všem těmto sférám židovského úsilí vyrůstají plány mezinárodních Židů. Stoupenci této zlověstné konfederace jsou většinou muži, vychovaní mezi nešťastnou populací zemí, kde jsou Židé pronásledováni kvůli své rase. Většina, pokud ne všichni, opustili víru svých předků a opustili všechny duchovní naděje budoucího světa. Toto hnutí mezi Židy není nové. Od dní Spartaka-Weishaupta až po Karla Marxe a Trockého (Rusko), Bélu Kuna (Maďarsko), Rosu Luxemburgovou (Německo) a Emmu Goldmanovou (USA) toto celosvětové spiknutí k převrácení civilizace,

[383] Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People. *Illustrated Sunday Herald*. February 8.

za rekonstrukci společnosti na základě zpomaleného vývoje, závistivé zlomyslnosti a nemožné rovnosti neustále roste... a teď tato skupina výjimečných osobností z podsvětí velkých měst Evropy a Ameriky chytla ruský národ za vlasy a stala se prakticky neomezeným pánem obrovské říše.

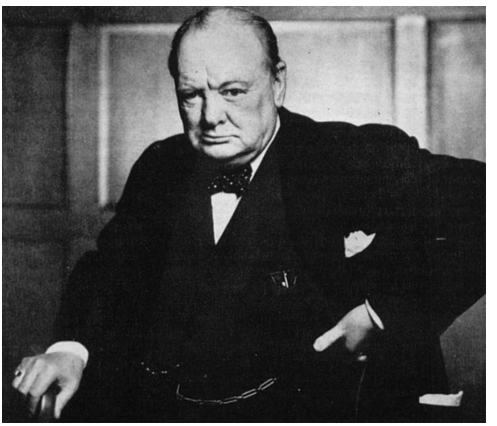
Není třeba zveličovat roli ve vytvoření bolševismu a uskutečnění ruské revoluce, kterou sehráli mezinárodní a většinou ateističtí Židé...[384]

Přesto, jak velkou historickou postavou byl Churchill, šlo stále jen o jeden hlas. Zdůvodnil jsem si to tak, že se ohledně povahy ruské revoluce mohl mýlit. Jeden článek ve *Zdravém rozumu*, který jsem četl, odkazoval na sérii výbušných dokumentů (spolu s čísly složek) z Národních archivů Spojených států. Napsal jsem místnímu kongresmanovi F. Edwardu Hebertovi, zda by pro mne jeho kancelář nemohla získat kopie. Za pár týdnů na mě po návratu ze školy čekala velká obálka od kongresmana.

Měla pečeť Spojených států amerických a dokumenty v ní obsažené byly z Národních archivů. Obsahovaly zprávy od zahraničních vlád a rozsáhlé zprávy od našich zpravodajských pracovníků v Rusku z doby občanské války v raných dnech komunistické revoluce. Jelikož ve 20. letech bylo do založení OSS a CIA ještě daleko, dělala tuto práci americká armáda. Jedním z představitelů naší vojenské zpravodajské služby v Rusku byl kapitán Montgomery Schuyler. Ten do USA posílal pravidelné zprávy veliteli armádní výzvědné složky, který je předával dál ministru obrany a prezidentovi USA.

„Není třeba zveličovat roli ve vytvoření bolševismu a uskutečnění ruské revoluce, kterou sehráli mezinárodní a většinou ateističtí Židé...“

Winston S. Churchill

[384] Churchill, W. (1920). Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People.

ILLUSTRATED SUNDAY HERALD, FEBRUARY 8, 1920. Page 5.

ZIONISM versus BOLSHEVISM.

A STRUGGLE FOR THE SOUL OF THE JEWISH PEOPLE.

By the Rt. Hon. WINSTON S. CHURCHILL.

SOME people like Jews and some do not; but no thoughtful man can doubt the fact that they are beyond all question the most formidable and the most remarkable race which has ever appeared in the world.

Disraeli, the Jew Prime Minister of England, and Leader of the Conservative Party, who was always true to his race and proud of his origin, said on a well-known occasion: "The Lord deals with the nations as the nations deal with the Jews." Certainly when we look at the miserable state of Russia, where of all countries in the world the Jews were the most cruelly treated, and contrast it with the fortunes of our own country, which seems to have been so providentially preserved amid the awful perils of these times, we must admit that nothing that has since happened in the history of the world has falsified the truth of Disraeli's confident assertion.

Good and Bad Jews.

The conflict between good and evil which proceeds unceasingly in the breast of man nowhere reaches such an intensity as in the Jewish race. The dual nature of mankind is nowhere more strongly or more terribly exemplified. We owe to the Jews in the Christian revelation a system of ethics which, even if it were entirely separated from the supernatural, would be incomparably the most precious possession of mankind, worth in fact the fruits of all other wisdom and learning put together. On that system and by that faith there has been built out of the wreck of the Roman Empire the whole of our

Mr. Churchill inspecting his old regiment, the 4th Hussars, at Aldershot last week.

The National Russian Jews, in spite of the disabilities under which they have suffered, have managed to play an honourable and useful part in the national life even of Russia. As bankers and industrialists they have strenuously promoted the development of Russia's economic resources, and they were foremost in the creation of those remarkable organisations, the Russian Co-operative Societies. In politics their support has been like Bukharin or Lunacharski cannot be compared with the power of Trotsky, or of Zinovieff, the Dictator of the Red Citadel (Petrograd), or of Krassin or Radek—all Jews. In the Soviet institutions the predominance of Jews is even more astonishing. And the prominent, if not indeed the principal, part in the system of terrorism applied by the Extraordinary Commissions for Combating Counter-Revolution people, most of whom are themselves sufferers from the revolutionary regime. It becomes, therefore, specially important to foster and develop any strongly-marked Jewish movement which leads directly away from these fatal associations. And it is here that Zionism has such a deep significance for the whole world at the present time.

A Home for the Jews.

Zionism offers the third sphere to the political conceptions of the Jewish race. In violent contrast to international communism, it presents to the Jew a national idea of a commanding character. It has fallen to the British Government, as the result of the conquest of Palestine, to have the opportunity and the responsibility of securing for the Jewish race all over the world a home and a centre of national life. The statesmanship and historic sense of Mr. Balfour were prompt to seize this opportunity. Declarations have been made which have irrevocably decided the policy of Great Britain. The fiery energies of Dr. Weissmann, the leader, for practical purposes, of the Zionist project, backed by many of the most prominent British Jews, and supported by the full authority of Lord Allenby, are all directed to achieving the success of this inspiring movement.

Of course, Palestine is far too small to accommodate more than a fraction of the Jewish race, nor do the majority of national Jews wish to go there. But if, as may well happen, there should be created in our own lifetime by the banks of the Jordan a Jewish State under the protection of the Brit-

Čtení dlouhých zpráv mi umožnilo nahlédnout do dějinných událostí, o nichž ví jen málo Američanů. Mluvilo se v nich o hrozných masakrech tisíců ruských šlechticů a inteligence, zavražděných prostě jen proto, že by mohli účinně vést opozici proti komunistům. Mnoho Američanů ví aspoň něco o Stalinově zavraždění 20 milionů lidí. Miliony však zemřely i v raných dnech komunismu pod Leninem a Trockým, protože právě oni iniciovali první masové vraždy a gulagy.

Zprávy také jednoznačně mluvily o židovské povaze revoluce. V jedné z oficiálních Schuylerových zpráv, zpřístupněných veřejnosti roku 1958, téměř 40 let po jejich napsání a odeslání, se uvádí:[385]

„Je pravděpodobně nerozumné říct to ve Spojených státech nahlas, ale bolševické hnutí je a od začátku bylo vedeno a kontrolováno ruskými Židy toho nejpodlejšího typu...“

Kapitán Schuyler,
důstojník americké výzvědné služby
v Rusku během revoluce.
(Ve své oficiální zprávě.)

GENERAL SERVICES ADMINISTRATION
NATIONAL ARCHIVES AND RECORDS SERVICE

THE NATIONAL ARCHIVES

To all to whom these presents shall come, Greeting:

I Certify That the annexed copy, or each of the specified number of annexed copies, of each document listed below is a true copy of a document in the official custody of the Archivist of the United States.

Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces

1. Report of June 9, 1919, from Captain Montgomery Schuyler to the Chief of Staff, A.E.F., Siberia (pp. 1 and 2 only).
2. Report of March 1, 1919, from Captain Montgomery Schuyler to Lt. Colonel Barrows, Vladivostok.

In testimony whereof, I, WAYNE C. GROVER, Archivist of the United States, have hereunto caused the Seal of the National Archives to be affixed and my name subscribed by the Chief Archivist for Records Division of the National Archives, in the District of Columbia, this 2nd day of September, 1958.

Wayne C. Grover
Archivist of the United States
By Wallace Parrish

[385] U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, June 9.

Citováním této zprávy nechci nikoho urazit, ale Schuylerova zpráva říká to, co říká, ať se nám to líbí nebo ne. V další zprávě, napsané o čtyři měsíce později, kapitán Schuyler cituje důkaz Roberta Wiltona, jenž byl tehdy hlavním ruským zpravodajem spolehlivých *London Times*. Wilton později napsal několik nejprodávanějších knih o revoluci, včetně široce uznávaných *Ruská agonie* a *Poslední dny Romanovců*.[386] 9. června 1919 Schuyler cituje Wiltona takto:

Tabulka zhotovená roku 1918 Robertem Wiltonem, zpravodajem *London Times* v Rusku, ukazuje, že tam v té době bylo 384 komisařů včetně 2 černochů, 13 Rusů, 15 Číňanů, 22 Arménů a víc než 300 Židů. Z posledně jmenovaných přišlo do Ruska 264 ze Spojených států po pádu carské vlády.[387]

Samozřejmě nebyl důvod o zprávě z novin *Times* nebo kapitána Schuylera pochybovat. Při prohlížení papírů rozložených na ubruse na stole v jídelně jsem nemohl uvěřit vlastním očím. Churchillův popis „chycení ruského národa za vlasy“ ožil na stránkách, které jsem dostal z našich Národních archivů.

Během četby jsem si neuvěřitelné dokumenty Národních archivů i kontroloval. Nejenže šéf výzvědné americké služby napsal prezidentu Spojených států o židovské povaze komunismu, totéž udělal i americký ambasador v Rusku David R. Francis. Ten v lednu 1918 telegrafoval americké vládě:

Bolševičtí vůdci, z nichž většina jsou Židé a z nichž 90 % tvoří vyhnaní navrátilci, se nestarají o Rusko ani žádnou jinou zemi, ale jsou to internacionalisti a snaží se zahájit světovou sociální revoluci.

David Francis, americký ambasador v Rusku v době revoluce.[388]

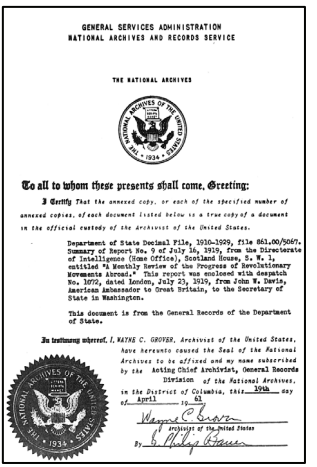
Národní archivy mi poslaly i kopie dokumentů ze své komunikace se Scotland Yardem a britskou zpravodajskou službou. Vedení britské zpravodajské služby poslalo do Ameriky a jiných zemí dlouhou zprávu, datovanou 16. února 1919, o bolševismu v zahraničí. Měla název „Měsíční přehled pokroku revolučních hnutí v zahraničí“. Tato zpráva dokumentuje komunistická hnutí v hlavních zemích světa. Hned první věta prvního odstavce na první straně této zprávy britské vlády tvrdí, že mezinárodní komunismus kontrolují Židé.[389]

---

[386] Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs*. New York: George H. Doran Co. p. 148.
[387] U.S. National Archives. (1919). Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces, June 9.
[388] Francis, D. R. (1921). *Russia From the American Embassy*. New York: C. Scribner's & Sons. p. 214.
[389] National Archives, Dept. of State Decimal File, 1910-1929, file 861.00/5067.

Po letech jsem se jako student louisianské státní univerzity přihlásil do kurzu, věnovanému výlučně ruské revoluci. Ani můj profesor ve svých přednáškách, ani učebnice (*Sovětský úspěch*)[390] o židovsko-ruském konfliktu a nadvládě Židů v komunistické straně nemluvili.

Židovská role v komunistické revoluci však byla vzpomenuta ve velkých židovských publikacích jako například *Židovská encyklopedie* a *Univerzální židovská encyklopedie*. Ohromilo mě, když jsem zjistil, že se vedoucí úlohou Židů v ruské revoluci vlastně chlubí. Dokonce zdůrazňovaly snahu komunistických Židů židovskou roli zakrýt – úspěšnou snahu – protože většina Nežidů v Evropě a Americe o tom stále neví.

GENERAL SERVICES ADMINISTRATION
NATIONAL ARCHIVES AND RECORDS SERVICE

THE NATIONAL ARCHIVES

To all to whom these presents shall come, Greeting:

I Certify That the annexed copy, or each of the specified number of annexed copies, of each document listed below is a true copy of a document in the official custody of the Archivist of the United States.

Department of State Decimal File, 1910-1929, file 861.00/5067. Summary of Report No. 9 of July 16, 1919, from the Directorate of Intelligence (Home Office), Scotland House, S.W. 1, entitled "A Monthly Review of the Progress of Revolutionary Movements Abroad." This report was enclosed with despatch No. 3072, dated London, July 23, 1920, from John W. Davis, American Ambassador to Great Britain, to the Secretary of State in Washington.

This document is from the General Records of the Department of State.

In testimony whereof, I, WAYNE C. GROVER, Archivist of the United States, have hereunto caused the Seal of the National Archives to be affixed and my name subscribed by the Acting Chief Archivist, General Records Division of the National Archives, in the District of Columbia, this 30th day of April in the year 63.

Archivist of the United States

By

„Máme definitivní důkaz, že bolševismus je mezinárodní hnutí kontrolované Židy."

Ředitel britské zpravodajské služby americkému ministerstvu zahraničí.

Komunistické hnutí a ideologie hrály v židovském životě významnou roli, hlavně ve 20. a 30. letech a po druhé světové válce... Jednotliví Židé hráli důležitou roli v raných stádiích bolševismu a sovětského režimu... Značná přitažlivost bolševismu mezi Rusy a později západním židovstvem se vynořila se zřízením sovětského režimu v Rusku...

Mnozí Židé po celém světě tedy považovali sovětský koncept řešení „židovské otázky" za skutečně pozitivní přístup... Komunismus se rozšířil do skutečně všech židovských komunit. V některých zemích se Židé stali vedoucím prvkem legálních i nelegálních komunistických stran, a v některých případech byli dokonce vedeni k tomu, aby si měnili židovsky znějící jména a vystupovali jako Nežidé, aby nepotvrzovali pravicovou propagandu, které komunismus prezentovala jako cizí, židovské spiknutí.[391]

[390] Nettl, J. P. (1967). *The Soviet Achievement*. New York: Harcourt, Brace & World.
[391] *Encyclopedia Judaica*. p. 791-792.

Trockého kniha *Stalin*, napsaná v exilu, se snaží ukázat, že v raných dnech komunistického uchopení moci hrál Stalin jen nepatrnou roli. Trocký se to pokusil ilustrovat rozšiřováním pohlednice, která kolovala měsíce po revoluci. Tato pohlednice zobrazovala šest vůdců revoluce. Jsou na ní Lenin (který byl minimálně čtvrtinový Žid, doma mluvil jidiš a oženil se s Židovkou), Trocký (skutečné židovské jméno: Lejba Bronštejn), Zinověv (skutečné židovské jméno: Hirsch Apfelbaum), Lunačarskij (Nežid), Kameněv (skutečné židovské jméno: Rosenfeld), Sverdlov (Žid).[392] Nejenže tato pohlednice ukazuje židovskou nadvládu v revoluci, ale i fakt, že si židovští komunističtí vůdci skutečně měnili jména tak, jak to uvádí *Encyclopedia Judaica*.

Přestože byl fakt o Leninově židovském původu dlouhá léta držen v tajnosti, židovští spisovatelé si toho nyní začínají všímat. David Shub, autor knihy *Lenin: Biografie*, píše v dopise ruským emigrantským novinám *Novij žurnal*,[393] že Leninova matka byla Židovka z otcovy strany a pravděpodobně i z matčiny.[394]

A dále, francouzský židovský časopis *Review de Fonds Social Juif*[395] oznámil, že sovětské spisovatelce Mariette Shaguinianové sovětská cenzura zabránila uveřejnit důkaz o Leninově židovském původu. V posledních letech několik židovských publikací odhalilo Leninův původ, včetně *Jewish Chronicle*.[396]

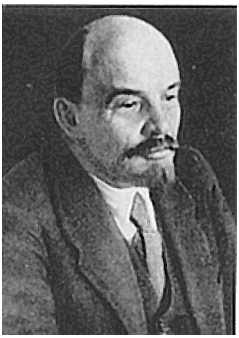
[392] Trotsky, L. (1968). *Stalin: An Apprasial of the Man and His Influence*. ed. transl. Charles Malamuth. London, MacGibbon & Kee.

[393] Shub, David (1961). *Novyi Zhurnal*. No. 63.

[394] Shub, D. (1966). *Lenin: a Biography*. Harmondsworth, Penguin.

[395] *Review de Fonds Social Juif*. (1970). No. 161.

[396] Ben-Shlomo, B. Z. (1991). Reporting on Lenin's Jewish Roots. *Jewish Chronicle*. July 26. p. 2.

Jewish Chronicle, 26. červenec 1991

Moskevský časopis o Leninových židovských kořenech

Zeev Ben-Shlomo
Východoevropský dopisovatel.

Vladimír Iljič Lenin, zakladatel Sovětského svazu, často oficiálně chválený jako ztělesnění ruského národního génia, měl podle široce čteného moskevského časopisu *Ogoňok* židovského dědečka.

JEWISH CHRONICLE JULY 26 1991

Moscow magazine on Lenin's Jewish roots

BY ZEEV BEN-SHLOMO
EAST EUROPE CORRESPONDENT

Vladimir Ilyich Lenin, the creator of the Soviet Union, often officially praised as the embodiment of the Russian national genius, had a Jewish grandfather, according to the Moscow mass circulation weekly, Ogonyok. There have been rumours to this

Čeka neboli tajná policie měla za prvního šéfa Mosese Urického a většina dalších vůdců byli také Židé, včetně Sverdlova a Genricha Jagody (což je rusky „Jehuda" – „Žid"), jenž řídil pogromy, které zabily desítky milionů lidí. Ministrem sovětské propagandy byl za války Žid Ilja Ehrenburg, který se neblaze proslavil nabádáním sovětských vojáků, aby v Německu znásilňovali a vraždili ženy a děti.[397] Anatol Goldberg citoval Ehrenburga ve své knize *Ilja Ehrenburg*, kde říká: „Němci nejsou lidské bytosti... nic nám nepřináší tolik radosti jako německé mrtvoly."[398]

Komunistická tajná policie, která prošla mnoha změnami názvů včetně Čeka, OGPU, GPU, NKVD, NKGB, MGB a KGB byla nejobávanější policejní organizací v dějinách. Uvěznila, umučila nebo zavraždila víc než 40 milionů Rusů a Východoevropanů. Dokonce i nejkonzervativnější sovětští historici v 60. letech uváděli počet zavražděných mezi 35 až 40 miliony, což je číslo nezahrnující miliony dalších, kteří byli odstraněni, uvězněni, posláni do exilu, mučeni nebo deportováni. Držitel Nobelovy ceny Alexandr Solženicyn ve svém díle *Souostroví gulag* použil výzkum sovětského statistika, který měl přístup k tajným vládním spisům, I. A. Kurganova, a odhaduje, že mezi lety 1918 až 1959 zemřelo rukama komunistických vůdců v Rusku nejméně 66 milionů lidí. V *Souostroví gulag II* Solženicyn potvrzuje, že Židé vytvořili a spravovali organizovaný systém sovětských koncentračních

[397] Hoffman, Michael (1997). Campaign for Radical Truth in History. P. O. Box 849. Coeur d' Alene, ID 83816. Ehrenburg won the Order of Lenin and the Stalin Prize and willed his papers to the Israeli Yad Vashem Holocaust Museum.

[398] Goldber, Anatol. (1984). *Ilya Ehrenburg: Revolutionary, novelist, poet, war correspondent, propagandist: the extraordinary epic of a Russian survivor*. New York: Viking.

táborů, v nichž zahynuly desítky milionů lidí. Na straně 79 této knihy jsou vyobrazeni vůdci onoho největšího stroje na zabíjení v dějinách lidstva.[399] Jsou to Aron Solts, Jakov Rappoport, Lazar Kogan, Matvej Berman, Genrich Jagoda a Naftalij Frenkel. Všech šest jsou Židé.

Je zajímavé, že v této době vražd a mrzačení byli Židé chráněnou třídou, a to natolik, že komunistická strana v bezprecedentním prohlášení označila jakýkoliv projev antisemitismu za kontrarevoluční urážku, trestanou smrtí.[400]

Jewish Voice z ledna 1942 uvádí: „Židé nikdy nezapomenou, že Sovětský svaz byl první zemí – a jedinou zemí na světě –, kde byl antisemitismus zločinem.“[401] V *Congress Bulletin* (publikaci Amerického židovského kongresu) se píše:[402] [403] [404]

Antisemitismus byl považován za kontrarevoluci a kruté tresty, vyměřené za zločiny antisemitismu, byly prostředky, kterými existující společenský pořádek chránil svou bezpečnost.

Ruské trestní zákoníky z let 1922 a 1927 šly dokonce tak daleko, že povýšily antisemitismus na zločin trestaný smrtí. Kniha *Sovětské Rusko a Židé* od Gregora Aronsona, publikovaná American Jewish League Against Communism (1949, NY) cituje Stalinovo vyjádření k těmto věcem v rozhovoru z roku 1931 pro Jewish Telegraph Agency:

---

399 Solzhenitsyn, A. (1974). *The Gulag Archipelago, 1918-1956: An Experiment in Literary investigation*, I-II. Tran. Thomas P. Whitney. London, Collins: Harvill Press. p. 79.

400 Aronson, G. (1949). *Soviet Russia and the Jews*. New York: American Jewish League Against Communism.

401 *The Jewish Voice*. (1942). New York. January.

402 *The Congress Bulletin*. (1940). (New York). American Jewish Congress, January 5.

403 George Bernard Shaw, citovaný v *The Jewish Guardian* (1931), řekl: „Viděl jsem prohlášení, které Stalin nedávno poskytl Jewish Telegraphic Agency o antisemitismu a v němž tento sovětský vůdce řekl, že podle sovětských zákonů je militantní antisemitismus trestán smrtí.“

404 Joseph Stalin (Note to the Jewish Telegraphic Agency). 12th January 1931, Collected Works, vol. 13.

„... Komunisti nemohou být nic jiného než otevření nepřátelé antisemitismu. V Sovětském svazu bojujeme proti antisemitům těmi nejsilnějšími prostředky. Aktivní antisemiti jsou trestáni smrtí podle zákona.“[405]

Začátek etnické války

Ve škole jsem tato fascinující fakta probral s některými učiteli. Byli stejně nedůvěřiví, jako jsem byl já. Jeden namítal, že židovská účast v revoluci mohla být důsledkem dlouhotrvajícího historického pronásledování Židů carem a ruskou inteligencí.

Například Tolstoj, Dostojevský a mnozí jiní prominentní ruští spisovatelé kritizovali židovské machinace ve svých knihách a článcích. Rusům se nelíbilo, že Židé používali ruštinu k obchodu s Nežidy, ale mezi sebou mluvili jidiš. Také je obviňovali, že místo asimilace s křesťanskou většinou praktikovali mentalitu „my proti nim“.

Spor mezi Rusy a Židy existoval po staletí a z těchto konfliktů vyrostly pogromy na potlačení Židů. Tuto válku bez hranic lze ilustrovat židovskou reakcí na antisemitské Májové zákony z 80. let 19. století. Májové zákony z roku 1882 se pokoušely zabránit Židům vykonávat některé profese a nařídit přesídlení většiny Židů do jejich původní oblasti Pale (rozlehlá oblast, původně založená roku 1772, ve velikosti asi poloviny západní Evropy, rozpínající se od Krymu k Baltskému moři, v níž se měli Židé usídlit).

V rámci odplaty udělali mezinárodní židovští bankéři vše, co bylo v jejich silách, aby zničili ruskou ekonomiku. *Encyclopaedia Britannica* to popisuje takto:

Ruské Májové zákony byly nejviditelnějším legislativním monumentem, jakého moderní antisemitismus dosáhl... Jejich okamžitým efektem byla ruinující komerční krize, která dopadla na celou zemi a těžce zasáhla národní dluh. Ruský ministr neměl kde brát peníze. Probíhala jednání o velké půjčce s domem Rothschildů a byla podepsána předběžná smlouva, když... byl ministr financí upozorněn, že pokud nepřestane pronásledování Židů, velký bankovní dům bude muset od smlouvy ustoupit...[406]

---

[405] Aronson, Gregor (1949). *Soviet Russia and the Jews*. New York: American Jewish League Against Communism.

[406] *Encyclopaedia Britannica*. (1947). Vol. 2. p. 76.

V reakci na ekonomické a jiné tlaky na Rusko vydal car 3. září 1882 dekret, v němž uváděl:

Vláda se nějakou dobu zabývala problémem Židů a jejich vztahem ke zbytku obyvatelstva země s přihlédnutím na smutné podmínky křesťanských obyvatel, zapříčiněné židovským obchodováním...

Až na několik výjimek se jako celek soustředili ne na obohacení země, ale na úskočné podvádění jejích obyvatel, hlavně chudých obyvatel. Toto jejich jednání volalo po protestu ze strany těchto lidí... je věcí naléhavosti a spravedlnosti přijmout přísná opatření k zastavení utlačování, praktikovaného Židy na obyvatelích a osvobození země od jejich špatného jednání, které bylo, jak známo, příčinou rozruchu.[407]

Takže Židé měli dostatečný důvod pokusit se svrhnout carskou vládu a existuje přímý důkaz, že to také udělali.

The Jewish Communal Register of New York City of 1917-1918, tištěný a vydávaný židovskou komunitou, popisuje Jacoba Schiffa, tehdy jednoho z nejbohatších lidí na světě, jako hlavu velkého bankovního domu Kuhn, Loeb & Company. V článku se píše, jak firma Kuhn, Loeb & Company „předala Japonsku velkou válečnou půjčku v letech 1904-1905, čímž Japonsku umožnila vítězství nad Ruskem“. Dále se zde uvádí:

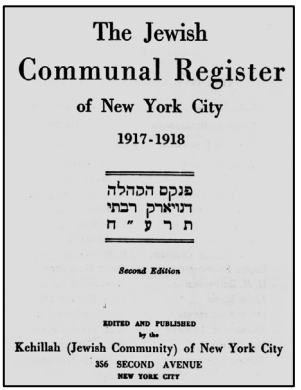
Pan Schiff vždy používal své bohatství a vliv na prosazování zájmů svého národa. Financoval nepřátele autokratického Ruska a využil svůj vliv k zabránění přístupu Ruska na finanční trh Spojených států.[408]

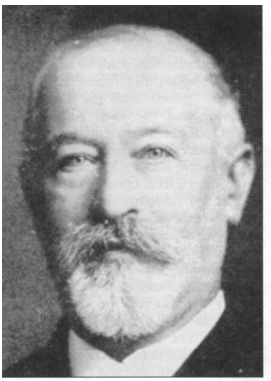
Jacob Schiff vydal na financování židovsko-komunistických revolucionářů v Rusku něco mezi 17-24 miliony dolarů, částku, která by v dnešních hodnotách měla cenu stovek milionů. Rabín Marvin S. Andelman ve své knize *Odstranit opiát* cituje dva zdroje dokumentující Schiffovu finanční podporu komunistické revoluci a její splacení:

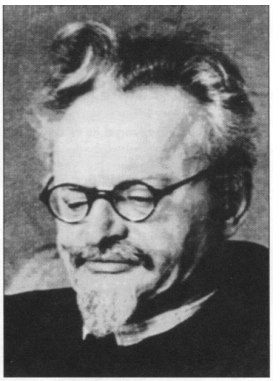
[407] Latimer, E. W. (1895). *Russia and Turkey in the 19th Century*. A. C. McLury & Co. p. 332.
[408] *Jewish Communal Register of New York City*. (1918). p. 1018-1019.

Jacob Schiff a Lev Trocký, dva klíčoví hráči v ruské revoluci, oba se silnou podporou v New Yorku

Jacob Schiff měl zásluhu, že dal 20 milionů dolarů bolševické revoluci. Rok po jeho smrti bolševici uložili víc než 600 milionů rublů do Schiffovy bankovní firmy Kuhn & Loeb.[409] [410]

The Jewish
Communal Register
of New York City
1917-1918
פנקס הקהלה
הניואורק רבתי
ת ר ע " ח
Second Edition
EDITED AND PUBLISHED
by the
Kehillah (Jewish Community) of New York City
356 SECOND AVENUE
NEW YORK CITY

Překvapovalo mě, že ostře antikapitalistická komunistická strana byla podporována jedním z nejprominentnějších kapitalistů na světě. Pak jsem si však uvědomil, že ruská revoluce nebyla v konečném důsledku o vítězství ekonomické ideologie, ale o vyřešení odvěkého zápasu mezi dvěma silnými národy – Židy a Rusy – v etnické válce, která skončila tragicky v totalitní tyranii komunistické diktatury. A co je ještě horší, tato válka byla vyřešena v krví zalitých celách Čeky a mrazivých gulazích.

Fakt, že ultrakapitalista jako Schiff otevřeně podporoval socialistický režim jako komunismus mě donutil se ptát, jestli na komunismu není něco víc, než se na první pohled zdálo. Čím byl komunismus tak zajímavý pro Židy, kteří nepatřili mezi proletariát, když podle Leninových slov měl být komunismus „diktaturou proletariátu“? Židé evidentně nepatřili mezi Marxovy „pracující světa“, protože žádná jiná skupina nebyla víc svázaná s kapitalismem nebo manipulací a používáním kapitálu než právě Židé.

Zkontroloval jsem si komunistické osobnosti, které byly podle Mattie Smithové v židovském *Kdo je kdo ve světovém Židovstvu*. Ateista Lev Trocký, stejně jako ateista Maxim Litvinov, sovětský

[409] *New York Journal American* (1949). February 3.
[410] Andelman, M. S. (1974). *To Eliminate the Opiate*. New York-Tel Aviv: Zahavia. Ltd. p. 26.

ministr zahraničních věcí, jsou hrdě uváděni v seznamu slavných Židů, sestaveném vedoucími rabínskými skupinami po světě.

Winston Churchill ve svém výmluvném článku „Sionismus versus bolševismus: boj o duši židovského národa“ tvrdil, že komunismus a sionismus jsou odlišné ideologie, které bojují, jak napsal, „o duši židovského národa“. Něco v tomto velkém boji ale nebylo úplně košer, protože se zdálo, že mnozí sionisti podporovali i komunismus, a přinejmenším v počátečních letech mnoho komunistů sympatizovalo se sionismem. Miliony Židů, dokonce i ultrakapitalisti jako Jacob Schiff, podporovaly komunistickou revoluci v Rusku. Vypadalo to jako boj mezi dvěma bratry, kteří se občas pohádají, ale proti společným nepřátelům se vždy spojí.

V roce 1975 jsem četl knihu *Trocký a Židé* od Josepha Nedavy, vydanou Jewish Publication Society (Philadelphia, 1971). Uvádí se v ní, že Lev Trocký hrával před ruskou revolucí šachy s baronem Rothschildem ze stejnojmenné slavné bankéřské rodiny.

Židovský novinář (M. Waldman), který znal Trockého z jeho pobytu ve Vídni, uvádí, že Trocký „hrával šachy s baronem Rothschildem v Café Central a často četl noviny v Café Daily“.[411]

Co mohli mít Rothschildové, největší bankéři v Evropě, společné s vůdcem, který chtěl zničit kapitalismus a soukromé vlastnictví? A proč byl naopak oddaný komunista blízkým přítelem jednoho z nejmocnějších „kapitalistických utiskovatelů“ na světě? Nemohli se dívat na sionismus a komunismus jako na dvě úplně rozdílné cesty k dosažení stejných cílů moci a pomsty vůči carovi?

Vyvstalo tak hned několik otázek: 1) Mohl být komunismus jednoduše nástrojem na poražení a převzetí moci od jejich ruských protivníků? 2) Jakou roli hrály jiné národy, o nichž si Židé mysleli, že jsou s nimi v konfliktu? 3) Byl komunismus původně plánem strategické nevyhnutelnosti, která dosáhla daleko za hranice sovětského Ruska? To byly důležité otázky. Měl jsem za to, že odpovědi můžu najít ve filozofickém původu komunismu.

Rozhodl jsem se prozkoumat ideologické kořeny komunismu. Ve veřejné knihovně jsem našel *Kapitál* [412] a *Komunistický manifest*.[413]

---

411 Nedava, J. (1971). *Trotsky and the Jews*. Philadelphia. Jewish Publication Society.

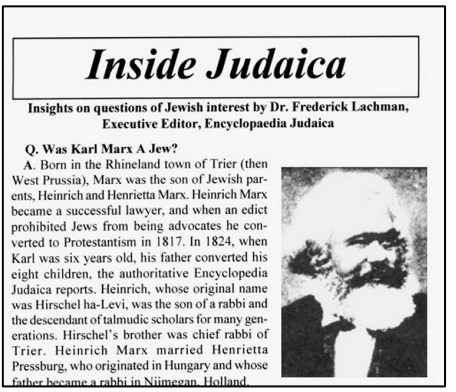
412 Marx, Karl (1936). *Das Kapital*. English. New York: The Modern library.

413 Marx, Karl (1932). *Capital, the Communist manifesto and the other writings*. New York: The Modern library.

Knihy Karla Marxe byly nepochopitelné, hlavně část zabývající se Hegelovou dialektikou, ale pokud člověk věřil, že lidstvo má povahu stroje, jak to Marx popisoval, dávaly nějaký smysl. Jeden z mých učitelů v nedomyšlené úvaze řekl, že komunismus je vynikající teorie, která selhává v praxi. Ale podle mě musí vynikající teorie fungovat právě v praktickém životě, a to se komunismu nedařilo. Neexistuje teorie, která by slibovala víc lidského štěstí a zároveň přinesla víc chudoby, duševního a fyzického útlaku, lidského utrpení a smrti než komunismus.

Dokud jsem se nepodíval na základy komunismu, vždy jsem si myslel, že Marx byl Němec. Četl jsem, že Marxův otec byl křesťan. Jenže se ukázalo, že jeho otec, úspěšný právník, byl Žid, který konvertoval na křesťanství po zákazu výkonu advokacie pro Židy. Mnohem později, v roce 1977, jsem četl článek v *Chicago Jewish Sentinel*, který Marxe odhaloval jako vnuka rabína a „potomka talmudských učenců mnoha generací“.[414] Výborný článek v *Barnes Review* zase zdůrazňoval „rasismus Marxe a Engelse“.[415]

Nejenže byl Marx potomkem talmudských učenců, ale nenáviděl Rusy nenávistí, kterou lze popsat jako patologickou. Vyhledal jsem Marxe v židovských encyklopediích a ke svému překvapení zjistil, že muž, který ho naučil mnohým principům komunismu, byl Moses Hess. Může se to zdát neuvěřitelné, ale současní sionističtí vůdci uctívají Mosese Hesse jako „předchůdce“ moderního sionismu. V *Encyklopedii sionismu v Izraeli* najdeme pod heslem Moses Hess toto:

Inside Judaica

Insights on questions of Jewish interest by Dr. Frederick Lachman, Executive Editor, Encyclopaedia Judaica

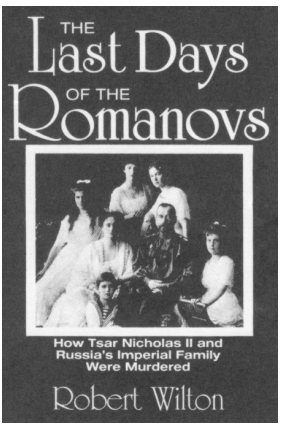
Q. Was Karl Marx A Jew?

A. Born in the Rhineland town of Trier (then West Prussia), Marx was the son of Jewish parents, Heinrich and Henrietta Marx. Heinrich Marx became a successful lawyer, and when an edict prohibited Jews from being advocates he converted to Protestantism in 1817. In 1824, when Karl was six years old, his father converted his eight children, the authoritative Encyclopedia Judaica reports. Heinrich, whose original name was Hirschel ha-Levi, was the son of a rabbi and the descendant of talmudic scholars for many generations. Hirschel's brother was chief rabbi of Trier. Heinrich Marx married Henrietta Pressburg, who originated in Hungary and whose father became a rabbi in Nijmegan, Holland.

Pionýr moderního sionismu, sociální filozof a předchůdce sionismu... Hess byl předchůdcem politického a kulturního sionismu a hlavně socialistického sionismu. Významně se angažoval ve vzrůstajícím socialistickém hnutí. Karel Marx a Bedřich Engels přiznali, že se od něj ve formujících dobách hnutí mnoho naučili...[416]

[414] *Chicago Jewish Sentinel*. (1975). Inside Judaica. October 30.
[415] *Barnes Review*. (1996). The Racism of Marx and Engels. Oct. Vol. 2. 10. p. 3.
[416] *The Encyclopedie of Zionism in Israel*. (1971). New York: Herzl Press/McGraw-Hill. p. 496-497.

Po měsících četby všech možných zdrojů jsem si uvědomil, že stará paní v kanceláři občanského sdružení měla v podstatě pravdu, aspoň ohledně původu komunistické revoluce. Cítil jsem se, jako bych seděl na okraji sopky. Každá nová informace problém potvrzovala a vyjasňovala ještě víc.

V *Posledních dnech Romanovců* Robert Wilton, dopisovatel pro *London Times* v Rusku po dobu 17 let, shrnul ruskou revoluci těmito slovy:

Celý záznam bolševismu v Rusku je nesmazatelně vyryt známkou cizí invaze. Zavraždění cara, vědomě plánované Židem Sverdlovem a vykonané Židy Gološekinem, Syromolotovem, Safarovem, Vojkovem a Jurovským není činem ruských lidí, ale tohoto nepřátelského vetřelce.[417]

V roce 1990 vydal velký newyorský vydavatel Free Press, pobočka Simon & Schuster, knihu napsanou izraelským historikem Louisem Rapoportem s názvem *Stalinova válka proti Židům*. Autor v ní otevřeně přiznává to, co bychom my Nežidé neměli vědět:

Mnozí Židé byli z jejich vysokého zastoupení v nové vládě v euforii. Leninovu prvnímu politbyru dominovali muži židovského původu...

Pod Leninem se Židé angažovali ve všech aspektech revoluce, včetně té nejšpinavější práce. Přestože komunisti přísahali vykořenit antisemitismus, ten se po revoluci rychle šířil – částečně kvůli obsazení sovětské administrativy tolika Židy, stejně jako traumatickou a nelidskou sovětizací, která následovala. Historik Salo Baron poznamenal, že se Židé v ohromně disproporčním množství přidali k nové sovětské tajné službě Čeka... A mnozí z těch, kdo byli v nemilosti Čeky, byli zastřeleni židovskými vyšetřovateli.

Kolektivní vedení, které se objevilo v posledních dnech Leninova života, bylo řízeno Židem Zinověvem, výřečným, s vlnitými vlasy...[418]

Kdysi rozšířená znalost o židovském vedení „ruské revoluce“ zmizela z našeho povědomí – příklad lze najít v časopise *National Geo-*

[417] Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs*. New York: George H. Doran Co. p. 148.
[418] Rapoport, Louis (1990). *Stalin's War Against The Jews*. Free Press/Simon & Schuster.

graphic Magazine z května 1907. Článek nazvaný „Revoluce v Rusku“ popisuje židovské vedení teroristické komunistické revoluce.

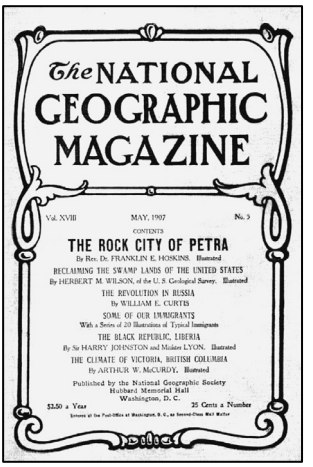
POMSTA ŽIDŮ

... skoro všichni revoluční vůdci patří k židovské rase a nejúčinnější revoluční agentura je Jewish Bund... Vláda trpěla touto rasou víc než všemi ostatními subjekty dohromady. Kdykoliv je spáchán zoufalý čin, vždy ho provede Žid a sotva existuje jediný loajální člen této rasy v celé říši.[419]

Fakta jsou nezvratná. Z intelektuálního povědomí Západu byla ohromná část dějin smazána tak kompletně, jako lze smazat soubor z hard disku u počítače. George Orwell ve svém klasickém díle *1984*[420] píše o paměťové díře; přesně takový byl osud pravdy o skutečných pachatelích „ruské revoluce“.

Položil jsem si dvě otázky: „Proč je historická pravda o komunistické revoluci potlačovaná“ a „jak bylo možné ve svobodném světě takového potlačení dosáhnout“? Na první otázku existuje jasná odpověď. Síly světového židovstva nechtějí, aby veřejnost věděla, že byli autory nejrepresivnějšího a nejvražednějšího zla v dějinách lidstva: komunismu. Je jasné, že vědomí o této skutečnosti by nevytvořilo dobrý vztah veřejnosti se Židy.

Odpověď na druhou otázku „jak“ je složitější. Uvědomil jsem si, že jen velmi mocné síly mohou potlačit důležitá fakta o historických událostech a vytvořit falešný dojem „ruské revoluce“, v níž bylo na nejvyšších stupních bolševické vlády *jen 13 etnických Rusů*. Židé měli historicky zjevně velkou moc – jak to dokazují Jacob Schiff, Rothschildové a jiní –, ale mít moc změnit vnímání dějin – to vypadalo absurdně. Jen před několika měsíci, kdy mi Mattie Smithová v občanském sdružení řekla, že ruská revoluce byla židovská, jsem to považoval za směšnou myšlenku. Teď, když jsem věděl, že to tak je, jsem začínal objevovat novou realitu světa.

The NATIONAL GEOGRAPHIC MAGAZINE

Vol. XVIII MAY, 1907 No. 5

CONTENTS

THE ROCK CITY OF PETRA
By Rev. Dr. FRANKLIN E. HOSKINS. Illustrated

RECLAIMING THE SWAMP LANDS OF THE UNITED STATES
By HERBERT M. WILSON, of the U. S. Geological Survey. Illustrated

THE REVOLUTION IN RUSSIA
By WILLIAM E. CURTIS

SOME OF OUR IMMIGRANTS
With a Series of 20 Illustrations of Typical Immigrants

THE BLACK REPUBLIC, LIBERIA
By Sir HARRY JOHNSTON and Madam LYON. Illustrated

THE CLIMATE OF VICTORIA, BRITISH COLUMBIA
By ARTHUR W. McCURDY. Illustrated

Published by the National Geographic Society
Hubbard Memorial Hall
Washington, D. C.

$2.50 a Year 25 Cents a Number

[419] Curtis, William Elroy (1907). *National Geographic Magazine*. The Revolution in Russia. May. p. 313.
[420] Orwell, George (1948). *1984*.

Fakta, která jsem se tehdy dozvěděl, mě vedla k novým zajímavým otázkám:

- **Jsem antisemita, když akceptuji historický fakt, že „ruská revoluce“ vlastně nebyla ruská, ale šlo o svržení cara antagonistickou, neruskou menšinou?**
- **Existuje mezi Židy historický nacionalismus, který je nepřátelský vůči ostatním národům?**
- **Jsou židovské zájmy v souladu se zájmy křesťanského Západu, nebo jsou s nimi v rozporu?**
- **Pokud jsou s těmito zájmy občas v rozporu, má vysoce koordinované světové židovské úsilí a ostrý boj za jejich etnické zájmy v Rusku nějaké důsledky pro západní Evropu a Ameriku?**
- **Jak jejich organizovaná moc vytvořila náš „zvláštní vztah“ s Izraelem v moderní době?**
- **A konečně: Má pokládání těchto otázek něco společného s nenávistí?**

Když jsem v televizi viděl programy o antisemitismu, k popsání jakéhokoliv negativního názoru na Židy bylo skoro vždy používáno slovo *nenávist*. Já jsem vůči Židům žádnou nenávist necítil. Mé pátrání byla jen intelektuální rozcvička. Byl jsem vetřelec nahlížející do světa, do kterého nepatřím, ale byl to svět, který mě zajímal. Uvažujíc nad otázkou „nenávisti“ jsem se zeptal učitelky, proč toto slovo nebylo ani jednou uvedeno v médiích jako popis motivace masových vražd milionů ruských křesťanů v Sovětském svazu. Ke spáchání takových ohavných zločinů je potřeba opravdu hodně nenávisti. Neměla odpověď a já měl stále spoustu otázek.

Když jsem objevil společné kořeny sionismu a komunismu, rozhodl jsem se prozkoumat dějiny židovského národa, a to jak historický judaismus, tak vývoj moderního sionismu. Cítil jsem, že mám při svém výzkumu přístup ke třem nejlepším zdrojům na světě. Začal jsem se třemi výbornými a vyčerpávajícími židovskými encyklopediemi.

KAPITOLA 16: ŽIDOVSKÝ RASISMUS

Mocný a tajemný, inteligentní a tvořivý, idealistický na jedné straně a materialistický na straně druhé mě židovský národ vždy fascinoval. Jen málo teenagerů vyrůstajících uprostřed 60. let, což byl i můj případ, se mohlo vyhnout tomu, aby nepojali pozitivní představu Izraele a židovského národa. Díky letem v sobotní škole bylo mé vnímání Židů ještě zidealizovanější než u většiny ostatních. Bylo mi 11 let, když jsem viděl film *Exodus*.[421] Zanechal ve mně dlouhotrvající dojem a překrásná titulní píseň se na několik měsíců stala mou oblíbenou a často jsem si ji prozpěvoval.

Pamatuji si na epizodu, kdy na mě sestra se svou kamarádkou narazily, jak si nahlas prozpěvuji dojemná slova: „Tato zem je má, Bůh dal tuto zemi mně." Hrdinský Izrael mě inspiroval. Bylo to, jako by se bibličtí Izraelité přemístili do moderní doby, aby opět prožívali příběhy Starého zákona. Mou představu o Izraeli silně podpořilo přijetí myšlenky, že každý historický konflikt se Židy způsobila nežidovská netolerance.

Po objevení rozsáhlé židovské účasti v raném komunismu, která, jak jsem doufal, nebyla charakteristickým rysem židovských dějin, jsem se začal ptát na otázky, jaké se člověk neodváží položit ve slušné společnosti – o těchto zajímavých lidech a náboženství. Četl jsem toho spoustu o pronásledování Židů v dějinách, včetně jejich velkého utrpení dnes nazývaného holocaust (v polovině 60. let tento výraz ještě nepatřil výlučně Židům k označení jejich utrpení za druhé světové války – holocaust znamená to, co znamenal vždy, rozsáhlou zkázu, hlavně ohněm).

Mark Twain napsal: „Každý národ se navzájem nenávidí, ale všechny nenávidí Židy." Já jsem našel tu drzost zeptat se *proč*. V historickém kontextu téměř každá větší země Evropy vyhnala Židy, některé po obnovených vlnách židovské imigrace opakovaně. Co je na Židech, *co vyvolává takovou nenávist*?

Když studujeme dějinné konflikty mezi národy, činíme tak nestranně. Pokud například zkoumáme jakoukoliv válku, uvádíme tak objektivně, jak je jen možné, křivdy a činy na obou stranách. Při studiu války za nezávislost Jihu se každé americké dítě dozví jižanské argumenty pro odtržení i argumenty Severu pro nucené spojení. Když

[421] Exodus. (1960). dir. Otto Preminger United Artists.

však studujeme historické spory mezi Židy a ostatními, akceptuje se pouze židovský pohled.

V roce 1995 kongresman Newt Gingrich, předseda sněmovny, propustil nově jmenovanou kongresovou knihovnici Christinu Jeffreyovou[422] za to, že jednou navrhla, aby byl studentům dějepisu při studiu holocaustu zpřístupněn i německý názor. Byla vyhozena i přes své dobré vztahy s mocnou židovskou ADL. Jen návrh, že může existovat i druhá strana jakékoliv věci týkající se Židů, je označen za antisemitský. V zábavních a zpravodajských médiích je jediný povolený názor ten, že Židé jsou vždy nevinné oběti pronásledování ze strany netolerantních křesťanů a jiných „antisemitů". „*Možná že byli vždy nevinní a všechny ostatní národy jsou nespravedlivé*," pomyslel jsem si. „*Ale v ruské revoluci nebyli tak nevinní*." Uvědomil jsem si, že nemůžu posuzovat jakýkoliv problém, dokud neprozkoumám pohled obou stran.

Hledaje odpovědi jsem se vrátil tam, kde jsem poprvé získal respekt k Židům: k Bibli. Opětovně jsem si přečetl Starý zákon, dávaje pozor na vztah mezi Židy a Nežidy. V kontrastu s univerzálností Nového zákona je Starý zákon extrémně etnocentrický. Neúnavně vykresluje Židy jako „zvláštní lidi" nebo „vyvolený národ" a důkladně pátrá po genealogických potomcích dětí Izraele. Mnoho myšlenkově provokujících pasáží zakazuje mezirasové manželství mezi Židy a ostatními kmeny. V knize Exodus říká Mojžíš Izraelitům, kteří měli sexuální vztahy s moabitskými ženami, aby byli Moabité popraveni. V Ezdráši Bůh nařídil těm, kdo si vzali Neizraelity, aby odvrhli ženy i děti z takových svazků.[423] Některá z nejkrvavějších písem, jaká jsem kdy četl, popisují, jak Židé vyhladili své nepřátele.

Masakry Kanaánů, Jakobitů, Filištínů, Egypťanů a tuctů jiných národů jsou v Bibli příšerně zaznamenané. V dnešní terminologii popisujeme masakr celého národa jako genocidu. Židé Starého zákona nešetřili muže, ženy, děti a dokonce ani zvířata svých nepřátel.[424] Následující řádky jsou jen úryvky z několika tuctů podobných pasáží Starého zákona:

Všechno, co bylo v městě, vyhubili ostřím meče jako klaté, muže i ženy, mladíky i starce, též skot a brav i osly... (Jozue 6:21)[425]

---

422 Kurtzman, Daniel (1995). Ousted House Historian Seeks Restitution and Straight Record. *Jewish Telegraphic Agency*. October 31.

423 Bible, ekumenický překlad, Česká biblická společnost, 2008. Ezdráš, kapitola 9.

424 Numeri 33:55.

425 Jozue 6:21.

I vydal Hospodin Lakíš do rukou Izraele. Druhého dne jej dobyl, vybil jej ostřím meče i vše živé v něm, stejně jako naložil s Libnou. (Jozue 10:32)[426]

Dobyli jej a vybili ostřím meče, jeho krále, všechna jeho města i vše živé v něm; nenechal nikoho vyváznout, stejně jako naložil s Eglónem. Město a vše živé v něm vyhubil jako klaté. (Jozue 10:37)[427]

Hospodin je rozlícen na všechny pronárody, rozhořčen na všechny jejich zástupy. Zničí je jako klaté, vydá je na porážku. Jejich skolení budou pohozeni, bude se táhnout puch z jejich mrtvol, hory se rozplynou v jejich krvi. (Izajáš 34:2-3)[428]

Ale v městech těchto národů, které ti dává Hospodin, tvůj Bůh, do dědictví, nenecháš naživu naprosto nikoho. (Deuteronomium 20:16)[429]

Jako křesťan jsem si tuto oslavu genocidy nedokázal vysvětlit. Uznával jsem, že Bůh je nevyzpytatelný a nepoznatelný. Přesto jsem si nemohl pomoct necítit sympatie ke všem těm zmasakrovaným, včetně tisíců nevinných žen a dětí. Je lehké si domyslet, co vůči Židům cítili ti, kteří tyto masakry přežili. Židé samozřejmě nebyli v etnických čistkách jediní. Podobnou taktiku vůči svým nepřátelům používalo i mnoho jiných národů.

S příchodem Ježíše Krista a jeho poselství lásky a laskavosti, jak jsou zaznamenány v Novém zákoně, jsou v moderních kostelech poselství a záznamy genocidy Starého zákona vzpomínány jen málo. Když si křesťan náhodou přečte pasáže Starého zákona, ospravedlňující genocidu, odvrátí se od nich jako od smutných událostí vzdálené biblické doby – a utěšuje se novým poselstvím lásky, které přinesl Kristus.

Izraelský záznam rasové integrity a nadřazenosti je dostatečně jasný:

Hospodin, tvůj Bůh, ti je předá, abys je pobil. Vyhubíš je jako klaté, neuzavřeš s nimi smlouvu a nesmiluješ se nad nimi, ne-

[426] Jozue 10:32.
[427] Jozue 10:37.
[428] Izajáš 34:2-3.
[429] Deuteronomium 20:16.

spřízníš se s nimi, svou dceru neprovdáš za syna někoho z nich ani jeho dceru nevezmeš pro svého syna. (Deuteronomium 7:2-3)[430]

Proto s nimi naložíte takto: jejich oltáře rozbořítе, jejich posvátné sloupy roztříštíte, jejich posvátné kůly pokácíte, jejich tesané sochy spálíte. Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím. (Deuteronomium 7:5-6)[431]

Proto nedávejte své dcery jejich synům a jejich dcery neberte pro své syny! Neusilujte nikdy o pokoj s nimi ani o dobrodiní od nich! Buďte rozhodní a budete užívat dobrých darů země a naveky ji podrobíte pro své syny. (Ezdráš 9:12)[432]

Členové rasových skupin se mohou dohadovat o svých dějinách, schopnostech a duchovnu. Ale tvrdit, že Bůh upřednostňuje jeden národ před ostatními – až do bodu schvalování genocidy k uvolnění cesty „vyvoleným“? To už určitě musí být ztělesnění rasové nadvlády.

Moderní křesťanství se vypořádává s etnocentrickými a genocidními částmi Starého zákona zaměřením se na části lásky Nového zákona. Příkladem je to, že Ježíš Kristus zmírňuje pasáže Starého zákona jako „oko za oko, zub za zub“ na „nastav druhou tvář“. Židovské náboženství však žádnou postavu na zmírnění extrémního etnocentrismu Starého zákona nemá. Židovský učitel, který hlásal nejvýznamnější smíření s Nežidy, byl Maimonides, mnohými Židy považovaný za nejvýraznější postavu evropského judaismu. Ale i Maimonides navrhoval, že by židovští lékaři neměli zachraňovat život křesťana, leda že by jeho nezachránění „způsobilo rozšíření nepřátelství vůči Židům“.[433]

Rané rozšíření křesťanství apoštolem Pavlem křesťany povzbudilo k větší toleranci k jiným etnickým skupinám. Sám Pavel byl židovský farizej, který konvertoval na křesťanskou víru a většinu života kázal Nežidům o rozdílných národnostech. Křesťanská víra byla netolerantní vůči jiným vírám a bohům, ne však vůči jiným kmenům. Evangelisté starověkého světa pochází z různých národů a stali se kazateli po celém světě. Samozřejmě, křesťané mohli mít a často měli xenofobní útočné tendence, ale jejich nacionalistické a etnocentrické názo-

[430] Deuteronomium 7:2-3.
[431] Deuteronomium 7:5-6.
[432] Ezdráš 9:12.
[433] Maimonides, *Mishneh Torah. Laws On Murderers* 2,4,11.

ry nacházely původ v jejich kultuře, ne v učení Nového zákona. List Galatským to vyjadřuje jasně. Vyvolení, „ani Řekové, ani Židé“, jsou nyní ti, kdo přijmou spasení Ježíše Krista.[434] Spasení je založeno na přijetí víry, ne na krvi.

Židovské náboženství mělo jinou evoluci než křesťanství. Židovský národ a jeho náboženství jsou propojené. Víra v Boha byla nevyhnutelná k zachování kmene stejně, jako bylo zachování kmene důležité pro přetrvání víry. I přesto je podle sionistického státu Izrael rasa mnohem důležitější než náboženské vyznání. Potenciální imigrant nemusí praktikovat nebo věřit v judaismus, aby mohl imigrovat do Izraele; ve skutečnosti může být otevřený ateista nebo komunista. Ochrana etnické identity židovského národa se stala hlavní příčinou existence judaismu.

Na Středním východě (a později po celém světě) se Židé vmísili mezi mnohé národy a přesto si uchovali své dědictví a zvyky. Jsou jediná etnická menšina západních zemí, která po tisíciletí neasimilovala. V Babylonu žili v otroctví pod nadvládou stovky let a vyvinuli si kodex, který jim umožňoval přežít a dokonce prosperovat jako menšina v cizí společnosti. Když se vymanili z babylonského zajetí, byli silnější, organizovanější a etnocentričtější než kdykoliv předtím.

Talmud: Doktrína židovského rasismu

Odmítáním Krista a lásky a tolerance, kterým učil, judaismus pokračoval na své cestě šovinismu. Vyjadřují to pasáže Talmudu, encyklopedického vyjádření židovských zákonů a zvyků, sesbíraných stovkami rabínů v průběhu staletí. *American Heritage Dictionary* popisuje Talmud jako „konstituční základy náboženské autority pro tradiční judaismus“. Poprvé byl sepsán v babylonských dobách a ústní tradice je ještě o několik set let starší. Do šestého století po Kristu byl uložen ve své písemné podobě a stal se tak nejdůležitější náboženskou prací židovského národa, pilířem jeho náboženství. Podařilo se jim v něm kodifikovat své nejšovinističtější tendence.

Herman Wouk, velmi populární židovský spisovatel,[435] popisuje vliv Talmudu takto:

Talmud je do dnešního dne kolující krví židovského náboženství. Ať uznáváme jakékoliv zákony, zvyky nebo ceremonie – ať

[434] Galatským 3:26-29.
[435] The Winds of War, War and Remebrance a další.

jsme ortodoxní, konzervativní, reformní nebo křečovitě sentimentální – následujeme Talmud. Je to náš společný zákon.[436]

Jako 16letý jsem při jedné ze svých návštěv občanského sdružení našel knihu s názvem *Židovské náboženství: Jeho dnešní vliv* od Elizabeth Dillingové.[437] Zaujala mě proto, že její velký formát nabízel množství stran ofocených z Talmudu, oficiálně sestaveného židovskými učenci. Pamatuji se, že jsem přeskočil úvod Dillingové a přešel přímo k jejím překladům. Jedna z prvních pasáží, kterou jsem četl, mě překvapila. Psalo se v ní:

Pohan [křesťan], který studuje Tóru [a ostatní židovská Písma], propadl smrti, protože je psáno, je to *naše* dědictví, ne jejich. (Sanhedrin 59a)[438]

Když si 16letý chlapec přečte něco tak zakázané jako toto, je jisté, že bude v četbě pokračovat. Tato pasáž byla úplně cizí všemu, co jsem kdy o náboženství věděl. Proč nechtějí, aby bylo jejich svaté písmo čteno stejně, jako chtějí křesťané, aby se četlo jejich? Co v něm je, že Židé musí zabít každého křesťana, který je čte? Proč by poznání těchto písem veřejností bylo pro Židy nebezpečné? Šel jsem do knihovny a našel jsem některé staré překlady Talmudu. Netrvalo dlouho a dostal jsem se k ještě zajímavějším pasážím, jako:

Balaam [Ježíš] vstal z mrtvých a je trestán v horkém, vařícím kalu. Každý, kdo se vysmívá slovům židovských mudrců a zhřeší proti Izraeli, bude vařen v horkých výkalech. (57a Gittin)[439]

Jelikož křesťanští učenci pravidelně dostávali kopie Talmudu, talmudští pisatelé doufali, že je oklamou tím, že dají Ježíšovi jméno Balaam. V *Židovské encyklopedii* se pod heslem „Balaam" říká: „... pseudonym Balaam daný Ježíši v Sanhedrinu 106b a Gittinu 57a."[440] Talmud kvůli zmatení křesťanů opakovaně používá nejasná slova jako Egypťan, pohan, cuthean a modlář. V nejpopulárnějším anglickém překladu Talmudu, zvaném *Soncino*, tuto praktiku ilustruje

---

436 *New York Herald Tribune*. (1959). Nov. 17.
437 Dilling, E. (1980). *The Jewish Religion*. Los Angeles: CDL Report (Renamed From The Plot Against Christianity).
438 Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. p. 400.
439 Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press. p. 261.
440 Jewish Encyclopedia. (1907). Balaam. p. 469.

pátá poznámka pod čarou v knize Sanhedrin. Píše se v ní: „Cuthean (Samaritán) zde nahradil původního gója...“[441] Křesťané jsou občas popisováni kódovými jmény jako „Min“ nebo „Minim“.[442] Poznámky v *Soncino* vydání Talmudu, stejně jako pasáže z *Židovské encyklopedie* o tomto podvádění mluví. V jiných pasážích Talmudu jsem objevil možnou příčinu, proč někteří pisatelé Talmudu křesťanům zakázali jeho četbu. Slova Talmudu jsou jedovatá:

- **Vy [Židé] jste zváni lidmi, avšak národy světa [Nežidé] se nazývají zvířaty [dobytkem]. (Baba Mezia, 114b)**[443]
- **Za vraždu, ať už cutheana [Nežida] cutheanem nebo Izraelity cutheanem je vyvozen trest, ale při vraždě cutheana Izraelitou trest smrti neexistuje. (Sanhedrin 57a)**[444]
- **I nejlepší z Nežidů musí být zabiti. (Babylonský Talmud)**[445]
- **Když je Žid v pokušení páchat zlo, měl by jít do města, kde ho nikdo nepozná a páchat zlo tam. (Moed Kattan 17a)**[446]
- **Maso Nežidů je maso oslů a jejich kůže je jako kůže koní.**[447]
- **Když pohan [Nežid] udeří Žida, musí být zabit. Udeřit Žida je jako udeřit Boha. (Sanhedrin 58b)**[448]
- **Když dobytek Izraelity trkne dobytek Nežida, není za to zodpovědný, ale pokud dobytek Nežida trkne dobytek Izraelity... musí za to zaplatit v plné výši. (Baba Kamma 113b)**[449]
- **Když Žid najde předmět ztracený pohanem [Nežidem], nemusí ho vrátit. (Baba Mezia 24a, také Baba Kamma 113b)**[450]
- **Bůh neušetří Žida, který vdá svou dceru za starého muže, nebo si vezme ženu svého syna, nebo vrátí ztracenou věc cutheanovi [Nežidovi]... (Sanhedrin 76a)**[451]

[441] Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. 5th footnote on p. 388.
[442] *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1905). Min. p. 594.
[443] Talmud. (1935). Soncino Edition.
[444] Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. p. 388.
[445] *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. p. 617.
[446] Talmud, Baba Mezia (1935). Soncino Edition. 114a-114b.
[447] *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. p. 621.
[448] Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. 58b. p. 398.
[449] Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. p. 211.
[450] Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. p. 666

- **Co Žid získá krádeží od cutheana [Nežida], může si ponechat. (Sanhedrin 57a)**[452]
- **[Nežidé] nespadají pod ochranu zákona a Bůh vydává jejich peníze Izraeli. (Baba Kamma 37b)**[453]
- **Židé mohou používat lži [úskoky] k obelstění [Nežida]. (Baba Kamma 113a)**[454]
- **Všechny [nežidovské] děti jsou zvířata. (Jebamoth 98a)**[455]
- **Nežidé mají raději sex s krávami. (Abodah Zarah 22a-22b)**[456]
- **Nádoby [Nežidů], nedávají snad zkaženou chuť jídlu, které se v nich vaří? (Abodah Zarah 67b).**[457]

Četba této nezkrotné nenávisti z hlavních spisů židovského náboženství mě ohromila. Bylo jisté, že všechny tyto citáty jsou pravé, protože kopie, které jsem četl, vydaly židovské organizace. Pro tento obsah svatých židovských knih jsem neměl žádné vysvětlení. Bylo mi jasné, že většina Američanů neví, že vůbec existují.

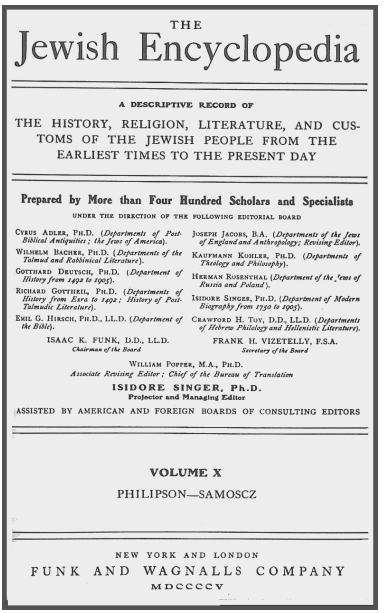
Uvěřit těmto citátům pro mne bylo těžké, stejně jako to bude těžké pro mnoho čtenářů. Pokud však kdokoliv pochybuje o jejich pravosti, je snadné ověřit si extrémní talmudskou nenávist vůči Nežidům přečtením si *Židovské encyklopedie*. V jejím článku „Nežidé" je židovská nenávist vůči Nežidům víc než zřejmá. V podčlánku „Diskriminace vůči Nežidům" se na stranách 617-621 svobodně debatuje nad talmudskými názory. Zde je několik výňatků:

...zastávali názor, že jen Izraelité jsou lidé,... Nežidy kvalifikovali ne jako lidi, ale jako barbary. (B. M. 108b)... Dalším důvodem diskriminace byl odporný a zlomyslný charakter Nežidů... „jejichž maso je jako maso oslů a kůže jako kůže koní..." Nežidé byli tak silně podezřívaní z páchání nepřirozených zločinů, že bylo nezbytné zakázat chovat krávy v jejich chlévech (Ab. Zarah ii. 1)..." Tóra odmítla jednání Nežidů jako jednání zvířat... Tóra byla nabídnuta i nežidovským národům, ale protože ji odmítly, Bůh je zbavil ochrany a předal jejich práva na majetek Izraeli... před-

[451] Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. 76a. p. 470.
[452] Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. 57a. p. 388.
[453] Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. 37b.
[454] Talmud, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. p. 664-665.
[455] Talmud, Yebamoth. (1935). Soncino Edition. 98a.
[456] Talmud, Abodah Zarah. (1935). Soncino Edition. 22a-b.
[457] Talmud, Abodah Zarah. (1935). Soncino Edition. 67b.

pokládá se, že Nežidé získali majetek zabavením,... Jejich majetek se považuje za půdu na poušti, ke které se nikdo nehlásí.[458]

Vydání Funk & Wagnallovy *Židovské encyklopedie* z roku 1907 uvádí citát rabína Simona Ben Jochaje (velikána talmudské literatury), který je „často citován antisemity". Jde o citát: „Tob shebe-gojim harog" – „Nejlepší z gójů musí být zabiti." Tvrdí se, že toto rabínovo prohlášení je důsledek pronásledování, a tento protikřesťanský výrok je prý výsledek rabína, „jehož životní zkušenosti mohou vysvětlit jeho nenávist". V oné pasáži se přesto dál hovoří o podobných přirovnáních: „Nejpobožnější ze žen jsou čarodějnice"; „Nejlepšímu z hadů by měla být rozmáčknuta hlava".[459]

THE
Jewish Encyclopedia

A DESCRIPTIVE RECORD OF
THE HISTORY, RELIGION, LITERATURE, AND CUSTOMS OF THE JEWISH PEOPLE FROM THE EARLIEST TIMES TO THE PRESENT DAY

Prepared by More than Four Hundred Scholars and Specialists
UNDER THE DIRECTION OF THE FOLLOWING EDITORIAL BOARD

CYRUS ADLER, PH.D. (*Departments of Post-Biblical Antiquities; the Jews of America*).
JOSEPH JACOBS, B.A. (*Departments of the Jews of England and Anthropology; Revising Editor*).
WILHELM BACHER, PH.D. (*Departments of the Talmud and Rabbinical Literature*).
KAUFMANN KOHLER, PH.D. (*Departments of Theology and Philosophy*).
GOTTHARD DEUTSCH, PH.D. (*Department of History from 1492 to 1905*).
HERMAN ROSENTHAL (*Department of the Jews of Russia and Poland*).
RICHARD GOTTHEIL, PH.D. (*Departments of History from Ezra to 1492; History of Post-Talmudic Literature*).
ISIDORE SINGER, PH.D. (*Department of Modern Biography from 1750 to 1905*).
EMIL G. HIRSCH, PH.D., LL.D. (*Department of the Bible*).
CRAWFORD H. TOY, D.D., LL.D. (*Departments of Hebrew Philology and Hellenistic Literature*).
ISAAC K. FUNK, D.D., LL.D. *Chairman of the Board*
FRANK H. VIZETELLY, F.S.A. *Secretary of the Board*
WILLIAM POPPER, M.A., PH.D. *Associate Revising Editor; Chief of the Bureau of Translation*
ISIDORE SINGER, PH.D. *Projector and Managing Editor*
ASSISTED BY AMERICAN AND FOREIGN BOARDS OF CONSULTING EDITORS

VOLUME X
PHILIPSON—SAMOSCZ

NEW YORK AND LONDON
FUNK AND WAGNALLS COMPANY
MDCCCCV

Talmudské citáty, které tu uvádím, nejsou v žádném případě vytržené z kontextu. Je pravda, že Talmud je sestaven mnoha spisovateli a má řadu komentářů. V některých otázkách si dokonce protiřečí. Ale není pochyb, že celému Talmudu dominuje protikřesťanský tón. Nabádání k tomu, že „nejlepší z křesťanů by měli být zabiti", lze nalézt nejméně ve třech kapitolách.

Představte si tu reakci, kdyby význačný křesťan prohlásil, že „nejlepší ze Židů by měli být zabiti". Nebylo by takové prohlášení tvrdě odsouzeno? Představte si média, jak by se na tato urážlivá slova a jejich autora vrhla – a právem. Když však někdo odhalí netoleranci Talmudu, je to právě on, kdo bude čelit obviněním z náboženských předsudků a netolerance.

Když jsem si chtěl poprvé přečíst Talmud, všiml jsem si zvláštní věci. Bylo těžké ho najít. V knihkupectvích se neprodává a většina knihoven ho nemá. Talmud je několikanásobně větší než Bible, ale určitě by vzhledem k velkému množství mohl být tištěn za minimální cenu, stejně jako Bible, na tenkém papíru v laciné vazbě. Jako o nejposvátnější písmo jednoho ze světových náboženství o něj musí být

[458] *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile: Discrimination Against Gentiles. p. 617-621.
[459] *Funk And Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. p. 617.

velký zájem. Proč tedy člověk musí jít do synagogy nebo zaplatit stovky dolarů za vydání Soncina? Stejně tak se musím ptát, proč Talmud není přístupný veřejnosti. Odpověď se pravděpodobně nachází ve skutečnosti, že většina židovských organizací, které bdí nad těmito písmy, nechce, aby je veřejnost četla. A když si je člověk přečte, tak jejich obavu pochopí.

Jako idealistický student jsem nebyl připravený na temnou stránku víry, kterou jsem stále respektoval. Můj dojem byl, že židovská víra necítí žádnou nenávist k Ježíši Kristovi. Vždy mi bylo tvrzeno, že ho respektovali jako proroka, nebo aspoň jako učitele, ale prostě ho neakceptovali jako Mesiáše. Objevení těchto násilných, obscénních popisů spasitele a křesťanů mě znepokojovalo. Kromě jiného byl Kristus popisován jako šarlatán, svůdník a ten, kdo páchá zlo. Talmud obviňuje Krista ze sexuálních styků se svým oslem[460] a Pannu Marii popisuje jako kurvu.[461]

Když jsem si poprvé přečetl rozsáhlé statě Talmudu, i přes židovský překlad ležící přímo přede mnou, jsem nechtěl věřit, že jsou pravé. Oslovil jsem známého, Žida Marka Cohena, a dal jsem mu přečíst stránku těchto citátů. Vypadal jimi stejně rozzlobený jako já. Podle výrazu jeho tváře jsem hned věděl, že s talmudskými spisy nebyl obeznámen (a nesouhlasil s nimi). Nabídl se, že se na jejich pravost zeptá rabína. Ten jejich autenticitu potvrdil, ale řekl, že většina Židů tyto názory už dnes nezastává.

Chtěl jsem tomu věřit a stále věřím, že to pro průměrného Žida platí. Současně mi však s vědomím jejich existence pomohly pochopit, proč během dlouhých staletí existovalo tak silné protižidovské cítění. Zároveň mi nabídly pohled do protikřesťanské animozity, která judaismu dominuje. Měl bych zde poznamenat, že Talmud studují všichni rabíni. Jak by Židé reagovali, kdyby křesťanští kněží studovali jako součást svých svatých písem *Mein Kampf*, ale obhajovali se tvrzením, že tato kniha nemá na jejich současné názory žádný vliv? Každý objektivní čtenář, který by si přečetl *Mein Kampf* a Talmud, by považoval Talmud za mnohem netolerantnější.

Když jsem se podíval na antisemitismus v hlavních encyklopediích, všechny se pokoušely vysvětlit dějinný antisemitismus čistě jako křesťanskou netoleranci vůči Židům. Některé dokonce tvrdily, že křesťané pronásledovali Židy prostě proto, že Evangelium viní Židy z ukřižování Krista. Nikdy neuváděly, že jedním z důvodů antisemitismu mohly

[460] Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. 105a-b. p. 717.
[461] Talmud, Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. 105a-b. p. 726.

být nenávistné a etnocentrické názory Židů vůči Nežidům, vyjádřené v jejich vlastních náboženských zákonech.

Dokonce i během Kristova života se síly organizovaného židovstva postavily proti tomuto laskavému učiteli, který mluvil o síle lásky a smíření místo o vojenských protiřímských opatřeních jako farizejové. Nový zákon věrně popisuje silný židovský teror na potlačení prvních křesťanů. V jednom z nejmrazivějších veršů se píše:

Ale přece nikdo nemluvil o něm zjevně pro strach před Židy. (Jan 7:13)[462]

Od raných staletí křesťanství se někteří nežidovští učenci naučili plynule hebrejsky. Vůči Židům si vytvořili hořkost, která pocházela ze spisů Talmudu. Během staletí nařídily desítky papežů edikty a encykliky odsuzující judaismus. Vyjadřovali pobouření ne kvůli tomu, že Židé ukřižovali Krista, ale kvůli zákeřným talmudským protikřesťanským pasážím. Zde je jen několik názorů některých papežů na Židy:

Řehoř IX. odsoudil Talmud jako spis „obsahující všechny druhy ničemností a rouhání proti křesťanské nauce".

Benedikt XIII. Jeho bula o Židech (1450) stanovuje: „Kacířství, marnivost a chyby Talmudu Židům brání poznat pravdu."

Innocent IV. Roku 1233 spálil Talmud jako knihu zla.

Jan XXII. Roku 1322 zakázal Talmud.

Julius III. Bula Contra Hebreos retinentes Libros (1554) nařizovala spálit Talmud „všude".

Pavel IV. Bula Cum Nimis Absurdum (1555). Silně odsoudil židovskou lichvu a protikřesťanské aktivity.

Pius IV. Odsoudil židovské genocidní spisy.

Pius V. Vyhnal všechny Židy ze země (1569).

Řehoř XIII. V papežské bule z roku 1581: „Hnaní nevýslovnou nenávistí k následovníkům Krista pokračují v plánování hrozných zločinů proti křesťanské víře s denně vzrůstající troufalostí."

Klement VIII. Odsoudil židovské genocidní spisy.

[462] Nový zákon, překlad dr. J. L. Sýkora, Exerciční dům ve Frýdku, 1946. Jan 7:13.

Nejenže měli na Židy tento názor zakladatelé katolické Církve, ale jak jsem s překvapením zjistil, stejně vášnivě proti nim stál i zakladatel protestantského náboženství, Martin Luther.

Jako student jsem Martina Luthera hluboce obdivoval a byl jsem celý nedočkavý, až zjistím, co říká o Židech zakladatel protestantského náboženství. Katalog objednávkových knih o židovské otázce v občanském sdružení obsahoval jen jednu knihu od Martina Luthera: *O Židech a jejich lžích*.[463] Velký Martin Luther byl biblický učenec, který četl hebrejsky. Knihy Talmudu prostudoval v originálním jazyce a jeho reakcí byl odpor. Při četbě svazků Lutherových kázání a spisů jsem s překvapením objevil jejich vášnivě protižidovský tón.

Rodiče a rabíni je učili tak smrtelné nenávisti vůči křesťanům od nejmladších let a pokračovali v krmení touto nenávistí v průběhu celého jejich života, dokud jim nepronikla do krve, kůže, nevyplnila každou jejich kost a nestala se neoddělitelnou součástí celé jejich bytosti (Výmar 53, str. 482-483).

Jejich Talmud a jejich rabíni je učí, že vražda nemá být považována za hřích, když Žid zabije křesťana, ale jen tehdy, když Žid zabije bratra v Izraeli. Ani není hříchem porušit přísahu danou křesťanovi... Dnešní Židé se těchto doktrín stále drží a následují příklady svých otců, využívaje každou příležitost k praktikování jejich záměrně falešné interpretace Pánova slova, lichvy, chamtivosti, krádeží, vražd a učení svých dětí, aby jednaly stejně (V. 53, str. 489-491).

Možná, že laskaví a milosrdní křesťané uvěří, že jsem moc tvrdý a drastický vůči ubohým, trpícím Židům, a že je takovýmto sarkasmem zesměšňuji. Dávám své slovo, že jsem příliš slabý na to zesměšnit toto satanské plemeno (V. 32, str. 286).

Měli byste vědět, že se Židé rouhají a hanobí našeho Spasitele den za dnem... jsou naši veřejní nepřátelé a neustále se rouhají vůči našemu Pánu Ježíši Kristovi, blahoslavenou Pannu Marii nazývají kurvou, jejího svatého syna bastardem a nám dávají přívlastek podvržené děti a potraty. Kdyby nás mohli zabít, rádi by to udělali, a ve skutečnosti křesťany mnozí zabili... (Lutherovo poslední kázání několik dní před jeho smrtí v únoru 1546) (Erlanger 62, str. 189).

---

[463] Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago. Christian Press Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. (1483-1546). Works. 1883 D. Martin Luthers Werke; Kritische Gesammtausgabe. Weimar, H. Böhlau (1883-1985).

Do velkých měst římské říše migrovalo mnoho kmenů, národností a konfliktních náboženských sekt. Přesto ze všech těchto skupin vyvolával v průběhu staletí tak neúnavné nepřátelství jen židovský kmen. Jen židovský kmen nikdy neasimiloval s římskou populací. Mohly by mít talmudské praktiky a jejich pohrdání vůči Nežidům něco společného s nepřátelstvím, které vytvořili? Zdá se mi logické, že tyto věci přispěly k protižidovskému cítění na Západě.

Kontrast křesťanských a židovských svátků

Dichotomii mezi těmito dvěma náboženstvími ilustrují svátky křesťanství a judaismu, jsoucí v kontrastu. Vánoce a Velikonoce oslavují univerzální témata nabídky naděje a spasení pro celé lidstvo. Vánoce oznamují narození Spasitele a oslavují touhu po „míru na Zemi a pokoji všem lidem dobré vůle". Velikonoce reprezentují příslib všeobecné spásy prostřednictvím znovuzrození Krista. Zatímco křesťané oslavují všeobecnou dobrou vůli, Židé oslavují historická vojenská vítězství nad svými nežidovskými nepřáteli.

Kolem Vánoc slaví Chanuku, připomenutí vojenského vítězství v roce 165 př.n.l. nad jejich nenáviděným nepřítelem, králem Atiochem IV. ze Sýrie, který byl řeckého původu. Vítězství nachází památku v zázraku dlouho hořících olejových lamp v jejich znovu dobytém chrámu. Když se křesťané blíží k období půstu a připravují se na oslavu Kristovy nabídky spasení, Židé oslavují pesach, svátek, který je opět založen na starověkém konfliktu mezi Židy a Nežidy. Pesach poukazuje na noc, kdy duch smrti neškodně přešel nad židovskými domy a sestoupil na domy jejich nenáviděných egyptských nepřátel, přičemž zabil všechny od novorozenců po starce v celém Egyptě. Vyjádřené tímto způsobem je to možná šokující, ale ve skutečnosti to je oslava masové vraždy dětí.

Dalším důležitým židovským svátkem je oslava hojnosti, zvaná purim. Slovník *Random House Dictionary of the English Language* to popisuje takto:

Purim Židovský festival, pro který je charakteristické hlavně čtení knihy Ester a jezení hamanových taštiček. Slaví se ve 14. dni Adara ve vzpomínce na osvobození Židů v Persii před zničením Hamanem.[464]

[464] *Random House Websters Unabridged Electronic Dictionary*. (1996). „Purim".

Festival oslavuje židovský masakr tisíců Peršanů spolu s jejich králem Hamanem a jeho deseti syny. Zahrnuje dokonce symbolické jezení tzv. antisemitských uší (Hamanovy uši – hamantaschen) ve formě trojstranných koláčků. Dalším z oblíbených jídel purim je kreplach, což jsou těstové kapsy vytvarované do tvaru trojúhelníku, představujícího Hamanovy uši, plněné sekaným masem, symbolizujícím Hamanovo zabité tělo. Další z oslav purimu zahrnuje šlehání vrbovými pruty v synagogách, což má symbolizovat bičování Hamana. Následující popis těchto praktik pochází od židovské kulturní organizace zvané *Jewish Art in Context*, ale můžeme ho najít v mnoha knihách o židovské kultuře a jejich svátcích. Některé popisy jsou ze židovské kuchařky s názvem *Bon Apetit*:

c. Speciální delikatesy

1. „Hamanovy taštičky" (Oznei Hamana = Hamanovy uši).

2. „Kreplach": Sekané maso pokryté těstem, také ve tvaru trojúhelníku. Jméno pochází z populární etymologie: Kreplach se jí jen ve dnech, kdy je zároveň jezení i bičování: večer Jom Kippur – zvyk kaparot, Hoshanna Rabba – bičování vrbovými pruty, Purim – (symbolické) bičování Hamana.[465]

Důvod, proč se kreplach jí na purim, je zajímavý (i když trochu nadsazený). Kreplach je také tradiční pro Jom Kippur... a pro Hoshannah Rabah (sedmý den sukkot).

Pro tyto dny bylo tradiční určité bití. Ve starověku byli muži bičováni před svátkem Jom Kippur a my bičujeme vrbovými pruty na Hoshannah Rabah. Na purim bičujeme jakoby Hamana. Takže se kreplach stal pro purim tradičním. (Phillip Goldwasser z „Bon Apetit")[466]

Po zjištění těchto věcí mi došlo, že žádná jiná skupina nemá takovéto oslavy, které by bylo možné nazvat nenávistné a barbarské. Představte si, kdyby Klansmeni udržovali rituál, během kterého by jedli koláčky vytvarované do uší Martina Luthera Kinga a pěstovali svatou ceremonii, při níž by ho symbolicky bičovali! Purim se slavil už dlouho před Kristem a určitě sehrál důležitou roli v podněcování nenávisti a podezření vůči Nežidům v srdcích a myslích židovských dětí. Tato odpuzující ceremonie by se dala přirovnat ke křesťanským koste-

[465] Holiday Observances (1997). *Jewish Art In Context*.

[466] Goldwassre, Phillip (1988). *Bon Appetit*. Hosted by the Jewish Communication Network on the Internet.

lům, učícím naše děti symbolicky bít židovské farizeje, kteří odsoudili Ježíše Krista, a jíst jídla, symbolizující rozemleté části těl židovských kněží. Samozřejmě by to bylo naprosto proti duchu křesťanství, ale takovéto pomstychtivé praktiky jsou samotným jádrem judaismu.

Sionismus jako rasismus

Po 2 000 let konfliktu se židovská modlitba „příští rok v Jeruzalému" nakonec stala vyjádřenou v otevřeném politickém hnutí zvaném sionismus. Moses Hess, učitel Karla Marxe a duchovní otec sionismu a komunismu, napsal roku 1862 *Řím a Jeruzalém*. V této knize vyjadřuje hodnoty podobné těm v Talmudu:

My Židé musíme stále zůstat cizinci mezi gójí [Nežidy] ... Je fakt, že židovské náboženství je především židovský nacionalismus ... Každý a jakýkoliv Žid, ať chce nebo ne, je svým narozením automaticky připoután k solidaritě se svým národem... Musí být nejprve Žid, až potom člověk.[467]

Kdyby Adolf Hitler napsal slova „každý musí být nejdřív Němec, až potom člověk", nebyla by tato slova vykládána jako důkaz jeho zkaženosti? Ale z nějakého důvodu se nikdo neodváží odsoudit taková slova pocházející od muže, který položil základy jak sionismu tak komunismu.

Začal jsem studovat sionistickou literaturu, od spisů Mosese Hesse až po současnost, a opakovaně jsem se setkával se stejným rasismem, jaký je v Talmudu.

Prominentní sionistický historik Simon Dubnow napsal roku 1906 knihu *Základy národního judaismu*. Kdyby cítění vyjádřené v knize napsal křesťan nebo Nežid, bylo by určitě označeno za antisemitské.

Asimilace je častá zrada vůči praporu a ideálům židovského národa... Ale nikdy se nemůžeme „stát" členy přirozených skupin jako rodina, kmen nebo národ... Žid, na druhou stranu, i když se narodil třeba ve Francii a stále tam žije, přes to všechno zůstává příslušníkem židovského národa, ať se mu to líbí nebo ne, ať si je

[467] Hess, Moses (1958). 1812-1875. *Rome And Jerusalem*. Translated By Maurice J. Bloom. New York: Philosophical Library.

toho vědom nebo ne, nosí znak historické evoluce židovského národa.[468]

V roce 1965 se Izraelec Moše Menuhin, narozený v extrémně prominentní chasidské rodině, odvážil odhalit židovské pokrytectví. Napsal fascinující knihu *Úpadek judaismu*.[469] V Jeruzalémě vystudoval ješivu a byl otcem hudebníka Jehudi Menuhina.

Menuhina ovlivnil moderní sionistický spisovatel Jakob Klatzkin, který dal roku 1921 světu knihu v němčině *Krisis und Entscheidung* (Krize a rozhodnutí). Klatzkin píše:

Nejsme naturalizovaní Židé, jsme Židé bez podmínek a bez výhrad. Jsme prostě cizinci, jsme cizí lidé ve vašem středu a zdůrazňujeme, že takoví chceme zůstat. Mezi námi a vámi existuje široká mezera, tak široká, že ji nepřeklene žádný most. Vaše duše je nám cizí, vaše mýty, legendy, tradice, národní dědictví, vaše národnostní a náboženské svatyně [křesťanství], vaše neděle a svátky... to všechno je nám cizí. Dějiny vašich vítězství a porážek, vaše vojenské písně a bitvy, hymny, hrdinové a jejich činy, vaše národní ambice a aspirace, to všechno je nám cizí. Hranice vašich států nemohou naše hnutí zadržet a vaše války se nás netýkají. Daleko za hranicemi a mezemi vašich zemí stojí naše židovská jednota... Kdokoliv nazývá cizí [nežidovskou] zemi vlastí, je pro Židy zrádce... Loajální Žid nemůže být ničím jiným než židovským vlastencem... Uznáváme národní jednotu Židů v diaspoře bez ohledu na to, v jaké zemi se nachází. Proto nás ve sledování naší židovské politiky nemohou zastavit žádné hranice.[470]

Nahum Goldman, prezident Světové sionistické organizace, před druhou světovou válkou nabádal německé Židy k emigraci do Palestiny těmito slovy:

Judaismus nemá s germanismem nic společného. Pokud se držíme standardů rasy, dějin a kultury, Němci mají právo zabránit Židům, aby zasahovali do záležitostí jejich národa. Stejný požadavek vzrůstá od židovského národa vůči Němcům... Židé se dělí do dvou kategorií: na ty, kteří připouští, že patří do rozdílné rasy

---

468 Dubnow, S. (1906). *Foundation On National Judaism*. Translated From Die Grundlagen Des Nationaljudentuims. S. M. Dubnow. Berlin: Jüdischer Verlag.

469 Menuhin, Moshe (1965). *The Decadence Of Judaism In Our Time*. New York: Exposition Press.

470 Menuhin, Moshe (1965). *The Decadence Of Judaism In Our Time*. p. 482-483.

staré tisíce let a ty, kteří to nepřipouští. Ti druzí jsou otevření obviněním z nečestnosti.[471]

Dokonce i soudce Louis Brandeis, sionista, který byl v americkém Nejvyšším soudu, řekl stručně: „Židé jsou odlišná národnost bez ohledu na zemi, v níž jsou, své postavení nebo víru.“[472]

Theodor Herzl, otec moderního sionismu, vyjádřil skutečné příčiny toho, co nazývá židovská otázka:

Židovská otázka existuje všude tam, kde jsou Židé ve velkém počtu. Každý národ, v jehož středu žijí Židé, je otevřeně nebo skrytě antisemitský... Antisemitismus se mezi národy zvětšuje den za dnem, hodinu za hodinou a ve skutečnosti bude růst, protože příčiny jeho růstu stále existují a nelze je odstranit... Jeho bezprostřední příčinou je naše přehnaná produkce podprůměrných intelektuálů, kteří nemohou najít východisko ani směrem nahoru ani dolů – to znamená východisko ani v jednom směru. Když se ponoříme, staneme se revolučním proletariátem, podřízenými funkcionáři všech revolučních stran, a když povstaneme, povstane i strašná síla našich peněz.[473]

Odlišnost Židů, jejich odpor k asimilaci, jejich cizí tradice a zvyky, všechny tyto faktory přispěly k reakcím křesťanského světa, které se občas stávaly extrémními. Každým pronásledováním, kterým Židé trpěli, jejich antipatie a nedůvěra ke křesťanskému světu zesílila, což je vidět v jejich spisech a způsobech jejich chování, které ústilo do ještě větší persekuce. Na konci 20. století koloběh vzájemného obviňování stále pokračuje.

Nyní vyrůstá nová generace Židů, zaplavená příběhy křesťanské zrady. Z holocaustu jsou obviňováni nejen Němci a obyvatelé východní Evropy, ale existuje spousta knih od židovských autorů, které tvrdí, že svůj díl viny má celý západní svět, od prezidenta Franklina D. Roosevelta, katolickou Církev až po celý křesťanský svět.[474]

Objevil jsem, že upozorňování na Talmud a citování slov moderních židovských vůdců a spisovatelů mi přineslo obvinění z antisemitismu. Zdá se mi, že pokud je opakování slov židovských vůdců antisemitismus, pak musí být něco ohavného přímo v těchto slovech. Možná by

---

471 Attack. (1976). Goldmann quoted in Zionism I: Theory. No. 42. (Hilsboro. www.natvan.com).

472 Brandeis, L. at a speech before the Menorah Society at Columbia University.

473 Herzl, T. (1967). *The Jewish State: An Attempt At A Modern Solution Of The Jewish Question*. London, Pordes.

474 Wyman, David S. (1985). *The Abandonment Of The Jews: America And The Holocaust, 1941-1945*. Pantheon.

poukazování na historický židovský názor na křesťany a Nežidy mělo být také považováno za příčinu antisemitismu.

Bernard Lazare, populární židovský intelektuál, žijící ve Francii v 19. století, zkoumal úlohu svého národa v odvěkém konfliktu s jinými národy. V široce publikované knize *L'Antisemitisme* píše:

Pokud by se toto nepřátelství, tento odpor vyskytly v jedné době, nebo jen v jedné zemi, bylo by lehké najít místní příčiny těchto pocitů. Ale tato rasa byla terčem nenávisti všech národů, mezi kterými se Židé usadili. Jelikož nepřátelé Židů patří do různých ras... všeobecná příčina antisemitismu musí ležet v samotném Izraeli a ne v těch, kdo jsou k němu nepřátelští.[475]

Někdo může namítnout, že protikřesťanský tón Talmudu a zakládajících sionistů nemá s dnešními Židy mnoho společného. Důkazy však ukazují, že jádro judaismu, ortodoxie, se vůči Nežidům stává extrémnější, než tomu bylo v předchozích generacích. *Encyclopedia Judaica*[476] toho na toto téma říká mnoho.

Pravděpodobně to lze vysvětlit příchodem moderního filmu. Kino a televize mají obrovský vliv na lidské emoce. V tisících výborně natočených filmů, od *Deset přikázání*[477] po *Schindlerův seznam*[478] Židé připomínají Nežidům jejich zradu a Nežidé jsou z toho dojatí. Ustavičné omílání hrozných příběhů holocaustu slouží nejen ke zvýšení podezření průměrného Žida vůči Nežidům, ale i ke zvýšení naší solidarity vůči nim.

Moderní židovský rasismus

Jak jsem četl víc a víc událostí židovského etnocentrismu, divil jsem se, kolik z nich je aplikováno do dnešních dní. Ponořil jsem se do moderních židovských knih a publikací. Vybíral jsem si nejpopulárnější a nejrespektovanější noviny, knihy a časopisy. Jelikož jsem začínal vidět dvojitý standard, hledal jsem potvrzující důkazy a to, co jsem našel, mě fascinovalo. Ve skutečnosti bylo hledání velmi jednoduché a stále je. Všechna podezření a odsouzení Nežidů, protikřesťanské

---

475 Lazare, Bernard (1967). Antisemitism: Its History And Causes; Translated From The French. London, Britons Publishing Co.

476 Encyclopaedia Judaica. (1994). Decennial Book, 1983-1992 Events Of 1982-1992. Jerusalem: Encyclopaedia Judaica.

477 De Mille, C. B. (1956). *The Ten Commandments*. Hollywood. Paramount.

478 Spielberg, S. (1993). *Schindler's List*. Hollywood. Universal.

a protievropské invektivy, chlubení se židovskou morálkou, duchovnem, genetickou převahou a dokonce přiznání, že kontrolují většinu klíčových pozic v médiích a vládě, jsou v jejich literatuře. Jakýkoliv čtenář publikace zaměřené na židovské publikum najde materiál, který není o nic méně protikřesťanský, než 1 500 let staré talmudské spisy, které jsem citoval. Není tak ostrý jako starý materiál, ale nosné motivy jsou nevyhnutelně přítomné, a někdy z nich dokonce vyvěrá otevřená nenávist.

Mnoho příkladů, o nichž hovořím, lze najít v největších židovských novinách mimo Izrael, *The Jewish Press*,[479] které udávají tón židovských náboženských a kulturních názorů víc než jakékoliv jiné noviny. Jednou z jejich hlavních náboženských autorit je rabín Simcha Cohen, který má pravidelnou rubriku zvanou „Halachic Questions". Není to tak dávno, co poučoval své čtenáře, že Talmud označuje Nežidy za „zvířata" (jak je rozbíráno v talmudských spisech od Gemary Kiddushin 68a a Metzia 114b).[480] V dalším odstavci debatuje o tom, že židovské ženy nejsou označovány za prostitutky, pokud mají předmanželský sex se Židem, ale jsou tak označeny, pokud mají jakýkoliv sexuální vztah s Nežidem, i když jsou za něj vdané.

Svatba s Nežidem nemůže být nikdy posvěcena nebo odpuštěna, takové spojení ženu klasifikuje jako zona... v obvyklém žargonu se výrazem zona popisuje prostitutka...

Skutečně, předmanželský sex Židovky se Židem ji automaticky neklasifikuje jako zona... Židovka se v očích Talmudu stává prostitutkou neboli zona jen tehdy, pokud se vdá nebo má jakékoliv jiné sexuální vztahy s Nežidem.[481]

Další židovská publikace, *Jewish Chronicle*, v článku s názvem „Některá opatrně a neopatrně vybraná slova" odhaluje, že židovský termín pro Nežidovku je urážlivé slovo *shiksa* – znamenající „kurva", z hebrejského základu *sheigetz* (opovržení). Také zdůrazňuje, že malé nežidovské děvče se nazývá *shikselke*, znamenající „malé ženské opovržení".[482] Jak by reagovali Židé, kdyby křesťané klidně nazývali židovské ženy a malá děvčata „kurvy" a „malé kurvy"?

[479] *Jewish Press*. Brooklyn, NY.
[480] *The Jewish Press*. (1988). Feb. 19. p. 10A.
[481] *The Jewish Press*. (1988). Feb. 19. p. 8C.
[482] Bermant, C. (1991). Some Carefully And Carelessly Chosen Words. *Jewish Chronicle*. May 17.

Nejen křesťané, ale i nekřesťané jiných ras jsou talmudskými učenci, jako například zakladatelem Habad-Lubavitch, rabínem Shneur Zalmanem, nazýváni „Boží smetí“ (odpad). Habad je silné hnutí v rámci chasidismu. Magazín *The New Republic*, který má převážně židovský personál, otiskl ve vydání z května 1992 velmi odhalující přiznání:

... existují velmi silné ironie v habadovském novém spasitelském universalismu, v jeho poslání Nežidům a určitě nejméně příjemná z nich se týká habadovského jinak maskovaného rasového konceptu pro góje.

Pokud jde o góje... Zalmanův názor [byl]: „Duše Nežidů jsou z úplně rozdílného a podřadného pořádku. Jsou absolutně zlé, bez jakýchkoliv vykupitelných kvalit.“

... Odkazy na Nežidy jsou v učení rabína Shneura Zalmana stabilně nenávistné. Jejich (Nežidů) množství pochází z odpadu. Ve skutečnosti oni sami pochází z odpadu, což vysvětluje, proč je jich víc než Židů, tak jako je plev víc než zrna... Všichni Židé jsou od narození dobří, všichni Nežidé od narození špatní.

... Tato charakteristika Nežidů jako bytostí dědičného zla, jako bytostí biologicky podřízených Židům, nebyla v písmech habadu nijak revidována. (The New Republic)[483]

Je pravda, že se všichni Židé nedrží těchto extrémních názorů habadu, který je niternou součástí židovského ortodoxního náboženství. Představte si ale, že by existovalo hnutí v rámci katolické nebo protestantské církve, které by tvrdilo, že Židé nebo černoši jsou odpad, „absolutní zlo“ a nemají „žádné vykupitelné kvality“. Nenastal by okamžitě velký poprask? Židé by požadovali, aby katolická Církev vypustila ze svých liturgií všechno, co Židé považují za urážlivé, a katolíci, stejně jako všechny ostatní denominace, by to udělali. Přesto se nikdo neodváží trvat na tom, aby židovská víra odstranila odkazy na křesťany a Nežidy jako na „od narození zlé s podřadnou duší“.

Jak jsem na tyto věci začal nahlížet z nové perspektivy, viděl jsem, že jádro judaismu leží v záchraně židovského dědictví a pokroku židovských zájmů.

Během studia některých encyklopedií a biografických prací sestavených rabíny jsem našel prominentní Židy, kteří se prohlašovali za atei-

[483] *New Republic*. (1992). May.

sty a komunisty – jak jsem uvedl v předchozí kapitole. Lev Trocký, jeden z hlavních ateistických zrádců ruské revoluce, a Herbert Aptheker, „ateistický" vedoucí teoretik komunistické strany USA, jsou hrdě uváděni v židovských seznamech jako *Kdo je kdo ve světovém židovstvu*[484] a *Kdo je kdo v americkém židovstvu*.[485] Tyto knihy jsou zkompilovány vedoucími rabínskými organizacemi v Americe.

Židovské náboženství, tak jak je kodifikováno v Talmudu, se méně zajímá o život po smrti a víc o přežití a moc židovských lidí. Hnán vírou, že Židé jsou „vyvolený národ", je judaismus držen pohromadě chronickým omíláním minulých pronásledování. Ve světě, který odsuzuje rasismus, je judaismus jedinou vírou na zemi, která chválí a povzbuzuje genetické odloučení, elitářství, etnocentrismus a rasismus. Moderní Izrael je jediný stát, který je otevřeně teokratický a který se nestydatě prohlásil za národ, jehož cílem je pokrok jediného náboženství a jediných lidí. Izrael definuje judaismus jako státní náboženství, s malým oddělením víry od státu a svých občanských i světských zákonů. I přes náboženský stát se většina Židů považuje za „světské". Ale i nevěřící Židé Izraele a Ameriky podporují ortodoxně vedený stát Izrael a množství organizací vedených ortodoxními Židy po celém světě jako mechanismus ochrany jejich kulturního a rasového dědictví.

Většina z nás židovský šovinismus a moc nikdy neviděla, protože jsme si nesestavili roztroušená fakta do souvislého celku. Jako když dítě skládá puzzle, většina z nás skládačku zatím nesestavila. Média toho vymazávají tolik, kolik se z našeho povědomí vymazat dá a každý, komu se podaří sestavit celý obraz, je ubíjen konečnou morální zbraní: obviněním z antisemitismu.

Vzhledem na mocný židovský vliv v médiích a financích je ohromující, když se jim kdokoliv z Nežidů odváží postavit. Jakmile je někdo obviněn z antisemitismu, čelí neústupnému nepříteli po celém světě – nepříteli, který udělá vše, aby ho znevážil, zastrašil a zničil.

Po dočtení Talmudu a moderních sionistických spisovatelů jsem si uvědomil, že Evropané nebyli historicky jediní vykonavatelé rasové a náboženské nesnášenlivosti. Ve skutečnosti v tom byli značně výkonní sami Židé. Jakmile jsem akceptoval fakt, že židovský etnocentrismus existuje, opět jsem se sám sebe ptal na „ruskou revoluci": Proč nám bylo zakázáno to vědět?

---

[484] *Who's Who In World Jewry*. (1965). New York: Pitman Pub. Corp.
[485] *Who's Who In American Jewry*. (1927). New York: The Jewish Biographical Bureau.

Žid má právo protestovat, když ho kritizují křesťané. Proč bych já, křesťan, neměl být pohoršen židovskou kritikou mého dědictví? Pokud jsou nenávistné pocity křesťanů vůči Židům špatné, proč není stejně tak trestuhodný opak? Mají média pravdu, když nás chtějí přesvědčit, že křesťané mají monopol na nenávist a Židé na lásku? Které náboženství, kdybychom ho měli soudit podle důkazů jeho vlastních písemností, je víc motivováno nenávistí?

I když píšu tato vyzývavá slova, nechovám k Židům žádnou nenávist. Existují netolerantní Židé, stejně jako netolerantní křesťané. Je také pravda, že existuje mnoho Židů, respektujících naše křesťanské dědictví. Ale pokud tito Židé nebudou ochotni přinést své víře a okolí stejnou lásku a smíření, jakým učil Kristus, koloběh nenávisti mezi Židy a ostatním obyvatelstvem neskončí a možná opět uvidíme hrozné extrémy minulosti. Vláda, církev a média horlivě pracují na zmírnění křesťanské nesnášenlivosti vůči Židům. Tohoto cíle lze dosáhnout jen prostřednictvím stejné snahy o zmírnění židovského šovinismu, podezíravosti a hněvu vůči Nežidům. Jak napsal izraelský aktivista za lidská práva Israel Shahak: „Antisemitismus a židovský šovinismus lze porazit jen současně."

Po přečtení slov Theodora Herzla jsem si plně uvědomil, že existují, jak to on vyjádřil, „cizí" síly v naší civilizaci. Jsou to lidé, kteří nesdílí naši kulturu, naše tradice, víru, zájmy a hodnoty. Uvědomil jsem si, že pokud chci bránit hodnoty a dědictví našich lidí, budu je muset bránit před netolerantní částí židovské komunity, která se nesnaží o smíření, ale o nadvládu.

Když mi bylo 16 let, nikdy by mě nenapadlo, že jen za prosté poukázání na mocné židovské elementy protikřesťanství dostanu nálepku antisemita. Dnes tuto nálepku nepřijímám a stále věřím, že není o nic víc protižidovské oponovat židovskému rasismu, než je protiitalské oponovat mafii.

KAPITOLA 17:
RASA, KŘESŤANSTVÍ A JUDAISMUS

Co si pamatuji, byl jsem vždy věřící křesťan. Otec, věrný křesťan, mě učil, že Ježíš Kristus nabízí návod pro život. Ve víře nebyl nikdy dogmatický a během let naší rodinu přivedl do různých kostelů bez obav o denominaci. Byli jsme členy presbyteriánských, metodistických i katolických kongregací. Pro otce byla jedinou důležitou věcí kvalita duchovního a kongregace. Když jsem byl na základní škole, rodina se přidala k Elysian Fields Methodist Church, kde otec učil v nedělní škole. Když jsme cestovali, ať jsme byli kdekoliv, vždy jsme se snažili nevynechat nedělní školu, bez ohledu na město. Nové perspektivy, které nám v různých školách nabízeli různí učitelé a kazatelé, byly pro naší křesťanskou víru jako adrenalinové injekce.

Když mi bylo 13, navštěvoval jsem silně fundamentalistickou křesťanskou školu v New Orleansu, Clifton L. Ganus. Zároveň jsme se s rodiči začali zúčastňovat bohoslužeb v kostele na Carrollton Avenue, který měl na školu silné vazby. I když jsem byl jako dítě pokřtěn v presbyteriánském kostele, mí noví učitelé a přátelé mě přesvědčili, že Bible učí, že před křtem je potřeba vědomé rozhodnutí o spáse. Oddal jsem se modlitbám a Kristovi, a pak jsem byl znova pokřtěn. Nedlouho poté, po mém usilovném přemlouvání, to učinil i můj otec.

Má zkušenost obnoveného křesťana měla hluboký dopad nejen na mou křesťanskou víru, ale i na světské názory, protože jsem všechno viděl v novém světle. Když je člověk přesvědčen o své víře, nebojí se útoků opačných názorů. Tato „spása“ mi dala pocit bezpečí, který mě učinil otevřenějším rozdílným názorům. Pokud někdo pochybuje o základní platnosti svých názorů, cítí se ohrožen, když je někdo napadne. Pocit, že „jdu správným směrem s Bohem a světem“ mi dal svobodu zkoumat nové myšlenky. Jen několik měsíců po mém křtu jsem četl knihu *Rasa a rozum*,[486] která začala mou intelektuální cestu k rasovému porozumění.

Na začátku 60. let byla většina kostelů na Jihu stále oddělená a dokonce i katolická Církev měla segregovanou církevní školu a sezení během mše pro bělochy a černochy. Přijaté rasové rozdíly nekladly první dva tisíce let na křesťanství žádná morální dilemata, ale po pou-

[486] Putnam, C. (1961). *Race and reason: A Yankee View*. Public Affairs Press.

ých 50 letech rovnostářského ovládání médií se začaly rasové názory křesťanství měnit. Je ironií, že zdrojem těchto nových „křesťanských" názorů byli lidé, kteří byli ve skutečnosti protikřesťanští. Křesťanům bylo nejprve řečeno, že uznávání rasových rozdílů a segregace jsou nevhodné. Když jsem v polovině 70. let končil vysokou školu, zvyšující se počet církví zastával názor, že rasismus je „hřích". Do 80. let některé církve, které byly ještě před 20 lety přísně segregované, začaly posvěcovat smíšená manželství mezi bělochy a černochy.

Když jsem poprvé zpochybnil myšlenku rasové rovnosti, nikdy mě nenapadlo, že by rasové rozdíly mohly být neslučitelné s mým křesťanským cítěním, protože skoro všechny církve na Jihu byly segregované. Můj kostel a jeho škola byly kompletně bělošské.

V této otázce jsem podnikl skutečné duchovní pátrání, protože křesťanství nebyla jen má víra, ale také má nejzazší morální autorita. Ptal jsem se sám sebe, zda je má víra v rasovou otázku nějakým způsobem nekřesťanská. Začal jsem znova číst Bibli, dávaje pozor na jednání s kmeny, rasami, národy a lidmi a zbožně jsem o tom přemýšlel. V nedělní metodistické škole jsem si přečetl článek, který tvrdil, že udržování rasové segregace je pro křesťany nepřijatelné. K podepření svého názoru citovali Písmo, Skutky 17:26:

A učinil, aby z jednoho (praotce) všecko pokolení lidské...[487]

Vzpomněl jsem si na podvod, který média používala ohledně slavného výroku Thomase Jeffersona: „Nic není v knize osudu psáno s větší jistotou než to, že tito lidé (černoši) mají být svobodní." Když jsem pomyslel na to, jak vynechali pokračující věty, v nichž se mluvilo o rasových rozdílech a podpoře repatriace, okamžitě jsem otevřel Bibli a našel si verš, v němž stálo:

A učinil, aby z jednoho (praotce) všecko pokolení lidské přebývalo na veškerém povrchu zemském, <u>ustanoviv určité časy a meze přebývání jejich</u>.[488]

Stejně jako u Jeffersona byla důležitá slova – slova doplňující význam věty – vynechána. Zauvažoval jsem nad skutečností, že Bůh skutečně vytvořil mnoho lidských ras a dal jim jejich charakteristiky a „hranice jejich přebývání". Když jsem si přečetl verš v plném významu, nezdálo se mi, že by Bůh schvaloval integraci nebo míšení ras. Sám stvořil rozdílné rasy a rozdělil všechny druhy.

[487] Skutky 17:26.
[488] Skutky 17:26.

Čím víc jsem četl Bibli, tím bylo zřejmější, že se Bůh zajímal o genetické dědictví. Starý zákon mluví o jednom národu, Izraelitech, který byl označován za zvláštní národ, „vyvolený národ“. Boje na život a na smrt mezi Izraelity, Kanaány, Jakobity, Filištíny, Amalakity, Asyřany, Egypťany a tucty jiných národů jsou v něm věrně zachyceny. Ačkoliv, jak jsem už vzpomenul, jsem byl genocidou velmi překvapen a zděšen, hledal jsem dál další verše Bible (jako např. Jozue 6:21[489] a 10:28-10:41[490]) detailně popisující masakry celých národů.

Židovská vojska páchala tuto genocidu podle striktních nařízení Mojžíše, zobrazených v Deuteronomiu, kapitola 20. Řekl jim, že se odstrčené země mají stát Izraelem, mají vyhubit všechny jejich obyvatele a zabít lidí okolních národů, pokud se nepodrobí jako otroci Izraele.

Když přitáhneš k městu, abys proti němu bojoval, nabídneš mu mír. Jestliže ti odpoví mírem a otevře ti brány, tu všechen lid, který je v něm, podrobíš nuceným pracím a budou ti sloužit. Jestliže k míru s tebou nesvolí, ale povede s tebou boj, oblehneš je. Až ti je Hospodin, tvůj Bůh, vydá do rukou, pobiješ v něm ostřím meče všecky osoby mužského pohlaví. Ale ženy, děti a dobytek i vše, co bude v městě, všechnu kořist z něho si ponecháš jako lup. Budeš užívat kořisti po svých nepřátelích, kterou ti dal Hospodin, tvůj Bůh. Tak naložíš se všemi městy od tebe velice vzdálenými, která nepatří k městům těchto pronárodů zde. Ale v městech těchto národů, které ti dává Hospodin, tvůj Bůh, do dědictví, nenecháš naživu naprosto nikoho. Zničíš je jako klaté: Heťany, Amorrhejské, Kannanské, Perizejské, Hevejské a Jebusejské, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. (Deuteronomium 20:10-17)[491]

Tato slova jsou jasná. Každé nevinné dítě mělo být zabito prostě jen proto, že pocházelo z nepřátelského národa.

Miluj bližního svého

Od mých prvních nedělních a biblických školních dní mě učili, že největším přikázáním Boha je „budeš milovat svého bližního jako sebe samého“ (Leviticus 19:18).[492] Vyrůstaje na deseti přikázáních,

[489] Jozue 6:21.
[490] Jozue 10:28-10:41.
[491] Deuteronomium 20:10-17.
[492] Leviticus 19:18.

nejznámější pasáži Starého zákona, jsem se divil, jak může genocida Starého zákona zároveň učit „nezabiješ“, „nepokradeš“ a „nebudeš dychtit po domě svého bližního“ (Exodus 20:13, 15 a 17).[493]

Rozhodl jsem se vyhledat pasáže o milování bližního svého. Našel jsem to v Leviticus 19:18, staré verzi Starého zákona, který patřil mé babičce. Psalo se tam:

Nebudeš se mstít *synům svého lidu* a nezanevřeš na ně, ale budeš milovat svého bližního jako sebe samého. Já jsem Hospodin.[494]

A zde je židovský překlad textu jejich Bible podle hebrejských textů:

Nemsti se a nedrž hněv *vůči svým krajanům*. Miluj druha svého jako sebe samého.[495]

Tento verš jasně ukazuje, že bližní byli „synové *lidu svého*“ – jinak řečeno bližní znamená Izraelita a ne *jiní* lidé. Nejnovější židovský překlad verše používá slovo „krajan“ místo „synové lidu svého“.

Talmud v traktátu Baba Kamma 113b[496] vysvětluje, že se výraz *bližní nevztahuje* na Nežidy. *Židovská encyklopedie* říká jasně: „Zde je Nežid vyloučen a není bližním...“[497] Po letech jsem četl článek od dr. Johna Hartunga, v němž vysvětluje, že zákazy deseti přikázání byly jasně namířené na „bližní“, což vylučovalo Neizraelity. Zdůrazňoval, že svitky, z nichž bylo deset přikázání přeloženo, neměly tečky, čárky nebo velká písmena na začátku věty. Část „nezabiješ“ tedy mohla být součástí většího celku. Dalo se to číst:[498]

Nezabiješ, nesesmilníš, nepokradeš, nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví, nebudeš dychtit po domě svého bližního, nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.

---

493 Exodus 20:13, 15 a 17.
494 Leviticus 19:18.
495 TANAKH. (1985). A New Translation of The Holy Scriptures according to the Traditional Hebrew Text. Philadelphia. The Jewish Publication Society.
496 Talmud – Baba Kamma (1935). 113b. p. 666. Soncino Edition.
497 *Funk and Wagnalls Jewish Encyclopedia*. (1905). Gentile. P. 620.
498 Hartung, John (1995). Love Thy Neighbor: The Evolution of In-Grou Morality. *Skeptic*, Vol. 3. No. 4.

Takže bylo Izraelitům zakázáno zabíjet? „Nezabiješ bližního svého... děti svého národa, syny svého národa, své druhy Izraelity.“ Takto byly masové vraždy a krádeže území jiných národů podle nařízení Mojžíše v souladu s deseti přikázáními.

Bible – politicky nekorektní

Možná to některé křesťany překvapí, ale Starý zákon z celého srdce podporuje také otrokářství. A opět je jasné, že Izraelité smí vždy brát do otroctví jiné národy, ale je jim zakázáno zotročovat vlastní lidi.

Otrok a otrokyně, které budeš mít, ať jsou z pronárodů okolo vás; z nich si budete kupovat otroka a otrokyni. Také si je můžete koupit z dětí přistěhovalců, kteří u vás pobývají jako hosté, a z čeledi těch, kteří jsou u vás, z dětí, které zplodí ve vaší zemi; ti budou vaším vlastnictvím. Po sobě je odkážete svým synům, aby je zdědili jako své vlastnictví; trvale jim budou sloužit. Pokud jde o vaše bratry Izraelce, nikdo nebude nad svým bratrem surově panovat. (Leviticus 25:44-46)[499]

Ohledně mezirasových manželství existují jednoznačné pasáže, kde Bůh nařizuje: „Nebudete s nimi uzavírat manželství.“

Nespřízníš se s nimi, svou dceru neprovdáš za syna někoho z nich ani jeho dceru nevezmeš pro svého syna. To by odvrátilo tvého syna ode mne, takže by sloužili jiným bohům. Hospodin by proti vám vzplanul hněvem a rychle by tě vyhladil. Proto s nimi naložíte takto: jejich oltáře rozbořítе, jejich posvátné sloupy roztříštíte, jejich posvátné kůly pokácíte, jejich tesané sochy spálíte. (Deuteronomium 7:3-5)[500]

Bible jde dál, než jen k varování Izraelitů, kteří by si vzali Neizraelitku „Hospodin by proti vám vzplanul hněvem a rychle by tě vyhladil.“ (Deuteronomium 7:4)[501]

Starý zákon dále odsuzuje míšení „svatého semene Izraele“. Židovští kněží si stěžují, že „Izraelský lid, ani kněží a levité, se neoddělili

[499] Leviticus 25:44-46.
[500] Deuteronomium 7:3-5.
[501] Ezdráš 9:1.

od národů zemí, páchají ohavnosti...“ (Ezdráš 9:1)[502] „Berou sobě i svým synům za ženy jejich dcery. Tak se mísí svaté símě s národy zemí...“ (Ezdráš 9:2)[503] Ezdráš dále hovoří o 107 mužích, kteří se vzdali svých cizích žen a jejich dětí jako součásti své poslušnosti Bohu.

Objevil jsem, že genealogie byla používána jako důkaz nesmíšené pokrevní linie. Kněží používali rasově nečisté rodokmeny k odmítnutí některých, kdo se vrátili z babylonského zajetí. Děti se každou neděli učí, že Starý zákon dokazuje svatost Krista v jeho neporušené genealogii. Zjistil jsem, že genocida a zakazování smíšených manželství nebyly v biblických dobách jediné prostředky na ochranu krevní linie Izraelitů. Bible jasně obhajuje separaci nebo segregaci.

...Já jsem Hospodin, váš Bůh, já jsem vás oddělil od každého jiného lidu. (Leviticus 20:24)[504]

Když uslyšeli ten zákon, rozhodli se vyloučit z Izraele všechny přimíšence. (Nehemjáš 13:3)[505]

Kdyby byla nová rovnostářská verze křesťanství správná a rasové oddělení je hřích, pak by Bůh logicky musel být první, koho bychom odsoudili, protože to byl On, kdo mezi lidmi vytvořil rasové rozdíly. Ať už někdo věří v to, že Bůh k našemu stvoření využil souhrnný proces dlouhé evoluce nebo jednoduše akt okamžitého stvoření, je jasné, že rozdíly mezi rasami existují a jsou geograficky oddělené. Pokud je rasová integrita proti božím zákonům, proč potom Bůh stvořil rasy, geograficky je oddělil a dal jim odlišné charakteristiky a kvality? Udělal snad Bůh nějakou velkou chybu, kterou má teď člověk ve své pýše vylepšovat integrací a rasovým mísením?

Když jsem přišel s jasným rasovým učením Starého zákona, můj učitel v nedělní škole řekl, že Ježíš Kristus svým příchodem přinesl změnu pro celé lidstvo. Ti, kdo věří v Ježíše Krista, se stanou „božími dětmi“, novým „vyvoleným národem“ skrze své spasení. Toto jsou některé často citované pasáže Nového zákona:

Všichni zajisté syny Božími jste věrou v Kristu Ježíši.

Neboť všichni, kteří jste byli v Kristu pokřtěni, Krista jste oblékli.

[502] Ezdráš 9:2.
[503] Ezdráš 9:2.
[504] Leviticus 20:24.
[505] Nehemjáš 13:3.

Tu není Žida ani pohana, není otroka ani svobodníka, není muže ani ženy, neboť všichni jste jeden v Kristu Ježíši.

Jste-li však Kristovi, jste potomstvem Abrahamovým, dědici podle zaslíbení. (Galatským 3:26-29)[506]

Rovnostáři tyto verše často používají k ospravedlnění své víry v rovnost ras a pohlaví. Po pečlivém zvážení těchto veršů jsem si položil několik otázek. Znamenají snad tyto verše doslova, že na světě neexistují muži a ženy, Židé a Řekové, otroci a svobodní? Odpověď samozřejmě zní ne. Nový zákon opakovaně uznává odlišnosti mezi mužem a ženou, Židy a Řeky, sluhy (otroky) a svobodnými. Ve skutečnosti, ačkoliv to může šokovat ty, kteří si to neuvědomili, Nový zákon běžně uznává instituci otrokářství a říká, že otrokáři mohou být věřící křesťané a bratři. Zkontrolujte si tyto verše:

- **Služebníci, poslouchejte pánů tělesných s bázní a třesením, v prostnosti srdce svého, jako Krista. (Efeským 6:5)**[507]
- **Ti však, kteří za pány mají věřící, nepohrdejte jimi proto, že jsou bratry, nýbrž tím ochotněji služte jim, protože to jsou věřící a miláčci (Páně), kteří se vynasnažují dobře činiti. Tomu uč a to přimlouvej. (První list Timoteovi 6:2)**[508]
- **Služebníky (napomínej), ať jsou svým pánům poddáni ve všem, příjemni, neodmlouvajíce, neokrádajíce, nýbrž v každé příčině věrnost pravou osvědčujíce, aby ve všech věcech byli na ozdobu učení Boha, Spasitele našeho. (Titovi 2:9-10)**[509]
- **Služebníci, poddáni buďte ve vší bázni pánům, nejen dobrým a mírným, nýbrž i zlým. (První list sv. Petra 2:18)**[510]

Neobhajuji otrokářství ani žádný jiný typ utlačování lidí. Ale Ježíš mu nijak neodporoval, o nic víc než Bůh, když řekl Izraelitům, že si můžou své sluhy ponechat navždy. (Leviticus 25:44-46)[511] Ježíš se pohyboval mezi otroky celý svůj život, nacházeje všechny druhy hříchů, ale přesto otrokářství a otroky nikdy neodsoudil ani slovem.

[506] Galatským 3:26-29.
[507] Efezským 6:5.
[508] První list Timoteovi 6:2.
[509] Titovi 2:9-10.
[510] První list sv. Petra 2:18.
[511] Leviticus 25:44-46.

Výborný příklad Kristova názoru na otrokářství můžeme najít v jeho setkání s římským setníkem a jeho otrokem. (Lukáš 7:1-10) Je to příběh o římském setníkovi, který má nemocného otroka. Ten vyšle posly k Ježíšovi, aby ho vyléčil, zároveň však řekl, že nemusí chodit k němu, protože věří, že ho vyléčí z jakékoliv vzdálenosti. Ježíš ho neodsoudil, ani mu nepřikázal, aby otroka propustil, ale vyléčil ho a otrokáře chválil: „Vpravdě, pravím vám: ani v lidu israelském nenalezl jsem víry tak veliké.“ (Lukáš 7:9)[512] Pasáže jako tato mě přesvědčují o tom, že Ježíš přinesl individuální osobní spásu, ne liberální sociální aktivismus.

„Není Žida ani pohana, není otroka ani svobodníka, není muže ani ženy“ nevolá po rasové integraci o nic víc než volá po eliminování rozdílů mezi pohlavími a dokonce ukončení otrokářství. Odkaz je velmi jasný a velmi jednoduchý: spása Ježíše Krista je otevřená všem, kdo v něj věří, muži nebo ženě, Židovi nebo Řekovi, svobodnému nebo otrokovi.

Začalo mi být jasné, že Starý i Nový zákon uznávají rozdíly mezi lidmi. Jistě, v Novém zákonu převládá ovzduší lásky a respektu, které je v protikladu ke strohým příkazům Starého zákona. Zdá se, že Ježíš Kristus a pisatelé Nového zákona akceptují otrokářství, ale otrokáři jsou nabádáni, aby se svými otroky zacházeli laskavě. Přestože Ježíš přiznává, že Bůh stvořil rozdílné rasy a „cíle přebývání jejich“, říká, že jeho spása je otevřená všem.

Ilustrací, jak daleko některé křesťanské církve zůstaly za slovy Ježíše Krista, je tlak mnoha z nich na kontrolu zbraní. K tomu se vyjádřil slovy, jež si nikdo nemůže splést:

I řekl jim: „Ale nyní, kdo má měšec, vezmi (jej), podobně i mošnu, a kdo nemá, prodej plášť svůj a kup meč.“ (Lukáš 22:36)[513]

Jak by dnes liberální média zacházela s někým, kdo říká: „Pokud nemáš zbraň, prodej kabát, jestliže musíš, a kup si ji!“ Liberální, marxisticky orientované sociální evangelium, o němž rovnostáři říkají, že je v Bibli, existuje jen v jejich myslích. Liberální humanismus byl implantován do víry našich předků až nyní. Slabé, téměř zženštilé populární zobrazování Krista je toho dokladem. Ve skutečnosti byl Ježíš jemný i mužný. Jeho láska pocházela z vnitřní dobroty a velké síly. Můžeme porovnat květinovou, hippie mediální verzi Ježíše s biblic--

[512] Lukáš 7:9.
[513] Lukáš 22:36.

kou skutečností Krista jdoucího do chrámu, převracejícího stoly a vyhánějícího lichváře devítiocasou kočkou (bičem obvykle udělaným z devíti provazů s kovovými konci).[514]

V posledních letech liberální radikálové tak převrátili význam Kristova odkazu, že některé církve začaly podporovat komunistické revolucionáře. Například Národní sdružení církví, prestižní skupina hlavních církví, poslala peníze komunistům v Africe, kteří byli zodpovědní za vraždění křesťanských misionářů.

Židovské protikřesťanství

Jak jsem se dál seznamoval s úlohou organizovaného Židovstva v komunismu, sionismu a liberalismu, všiml jsem si také jejich nepřátelství vůči křesťanům. Hollywood produkuje množství filmů, které napadají křesťanství a vydavatelství vytváří hojnou antikřesťanskou literaturu. Například v době svých studií jsem četl široce propagovanou knihu *Beránkovo spiknutí* od židovského učence Josepha Schonfielda.[515] Ten v ní tvrdí, že Ježíš nezemřel na kříži, ale byl svými následovateli omámen drogou, aby předstíral smrt a zmrtvýchvstání. Židovské organizace vedou boj za zákaz křesťanských modliteb ve školách, zákaz zmiňování Krista na veřejných místech, a dokonce zákaz zpívání vánočních koled na našich školách.

Jednou, když jsem židovské organizace za toto jednání kritizoval v rozhlasovém pořadu, mě jeden posluchač nazval nekřesťanským za to, že si dovoluji je kritizovat. „Vždyť Židé jsou Bohem vyvolený národ," řekl. Studoval jsem Bibli víc než dost na to, abych věděl, že takové tvrzení je jen polovina pravdy. Nový zákon jasně říká, že se věřící křesťané stali „dědici Božího slibu" a Bůh se dál nedívá na Židy jako v Jeho smlouvě.[516]

Když jsem se podíval na historický názor křesťanství na judaismus, zjistil jsem, že se v tomto století pozoruhodně změnil. Také to bylo období vyznačující se vzestupem židovské ekonomické, politické a mediální moci. Křesťanství má dlouhý záznam konfliktů se Židy. Je to záznam, na který si židovští spisovatelé často stěžují. V raných dnech křesťanství bylo židovské pronásledování křesťanů, jak je popsáno v Písmu, stále v čerstvé paměti představitelů Církve. Bývalý

[514] Jan 2:15.
[515] Schonfield, H. J. (1965). *The Passover plot; new light on the history of Jesus*. New York: B. Geis Associates. Random House.
[516] Židům 8:9.

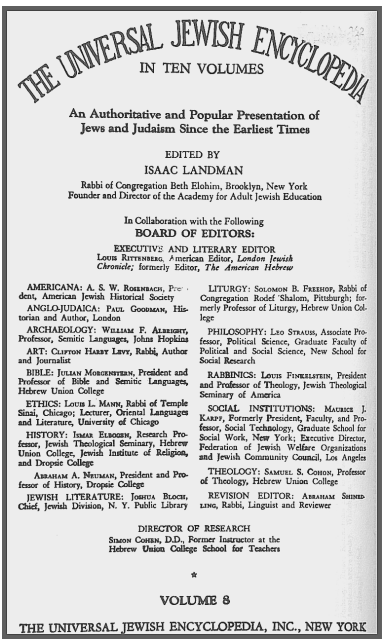
farizej Pavel byl také jedním z těchto krutých pronásledovatelů, až do svého zázračného obrácení na cestě do Damašku. Křesťanství se tak stalo vírou Nežidů a organizované Židovstvo jeho nesmiřitelným nepřítelem, tvrdícím, že Ježíš byl bastard, Marie kurva a křesťané se mají vařit v horkých výkalech. Na druhou stranu, křesťané s použitím Nového zákona obviňují Židy z ukřižování Ježíše Krista a širokého pronásledování křesťanů.

Mnozí křesťané si myslí, že jediné židovské náboženské knihy jsou ty ze Starého zákona. Jak jsem popsal v kapitole o židovském rasismu, Talmud je sbírka hlavních knih židovských komentářů. Slovník *American Heritage Dictionary* ho popisuje jako „... představující základní náboženské autority pro tradiční judaismus".

Židovské náboženství má tři hlavní větve: ortodoxní, konzervativní a reformní. Ortodoxní je tradičním zdrojem judaismu a je považována za jeho srdce. Velmi podobná ortodoxnímu judaismu je konzervativní větev, která však nabízí volnější pohled na židovské zákony. Modernější reformní hnutí je mnohem méně vázáno farizejskými tradicemi obou dvou větví. *Encyclopedia Judaica* popisuje současný náboženský stav Izraele:

Ve státu Izrael existuje jen velmi málo reformních a konzervativních kongregací. Ortodoxní pozice je oficiální pozicí Izraele s většinou rabínů, kteří přináleží ke staré škole talmudských soudců.[517] **(Judaism. Encyclopedia Judaica, str. 396).**

Tendence v židovském teologickém semináři [v New Yorku] je empatická... vůči ortodoxnějšímu přístupu, který existoval v předcházejících generacích.[518] (Conservative Judaism, Encyclopedia Judaica, str. 906)

THE UNIVERSAL JEWISH ENCYCLOPEDIA
IN TEN VOLUMES

An Authoritative and Popular Presentation of Jews and Judaism Since the Earliest Times

EDITED BY
ISAAC LANDMAN
Rabbi of Congregation Beth Elohim, Brooklyn, New York
Founder and Director of the Academy for Adult Jewish Education

In Collaboration with the Following
BOARD OF EDITORS:

EXECUTIVE AND LITERARY EDITOR
Louis Ritterberg, American Editor, *London Jewish Chronicle*; formerly Editor, *The American Hebrew*

AMERICANA: A. S. W. Rosenbach, President, American Jewish Historical Society
ANGLO-JUDAICA: Paul Goodman, Historian and Author, London
ARCHAEOLOGY: William F. Albright, Professor, Semitic Languages, Johns Hopkins
ART: Clifton Harby Levy, Rabbi, Author and Journalist
BIBLE: Julian Morgenstern, President and Professor of Bible and Semitic Languages, Hebrew Union College
ETHICS: Louis L. Mann, Rabbi of Temple Sinai, Chicago; Lecturer, Oriental Languages and Literature, University of Chicago
HISTORY: Isaac Eisenstein, Research Professor, Jewish Theological Seminary, Hebrew Union College, Jewish Institute of Religion, and Dropsie College
Abraham A. Neuman, President and Professor of History, Dropsie College
JEWISH LITERATURE: Joshua Bloch, Chief, Jewish Division, N. Y. Public Library
LITURGY: Solomon B. Freehof, Rabbi of Congregation Rodef Shalom, Pittsburgh; formerly Professor of Liturgy, Hebrew Union College
PHILOSOPHY: Leo Strauss, Associate Professor, Political Science, Graduate Faculty of Political and Social Science, New School for Social Research
RABBINICS: Louis Finkelstein, President and Professor of Theology, Jewish Theological Seminary of America
SOCIAL INSTITUTIONS: Maurice J. Karpf, Formerly President, Faculty, and Professor, Social Technology, Graduate School for Social Work, New York; Executive Director, Federation of Jewish Welfare Organizations and Jewish Community Council, Los Angeles
THEOLOGY: Samuel S. Cohon, Professor of Theology, Hebrew Union College
REVISION EDITOR: Abraham Shinedling, Rabbi, Linguist and Reviewer

DIRECTOR OF RESEARCH
Simon Cohen, D.D., Former Instructor at the Hebrew Union College School for Teachers

*

VOLUME 8

THE UNIVERSAL JEWISH ENCYCLOPEDIA, INC., NEW YORK

Universal Jewish Encyclopedia jasně říká, že svrchovanou autoritou pro judaismus je Talmud, ne Tóra nebo Starý zákon.

[517] „Judaism." *Encyclopedia Judaica*. p. 396.
[518] „Conservative Judaism. *Encyclopedia Judaica*. p. 906.

A tak je konečnou autoritou ortodoxie Babylonský Talmud. Bible sama se řadí na druhé místo v praxi, pokud ne v teorii.[519] (Universal Jewish Encyclopedia, Authority, str. 637)

Talmud jasně říká, že judaismus považuje Ježíše za šarlatána, kouzelníka, svůdníka a podvodníka. Také tvrdí, že biblická událost ukřižování byla lež a Ježíš byl uškrcen v jámě s hnojem a nenáviděli ho natolik, že ho popravili čtyřmi různými způsoby! Ježíš je popisován jako bastardský syn prostitutky a Talmud dokonce tvrdí, že byl Nežid. V některých překvapujících pasážích se chlubí, že Římané neměli se smrtí Krista nic společného a za jeho modlářství ho popravili Židé. Také uvádí, že ho po smrti vzkřísil židovský kouzelník a pak byl potrestán uvařením ve vroucím kalu. Zde jsou přímé, ověřené citáty z Talmudu ohledně Ježíše Krista a křesťanů:

- **Balaam [Ježíš] zhřešil se svým oslem. (Sanhedrin 105a-b)**[520]
- **Židovští kněží vyzvedli Balaama [Ježíše] ze smrti a potrestali ho ve vroucím kalu. (57 a Gittin)**[521]
- **Ona, která byla potomkem princezen a guvernérů [Panna Marie], dělala prostitutku tesaři. (Sanhedrin 106a)**[522]
- **[Ježíše] spustili do jámy s hnojem až po ramena. Pak mu kolem krku omotali tvrdé plátno a táhli jeho konce proti sobě, dokud nebyl mrtvý. (Sanhedrin 52b)**[523] **V Sanhedrinu 106a se také říká, že ho popravili čtyřmi způsoby.**[524]
- **Slyšeli jste, jak starý byl Balaam [Ježíš]? ...krvaví a podvodničtí muži nemají žít ani polovinu života a jemu bylo 33 nebo 34 let. (Sanhedrin 106)**
- **Ti, kdo čtou nekanonické knihy [Nový zákon], nebudou sdílet nic z nového světa, který přijde. (Sanhedrin 90a)**
- **Židé musí zničit knihy [křesťanů]. (Sabbath 116a)**

Když jsem se poprvé setkal s citáty z Talmudu, jaké jsou uvedeny výše a v kapitole 16, v knize Elizabeth Dillingové *Židovské náboženství*, říkal jsem si, že nemohou být přesné, že musí být falešné nebo vymyšlené. Pak jsem je však našel v *Soncinu* (nejpopulárnějším pře-

[519] „Authority." Universal Jewish Encyclopedia. p. 637.
[520] Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p. 717.
[521] Simon, M. Trans. (1936). Gittin 57a. London. Soncino Press. p. 261.
[522] Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p. 726.
[523] Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 52b. p. 356.
[524] Talmud, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. p. 726.

kladu Talmudu 20. století). Protikřesťanské citáty měly takové zastoupení i v *Židovské encyklopedii*, že by jejich autenticitu nikdo nemohl seriózně zpochybnit. *Židovská encyklopedie* detailně popisuje, jak anglické překlady používají kódová slova jako Amalakité, cutheani, Egypťané, pohané a ostatní přezdívky na označení Nežidů všeobecně, a že se tyto termíny používají k zakrytí skutečnosti, jak zákeřně mluví Talmud o Nežidech. Také jasně přiznává, že slovo „Balaam" označuje Krista.

Jako mladý muž jsem na skrytý židovský rasismus reagoval nejprve s překvapením a pak hněvem. Jak mohou židovští vědátoři a mediální magnáti odsuzovat Jižany, kteří chtěli segregaci, když jejich vlastní svaté písmo učí nenávisti a násilí vůči nám, Nežidům?! Když jsem začal veřejně mluvit o nenávisti v Talmudu, byl jsem médii a skupinami jako Anti-Defamation League označen za nenávistného, bigotního a antisemitu. ADL je multimilionová dolarová celosvětová organizace, jejímž jediným cílem je pomlouvat a diskreditovat ty, kdo řeknou pravdu o židovském rasismu a nenávisti vůči Nežidům.

Naštvala mě nejen nenávist v tradičních židovských spisech, ale i židovské pokrytecké útoky na ty, kteří na tuto nenávist veřejně poukázali. Napadali mě za pouhé veřejné citování Talmudu, když jsem neudělal nic jiného, než že jsem četl přímo z jejich svatých knih. Přesto mě nazývali „nenávistným".

Nespravedlivé a pokrytecké útoky, kterým jsem čelil, jen zvýšily mé odhodlání postavit se, bez ohledu na to, zda budu sám nebo ne, za to, v co jsem věřil. Nečekaně jsem zjistil, že existuje i mnoho Židů, kteří se odvážili odhalit pravdu o sionismu a židovském rasismu. Perzekuované a pomlouvané skupiny byly stejně jako já otřesené netolerantním a nenávistným plamenem judaismu, který povstal ze židovské komunity a sionistického státu. Byli mezi nimi Američané jako Alfred Lilienthal, Noam Chomsky a odvážný Žid v Izraeli dr. Israel Shahak. Tito učenci se odvážili postavit proti židovské nesnášenlivosti.

Dr. Shahak riskoval všechno, aby do judaismu a sionistického státu vnesl to, co nazývá „slušná humanita". Profesor Shahak se narodil roku 1933 ve Varšavě a byl osvobozen z koncentračního tábora Bergen-Belsen; podle židovské terminologie je tedy přeživší holocaust. Emigroval do Izraele, kde sloužil v armádě a stal se uznávaným profesorem chemie. Dr. Shahak je celoživotní aktivista za lidská práva, který psal o aspektech judaismu v angličtině a hebrejštině. Napsal mnoho knih.

Ta poslední je z roku 1994, *Historie a náboženství Židů*.[525] K americkému vydání napsal výbornou předmluvu Gore Vidal. Zde jsou některé ukázky z Shahakovy knihy, odhalující názor židovského náboženství na křesťanství:

Judaismus je naplněn velmi hlubokou nenávistí vůči křesťanství, kombinovanou s ignorancí. Tento názor se zhoršil pronásledováním Židů ze strany křesťanů, ale z větší části je na něm nezávislý. Ve skutečnosti se datuje od dob, kdy bylo křesťanství slabé a pronásledované (nejen Židy) a byl zastáván Židy, kteří nebyli křesťany nikdy pronásledovaní, nebo kterým křesťané dokonce pomohli...

Podle Talmudu byl Kristus odsouzen řádným rabínským soudem za modlářství, podněcování ostatních Židů k modlářství a pohrdání rabínskou autoritou. Všechny klasické židovské zdroje, zmiňující jeho popravu, jsou šťastné, že za to nesou odpovědnost; ve spisech Talmudu nejsou Římané ani zmíněni...

Samotné jméno Ježíše bylo pro Židy symbolem všeho, co je odporné, a tato populární tradice stále existuje. Evangelia jsou stejně nenáviděná a není dovoleno je citovat (neřkuli vyučovat) dokonce ani ve školách moderního Izraele.[526]

Profesor Shahak popisuje, že 23. března 1980 v Jeruzalému sionisti veřejně a obřadně spálili stovky knih Nového zákona. Byly zničeny pod patronátem Yad Le'akhim, židovské náboženské organizace, podporované izraelským ministerstvem pro náboženství.[527] Je to tatáž vláda, o níž někteří křesťanští kněží říkají, že bychom ji měli podporovat americkými daněmi! Mezi jinými překvapujícími obviněními dr. Shahak říká:

Židovské děti jsou skutečně učeny pasážím, které přikazují každému Židovi, který jde kolem hřbitova, vyslovit požehnání, pokud je židovský, nebo proklít matky mrtvých, pokud je nežidovský... stalo se zvykem plivat (obvykle třikrát) při pohledu na kostel nebo kříž...[528]

---

[525] Shahak I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. Boulder, Colorado. Pluto Press.
[526] Shahak I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. p. 97-98.
[527] Shahak I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. p. 21.
[528] Shahak I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. p. 23 & 93.

Dr. Shahak cituje populární, v Izraeli vydanou *Talmudskou encyklopedii*, která debatuje o vztazích mezi Židy a gójí („gój“ znamená jakéhokoliv Nežida).

Pokud má Žid koitus [sexuální styk] s nežidovskou ženou, ať už je to tříleté dítě nebo dospělá, vdaná nebo svobodná, i když je mladší než devět let a jeden den – jelikož s ní měl úmyslný koitus, musí být zabita, jako je to se zvířaty, protože se díky ní Žid dostal do problémů.[529] (*The Talmudic Encyclopedia*)[530]

O těchto nenávistných talmudských zákonech jsem věděl už předtím, než jsem četl Shahakovu knihu, ale přesto mě ohromí vždy, když si je čtu. Když Žid znásilní malé křesťanské děvče, *toto děvče* musí být zabito, protože dostalo Žida do problémů! Jak člověk vůbec může reagovat na takovou zvrácenost, takové zlo? Profesor Shahak pokračuje, stránku za stránkou, v popisování nenávistných judaistických zákonů proti křesťanům. Odhaluje zákony, které Židům dovolují lhát, krást, zabíjet, znásilňovat a dokonce zotročovat křesťany.

Tato kniha ukazuje, že judaismus v Izraeli, místo aby tyto protikřesťanské zákony zmírňoval, se ve skutečnosti stává každým dnem otevřeněji nenávistným. Dr. Shahak říká, že pro zakrytí jejich názorů před křesťany v Evropě, mnoho protikřesťanských pasáží Talmudu a modlitby jsou židovskými úřady maskovány kódovými slovy (jako například *cuthean* pro Nežida a *Balaam* pro Ježíše). Kvůli objasnění kódových slov v zákeřných protikřesťanských pasážích existovala *Talmudská vynechání*.[*] Dnes jsou však pro izraelské školáky tyto pasáže obnoveny a publikovány ve své původní podobě (bez kódových slov).[531]

Od nejstarších dob křesťanství katoličtí papeži vydávali edikty odsuzující Židy za jejich lichvářství, nadvládu v obchodě s otroky, prostituci a ostatní neřesti, a jejich protikřesťanské učení a aktivity. Protestanti byli stejně protižidovští. Zakladatel protestantství, Martin Luther, četl Talmud a nazval Židy „agenty ďábla“.[532] Dominantntním křesťanským názorem od 1. století do 60. let 20. století bylo, že Židé měli s Bohem zvláštní smluvní vztah. Ovšem tato smlouva byla striktně *podmíněná*. Bůh ji v Deuteronomiu 7:6-12 vymezuje jasně:

---

529 „Goy“. *Talmudic Encyclopedia*, jak ji cituje Shahak.

530 Shahak I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. p. 87.

[*] V originále „Talmudic Omissions“; pozn. překl.

531 Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago. Christian Press. Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. 1483-1546. Works. 1883 D. Martin Luthers Werke; Kritische Gesammtausgabe. Weimar, H. Böhlau, 1883-1985.

532 Deuteronomium 7:6-12.

Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím. Nikoli proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. Ale protože vás Hospodin miluje a zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou a vykoupil tě z domu otroctví, z rukou faraóna, krále egyptského. Poznej tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, zachovávající smlouvu a milosrdenství do tisícího pokolení těm, kteří ho milují a dbají na jeho přikázání. Avšak tomu, kdo ho nenávidí, odplácí přímo a uvrhne ho do záhuby. Nebude odkládat; tomu, kdo ho nenávidí, odplatí přímo. Proto bedlivě dbej na přikázání, nařízení a práva, která ti dnes přikazuji dodržovat. Za to, že tato práva budete poslouchat a bedlivě je dodržovat, bude Hospodin, tvůj Bůh, zachovávat tobě smlouvu a milosrdenství, jak přísahal tvým otcům. (Deuteronomium 7:6-12)[533]

Až do nedávných let většina křesťanů věřila, že Židé porušili smlouvu, když ukřižovali Krista a pak jím a jeho apoštoly opovrhli. Ježíš učinil spásu dostupnou všem, ale už neexistoval zvláštní vztah pro lidi, kteří odmítli Boha a Jeho syna. Nová smlouva byla založena mezi Bohem a všemi, kdo přijali spásu Krista. Katolický katechismus a většina protestantských církví na tomto názoru trvala až do nedávné doby. Zde jsou některé spisy, kde lze tento názor najít. Pro tuto diskusi jsem našel následující pasáže:

Vždyť bych si přál, abych já sám byl zavržen od Krista pro své bratry, mé příbuzné podle těla.

Tím však nepravím, že by zmařeno bylo slovo Boží. Neboť ne všichni ti jsou Israelité (praví), kteří pocházejí od Israele; aniž proto, že jsou potomstvem Abrahámovým, jsou všichni dítkami, nýbrž „v Isákovi bude tobě nazváno potomstvo". To jest: *nikoliv ti jsou dítkami Božími, kteří jsou dítkami podle těla, nýbrž ti se počítají ku potomstvu, kteří jsou dítkami podle zaslíbení.*

Jak dí v Oseáši: Nazvu lidem svým toho, jenž nebyl mým lidem, a milou tu, která byla nemilá, [a milosrdenství došlou tu, která nedošla milosrdenství;] a na tom místě, na kterém jim bylo řečeno: *‚Vy nejste lid můj', tam budou nazváni syny Boha živého*.

[533] Deuteronomium 7:6-12.

Co tedy? Čeho Israel hledal, toho nedošel, vyvolení však došli, ostatní pak jsou zaslepeni, jak jest psáno: „Bůh dal jim ducha otupělosti, oči, aby neviděli, a uši, aby neslyšeli až do dnešního dne. Římanům 9:1, 6-8, 25-26 a Římanům 11:7-8)[534]

V listu Židům v Novém zákonu je jasně řečeno, že stará smlouva skončila a nová byla vytvořena prostřednictvím Krista pro ty, kteří ho přijmou jako Pána.

Avšak on obdržel tím znamenitější službu kněžskou, čím i vznešenější úmluvy jest prostředníkem, která byla ustanovena na vznešenějších zaslíbeních. Neboť kdyby ona první (úmluva) byla bez úhony, nehledalo by se místa pro druhou. Ne podle úmluvy, kterou jsem učinil s otci jejich v ten den, ve který jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl ze země egyptské; neboť oni nezůstali v úmluvě mé, a já jsem je opustil, praví Hospodin. (Židům 8:6-7, 9-10)[535]

Proto pravím vám: Království Boží bude odňato od vás a dáno (bude) lidu, který bude přinášeti plody jeho. [A kdo padne na ten kámen, rozrazí se; na koho však on padne, toho rozdrtí.] A uslyševše velekněží a fariseové podobenství jeho, porozuměli, že mluví o nich. (Matouš 21:43-45)[536]

Člověk by z pohledu Nového zákona mohl úspěšně tvrdit, že farizejové ukřižovali Krista, protože se postavil židovské moci a jejich praktikám. Rodokmen dnešního judaismu vede přímo k farizejům. Těsně před ukřižováním Kristus vyvolal jejich hněv převrácením stolů v jejich chrámu. Bojoval s nimi celý život a pronesl na jejich adresu jedno z nejvíc odsuzujících prohlášení, jaké kdy učinil, když je nazval otci lží:

Ježíš tedy jim řekl: Kdyby vaším otcem byl Bůh, milovali byste mě, neboť já jsem z Boha vyšel a přišel. Vždyť nepřišel jsem sám od sebe, nýbrž on mě poslal. Proč nerozumíte mluvě mé? Proto, že nemůžete slyšeti slova mého. Vy jste z otce ďábla a chcete činiti žádosti otce svého. On byl vrahem od počátku a nestál v pravdě, neboť pravdy není v něm. Když mluví lež, z vlastního mluví, neboť je lhář a otec lži. Poněvadž však já mluvím pravdu, nevěříte mi. Kdo z vás bude mě viniti z hříchu? Jestliže pravdu mluvím (vám), proč mi nevěříte? Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; proto vy neslyšíte, že

[534] Římanům 9:3, 6-8, 25-26.
[535] Židům 8:6-7, 9.
[536] Matouš 21:43-45.

z Boha nejste. Tu Židé mu odpověděli: Zdali my dobře nepravíme, že Samaritán jsi a zlého ducha máš? (Jan 8:42-48)[537]

Ježíš viděl Natanaele, že jde k němu; i řekl o něm: „Hle, pravý israelita, v němž není lsti.“ (Jan 1:47)[538]

Písmo opakovaně varuje a mluví o protikřesťanské a misantropické povaze Židů. Některé příklady:

... totéž zajisté utrpěli jste od svých soukmenovců, jak i oni od Židů. Ti totiž i Pána Ježíše zabili, i proroky, a nás pronásledovali; Bohu se nezalibují a všem lidem se staví na odpor. Brání nám totiž kázati pohanům, by spaseni byli, aby jen stále naplňovali míru hříchů svých; přišel však na ně hněv Boží k vrcholu. (První list Tessalonickým 2:14-16)[539]

Svědectví to jest pravdivé. Proto je kárej přísně, aby byli zdraví ve víře, nezabývajíce se židovskými bájemi a příkazy lidí, kteří se odvracejí od pravdy. (Titovi 1:13-14)[540]

Tyto pasáže požidovštělí křesťané nikdy necitují. Kdyby dnes někdo řekl stejné věci jako Ježíš nebo apoštolové, určitě by byl označen za antisemitu. Ani se neodvážím pomyslet, co by se stalo s člověkem, který by šel do synagogy a vyhnal z ní devítiocasou kočkou Židy ven. Přesto je dnes každý, kdo si stěžuje na protikřesťanské židovské názory, nazván „nekřesťanem“.

S odstupem staletí od ukřižování antagonismus mezi křesťany a Židy narůstal a stával se ještě nepřátelštějším. V Římě došlo k prvnímu velkému pronásledování křesťanů za císaře Nera. Raná církev toto pečlivě zaznamenala, že toto pronásledování vzešlo od ustavičného nabádání Nerovy židovské milenky jménem Popeja Sabina. Dokonce i židovské historické spisy zaznamenávají tajnou dohodu Židů s muslimskými Maury během jejich tyranské okupace křesťanského Španělska. V moderní době hráli židovští komunisti hlavní roli v největších vraždách a tyranii křesťanství v dějinách – té, která uvrhla pod komunistický režim Sovětský svaz a východní Evropu. Jak jsem uvedl v minulé kapitole, Alexandr Solženicyn odhalil, že Židé řídili gulagy v Rusku, v nichž zabili miliony věrných křesťanů.[541]

---

[537] Jan 8:42-48.
[538] Jan 1:47.
[539] První list Tessalonickým 2:14-16.
[540] Titovi 1:13-14.
[541] Solzhenitsyn, A. (1974). *The Gulag Archipelago, 1918-1956: An Experiment in Literary investigation*, I-II. Tran. Thomas P. Whitney. London, Collins: Harvill Press. p. 79.

Díky důkazům odhaleným během mého zkoumání jsem plně porozuměl jednomu z nejmrazivějších veršů Nového zákona. Ten se v Evangeliích objevuje opakovaně:

Ale přece nikdo nemluvil o něm zjevně pro strach před Židy. (Jan 7:13)[542]

V moderní Americe vedou Židé snahu o její odkřesťanštění. A co je ještě důležitější, Židé ovládají silně protikřesťanská masmédia. Vydávání knih a jejich distribuce, hlavní noviny, časopisy, film a televize jsou impériem, v němž jsou zastoupeni hlavně Židé a těch několik málo křesťanů se rychle naučilo říkat to, co musí, aby přežili a prosperovali. Starověcí oponenti Krista jsou díky síle svých přesvědčivých médií schopni ujistit miliony křesťanů o tom, že Židé jsou stále Bohem vyvolený národ a Bůh s nimi má stále exkluzivní smlouvu. Křesťanům je tvrzeno, že odporovat židovským protikřesťanským činům znamená odporovat samotnému Bohu. Bůh přesto jasně říká: Ne podle úmluvy, kterou jsem učinil s otci jejich v ten den, ve který jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl ze země egyptské; neboť oni nezůstali v úmluvě mé, a já jsem je opustil, praví Hospodin. (Židům 8:9)[543]

Někteří kněží věří, že se židovský národ nakonec vrátí ke Kristovi, a proto bychom měli podporovat Izrael bez ohledu na to, jak hrozné protikřesťanské činy dělá. Je to stejné tvrzení jako to, že bychom měli dát klíče od našich kostelů žhářům jen proto, že by se jednoho dne mohli vrátit ke Kristovi. Nabídka boží spásy je pro každého, ale to neznamená, že bychom se neměli postavit silám zla nebo pomáhat nepřátelům Krista. Věřím, že máme morální závazek bránit naší víru proti těm, kdo napadají Krista a bránit ostatní křesťany, kteří jsou pronásledovaní Kristovými nepřáteli.

Je důležité objasnit, že přestože si myslím, že musíme bránit naší víru a dědictví, neměli bychom nenávidět a být nevraživí. Nemusíme být nenávistní, ale musíme být odhodlaní postavit se proti jejich snahám zničit náš způsob života, křesťanskou víru, svobodu a naše samotné přežití. Ve svém životě jsem se snažil přistupovat ke každému jedinci spravedlivě. Není důvod jednat s jednotlivými Židy bez respektu nebo s nenávistí. Pokud se však snaží zničit naše dědictví, máme právo – a musíme – se proti nim postavit.

Televizní evangelisti, kteří jsou pod kontrolou mediálních vládců, jsou velmi opatrní na to, co řeknou o „vyvolených“. Pamatuji si na je-

[542] Jan 7:13.
[543] Židům 8:9.

den program Jimmyho Swagarta dlouho před jeho sexuálním skandálem. Fňukal a plakal, že nám řekl, že svatodušní nejsou následovateli božího slova, ani katolíci, presbyteriáni ani metodisti. Jimmy byl opatrný, aby nezmínil jednu extrémně silnou náboženskou skupinu, která se otevřeně staví proti Ježíši Kristovi. Swagart mohl něco ztratit kritikou katolíků a metodistů (věrných křesťanů, kteří milují Krista, ale liší se v některých výkladech Bible), ale věděl, že by riskoval mnohem víc (vlastně všechno), kdyby si dovolil i tu nejmenší kritiku Židů.

Jak jsem zkoumal židovskou historii, uvědomil jsem si, že dnešní Židé sdílí jen málo z dědictví lidí Starého zákona zvaných Izraelité. Četbou *Židovské encyklopedie* jsem se dozvěděl, že se Židé dělí na dvě hlavní skupiny: aškenázy a sefardy. Sefardští emigrovali z Palestiny mezi národy Středozemního moře a jsou příbuzní původních kmenů Izraele, zatímco aškenázští Židé se poprvé objevili v oblasti jihozápadní Asie zvané Khazarské (nebo též Chazarské) království a přešli do Ruska a východní Evropy.

Židovská encyklopedie obsahuje dlouhý článek o Chazarech a přiznává, že Chazarské království konvertovalo na judaismus kolem roku 740. Přední židovský autor Arthur Koestler ve své vyčerpávající knize *Třináctý kmen*[544] přesvědčivě argumentuje, že se Chazaři stali aškenázskou větví židovstva, čímž vznikla velká většina moderních Židů. Samozřejmě, toto historické bádání se příliš nevede, protože kdyby ukázalo, že velká část Židů nemá žádné přímé spojení s Abrahámem, pak by jejich ospravedlňování „starobylou vlastí" pro stát Izrael bylo úplně nepodložené (Viz *Barnes Review*: Chazaři: nesemitští Židé).[545]

Krom toho velké množství původních Izraelitů padlo do babylonského zajetí a Židé byli menšinou v každém národě na světě, ve kterém se usadili. I přes jejich etnocentrismus a talmudské spisy, stavějící se proti smíšeným manželstvím, Židé nepochybně uzavírali manželství s obyvateli hostitelských národů. I přes toto malé křížení po dobu 3 000 let Židé pravděpodobně zůstali jen zlomkem svého původního dědictví. Ačkoliv pomalu absorbovali geny ostatních národů, křížení jejich menšinových komunit vedlo k velké genetické podobnosti mezi nimi. Výhradně židovské genetické choroby jako Tay-Sachs odhalují genetické dědictví Židů bez ohledu na to, kde na světě žili.[546]

---

544 Koestler, A. (1976). *The Thirteenth Tribe*. New York: Random House.

545 *Barnes Review*. (1997). The Khazars, Non-Semitic Jews. July. Vol. 13. p. 9.

546 Chase, G. A. & V. A. McKusick (1972). Founder Effect In Tay-Sachs Disease. *American Journal Of Human Genetics*. 25. p. 339-352.

Na vysoké škole jsem se setkal s křesťanskou vírou Identity, která tvrdí, že se původní kmeny Izraele staly rozdílnými národy Evropy. Tvrdí, že s příchodem Krista se ti Izraelité, kteří udržovali původní dědictví, stali křesťany. Věří, že ti, kdo se smísili s jinými národy (jako Babyloňany a později Chazary) a následovali Talmud se stali těmi, které dnes nazýváme Židy. Tato tvrzení jsem prozkoumal, ale držel jsem se svého tradičnějšího křesťanského pohledu na Židy. Během let se mnoho křesťanů Identity stalo mými přáteli a udělali na mě dojem svou oddaností našemu bílému dědictví a Pánu Ježíši Kristovi. Mám je rád jako přátele, s nimiž sdílím své pocity a s nimiž v něčem nesouhlasím. Jsem vděčný, že jsou spojeni se všemi rasově uvědomělými bílými lidmi v boji, který je před námi.

Bez ohledu na svůj etnický původ si křesťanství během staletí osvojilo evropské kulturní náhledy ve svých uměleckých i náboženských projevech. Můžeme to vidět na překrásných malbách v Sixtinské kapli, sochách Madony s dítětem, gotických katedrálách v Evropě a dokonce i v klasických vánočních koledách, které se tak dotýkají našich srdcí. Křesťanství je úzce spjaté s dědictvím západních lidí. Žádná rasa není tak vnitřně křesťanská jako Evropané. Rozdílné křesťanské denominace se mohou značně lišit v interpretaci Písma, ale všechny sdílí víru v Ježíše Krista.

V ostrém kontrastu k evropským formám křesťanství se africké a černé karibské národy od fundamentálních křesťanských pravidel značně odlišují. Někdejší bílé misie a vlivy byly úplně odstraněny a formy praktikování křesťanství se za několik krátkých let obvykle staly téměř nerozeznatelnými. Vyvinulo se a prosperuje uctívání model, šamanů, voodoo a jiných nekřesťanských praktik, dokonce i v samotném kostele.

Došel jsem k přesvědčení, že jsem nebyl proti božímu slovu, když jsem poznal a snažil se zachránit odlišné rasy, které stvořil. Pokud nic jiného, naplňoval jsem zákony jeho stvoření. Také jsem si s konečnou platností uvědomil, že podle Bible příchod Krista vytvořil novou smlouvu a vyvolenými lidmi Boha jsou nyní ti, kdo Ho přijali jako svého otce. Věděl jsem, že mám pravdu, když bráním křesťanské dědictví před silami, které se snaží o jeho zkázu. Tehdy, stejně jako dnes, jsem věřil ve svobodu slova a svobodu vyznání. Judaismus má právo věřit čemu chce a být aktivně protikřesťanský a protinežidovský. Sionisti mají právo usilovat o svou politickou nadvládu. Ale my máme právo se proti nim postavit, bránit se před jejich mocí, chránit naše dědictví před jejich útoky a bojovat za naše osvobození od jejich nadvlády.

Když jsem dokončil vysokou školu, pevně jsem se orientoval na svou víru a politickou práci. O můj vnitřní život, který poskytuje Ježíš Kristus, je postaráno ode dne, kdy jsem přijal jeho spásu. Vím jen málo o posmrtném životě, vím však o životě, který prožíváme tady na Zemi.

Cítil jsem, že mé srdce bije přesvědčivě a pumpuje červenou krev do žil a tepen. Na vrcholcích hor jsem pociťoval radost z čistého, svěžího, chladného vzduchu naplňujícího mé plíce. Mé oči viděly drahocennou krásu dítěte ve chvíli jeho zrození. Okusil jsem božskou vůni magnólií ve starobylém bažinatém rameni řeky v jižní Louisianě. Jsem si rovněž vědom nespravedlností, které nás sužují: malí chlapci a děvčata pronásledovaní zločinem a brutalitou, sny naší mládeže jsou zničeny v pekle zkažené civilizace. Také vím o jasné a světlé budoucnosti, která naše lidi čeká, pokud najdou odvahu ji následovat.

Možná, že kdybych byl pevnější, mohl bych svou křesťanskou víru obléci do kněžského roucha, ale nechávám to na lepších mužích, „na mužích, které povolal Bůh“. Mé neortodoxní náhledy, pochybnosti, které se občas vetřou a množství mých chyb mě z takové služby vylučují. Použiji však všechny schopnosti, které mi byly dány. Budu bojovat za přežití našich národů a jejich svobodu. Nemůžu odvrátit zrak a ruce od práce, kterou je potřeba vykonat pro lepší, zdravější a vznešenější společnost tady na Zemi. To plně záleží na lidech vyššího těla, mysli a ducha. Jako naši zakládající otcové, tak i já prosím Boha o pomoc a vedení v úkolu ležícím před námi.

A konečně, skutečně věřím, že budoucnost této země, civilizace a planety je nerozlučně spjata s osudem naší bílé rasy. Domnívám se, že jak ukázala historie křesťanství, naši lidé jsou hybnou silou vedoucí k vítězství. Myslím, že díky genetickému potenciálu, který nám vštípil náš Stvořitel, naše geny jednou poputují ke hvězdám a daleko za ně. Mým životním úkolem je napomoci mé rase k tomuto úkolu každým kouskem odvahy, která je v mém srdci. Pokud pomůžu pohnout naše lidi jen centimetr k nebesům a Bohu, až budu umírat, bude to s vědomím, že můj život stál za to.

KAPITOLA 18: ŽIDÉ, KOMUNISMUS A OBČANSKÁ PRÁVA

Excentrická žena v kanceláři občanského sdružení, která mě poučila o komunismu a Židech, měla zřejmě pravdu, přestože pasovala do mediálního stereotypu antisemity. Fakta byla nevyhnutelná: komunismus a sionismus se zrodily ze stejné židovské duše, ztělesněné Mosesem Hessem.[547]

Pomalu jsem si začal uvědomovat dvojí morálku prostupující židovsko-nežidovské vztahy. Židé praktikují jednu morálku pro sebe a jinou hlásají nežidovskému světu. Jejich vlastní morálka rasové hrdosti učí solidaritě, tradicím, a prosazuje vlastní zájmy. Pro své pomyslné soupeře však hlásají rasovou rozmanitost a liberalismus. Pokud tato dvojitá morálka neexistuje, jak je možné, že Židy ovládaná americká média:

- Podporují Izrael, který propaguje judaismus ve svých školách, zatímco se staví proti zpívání vánočních koled v amerických školách.
- Podporují Izrael, který má přísně segregované školy, komunity a zařízení pro Židy a Araby – zatímco odsuzují segregované školy a bydlení v Americe a Jižní Africe.
- Podporují Izrael s jeho restriktivními imigračními zákony „jen pro Židy“, zatímco podkopávají americké pokusy o snížení ilegální imigrace.
- Podporují Izrael, který dovoluje každému židovskému obyvateli nosit zbraň, pokud chce, zatímco pro americké občany propagují přísnou kontrolu zbraní.
- Podporují Izrael, který otevřeně přiznává svou úlohu ochránce židovských lidí a dědictví, zatímco odsuzují bělochy, kteří se odváží propagovat ochranu své rasy a západní kultury v Americe.
- Vždy zobrazují historické vztahy Židů a Nežidů vykreslováním Nežidů jako zlých a Židů jako nevinných obětí, zatímco bělochy za bránění se takovýmto židovským pomluvám odsuzují.

[547] *The Encyclopedia of Zionism in Israel*. (1971). New York: Herzl Press/McGraw-Hill.

Morální pokrytectví je jasné. Mocní Židé obhajují jednu morálku pro Židy, opačnou pro Nežidy. Pokud je politika solidarity dobrá pro ně, proč by tedy neměla být stejně dobrá pro nás? Proč dvojitý standard? Pokud jsou „bílí rasisti" morálně odsouzeníhodní, proč nejsou odsouzeníhodní i židovští rasisti?

Zatímco Herzl a ostatní sionisti horečnatě sháněli celosvětovou židovskou podporu pro založení výhradně židovského státu, židovští aktivisti byli zaneprázdněni negováním křesťanské složky v americké kultuře a odstraňováním vánočních koled z našich škol. Zatímco vykřikují své přesvědčení, že jsou „vyvolený národ" a oslavují jedinečné lidi, definované dědictvím od Abraháma po současnost – bílým lidem tvrdí, že rasové povědomí je špatné. Zatímco si zřizují židovský národ, kde je občanství přidělováno výhradně na základě dědičnosti „židovských lidí", židovští antropologové propagují myšlenku, že bílá rasa neexistuje. Přestože oddaně podporují svůj výhradně Židy ovládaný stát Izrael, pracují na podkopání bílé kontroly a charakteru Ameriky prostřednictvím hnutí „za občanská práva" a masivní nebělošské imigrace. Zatímco v Izraeli mají zákony, zakazující Nežidům vlastnit určitá média, drze ovládli velkou většinu masmédií v Americe.

Komunistická ideologie a rasa

Mattie Smithová mi řekla, že Židé mají vedoucí úlohu ve snaze zničit základní pilíře naší rasy a dědictví. Četl jsem, že Židé byli vůdci akademického hnutí propagujícího myšlenku, že rasy jsou ve svých fyzických a mentálních schopnostech stejné. Při pohledu na základy rasového rovnostářství jsem zjistil, že stoupenci mezinárodního komunismu byli první, kdo propagoval myšlenku rasové rovnosti. V Americe marxistické organizace rychle ovládly zbytek starých hnutí za zrušení otrokářství. V Jižní Africe vedli boj za plná „demokratická" práva pro černochy. Na celém světě se komunismus ztotožnil s barevnými a jejich bojem za „osvobození od bílého imperialismu, kolonialismu a pronásledování". Brzo jsem zjistil, že Židé dominovali mezinárodnímu komunistickému hnutí stejně, jako vedli bolševismus v Rusku na začátku 20. století.

Židovský spisovatel Nathan Glazer[548] věcně uvádí, že v 60. a 70. letech Židé tvořili polovinu aktivních komunistů ve Spojených státech a čtyři nebo pět jeho vůdců. Dva Židé, Jerry Rubin a Abbie Hoffman,

[548] Glazer, Nathan. (1970). *Remembering the Answers: Essays on the American student revolt*. New York: Basic Books.

vedli marxisticky orientované hippie hnutí a byli dvěma z pěti židovských členů revoluční skupiny „Chicago seven“ – která se pokusila o násilné přerušení sjezdu Demokratů v roce 1968. Přečetl jsem si knihu *Za komunismem* a s překvapením zjistil, že nejméně 4 z 5 všech chycených a usvědčených komunistických špionů a zrádců v USA a Kanadě byli Židé.[549]

Pravděpodobně nejznámější zradou v amerických dějinách byla krádež tajemství atomové bomby Ethel a Juliem Rosenbergovými.[550] Ti byli součástí špionážní skupiny Fusch-Gold, která operovala kolem projektu Manhattan a jiných větví amerického programu výroby jaderných zbraní. Sedm členů z této skupiny se k obviněním spojeným se špionáží přiznalo. Byli to Klaus Fuchs, Harry Gold, David Greenglass, Abraham Brothman, Miriam Moskowitzová, Sidney Weinbaum a Alfred Slack. Další podezřelý, Morton Sobell, uprchl do Mexika, ale mexické úřady ho vydaly Spojeným státům, kde byl souzen a později odsouzen. Soud obvinil také Rosenbergovy, kteří byli popraveni.[551] Z deseti špionů, kteří byli nejvíc zodpovědní za prodej našich atomových tajemství Sovětům, jen jeden, Alfred Slack, byl Nežid.

Další velké špionážní případy byly případ Amerasia, případ Gerhart Eisler, případ Judith Coplinová a případ Alger Hiss. Židé figurovali ve všech těchto případech a tvořili většinu obžalovaných. Jediný prominentní nežidovský špion byl Alger Hiss. V případu Hollywoodská desítka sněmovna reprezentantů obvinila deset vedoucích hollywoodských scénáristů z pohrdání Kongresem. Byli předvoláni před kongresový výbor pro neamerické aktivity a na otázku, zda jsou komunisti, odmítli odpovědět. Židovské publikace tvrdily, že výbor zničil scénáristy bez jediného zjevného důvodu. Nedávno bylo natočeno několik hollywoodských filmů, obhajujících hollywoodskou desítku jako nesprávně a nespravedlivě pronásledované, přestože šest z nich byli prokazatelně členové komunistické strany, platící členské příspěvky. Zbývající čtyři měli záznam mnoha komunistických aktivit a spojení. Devět z deseti bylo židovského původu.

Julius a Ethel Rosenbergovi

[549] Britton, F. (1979). *Behind Communism*. Noontide Press.
[550] Cohen, Jacob. (1993). The Rosenberg File. *National Review*. July 19. p. 48-52.
[551] Neville, John F. (1997). *The Press, the Rosenbergs, and the Cold War*. London: Praeger.

Když židovští marxisté přesvědčili politické strany o hnutí za „občanská práva“, stejně tvrdě tlačili i na akademické půdě. Biologické vědy až do 30. let uznávaly rozdílné rasy u lidí stejně jistě jako rozdílné druhy a poddruhy zvířecího světa – tak, jak to říká komentátor Kevin Strom: „Dokud rovnostářský pohled nezaval na americké univerzity, hnaný chytrou, spojenou a dobře organizovanou menšinou s agendou.“[552]

Začal jsem si uvědomovat, že hnacím motorem rasového míšení nejsou američtí černoši. Většina černochů v Americe byla spokojená s tím, že byli oddělení, přestože určitě chtěli ekonomický a sociální pokrok. Nejpopulárnější černošský vůdce začátku 20. století byl Marcus Garvey, který chtěl černochy poslat zpět do Afriky a založit tam nový černošský národ. Proti tomuto hnutí za černošskou separaci, stejně jako proti úsilí evropských Američanů o zachování bílé Ameriky, se postavila menšina s úplně jinou agendou.

Rasové rovnostářské dogma

Uznávaným otcem moderní antropologické rovnostářské školy je Franz Boas. Byl to židovský imigrant z Německa s trochou formálního vzdělání v antropologii, který dělal doktorskou práci na téma barva vody. Boas do oboru zavedl to, co nazval „kulturní antropologií“. Až do jeho příchodu spadala antropologie do oblasti fyzikálních věd. Boas ji efektivně rozdělil na disciplíny kulturní a fyzikální antropologie.

Raní fyzikální antropologové byli skuteční vědci, protože studovali člověka a jeho evoluční vývoj studiem měřitelných fyzikálních charakteristik lidské rasy v minulosti a současnosti. Jakýkoliv dobrý antropolog mohl na základě charakteristik lidské lebky rychle určit její rasu. Tyto fyziologické vědomosti byly samozřejmě důležité v dělení vykopávek raného člověka a skládání kousků prehistorie a evolučního vývoje. Kulturní antropologie se víc zabývala současnými kulturami lidstva a kulturně se přibližovala otázkám starověku a prehistorie, což ji činilo mnohem méně precizní a otevřenou široké interpretaci.

Než se stal prominentním antropologem, Boas vyjádřil svou akceptaci rasových rozdílů v mentálních charakteristikách. V *Mysli primitivního člověka* napsal:

[552] Strom, Kevin. (1998). *We Are All Prejudiced*. Internet Article. April 13.

Rozdíly ve struktuře musí být doprovázeny rozdíly funkčními, fyziologickými jakož i psychologickými, a jelikož jsme našli jasný důkaz rozdílů ve struktuře mezi rasami, musíme očekávat, že najdeme rozdíly i v mentální charakteristice.[553]

Oba Boasovi rodiče byli radikální socialisti v revolučním hnutí, které zmítalo Evropou v roce 1870. V Boasově životopise o něm jeho student Melville Herskovits napsal, že se jeho politické sympatie „přikláněly k různým typům socialismu".[554] V americké sněmovně reprezentantů citovali Boasovo zapletení se 44 předními komunistickými organizacemi. Se vzestupem nacismu v Německu a zvyšujícím se vlivem rasově uvědomělých antropologů ve světové vědecké komunitě začal Boas vkládat svůj antropologický vliv do služeb svých politických sympatií. Začal propagovat šarlatánskou myšlenku, že nic jako jednotlivé lidské rasy ve skutečnosti neexistuje. Argumentoval tím, že přestože existuje mnoho barev pleti, mezi skupinami zvanými rasy jsou jen malé genetické rozdíly, jež jsou výsledkem prostředí, které je stvořilo. Od roku 1938 předchozí definici z nového vydání své knihy vynechal.

Shromáždil kolem sebe řadu židovských přívrženců jako Gene Weltfishe, Isadora Cheina, Melvilla Herskovitse, Otto Klineberga a Ashley Montagu. Byli mezi nimi i černoch K. B. Clark a dvě ženy, Ruth Benedictová a Margaret Meadová. Meadová později napsala slavnou knihu o Samoi (*Dospívající na Samoi*),[555] v níž tvrdí, že by nerozlišující sexuální vztahy zmenšily traumata a problémy dospívajících. (Její dílo bylo později vyvráceno Derekem Freemanem, který ukázal, že Meadová své údaje o Samoi zfalšovala.)[556] [557] [558]

Boas a celá soustava jeho vědních disciplín měli široké komunistické spojení. Opakovaně prohlašoval, že je ve „svaté válce proti rasismu" a zemřel náhle během oběda, u kterého opět a naposled zdůrazňoval potřebu boje proti „rasismu". Boas a jeho kolegové získali kontrolu nad oddělením antropologie na většině univerzit díky povzbuzování

---

[553] Boas, F. (1911). Rev. Ed., (1938). *The Mind of Primitive Man*. New York.

[554] Herskovits, Melville J. (1953). *Franz Boas; the science of man in the making*. Clifton, NJ: A. M. Kelley. p. 65.

[555] Mead, Margaret. (1961). *Coming of age in Samoa; a psychological study of primitive youth for Western civilization*. Foreword by Franz Boas. New York: Morrow.

[556] Freeman, D. (1983). *Margaret Mead and Samoa: The Making and Unmaking of an Anthropological Myth*. Cambridge University Press.

[557] Freeman, D. (1990). *The Samoan Reader: Anthropologists Take Stock*. Lanham, Maryland: University Press of America.

[558] Freeman, D. (1991). On Franz Boas and the Samoan Researchers of Margaret Mead. *Current Anthropology*. p. 32, 322-330.

rovnostářských kolegů, aby při každé příležitosti využívali své pozice k podpoře vlastních lidí při akademických jmenováních. Zatímco tradiční antropologové nebyli hnáni nenávistí a neměli žádný posvátný důvod bojovat, Boas a jeho následovatelé se dali na svatou misi vykořenit rasové vědomosti z akademických institucí. Uspěli.

Kdykoliv rovnostáři dosáhli pozice vlivu a moci, pomáhali svým soudruhům na univerzitách a akademických odděleních, kde pracovali. Mohli počítat s přáteli Židy, kteří zastávali vlivné univerzitní pozice, a jejich pomocí souvěrcům i nežidovským rovnostářům v získávání profesur, vědeckovýzkumných jmenování a povýšení. K podobným tajným dohodám docházelo v řadě antropologických asociací a žurnálů. Ránu z milosti však představovala masivní podpora rovnostářskému dogmatu ze strany mediálního establishmentu, který byl převážně v židovských rukách.

Rasová rovnost byla (a stále je) veřejnosti prezentována jako vědecký fakt, proti němuž stojí pouze „bigotní" a „ignoranti". Rovnostářským spisovatelům jako Ashley Montagu a jiným se v časopisech, novinách a později i televizi dostávalo velké chvály. Ať už to byl Žid nebo Nežid, vyznávání rasové rovnosti se stalo základním dogmatem pro každého, kdo chtěl v antropologii nebo jakékoliv jiné části vědeckého světa postoupit. Přilnutí k „politicky korektní" linii vedlo k prestiži, uznání, penězům a úspěchu. Vyřčení pravdy o rase vedlo k osobním útokům a často k ekonomickým těžkostem.

Ashley Montagu se stal nejznámějším mluvčím rovnostářského podvodu. Jako nejpopulárnější odpůrce rasismu vytlačil i Boase. Jeho dobře modulovaný britský přízvuk a aristokratické jméno dávaly jeho rasovým prohlášením okamžitou důvěryhodnost. Dodnes, i po 30 letech si pamatuji na jeho působivé vystoupení v televizním programu *Today*. Jeho kniha *Nejnebezpečnější mýtus člověka: lež o rase* se stala biblí rovnosti a než jsem měl možnost přečíst si i názor druhé strany, hluboce na mě zapůsobila.[559] Montagovo pravé jméno bylo Israel Ehrenberg. Ve vynikajícím manévru psychologické kamufláže si Ehrenberg změnil jméno několikrát, přičemž si nakonec nezvolil obyčejné anglosaské jméno, ale jméno Montagu, jedno z nejaristokratičtějších a nejstarších britských jmen středověkých rodin.[560]

---

[559] Montagu, Ashley. (1945). *Man's Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race*. New York: Columbia University Press.

[560] Pearson, R. (1996). *Heredity and Humanity: Race Eugenics and Modern Science*. Washington, DC: Scott-Townsend Publishers.

Koncem 90. let začali židovští autoři bezostyšně psát o své nadvládě v americké antropologii. V časopise *American Anthropologist* z roku 1997, který vydává Americká antropologická asociace, Židovka jménem Gelya Franková píše, že americká rovnostářská antropologie je tak prodchnutá Židy, že by měla být považována za „součást židovských dějin". Dále přiznává, že antropologie je ve službách sociální agendy a že se ve své eseji zaměřuje na židovské antropology, kteří „se zajímají o zavedení multikulturních teorií do agendy politického aktivismu". Stejný druh antropologů, kteří tak často tvrdí, že pokud jde o bělochy a černochy, „nic jako rasa neexistuje", dnes pokrytecky hlásá jedinečnou genetickou homogenitu Židů. V oslavě jejich zvláštního genetického a kulturního dědictví se k této teorii hlásí stále víc židovských antropologů.[561]

Pokud jde o černochy a bělochy, stále dominuje rovnostářství. Richard Lewontin, Leon Kamin a Stephen Jay Gould jsou tři oddaní marxističtí Židé a vedoucí akademičtí propagátoři rovnostářství. I přes lavinu nových vědeckých informací, dokazujících zásadní úlohu genů ve vytváření individuálních i skupinových rozdílů, je rasové rovnostářství stále svatým písmem antropologie a psychologie, jak ho definují populární média. Díla Lewontina, Kamina, Goulda, Rosea a jiných se pravidelně objevují na stranách časopisů jako *Smithsonian*, *Natural History*, *Nature*, *Discover*, *Time*, *Newsweek* a jiných široce uveřejňovaných publikací. V televizních programech jsou s nimi často dělány rozhovory jako s „odborníky" na téma rasy – a jejich oponenti mají jen zřídka možnost vyjádřit opačný názor. Většina vedoucích rovnostářů se sama charakterizuje jako marxisti, což je ale jen malý detail, který média vzpomenou jen málokdy. Představte si, že by se prohlašovali za nacisty. Předpokládám, že reakce na ně by byla úplně jiná.

I přes dobře organizovanou kontrolu „části židovských dějin" nad antropologií vědecká potvrzení rasy narůstají tak rychle, že populární rovnostáři nedokáží zadržet vědecký příval na moc dlouho. Mezi vědeckým a populárním pohledem nikdy neexistoval větší rozdíl.

Freudovský útok

Psychologie padla za oběť židovskému útoku stejně jako antropologie. Od dnů Sigmunda Freuda se psychologie definuje jako „židovská věda". Jeden z jeho židovských životopisců to podává takto:

[561] Gelya, F. (1997). Jews, Multiculturalism, And Boasian Anthropology. *The American Anthropologist*. Vol. 99. # 4. p. 731-745.

Historie udělala z psychoanalýzy „židovskou vědu“. Jako taková byla i napadána. Jako taková byla zničena v Německu, Itálii a Rakousku a donucena k exilu do všech čtyř světových stran. Tak to pokračuje dodnes a je jako taková chápána přáteli i nepřáteli. Samozřejmě dnes existují významní analytici, kteří nejsou Židé... Ale předvojem tohoto hnutí za víc než 50 let jsou hlavně Židé, jak to bylo od začátku.[562]

Od velké hospodářské krize začala akademická psychologie podceňovat vliv dopadu dědičnosti a přisuzovala skoro všechny lidské charakteristiky chování a mentálních schopností okolním podmínkám. Tvrdila, že skutečným zdrojem všech mentálních a projevových rozdílů mezi rasami je víc okolí než dědičnost. Nejen že teorie Freuda a jeho příznivců napadají principy rasy, ale zahájily značný útok i na duševní a morální hodnoty evropské civilizace. Freud tvrdil, že naše křesťanská sexuální morálka je příčinou velké části duševních nemocí. Neustále podkopával koncepty sexuální věrnosti a základy manželství. V roce 1915 napsal:

Sexuální morálka – jako společnost, ve své extrémní formě, americky definovaná – se mi zdá velmi opovrženíhodná. Já obhajuji nesrovnatelně volnější sexuální život.[563]

V knize *Mojžíš a monoteizmus* (1939) Freud opakovaně napadá křesťanství, přičemž podporuje duchovní nadřazenost Židů:

Lidé, šťastní ve svém přesvědčení o vlastnictví pravdy, vítězící vědomím, že jsou vyvolení, došli k hodnotám všech intelektuálních a etnických výdobytků. Křesťanské náboženství si neudrželo vznešené výšky duchovna, do nichž se tyčí židovské náboženství. – Sigmund Freud[564]

Stejně jako komunističtí Židé vedli politickou válku proti ruskému carovi, vedli freudovci kulturní válku proti západní křesťanské kultuře. Kevin MacDonald ve své klasické studii židovského etnocentrismu *Národ, který bude žít odděleně*, poukazuje na to, že Freudova

[562] Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. p. 98.
[563] Gay, P. (1988). *Freud: A Life For Our Time*. New York: W. W. Norton.
[564] Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. New York: Vintage.

kniha *Totem a tabu*[565] odhaluje jeho úlohu v kulturní válce proti Nežidům:

Freudovy spekulace měly jasný záměr. Spíš než aby poskytovaly důkazy, které by potvrdily morální a intelektuální základy kultury jeho doby, jeho spekulace byly součástí jeho války proti nežidovské kultuře – natolik, že *Totem a tabu* považoval za vítězství nad Římem a katolickou církví.[566]

Freud přiznal, co pokládá za svou válku proti křesťanství, které přirovnal k Římské říši a sebe ke svému idolu Hanibalovi, který chtěl vyplenit Řím:

Hanibal... byl oblíbený hrdina mých pozdějších školních let... Poprvé jsem začal chápat, co to znamená náležet cizí rase... postava semitského generála v mých očích rostla stále výš. Pro mou mladou mysl Hanibal a Řím symbolizovali konflikt mezi soudržností Židů a organizací katolické Církve...[567]

Freud velmi jasně vyjadřuje svůj židovský rasistický názor v dopise Židovce, která měla v úmyslu k vyléčení rozštěpené osobnosti počít dítě s Nežidem. Jeho slova byla:

Musím přiznat... Vaše fantazie o narození Spasitele ve smíšeném vztahu mě vůbec nenadchla. Pán, v oné protižidovské době, ho nechal narodit z nadřazené židovské rasy. Ale vím, že to jsou mé předsudky.[568]

O rok později tatáž žena porodila dítě, které měla se Židem. Freud odepsal:

Jsem, jak víte, vyléčen z posledního zbytku zájmu o árijskou otázku a chtěl bych, pokud dítě bude chlapec, aby vyrostl v oddaného sionistu. On nebo ona musí být každopádně tmavý, už žádné plavovlasé. Zbavme se všech těchto lidí!

---

[565] Freud, S. (1938). *Totem and Taboo; Resemblances Between the Psychic Lives of Savages and Neurotics*. Harmondsworth, Middlesex: Penguin Books.

[566] MacDonald, K. (1997). *A People That Shall Dwell Apart*. Westport, Connecticut: Praeger.

[567] Freud, S. (1969). *The Interpretation of Dreams*. Trans. J. Strachey. New York.

[568] Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. p. 45.

Nebudu prezentovat své komplimenty Jungovi v Mnichově, jak dobře víte... Jsme a zůstáváme Židé. Ostatní nás budou jen vykořisťovat a nikdy nás nepochopí a neocení. (Citováno v Yerushalmi 1991, 45)[569]

Nejenže Freud vědomě napadal naše kulturní hodnoty, ale pohodlně označil své oponenty za duševně nemocné. V knize *Mojžíš a monoteizmus* popisuje antisemitismus jako morální nemoc, pramenící ze žárlivosti na židovskou etnickou nadřazenost.[570]

Na palubě lodi do Spojených států Freud řekl svému příteli, že si lidé v Americe myslí, že jim přiváží univerzální lék, ale místo toho, jak řekl, „jim přivážíme mor".[571]

Hnutí za občanská práva

Stejně jako židovští vědci vedli boj za rovnostářství ve vědě a sociologii, magnáti židovských médií vedli boj na poli propagandy. Hnutí za „občanská práva" našlo většinu svých vůdců a finanční podpory v židovské komunitě.

Téměř od prvního dne svého založení roku 1909 byla organizace Národní asociace pro pokrok barevných lidí (National Association for the Advancement of Colored People – NAACP) hlavní organizací pracující na rasově smíšené americké společnosti. Zajímavé však je, že v radě zakládajících ředitelů byl jen jeden černoch, W. E. Dubois (ve skutečnosti to byl mulat). Většina členů rady sestávala z židovských marxistických ideologů. Americká sněmovna reprezentantů a mnoho státních legislativních úřadů vyčerpávajícím způsobem zdokumentovaly skutečnost, že zakladatelé NAACP byli komunističtí aktivisti. Dubois si dokonce za místo svého pohřbu zvolil komunistickou Ghanu.

Vůdce NAACP
Kivie Kaplan

[569] Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud's Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. p. 45.
[570] Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. Trans. by K. Jones. New York: Vintage. p. 114-117.
[571] Mannoni, O. (1971). *Freud*. Trans. R. Belice. New York. p. 168.

Prvním prezidentem NAACP byl Arthur Spingarn a dalšími prezidenty až do roku 1970 byli výhradně Židé. Po svém bratrovi následoval Noel Spingarn a po něm Kivie Kaplan. Veřejnosti nebyla skutečnost židovského vedení NAACP známa. Když jsem byl starší, jediné jméno, které jsem slyšel v souvislosti s NAACP, bylo Roy Wilkins, první černý tajemník. Jelikož se často objevoval v tisku a na veřejnosti, jako mnozí jiní Američané jsem si i já myslel, že je prezidentem organizace. Prvním černým prezidentem se však stal až Benjamin Hooks v 70. letech. Od těch dob už veřejnost o žádném „národním tajemníkovi" neslyšela, protože veřejným mluvčím organizace se stal prezident. Když mezi černochy a Židy nedávno došlo k rozkolu, liberální Židé začali naříkat nad tím, že je černoši odmítli a tvrdili, že většina financí černošských organizací pocházela od Židů. Chlubili se i faktem, že 90 % občanských soudních procesů pochází od židovských právníků a dlouho byly podporovány ze židovských peněz.[572]

Prakticky každý pokrok hnutí za občanská práva má svůj původ u soudů. Ty nařídily nucenou rasovou integraci škol, negramotným černochům umožnily volit, a nakonec donutily Ameriku k masivnímu protibělošskému diskriminačnímu programu pod orwellovským názvem „zvýhodňování menšin". V těchto snahách měli také dominantní úlohu Židé.

Organizací, která vybudovala množství těchto bitev, byla NAACP Legal Defense Fund, na samotné NAACP nezávislá. V době, kdy píšu tyto řádky, je stále vedena Židy. Jake Greenberg byl dlouhá léta aktivním členem a rovněž hlavním právním zástupcem Browna v procesu Nejvyššího soudu Brown vs. Board of Education. Jedno nešťastné rozhodnutí, jeden devastující tah perem spustil přeměnu amerického veřejného vzdělávacího systému z jednoho z nejlepších v průmyslovém světě na jeden z nejhorších.

I v oblastech, v nichž Židé nebyli skutečnými vůdci, měli značný vliv „za oponou". Martin Luther King Jr. byl pod vlivem Stanleyho Levinsona, který napsal mnohé Kingovy projevy, údajně i „Mám sen" přednesený při pochodu ve Washingtonu. John a Robert Kennedyovi ho varovali, aby se s Levinsonem nespolčoval kvůli jeho komunistickému pozadí. King však Levinsona považoval za nenahraditelného a varování odmítl. Studentské organizace jako Studentský nenásilný koordinační výbor (Student Non-Violent Coordinating Commitee – SNCC) a Kongres rasové rovnosti (Congress of Racial Equality – CORE) měly

[572] Friedman, Murray. (1995). *What Went Wrong*. New York: Free Press.

v době založení rovněž podstatnou židovskou účast a většina bílých „jezdců svobody“ byli Židé. Jeden případ se stal slavným, když tři „jezdce svobody“ zabili v Philadelphii a Mississippi. Byli to Schwerner, Goodman a Chaney – dva Židé a jeden černoch.

Veřejný obrázek muže, jenž sám sebe nazýval Martin Luther King (jeho skutečné jméno bylo Michael King), je učebnicová ukázka moci médií a jejich vlivu. Většina lidí stále neví o Kingově účasti v komunismu zčásti proto, že média tuto část jeho života ignorují. King se otevřeně přiznal, že je marxista[573] a okruhu svých přátel řekl, že jeho úsilí je součástí „třídního boje“. Jeho osobní sekretář Bayard Rustin byl komunista. Když ho King musel roku 1961 vyměnit, vybral si dalšího komunistu, Jacka O'Della. Jeho hlavním poradcem, jak jsem už uvedl, byl židovský komunista Stanely Levinson, který vydal a pravděpodobně napsal většinu Kingovy knihy *Dlouhý krok ke svobodě*. Levinson dělal jeho daňová přiznání, kontroloval finanční aktivity a byl zodpovědný za převod sovětských peněz komunistické straně v USA.[574]

Teprve nedávno vyšlo najevo, že King zfalšoval značnou část své doktorské práce. Bostonská univerzita vytvořila výbor, který měl určit rozsah Kingova falšování. Výsledek byl ten, že 45 % první části a 21 % druhé bylo přebraných od jiných autorů.[575] Školy běžně odebírají titul za mnohem menší přestupky, ale Kingova důležitost pro hnutí za občanská práva odebrání jeho titulu zabránila.

Média vždy opatrně vykreslovala Kinga jako dobrého, křesťanského, rodinně založeného muže. King však měl tucty afér s bílými i černými prostitutkami. Na jejich placení používal církevní peníze a běžně je bil – to všechno zdokumentoval FBI a přiznali jeho společníci.[576] Noc před tím, než ho zavraždili, strávil s bílou prostitutkou. Na videozáznamu FBI ho je slyšet, jak během sexuálního styku křičí „Dnes šukám za Boha“ a „Dnes v noci nejsem negr“. Tyto videozáznamy jsou tak průkazné, že je FBI zapečetil na 50 let. Navzdory těmto faktům ho Kingovi židovští loutkáři a jejich mediální pomocníci vytrvale zobrazují v tom nejlepším světle.[577]

---

[573] Garrow, David. (1983). *The FBI and Martin Luther King*. Penguin Books, New York.

[574] Strom, Kevin Alfred. (1994). *The Beast as Saint*. Radio vysílání. Tištěný přepis dostupný u National Vanguard Books, Box 330, Hillsboro, WV 24946.

[575] Pappas, T. (1992). A Houdini of Time. *Chronicles*. November 26-30.

[576] Abernathy, R. (1989). *And the Walls Came Tumbling Down*. New York: Harper & Row.

[577] *Newsweek*. (1998). Books: The Middle of the Journey, Taylor Branch's Grand Civil-Rights History Rolls On. January 19. p. 62. Quoting from *Pillar of Fire: America in the King Years 1963-65*. Taylor Branch. Simon and Schuster.

Vztahy mezi Židy a černochy v posledních letech ochladly, protože se černošské politické sympatie staly nacionalističtějšími směrem k vlastním právům. Židovská spolupráce s černošským hnutím za občanská práva vznikla v době, kdy mnozí komunisti pohlíželi na černochy jako na potencionální revolucionáře komunistického povstání. Komunisti vytvořením svého sovětského státu přechodně vyhráli vnitřní boj mezi komunismem a sionismem, který popsal Winston Churchill roku 1920.

Radikální američtí Židé si představovali černochy jako americký proletariát, atlantickou verzi utlačovaných nevolníků v Rusku, která by se dala využít jako spojenec v komunistické revoluci. Samozřejmě i nekomunističtí Židé měli tendenci podporovat nerasovou definici „Američana“, protože si jsou víc než kdokoliv jiní vědomi svého postavení „outsiderů“ v bílé společnosti. Téměř všechny organizované židovské frakce podporovaly odbourání zákonů a tradic, podporujících existenci bílé rasy.

Sionismus nad marxismem

Po druhé světové válce začaly Židy od komunismu odtahovat dva hlavní faktory: rusifikace sovětského státu a založení státu Izrael. Sovětský režim a Stalin motivovali ruský národ pro boj s Německem tím, že v něm vyvolávali hluboké vlastenecké cítění. Stalin, jeden z nejparanoičtějších a nejnemilosrdnějších vůdců všech dob, šikovně manévroval mezi židovskými organizacemi, dokud se nestal nejvyšší autoritou v Rusku. Lev Trocký (Lejba Bronštejn), Stalinův hlavní rival, byl nucen odejít do exilu a později ho zavraždil NKVD. Přesto, že jednotliví Židé ve vedení režimu zůstali, na ně Stalin pohlížel jako na hrozbu své moci. Brutálně potlačil jakýkoliv odpor a obrátil Sovětský svaz nacionalistickým směrem. Hymna sovětského komunismu, rovnostářská a protinacionalistická internacionála, byly nahrazena ruskou hymnou. Zvýhodňující akce pro židovské komunisty z raných dní komunismu nahradil systém zásluh na univerzitách a ve vojenství.

Mnoho Stalinových manévrů proti Židům vyšlo na povrch až po druhé světové válce a spousta Židů nechtěla věřit, že nad sovětským režimem ztratili kontrolu. Až do konce 60. let v mnoha zemích mimo Rusko Židé stále tvořili většinu marxistických vůdců, včetně Spojených států. Mnozí z nich se stali protiruskými a nazývali se trockisti. Komunistické vize se drželo jen pár židovských radikálů. Ostatní sáhli

po nové marxistické rovnostářské ideologii, a zatímco se drželi sociálních hledisek komunismu, začali emigrovat do kapitalistických ekonomik.

Zatímco se v Sovětském svazu odehrávaly tyto události, byl vytvořen stát Izrael. Vypadalo to, že se staré ortodoxní předpovědi nakonec vyplnily. Židé se 2 000 let modlili „příští rok v Jeruzalému". Najednou mohl kterýkoliv Žid jít do Jeruzaléma pod ochranou politické moci. Amerika se v těchto letech stala svědkem transformace nových židovských radikálních levičáků. Norman Podhoretz a magazín *Commentary* například změnili pozici ze zastávání komunismu k obhajobě kapitalismu – z hrdliček proti vietnamské válce v neúprosné izraelské jestřáby.

V 70. letech zaplavili tito noví pravicoví Židé „konzervativní hnutí". Přizpůsobili se podmínkám ekonomického konzervativizmu, ale s elementy sociálního liberalismu, rovnostářství, Nového světového řádu a, samozřejmě, supersionismu. Židé se infiltrovali do všech organizací, do všech politických stran, vyjadřujících různé názory, ale vždy se zřetelem na zájmy Židů a státu Izrael.

Feminismus

S obětí našeho národa na oltář černé „rovnosti" přišla propagace stejně fiktivní ideje, sexuální „rovnosti". Ženám bylo namlouváno, že jsou psychologicky stejné jako muži, ale že je jen sociální podmínky jejich prostředí postavily do úloh manželek a matek místo vedoucích úloh ve vědě a průmyslu. „Ženští liberálové" se je nejen pokoušeli přesvědčit, že výchova a vzdělání budoucích generací jsou méně důležité než pocení se za pásem v továrně nebo v kanceláři. Šli dokonce tak daleko, že odsuzovali postavení manželek a matek.

Freud také přispěl k destrukci rodiny svou podporou sexuálního osvobození promiskuity. Jedna ze silných zbraní Západu, v porovnání se Třetím světem, byly velké investice do rodičovství. Freud a jeho židovští následovatelé psychoanalýzy udělali rovnítko mezi sexem a láskou, a ospravedlňovali destrukci rodiny na základě problémů jako neuspokojenost sexuálních potřeb.

Ženská liberalizace úplně změnila americkou rodinu a většina matek a manželek byla nucena jít do práce. Mnozí vědci tvrdili, že vytvoření milionů pracujících matek mělo katastrofální dopad na stabilitu rodiny a vývoj dětí. Výsledek je, že dnes mnoho žen bojuje jako jediný živitel sebe a svých dětí, a ty ve stabilních rodinách jsou často stresovány

a oslabovány vykonáváním tradiční ženské role ve svých domovech i osmihodinovou prací denně mimo ně.

Nejznámější feministky byly Gloria Steinemová, Betty Friedanová a Bella Abzugová. Je zajímavé, že všechny tři pocházely z nejvíc sexuálně utlačujícího náboženství na Zemi: judaismu. Kniha *Díra v archu* od Evelyn Kayeové, která vyrostla v ortodoxní rodině, ilustruje ponižující a často degradující pozici ženy v židovské víře a nenávist vůči Nežidům. Diskutuje o bar micva a naprosto nadřízené roli mužů, a píše:

Během modliteb, které židovský muž recituje každé ráno, existuje i několik požehnání, které zahrnují: „Díky, Pane, za to, že jsi mě nestvořil Nežidem, že jsi mě nestvořil otrokem, že jsi mě nestvořil ženou."

V knize Susan Weidman Schneiderové *Židovství a ženy* rabínka Laura Gellerová píše:

Menstruační tabu jsou zodpovědná za skutečné poškození názoru židovských žen na sebe a svá těla. Setkala jsem se s mnoha ženami, které se z Tóry nenaučily nic jiné kromě toho, že se jí nesmí dotýkat, protože menstruují... Považování sebe sama za „podřadné" Židy proniklo do jejich vztahu k tradicím a vlastnímu tělu.[578]

Kaeyová zároveň odvážně komentuje protikřesťanskou povahu židovské ortodoxie.

Posledním bodem zlomu pro mě byl antigójismus.

Symbolem skutečně oddaných chasidských či ortodoxních Židů, stejně jako mnoha jiných Židů, je nevýslovná nenávist k Nežidům. To je základ ultraortodoxní a chasidské filosofie. Je to stejně houževnaté, nelogické a nemožné jako antisemitismus, rasismus a sexismus. A stejně tak úporné.

Jde o názor, že všichni Nežidé neboli gojim, což je v jidiš množné číslo pro „gój", jsou zkažení, zlí a nedůvěryhodní.

[578] Kaye, Evelyn. (1987). *A Hole in the Sheet: a Modern Woman Looks at Orthodox and Hasidic Judaism*. Secaucus, New Jersey: L. Stuart.

Existuje úplná litanie všech těch hrozných věcí o Nežidech, které se vztahují na každého z nich a kterým ortodoxní bezvýhradně věří. Je to:

- **Všichni gojim pijí alkohol a jsou stále opilí;**
- **Všichni gojim berou drogy;**
- **Všichni gojim nenávidí Židy, i když vypadají přátelsky;**
- **Všichni gojim jsou antisemiti bez ohledu na to, co říkají nebo dělají;**
- **Všichni gojim mají hrozný rodinný život a špatně zachází se svými ženami a dětmi;**
- **Všichni gojim stále jí vepřové;**
- **Gojim nikdy nejsou tak chytří, milí, moudří a čestní jako Židé;**
- **Gojim se nikdy nedá věřit.**

Je toho mnohem víc. V podstatě je však antigójismus předáván dětem s mlékem jejich matky, potom živený, krmený a starostlivě zalévaný, až vyroste do plně rozvinuté fobie.[579]

Talmud často charakterizuje ženy jako nečisté, kurvy a jako prolhané, nižší bytosti. Obsahuje dokonce pasáže, omlouvající dospělé muže, pokud mají sexuální styk s malými děvčaty. V ortodoxní synagoze jsou ženy oddělené. Ženy jsou hanobeny téměř stejně jako Nežidé. Všimněte si pár následujících pasáží z Talmudu, začínajících modlitbou, kterou Kayeová popisuje:

Buď požehnán... ty, který ji mě nestvořil gójem... který jsi mě nestvořil ženou, a který jsi mě stvořil Izraelitou... který jsi mě nestvořil otrokem. Judah Ben Ilai.[580]

Když má dospělý muž sexuální styk s malým děvčetem, mladším než 3 roky, nic to neznamená, protože to je jako když člověk dá palec do oka a vyteče z něj slza,... [poznámka] (7) opět a zase, ale zrak se vrátí a stejně tak panenství malému děvčeti pod tři roky. (Kethuboth 11b)[581]

Pannu ve věku tři roky a jeden den lze získat do manželství pohlavním stykem. (Sanhedrin 55b a 69a-69b)[582] **a (Jebamoth 57b, 58a, 60b).**[583]

---

[579] Kaye, Evelyn. (1987). *A Hole in the Sheet*.
[580] *Jewish Encyclopedia*. (1905). Talmudic prayer. p. 617.
[581] Talmud. (1936). Kethuboth. Soncino Edition. Kethuboth 11b. p. 58.
[582] Talmud. (1936). Sanhedrin 69b. p. 469.
[583] Talmud. (1936). Yebamoth. Soncino Edition. 57b. p. 386.

Přesto se židovské kněžky osvobození žen jen málo zasazují za reformu těchto nespravedlností. Jen reformní část judaismu klade ženy téměř na stejnou úroveň. Izrael je však ortodoxní židovský stát a skoro všechny reformní a konzervativní organizace na světě ho plně podporují. Otázka etnického dědictví dalece přesahuje jakoukoliv debatu o doktrínách. Je ironií, že ženy z náboženské kultury, mající ty nejvíc ponižující názory na ženy, by měly zaměřovat své úsilí na podporu sexuální revoluce mezi ženami evropského původu. Myslím, že Židovky by měly spíše trávit čas poukazováním na spoustu nespravedlností na vlastním dvorku.

Žádná společnost Třetího světa neuctívá ženy, mateřství a manželství tak jako západní křesťanská civilizace. Žádná tmavá rasa ženě nepřiznává tolik respektu a svobody. Ve většině zemí Třetího světa se se ženami zachází jako s nemovitostí. Miliony jsou jich sexuálně mrzačeny ženskou obřízkou a infabulací, a fyzické násilí je běžná věc.[584] Obvykle shání skoro všechnu potravu pro sebe a své děti v Africe, kde je normálním chováním muže si sexuálně hrát – ale málokdy zůstat.

Tento úmyslně navozený antagonismus mezi pohlavími rozděluje bílé Američany v době, kdy je víc než kdykoliv jindy důležité, abychom zůstali jednotní. Klín zaražený mezi muže a ženy často rozděluje hlasy ve volbách a pomáhá menšinám a jejich kandidátům vyhrát volby. Ženy jsou oklamávány, aby volily kandidáty za menšiny a liberální cíle.

I přes rozdíly mezi bílou a černou rasou v zacházení se ženami se feministické hnutí ztotožnilo s cíly černých „občanských práv“. Bylo jim řečeno, že „patriarchát bělochů“ je nepřítel, způsobující odpor a konflikty mezi pohlavími a pokud se s tím něco neudělá, může být osudný. Mnoho ženských skupin s požehnáním židovských nejvyšších kněžek feminismu vede otevřené tažení za židovské a černošské cíle. Když však bílé ženy vytvoří organizaci, která se staví výlučně za pokrok evropského dědictví, jsou za to odsuzované.

Bílí muži a ženy, kteří si uvědomují přicházející rasovou apokalypsu, musí vynaložit maximální úsilí, aby oslovili odcizené ženy a přivedli je zpět k jednotě s jejich vlastními lidmi. Jejich nejposvátnějším zájmem je, stejně jako u mužů, ochrana rasového dědictví a západní kultury, v níž prosperují. Bílé národy ženy vždy odměňovaly největším stupněm osobní bezpečnosti a fyzického zdraví, nejlepším vzděláním a ekonomickými možnostmi i stabilním rodinným životem.

[584] Walt, Vivienne. (1998). Backlash In Africa Against a Major Ritual. *The Sacramento Bee*. July 12.

Výborným příkladem horlivého rasismu menšin, dominujícího ženskému liberálnímu hnutí, byl zákaz demonstrace proti muži, který bil svou ženu a nakonec ji zavraždil, O. J. Simpsonovi. Národní organizace žen plánovala demonstraci proti jeho osvobození, dokud ji úřady nedonutily demonstraci odvolat, protože by urážela černochy. Citlivost černochů se zřejmě stala důležitější než životy a bezpečnost žen – *alespoň* bílých žen.

V zemích Třetího světa hnutí za občanská práva prakticky neexistují. Tam jsou ženy ovládány mužskou brutalitou a tyranií. Mužský šovinismus má v západních zemích jen malé kulturní a verbální vyjádření. V černých zemích není mužský šovinismus vyjadřován jen kancelářskými narážkami a humorem; je vyjadřován dennodenní realitou milionů žen, které jsou předmětem brutality, útlaku, sexuálního zneužívání a poroby. Když si ženy uvědomí, že jejich osvobození může nastat jen v plně západní společnosti, nastane i osvobození západního muže. Mezi našimi lidmi mohou probíhat debaty o odpovídající roli muže a ženy, ale tuto debatu lze slyšet jen v západní společnosti. Pokud bude naše společnost přetvořena k obrazu tmavého světa, nebude existovat žádná úcta k právům žen a nebude možná žádná debata. I z čistě sobeckého a feministického pohledu by transformace naší společnosti na genetickou a kulturní úroveň Třetího světa znamenala konec jakýchkoliv aspirací na „ženská práva“.

Rovnostářství a občanská práva jako zbraň

Když jsem objevil víc informací o židovské nadvládě v protibílé a protirodinné revoluci, ohromil mě fakt, že mnozí mocní Židé mohou pohlížet na Ameriku stejně, jako kdysi pohlíželi na cara a bílé Rusy. Začal jsem přemýšlet, zda je nám souzeno stát se menšinou, národem, jenž nebyl dobyt armádami a děly, ale silou peněz a tisku.

Pokud nás nepovažují za to, co Theodore Herzl – za cizince –, proč tolik z nich napadá americké tradice a zvyky, od postavení rodiny až po zpívání koled ve školách? Přestože se ne všichni Židé účastnili křížového tažení proti našemu dědictví, drtivá většina podporovala šovinistické židovské organizace a takové kandidáty na veřejné funkce, kteří nejvíc podporovali židovské zájmy. Židovská podpora znamená mnohem víc než jejich volební blok; znamená plnou finanční podporu kampaně a podporu mocných médií.

Židovští aktivisté jsou neústupní v podpoře pluralismu americké politiky a kultury. Halasné, ale prázdné židovské sliby takzvaného hnutí

za občanská práva – *láska, mír a bratrství* – vystřídaly násilné obscénnosti rapových písní. Kvůli černochům se v kdysi klidných a mírumilovných městských částech ozývá střelba; třetina mladých černochů je ve vězení, v podmínce nebo podmíněně propuštěna, a miliony jsou jich rukama, nohama i duší připoutány k alkoholu a drogám.

Běloši, kteří utekli z měst, jež postavili jejich otcové, jsou zatěžováni vysokými daněmi, které v disproporčních částkách putují na podporu menšin a justiční systém, zaplavený kriminálníky z řad menšin. Ti, kdo nemohli utéct, se ocitli ve zhoršujících se podmínkách. Jejich děti trpí primitivismem a snaží se přizpůsobit strachu, prostupujícímu převážně černošské školy v našich hlavních městech, zatímco se jejich rodiče barikádují za zamčenými dveřmi a zamřížovanými okny. Často utíkají do světa televize, kde sledují, jak jsou jejich dědictví a historie napadány stejně poškozujícím zločinem, jako je ten na ulicích.

Co by mohli Židé získat kontrolou nad menšinami? Marxisti pohlíželi na černochy a ostatní menšiny jako na věrné spojence, důležité pro pokrok jejich agendy a politického úspěchu. Za posledních pár desetiletí byli černí voliči pro jejich liberální politiku životně důležití. A co je možná důležitější, babylonská, multirasová Amerika vyhovuje židovským zájmům. V rozdělené zemi má největší moc nejjednotnější skupina. Ve smíšené, multirasové společnosti je činnost cizí síly majoritním prvkům méně zřejmá, a pokud má malá menšina program nepřátelský většině, potřebuje být nenápadná, jak se jen dá. Multikulturalismus ji činí neviditelnou. Židé budou v takovém Babylonu vždy prosperovat. Každý úder, který ničí solidaritu a podporuje vyvlastnění kdysi vládnoucí americké většiny, otevírá cestu na trůn novým uchazečům.

Velká část této degenerace není nijak naplánovaná. Tato cizí podstata, jak ji popsal Theodore Herzl, nachází své vyjádření v tisících bodnutích a ranách pod pás starým tradicím a hodnotám anglosaské Ameriky. Ať už jde o odstranění sochy zrození Páně z náměstí, změnu mužské vojenské akademie na smíšenou, ranní rozhlasový program s nevkusným rozhovorem o lidském vylučování nebo oslavu drog ve filmech a románech, tón je udáván lidmi téměř pyšnými na svou cizí podstatu. Tato melodie je pohřební pochod pro Ameriku a celý západní svět.

Ničí naše evropské kořeny, neustále zvyšují svůj vliv a moc a přesto se stále považují za outsidery. To je přesně to, čím jsou: duchovní, kulturní a genetičtí outsideři, nacházející se uvnitř americké mocenské

struktury. Popřemýšlejte o následujícím prohlášení Žida, který byl jak úspěšný, tak slavný:

O desetiletí později, číhajíc u řeky s texaskými rangery, abych viděl, jak chytají Mexičany překračující hranici, jsem se zastavil a posadil na zem. Řekl jsem si, že to stačí – já jsem jeden z nich, z těch mexických dělníků, ne z lovců.[585]

Tato slova napsal A. M. Rosenthal, muž, jenž stojí v čele redakčních článků *New York Times*, nejvlivnějších amerických novin. Se všemi svými penězi, mocí a prestiží – sedící na zemi u zabláceného břehu Rio Grande – se stále považuje za outsidera. Jeho loajalita nepatří ostatním Američanům, kteří chtějí uchovat náš způsob života. Je oddaný cizincům, kteří ji chtějí změnit.

Rasismus menšin – „občanská práva" a rovnostářství –, který zaplavil Ameriku, má původ v cizím etnocentrismu. Náš národ, kdysi převážně evropský, rychle zaniká. Nebyl vařen v kotlích Babylonu. Ale pokud nepřijde velká změna, zahyne v nich.

Většina Američanů, kteří bojovali proti hnutí za občanská práva a správně věřili, že povede ke zničení struktury společnosti, nikdy nepoznala zdroj jeho obrovské síly. Na Jihu někteří obviňovali „Yankee", někteří politiky a někteří média. Jen nemnozí pochopili, že hnutí za občanská práva bylo výsledkem stejné síly, která poháněla Ruskou revoluci, ovlivnila účast Ameriky v první světové válce, pomohla ji zatáhnout do druhé a nakonec vytvořila stát Izrael.

Je ironií, že hnutí za občanská práva má svůj původ v rasismu, že bylo prostě zbraní nejetnocentričtějšího národa na zemi v boji proti jeho odvěkým nepřátelům. Černoši byli jen pěšáci v mnohem větší politické hře. Většina nežidovských bělochů, kteří se do ní zapojili, nikdy nepochopila, že to nikdy nebyl boj za občanská práva. Tito její účastníci, stejně jako černoši, byli vmanipulováni do velkého židovského boje o moc.

Tentýž establishment, který káže svaté písmo rasové rovnosti a míšení Američanům, nikdy nedovolí zapomenout na právo Židů – ve skutečnosti svatou povinnost Židů – zachovávat své dědictví tady i ve státu Izrael. Z televizních kazatelen nám neustále připomínají svou nepřekonatelnou zbožnost, nekonečnou nevinnost a oběti. Jejich vědci a scénáristi drze proklamují židovskou mentální, kulturní

[585] *New York Times*. (1992). December 9.

a morální nadřazenost. Denně jsou svatořečeni svými médii, zatímco ti, kdo se odváží vyslovit opak, jsou umlčováni a démonizováni. Svatostánek nového náboženství holocaustu stojí přímo uprostřed amerického Acropolis ve Washingtonu. V této svatyni mohou Američané uctívat vyvolený národ a cítit vinu za své hříchy vůči němu. Tady se mohou dozvědět o nejhorším hříchu ze všech: pochybování o jediném skutečném „občanském právu“ – židovském právu nad námi kulturně, duchovně a politicky vládnout.

Cizí nadvláda by byla dost špatná sama o sobě, ale naši páni evidentně plánují genetické vyhubení našeho druhu. Jakmile jsem to pochopil, nemohl jsem zůstat mlčet ohledně reality židovské moci na Západě. Jejich pokračující nadvláda zničí naši rasu rostoucí vlnou imigrace, míšení ras, nebílé porodnosti a bílé sebesterilizace.

Cizinci ovládaná média udržují většinu bílých Američanů v naprosté nevědomosti o pokračující uzurpaci našich lidí – a cizím segmentu, který ji podporuje. Začínal jsem vidět, že nejsilnější zbraní, kterou proti nám používají, jsou média, takže jsem svůj další výzkum soustředil na židovskou infiltraci a ovládnutí amerických masmédií.

KAPITOLA 19:
KDO OVLÁDÁ MÉDIA?

Je to tak, že se tisk stal nejsilnější zbraní v rámci západního světa, silnější než legislativa, exekutiva a soudy. Člověk by se chtěl zeptat, kým byl zvolen a komu se zodpovídá?

- Alexandr Solženicyn

Ve filmu *Network*,[586] který roku 1976 získal Oscara, se Howard Beale, „bláznivý prorok rozhlasových vln", začne zabývat myšlenkou výbušného a záludného nebezpečí, kterému Amerika čelí: převzetí moci nad americkou televizí Araby díky jejich penězům z ropy.

Film byl natočen podle scénáře Paddyho Chayefskyho, za který získal Oscara, v němž popisuje spiknutí Arabů za účelem koupení a kontroly televizních sítí. Howard Beale, kterého hrál Peter Finch, je vyšinutý moderátor, který o všech svých představách otevřeně mluví, což zvyšuje sledovanost. Uvažujíc o nespravedlnosti a zkaženosti amerického života Beale křičí: „Já se zblázním, už to dál nesnesu!"

Představte si, kdyby irácko-američtí podporovatelé Saddáma Husajna kontrolovali americká média. Dejme tomu, že by kontrolovali národní televizní sítě a tvořili většinu vlastníků, producentů a pisatelů televizní zábavy a zpráv. Televize je neodolatelná síla, zasahující do každého amerického domu – primární zdroj, z něhož se většina Američanů učí o světě. Zauvažujte nad nebezpečím, kdyby tuto ohromnou sílu ovládala velmi jednotná, irácká, muslimská menšina, podporující Husajnův režim.

Kdyby byla netelevizní média stále svobodná, nepochybně by irácku nadvládu považovala ze velké nebezpečí pro Ameriku. Každý neirácký mediální zdroj by hlásal, že takováto kontrola ohrožuje naše svobody. Kongres by pravděpodobně navrhl zákony na prolomení irácké kontroly nad televizí. Vlastenci by Američanům připomínali, že pokud nemůžeme přijímat nezaujaté zprávy, dokumenty a programy, demokracie nemůže fungovat. Moc televize, ovládané jen jedním názorem, by narušila podstatu všech našich svobod: svobodu projevu. Vědátoři by byli pobouřeni, že kontrolu nad americkým myšlením mají Neameričané, lidé oddaní cizí moci.

---

[586] *Network*. (1976). Director: Sidney Lumet. Producer: Howard Gottfried. Screenwriter: Paddy Chayevsky. Editor: Alan Heim. United Artists-MGM.

Když tuto analogii posunu dál, představte si, že by byl v iráckých rukách i zbytek médií. Dejme tomu, že tři největší magazíny *Time*, *Newsweek* a *U.S. News and World Report* by vedli Iráčané, a že by řídili i tři nejvlivnější americké noviny *The New York Times*, *The Wall Street Journal* a *The Washington Post* – stejně jako většinu ostatních novin a časopisů. Představte si, že by muslimští Iráčané ovládali hollywoodský filmový průmysl, stejně jako vydávání a distribuci knih. Představte si, že by měli obrovské bohatství v obchodě a bankovnictví, v zábavním průmyslu a Hollywoodu, akademickém světě, justici a vládě. Jako vrchol všeho si představte, že by stoupenci Saddáma Husajna měli nejsilnější lobby ve Washingtonu a zajišťovali by převážnou část finančních fondů Demokratů i Republikánů. Představte si, že by byl oddaný Iráčan šéfem Národní bezpečnostní rady v Bílém domě. Byla by taková situace pro Ameriku nebezpečná?

Kdyby se Američané jednoho rána probudili a našli arabská jména na svých televizních obrazovkách a ve filmech, v tirážích časopisů a novin i na stránkách svých knih, miliony by řekly: „Ovládli nás!“ Diváci by byli podezíraví ohledně motivů všeho, co by viděli v televizi a četli v novinách, časopisech a knihách. Zvlášť ostražití by byli ohledně informací souvisejících s Irákem, Saddámem Husajnem, islámem a konfliktem na Středním východě. Zanedlouho by spousta Američanů křičela jako Howard Beale: „Já se zblázním, už to dál nesnesu!“

Když jsem pochopil, že Ruská revoluce nebyla ruská, že ji organizovali, financovali a vedli převážně Židé, motivovaní staletým konfliktem mezi sebou a ruským národem, divil jsem se, jak může být tak důležitý historický fakt tak úspěšně zamaskován. Poté, co jsem se dozvěděl plnou pravdu o komunistickém zavraždění milionů křesťanů v Rusku a ve východní Evropě, jsem se ptal sám sebe, proč o tom existuje tak málo filmů, dramatických televizních seriálů a dokumentů, románů, knih a článků v časopisech, zatímco holocaust je omílán donekonečna.

Pak jsem si přečetl noviny *Thunderbolt*, vydávané dr. Edwardem Fieldsem z Marietty v Georgii.[587] Dr. Fields pečlivě zdokumentoval židovskou kontrolu nad třemi největšími americkými televizními stanicemi, NBC, CBS a ABC. Pozorně jsem ověřil jeho zdroje, obsahující biografie vydané Židy.

[587] *Thunderbolt*. P. O. Box 1211 Marietta, GA 30061.

V době mého prvního zkoumání byl šéfem NBC Richard Sarnoff, šéfem CBS William Paley a ABC vedl Leonard Goldenson. Byl jsem ohromen, když jsem se dozvěděl, že jsou všichni tři Židé, všichni aktivní v sionistických organizacích a odměňovaní mnoha židovskými, sionistickými a proizraelskými skupinami. Pak jsem zjistil, že přední americké noviny, *The New York Times*, vlastní a vydávají Židé. Stejné to je i s novinami, které mají větší vliv na federální vládu než jakékoliv jiné, *The Washington Post*. Židé také vlastní noviny s největším nákladem v Americe, *The Wall Street Journal*. Dokonce vlastní i noviny v mém rodném městě, neworleanské *Times-Picayune*.

Zjistil jsem, že Židé ovládají Hollywood už léta. Bylo zajímavé se dozvědět, že z „Hollywoodské desítky", která využila pátý dodatek,[*] když se jich Kongres zeptal, zda jsou komunisti, bylo devět Židů. Podíval jsem se do časopisů a vydavatelství a opět jsem objevil překvapivou převahu Židů – většinu z nich oddaných židovským zájmům stejně hodně jako Steven Spielberg, režisér *Schindlerova seznamu*,[588] který je otevřený zastánce sionistických cílů. Nejsledovanější film o holocaustu, který byl kdy natočen a který miliony diváků považovaly za historický, měl ve skutečnosti kompletně židovskou produkci.

Jerry Molen – producent; Gerald R. Molen – producent; Steven Spielberg – režisér; Kurt Luedtke – scénárista; Steve Zaillian – scénárista; Janusz Kaminski – kameraman; Michael Kahn – vedoucí střihu; Ewa Braunová – designérka, produkční designérka; Branko Lustig – producent, produkční designér; Allan Starski – produkční designér; Lew Rywin – koproducent.

O několik let později jsem četl židovskou publikaci, která se chlubila židovskou nadvládou v amerických médiích. Také jsem četl knihu *Jejich vlastní impérium*[589] od Neala Gablera, která detailně popisuje židovské ovládnutí filmového průmyslu.

Ben Stein, židovský scénárista (a syn Herberta Steina, ekonomického poradce prezidenta Nixona), napsal knihu *Pohled ze Sunset Boulevardu*. V ní upřímně sděluje, že naprostá většina hollywoodských televizních scénáristů a ředitelů jsou Židé, a že neoblomně stojí proti křesťanským hodnotám a konservativismu tradiční, maloměstské

[*] Pátý dodatek americké ústavy stanoví, že nikdo nesmí být nucen svědčit sám proti sobě; pozn. překl.

588 *Schindler's List*. (1993). Universal. Director: Steven Spielberg. Producers: Gerald R. Molen, Steven Spielberg. Screenwriters: Kurt Luedtke, Steve Zaillian. Cinematographer: Janusz Kaminski. Editor: Ewa Braun.

589 Gabler, N. (1988). *An Empire of Their Own: How the Jews Invented Hollywood*. New York: Crown Publishers.

Ameriky.[590] V roce 1997 napsal článek pro *E!-online*, nazvaný „Řídí Židé média?“ s podtitulkem „To se vsaďte – a co má být.“[591]

Dr. William L. Pierce, ředitel National Alliance a vydavatel časopisu *National Vanguard*, v 70. letech se svým personálem zkoumal tento problém a zdokumentoval židovskou nadvládu ve své eseji „*Kdo vládne Americe?*“.[592]

Zjistil jsem, že se ta nejhorší noční můra Paddyho Chayefskyho a jeho postavy ve filmu *Network*, Howarda Bealeho, stala skutečností. Americká média ovládá malá, ale soudržná menšina s 3 000 let starou loajalitou k vlastním lidem a fanatickou věrností svému nově založenému národu. Ale nejsou to Arabové, kdo má tuto moc; nejsou to Irové, Němci, Francouzi, Angličané, Rusové, Švédové, Dánové nebo Italové. Nejsou to muslimové ani křesťané, mormoni ani katolíci. Je ironií, že to je skupina tvořená stejnými lidmi jako Paddy Chayefsky. Chayefsky – horlivý podporovatel židovských zájmů a státu Izrael – se chytře snaží ovlivnit diváky proti Arabům fiktivním obviněním ze snah o totéž, čeho Židé *už* dosáhli. Ve zbytku týmu, pracujícím na filmu *Network*, byli i režisér Sidney Lumet, producent Howard Gottfried a vedoucí střihu Alan Heim. Tatáž skupina lidí, která financovala, vydala, napsala a distribuovala film *Network*, ovládá americká média a ve skutečnosti média v celém západním světě.

Židovská mediální moc je tak obrovská, že ji lze jen stěží zveličovat. Není to jen pouhá otázka jejich disproporční moci vzhledem k procentuálnímu zastoupení v populaci – jejich moc bere dech.

Pokud žijete ve velkém městě, noviny, které čtete, budou s největší pravděpodobností vlastnit nebo vydávat Židé. Totéž bude platit o celostátních časopisech, které si kupujete u novinového stánku. S největší pravděpodobností státní kabelovou nebo normální televizní síť, kterou sledujete, budou vlastnit Židé a pokud ne, budou převládat v exekutivě a odděleních dělajících rozhodnutí. Filmy, na které chodíte do kina nebo sledujete v televizi, budou s největší pravděpodobností produkovány, režírovány nebo psány Židy – a často všechno dohromady. Vydavatelství knih, které čtete, dokonce i nahrávací studia, produkujících hudbu, kterou kupujete, budou pravděpodobně vlastněna Židy a pokud ne, budou nejspíš na klíčových výkonných pozicích. Knihkupectví a knihovny si často vybírají nové knihy, které koupí, na základě

[590] Stein, B. (1979). *The View From Sunset Boulevard*. New York: Basic Books.

[591] Stein, Ben. (1997). Do Jews Run the Media: You Bet They Do – And What of it? *E! online Internet Magazine*.

[592] National Vanguard Books, P. O. Box 330, Hillsboro, WV 24946. Nebo http://www.natvan.com

recenzí židovských kritiků a publikací jako *The New York Times Book Review*, což je součást Židy vedených *New York Times*.

Určitě je pravda, že mnoho lidí v médiích jsou Nežidé. Ani netvrdím, že každý Žid v médiích je součástí nějakého fantastického a komplikovaného spiknutí, nebo že každý Žid je zapálený sionista. Ale Židé mají v amerických médiích drtivou převahu a žádná jiná skupina není etnocentričtější a organizovanější ve sledování svých zájmů než právě Židé. Může jakýkoliv rozumný člověk s poznáním těchto faktů věřit, že Židé prezentují zprávy a zábavu, aniž by je přizpůsobovali vlastním cílům pomocí toho, co Gabler nazývá „Jejich vlastní impérium"?

Vyrůstal jsem na četbě neworleanských *Times Picayune* a od třetí třídy jsem je každé ráno četl s otcem. Než skončila snídaně, otec je ozdobil drobky z chleba a skvrnami od kávy a já zase ovesnou kaší a mlékem. Otec nejprve četl zprávy a já zase sport a vtipy a k hlavním článkům jsem se dostal, když on četl zase jinou část novin. Až do konce 50. let byly *Times Picayune* skutečné jižanské noviny. Odrážely hodnoty, standardy, politické názory a dědictví Jihu. Považovali jsme je za životní zdroj informací o tom, co se děje kolem města i o významných světových událostech. Byly to *naše* noviny – a nejen proto, že se tiskly v *našem* městě; reprezentovaly *naše* myšlení, *naší* kulturu a *naše* hodnoty.

Když začala integrace škol, *Times-Picayune* se postavily proti narušování našeho způsobu života ze strany federálních úřadů. Mnoho článků se zabývalo přátelskými vztahy mezi bělochy a černochy v New Orleansu, výbornou kvalitou života bělochů i černochů a tím, že město má černošskou podnikatelskou třídu, jednu z největších v Americe. Psaly o tom, jak se černošské vzdělanostní a životní standardy pod bílým vedením za několik posledních desítek let zlepšily. Pisatelé úvodníků *Times-Picayune* předpovídali, že nucená integrace a povzbuzování černochů ze strany Yankee a liberálních agitátorů zničí jedno z nejkrásnějších, kulturně nejbohatších a nejpůsobivějších měst světa. Integrace, jak tvrdili, by zbrzdila rozvoj černošské komunity a ohrozila bělošské standardy.

Když *Times-Picayune* koupil S. I. Newhouse, začaly se postupně obracet doleva. Integrace byla najednou popisována jako „pokrok" a něco, co zvýší „lásku" a „bratrství". Redaktoři kárali ty, kdo byli proti integraci, a označovali je za bigotní, nenávistné a krátkozraké. Noviny tvrdily, že integrace podpoří rasové přátelství a sníží chudobu a kriminalitu (která tehdy byla lehce zvládnutelná). „Komu to uškodí,"

moralizovaly noviny, „když budou dvě malá černošská děvčátka chodit na bělošskou školu?“

Když v rámci integrace začala dezintegrace škol ve městě i státních služeb a *Times-Picayune* se stávaly stále liberálnějšími, můj otec – mírně konzervativní – s nimi začal nesouhlasit. Mně se pořád líbily a jak jsem vyrůstal, souhlasil jsem s jejich rasovými názory. Nevěděl jsem, že *Picayune* už nejsou jižanské noviny a že jejich vlastník, židovský utečenec z carského Ruska, žije v New Yorku.

Když Newhouse zemřel, zanechal mediální kolos v hodnotě 10 miliard dolarů svým dvěma synům, Samuelovi a Donaldovi. Do jejich vlastnictví patřily noviny *Times-Picayune*; v Syracuse v New Yorku ranní *Post Standard* a odpolední *Herald-Journal*; v Mobile v Alabamě *Morning Register* a *Afternoon Press*; v Huntsville v Alabamě ranní *News* a odpolední *Times*; v Birminghamu v Alabamě ranní *Post Herald* a odpolední *News*; ve Springfieldu v Massachusetts ranní *Union*, odpolední *News* a nedělní *Republican*.

Newhousovo impérium dnes vlastní 12 televizních stanic, 87 kabelových televizí, dvě desítky celostátních časopisů, 26 deníků a nedělní přílohu *Parade* s ohromujícím nákladem přes 22 milionů.

Když Newhouse koupil *Times-Picayune*, magazín *Time* ho citoval, jak řekl: „Právě jsem si koupil New Orleans.“[593] Do jisté míry to bylo přesné. Newhouse a jeho zaměstnanci mohli říct cokoliv chtěli o komkoliv nebo čemkoliv beze strachu z odporu. Newhouse, chráněný svým monopolem, mohl klidně potlačit jakékoliv politické nebo sociální názory, které chtěl.

Dokonce i dnes, víc než 25 let poté, co Newhouse koupil *Times-Picayune*, mnoho obyvatel New Orleansu neví, že noviny vlastní židovská rodina z New Yorku. Na redakční stránce je místní adresa a jako vydavatel je uváděn Ashton Phelps, potomek rodiny, která noviny kdysi vlastnila.

Když jsem byl teenager, teprve se dozvídající o židovské kontrole médií, všiml jsem si, že mnoho inzerentů v *Picayune* jsou židovští obchodníci jako Goldring, Levitt, Mintz, Godchaux (pofrancouzštělé židovské jméno), Kirshman, Rosenberg, bratři Rubinsteinovi, Gus Mayer, Adler a Maison Blanche. Jedním z největších inzerentů v New Orleansu byl Sears & Robuck, a Edith Sternová, neworleanská aktivistka v židovských a liberálních věcech, byla největší akcionář Sears. Brzo jsem zjistil, že mnoho velkých reklamních agentur, místních i celostátních,

[593] *Time*. (1962). The Newspaper Collector. July 27. p. 56.

má židovské majitele a židovské vedení. Tyto agentury mohly nasměrovat reklamu do jakýchkoliv novin nebo médií, do jakých chtěly.

Židovská reklamní moc nejenže zvyšovala židovskou monopolizaci a konsolidaci amerických novin, ale také obrovsky ovlivňovala publikace s nežidovským managementem nebo vlastnictvím. Všechny hlavní noviny a časopisy jsou závislé na příjmech ze židovské reklamy, takže jejich vzhled, zpravodajství a redakční politika musí dokonale ladit s názory a zájmy Židů. Konečný důsledek je ten, že svobodný tisk není svobodný. Je závislý na penězích. V médiích rozhodně platí stará zásada „koho chleba jíš, toho píseň zpívej".

Na začátku století měla většina velkých měst dva nebo tři deníky a řada ještě víc. Pak nastal alarmující trend monopolizace novin. Dnes je v Americe jen asi 50 měst s víc než jedním deníkem a mnoho jich má stejného vydavatele. Tento fakt dobře ilustrují Newhousem vlastněné *Times-Picayune* a odpolední *States-Item*; ty byly sloučeny do ranního a pozdějšího vydání *Times-Picayune*.

Výsledek je, že z 1 600 deníků v Americe má jen 25 % nezávislého majitele a není součástí novinového řetězce. A jen málo z nich je dost velkých na to, aby si mohli dovolit udržovat zaměstnance mimo svůj okres. Pokud jde o národní a světové zprávy, jsou závislí na zpravodajských konglomerátech jako *The New York Times*, *The Washington Post* a Newhouseův řetězec.

Židovská nadvláda v amerických médiích je dlouhodobá. Dokonce už ve 20. letech měli Židé vzhledem k procentuálnímu zastoupení v populaci disproporční vliv. A i když média často mění majitele a výkonné předsedy, správce a nejvyšší redaktory, židovská nadvláda je silnější než kdy dřív – a držitelé moci dál zvětšují a konsolidují svou moc.

Troje silné noviny

The New York Times, *The Wall Street Journal* a *The Washington Post* se nachází v srdci amerického obchodu, kultury a vlády. Jejich vliv sahá po celé zemi. Přináší zprávy, zaměřují pozornost na otázky, které se jim líbí, vyzvedají lidi, které mají rády a očerňují ty, které rády nemají. Říkají nám, na jaké filmy se dívat, jaké knihy a časopisy číst, jakou hudbu kupovat a jaké umění obdivovat. Ovlivňují naše myšlení ohledně tisíce různých věcí – a ve skutečnosti často rozhodují, o čem budeme přemýšlet, vytrubováním některých příběhů a ignorováním jiných.

The New York Times se čtou po celé Americe – v akademickém světě, v obchodu, politice, uměleckém a literárním světě. Nastavují naše

politické, sociální, zábavní, literární, umělecké a módní standardy. The New York Times Company vlastní 33 novin, 3 knižní vydavatelství, 12 časopisů, 7 rádiových stanic a kabelovou televizi. The New York Times Service poskytuje služby víc než 506 novinám po celé Americe.

Stejně jako mnoho jiných novin začínaly v nežidovském vlastnictví a skončily pod židovskou kontrolou. George Jones a Henry Raymond založili noviny v roce 1851. Na přelomu století je koupil židovský aktivista Adolph Ochs a nyní je jejich výkonným ředitelem a vydavatelem jeho pravnuk Arthur Ochs Sulzberger junior. Zodpovědný redaktor a vedoucí redaktor jsou Max Frankel a Joseph Lelyveld.

Jelikož jsou *The Washington Post* tak široce čteny volenými i jmenovanými washingtonskými úředníky, mají obrovský vliv na naší vládu. Mohou ovlivnit jmenování, odvolání, zákony a zahraniční i domácí události všeho druhu. Mohou být dokonce nástrojem k sestřelení prezidenta, jako tomu bylo v případě Richarda Nixona. Šéfové *The Washington Post* si mohou vybrat, zda nějaké otázce dají publicitu, nebo ji budou ignorovat, zda budou nějakou událostí pobouřeni, nebo ji schválí. *Post* mají majetkovou účast v řadě novin, televizí a časopisů – z nichž nejdůležitější je *Newsweek*.

The Washington Post, stejně jako *The New York Times*, začínaly v nežidovských rukách. Roku 1877 je založil Stilson Hutchins a později je vedla rodina McLeanových. Kvůli konzervativní politice McLeanových se židovští inzerenti přesunuli do ostatních washingtonských novin, což vedlo k bankrotu *Post*. Židovský finančník Eugene Meyer je pak koupil za zlomkovou cenu v konkursní dražbě. Jakmile přešly do židovských rukou, reklama od židovských obchodníků a reklamních agentur se vrátila a noviny opět začaly být ziskové.

Ve snaze o další konsolidaci médií v našem hlavním městě Židé zahájili reklamní bojkot novin *Times-Herald* plukovníka Roberta McCormicka, které nenáviděli kvůli jejich podpoře antikomunistického senátora Josepha McCarthyho. Neschopné prodat sebemenší reklamní prostor se noviny dramaticky zmenšily a začaly prodělávat kolem milionu dolarů za rok, až je nakonec roku 1954 koupil za výhodnou cenu Meyer. Nyní *Washington Post* řídí Meyerova dcera Katherine Meyer Grahamová, hlavní akcionářka a předsedkyně. Její syn Donald je prezident a výkonný ředitel.

Třetí vedoucí vlivné noviny v Americe, hlavně v obchodu, jsou *The Wall Street Journal*, vydávané – spolu s *Barron* a 24 dalšími deníky – společností Dow Jones & Company. Mají náklad přes dva

miliony, což je činí největším americkým obchodním deníkem s velkým vlivem na obchodní, bankovní, tržní a ekonomické otázky. Výkonný ředitel Dow Jones a prezident a vydavatel *The Wall Street Journal* je Peter R. Kann, Žid.

Tři nejčtenější časopisy

Time, *Newsweek* a *U.S. News and World Report* jsou tři největší týdeníky vydávané ve Spojených státech. Největší a nejrespektovanější z nich je *Time* s nákladem přes čtyři miliony. Výkonným ředitelem Time-Warner je Gerald Levin, židovský mecenáš mnoha židovských a izraelských zájmů.

Newsweek je druhý nejrozšířenější časopis s nákladem přes tři miliony. Je pod kontrolou majitelky *Washington Post*, Katherine Meyer Grahamové, další zanícené podporovatelky mnoha židovských cílů.

Třetí v pořadí je *U.S. News and World Report*, jehož majitelem, vydavatelem a šéfredaktorem je Mortimer B. Zuckerman, pyšný sionista, který vlastní také *Atlantic Monthly* a *New York Daily News*.

Giganti knižních vydavatelství

Vydávání knih je pravděpodobně Židy nejméně kontrolovaná část amerických médií. Přesto nejdůležitějším částem tohoto průmyslu dominují. Všechno, co člověk potřebuje k vydání knihy, jsou tiskárna a nějaká hotovost, a po celé Americe fungují desítky tisíc tiskáren a stovky malých nakladatelství. Ale i tady je židovský vliv velmi silný, protože napsání knihy, bez ohledu na to, jak informativní nebo provokativní, ještě nezaručuje její profesionální propagaci, distribuci nebo dokonce recenze. 95 % největších bestsellerů v Americe drží zhruba půl tuctu největších vydavatelství a distributorů. A v těchto oblastech knižního vydávání a distribuce je židovské zhodnocení nevyhnutelné a židovské schválení rozhodující.

Podle *Publisher's Weekly* jsou největší americká vydavatelství Random House (se svými pobočkami včetně Crown Publishing Group), Simon & Schuster a Time Warner Trade Group (včetně Warner Books; Little, Brown; a Book of the Month Club). Židé kontrolují dvě z těchto tří vydavatelství a třetí, Random House, má mnoho Židů na rozhodujících pozicích ve všech odděleních konglomerátu, k němuž patří.

Gerald Levin je výkonný ředitel Time-Warner Communications, které vlastní Time Warner Trade Group. Další hlavní médium, Simon and Schuster, je dceřinná společnost Viacom Inc. Výkonný ředitel a prezident Viacomu je Sumner Redstone (narozený jako Murray Rothstein). Dále by mělo být poznamenáno, že největší vydavatelství knih pro děti, s víc než 50% podílem na trhu, je Western Publishing, jehož prezidentem a výkonným ředitelem je Richard Snyder, který nedávno nahradil dalšího Žida, Richarda Bernsteina.

Hlavní knižní vydavatelé a kritici

Jednou z nejlepších knih tohoto století, zabývajících se slábnutím americké většiny, je *Oloupená většina* od Wilmota Robertsona.[594] Tato kniha je bohatá myšlenkově i svým obsahem a je napsána angličtinou, jaká se dnes už moc často nevidí. Robertson však pro svou knihu i přesto nedokázal najít žádného velkého vydavatele, protože si dovolil psát o nedotknutelných tématech rasy a židovského etnocentrismu. Žádné celostátní nebo velké nakladatelství na jeho knihu nenapsalo recenzi a nevzal ji žádný celostátní distributor. Mnoho celostátních vydavatelství Robertsonovi neumožnilo koupit si pro svou knihu reklamu, protože obsahovala informace, které jsou pro samozvané židovské cenzory nepřijatelné. Navzdory zákazu prodeje ve velkých knihkupectvích a tomu, že nebyla recenzována hlavními mediálními kritiky, Robertson prodal hodně přes 150 000 výtisků poštou a na ústní doporučení.

Televize

Když jsem četl článek Edwarda Fieldse, dokumentující židovskou kontrolu nad třemi největšími televizními sítěmi, byl jsem fascinovaný. ABC, CBS a NBC produkují převážnou většinu televizní zábavy v Americe a pro většinu Američanů to jsou primární zdroje zpráv. Leonard Goldenson z ABC, William S. Paley z CBS a David Sarnoff z NBC vedou své společnosti už desetiletí, udávajíc tón a hloubku moderní židovské nadvlády nad vysíláním. Zde je výtah z článku dr. Williama L. Pierceho „Kdo ovládá média“ o současném stavu amerického vysílání.

[594] Robertson, W. (1981). *The Dispossessed Majority*. Cape Canaveral, Florida. Howard Allen Enterprises, Inc. (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32920).

Kdo ovládá média?

Pokračující vládní deregulace telekomunikačního průmyslu nevyústila ve zvýšenou konkurenci, ale k narůstající vlně fúzí a akvizic, které vytvořily několik multimiliardových mediálních konglomerátů koncentrované židovské moci.

Největší mediální konglomerát dnes představuje Walt Disney Company, jejíž prezident a výkonný ředitel, Michael Eisner, je Žid. Disneyho říše vlastní Walt Disney Television, Touchstone Television, Buena Vista Television, vlastní kabelovou síť se 14 miliony uživateli a dvě video produkční společnosti.

Pokud jde o celovečerní filmy, Walt Disney Picture Group, řízená Joe Rothem (také Žid), zahrnuje i Touchstone Pictures, Hollywood Pictures a Caravan Pictures. Disney dále vlastní Miramax Films, vedenou bratry Weinsteinovými, kteří vyprodukovali krajně nemorální filmy jako *Hra na pláč*, *Kněz* a *Děti*.

Kromě toho tato společnost vlastní Disneyland, Disney World, Epcot Center, Tokyo Disneyland a Euro Disney.

Eisner v říjnu 1995 získal Capital Cities/AVC Inc., čímž vytvořil impérium s ročním obratem 16,5 miliardy dolarů. Capital Cities/ABC vlastní ABC Television Network, která zase vlastní deset televizních stanic, pokrývajících tak velký trh, jaký představují New York, Chicago, Philadelphia, Los Angeles a Houston. Dále má 225 televizních poboček po celých Spojených státech a je částečným majitelem několika evropských televizních společností.

Kabelovou pobočku ABC, ESPN, vede prezident a výkonný ředitel Steven Bornstein, Žid. Tato korporace má podíl i v Lifetime Television a Arts & Entertainment Network. ABC Radio Network vlastní 11 AM a 10 FM stanic, opět v největších městech jako New York, Washington a Los Angeles, a má přes 3 400 poboček.

Přestože Capital Cities/ABC je především telekomunikační firma, v roce 1994 vydělala vydáváním přes jednu miliardu dolarů. Vlastní sedm deníků, Fairchild Publications (Women's Wear Daily) a Diversified Publishing Group.

Druhý z mezinárodních mediálních kolosů je Time Warner Inc. Předseda a výkonný ředitel, Gerald M. Levin, je Žid. Pobočka Time Warner, HBO, je největší placená kabelová televize v zemi.

Warner Music je zdaleka největší světová nahrávací společnost s 50 značkami, z nichž největší je Warner Brothers Records, vedená

Dannym Goldbergem. Stuart Hersh je prezident Warnervision, video produkční pobočky Warner Music. Goldberg i Hersch jsou Židé.

Warner Music byl raný propagátor „gangasta rapu“. Díky svému propojení s Interscope Records pomáhal zpopularizovat teto nový žánr, jehož ostré texty výslovně vybízí černochy k páchání násilí vůči bělochům.

Kromě kabelové televize a hudby se Time Warner silně angažuje i v produkci televizních filmů (Warner Brothers Studio) a vydávání knih. Vydavatelská sekce Time Warner (šéfredaktor Norman Pearlstine, Žid) je největší vydavatel časopisů v zemi (*Time*, *Sports Illustrated*, *People Magazine*, *Fortune*).

Až bude dokončena plánovaná dohoda s Turner Broadcasting System, Levin se opět stane mediálním magnátem číslo jedna. Když Ted Turner, nežidovská výjimka v médiích, roku 1985 projevil zájem o koupi CBS, v zasedacích místnostech správních rad médií po celé zemi zavládla panika. Manažeři CBS přizvali na pomoc při zablokování Turnerovy nabídky židovského miliardáře, magnáta v kino, hotelovém, pojišťovnickém a cigaretovém průmyslu, Laurance Tische, aby nabídl „přátelské“ převzetí společnosti a Tisch byl v letech 1986-1995 prezident a výkonný ředitel CBS, přičemž zde odstranil jakoukoliv hrozbu nežidovského vlivu. Následující Turnerovu snahu získat tuto největší síť zastavila Levinova Time Warner, která vlastní téměř 20 % akcií CBS a v důležitých věcech má právo veta. Kdyby se TBS sloučila s Time Warner, Levin by se stal Turnerovým šéfem a CNN, jediný rival ve zpravodajství, by přešla kompletně pod židovskou kontrolu.

Viacom Inc., řízená Sumnerem Redstonem (narozeným jako Murray Rothstein), je třetí největší megamediální korporace v zemi s tržbou přes 10 miliard ročně. Viacom, který produkuje a distribuuje televizní programy pro tři největší sítě, vlastní 12 televizních a 12 rozhlasových stanic. Produkuje filmy prostřednictvím společnosti Paramount Pictures, vedené Židovkou Sherry Lansingovou.

Mezi jeho vydavatelské pobočky patří Prentice Hall, Simon & Schuster a Pocket Books. Distribuuje videa přes víc než 4 000 obchodů Blockbuster Video. Má účast rovněž v satelitním vysílání, zábavních parcích a videohrách.

Šéf Viacomu však tvrdí, že jeho největší slávu představuje světově největší poskytování kabelových programů jako Showtime, MTV, Nickelodeon a dalších. MTV a Nickleodeon od roku 1989 získávají stále větší a větší podíl na nedospělém obecenstvu. Redstone, který vlastní 76 % akcií Viacomu (3 miliardy), nabízející mladým jako vzor

Beavis and Butthead, je největší jednotlivý dodavatel propagandy rasového míšení bílým teenagerům a dětem v Americe a Evropě. MTV pumpuje své rasově smíšené rockové a rasové klipy do 210 milionů domácností v 71 zemích a má dominantní kulturní vliv na bílé teenagery po celém světě.

Nickelodeon má v Americe zdaleka největší podíl na televizním publiku od 4 do 11 let a rovněž rychle expanduje do Evropy. Většina jeho pořadů zatím nedosahuje odporné zvrácenosti, která je obchodní značkou MTV, ale Redstone postupně krmí své dětské diváky stejným jedem, jaký nabízí MTV.

S těmito třemi a zdaleka největšími mediálními konglomeráty v židovských rukách je těžké uvěřit, že tak neuvěřitelný stupeň kontroly přišel bez úmyslné, koordinované snahy z jejich strany.

A co ostatní velké mediální firmy?

Číslo čtyři na seznamu je News Corporation Ruperta Murdocha, která vlastní Fox Television Network a 20th Century Fox Films. Murdoch je Nežid, ale Peter Chernin, který řídí Murdochovo filmové studio a dohlíží nad jeho televizní produkcí, je Žid.

Číslo pět je japonská Sony Corporation, jejíž americká pobočka Sony Corporation of America je vedena Michaelem Schulhofem, Židem. Alan J. Levine, další Žid, řídí pobočku Sony Pictures.

Židé kontrolují i většinu televizních a filmových produkčních společností, jež nevlastní největší korporace. Například New World Entertainment, prohlášená jedním mediálním analytikem za „předního nezávislého producenta televizních programů ve Spojených státech“, je vlastněna Ronaldem Perelmanem, Židem, jenž vlastní i kosmetickou firmu Revlon.

Nejznámější z menších mediálních společností, DreamWorks SKG, je přísně košer záležitost. DreamWorks byla založena roku 1994 magnátem nahrávacího průmyslu Davidem Geffenem, bývalým prezidentem Disney Pictures Jeffreym Katzenbergem a režisérem Stevenem Spielbergem, přičemž všichni tři jsou Židé. Tato společnost produkuje hrané i animované filmy, televizní programy a hudební nosiče. S ohledem na peníze a kontakty, které Geffen, Katzenberg a Spielberg mají, může být DreamWorks brzy ve stejné lize jako velká trojka.

Dvě další velké produkční společnosti, MCA a Universal Pictures, vlastní Seagram Company, Ltd. Prezident a výkonný ředitel Seagramu je Edgar Bronfman, alkoholový gigant, který je zároveň prezidentem Světového židovského kongresu.

Je dobře známo, že Židé kontrolují produkci a distribuci filmů již od založení filmového průmyslu v prvních desetiletích tohoto století. To trvá dodnes.

Filmy, vyprodukované jen pěti největšími filmovými společnostmi, uvedenými výše – Disney, Warner Brothers, Sony, Paramount (Viacom) a Universal (Seagram) – měly 74% podíl na celkových kasovních příjmech za letošek do tohoto data (říjen 1995).

Jak už bylo uvedeno, ABC je součást Eisnerovy Disney Company a výkonní producenti zpravodajských programů ABC jsou všichni Židé: Victor S. Neufeld (20/20), Bob Reichbloom (Good Morning America) a Rick Kaplan (World News Tonight).

Westinghouse Electric Company nedávno koupila CBS. Nicméně muž jmenovaný Laurencem Tischem, Eric Ober, zůstává prezidentem CBS News, a Ober je Žid.

V NBC, nyní vlastněné General Electric, je prezidentem NBC News Andrew Lack, Žid, stejně jako výkonní producenti Jeff Zucker (Today), Jeff Gralnick (NBC Nightly News) a Neal Shapiro (Dateline).[595]

Drtivá židovská kontrola v televizi a filmu, o níž píše dr. Pierce, není nijak nový fenomén. Není to jen krátkodobá odchylka v zábavním a zpravodajském průmyslu. Trvá to už desítky let. V průběhu doby se mění jména, ale původ obvykle zůstává stejný. Židovská moc v médiích se dále konsoliduje a roste. Židovské publikace se svým čtenářům často samy chlubí svou mocí.

„Jejich vlastní impérium“

Ačkoliv je dnes těžké si to byť i jen představit, americký filmový průmysl založili Nežidé. Thomas Edison patentoval mnoho raných kamer a projekčních technik a uvedl do chodu první velké studio. Průkopníkem moderního filmu byl D. W. Griffith, výborný režisér, jehož technika a filmy se stále studují po celém světě. Jeho klasický němý film *Zrození národa*[596] byl až do natočení *Jih proti Severu*[597] nejsledovanější na světě.

---

595 Pierce, Dr. William. (1998). National Vanguard Books. P. O. Box 330, Hillsboro, WV 24946. Nebo www.natvan.com. Edited by Brett Anderson.

596 *Birth Of A Nation*. (1915). Director, Composer: D. W. Griffith. Screenwriter: Frank E. Woods, D. W. Griffith. Producer: Frank E. Woods. Cinematographer: Billy Bitzer. Editor: James Smith.

597 *Gone with the Wind*. (1939). Editor: Hal Kern. Producer, Screenwriter: David O. Selznick.

Zrození národa je filmová verze románu *Klansman* od jižanského autora Thomase Dixona.[598] Film zobrazuje bratrovražedný válečný konflikt mezi státy a útlak bílých lidí během éry Rekonstrukce. Zobrazuje Klan jako hrdinskou organizaci, která osvobodila Jih od násilí, tyranie černochů a vlády podvodníků, a vydláždila cestu k opětovnému sjednocení amerického národa. (Viz *Barnes Review* Willise Carto, červenec 1997).[599]

Když se film *Zrození národa* objevil, židovské organizace šly k soudům, snažily se ho v řadě velkých měst zakázat a vyvíjely finanční tlak na kina, aby ho nevysílala. Zvláštní promítání v Bílém domě si vysloužilo nadšené hodnocení od prezidenta Woodrowa Wilsona a zajistilo mu velkou podporu. Židovské síly v začínajícím filmovém průmyslu si uvědomily, že bude mnohem efektivnější kontrolovat filmový průmysl zevnitř než muset bojovat za potlačení filmů, které nechtějí, aby americký národ viděl.

Židovský pokus zakázat *Zrození národa* nebyl první ani poslední pokus židovské cenzury v Americe. Mnoho lidí je překvapeno, když se dozví, že se židovským skupinám podařilo zakázat hru od nejlepšího autora anglické literatury: Williama Shakespeara. Na začátku 20. let v New Yorku zakázali hrát *Kupce benátského*[600] na rozkaz židovské komunity, která tvrdila, že jde o antisemitskou hru.

Public Broadcasting System (PBS) na začátku 90. let vysílala sérii Shakespearových her, včetně *Kupce benátského*. Obsáhlý úvod vydavatele se publiku snažil interpretovat hru jako solidární k Shylockovi, ústřední židovské postavě, žádající „libru nežidovského masa“. Pasáž, v níž se Shylock u soudu bránil „pokud probodneš Žida, nekrvácí“, byla zdůrazňována k povzbuzení diváka, aby hru interpretoval jako nakloněnou Židům. Je zajímavé, že hru takto neinterpretovali, když netolerantně argumentovali, aby hru učinili nelegální. *Canadian Jewish News* nedávno informovaly o pokusu Židů zakázat hru v kanadských školách.[601]

Jakmile se vyšvihli z outsiderů do současné pozice naprosto dominující západnímu vládnímu a mediálnímu establishmentu, mnoho Židů se posunulo z pozice silných zastánců svobody projevu do pozice jejích nejneústupnějších potlačovatelů.

---

598 Dixon, T. (1905). *The Clansman: An Historical Romance Of The Ku Klux Klan*. New York: Grosset & Dunlap.

599 *Barnew Review*. (1997). Birth of a Nation. July. Vol. 3. n. 7. p. 27.

600 Shakespeare, W. (1600). *The Excellent History Of The Merchant Of Venice*. London: J. Roberts.

601 *Canadian Jewish News*. (1991). January 31. p. 33.

Židovští studenti, kteří dominovali hnutí „svobody projevu“ v Berkeley v polovině 60. let, pěli chválu na svobodu projevu, aby mohli do škol pozvat sprostě mluvícího a odporného Allena Ginsberga a násilnou, otevřeně komunistickou černošskou revolucionářku Angelu Davisovou. Dnes se snaží umlčet každého, kdo se odvažuje mluvit před studentským publikem o otázkách, probíraných v této knize.

V některých případech změnili taktiku podobně jako ve své kampani proti *Kupci benátskému*. V roce 1976 mě pozvali do Philadelphie, abych se účastnil celostátně vysílané černošské talk show na PBS, *Black Perspectives on the News*. Po nahrání vysílání na pásku, ale ještě před jeho odvysíláním, zjistila Anti-Defamation League a další židovské organizace, že jsem mluvil o historicky dobře zdokumentované židovské roli v koloniálním otrokářství. Židovští aktivisté Sol Rosen, Harry Bass a Peter Minchuck zažádali o vydání soudního příkazu u civilního soudu v Philadelphii a žádali soudce, aby program zcenzuroval. Židovský soudce, Stanley Greenberg, vydal nařízení, že se program nebude vysílat, dokud mu ho nedodají a „neschválí ho“. Naštěstí se Koalice za první dodatek a advokát David Marion odvolali k Nejvyššímu soudu ve státě a vyhráli. Nicméně židovské metody cenzury se tím nikterak nevyčerpaly.

Židovské organizace zorganizovaly celostátní akci ve snaze zakázat vysílání show ve všech pobočkách PBS, kde se měl program vysílat. Židé v masivní zastrašovací kampani psali a volali na místní stanice PBS, vyhrožujíc jim, že pokud show odvysílají, zastaví jim přísun financí a veřejnou podporu. Kdyby to nezapůsobilo, mí oponenti slibovali demonstrace, obtěžování a dokonce i násilí proti stanicím. Když dokončili svou špinavou práci, původní program se vysílal jen na pár procentech místních stanic PBS. A navíc stanice, které se odvážily vysílat původní hodinovou show – ihned po ní zařadily do vysílání speciální program, útočící na mé názory a stanoviska, aniž by mi umožnily na to reagovat.

Jeden příklad tichého umlčování z mnoha dalších, které bych mohl uvést, představuje můj zážitek s *Tomorrow Show* s Tomem Snyderem v roce 1974. *Tomorrow Show* byla pozdně večerní talk show, zabývající se vážnými tématy místo bezduchého vtipkování s celebritami. Já jsem nezapadal do stereotypní představy rasisty, kterou hostitel Tom Snyder čekal, a během vysílání mě překvapil, když mě na kameru označil za „inteligentního, výřečného a šarmantního“. Snyder se srdečně smál mým vtípkům a opakovaně ve vysílání prohlašoval,

že se musím brzo vrátit. Jeho poslední slova v programu zněla „David Duke sem opět přijde“.

O tři dny později mi ze Snyderova štábu volali, aby se domluvili na další show. Řekli, že bych v ní vystupoval s černošským vůdcem za občanská práva, židovským rabínem, liberálním katolíkem a protestantským knězem. Byl zamluvený let i rezervace v hotelu a dostal jsem potvrzující dopis o vysílání show. Pouhé tři dny před plánovaným natáčením programu mi zavolala jedna členka štábu a řekla, že se omlouvá, ale jsou nuceni mou účast zrušit. Když jsem se zeptal proč, důvěrně mi sdělila, že je židovští ředitelé NBC rázně informovali, že „se David Duke v *Tomorrow Show* už nikdy neobjeví“.

Program proběhl podle plánu, ale jediní hosté byli mí protivníci. Celou hodinu mě špinili lacinými urážkami. Rabín, evidentně dobře zběhlý ve freudovské psychologii, připsal mé rasové přesvědčení „sexuální frustraci“. Takhle tedy vládci médií prezentovali čtyři vysoké kněží rovnostářství a umlčeli opozici.

Vládci médií jsou také mistři ve falešném přepracovávání klasických děl. Filmová klasika *Jih proti severu* od Louise Mayera a Davida O. Selznicka představuje vynikající příklad manipulace s příběhem. Román Margaret Mitchellové jsem četl ještě na střední škole. Když jsem však později poprvé viděl jeho filmovou verzi, všiml jsem si důležitých rozdílů. V románu černoch napadne hrdinku Scarlett O’Harovou, čímž podnítí Ku Klux Klan – Mitchellovou zobrazený jako hrdinský – k jízdě za spravedlností. V Mayer-Selznickově filmové verzi je to bílý muž, kdo se snaží znásilnit Scarlett a černoch, kdo ji přispěchá zachránit! Žádná hrdinská jízda KKK ve filmu není. Klan byl z filmu ve skutečnosti úplně vypuštěn. Později jsem četl, jak producenti schválně udělali změny z politických důvodů.

Mitchellová své pocity vůči KKK vyjádřila v *Jihu proti Severu* jasně:

Ale tyto potupy a nebezpečí nebyly ničím v porovnání s nebezpečím, které hrozilo bílým ženám... Ženy byly znásilňovány a panoval všudypřítomný strach o bezpečí jejich manželek a dcer, který přivedl jižanské muže k bezcitnosti a chvění se vztekem, a který přes noc způsobil zrod Ku Klux Klanu. A proti této noční organizaci křičely noviny severu nejhlasitěji, nikdy si neuvědomujíce tragickou nezbytnost, která ho přivedla ke vzniku...

Naskytl se udivující pohled na polovinu národa, snažící se hroty bajonetů vnutit druhé polovině národa vládu negrů, z nichž bylo mnoho stěží jednu generaci pryč z africké džungle...[602]

Film, který mě rozzlobil, byl *Hádej, kdo přijde na večeři* od Stanleyho Kramera.[603] Krásná mladá dcera bohatých rodičů, které hráli Spencer Tracy a Katherine Hepburnová, si chce vzít výborného černošského doktora, kterého hrál Sidney Poitier. Film jasně ukazuje, že taková manželství přináší nějaké problémy, ale je morálně správné je uzavírat. Samozřejmě, že pan Kramer nenatočil žádný film, propagující manželství mezi Židy a Nežidy. O mnoho let později časopis *Newsweek* popsal *Hádej, kdo přijde na večeři* jako „výchovný film pro bílé Američany, kteří po shlédnutí toho, jak filmoví hrdinové dávají svou dceru černochovi, budou cítit menší výčitky svědomí, když udělají totéž".[604]

Zdokumentování spousty protibělošských filmů, vyprodukovaných hollywoodským establishmentem, by byl monumentální úkol, ale předložím několik trefných příkladů. David Wolper, zanícený podporovatel Izraele, vytvořil řadu protibělošských programů, včetně televizního seriálu *Kořeny*.[605] Tento široce propagovaný seriál režírovali Marvin Chomsky, John Erman, David Greene a Gilbert Moses. Šlo pravděpodobně o druhý nejpropagovanější a nejsledovanější seriál, jaký byl kdy v televizi vysílán (jen seriál *Holocaust*[606] měl díky obrovské mediální propagaci větší sledovanost). *Kořeny* mají své kořeny ve stejnojmenné knize Alexe Haleyho. Je to zavádějící kniha i film, vyvolávající širokou černošskou nenávist vůči bělochům a sebenenávist a vinu mnoha bělochů.[607]

Je zajímavé, že židovský spisovatel Harold Courlander zažaloval Alexe Haleyho kvůli plagiátorství. Haley při psaní údajně historicky přesné knihy, zabývající se africkými kořeny amerických černochů, ukradl celé části Courlanderova fiktivního románu, nazvaného *Afričan*.[608] Haley své plagiátorství potvrdil odsouhlasením

---

602 Mitchell, M. (1936). *Gone with the Wind*. New York: Macmillan.

603 *Guess Who's Coming To Dinner*. (1967). Columbia. Director, Producer: Stanley Kramer. Screenwriter: William Rose. Cinematographer: Sam Leavitt.

604 *Newsweek*. (1991). June 10.

605 *Roots*. (1977). Wolper Productions. Directors: Marvin Chomsky, John Erman, David Greene a Gilbert Moses. Producer: David Wolper.

606 *The Holocaust*. (1978). Titus Productions. Director: Marvin Chomsky. Producers: Robert Berger and Herbert Brodkin. Screenplay: Gerald Green. Music: Morton Gould. Producer: Robert Berger.

607 Haley, A. (1976). *Roots*. Garden City, New York: Doubleday.

608 Courlander, H. (1967). *The African*. New York: Crown Publishers.

mimosoudního vyrovnání s Courlanderem ve výši 500 000 dolarů. Většina Američanů si na vrcholu popularity *Kořenů* nikdy neuvědomila, že Haley založil část svých *Kořenů* na fiktivní práci, na práci, kterou ukradl.

Freedom Road byla další fikce, podstrčená důvěřivému publiku jako přesný obrázek jižanské Rekonstrukce.[609] Například *All-Movie Guidebook* (Průvodce všemi filmy) ho uvádí jako „historický film". Když v roce 1979 vyšel, mnoho veřejných škol ho dávalo žákům za domácí úlohu. Muhammed Ali hrál Gideona Jacksona, bývalého otroka, který vstoupí do politiky a vytvoří nepravděpodobnou koalici osvobozených otroků a chudých bělochů. Pak je zvolen do senátu za Jižní Karolínu a vede své chudé bílé a černé stoupence do boje proti bohatým bílým utiskovatelům. Nakonec je zabit v přestřelce s Ku Klux Klanem.

Historická skutečnost je taková, že žádný černošský senátor za Jižní Karolínu nikdy nebyl. V období Rekonstrukce měl senát jen dva černošské členy, oba z Mississippi, a oba zemřeli z přirozených příčin. *Freedom Road* získává jinou perspektivu, když se člověk dozví, že producent této historické fantazie byl Zev Braun a režisér J'an K'adir. Původní fiktivní román napsal Howard Fast. Ten byl dlouholetým členem americké komunistické strany a jeho autobiografie má název *Být rudý*.[610] Učitelé, pravděpodobně nic netušící o Fastově horlivém komunistickém přesvědčení, nařídili milionům dětí ve veřejných školách toto „dokumentární drama" sledovat a napsat o něm referát. Je se čemu divit, že má tolik bílých Američanů tak pokřivený pohled na svou historii a rasovou otázku? Může od nich člověk čekat něco jiné, když ví, že se jim dostává komunistické interpretace americké historie?

Nepřekvapí, že nejštědřeji podporovaný seriál všech dob byl ten pro všechny Židy nejdůležitější: *The Holocaust*. Tento film měl kompletně židovskou produkci. Režíroval ho režisér *Kořenů*, Marvin Chomsky. Scénář napsal Gerald Green. Hudbu složil Morton Gould. Producenti byli Robert Berger a Herbert Brodkin. Časopis *TV Guide* poznamenal, že během filmování v Evropě zemřel otec scénáristy. Green, místo aby se vrátil na pohřeb, cítil, že svého zuřivě prosionistického otce lépe uctí tím, když zůstane v Evropě pracovat na *Holocaustu*. Přes deset hodin filmu, dílo extrémní etnické nenávisti, zobrazuje Němce a Východoevropany buď jako krvežíznivé nebo bezpáteřné, a samozřejmě každého Žida jako ztělesnění všech ctností, lásky

[609] *Freedom Road*. (1979). Zev Braun Productions, Freedom Road Films. Director: J'an K'adir. Producer: Zev Braun. Writer: Howard Fast. Editor: Anne Goursaud.

[610] Fast, H. (1990). *Being Red*. Boston. Houghton Mifflin.

a dobroty. Žádné jiné televizní dílo nikdy předtím nezískalo tolik mediálního pokrytí ani víc chvály. Židy vedené publikace a vědátoři se chovali, jako kdyby šlo o nejdůležitější drama v dějinách filmu.

Když jsem byl na vysoké škole, navštívil jsem film o takzvaném vykořisťování černochů, *Sbohem, strýčku Tome*.[611] Četl jsem o něm ještě před tím, než ho promítali v převážně černošském kině v centru New Orleansu. Očekávaje těžkou situaci jsem jel dolů z Baton Rouge se dvěma nejodvážnějšími a nejoddanějšími kamarády. Během 90 minut dlouhého představení jsme dostali emocionální a názorné vzdělání ohledně nechutného dopadu hollywoodských protibělošských filmů.

Film se odehrával na Jihu před občanskou válkou a zobrazoval život otroků jako orgii bělošského mrzačení, hladovění, vražd a znásilňování černošských mužů a žen. Nakonec se vzbouřili a plátno zaplnili pomstychtiví černoši ubíjející k smrti bílé muže, ženy a děti. Publikum

s každou další krvavou násilností souhlasně burácelo. „Dobře!“ křičeli někteří. „Znásilni tu kurvu! ... Zabijte je!“ Černošské publikum se během nejkrvavějších scén smálo a veselilo.

Aby bylo jisté, že bude poselství filmu jeho divákům jasné, závěr filmu se přesouvá do současnosti. Černoch v afro stylu v kožené bundě a se slunečními brýlemi se vkrádá do ložnice bílého páru. Kamera zachycuje hrůzu dvojice, když ji útočník ubíjí sekerou. Ta opakovaně dopadá ve zpomaleném záběru a po místnosti stříká krev a kusy mozku. Dokonce i po 20 letech si živě vzpomínám na film a surovou nenávist, kterou v černošském publiku vyvolal.

Při pohledu na všechny ty vraždy se obecenstvo dostalo do stavu šílenství. Hned jak začaly jít titulky jsme já a přátelé, sedící vzadu, popadli kabáty a rychle odešli. Když jsme jeli zpět na univerzitu, měli jsme pochmurnou náladu, protože jsme věděli, že *Sbohem, strýčku Tome* byl natočen proto, aby podněcoval černochy k vraždění a znásilňování bělochů po celé Americe.

Když jsem si o tom filmu zjišťoval informace, dozvěděl jsem se, že ho vydala Cannon Releasing

[611] *Farewell Uncle Tom*. (1972). Cannon Releasing Corporation.

Corporation, jejímž prezidentem je Dennis Friedland. Jeho společníci byli Marvin Friedlander, Thomas Israel, James Rubin a Arthur Lipper. Později jsem z jedné recenze zjistil, že si většina Židů, kteří se na filmu podíleli, nechala odstranit jména z titulků.

Čas strávený v tmavém kině se dotkl mých emocí tak silně, že jsem sobě a Bohu přísahal, že udělám cokoliv a přinesu jakékoliv oběti, abych jednou zastavil brutální útoky proti našim lidem a naší krvi, které symbolizoval tento nenávistný film. Také jsem se rozhodl postavit proti filmařům, kteří vytváří klima protibělošské nenávisti.

Kdykoliv jsem během stovek rozhovorů za ta léta zmínil židovskou nadvládu v médiích, reportéři převahu jejich moci nejprve popírali. Pak, když se tato obrana potopila pod přívalem faktů, se tvářili šokovaně, že si někdo vůbec může dovolit byť jen navrhovat, že by Židé mohli využít svou mediální moc ve svůj prospěch.

Tato nadvláda v amerických zpravodajských a zábavních médiích je tak evidentní, že ji některá americká média začínají přiznávat, ale tvrdí, že to na jejich obsah nemá žádný vliv. Na obálce časopisu *Moment* z října 1996 stálo: „Židé ovládají Hollywood, no a co?“ V článku, napsaném známým židovským filmovým kritikem Michaelem Medvedem, bylo následující tvrzení: „Nemá vůbec smysl snažit se popírat židovskou moc a důležitost v populární kultuře. Každý seznam nejvlivnějších lidí na řídících pozicích v každém velkém filmovém studiu nabízí převážnou většinu jasně židovských jmen.“ Medved popisuje, jak si studia Walta Disneye najímají jen „mimořádně dobře placené židovské magnáty“, jako jsou například producenti Jeffrey Katzenberg, Michael Ovitz a Joe Roth. Dále říká:

Slavná Disneyho organizace, která byla založena Waltem Disneyem, Nežidem ze Středozápadu, který měl údajně antisemitské

názory, má nyní židovské zaměstnance skoro na všech důležitých pozicích.[612]

Je zajímavé, že i navzdory snahám pošpinit jméno Walta Disneye jako antisemity byly jeho filmy morálně a duchovně nejvíc povznášející – a zároveň výchovné – v celém filmovém průmyslu. Nový Disney Michaela Eisnera a jeho pobočky však pokračují ve výrobě protikřesťanských a sexuálně zvrhlých filmů jako *Kněz*[613] a *Hra na pláč*.[614] Nejenže židovští producenti vytváří obrovské množství proizraelské a prožidovské propagandy spolu s protikřesťanskými a protinežidovskými nenávistnými filmy a dokumenty, ale zároveň pečlivě monitorují filmy vyráběné Židy i Nežidy. Židovští cenzoři se například domnívali, že hlavní postava filmu *Sedm let v Tibetu*, natočeného podle skutečných událostí, bývalý nacistický cestovatel z Rakouska, dostatečně nelituje své minulosti. Tak donutili filmaře vymyslet lítostivou scénu a vložit ji do „pravdivého příběhu".[615]

Michael Medved ve svém článku píše, že „židovští scénáristi a režiséři Židy vykreslují nesporně lichotivým způsobem, aby na ně publikum reagovalo sympatiemi a náklonností". Není třeba dodávat, že ty, kdo se proti židovské nadvládě postaví, zobrazují jako ztělesněné zlo.

V dokumentárním filmu z roku 1998, vysílaném na kabelové síti Arts & Network, se chlubili význačnou židovskou rolí v médiích a formováním naší společnosti v souladu s jejich cíli. Vyrobila ho společnost Elliot Halpern & Simcha Jakobvici Productions. Scénář napsal a film režíroval Simcha Jacobvici. Dokument popisuje, jak Židé překonali nežidovské filmaře jako Thomas Edison a D. W. Griffith, a postupně nahrazovali jejich tradiční americké náměty. Filmy jako Griffithovo *Zrození národa*, oslavující naše bílé dědictví, začaly být nahrazovány chválou imigrace a multikulturalismu. Udělali rozhovor se židovským autorem Neilem Gablerem, který otevřeně říká, jak nahradili „skutečnou" Ameriku.

Vytvořili svou vlastní Ameriku, takovou Ameriku, která není skutečnou Amerikou... Ale nakonec se tento stín Ameriky stal tak populární a tak široce rozšířený, že jeho obrazy a hodnoty pohltily skutečnou Ameriku. A tak je velkou ironií celého Hollywoodu, že Američané začali sami sebe definovat podle stínu Ameriky, který

---

612 Medved, M. (1996). Jews Run Hollywood, So What? *Moment*. August.
613 *Priest*. (1994). Miramax Films.
614 *The Crying Game*. (1992). Miramax Films.
615 Seven Years In Tibet. (1997). Sony Pictures Entertainment, TriStar Pictures, mandalay Entertainment, Reperage & Vanguard Films, Applecross.

byl vytvořen východoevropskými židovskými imigranty, kteří nebyli ve skutečné Americe vpuštěni ani na předměstí.

Tento komentátor dále říká, že se hollywoodští Židé se svou mocí stali téměř bohy a vytvořili systém na zvyšování své prestiže v očích Američanů.

Kde jsou noví bozi, tam musí být nové modly. A tak šéfové studií založili společnost s honosným názvem Akademie filmového umění a věd. Byl to Meyerův vynikající nápad vytvořit Oscary, kde se filmoví magnáti oceňují tím, že si navzájem předávají ceny. Tak se ze skupiny židovských imigrantů stali ceny získávající američtí producenti.

Židovská moc je taková, že mohou udělat zbabělce i z těch největších hollywoodských ikon. Herec Marlon Brando během vystoupení v televizní show Larryho Kinga řekl, že „Hollywood řídí Židé. Vlastní ho Židé." Tvrdil, že Židé jsou vždy popisováni jako vtipní, laskaví, milující a velkorysí, zatímco každou jinou rasovou skupinu pomlouvají, „ale vždy si dávají velký pozor, aby o nich nevznikla žádná negativní představa".[616]

Židovské skupiny se na Branda tvrdě vrhly a ve svém tisku prohlašovaly, že se postarají, aby „už nikdy nedostal žádnou práci". Nikdo v židovském tisku si zřejmě nevšiml, že tato výhružka jednoduše potvrdila Brandovo prohlášení o jejich jedinečné mediální moci. Brando byl tak vystrašený, že si musel domluvit setkání se samotným Wiesenthalem. Plakal, klekl si na kolena a líbal Wiesenthalovi ruce, žebrajíc o odpuštění za své vyřčení pravdy. Wiesenthal ho jeho hříchu zbavil a Brando od té doby o Židech už nikdy neřekl nic jiného, než jen pozitivní věci.

Obroda našich lidí nemůže nastat, dokud nebude tato zastrašující síla zlomena. K žádné regeneraci naší společnosti nemůže dojít, dokud naši lidé opět nebudou mít svobodu slova a tisku.

Jakmile jsem objevil židovskou moc nad americkými médii, rozhodl jsem se nikdy nevzdat své svobody projevu už jen z úcty k ní, bez ohledu na to, co mě to bude stát. Rozhodl jsem se postavit vládcům médií, kteří chtějí zničit náš způsob života i celý život. Věřím, že mezitím i ostatní povstanou v otevřeném odporu, místo aby v hanbě poklekli – jako Marlon Brando – před našimi rádoby pány.

[616] *Larry King Live*. (1996). Guest: Marlon Brando. Friday, April 5.

KAPITOLA 20:
ŽIDOVSKÝ VLIV V POLITICE

Amerika už nemá vládu gojim [Nežidů], ale administrativu, v níž jsou Židé plnými partnery v rozhodovacím procesu na všech úrovních. Možná, že by aspekty židovského náboženského zákona v souvislosti s výrazem „vláda gojim" měly být přezkoumány, protože v USA to je zastaralý termín.

(Z významných izraelských novin *Maariv.*)[617]

Teď při vyprávění o tom, jak jsem se dozvídal o židovské moci ve vládě Spojených států, přeskočím o nějakých pět let dopředu k události, kterou jsem viděl v televizi 15. dubna 1973. Senátor William Fulbright v pořadu *Face the Nation*[618] na stanici CBS v diskusi o americké politice na Středním východě řekl: „Izrael kontroluje senát Spojených států."

Od poloviny 60. letech jsem věděl o prosionistické politice americké vlády dost na to, abych věděl, že to, co řekl, je pravda, ale byl jsem šokován, že to řekl tak otevřeně. Zajímalo mě, jaký dopad bude mít toto obvinění na veřejnost. Konec konců vyslovil jedno z nejsenzačnějších obvinění, jaké kdy americký senátor pronesl, tvrzení neuvěřitelného významu – že nejvyšší legislativní orgán v Americe kontroluje zahraniční moc.

Fulbrightovo obvinění ze sionistické kontroly během pár dní zmizelo z tisku, skoro jako by nikdy nebylo vysloveno. Nicméně senátor Fulbright, ve svém domovském státě populární postava, jenž byl hladce znovu zvolen v době nejvyšší vlastenecké vášně za vietnamské války, se najednou ocitl v politicky horkých vodách.

V dalších volbách za své vyřčení pravdy draze zaplatil. Obrovské množství židovských peněz proudilo do Arkansasu na jeho porážku a Židé na všech pozicích v obchodě, vládě a médiích – a to jak v Arkansasu tak mimo něj – se soustředili na podporu Dale Bumperse, politika vyznávajícího heslo „Izrael až na prvním místě". Jedním z nejpozoruhodnějších aspektů této události bylo to, že většina Židů předtím měla Fulbrighta ráda, protože měl na vietnamskou válku stejný názor jako oni. Naprostá většina Židů byla proti válce, od radikálních komunistů

[617] Bar-Yosef, Avinoam (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. *Maariv*. September 2.
[618] Fulbright, Sen. William (1973). *Face the Nations*. CBS: New York. April 15.

v ulicích, jako Jerry Rubin a Abbie Hoffman, až po vlivné Židy v *New York Times* a *Washington Post*.

Senátor Fulbright si dovolil říct, že stejně jako nebylo v našem zájmu být ve Vietnamu, nebylo v našem zájmu být zapleteni do konfliktu na Středním východě. Je ironií, že mnoho Židů nazývalo Fulbrighta hrdinou za to, že byl v 50. letech proti dalšímu financování Stálého vyšetřovacího podvýboru wisconsinského senátora Joe McCarthyho.[619] Byli jeho velkými dlužníky, ale když odmítl slíbit nekritickou oddanost Izraeli, veškerá jeho podpora liberální politice Židů v minulosti pro ně najednou nic neznamenala. Kvůli kritice politiky americké vlády na Středním východě přišel o senátorské křeslo.

Když jsem se koncem 60. let dozvěděl o židovské nadvládě v zábavních a zpravodajských médiích, dostal jsem se zároveň k bohatým důkazům o jejich ohromné politické moci. Zjistil jsem, že má dvě hlavy. Díky své nadvládě v médiích mají samozřejmě veliký vliv na volby a veřejné otázky. Nejenže mohou svou silnou propagandou ovlivnit vnímání veřejnosti pro nebo proti nějakému kandidátovi nebo tématu, ale mohou v podstatě rozhodnout, o jakém konkrétním tématu se vůbec bude mluvit. Druhý způsob jejich ovlivňování politiky je přímočařejší. Stali se zdaleka nejmocnějšími hráči ve financování americké volební kampaně – jejich podpora je pro každého hlavního kandidáta rozhodující. Ti, kdo se jim podbízí nejservilněji, dostávají podporu, zatímco těm, které považují za méně servilní, je podpora odpírána. Ty, kdo hrají podle jejich not, odměňují, a ty, kteří nehrají, politicky likvidují.

V 70. letech jsem ve *Wall Street Journal* četl článek „Američtí Židé a Jimmy Carter" od Jamese M. Perryho. Napsal: „Pokud jde o peníze, Židé jsou štědří. Pan Siegel z Bílého domu, dlouholetý židovský zaměstnanec výkonného výboru Demokratické strany, odhaduje, že až 80 % darů tento i minulý rok pocházelo od Židů."[620] Další článek ve *Wall Street Journal* o financování kampaně otevřeně přiznal, že většina peněz Demokratické strany pochází od židovských přispěvatelů, a také polovina fondů pro politickou kampaň Republikánů pochází od Židů. Dary na politickou kampaň jsou jako kyslík; pro politický život jsou nezbytné. Existuje někdo, kdo si myslí, že si tyto peníze nekupují vliv? Jelikož jsou židovské peníze a organizovaná židovská

[619] Buckley, William F. (1970). *McCarthy and His Enemies; The Record and Its Meaning*. New Rochelle, New York: Arlington House.

[620] *Wall Street Journal*. (1978). American Jews and Jimmy Carter. March 2. p. 18.

podpora neodmyslitelné, židovské dary a pomoc se také staly absolutně zásadními.

Nedlouho poté, co senátor Fulbright promluvil o židovské kontrole nad senátem, na Dukově univerzitě upřímně pohovořil o židovské kontrole nad americkou vládou, médii a ekonomikou nejvýše postavený vojenský důstojník ve Spojených státech – generál George Brown, velitel sborů náčelníků štábů:

Izraelci k nám jezdí pro vybavení. My říkáme, že není možné, aby Kongres podpořil program, jako je tento. A oni říkají, s Kongresem si nedělejte starosti. O Kongres se postaráme my. Je to někdo z cizí země, ale dokážou to. Oni vlastní, jak víte, banky v naší zemi, noviny. Jen se podívejte, kde všude jsou židovské peníze.[621] – (Generál George Brown, velitel sborů náčelníků štábů)

Jak jsem probral v kapitole o židovské skupinové strategii, etnocentricky se navzájem podporují, dokud neovládnou většinu organizací, do kterých se dostali. To se týká i americké vlády. Od role poradců prezidenta Woodrowa Wilsona, v níž byli Bernard Baruch a Louis Brandeis, až po kompletní nadvládu v Radě národní bezpečnosti Billa Clintona židovská moc s blížícím se koncem století neustále roste.

Mé probuzení ohledně židovské moci nastalo uprostřed 60. let, za vlád Johnsona a Nixona. Za Johnsonovy éry jsem si obzvláště uvědomoval činnost Wilbura Cohena, který jako ministr zdravotnictví, školství a sociálních věcí tlačil na rasovou integraci a sociální systém podporující porodnost menšin, v němž jsem pro Ameriku viděl nevyhnutelnou katastrofu. Také jsem věděl o sionistickém přívrženci Waltu Rostowovi, který byl jedním z Johnsonových hlavních poradců pro zahraniční otázky, a o stejném sionistovi na pozici vyslance u Organizace spojených národů, Arthuru Goldbergovi.

I přes Nixonovy skryté antisemitské názory, které odhalily nahrávky v aféře Watergate, se obával jejich moci a stále je uklidňoval. Obklopil se židovskými poradci a byli členy jeho vlády. Henryho Kissingera udělal ministrem zahraničí a ministrem obrany jmenoval Jamese Schlesingera – ve vztahu k Izraeli to samozřejmě byly klíčové pozice. V oblasti ekonomiky jmenoval Arthura Burnse ředitelem Federální rezervy, Herberta Steina svým ekonomickým poradcem, Laurence Silbermana zástupcem generálního prokurátora a Leonarda Garmenta právním poradcem a šéfem oddělení pro občanská práva Bílého domu.

[621] Getler, Michael (1974). Pentagon Chief Suggests Israel Lobby Has Too Much Influence. *Los Angeles Times*.

Sionisti pokryli všechny své základny, jak to obvykle dělají, současným pokrytím klíčových pozic ve vnitřních kruzích druhé strany. Nejbližší poradce Huberta Humphreye, E. F. Berman, a 11 jeho největších přispěvatelů byli Židé.[622] Vrcholný poradce George McGoverna byl Frank Mankiewicz.

Po Nixonově rezignaci si Herald Ford ponechal Henryho Kissingera, na post generálního prokurátora přivedl starého stalinského sympatizanta Edwarda Leviho a svým hlavním ekonomickým poradcem jmenoval Alana Greenspana. Jimmy Carter v disproporčním židovském zastoupení pokračoval jmenováním Harolda Browna ministrem obrany a začleněním skupiny „vyvolených" do Národní bezpečnostní rady a na důležité ekonomické pozice. Reagan a Bush podpořili židovský nápor jmenováním spousty Židů na různé pozice ve vládní byrokracii, přičemž jim vždy rezervovali řadu klíčových pozic v zahraniční a ekonomické politice. Židovská moc od raných dní 20. století trvale rostla až do současné enormní moci, která svým rozsahem bere dech. Jak se jejich moc stávala stále více etablovanou, Židy ovládaná média považovala za méně nutné její vliv popírat. Ve skutečnosti přišla na to, že je do určité míry výhodné se jí v elitních kruzích chlubit, aby si tak zajistila, že se jim žádný gój neodváží postavit.

Velké izraelské noviny *Maariv* uveřejnily 2. září 1994 článek nazvaný „Židé, kteří ovládají Clintonův dvůr", v němž se chlubily židovskou převahou mezi Clintonovými poradci a ministry. V článku byl citován prominentní washingtonský rabín, který řekl, že vláda Spojených států již není vláda Nežidů. Prohlásil:

Amerika už nemá vládu gojim [Nežidů], ale administrativu, v níž jsou Židé plnými partnery v rozhodovacím procesu na všech úrovních. Možná, že by aspekty židovského náboženského zákona v souvislosti s výrazem „vláda gojim" měly být přezkoumány, protože v USA to je zastaralý termín.[623]

Článek se chlubí jejich úplnou kontrolou nad vládou a popisuje mnoho vrcholných úředníků kolem prezidenta jako „zapálené Židy", na které se Izrael může vždy spolehnout.

V Národní bezpečnostní radě jsou 7 z 11 vrcholných lidí Židé. Clinton je konkrétně umístil na nejcitlivější křižovatky americké

[622] *San Francisco Chronicle*. (1968). November 23. p. 9.
[623] Bar-Yosef, Avinoam (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. *Maariv*.

bezpečnostní a zahraniční administrativy: Sandy Berger je zástupce předsedy rady; Martin Indyk, plánovaný velvyslanec v Izraeli, je ředitel ve věcech Středního východu a jižní Asie; Dan Schifter, ředitel a poradce prezidenta, má na starost západní Evropu; Don Steinberg, ředitel a poradce prezidenta, má na starost Afriku; Richard Feinberg, ředitel a poradce prezidenta, má na starost Latinskou Ameriku; Stanley Ross, ředitel a poradce prezidenta, má na starost Asii.

Situace není o moc odlišná ani v prezidentské kanceláři, která je plná zapálených Židů: nový generální prokurátor Abner Mikve; prezidentův plánovač a programový manažer Ricky Seidman; zástupce šéfa štábu Phil Leida; ekonomický poradce Robert Rubin; mediální ředitel David Heiser; ředitelka štábu Alice Rubinová; Ely Segall zodpovědný za dobrovolníky; Ira Mezina zodpovědný za program péče o zdraví. Dva členové vlády, ministr práce Robert Reich a Micky Cantor, zodpovědní za mezinárodní obchodní smlouvy, jsou Židé. K nim se přidává dlouhý seznam židovských úředníků na ministerstvu zahraničí, vedených šéfem týmu pro mír na Středním východě, Dennisem Rossem, a následuje množství zástupců tajemníků a ještě víc mimokabinetních šéfů štábů.[624]

Bar-Yosef začíná článek poukazem na „zapálené Židy“ (oddané sionisty), kteří každý den přichází do styku s nejtajnějšími bezpečnostními informacemi, předkládanými prezidentovi Spojených států. Člověk se diví, proč je izraelský špion Jonathan Pollard zavřený ve federálním vězení, zatímco extrémní přívrženec Izraele jako Sandy Berg má každodenní přístup k nejtajnějším americkým materiálům.

Dokonce už v době mých vysokoškolských studií bylo mnoha lidem jasné, že židovská lobby má obrovský dopad na Capitol Hill a Bílý dům. Existoval skutečný protiklad mezi tím, co politici dělali a tím, co říkali. Přestože Nixon stál na konzervativní platformě, zdůrazňující problémy jako vítězství ve Vietnamu a odpor proti nucené integraci autobusových spojů, jeho vláda zavedla první programy zvýhodňování menšin. Ačkoliv dával neupřímné sliby ukončení podpory rasové integrace, do úřadu generálního prokurátora jmenoval úředníky, kteří ji na soudech dál prosazovali po celé Americe. Jeho židovský ministr zahraničí, Henry Kissinger, pomáhal stanovit pařížské mírové dohody,

[624] Bar-Yosef, Avinoam (1994). The Jews Who Run Clinton’s Court. *Maariv*.

nevyhnutelně vedoucí k vítězství Vietkongu a míru „bez cti“, který učinil oběť statisíců amerických vojáků nesmyslnou a bezvýznamnou. Je zajímavé, že mnoho holubičích hlasů, odsuzujících používání napalmu na vojáky Vietkongu, byli izraelští jestřábi, kteří jásali nad použitím téže zbraně proti ženám a dětem v palestinských uprchlických táborech.

Izraelské noviny také jasně ukazují skutečnou židovskou kontrolu nad Demokraty i Republikány:

Mimochodem, ačkoliv je židovská moc v současné Demokratické straně tak obrovská, existuje také mnoho zapálených Židů, mířících na nejvyšší pozice v Republikánské straně.[625]

Židovská moc ve Washingtonu samozřejmě primárně podporuje sionistické zájmy, jako je naše proizraelská politika. V této oblasti má Izrael pokryté všechny pozice. Prezidentovi vrcholní bezpečnostní poradci jako Sandy Berger a Leon Perth jsou oddaní sionisté, a mají Židy na klíčových pozicích ministra obrany, kde je William Cohen, a na ministerstvu zahraničí, kde je Madeleine Albrightová. Když Spojené státy zprostředkovávají mírové rozhovory mezi Palestinci a izraelským premiérem, hlavní rozhodčí je Dennis Ross – jejich slovy pěkně „zapálený“ Žid. Není se co divit, že Palestinci cítí, že nemají férové podmínky, když jsou takzvaní vyjednavači v konfliktu oddaní sionisté a oficiální zástupci Izraele. A pokrytectví pokračuje dál.

17. února 1997 vyšel v *Salon Magazine* článek jeho washingtonského dopisovatele Jonathana Brodera (pisatele pro *Jerusalem Report*), v němž napsal:

WASHINGTON – Po nedávném odhalení židovských kořenů Madeleine Albrightové čelí americká ministryně zahraničí nové hádance: všichni její vrcholní kandidáti na zisk vysokých funkcí na ministerstvu zahraničí jsou Židé – a muži.

Mnozí experti na zahraniční politiku si toho s ironií rychle všimli. „Naznačuje to, že jsme v této zemi urazili dlouhou cestu ode dne, kdy byla zahraniční služba vyhrazena jenom pro bílé anglosaské Američany,“ řekl bývalý poradce Rady národní bezpečnosti pro Střední východ Richard Haass, který nyní vede studie zahraniční politiky na Brookings Institution.[626]

[625] Bar-Yosef, Avinoam (1994). The Jews Who Run Clinton’s Court. *Maariv*.
[626] Jonathan Broder (1997). *Salon*. February 17.

Když Albrightová cestovala na Balkán, útočila na nemorálnost Chorvatska, protože nedovolilo návrat uprchlíků. Ale vůči Izraeli, který už desetiletí brání návratu milionů palestinských uprchlíků, podobné morální požadavky nevznáší.[627]

Jak chápe každá skupina usilující o moc, ekonomická zdatnost je další důležitá složka kontroly po přímo vykonávané politické moci. Židovská kontrola v ekonomických procesech naší země je prakticky monolitická.

Mnoho z těchto pozic se samozřejmě čas od času změní, ale jak je to vidět v posledním Clintonově volebním období, Židé zastávají všechny nejdůležitější ekonomické pozice. Nejdůležitější pozicí ze všech je ředitel výboru Federální rezervy a je důležité říct, že Alan Greenspan na ní zůstal během vlád Republikánů i Demokratů.

- **Ředitel výboru Federální rezervy** – Alan Greenspan a zástupce ředitele Alan Blinder.
- **Ministr financí** – Robert Rubin a zástupce ministra David Lipton.
- **Národní ekonomická rada** – Laura Tysonová a její nový nástupce Gene Sperling.
- **Ředitel rady ekonomických poradců** – Janet Yellenová, později Joseph Stiglitz.
- **Obchodní zástupce** – Charlene Barshefsky

Židé ovládají všechny tyto pozice a mnohé jiné, včetně ministerstva práce, kde je ministrem Robert Reich. Tato pozice má velký dopad na obchod. Dokonce i ministr zemědělství, Dan Glickman, je Žid bez jakékoliv předchozí zkušenosti v zemědělství. Můžete se vsadit, že člověk, který určuje zemědělskou politiku, má obrovský vliv na trhy se zemědělskými plodinami a zahraniční obchod s touto komoditou. Robert Kessler je ředitel Úřadu pro potraviny a léčiva, další pozice s obrovským dopadem na tisíce obchodů a podniků.

Jsou Američané tak naivní, aby věřili, že tito nesmírně bohatí, soudržní a etnocentričtí lidé nesdílí informace a nespolupracují se svými souvěrci k vlastnímu prospěchu? V části o židovské ekonomické strategii v následující kapitole o kořenech antisemitismu vysvětluji, že v ekonomické sféře má brzká znalost vládní politiky nebo přístup k dalším, výhradně vládním informacím, cenu miliard dolarů. Když jsem zjišťoval tyto věci, ptal jsem se sám sebe: *Mají tito židovští ekonomičtí carové možnost sledovat své vlastní společné zájmy?* Neříká zdravý rozum, že prosazují své ekonomické zájmy stejně, jako je prosazují v americké proizraelské politice?

[627] *The New York Times News Service*. (1997). Albright Upbraids Stubborn Balkan Leaders: Refugees... June 1.

Přehled Židů na klíčových pozicích americké vlády	
Ministr zahraničí	Madeleine Albrightová
Ministr financí	Robert Rubin
Ministr obrany	William Cohen
Ředitel CIA	George Tenet
Ředitel Národní bezpečnostní rady	Samuel Berger
Ministr zemědělství	Dan Glickman
Ředitel výboru Federální rezervy	Alan Greenspan
Ředitel zdravotní péče	Sandy Kristoff
Ředitelka Hlasu Ameriky	Evelyn Liebermanová
Náměstek ministra pro Evropu	Stuart Eisenstat
Americký obchodní zástupce	Charlene Barshefsky
Hlavní asistentka první dámy	Sasan Thomasesová
Ředitel Národní ekonomické rady	Gene Sperling
Ředitelka Národní zdravotní péče	Ira Magazinerová
Náměstek ministryně zahraničí	Peter Tarnoff
Asistentka ministra zahraničí pro parlamentní záležitosti	Wendy Shermanová
Členka Ekonomické rady	Alice Rivlinová
Členka Ekonomické rady	Janet Yellenová
Poradce prezidenta	Rahm Emanuel
Člen prezidentovy rady	Doug Sosnik
Náměstek ředitele Národní bezpečnostní rady (NBR)	Jim Steinberg
Ředitel NBR pro psaní projevů	Anthony Blinken
Koordinátor pro drogovou politiku	Robert Weiner
Zvláštní zástupce pro židovskou komunitu	Jay Footlik
Prezidentův personální ředitel	Robert Nash
Prezidentova právnička	Jane Sherburneová
Odborník na Asii v Bezpečnostní radě	Mark Penn
Pobočník pro komunikaci	Robert Boorstine
Pobočník pro komunikaci	Keith Boykinová
Prezidentův zvláštní asistent	Jeff Eller
Poradce pro Národní zdravotní péči	Tom Epstein
Členka Národní bezpečnostní rady	Judith Federová
Asistent tajemníka pro záležitosti veteránů	Richard Feinberg
Zástupce ředitele Úřadu pro potraviny a léčiva	Herschel Gober
Poradce Bílého domu	Steve Kessler
Náměstek ministra školství	Ron Klein
Ředitelka tiskových konferencí	Margaret Hamburgová
Ředitelka pro politiku ministerstva zahraničí	Karen Adlerová
Člen Národní bezpečnostní rady	Samuel Lewis
Člen Národní bezpečnostní rady	Stanley Ross
Velitel mírových sborů	Dan Shifter
Zástupce vedoucího štábu	Eli Segal
Náměstek ministryně hospodářství	Jack Lew
Náměstek ministryně zahraničí	James P. Rubin
Náměstek ministra financí	David Lipton
Zvláštní poradce prezidenta	Lanny P. Breuer
Zvláštní vyslanec u NATO	Richard Holbrooke

Ředitel sociálního zabezpečení	Kenneth Apfel
Náměstek poradce Bílého domu	Joel Klein
Zvláštní poradce první dámy	Sidney Blumenthal
Ředitel Úřadu pro potraviny a léčiva	David Kessler
Výkonný generální prokurátor	Seth Waxman
Prezidentův poradce pro sledování veřejného mínění	Mark Penn
Zvláštní zmocněnec pro Střední východ	Dennis Ross
Generální rada pro FBI	Howard Shapiro
Zvláštní poradce Bílého domu	Lanny Davis
Ministryně hospodářství	Sally Katzenová
Ředitelka oddělení pro rovnou příležitost v FBI	Kathleen Kochová
Zástupce vedoucího štábu	John Podesta
Zástupce ředitele výboru Federální rezervy	Alan Blinder
Ředitelka rady ekonomických poradců	Jane Yellenová

Židovské zájmy jdou daleko za Izrael a ekonomickou politiku. Vrcholní poradci prezidenta Spojených států ovlivňují všechny oblasti amerického života od sociálního zabezpečení přes imigraci až po soudce federálních soudů. V mém okresu Východní Louisiana, který má velmi malou židovskou populaci, tvoří Židé třetinu federálních soudců. U Nejvyššího soudu Spojených států jsou v současnosti dva Židé a sedm Nežidů. Židé často mají specifickou agendu v oblasti občanských práv, imigrace, feminismu, homosexuality, náboženství, umění, kontroly zbraní a v mnoha dalších oblastech amerického života. Trvale pronikají na pozice s velkou mocí a vlivem, které mají dopad na vládní politiku v těchto a mnoha jiných věcech.

Židé nejsou jen vrcholní poradci a radové prezidenta Clintona; ředitel štábu viceprezidenta Al Gora je Žid, Ron Klain. Dá se tedy říct, že jsou připraveni se zmobilizovat i v případě prezidentovy smrti nebo odvolání. Asi jeden z nejvýmluvnějších ukazatelů zvláštního postavení Židů v americké vládě představuje zarážející skutečnost, že Clinton oficiálně vytvořil pozici „zvláštní zástupce pro židovskou komunitu".

Pozice Jaye Footlika je jedinečná, protože pro žádnou jinou etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu „zvláštní zástupce" neexistuje. Neexistuje zástupce výlučně pro Iry, Němce, Italy nebo dokonce křesťany. Existuje však pro vyvolené a je snadno pochopitelné proč, když člověk uváží jejich neuvěřitelnou moc. Je to moc, které si je každý prezident Spojených států jasně vědom.

V této kapitole jsem uvedl částečný seznam klíčových vládních pozic, obsazených Židy. Rozhodně však neukazuje jejich celkovou moc. Kdo ví, kolik je úředníků jako Madeleine Albrightová – Židů, kteří čekají, že jim uvěříme, že nejsou Židé, dokud nejsou zvoleni

do úřadu. Noviny *The Spotlight*,[628] *Truth at Last* doktora Edwarda R. Fieldse a já jsme veřejně mluvili o jejím židovském původu víc než dva roky před tím, než se o něm údajně dozvěděla.

Jednou z ubožáren Clintonovy vlády bylo nabízení Lincolnovy ložnice v Bílém domě pro velké přispěvatele na kampaň. Noviny *Jewish Week* pyšně uvádí, že:

„Seznam měl jednoznačně semitský charakter," napsal politolog z Hopkinsovy univerzity, Benjamin Ginsberg. Ve skutečnosti byla polovina nebo víc návštěvníků Bílého domu na seznamu židovská, ... od nového předsedy DNC [Stranického výboru Demokratů] a bývalého prezidenta proizraelské lobby, Steve Grossmana, po pěveckou hvězdu Barbaru Streisandovou.

„Tento výsledek sotva překvapuje, vzhledem ke speciálnímu charakteru financování volební kampaně Demokratické strany," řekl Ginsberg.[629]

List of donors who slept at the White House reveals many with Semitic-sounding names.

Last week, The New York Times published a list of donors to the Democratic National Committee who also enjoyed overnight accommodations at the Clinton White House. Republicans have charged that the administration was literally renting out the Lincoln Bedroom as a fund-raising gimmick for high rollers.

Jewish observers quickly noticed one striking fact.

"There was a definite Semitic aspect to the list," said Johns Hopkins University political scientist Benjamin Ginsberg.

In fact, half or more of the White House visitors listed were Jew-

The Lincoln bedroom, located on one of the private residence floors of the White House.

Seznam dárců, kteří spali v Bílém domě, odhaluje mnoho se semitsky znějícími jmény

The New York Times minulý týden zveřejnily seznam sponzorů celostátního výboru Demokratů, kteří si užili jednu noc strávenou v Clintonově Bílém domě. Republikáni vznesli obvinění, že administrativa doslova pronajímá Lincolnovu ložnici jako manévr na získání jedinců, kteří jim dají vysoký sponzorský dar.

Židovští pozorovatelé si rychle povšimli nápadné skutečnosti.

„Seznam měl jednoznačně semitský charakter," napsal politolog z Hopkinsovy univerzity, Benjamin Ginsberg. Ve skutečnosti byla polovina nebo víc návštěvníků Bílého domu na seznamu židovská.

Židé mají velkou moc nejen uvnitř vládní byrokracie a diplomatického sboru, ale také mají disproporční moc v lobbyistických organizacích, které nejvíc ovlivňují vládu. Tři nejsilnější lobbyistické organizace pro zahraniční politiku na Capitol Hill jsou prosionistické, a ředitelé nebo klíčoví úředníci mnoha dalších speciálních zájmových skupin jsou rovněž Židé. Mají velký

[628] *The Spotlight*. The leading anti-Zionist newspaper in the United States. Publishing by Liberty Lobby 300 Independence Ave. SE Washington, D.C. 20003.

[629] *Jewish Week*. (1997). March 3.

vliv i v mnoha nadacích a organizacích, které opět mají vliv na politiky a vládu. Patří mezi ně skupiny jako Americká unie za občanská práva (ACLU), Americká advokátní komora (ABA) a mnohé další. Samozřejmě mají nesmírnou moc v tisku, jako jsou *Washington Post* Katherine (Mayer) Grahamové a Sulzbergerovy *New York Times*, a stejně tak v televizi. Židy ovládaná média bez debat představují nejsilnější vládní lobby na světě.

Židovská moc ve vládě a médiích narostla do takových rozměrů, že se zdá být neochvějná. Po znovuzvolení Billa Clintona do úřadu popisovaly *Jewish Week* 24. ledna 1997 sešlost ve washingtonském Centru židovské komunity na „oslavu židovského vedení". Článek objasňoval stav v předchozích letech:

Židovští vůdci nebyli tak odvážní v oslavování židovské politické angažovanosti... Existovala obava, že přiznání židovských úspěchů by jen posílilo antisemity... Židé se se svým nahromaděným vlivem cítí dost bezpeční... Vyšli jsme z politického předpokoje... dostatečně povzbuzeni svými úspěchy na to, abychom je veřejně oslavovali...

... Židovská komunita se zapojila do politiky v tak kritickém množství, které garantuje, že výdobytky z Clintonových let zůstanou bez ohledu na to, kdo bude sedět v Bílém domě.[630]

Bez ohledu na to, kdo bude sedět v Bílém domě, chlubí se, jejich nesmírná moc zůstane stejná. Naznačují, že by se nikdo ani neměl pokoušet stát prezidentem bez podřízení se jejich moci? Kdyby takovou narážku udělali Nežidé, určitě by byla považovaná za antisemitskou.

Pravděpodobně nejvýmluvnější barometr, nakolik se americká vláda stala tím, co někteří označují za Sionistickou okupační vládu neboli „ZOG", je židovské zastoupení v diplomatických sborech. Pokud je vláda ve skutečnosti opravdu „židovská okupační vláda", pak by se mělo rozumět samo sebou, že se tento fakt odrazí v obsazení jejích klíčových pozic v zámoří. Zde je ohromující seznam židovských velvyslanců (v roce 1997), který nezahrnuje obrovské množství židovských úředníků a zástupců, sloužících na nižších pozicích.

[630] *Jewish Week*. (1997). January 24.

Velvyslanci koho?

Severní Amerika	
Mexiko	Jeffrey Davidow
Kanada	Gordon Griffin
Kuba	Diplomat Michael G. Kozak
Evropa	
Francie	Felix Rohatyn
Belgie	John C. Kornblum
Německo	Alan J. Blinkin
Dánsko	Edward R. Elson
Norsko	David B. Hermelin
Švédsko	Thomas L. Siebert
Švýcarsko	Madeleine Kuninová
Polsko	Daniel Fried
Maďarsko	Donald M. Blinken
Rumunsko	Alfred H. Moses
Bělorusko	Kenneth S. Yalowitz
Ostatní	
Turecko	Marc Grossman
Egypt	Daniel C. Kurtzner
Izrael	Martin Indyk
Indie	Frank Wisner
Nový Zéland	Josiah H. Beeman
Maroko	Marc Ginsberg
Jižní Afrika	James A. Joseph
Singapur	Timothy A. Chorba
Brazílie	Melvyn Levitsky

Američtí velvyslanci u našich třech nejbližších sousedů, Kanady, Mexika a Kuby, jsou Židé. Jsou to velvyslanec Gordon Griffin v Kanadě, Jeffrey Davidow v Mexiku a americký „zájmový diplomat" na Kubě, Michael Kozak. Na Středním východě má Amerika židovského velvyslance jak v Izraeli, tak v Egyptě.

Stejně impozantní je židovská diplomatická hegemonie v Evropě. Židovské velvyslance mají dvě její největší země, Francie a Německo:

Felixe Rohatyna v Paříži a Johna C. Kornbluma v Berlíně. Tím to však nekončí, protože Židé jsou velvyslanci v Belgii, Dánsku, Norsku, Švédsku, Polsku, Maďarsku, Rumunsku, Bělorusku a Švýcarsku. Švýcarsko bylo úspěšně vydírané Světovým židovským kongresem Edgara Bronfmana kvůli údajným bankovním účtům obětí holocaustu. Židovská velvyslankyně Madeleine Kuninová mu při tom pomáhala. *New York Times* 4. října 1997 napsaly, že „... zarputile tlačila na Švýcary v otázce zlata pro přeživší holocaust“.[631]

Stejně jako se stali klíčovými poradci a držiteli jmenovaných funkcí prezidenta Spojených států, Židé týmovou politikou dostali své lidi i na nižší mocenské pozice. Ovládají disproporčně velké množství vlivných pozic v různých skupinách od společenských klubů až po odbory. Jejich nadvláda v mnoha odborech představuje ironické vyjádření jejich moci, protože žádná jiná skupina ve Spojených státech se nevěnuje fyzické práci méně než právě oni. Tuto vůdčí roli lze vysvětlit tím, že úředníci odborů se často zbavovali svého převážně evropsko-amerického členstva podporou programů jako zvýhodňování menšin a jen polovičatě se stavěli proti volnému obchodu a imigraci. Jakmile se Židé jednou dostanou do pozic s velkou mocí, nerozpakují se ji použít na podporu zájmů, které jsou v rozporu se zájmy celkového členstva. V mé kampani na amerického senátora a guvernéra Louisiany židovští funkcionáři v různých skupinách od pojišťovacích společností až po turistiku využívali svůj vliv v těchto organizacích k prosazování své politické agendy proti mně.

Židovská politická taktika, podobná té na místní a státní úrovni, se používá i v mezinárodní oblasti. Židé na klíčových pozicích americké vlády mohou využívat svůj vliv k vydírání ostatních států po celém světě na podporu Izraele. Zahraniční pomoc, obchodní postavení a ostatní nástroje americké politiky se používají jako návnada a donucovací prostředek na státy, aby v OSN podporovaly izraelská stanoviska. Sionistický vliv je rovněž využíván k podplácení nepřátel Izraele, jako jsou Egypt a Jordán. Spolu s dalšími výdaji z kapes amerických daňových poplatníků (jako zahraniční pomoc) jde o obrovské částky. Židovské síly ve vládě a médiích rovněž zatahují USA do vojenských akcí proti nepřátelům Izraele, jako jsou Saddám Husajn a Muammar Kaddáfí. Amerika se se svou obrovskou silou stala izraelským prostředníkem silového prosazování zájmů Izraele a Židů na celém světě. V tomto případě skutečně ocas vrtí psem.

[631] *New York Times*. (1997). October 4.

Ve válce Švýcarska s Edgarem Bronfmanem a jeho Světovým židovským kongresem sionisté ve Spojených státech použili naší vládu k vydírání Švýcarska, aby kapitulovalo před Bronfmanovým požadavkem vyplacení 1,2 miliard dolarů. Vláda vyhrožovala, že jinak ukončí fungování švýcarského bankovnictví ve Spojených státech.[632] Do vydírání se zapojila dokonce i města, a samozřejmě New York jako centrum bankovnictví mohl Švýcary za odmítnutí židovských nároků tvrdě potrestat. Noviny *Times-Picayune* 13. srpna 1998 napsaly: „Mnoho měst a států v USA pohrozilo uvalením sankcí na UBS, AG a Credit Suisse group, pokud nebudou souhlasit s přijatelnou dohodou."

Na začátku předchozí kapitoly o židovské nadvládě v amerických médiích jsem se ptal: „Co kdyby Iráčané, kteří podporují Saddáma Husajna, kontrolovali americká média?" Američané by takovou situaci správně považovali za nebezpečnou pro naše svobody a národní zájmy. Představme si na chvíli, že by titíž Iráčané, loajální Saddámovi, měli nejsilnější lobby ve Washingtonu, byli vrcholnými prezidentovými poradci pro národní bezpečnost a prakticky řídili ekonomickou politiku Spojených států. Žádný skutečný americký vlastenec, vědomý si této cizí nadvlády, by ji netoleroval.

Je snad taková situace méně tolerovatelná, když těmi muži a ženami nejsou Iráčané, ale fanatičtí sionisté, vychovávaní v katechismu protikřesťanské židovské nadvlády a oddaní nejrasističtějšímu národu na zemi?

Zdá se, že si tyto důležité otázky v Americe pokládá málokdo. Mlčení je však pochopitelné, protože jde o etnikum, které rozhoduje, jaké otázky budou položeny a jaká fakta budou americkému národu předložena. Je pochopitelné i vzhledem k reálné zkušenosti politických důsledků po vyřčení pravd o židovské nadvládě a moci. Lidé jako senátor William Fulbright, senátor Charles Percy, poslanec Paul Findley i já za svou otevřenost zaplatili vysokou cenu. Kongresman Findley napsal vynikající knihu, popisující neuvěřitelné zastrašování a umlčování těch, kdo se postavili proti izraelské lobby: *Dovolili si mluvit otevřeně*.[633]

Možná, že Židé mají právo snažit se ovlivňovat americkou vládu a její politiku. Ale my, naprostá většina amerického národa, máme právo požadovat, aby naše vláda byla „naše" a ne „jejich". Právo na sebevládu představuje základ všech politických svobod. Vláda,

---

[632] *The Times-Picayune*. (1998). Swiss banks, Holocaust survivors settle war claims. August 13. p. A-13.

[633] Findley, Paul (1989). *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby*. Chicago, Illinois: Lawrence Hill Books.

jednající proti nejlepším zájmům svého národa ve prospěch malé menšiny, se nazývá tyranie. Když jeden z mých přátel ve vlasteneckém hnutí vymyslel výraz *sionistická okupační vláda* neboli *ZOG*, považoval jsem ho za poněkud extrémní, ale po důkladném studiu jsem si uvědomil, že to je příznačný popis smutného stavu věcí ve Washingtonu.

Následující citát z izraelských novin *Maariv* by měl každého loajálního Američana zamrazit. Opakuji ho už potřetí a ve svém politickém životě to budu dělat pořád dokola, dokud americký národ nepochopí jeho závažnost:

Amerika už nemá vládu gojim [Nežidů], ale administrativu, v níž jsou Židé plnými partnery v rozhodovacím procesu na všech úrovních. Možná, že by aspekty židovského náboženského zákona v souvislosti s výrazem „vláda gojim" měly být přezkoumány, protože v USA to je zastaralý termín.[634]

Takže Amerika už nemá vládu „gojim" a jediný, kdo to veřejně říká, jsou sionističtí chlubilové, poučující své židovské bratry v Izraeli. Věřím, že stále existují miliony Američanů, kteří, kdyby měli možnost číst tyto řádky, by se rozzlobili stejně jako postava Howarda Bealeho ve filmu *Network*.[635] „Zbláznili by se" a udělali cokoliv, aby to další generace Američanů „už nemusela snášet".

Lidský instinkt, vedoucí k ochraně rodiny, rasy a národa, se nazývá vlastenectví. Nutí nás postavit se proti jakékoliv cizí skupině, usilující o kontrolu nad naší vládou, ať jsou to sionisté, Iráčané, Němci, nebo třeba, teoreticky, imaginární vetřelci z vesmíru. Tyto instinkty nejsou antisemitské, jsou prostě vlastenecké. Máme právo postavit se sami za *sebe* stejně, jako se Židé staví za *své*. V Americe a západním světě smí skutečné vlastenectví projevovat jen Židé – ti z nás, kdo se odváží své vlastenectví posunout za hranici radostných pocitů při sledování ohňostroje 4. července,[*] za to jsou tvrdě napadáni. Židé, kteří se snaží vládnout nad *ostatními* národy, za to nejsou nikdy odsuzováni, ale my Nežidé, kteří jen toužíme vládnout nad *svými vlastními* národy, jsme nálepkováni jako antisemité a nenávistníci. Toto pokrytectví zmizí teprve tehdy, až bude zlomen židovský smrtící stisk médií.

---

634 Bar-Yosef, Avinoam (1994). The Jews Who Run Clinton's Court. *Maariv*.

635 *Network*. (1976). Director: Sidney Lumet. Producer: Howard Gottfried. Screenwriter: Paddy Chayevsky. Editor: Alan Heim. United Artists-MGM.

* Státní státek v USA, Den nezávislosti; pozn. překl.

KAPITOLA 21:
KOŘENY ANTISEMITISMU

Antisemitismus je pochopitelná reakce na židovské nedostatky.
– Theodor Herzl, zakladatel moderního sionismu.
(Z jeho deníků, citováno Arthurem Kornbergem).[636]

Když jsem si začal být vědom existence židovského rasismu i jejich mocného vlivu ve vládě Spojených států a v amerických médiích, otevřeně jsem o tom mluvil. V hodině občanské výchovy na střední škole jsem poznamenal, že židovští byrokrati, kteří jsou strůjci americké politiky na Středním východě, jsou v potenciálním střetu zájmů. Učitelka ve snaze rychle mě odbýt řekla, že prezident je Nežid. Popsal jsem jí tedy působivý seznam důležitých vládních pozic v rukách sionistických Židů, kteří pravděpodobně staví zájmy Izraele před strategické zájmy Ameriky.

Učitelka, frustrovaná tím, že nemá argumenty k vyvrácení mých tvrzení, vypustila intelektuální atomovou bombu. „To je typ myšlení, který vedl ke smrti šesti milionů Židů," řekla. „Nechcete v nás vyvolat dojem, že jste antisemita, že ne?" Obvykle neposedná a hlučná třída se ztišila a já zmlknul. Bál jsem se být obviněn z antisemitismu. Co byl antisemitismus? Stal se ze mě antisemita prostě proto, že jsem byl proti elementům židovské nadvlády?

To odpoledne jsem šel do školní knihovny a našel si nějaké knihy o antisemitismu. Všechny napsali Židé a z toho, co jsem viděl, byla většina z nich sionisté. Vyhledal jsem si slovo antisemitismus ve čtyřech encyklopediích, jež jsem našel v policích knihovny, a zjistil jsem, že *všechny* čtyři články o antisemitismu napsali židovští autoři.

Jak dokládá populární *Microsoft Encarta Encyclopedia* od Funk and Wagnall, platí to dodnes. Autorem článku v *Encartě* o antisemitismu je Žid Nahum Norbert Glatzer, v židovské komunitě uznávaný vědec a autor naprosto rasistické a etnocentrické *Židovské historie*. *Encarta* nabízí také seznam doporučené literatury o antisemitismu. Uvádím ji zde:

Bein, Alex. *The Jewish Question: Biography of a World Problem*. Fairleigh Dickinson, 1990. Dějiny antisemitismu ve světě.

---

[636] Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. Bloomington: Indiana University Press. Citát z Herzlova deníku, 161.

Belth, Nathan, C. *A Promise to Keep: A Narrative of the American Encounter with Anti-Semitism*. Various publishers. Historické zprávy o antisemitismu v Americe a snaha Anti-Defamation League proti němu bojovat; pro širokou veřejnost.

Furet, François, ed. *Unanswered Questions: Nazi Germany and the Genocide of the Jews*. Schocken, 1989. Objektivní sbírka esejí, zabývajících se mnoha otázkami o nacismu a Židech v Evropě. ***(Objektivní? Je to všechno, jen ne objektivní.)***

Gerber, David A., ed. *Anti-Semitism in American History*. Illinois, 1986. Sbírka esejí, zaměřená na nepřátelství vůči Židům v Americe.

Katz, Jacob. *From Prejudice to Destruction: Anti-Semitism, 1700-1933*. Harvard, 1980, 1982. Doporučený historický přehled antisemitismu ve Francii, Rakousku, Německu a Maďarsku.

Lewis, Bernard. *Semites and Anti-Semites: An Inquiry Into Conflict and Prejudice*. Norton, 1987. Analýzy antisemitismu v islámském světě.

Poliakov, Leon. *The History of Anti-Semitism*. 3 v. Vanguard, 1964-75. V. 1, Christ to Court Jews; V. 2, Mohammed to Marranos; V. 3, Voltaire to Wagner; V. 4, Suicidal Europe, 1870-1933. Přeloženo z francouzštiny.

Reinharz, Jehuda, ed. *Living With Anti-Semitism: Modern Jewish Responses*. Brandeis Books/University Press of New England, 1987. Eseje o různých reakcích během 200 let, seřazené zeměpisně.[637]

Společné téma všech článků a knih židovských autorů, doporučovaných v encyklopedii, je naprosto jednoduché: Židé jsou po celou historii nevinné oběti zlých Nežidů. Ve stovkách občanských, státních a náboženských reakcí proti Židům, zmiňovaných těmito knihami, není ani náznak toho, že by Židé mohli udělat cokoliv špatného, co bylo příčinou těchto strašných reakcí. Křesťané, muslimové, zoroastristé,[*] pohané a další protivníci Židů jsou všichni motivováni náboženskou nebo etnickou netolerancí a nenávistí k Židům. Tyto knihy také tvrdí, že se nevinní Židé všeobecně stávají obětními beránky při sociálních a ekonomických problémech. Jen aby čtenář pochopil, že *Encarta* není výjimka, uvádím seznam doporučené literatury na konci článku o antisemitismu v *Grolier Encyclopedia*.[638] Článek napsal Erich Rosenthal a zřejmě vybral i doporučenou literaturu.

---

[637] *Microsoft Encarta 96 Encyclopedia*. (1993-1995). „Anti-semitism." Microsoft Corporation. Funk & Wagnalls Corporation.

[*] Zoroastrianismus, nověji pársismus, vznikl v 6.-7. století p.n.l. na území dnešního Íránu. Polyteistické náboženství, které přeje radostem života; pozn. překl.

[638] *Grolier's Encyclopedia*. Anti-Semitism.

Bibliografie:

Almog, Shmuel, *Anti-Semitism through the Ages* (1988);
Arendt, Hannah, *The Origins of Totalitarianism* (1951, repr. 1983);
Curtis, Michael, ed., *Anti-Semitism* (1986);
Katz, Jacob, *From Prejudice to Destruction* (1980) *in the Contemporary World* (1985);
Dinnerstein, Leonard, *Anti-Semitism in America* (1994, repr. 1995);
Gager, J. G., *The Origins of Anti-Semitism* (1983);
Gerber D. A., ed., *Anti-Semitism in American History*;
Poliakov, Leon, *The History of Anti-Semitism*, 4 vols.

Není tento seznam doporučené četby ekvivalentní doporučené četbě článků o arabsko-izraelském konfliktu, napsaných jen Palestinci nebo o antikomunismu, napsaných jen komunisty?

Někteří autoři dokonce navrhují, že vrozená židovská nadřazenost v inteligenci a morálce vyvolává žárlivost a nenávist Nežidů. Spousta knih o antisemitismu také uvádí, že antisemitismus je projev duševní nemoci, a že to je vrozený defekt Nežidů. V debatě nad téměř univerzálními, poslední 2 000 let často opakovanými názory Židů Glazer, Rosenthal a ostatní spisovatelé zapomněli na pár věcí. Nikdy ani nejmenším způsobem nenaznačili, že by Židé mohli být za opakované negativní reakce na ně alespoň částečně zodpovědní. Člověk by Židy na základě těchto knih ani nepodezíral, že měli nějaké netolerantní názory na křesťany a ostatní Nežidy. V každém konfliktu mezi Židy a Nežidy jsou bez výjimky Nežidé a křesťané popisováni jako zlí a Židé jako vzor dobra.[639] [640] [641] [642]

Glatzner, Rosenthal a ostatní židovští autoři mají jednostranný pohled. Ani jedna jejich kniha nezmiňuje, že negativní křesťanská reakce na judaismus vzešla ze židovské antikřesťanské rétoriky Talmudu, a z perzekuce raných křesťanů Židy jako Pavel (Saul) před jeho konverzí. Nenávistné protikřesťanské, židovské učení je mnohem starší než první protižidovské křesťanské spisy. Tento důležitý fakt žádný židovský autor nezmiňuje.

Čím víc jsem četl, tím víc jsem si uvědomoval, že tyto články a knihy, kritizující Evropany jako antisemity, jsou rasistické v tom nejhanlivějším smyslu slova. Popisovat lidi určité rasy jako vrozené psychotiky a vrahy

---

639 Heschel, Susannah. (1993). *Anti-Semites Against Anti-Semitism*. Tikkun, November/december. p. 52.
640 Endelman, Todd (1979). *The Jews of Georgian England, 1714-1830*. Philadelphia. p. 95.
641 Wisse, Ruth (1991). The Twentieth Century's Most Successful Ideology. *Commentary*. Vol. 91, #2. February. p. 33.
642 *Jerusalem Post*. (1990). Editorial. September 15. p. 24.

je skoro ta nejhorší věc, jakou kdo může o rase říct. A přesto mainstream židovských médií charakterizuje evropské křesťany přesně takto.

Takže takhle se mám dozvědět pravdu o antisemitismu, pomyslel jsem si. *Musí mi ji vysvětlit židovští šovinisté*. Pokud je taková logika správná, mohli bychom se také učit o druhé světové válce jen z nacistického hlediska, nebo historii palestinského národa jen podle následovníků Menachema Begina. Jak se někdo může dozvědět pravdu o příčinách křesťansko-židovského konfliktu četbou jen ze židovské strany problému nebo jen od nežidovských autorů, kteří podporují židovský pohled? Nežidovští spisovatelé se rychle naučili, že pokud má být jejich kniha přijata velkým nakladatelstvím, nebo recenzována ve skrz naskrz židovských *New York Times Book Review*, představuje přijetí židovského pohledu na věc velkou výhodu. Totéž platí, pokud se chtějí dostat do TV programů, jako Židy produkovaná *Today Show*. A, samozřejmě, aby se jejich knihy staly „doporučenou četbou" v encyklopediích, musí propagovat filosemitismus.

Proč není lidem umožněno slyšet z mainstreamových médií racionální názor, že antisemitismus byl často reakcí na židovský rasismus a misantropii? Samozřejmě, docházelo i k netolerantním výbuchům antisemitismu, při nichž trpěli nebo umírali nevinní Židé. Zároveň však musíme uznat, že na tom Židé mají dost velký podíl kvůli své protinežidovské netoleranci. O židovských excesech však nikdy nic neslyšíme. K ukončení opakujících se cyklů antisemitismu se musíme snažit pochopit jeho skutečné příčiny.

Je antisemitismus iracionální reakce, mající původ v duševní patologii jeho stoupenců, nebo má původ v pochopitelné reakci na židovské chování? Rozumné je se domnívat, že se židovský rasismus a antisemitismus po generace navzájem živily, až nakonec vyprodukovaly moderní hrůzy druhé světové války, holocaust a sionistický imperialismus. Pokud nepochopíme skutečné kořeny konfliktu mezi Židy a Nežidy, mohou ve 21. století vyústit v nelidské vyvrcholení.

Pro pochopení, co motivovalo Nežidy, aby stáli proti Židům jako skupině, je potřeba si uvědomit židovské vzorce chování, které Glatzner a ostatní odborníci na antisemitismus neberou v potaz. Takzvaní antisemité po staletí tvrdí, že Židé jako skupina mají disproporční zastoupení v nemorálních a vykořisťovatelských praktikách jako lichva, obchod s otroky, prostituce, podvodné obchodní intriky a různé další kriminální aktivity. Mnozí tvrdí, že Židé používají neetické obchodní praktiky a tajné dohody na získání kontroly nad obchodem. Antisemité tvrdí, že existuje mnoho historických příkladů, kdy Židé

ve svém hostitelském národu kolaborovali se zahraničním nepřítelem. Hlasy o neloajálnosti Židů zaznívaly už od jejich pobytu v Egyptě a pokračují dodnes. Nedávným příkladem je případ usvědčeného izraelského špiona, Jonathana Pollarda.

Nastal čas, abych se podíval na kořeny antisemitismu.

Náboženská netolerance nebo ekonomická žárlivost?

Když jsem se pustil do velkého množství materiálů na téma antisemitismus od populárních židovských autorů, objevila se dvě témata. První a nejpopulárnější téma zní, že antisemitismus pochází z nežidovského obviňování Židů za ukřižování Ježíše Krista. *Encarta Encyclopedia* uvádí: „Židé byli od čtvrtého století a možná ještě dřív považováni za vrahy Ježíše Krista." Další téma židovských a filožidovských spisovatelů zní, že antisemitismus vyrůstá z nežidovské žárlivosti na židovskou ekonomickou a společenskou úspěšnost. Židovský autor Arthur Hertzberg ukazuje, jakou má svalování antisemitismu na křesťanskou netolerantnost strategickou výhodu:

Obviňování křesťanstva a výhradně křesťanstva z většiny antisemitismu má pro Židy určité výhody. Jejich utrpení během staletí může být chápáno jako vznešené mučednictví; útoky na Židy by neměly být spojovány s jejich přesvědčením, kulturou nebo chováním, a v některých případech s jejich chybami, ale jen s jejich vírou. – Arthur Hertzberg[643]

Studium historických židovsko-nežidovských vztahů odhaluje, že obviňování Židů z ukřižování Krista hrálo ve starověkém i současném antisemitismu jen malou roli. Například biblické tvrzení o ukřižování Ježíše Krista Židy křesťanům nebránilo snažit se je obrátit na křesťanství a přivést do řad Církve. Křesťanská Církev na Židy evidentně nepohlížela jako na nenapravitelné kvůli činům jejich farizejských předků. Raní multietničtí křesťané byli proti Židům ne na základě rasy nebo etnika, ale především kvůli židovské víře a jejich praktikám. Pokud jde o náboženství, Židé jako skupina byli odmítáni v první řadě kvůli nevýslovně protikřesťanskému a protinežidovskému charakteru Talmudu a doprovodným protikřesťanským činům – ilustrovaným masovou perzekucí a vražděním křesťanů židovskou milenkou císaře Nerona, Popejou Sabinou.[644] [645]

---

[643] Hertzberg, A. (1993). *Is Anti-Semitism Dying Out?* New York Review of Books, XL (12), p. 51-57.

[644] Lewis, N. and Reinhold, M. (1955). *Roman Civilization: Sourcebook II: The Empire*. Harper Torchbooks: New York.

Židé v ostrém kontrastu k etnicky tolerantnějším křesťanům založili svůj odpor vůči Nežidům na rase. Zatímco se křesťané opakovaně snažili přimět Židy ke konverzi, Židé žádnou skutečnou snahu o konvertování křesťanů neměli. Místo toho konverzi stavěli překážky a ten malý počet Nežidů, který konvertoval, byl podle židovských zákonů označován za bastardy. Židovským kněží bylo zakázáno oženit se se Židovkou, která konvertovala a dokonce i s potomky konvertitů, což je politika, která ve skutečnosti platí dodnes.[646] V celé židovské historii v západní civilizaci neexistuje jediný nežidovský konvertita, který by se stal významným židovským vůdcem.

Křesťanství se vyvinulo z utlačované, nezralé víry ve státní náboženství Říma, a slovo Evropa se později stalo synonymem pro křesťanstvo. Jakmile si zajistilo svou vlastní moc, stalo se křesťanství tolerantnějším k ostatním vírám – i když je odmítalo. Nepřátelství vůči Židům se zakládalo na ekonomických, sociálních, etnických a politických otázkách a existuje množství důkazů, že tyto faktory dominovaly protižidovským náladám i v dobách náboženského klidu. Antisemitismus se historicky neomezoval jen na křesťany, ale nacházel smrtící vyjádření už v předkřesťanské éře a v mnoha nekřesťanských zemích. Náboženský antagonismus se často zdál být racionalizací ekonomického a sociálního nepřátelství.

Study affirms genetic link in Jewish priestly class

By MALCOLM RITTER
AP science writer

NEW YORK — Scientists have found fresh genetic evidence that Jews who consider themselves part of the priestly class known as Cohanim really are part of an unbroken line extending back thousands of years.

The Cohanim are said to be descended from Moses' brother, Aaron. Originally they had primary responsibility for offering sacrifices and serving as arbiters and mentors.

Today, in Orthodox and some other Jewish congregations, Cohanim are still accorded special duties and privileges. They are given the honor of reading first from the Torah during a service and presiding over a traditional ceremony for some first-born boys.

Cohanim aren't allowed to marry widows, divorcees or converts. Because of the Jewish belief that the Temple in Jerusalem will be rebuilt and that Cohanim will serve again as priests there, they try to remain spiritually pure. So they stay away from dead bodies, not attending funerals except for those of immediate family, for example.

Many Cohanim have surnames such as Cohen, Kahn, Kane or similar variations. But not all men with such surnames are Cohanim.

Last year, scientists who studied the Y chromosome in modern-day Cohanim reported evidence that the designation has been passed from father to son. The Y chromosome is inherited that way, making it useful for such studies.

More evidence appears in a new study, reported by Israeli and British scientists in today's issue of the journal Nature. They looked for variations in the Y chromosome from 306 Jewish men, including 106 self-identified Cohanim, from Israel, Canada and England.

Most Cohanim had the same version of the Y chromosome or close variants that differ because of random mutations. That shows there has been "reasonable adherence to the policy of father-son inheritance," said researcher David Goldstein of Oxford University.

By studying how long it would take for the variants to develop, researchers concluded the inheritance of Cohanim status has gone on longer than 700 years and maybe as long as 3,000 years, as tradition maintains.

The sample also contained 81 self-identified Levites, a designation that began with the Levi tribe after the Exodus and also is supposed to pass from father to son.

The study could not confirm that. The Levites showed too much variety in their Y chromosome variants. That could mean that non-Levite Jews took up the designation in the past, or that the original Levites had a lot of variety in their Y chromosomes, Goldstein said.

Rabbi Raphael Butler, executive vice president of the Orthodox Union, an umbrella organization of Orthodox congregations, said he doubted the study would affect the designations of Cohen or Levite today. But it's "enlightening" that the results agree with the Jewish tradition, he said.

Z Times-Picayune, 9. července 1998

Vyhledal jsem si práce o židovské otázce od velikánů evropské literatury, filozofie a vědy. Někdy jsem v knihovně strávil hodiny vyhledáváním slov „Židé“ a „judaismus“ v rejstřících knih velkých západních spisovatelů. Zjistil jsem, že mnozí říkali věci, které by dnes byly považovány za antisemitské. Není možné zde uvést všechny, ale patřili mezi ně Milton, většina papežů, Shakespeare, Kant, Goethe, Tolstoj, Dostojevský, Voltaire, Shaw, Emerson, Melville a Dickens. Dokonce i můj oblíbený americký autor, Mark Twain, o nich pronesl pár zajímavých komentářů. Většina poznámek o Židech v jeho článku

[645] Bishop, John (1964). *Nero: the Man and the Legend*. Robert Hale Limited: London.
[646] *The Times-Picayune*. (1988). Study Affirms Genetic Link in Jewish Priestly Class. July 9. p. A11.

v časopise *Harper* (1899) je vůči Židům extrémně lichotivá. Ale některé jeho části jsou dnes nepřijatelné.

Ve státech pěstujících bavlnu po válce prostí a nevzdělaní černoši pracovali pro bílé plantážníky za podíl na úrodě. Pak přišli ve velkém počtu Židé, založili na plantážích obchody, zásobovali černochy vším, co chtěli, na dluh a na konci sezóny se stali vlastníky celého černochova podílu na úrodě i části podílu z té příští. Běloši Židy nenáviděli už dlouho a je nepravděpodobné, že je černoši milovali...

Žid je z Ruska zákonem vypovězen. Důvod není tajný... Vždy byl připravený půjčit peníze na úrodu a dávat vodku a ostatní zboží na dluh, dokud úroda nevyrostla. Když přišel den vyrovnání, celá úroda byla jeho; a příští rok nebo ten další vlastnil usedlost, jako Josef...

V hloupé a ignorantské Anglii v době Jana se každý zadlužoval u Žida. Ten shromáždil všechny lukrativní podniky ve svých rukách; byl králem obchodu; byl připraven být nápomocen všemi ziskovými způsoby...

Náboženské předsudky mohou zodpovídat za jednu část [antisemitské zaujatosti], ale ne za zbylých devět.[647]

Židovští autoři mi umožnili lepší pochopení Židů než nežidovští. K mému překvapení židovské dějiny, které jsou určeny hlavně pro židovské oči, otevřeně zaznamenávají židovské ekonomické vykořisťování od dávných dob až do současnosti. Zjistil jsem, že pohled židovských historiků na věc je mnohem poučnější než u nežidovských autorů. Ti židovští nejsou nijak zaujatí a pokud ano, tak silně ve prospěch svých vlastních lidí, kteří byli jasně rasističtí. Mnoho z nich mělo téměř škodolibou radost ze svých finančních vítězství nad gojim.

Lichva

Židé jsou národ lichvářů... přechytračující lidi, mezi kterými nachází útočiště... Oni vytvořili slogan „ať si kupující dává pozor“, jejich nejvyšší princip při obchodování s námi. – Imanuel Kant[648]

---

[647] Twain, M. (1899). Concerning the Jews. *Harper's Monthly Magazine*. September.

[648] Rose, P. L. (1990). *Revolutionary Antisemitism in Germany, from Kant to Wagner*. Princeton, New Jersey: Princeton Unioversity Press. p. 7.

Filozof Imanuel Kant nebyl první člověk na Západě, který obvinil Židy, že jsou národem lichvářů a jejich ekonomické praktiky jsou často vykořisťovatelské. Už od pobytu Izraelitů v Egyptě nežidovští politici, teologové a kronikáři mluvili o židovské lakotě a vykořisťovatelských praktikách. Dokonce i Shakespeare zvěčnil židovského lichváře v *Kupci benátském* v postavě Shylocka, který od křesťana, jenž nemá na zaplacení dluhu, požaduje „libru masa". Existuje řada příkladů středověkých vlád, získávajících velká procenta svých příjmů z daní ze zisků židovské lichvy. V diaspoře (mimo Palestinu) je modelem Žid, pracující pro nežidovské krále a vlády jako výběrčí daní, a když se vyčerpaly, tak jako vykonavatel cizí okupační vlády.

Zemědělství a hospodaření už ze své podstaty vyžaduje periodické finanční injekce. Choroby, zamoření škůdci a přírodní pohromy mohou vydat ty, kdo pěstují plodiny nebo chovají zvířata, na milost těm, kdo mají hotovost k půjčení. To obzvlášť platí pro ty, kdo mají jen o něco víc, než stačí k vlastnímu uživení, což se od dávných dob až do moderní éry týkalo většiny lidí. Historicky takový potřebný kapitál někdy poskytovali sousedé nebo vládní úřady, častěji však jeho potřeba zůstala nevyslyšena a pak nastaly časy utrpení a bídy. Kapitál je v každém obchodu rozhodující pro zlepšení nemilosrdných cyklů prosperity a recese. Do této ekonomické nejistoty vstupuje židovský půjčovatel peněz, mnohem obratnější a zkušenější v manipulaci s měnou a zlatem než jeho zákazníci.

Až do poměrně nedávné doby existovala jen malá regulace praktik při půjčování peněz, což poskytovalo mnoho příležitostí k bezohlednosti. Mělo by být ujasněno, že výraz *lichva* neznamená spravedlivý a přiměřený úrok, ale *přemrštěný* úrok. Lichva je to, co bychom dnes nazvali loan sharking (žraločí půjčování) – s přehnaným úrokem a kombinovanými úrokovými sazbami.

Lichva ***podstatné jméno***

1. Půjčování nebo praktiky půjčování peněz na přehnaný úrok.
2. Přehnaná úroková míra, zejména vyšší než zákonná úroková míra.
3. Úrok zaplacený za použití peněz.

Loansharking ***podstatné jméno***

Praktika půjčování peněz s přehnanou úrokovou mírou.

Random House Webster's Unabridged Electronic Dictionary 1996

Židé si byli vykořisťovatelské povahy svých lichvářských praktik vůči Nežidům vědomi. Maimonides, který je považován za největšího evropského židovského učitele, napsal ve své významné knize *Opakování zákona*:

Je dovoleno půjčit si od pohana nebo cizího usedlíka a půjčit mu na úrok. Neboť je psáno: *Svému bratru na úrok půjčovat nesmíš* (Deut. 23:20)[649] – tvému bratru je to zakázané, ale zbytku světa je to dovolené. Vskutku, půjčovat pohanovi na úrok je pozitivní přikázání. Neboť je psáno: *Cizinci můžeš půjčovat na úrok* (Deut. 23:21).[650] (*The Code of Maimonides, Book 13, The Book of Civil Laws, ch. V:1, 93*).[651]

***Nesek* („kousavost", lichva) a *marbit* („zvětšování", úrok) jsou jedno a to samé... Proč se to jmenuje nesek? Protože ten, kdo ji provozuje, kouše svého bližního, způsobuje mu bolest a jí jeho maso. (*The Code of Maimonides, Book 13, The Book of Civil Laws, ch. IV:1, 88-89*).**

Lichva, praktikovaná Židy ve středověkém světě, je podle moderních standardů zločinná.

- **V *Historii Židů v Anglii* Cecil Roth odhaluje, že Židé účtovali úroky mezi 22 a 43 procenty.[652] V severní Francii byly roku 1206 úrokové sazby omezeny na 43 procent. Úřady se tak snažily snížit běžnou sazbu 65 procent plus navýšení.[653]**
- **Bernard Weinryb v knize *Židé v Polsku: Sociální a ekonomická historie židovské komunity v Polsku v letech 1100 až 1800* ukazuje podobné sazby v Polsku ve 14. a 15. století.[654]**
- **Židovský autor A. A. Neuman v knize *Židé ve Španělsku: Jejich politický a kulturní život ve středověku* z roku 1942 píše, že úřady v Kastilii dovolily Židům účtovat úrok jednu třetinu (33 procent). Když zemědělci v Cuence během hladomoru roku 1326 zoufale potřebovali koupit osivo, Židé odmítli půjčovat peníze za menší úrok než 40 procent.[655]**

---

649 Deut. 23:20.

650 Deut. 23:21.

651 *The Code of Maimonides*, ed. L. Nemoy. (1965). Yale Judaica Series. New Haven, Connecticut: Yale University Press.

652 Roth, C. (1978). *A History of the Jews in England*, 3rd edition. Oxford: The Clarendon Press.

653 Chazan, R. (1973). *Medieval Jewry in Northern France: A Political and Social History*. Baltimore: The Johns Hopkins University Press.

654 Weinryb, B. D. (1972). *The Jews of Poland: A Social and Economic History of the Jewish Community in Poland from 1100 to 1800*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.

655 Neuman, A. A. (1969). *The Jews in Spain: Their Political and Cultural Life During the Middle Ages*; Vols. I & II. New York: Octagon Books. (Originally published in 1942).

Nejdůležitější historický dokument ze středověké Anglie a možná i v historii západní civilizace, *Magna Carta* (odhalující jejich obvyklé chování), stanoví, že na pozůstalost mají před židovskými věřiteli v první řadě nárok vdovy a sirotci.[656]

V knize *Sociální život Židů v severní Francii v XII.-XIV. století, jak se odráží v rabínské literatuře této doby*, Louis Rabinowitz píše, jak židovští lichváři považovali své povolání za mnohem výnosnější než zemědělství nebo řemeslo.[657] Mnozí židovští historici zdokumentovali obrovské bohatství, které Židé nahromadili díky lichvě. Rabinowitz například uvádí, že ve Francii roku 1221 činily daně ze židovské lichvy víc než zbytek obvyklých královských příjmů dohromady. Král Ludvík IX., který důrazně odsuzoval Talmud, byl židovským ekonomickým predátorstvím znepokojen. V roce 1254 Židům zakázal půjčovat peníze a nařídil, aby se živili obchodem a manuální prací. Achille Luchaire jako ilustraci všeobecného dopadu židovské lichvy ukazuje, že ve středověké Evropě bylo kvůli dluhům u Židů zavřeno dokonce i mnoho kostelů a klášterů.[658]

Jacob R. Marcus, jeden z předních světových židovských historiků ve svém článku „Židé" v *Encyclopaedia Britannica* uvádí, že „oběžné bohatství země bylo absorbováno Židy, kteří ho pravidelně chrlili do státní pokladny".[659]

Nežidovská opozice vůči židovským predátorským aktivitám, zdaleka ne vždy patologická a nenávistná, byla mnohem častěji racionální a ulehčující. Dnes je loansharking považován za zhoubnou aktivitu, zasluhující trestní stíhání. Také je prokázáno, že ve společnostech, které takovéto aktivity omezily, se utlumil i antisemitismus. Davidson cituje dva šlechtice z Benátek 16. století, kteří říkají, že půjčování peněz je způsob, jakým Židé „sužují a pohlcují lid našeho města".[660] Benátské úřady nakonec stanovily přesná omezení židovských ekonomických aktivit, včetně maximálního pětiprocentního úroku na půjčkách.[661] Brian Pullen cituje rabína z této doby, který po objasnění příčin antisemitismu v jiné části říká:

---

656 Baldwin, J. W. (1986). *The Government of Philip Augustus: Foundations of French Royal Power in the Middle Ages*. Berkeley: University of California Press.

657 Rabinowitz, L. (1938). *The Social Life of the Jews of Northern France in the XII-XIV Centuries as Reflected in the Rabbinical Literature of the Period*. London: Edward Goldston Ltd.

658 Luchaire, A. (1912). *Social France at the Time of Philip Augustus*. New York: Frederick Ungar.

659 *Encyclopaedia Britannica* (1952). Vol. 13. Jews. p. 57.

660 Davidson, N. (1987). The Inquisition and the Italian Jews. *Inquisition and Society in Early Modern Europe*. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.

661 Haliczer, S. (1987). *Inquisition and Society in Early Modern Europe*. Trans. S. Haliczer. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble.

Lichva je se všemi nařízeními města činí nepopulárními mezi menšími řemeslníky i šlechtici a velkými muži s majetkem. To je důvod, proč Židé na mnoha místech nepřebývají. Ale v Benátkách tyto okolnosti nenastaly. Tam je úroková míra jen 5 procent a banky jsou zakládány ku prospěchu chudých, ne kvůli zisku bankéřů.[662]

Arthur Kornberg v knize *Theodor Herzl: Od asimilace k sionismu* rozsáhle cituje zakladatele moderního sionismu, Theodora Herzla – včetně fascinujících částí jeho deníku. Herzl píše, že antisemitismus, vyrůstající ze židovské finanční nadvlády, je naprosto pochopitelný a tvrdí, že „člověk nemůže očekávat, že se většina ‚nechá podrobit' dříve opovrhovanými outsidery, kteří se sotva osvobodili z ghetta".[663] V další části Herzla cituje, jak říká, že Židé jsou vychováváni k tomu být „pijavice", které vládnou „strašlivou finanční silou" a jsou „národ uctívající peníze, neschopný pochopit, že člověk může jednat i z jiných motivů, než jsou peníze".[664] Herzl to komentuje: „Shledávám antisemity být v plném právu."[665]

Moderní židovští pisatelé o antisemitismu nikdy neuznají možnost, že Nežidé mají základní právo bránit se před „strašlivou" židovskou finanční silou, a že by antisemitismus mohl být „jejich plným právem". Kdyby Nežid označil židovské finanční predátory za „pijavice" – ačkoliv je tak označil jeden z prominentních sionistů –, určitě by byl nazván antisemitou.

Je se co divit, že i tak ohleduplný křesťan jako svatý Tomáš Akvinský, který je uznáván za velkého zastánce lásky a dobroty, rovněž vystupoval proti židovským lichvářským praktikám?

Židům by nemělo být dovoleno ponechat si to, co od ostatních získali lichvou; bylo by nejlepší, kdyby byli donuceni pracovat, aby si vydělávali na živobytí místo nicnedělání a lakoty. – Svatý Tomáš Akvinský, scholastický filozof 13. století.[666]

Když jsem toho o židovské historii přečetl víc, dozvěděl jsem se, že lichva byla jen jedna z mnoha dravých finančních praktik v obchodním odvětví, které podněcovaly odpor v křesťanské společnosti.

---

662 Pullan, B. (1983). *The Jews of Europe and the Inquisition of Venice, 1550-1670*. London: Basil Blackwell. p. 159.

663 Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. Bloomington: Indiana University Press. Citát z deníku. p. 183.

664 Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. p. 161-162.

665 Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. p. 183.

666 Aquinas, Thomas. *On the Governance of the Jews*.

Židovské komerční aktivity

Lichva představovala největší zdroj židovské moci a jistě tvoří zdroj židovských bankovních rodin, které vládly Evropě stovky let, ale Židé měli zisky i z mnoha jiných aktivit, jak chvályhodných, tak opovržení-hodných.

Zatímco židovské náboženství učí zákazu lichvy vůči bližním Židům jako škodlivému chování, doporučuje Židům používat lichvu vůči Nežidům. Tentýž princip se táhl jakoukoliv ekonomickou soutěží mezi Židem a Nežidem. Finanční prozíravost, kombinovaná se silnou skupinovou soudržností a ekonomickou strategií, poskytovala silnou zbraň v boji o komerční nadvládu nad Evropou a později Amerikou. To, že Židé praktikovali dvojí morálku – altruistickou pro sebe a dravčí pro Nežidy –, přispělo k jejich ekonomické nadvládě i v těch nejobyčejnějších obchodních snaženích.

Mnoho těch nejnehoráznějších praktik odsoudil (židovský) frankfurtský synod roku 1603 za účelem zabránit *hillul hashem* (zneuctívání židovského náboženství). „Ti, kdo podvádí Nežidy, znesvěcují jméno Páně mezi Nežidy.“[667]

Tento výrok často citují ti, kdo popírají protinežidovská finanční opatření jako typická pro minulost. Nicméně následující rabínská odpověď objasňuje tento problém jako výsledek diskuse mezi dvěma Židy, kteří se hádají o kořist, získanou podvedením Nežida. Znamená to, že vykořisťování a podvádění Nežidů je povoleno, pokud nedojde k *hillul hashem*; to jest pokud čin nepoškodí Židy jako skupinu. Jacob Katz říká: „Etické normy aplikovali jen sami na sebe.“[668] Stejně jako bylo morálně špatné praktikovat lichvu na bližním Židovi a morálně správné lichvařit s Nežidy, tak bylo pro Židy morálně etické usilovat neetickým způsobem o zisk nad Nežidem, pokud tím nebyla poškozena židovská komunita.

Následující pasáž ze zásadního Maimonidesova díla *Opakování zákona* jasně ukazuje dvojí ekonomickou morálku v obchodních záležitostech. Neměli bychom zapomínat, že Židé považují Maimonidese za svého největšího filosofa v době osvícenství.

---

667 Finkelstein, L. (1924). *Jewish Self-Government in the Middle Ages*. Westport, Connecticut: Greenwood Press. p. 280.

668 Katz, J. (1961). *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York. The Free Press of Glencoe. p. 24.

Pohan nemůže vznést obvinění z podvodu, protože je řečeno „*svému bližnímu*“ (Lev. 25:14).[669] Když však pohan ošidí Izraelitu, musí přeplatek vrátit podle našich zákonů, protože práva pohana nesmí převyšovat práva Izraelity. (The Code of Maimonides, Book 12, The Book of Acquisition).[670]

Židovské učení přikazovalo Židům pomáhat svým bratrům a nekonkurovat si ve snaze využívat Nežidy. Jacob Katz odhaluje velké množství židovské literatury, zakazující konkurenci mezi Židy. Bylo jim zakázáno plést se do monopolů, kontrolovaných ostatními Židy, a dávat vyšší nabídky než kolegové Židé. Měli vždy spolupracovat s ostatními Židy proti nežidovské konkurenci, aby „neztráceli peníze Izraele“.[671]

Je těžké zveličovat, jak velký dopad na komerční podnikání měla židovská ekonomická solidarita a – když to považovali za nezbytné – ekonomický bojkot nebo nepřátelství. V kapitole o mediální kontrole jsem mluvil o koordinovaném židovském převzetí Nežidy vlastněných novin *Times-Herald* ve Washingtonu, které provedli tak, že židovští inzerenti a agentury *Herald* v tichosti opustili, což vedlo k jejich zadluženosti, a když noviny přešly bezpečně do židovských rukou, zase se vrátili. Takováto skupinová taktika může mít obrovský dopad na téměř jakékoliv obchodní podnikání.

Vezměme si například, jaký vliv má vláda na skoro každou velkou korporaci v Americe. Klíčoví úředníci mohou ovlivnit vládní kontrakty, ekologické dohody, občanská práva, daňovou zátěž a regulace v odvětvích jako potraviny a léky. Pokud je židovský vládní úředník nepřátelsky zaměřen vůči nějaké společnosti – nebo v ní má vlastní zájem –, samozřejmě může zásadním způsobem ovlivnit její finanční zdraví. Když má Žid ve velké korporaci právo nakupovat, může si vybrat, zda koupí produkt od nežidovské firmy nebo jiné, vlastněné Židy. Jeho rozhodnutí bude mít vážný dopad, dobrý nebo špatný, na obě dvě firmy. Nežid si v těchto případech zvykl uvažovat tak, že každý musí být posuzován na základě svých kvalit a bylo by nemorální mít předsudky na základě rasy. Kromě toho je učen, že jeho primárním úkolem je dobro firmy nebo vládní agentury, pro kterou pracuje. Žid je naopak od raných let učen uvažovat v rámci dobra své skupiny a nežidovského zrádcovství od faraóna po Hitlera. Lze se divit, že si

669 Lev. 25:14.

670 *The Code of Maimonides*. (1965). Ed. L. Nemoy. Yale Judaica Series, New Haven, Connecticut: Yale University Press. Ch. XII:1. p. 47.

671 Katz, J. (1961). *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York. The Free Press of Glencoe. p. 61.

židovský manažer vybere k uzavření kontraktu židovskou firmu nebo Žida na důležitou výkonnou pozici? Takové akce se mohou zdát altruistické, ale také slouží ku vlastnímu prospěchu, protože ví, že když v případě možnosti pomůže kolegovi Židovi, příště může stejnou pomoc očekávat i on sám.

V historii existuje mnoho příkladů „týmového úsilí" za účelem získání ekonomické a politické výhody. Roth pojednává o jmenování židovského marrana, Diega Ariase Davilii, v 15. století ve Španělsku státním pokladníkem.[672] Výrazy „marran" a „novokřesťan" se používají k označení Židů, kteří falešně konvertovali na křesťanství a dál potají praktikovali judaismus.[673] Roth uvádí, že mnoho „novokřesťanů" díky Daviliově vlivu povýšilo do vysokých pozic. Také ukazuje, že marrané kontrolovali veškerý import a export v Novém světě, stejně jako distribuci tohoto zboží ve Španělsku. Pokud má Roth pravdu a Židé jako uzavřený syndikát v této době kontrolovali veškerý obchod, nezpůsobilo by to nepřátelství nežidovských obchodníků?

Židé v celé Evropě využívali společný jazyk a organizace k získání konkurenční výhody nad křesťany a muslimy v oblasti Středozemí. Stanford Shaw ve své knize *Židé v Otomanské říši a turecké republice* ukazuje, jak Židé používali systém směnek uznávaných jen židovskými obchodníky a bankéři, což jim poskytovalo konkurenční výhodu.[674]

Gershon Hundert ve své studii v polském Opatowě v 17. a 18. století, nazvané *Židé v polském uzavřeném městě: Případ Opatowa v osmnáctém století*[675] ilustruje, jak Židé dominovali komerčnímu životu. Byly zde stálé stížnosti, že Židé odmítají vstupovat do řemeslných cechů, že kontrolují obchod a ceny surovin, že do města dováží hotové zboží, čímž berou práci místním křesťanským řemeslníkům, že nenakupují u křesťanských obchodníků, a že naprosto vytlačili křesťany z obchodu, takže křesťanští obchodníci museli odejít jinam.[676] Hundert píše, že „židovská nadvláda v obchodě ve městě... byla téměř úplná".[677] Rovněž poznamenává, že Židé ovládali všechny fáze obchodu s alkoholickými nápoji, včetně jejich výroby, distribuce a prodeje.

---

672 Roth, C. (1974). A History of the Marranos, 4th ed. New York: Schocken Books.

673 Random House Unabridged Webster's Electronic Dictionary. Marrano.

674 Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press.

675 Hundert, G. D. (1992). *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteenth Century*. Baltimore: John Hopkins University Press.

676 Hundert, G. D. (1992). p. 54.

677 Hundert, G. D. (1992). p. 57.

Někteří židovští autoři píší, že židovští odboroví vůdci v Americe byli smířlivější k vedení, pokud většina členů jejich odborů byla nežidovská.[678] Pokud je to pravda, tak se dá předpokládat, že židovské firmy dostávaly výhodnější pracovní smlouvy než nežidovské. Lze tak snadno vidět silné zvýhodnění takových firem oproti svým nežidovským konkurentům. Existuje řada způsobů, jak může soudržná a loajální skupina narušit a nakonec zvrátit údajně svobodné trhy.

Banky a burzy

Nejpřednější bankéřskou rodinou za posledních 200 let jsou Rothschildové. Ti založili nejsilnější bankovní domy v Evropě. Zakladatel domu Rothschildů, Mayer Amschel Rothschild, se narodil roku 1743 v německém Frankfurtu nad Mohanem. Nejprve studoval na rabína a poté se rozhodl přejít do oboru půjčování peněz a finančnictví. Během napoleonských válek se stal finančním agentem britské vlády a založil největší bankovní domy v Evropě. Jeho synové odešli do hlavních měst v kontinentální Evropě a zakládali tam bankovní domy.

Četl jsem o Rothschildech jednu velmi lichotivou knihu, v níž byl popsán příběh nejslavnějšího finančního tahu Mayera Amschela. Obchodníci na londýnské burze se v době velké bitvy mezi Napoleonem a Wellingtonem u Waterloo obávali možnosti Napoleonova vítězství. Amschel na tuto důležitou bitvu pohlížel jako na jedinečnou obchodní příležitost. Věděl, že pokud Napoleon zvítězí, burza se zhroutí a pokud prohraje Francie, obchod strmě vzroste. Amschel tedy vymyslel systém, díky kterému se výsledek bitvy dozví dřív než kdokoliv jiný. Použitím poštovních holubů nad pevninou a loďmi se signálními lucernami v rozestupu asi jednu míli napříč celým kanálem La Manche se o Napoleonově porážce dozvěděl jako první. Jeho společníci pak vypustili falešnou zprávu, že Napoleon zvítězil. Tato lež vedla ke zničujícímu pádu londýnské burzy. Hodnotné akcie se prodávaly za pár centů. Amschel a jeho židovští kolegové, kteří věděli, že Anglie ve skutečnosti zvítězila, skoupili akcie za almužnu. Když se londýnský trh dozvěděl o britském vítězství, akcie obrovsky stouply na ceně.

Kniha Rothschildův podvod prezentovala jako chytrý a obdivuhodný. Člověk se ale musí na chvíli pozastavit a zamyslet nad ztraceným bohatstvím – léta získávaným tvrdou prací a tvořivostí –, které bylo jeho tvůrcům doslova ukradeno, a nad zničenými životy. Myslel si snad

[678] Liebman, A. (1979). *Jews and the Left*. New York: John Wiley & Sons. p. 267-268.

autor, že ono obrovské bohatství jednoduše vzniklo ze vzduchu? Zajímalo ho, že ty peníze pocházely nejen od zakladatelů a vůdců firem, ale také z tvrdé práce tisíců dělníků? Tato zlodějna ovlivnila platy, pracovní podmínky, zaměstnanost a mnoho dalších faktorů. Za Rothschildův podvod nakonec musely zaplatit vysokou cenu statisíce lidí.

Mayer Amschel použil obrovské bohatství, získané intrikou z Waterloo, (mimo jiné) k tomu, aby jeho pět synů, Amschel, Salomon, Nathan, Karl a James založilo své bankovní domy po celé Evropě. Jak jsem už probral v kapitole o ruské revoluci, Rothschildové bez váhání používali své obrovské bohatství k ovlivňování států ve prospěch židovských zájmů, jako když Rusko dozrálo k revoluci kvůli jejich zrušení půjček na protest proti carským májovým zákonům.[679] Nečestně nabyté bohatství rodině Rothschildů také zajistilo první židovské křeslo v britském parlamentu a dokonce členství mezi britskou šlechtou. Kombinovanou mocí vlastních velkých bank a ostatních Židy vlastněných bank mohli doslova srazit ekonomiku státu na kolena. Díky ovládání mezinárodního bankovnictví si mohli určovat vlastní finanční podmínky pro po penězích lačných státech a hromadit ještě větší bohatství.

Díky konkurenční výhodě Rothschildovských mezinárodních kontaktů Židé ovládli soukromé bankovnictví v celé Evropě. Například v Prusku koncem 19. století téměř neexistovaly žádné nežidovské bankovní firmy. V Berlíně bylo roku 1923 celkem 150 židovských bank a jen 11 nežidovských.[680] [681]

Na burzách po generace používali podobné intriky jako Rothschild u Waterloo, až nakonec centrum světového obchodu, Wall Street, ovládly židovské akciové a investičně-bankovní operace. V knihách *Náš zástup* a relativně nedávno vyšlé *Nový zástup: Výměna židovské stráže na Wall Street* židovští spisovatelé Judith Ehrlichová a Barry Rehfeld podlézavě popisují ohromující židovské převzetí moci v americké ekonomice.[682] [683] Ivan Boesky a Michael Milken, kteří ukradli skoro dvě miliardy dolarů, jsou prakticky chváleni za svou chytrost a znalost trhu.

---

679 *Encyclopaedia Britannica*. (1947). Vol. 2. p. 76.

680 Mosse, W. E. (1987). *Jews in the German Economy: The German-Jewish Economic Élite 1820-1935*. Oxford, U.K.: The Clarendon Press.

681 Gordon, S. (1984). *Hitler, Germans and the „Jewish Question"*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.

682 Birmingham, Stephen (1967). *Our Crowd: The Great Jewish Families of New York*. New York: Harper & Row.

683 Ehrlich, J. and Rehfeld, B. (1989). *New Crowd: Changing of the Jewish Guard on Wall Street*. Boston: Little, Brown & Company.

Když jsem byl na střední škole, otec skromně investoval do akcií. Jeho makléř byl politicky konzervativní Žid R. Newmann z firmy Kohlmeyer & Company. Já jsem u Newmanna dostal práci „vyhodnocovat křivky“ – což je výraz pro mapování akcií a komodit. V době, kdy jsem tam pracoval, jsem byl rasově uvědomělý, ale jen málo zběhlý v židovské otázce. Měl jsem ho rád a Newmann měl vždy po ruce trefnou hlášku proti nejnovějším pobuřujícím požadavkům černošského hnutí. V obchodu vydělal jmění a když jsem pro něj pracoval, objevil jsem skutečné tajemství vydělávání peněz a důvod, proč Židé ovládají makléřský průmysl.

Newmann si neustále telefonoval s kolegy Židy v New Yorku, Chicagu a Washingtonu. Každý člen tohoto jeho okruhu znal další Židy i pár Nežidů v obchodu, vládě a médiích a na rozhodujících místech na trhu. Newmann během rozhovorů často používal slova, kterým jsem nerozuměl: byla v *jidiš*. Občas po takovém telefonátu rychle napsal příkaz ke koupi balíku akcií nebo zboží a poslal mě za asistentem, aby to vyřídil. Vzpomínám si na časté transakce, které mu vynášely desetitisíce dolarů čistého. Zeptal jsem se ho, jaké je jeho tajemství a on odpověděl, že žádné nemá. „Informace,“ řekl, „tak vyděláš na trhu skutečné peníze. Musíš dostat informace dřív, než se dostanou k davu. Jakmile jsou v novinách, je už pozdě.“

Vychloubáním se tichému středoškolákovi se necítil nijak ohrožen a já jsem poslouchal a spoustu se toho dozvěděl.

„Vezmi si vládu,“ řekl. „Představ si, že znáš někoho ve Federální rezervě, kdo má interní informaci, že Arthur Burns plánuje zvýšit úrokovou sazbu. Konec konců, někdo to musí vědět dřív, než se to dozví svět. Co bys udělal na trhu s cennými papíry nebo, ostatně, na tuctu dalších trhů, které jsou extrémně citlivé na změny úrokové sazby? Nebo kdybys znal někoho na ministerstvu obrany a on věděl, že Lockheed nebo McDonnell-Douglas dostane smlouvu na nové stíhačky. Podívej, někdo to musí vědět předem. Myslíš, že by se na tom dalo vydělat? Nebo kdybys věděl, kde bude otevřena nová vojenská základna. Myslíš, že by se dalo slušně vydělat na realitách? Nebo řekněme, že znáš někoho na ministerstvu spravedlnosti, kdo ti řekne, že zahájí antimonopolní řízení s IBM. Když se ta zpráva dostane ven, co to udělá s akciemi? Koupil bys akcie IBM? A nejsou to jen vládní informace, co ti může přinést královské výkupné. Například, kdybys měl přítele v IBM a věděl dřív než kdokoliv jiný, že se IBM chystá uzavřít smlouvu na počítačové skříně za statisíce dolarů s nějakou malou

firmou, co myslíš, že by se stalo s do té doby levnými akciemi takové firmy? Existuje milion způsobů, kdy informace znamená peníze."

Zeptal jsem se ho, zda insider trading* není nezákonné a on odpověděl: „Stejně tak by mohli udělat nezákonným dýchání." Tvrdil, že technicky vzato to nezákonné je, ale je téměř nemožné to dokázat – a že to dokonce ani nikdo neprošetřuje, kromě těch nejkřiklavějších případů, kdy jde obvykle o obrovské částky.

O několik let později vedla taková manipulace s obrovskou sumou peněz k největšímu skandálu na akciovém trhu v dějinách. Dennis Levine, Ivan Boesky, Martin Siegel a Michael Milken byli v roce 1986 obviněni z inside tradingu akcií a cenných papírů v ceně miliard dolarů. Boesky se přiznal a zaplatil pokutu 100 milionů dolarů. O miliony víc nakonec zaplatil Milken, který z toho i po všech pokutách, soudech a nějaké době ve vězení stále vyšel jako velmi bohatý člověk. V roce 1987 vydělal 550 milionů díky svým aktivitám o rok dřív – víc než vydělaly všechny firmy ze seznamu 500 nejbohatších podle magazínu *Fortune*, kromě 41 těch nejlepších. Levine, Boesky, Siegel a Milken se provinili největším finančním podvodem od doby Rothschildovy zlodějny na anglickém burzovním trhu. Rovněž by mělo být uvedeno, že se svými židovskými právníky a soudci dostali za svůj obrovský zločin jen mírné tresty ve věznicích s nejmenší ostrahou.

Je poučné sledovat, jak na Boeskyho aféru reagovaly židovské mocenské struktury. Někteří přední židovští vůdci, včetně Laurence Tische (který se v minulosti stal ředitelem CBS), Felixe Rohatyna (nynějšího amerického velvyslance ve Francii) a Davida Gordise, výkonného viceprezidenta Amerického židovského výboru, se společně sešli, aby napravili způsobené škody. *Palm Beach Jewish World* citují rabína Gordise, jak říká, že kvůli těmto zatčeným bude na Židy pohlíženo jako na „vykořisťovatele ekonomiky a spekulanty".[684]

Pokud měl můj přítel Newmann pravdu a v moderní tržní ekonomice se interní informace rovná penězům, co to znamená pro nejsoudržnější a nejorganizovanější skupinu na světě? Mnozí mladí Židé jsou od raného věku ve financích tak zběhlí jako je mnoho nežidovských dětí zběhlých ohledně hlavních hvězd týmů ve finále play off amerického fotbalu nebo baseballu. Ivan Boesky je výjimečný jen velikostí své krádeže. Interní informace představuje obrovskou moc v rukách lidí, kteří ví, jak ji použít. Ať jde jen o obchod na nároží nebo na celém světě, je to ta největší zbraň v ekonomické válce. Kořistí

* Nedovolené užívání vnitřních informací firmy pro zisk v obchodování; pozn. překl.

684 Schwartz, M. (1987). Irangate and Boesky Affair Worrisome to Jews. *Palm Beach Jewish World*. January 30.

v této válce není jen luxus, který si můžete za peníze koupit, ale i enormní politická a mediální moc, jíž si můžete koupit také.

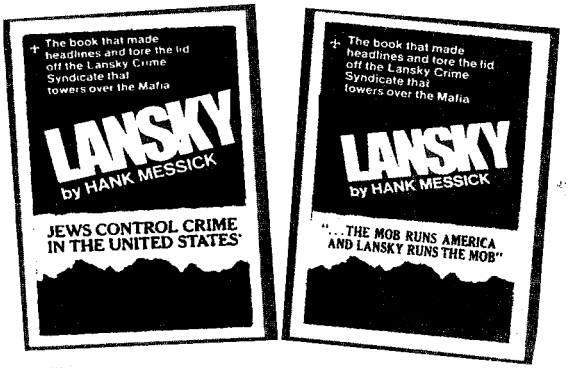
Kriminální chování

Vyrůstal jsem na filmech. Nikdy jsem nezapomněl jít na sobotní odpolední promítání a během dlouhých let byly filmy má hlavní forma zábavy. Mé představě večera venku stále odpovídá večeře a film. Ze stovek filmů, co jsem za ta léta viděl, mám mnoho vzpomínek na gangsterky. Díky těmto filmům a mnoha novinovým i časopisovým článkům a románům jsem si dlouho spojoval organizovaný zločin s Italy – konkrétně se sicilskými Američany. To je běžná asociace. Když se řekne gangster, skoro každý si představí člověka s italským vzhledem a přízvukem.

Na střední škole jsem narazil na článek Vražda, a.s. o obrovském zločineckém syndikátu z New Yorku, který byl jednou z nejhorších a nejmocnějších zločineckých organizací v historii Spojených států. Specializovali se na nájemné vraždy a všechny druhy kriminální činnosti. Zanechali po sobě stovky mrtvých a ukradli desítky milionů dolarů. Organizaci pomáhal rozbít Thomas Dewey (pozdější prezidentský kandidát). Obsazení Vražda, a.s. mě ohromilo, protože to skoro všichni byli Židé. Její původní členové se stali vůdci organizovaného zločinu v 80. letech a byl mezi nimi i zločinecký šéf Meyer Lansky.

Výmluvné obsazení Vražda, a.s.		
Al GLASS	Carl SHAPIRO	„Nig“ ROSEN
Max „The Jerk“ GOLOB	Irving „Chippy“ WEINER	„Fat Sidney“ BLATZ
„Abbadabba“ BERMAN	„Waxey“ WECHSLER	Allie „Tick Tock“ TANNENBAUM
Bo WEINBERG	„Tootsie“ FEINSTEIN	Max SHAMAN
Emanuel „Mendy“ WEISS	Hyman KASNER	„Happy“ MELTZER
Sholem BERNSTEIN	Mickey COHEN	Al SLIVERMAN
Jacob „Hooky“ ROTHMAN	„Pittsburg Phill“ STRAUSS	Harry „Big Greenie“ GREENBAUM
Charlie WORKMAN	Jack GOLDSTEIN	Jacob SHAPIRO
Mert WERTHEIMER	Abe WAGNER	Sam GASBERG
„Pretty“ AMBERG	„Bugsy“ GOLDSTEIN	Arnold ROTHSTEIN
„Dopey Benny“ FEIN	„Bugsy“ SIEGEL	Joey SILVERS
Frankie TEITELBAUM	Benny „The Boss“ TANNENBAUM	„Fatty“ KOPERMAN
„Lulu“ ROSENKRANZ	Meyer LANSKY	Izzy FARBSTEIN
Charlie SOLOMON	„Gangy“ COHEN	Lou GLASSLER
Lou COHEN	„Puggy“ FEINSTEIN	Willie SHAPIRO
Abe SLABOW	„Dandy Phill“ KASTEL	Max BLECKER
Yasha KATZENBERG	„Longy“ ZWILLMAN	Harry MILMAN
Max RUBIN	Isidore „Curlev“ HOLZ	„Muddy“ KASOFF
Charlie YANOWSKI	Paul BERGEN	Hyman YURAN
Moses „Moey Dimples“ WOLINSKY	„Wolfie“ COLDIS	

Pak jsem četl, že největší šéf organizovaného zločinu všech dob byl Žid. Myslel jsem si, že to byl Sicilián, jak ho popisovali ve filmech. Kniha *Lansky* od Hanka Messnicka dokládá naprosto odlišný pohled na organizovaný zločin, než jsem viděl v sobotních filmech.

Židé protestovali proti obálce vlevo poukazující na to, že organizovaný zločin ve Spojených státech vedou Židé

Vrcholné policejní orgány a investigativní novináři souhlasili, že hlavní gangster v Americe byl Lansky. Po čtyři desetiletí byl nejmocnějším člověkem v amerických zločineckých syndikátech, přestože většina Američanů – kteří určitě znají jména Al Capone a John Dillinger – o Meyeru Lanskym nikdy neslyšela. Nejproslulejší gangster nebyl Ital; ve skutečnosti to byl Žid a zapálený podporovatel sionismu. *Newsweek* napsal toto:

Lansky a jeho kolegové z podsvětí každý rok sypou obrovské sumy do izraelských cenných papírů a na izraelskou dobročinnost. Jak napsal *Ha'aretz*, vláda se obává ztráty milionů dolarů „vypráním" špinavých peněž v mafií ovládaných zařízeních a jejich následného nasypání do izraelského obchodu a průmyslu.[685]

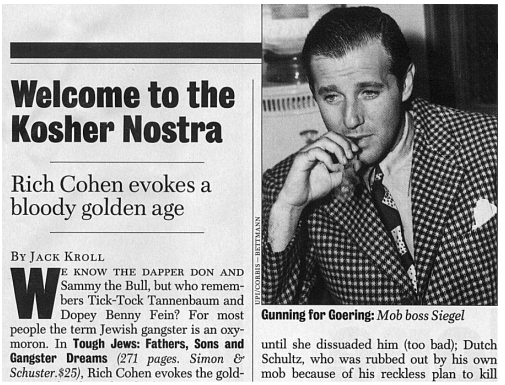
Investigativní reportér Jack Anderson o tomto tématu psal v *The Washington Post*:

Tyto peníze z podsvětí – z nichž mnoho pochází ze zločinných podniků v USA – jsou před příchodem do Izraele „vyprány".[686]

Messick v knize *Lansky* odhaluje vztah mezi Izraelem a americkými židovskými gangstery:

Je jisté, že židovští gangsteři dlouho a otevřeně podporovali židovské cíle a stát Izrael. V noci, kdy byl popraven bývalý Lanskyho partner Bugsy Siegel, převzal Flamingo Moe Sedway. Když se ho ptali, jak je možné, že se tak najednou objevil v Las Vegas, odpověděl, že tam je proto, aby zařídil společný židovský apelační fond.[687]

[685] *Newsweek*. (1971). November 17.
[686] Anderson, J. (1971). *Israel is Crook's Promised Land*. Washington Post. December 19.
[687] Messick, H. (1971). *Lansky*. New York: Putnam. p. 276-277.

Welcome to the Kosher Nostra

Rich Cohen evokes a bloody golden age

By Jack Kroll

We know the dapper don and Sammy the Bull, but who remembers Tick-Tock Tannenbaum and Dopey Benny Fein? For most people the term Jewish gangster is an oxymoron. In **Tough Jews: Fathers, Sons and Gangster Dreams** *(271 pages. Simon & Schuster.$25)*, Rich Cohen evokes the golduntil she dissuaded him (too bad); Dutch Schultz, who was rubbed out by his own mob because of his reckless plan to kill

Gunning for Goering: *Mob boss Siegel*

Bugsy Siegel

Pro ilustraci toho, jak se židovskými gangstery zachází Hollywood, stačí, aby se člověk podíval na ztvárnění proslulého gangstera Bugsyho Siegela ve filmu *Bugsy*.[688] Film zbagatelizoval jeho židovství a vykreslil jednoho z nejkrvavějších a nejnemilosrdnějších vrahů v Americe jako pohledného a rozpustilého romantika, kterého hrál naprosto anglosasky vypadající Warren Beatty. Siegel byl vyobrazen jako dobrosrdečný muž, který měl i poněkud drsnou stránku. Ačkoliv jsem byl s hroznými činy skutečného Bugsyho Siegela dobře obeznámen, při sledování filmu jsem se přistihl, že mi je sympatický. Nepřekvapilo mě, když jsem se dozvěděl, že scénář napsal James Toback a režíroval ho Barry Levinson. Messick to trefně shrnuje, když píše:

Skuteční vůdci zločinu zůstávají skryti, zatímco policejní úřady honí bezvýznamné výtržníky... Výzkum odhaluje, že nemafiánští vůdci zločinu jsou po desetiletí skryti za vendetou ovládanou společností... Od pobřeží k pobřeží jsem pomlouván jako antisemita gangstery, kteří používají náboženství jako zástěrku.[689]

„Ruská revoluce“ a/nebo „ruská mafie“

V posledních letech 20. století je nejnebezpečnější zločineckou organizací ve Spojených státech i na celém světě „ruská mafie“. Podobně jako takzvaná ruská revoluce není „ruská mafie“ ani ruská, ani mafie. Jedním slovem je: židovská.

Stejně jako média bagatelizovala velký podíl židovského organizovaného zločinu v Americe během 20. století (od Vražda, a.s. po syndikát Meyera Lanskyho), tak před americkým národem ukryla pravdu o moderním zločineckém syndikátu, zvaném Organyzacija – nejmocnější zločinecké organizaci na světě.

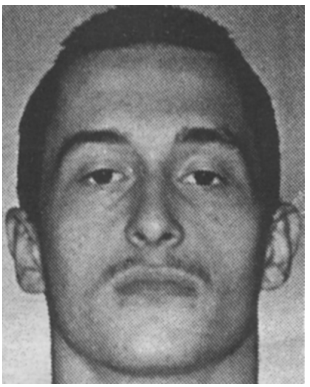
Členové Organyzacije pochází z různých částí bývalé sovětské říše, ale nepovažují se za Rusy a rozhodně ne za mafii. Jsou to mimořádně

[688] *Bugsy*. (1991). Director: Levinson, B. Screenwriter: Toback, J. Tristar.
[689] Messick, H. (1971). *Lansky*. New York: Putnam. p. 8-10.

pyšní Židé, kteří podporují židovské cíle se stejnou velkorysostí jako Meyer Lansky a jeho kohorta.

Uprostřed 70. let jsem četl knihu *Hustling on Gorky Street* od Yuriho Brokhina, bývalého židovského pasáka pro jednu ze skupin organizovaného zločinu v Rusku.[690] Další důležitou knihu na toto téma, *SSSR: Zkorumpovaná společnost*, napsal prominentní židovský právník organizovaného zločinu, Konstantin Simis.[691] Obě knihy jasně ukazují židovskou kontrolu nad organizovaným zločinem v Sovětském svazu. Brokhin se chlubí, že jen Židé jsou dostatečně inteligentní na to řídit rozsáhlý organizovaný zločin. Říká, že Slované jsou schopní jen pouličního zločinu. Samozřejmě ani jedna kniha nezmiňuje výhodu toho, že židovští zločinci měli spojence v těžce židovské sovětské byrokracii. Když komunistický režim padl, už tak silné židovské zločinecké organizace se dramaticky rozrostly, takže lze říct, že žádný národ nikdy netrpěl organizovaným zločinem víc než dnešní Rusko.

Dokonce i ruský prezident Boris Jelcin je evidentně pod palcem organizovaného zločinu, jak dokázal jmenováním postavy z řad organizovaného zločinu, Borise Berezovského, do Státního bezpečnostního výboru. Nakonec ho musel odvolat poté, co některé ruské nežidovské noviny psaly o Berezovského spojení se zločinem. Berezovský je považován za nejbohatšího muže v Rusku, těsně následovaného svým etnickým kolegou Vladimirem Gusinským, který se stal nejmocnějším mediálním magnátem.

Mikail Markhasev, usvědčený vrah syna Billa Crosbyho, médii označovaný za Ukrajince, je ve skutečnosti Žid.

Po pádu Sovětského svazu se židovská mafie rychle rozšířila po celém světě a mnoho policejních úřadů považuje její americkou větev za nejsilnější a nejnebezpečnější zločineckou organizaci v Americe. Po zavraždění syna komika Billa Crosbyho v Los Angeles tisk označil za údajného vraha Mikaila Markhaseva, ukrajinského imigranta, který byl ve skutečnosti židovským členem takzvané „ruské mafie“. Židovští filmoví a televizní producenti však stále zobrazují gangstery jako blonďaté, modrooké Rusy, bez sebemenší zmínky o jejich skutečné židovské identitě. Vydávání těchto židovských zločinců za Rusy je dvojitá lež. Je to lež

[690] Brokhin, Y. (1975). *Hustling on Gorky Street*. Dial Press.
[691] Simis, K. (1982). *USSR: The Corrupt Society*. Simon and Schuster.

vzhledem k jejich židovskému původu a očerňuje to Rusy. Opět se tak ukazuje rozpornost židovské moci. Vládci médií nebudou tolerovat dokonce ani pravdivé odhalení židovské věrolomnosti, přesto však neustále tesají do kamene falešný a škodlivý obrázek ostatních.

Občas však pravda vyjde najevo, i když ne ve filmech. *The Village Voice* z 26. května 1998 přinesly článek nazvaný „Nejnebezpečnější gangster na světě" od Roberta Friedmana.[692] Ten píše:

Podle FBI a izraelské zpravodajské služby vládne Semjon Mogilevič obchodu se zbraněmi, praní špinavých peněz, obchodu s drogami a obchodu s uměním, nejnebezpečnějšímu organizovanému zločinu na světě...

Vůdce rudé mafie je na Ukrajině narozený 52letý Žid. Je to tajemná postava, známá jako chytrý Don – má diplom z ekonomie – a nikdy nebyl odhalen médii.

Robert Friedman, sám Žid, píše, že Organyzacija dokonce přivedla jako pistolníky bývalé členy úderných komand z Izraele, kteří jsou tak nemilosrdní, že někteří policisté odmítají pracovat na případech, protože se nerozpakují jít po policistově rodině. Freedman pokračuje:

Židovské organizace lobovaly na ministerstvu spravedlnosti, aby ruskou mafii bagatelizovalo kvůli obavě, že by negativní publicita ohrozila masový exodus ruských Židů do Izraele.[693]

No, to by mohla. Ale co exodus Židů z „ruské mafie" do Ameriky? O to se evidentně nikdo nestará, protože zájem státu Izrael rozšířit svou židovskou populaci – a uchránit zájmy židovské práce s veřejností – je mnohem důležitější než právo občanů Spojených států bránit se před tímto hrůzostrašným židovským syndikátem organizovaného zločinu.

Židovská dvě procenta populace mají lví podíl na organizovaném zločinu v Americe 20. století, počínaje Vražda, a.s. přes syndikát Lanskyho až po „ruskou mafii" Semiona Mogileviče. Tento utajovaný fakt předestírá možnost podobného chování i v minulých dobách.

Když jsem zkoumal historii židovského kriminálního chování, našel jsem mnoho historických postav a kronikářů, kteří se obávali židovských zločineckých organizací. (Kdyby na to zde bylo víc místa, následující vzorek by mohl být stokrát větší):

[692] Friedman, R. R. (1988). The Most Dangerous Mobster in the World. *Village Voice*. May 26.
[693] Ibid.

Římský politik Marcus Cicero: Jeho přítel Flaccus, celní úředník, byl pronásledován za zastavení ilegálního přílivu zlata z Říma do Jeruzaléma. Cicero, obhajující Flaccuse, takovéto rané pašování a praní špinavých peněz i snahu zastrašovat poctivého státního úředníka, aby neplnil svou povinnost, odsoudil. Řekl pomalu, pomalu! Chci, aby mě vyslechli jen soudci. Židé by mě mohli dostat do problémů, do jakých už dostali mnoho jiných pánů. (Oratio Pro Flacco)

Římský filozof z prvního století, Lucius Seneca, Židy označil za „nejzločinečtější národ".

Napoleon: „Židé jsou mistři lupiči moderní doby; je to mrchožroutské ptactvo lidstva... Měli bychom Židy vypovědět z obchodu, protože ho zneužívají..."

Daniel Defoe: V dílech *Roxana*, *Robinson Crusoe* a *Válečné paměti kapitána George Carletona* často naráží na chamtivost a bezzásadovost zločinných Židů, jejichž celkový stav zásob je „ohraničen kradeným zbožím".

William Prynne, puritánský spisovatel, oponující Cromwellovým snahám dovolit Židům návrat do Anglie, popisuje přečiny Židů jako „lichvářství a podvádění, šizení a padělání peněz". (Z *A short Demurrer to the Jewes long discontinued Remitter into England*).

Charles Dickens nabídl klasickou charakteristiku zločinného Žida (Fagina) v *Oliveru Twistovi*. Tato postava využívá křesťanské děti ke kapsářství a podobným zločinným praktikám.

Tacitus. „Mezi sebou jsou neochvějně čestní a dokonce připravení projevit soucit, ačkoliv na zbytek světa pohlíží se vší nenávistí jako na nepřátele..." (*Dějiny* 5.4, 659).

Existuje mnoho důkazů o Židy ovládaném zločineckém podsvětí, které trvalo po staletí. Jedna z nejpřekvapivějších věcí, kterou jsem objevil, byla kniha vydaná v době protestantského reformátora Martina Luthera. Evropa byla tak sužovaná organizovaným zločinem, že byly úřady nuceny vydat lexikon zločineckých výrazů. Luther publikaci podpořil jako prostředek boje proti zločinu a napsal k ní předmluvu, v níž poznamenal, že slovník zločinců je plný hebrejských slov.

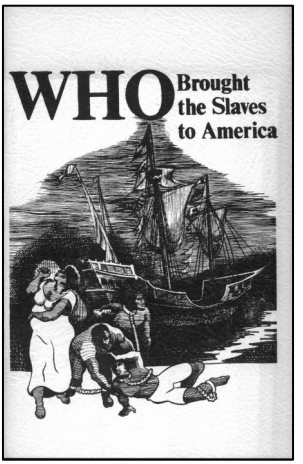
V předmluvě píše:

Považuji za znamenité, že tato kniha bude čtena širokou veřejností, aby pochopila, jak ďábel vládne tomuto světu, aby proti němu stáli vzdělaní lidé. Je pravda, že Rothwelsche Sprache (slang

podsvětí) pochází od Židů, protože obsahuje mnoho hebrejských slov, jak si toho ti, kdo ovládají hebrejštinu, povšimnou.[694]

Obchod s otroky

44 Otrok a otrokyně, které budeš mít, ať jsou z pronárodů okolo vás... 46 Po sobě je odkážete svým synům, aby je zdědili jako své vlastnictví; <u>trvale jim budou sloužit</u>. Pokud jde o vaše bratry Izraelce, nikdo nebude nad svým bratrem surově panovat. (Leviticus 25:44-49).[695]

Ačkoliv instituce otrokářství existovala po většinu lidské historie, na obchod s lidským masem nikdy nebylo pohlíženo jako na vznešené povolání. Soucitní muži a ženy už dávno odsuzovali surové zacházení s otroky, hlavně ženami a dětmi, ze strany obchodníků a majitelů otroků. Mnozí souhlasili s Kristovým napomínáním, aby otrokáři se svými otroky zacházeli dobře. V kontrastu s laskavým obrázkem, připsaným médii Židům, tito historicky dominovali instituci, která se dotýkala nejtemnějších aspektů lidského vykořisťování: obchodu s otroky.

K otázce důležité židovské role v obchodu s otroky jsem se dostal díky článku o Židech, napsaném předním židovským historikem a obhájcem Jacobem Marcusem v *Encyclopaedia Britannica*. Marcus se zběžně zmínil o židovské kontrole nad obchodem ve středověku – zejména v obchodu s otroky.

V temném středověku byl obchod západní Evropy velkou měrou v jeho [Židových] rukách, zejména obchod s otroky...[696]

Židovská převaha v obchodu s otroky nezůstala bez povšimnutí u středověkých křesťanských spisovatelů. Četl jsem ostrou kritiku o evropských dětech, které trpěly sexuálním i jiným zneužíváním ze strany židovských otrokářů, kteří je získali. V době Říma se často táhli

[694] Luther, M. (1974). Quoted by Leon Poliakov. *The History of Anti-Semitism*. New York. p. 233, note 10.
[695] Lev. 25:44.
[696] Marcus, J. (1952). Jews. *Encyclopaedia Britannica*. Vol. 13. p. 57.

za vítěznou římskou armádou a zotročovali nepřátelské vojáky i civilisty. Starověcí a středověcí kronikáři psali o jejich preferenci světlovlasých žen a dětí a o jejich častém prodávání v Levantě. Židovští otrokáři byli víc než šťastní, když mohli uspokojit svou středněvýchodní touhu po bílém mase. Na základě zpráv o zneužívání křesťanských žen a dětí Židy vydalo mnoho křesťanských autorit edikty, popisující toto zneužívání a zakazující Židům vlastnit nebo obchodovat s křesťanskými ženami či dětmi. Židé při psaní svých vlastních dějin židovskou roli v obchodu s otroky věcně uznávali, považujíc ho prostě za lukrativní židovskou komerční aktivitu. V *Historii Židů: Od babylonského exilu do konce druhé světové války*, vydané Jewish Publication society of America, autor jasně píše:

Židé patřili mezi nejdůležitější obchodníky s otroky [v evropské společnosti].[697]

Co mě skutečně překvapilo byl fakt, že Židé hráli prominentní roli v americkém otrokářství. Na začátku 70. let jsem narazil na knihu *Kdo přivedl otroky do Ameriky* od Waltera Whitea.[698] Dokázal jsem pochopit roli Židů v obchodu s otroky v oblasti Středomoří, ale zdálo se mi nepravděpodobné, že by velmi malá židovská populace v raných amerických koloniích mohla ovládat tak rozsáhlý obchod. Také jsem si v té době uchovával hollywoodský obrázek bělocha, možná dokonce Jižana, plavícího se do Afriky a lovícího černošské domorodce pro obchod s otroky. Ve filmech, článcích a knihách byli otrokáři Anglosasové se jmény jako Smith nebo Jones. Obvykle to byly opilecké, neotesané jižanské typy. Později jsem se dozvěděl, že otrokářství bylo mezi samotnými černochy v Africe všudypřítomné, a že je běloši lovili jen málokdy. Otrokářům je obvykle prodávali černí afričtí majitelé otroků.

Kniha *Kdo přivedl otroky do Am*eriky mě nasměrovala do knihovny ke sbírkám se záznamy o otrokářských lodích, soudobými účetními knihami a řadou židovských historiků, kteří zdokumentovali roli, jíž v otrokářství hráli Židé. (Viz také *Barnes Review*, září 97).[699] Židovští spisovatelé, které jsem četl, byli na popisované velké židovské otrokáře pyšní. Dobrým příkladem je kniha Marca Raphaela *Židé a judaismus ve Spojených státech a dokumentární historie*.

---

[697] Grayzel, S. (1948). *A History of the Jew: From Babylonian Exile to the End of World War II*. Philadelphia Jewish Publication Society of America. p. 312.

[698] White, W. (1966). *Who Brought the Slaves to America?* White Publishing.

[699] *Barnes Review*. (1997). Who Really Engaged in the African Slave Trade. Sept. 92.

Židovští obchodníci hráli hlavní roli v obchodu s otroky. Ve skutečnosti ve všech amerických koloniích, ať francouzských (Martinik), britských nebo holandských často převládali židovští obchodníci.

To bylo neméně pravdivé na americké pevnině, kde se Židé během 18. století účastnili „trojstranného obchodu", v jehož rámci přiváděli otroky z Afriky do Karibiku a zde je vyměňovali za melasu, která byla zase dovážena do Nové Anglie a dělal se z ní rum na prodej do Afriky. Židovský obchod s otroky na americkém kontinentu ovládali Isaac Da Costa z Charlestonu v 50. letech 18. st., David Franks z Philadelphie v 60. letech 18. st. a Aaron Lopez z Newportu koncem 60. a v 70. letech 18. st.[700]

Největším centrem obchodu s otroky v Severní Americe byl Newport na Rhode Islandu. Newport představoval stěžejní část trojúhelníkového obchodu s rumem a melasou z Nové Anglie do Afriky pro otroky a zpět do Karibiku a kolonií s lidským nákladem. Zjistil jsem, že ne náhodou byla právě v Newportu, centru obchodu s otroky, nejstarší synagoga v Americe a největší prosperující židovská komunita v amerických koloniích.

Aaron Lopez, portugalský marran a obyvatel Newportu, byl jedním z nejmocnějších obchodníků s otroky v Americe. Vlastnil desítky lodí a na západní polokouli importoval tisíce černochů. Podle záznamů jen během dvou plaveb jedné z Lopezových lodí, *Cleopatra*, zahynulo nejméně 250 černochů.[701] Ani tak hrozné ztráty na životech v tomto špinavém obchodu nezabránily židovskému kronikáři Jacobu Marcusovi, aby Lopeze chválil: „Co lze říct o této nejatraktivnější postavě?"[702] „Ačkoliv Lopez v koloniích zbohatl, porušil v revolučním období antibritské dohody proti dovozu zboží podporou britských zájmů, ne zájmů kolonií."[703]

Židé ovládali obchod s otroky nejen v amerických koloniích, ale v celém Novém světě. Ve významné knize židovských dějin v rané Americe, nazvané *Židovstvo v Novém světě 1492-1776*, lze najít následující pasáž:

---

700 Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House, Inc. Vol. 14. Raphael je editor American Jewish History, žurnálu American Jewish Historical Society at Brandeis University in Massachusetts.

701 Platt, Virginia B. (1975). *And Don't Forget the Guinea Voyage: The Slave Trade of Aaron Lopez of Newport*. William and Mary Quarterly. Vol. 32, # 4.

702 Marcus, J. (1970). *The Colonial American Jew: 1492-1776*. Detroit, Michigan: Wayne State University Press.

703 Marcus, J. (1974). *The Jew and the American Revolution*. Cincinnati, American Jewish Archives. p. 33.

Připluli na lodích s africkými černochy, kteří měli být prodáni jako otroci. V obchodu s otroky platil královský monopol a Židé byli při jejich prodeji často jmenováni zástupci Koruny... Byli největšími vlastníky lodí v celé karibské oblasti, kde byl obchod v lodní přepravě hlavně židovský podnik... Nejenže lodě vlastnili Židé, měly také židovské posádky a pluly pod velením židovských kapitánů.[704]

Mnoho židovských spisovatelů, zaznamenávajících židovskou roli v otrokářství, se chlubilo jejich obchodní chytrostí.

Západoindická společnost, která měla na dovoz otroků z Afriky monopol, je prodávala na veřejných aukcích za hotovost. Hotovost měli v rukách většinou Židé. Kupující na aukcích byli skoro vždy Židé a kvůli této nedostatečné konkurenci kupovali otroky za nízké ceny. Na druhou stranu neexistovala konkurence při prodeji otroků majitelům plantáží ani ostatním kupujícím a většina z nich kupovala na dluh, splatný až po příští sklizni cukru. Často se vysokými úrokovými mírami zajišťoval zisk až do výše 300 % nákupní hodnoty... Když se stalo, že datum aukce vyšlo na židovský svátek, musela být odložena. K tomu došlo v pátek 21. října 1644.[705]

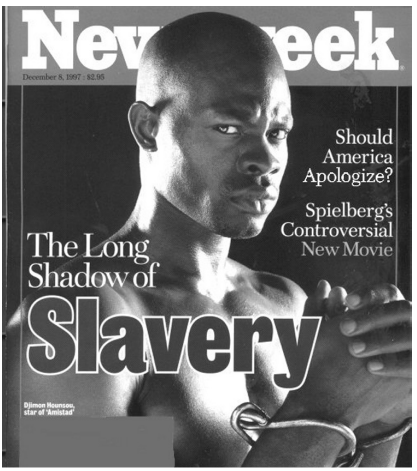
Ačkoliv podle dnešních morálních standardů jistě neudržitelné, otroctví ve Spojených státech bylo mnohonásobně lepší v porovnání s neuvěřitelně krutými a vražednými podmínkami afrického otrokářství. Nejkrutější část černošského otroctví je spojována s plavbou do Ameriky. Někteří tvrdí, že kvůli přeplněnosti a špíně na lodích zemřelo 10 až 15 procent černých otroků. Protože jsem věděl, že Židé ovládali obchod s otroky už od starověku, uvědomil jsem si, že to byli nejen černoši, kdo trpěl nelidskými podmínkami, ale také nespočet bělochů ve středozemní oblasti. Rovněž by mělo být řečeno, že Židé byli nejen hlavní obchodníci s otroky, ale také měli značně vyšší počet otroků na osobu než Nežidé.

---

[704] Liebman, S. B. (1982). *New World Jewry 1493-1825: Requiem for the Forgotten*. KTAV, New York, p. 170, 183. [Liebman je právník; LL.B., St. Lawrence University, 1929; M. A. (Latin American history), Mexico City College, 1963; Florida chapter American Jewish Historical Society, 1956-58; Friends of Hebrew University, 1958-59; přispívatel American Historical Society do vědeckých časopisů o židovské historii.]

[705] Wiznitzer, A. (1960). *Jews in Colonial Brazil*. p. 72-3. [Note: Wiznitzer, Arnold Aharon, pedagog; narozen v Rakousku 20. prosince 1899; Ph.D., University of Vienna, 1920; Doctor of Hebrew Literature, Jewish Theological Seminary of America; Emeritus research professor, University of Judaism, Los Angeles; přispívatel do časopisů o historii ve Spojených státech a Brazílii, včetně Journal of Jewish Social Studies a Publications of the American Jewish Historical Society. Bývalý prezident Brazilian-Jewish Institute of Historical Research.]

Celé osmnácté století až do raného devatenáctého století vlastnili Židé na Severu otroky jako služebníky; na Jihu bylo těch pár plantáží vlastněných Židy obhospodařováno prací otroků. Roku 1820 vlastnilo přes 75 procent všech židovských rodin v Charlestonu, Richmondu a Savannah otroky zaměstnané jako domácí služebnictvo; téměř 40 procent všech židovských domácností ve Spojených státech vlastnilo jednoho nebo víc otroků. Proti otrokářství jako takovému nebyly u Židů na Jihu žádné protesty. Tam byla jejich početní převaha vždy nejméně 100 ku 1... Jen velmi málo Židů kdekoliv ve Spojených státech protestovalo proti nevolnickému otrokářství z morálních pohnutek.[706]

Film Stevena Spielberga o obchodu s otroky vůbec nezmiňuje převládající roli Židů v tomto obchodě v Newportu.

Vzhledem k tomu, že otroky vlastnilo méně než 10 procent kolonistů, Marcus odhaluje, že jednotlivé židovské domácnosti (otroky vlastnilo 40 procent) vlastnily otroky mnohem častěji než nežidovské. S větším počtem Židů ve Středomoří měli disproporčně větší zastoupení mezi majiteli otroků ve starověkém i středověkém světě, stejně jako v koloniích. Import otroků do Ameriky je relativně nedávný historický fenomén, který trval asi 200 let. Od dob před Kristem až do 18. století byla většina otroků vlastněných a prodávaných Židy bílá.

Když jsem se dozvěděl o židovské roli v obchodu s otroky, zdálo se mi, že to určitě přispívalo k odporu, který vůči nim cítily hostitelské národy. Uznání Židů za největší provozovatele obchodu s otroky by jim na sympatiích veřejnosti nepřidalo. Není se co divit, že se Židy ovládaná média této otázce vyhýbají. Vstoupit na toto zakázané historické území je dovoleno jen židovským vědcům, kteří poctivě zaznamenávají židovskou historii, primárně pro židovské čtenáře.

Po mých prvních pokusech na začátku 70. let odhalit židovskou roli v obchodu s otroky v televizi (na PBS – *Black Perspectives on the*

[706] Marcus, J. (1989). *United States Jewry 1776-1985*. Detroit: Wayne State University Press, p. 586.

News) provedl rozsáhlý výzkum v této věci i Nation of Islam. Jejich historické oddělení odhalilo obrovské množství dokumentů, které zveřejnili v knize nazvané *Utajovaný vztah mezi černochy a Židy*.[707]

Dnes se člověk prostým zopakováním slov předních židovských historiků o židovské roli v otrokářství stává vinným z antisemitismu. Až když se veřejnost začala dozvídat některá málo známá fakta, předtím vyhrazená jen pro židovské vědce, shledala ADL nezbytným se proti takové „antisemitské" propagandě postavit. ADL a ostatní židovské organizace vytáhly množství renomovaných židovských vědců, kteří veřejně prohlašovali, že židovská role v koloniálním obchodu s otroky byla „minimální".

Ve Spielbergově senzačním filmu o obchodu s otroky *Amistad*[708] bychom Žida našli jen stěží. Ačkoliv Židé ovládali obchod s otroky v Newportu na Rhode Island, všichni otrokáři ve filmu vypadají evidentně křesťansky. Mnoho článků, v nichž se *Amistad* a obchod s otroky probíraly, včetně *Time* a *Newsweek*, významnou úlohu Židů v obchodu s otroky zapřelo. Bohužel většině jejich čtenářů nikdo neřekl, co o tomto tématu psali sami přední židovští historici, než se z toho stalo trapné téma.

Jen málokdo bude číst slova vydavatele magazínu American Jewish Historical Society: „Židovští obchodníci hráli hlavní roli v obchodu s otroky. Ve skutečnosti ve všech amerických koloniích, ať francouzských (Martinik), britských nebo holandských často převládali židovští obchodníci. To bylo neméně pravdivé na americké pevnině..."[709]

Obchod s bílým masem

Prostituce neboli obchod s bílým masem, jak se jí trefně říká, je další instituce stará jako civilizace sama. Dokonce už ve starověku představovala krása evropských žen a malých chlapců se světlou pletí prémii pro poskytovatele snad nejkrutějšího druhu otroctví ze všech: sexuálního zneuctění něčího těla. Podrobení nespočtu nevinných odpornému a bolestivému sexuálnímu ponížení je zločin obrovských rozměrů.

Stejně jako dominovali organizovanému obchodu s otroky, Židé dominovali i prostituci. Původně se považovala za přirozený přídavek k otroc-

---

[707] *The Secret Relationship Between Blacks and Jews*. (1991). Připravil Historical Research Department of the Nation of Islam. Chicago, Illionois: Latimer Associates.

[708] Spielberg, S. (1997). *Amistad*. Los Angeles: Dreamworks.

[709] Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentarxy History*. New York: Behrman House.

tví, protože nebylo třeba žádné zvláštní obchodní prozíravosti k pochopení, že ženu nebo malého chlapce lze prodat i k sexuálním účelům. A pěkné evropské panny měly u sultánů tmavých národů velkou cenu.

Židé ovládali sexuální byznys od časů konkubín krále Davida po moderní „dámy" Xavieru Hollanderovou a Heidi Fleissovou. Talmud je posedlý sexuálními „spojeními", které nazývá „přirozené a nepřirozené", sexuálními vztahy dospělých s malými chlapci a dívkami, s nesvobodnými pannami a prostitutkami. V moderní době přinesli Freud a jeho kolegové v akademickém světě tento zvrácený pohled na naší přirozenost do amerických školních tříd a obýváků. Freud za pomoci Židy ovlivňovaných médií řekl západnímu světu – s vážnou tváří –, že pohlavní a vylučovací orgány jsou nejdůležitější faktory v životě, a že každý muž tajně touží mít sexuální poměr se svou matkou.

Když jsem se podíval na historii prostituce, dočetl jsem se o podvodu Židů, kterého v minulém století používali ve střední Evropě. V dobách hladu nebo ekonomických těžkostí chodili dobře oblečení, výřeční Židé mezi zemědělce a vykládali rodičům atraktivních křesťanských teenagerských děvčat, že by mohla mít lepší život v Americe, kde je nedostatek lidí na domácí práce. Tvrdili jim, že si jejich děti na uhrazení nákladů na cestu rychle vydělají a začnou nový život v zemi svobody a bohatství. Navzdory bolesti z odloučení od svých dětí s tím někteří rodiče souhlasili, jelikož pro své dcery chtěli jen to nejlepší. Desetitisíce jich pak místo nalezení šťastného, nového života skončily v bordelech Nového světa.

Židovský historik Edward Bristow ve své knize *Prostituce a předsudky* píše o světové síti prostituce a jasně ukazuje významnou židovskou roli.[710] [711] Není těžké si představit reakci mnoha Východoevropanů na židovské zotročení a ponížení desetitisíců křesťanských dívek. Bristow odhaluje, že centrem židovského obchodu s křesťanskými ženami z Polska a přilehlých oblastí bylo malé město Osvětim, německy Auschwitz. Toto prosté odhalení může umožnit významné pochopení věčného konfliktu mezi Židy a Nežidy.

Židovská nadvláda v obchodu s bílým masem trvá. Ve skutečnosti je dnes rozsáhlejší než kdykoliv předtím. Neworleanské *Times-Picayune* přinesly 11. ledna 1998 článek nazvaný „Obchodníci s otroky lákají slovanské ženy". Článek (napsaný Michaelem Specterem a rozšiřovaný Židy ovládanou New York Times News Service) dokumentuje Židy

[710] Brostow, E. J. (1983). *Prostitution and Prejudice*. New York: Shocken Books.

[711] Bristow, E. (1986). *Studies in Contemporary Jewry, II*. Bloomington, Indiana: Indiana University Press. p. 310.

řízené operace s bílými otroky obrovského rozsahu. Článek začíná dojímavým příběhem o krásném blonďatém ukrajinském děvčeti, které v naději, že unikne chudobě a beznaději svého venkovského života odpovědělo na inzerát v malých novinách ve svém rodném městě, nabízející práci a šanci na nový život v zahraničí. Skončila jako otrok v Izraeli.

Bylo jí 21 let, byla sebevědomá a ráda, že je pryč z Ukrajiny. Izrael nabízel nový svět a na týden nebo dva se všechno zdálo být možné. Pak, jednoho rána, ji odvezli do bordelu, kde jí šéf přímo před očima spálil pas.

„Vlastním tě," vzpomínala na jeho slova. „Jsi můj majetek a budeš pracovat, dokud si nevyděláš na odchod. Nezkoušej utéct. Nemáš doklady a nemluvíš hebrejsky. Budeš zatčena a deportována. Pak tě dostaneme a přivedeme zpátky."[712]

Izraelská vláda dělá pro ukončení brutálního otrokářského systému jen máloco jiného, než že deportuje malé procento dívek, které najdou bez imigračních dokladů. Za poslední tři roky bylo z Izraele deportováno téměř 1 500 Ukrajinek. Okolnosti jsou naprosto v neprospěch nežidovských žen a ve prospěch otrokářů, protože pokud na něj podají trestní oznámení, musí až do soudu zůstat ve vězení. Specter cituje ředitelku věznice v Neve Tirtsa, jak říká, že neví ani o jediné dívce, která by se rozhodla svědčit proti svému otrokáři. Otrokář je takto izraelským systémem chráněn, zatímco oběti jsou trestány.

Specter identifikuje jak prostitutky, tak jejich pány. Cituje izraelského majitele bílých otrokyň, Jacoba Golana:

Ženy, které tu pracují, stejně jako skoro všechny prostitutky v Izraeli, jsou Rusky. Jejich šéf ne.

„Izraelci milují ruská děvčata," říká Jacob Golan... „Jsou blondýnky, dobře vypadají a jsou jiné než my," řekl se smíchem.[713]

Samozřejmě, Izrael není jediná destinace východoevropských žen. Židovské gangy v Rusku mají silné vazby na židovské syndikáty organizovaného zločinu po celém světě. Podle ukrajinského ministerstva vnitra bylo za posledních deset let z Ukrajiny vylákáno odhadem 400 000 žen pod 30 let věku – a to je jen jeden z bývalých sovětských států. Specter cituje Mezinárodní organizaci pro migraci, která odhaduje, že se předmětem nezákonného obchodu každý rok stane 500 000 žen

[712] Specter, M. (1998). Slave-traders Lure Slavic Women. *Times-Picayune*. New York Times Service. January 11.

[713] Specter, M. (1998). [Nebo] Ibid.

z východního bloku.[714] Jde o tragédii obrovských rozměrů, které je věnována jen velmi malá pozornost.

Magazín *Moment*, „časopis židovské kultury a názorů", přinesl v dubnu 1998 na straně 44 článek „Šlapky ve Svaté zemi".[715] V něm je vzkvétající prostituce blonďatých ruských děvčat označena za „národní instituci". Dále se zabývá zákazníky, mezi nimiž jsou i rabíni, kteří jezdí do bordelů na kole.

Velké procento zákazníků – v hantýrce Honzů – tvoří ultraortodoxní Židé, zbožní muži, jejichž životy jsou řízeny halachou (náboženským zákonem), která jim říká, kdy mohou a nemohou mít sex se svými ženami. Takže ve čtvrtky odpoledne (v Izraeli den, kdy se chlapci baví) jedou autobusy plné ortodoxních Židů z Jeruzaléma, Haify a měst kolem Tel Avivu za pár drahocennými chvilkami vášně v masážním salónu, za písečnou dunou nebo v úzké uličce. Další zákazníci jsou úředníci, právníci, policisté a politici. „Šlapky vydržuje celé spektrum izraelské společnosti." To tvrdí detektiv Schachar, otrlý veterán s detailních znalostí neřestí v Tel Avivu... Tel Baruch je v Izraeli tak absurdní.[716]

Dále jsou zde popisována děvčata, většinou Východoevropanky spolu s Palestinkami, jako faktické otrokyně, stojící na aukčním dražebním stupínku.

Jakmile děvčata dorazí do Izraele, převezmou je zločinečtí bossové. Obvykle je vezmou do „aukčního domu", kde majitelé různých masážních salónů nabízí peníze za talent – každý nabídne částku a nejvyšší nabídka získává děvče... Děvčata jsou faktickými otroky.[717]

Článek pokračuje poznámkou, že mnoho prostitutek v Izraeli, zvláště ty arabského původu, se setkává s fyzickým týráním ze strany Židů, kteří tak vyjadřují svou „rasově-nacionalistickou horlivost".

... zjišťují, že k nim židovští zákazníci přichází jen po palestinském teroristickém činu vykonat osobní sexuální pomstu, oživenou rasově nacionalistickou horlivostí... a dělají to s nenávistí a zlostí.[718]

V debatě nad falešnými doklady, použitými k propašování děvčat do Izraele, Specter poznamenává, že je často získávají od „starších

[714] Specter, M. (1998). [Nebo] Ibid.
[715] Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. *Moment*. April. p. 45-78.
[716] Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. p. 47.
[717] Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. p. 48.
[718] Katz, Samuel M. (1998). Hookers in the Holy Land. p. 49.

židovských žen na Ukrajině“. Přesto židovské provozovatele tohoto mezinárodního obchodu s bílým masem označuje za „ruské zločinecké gangy“ nebo „ruskou mafii“. Pro sympatie veřejnosti vůči Židům by nebylo dobré, kdyby byl v *Times-Picayune* článek s titulkem „Židovští obchodníci s otroky lákají nežidovské ženy“.

Židovští pisatelé o antisemitismu nikdy nezmiňují židovskou dominanci v obchodu s otroky nebo prostituci v průběhu staletí. Nikdy neupozorňují, že by takové židovské aktivity pochopitelně vedly k nepříznivým postojům vůči Židům.

Umíte si představit reakci médií po celém světě, kdyby Nežidé zotročovali statisíce židovských děvčat, stavěli je na aukční pódia a podrobovali je nepopsatelné brutalitě? Představte si to pobouření, které by vykřikovala židovská média. Ale když se oběťmi židovských zločinců stávají miliony křesťanských děvčat, žádný morální poprask neexistuje – žádný mezinárodní poprask ze strany celebrit a politiků.

Když jsem toto téma zmínil v programu PBS *Black Perspectives on the New*s, začal jsem být napadán jako „antisemita“ ještě ostřeji. Když jsem jako mladý četl o otrokářství na Jihu, příběhy o krutosti a utrpení se mého srdce dotýkaly natolik, že jsem se cítil vinný. Ale když jsem poznal pravdu o obchodu s otroky, všiml jsem si, že titíž židovští spisovatelé, producenti a vydavatelé, kteří mi vštěpovali vinu, nikdy neříkali, že Židé nesou nějakou „kolektivní vinu“ za 2 000 let obchodu s lidským masem.

Jak se zdá, v nové morálce židovského tisku je učení o bělošském vykořisťování černochů „historie“, a učení o židovském vykořisťování bělochů i černochů se nazývá „nenávist“.

Neloajálnost

Historicky je se Židy kromě nejobvyklejšího výrazu *půjčovatel peněz* spojován výraz *výběrčí daní*. Až do 20. století existuje mnoho příkladů, kdy byli Židé hlavními nástroji na výběr daní, kterými si vládnoucí vrstva potřebovala zvýšit příjmy. Židovský historik Josephus ve svých *Židovských starožitnostech*[719] vypráví příběh o židovském výběrčím daní jménem Josef na dvoře Ptolemaia, který byl ve vybírání daní tak nelítostný a výkonný, že za právo vybírat daně nabízel dvakrát víc než kdokoliv jiný. V těchto dobách králové často přijímali nabídky od vý-

[719] Josephus, F. (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews*. Complete and unabridged trans., W. Whiston. Peabody, Massachusetts: Hendrickson Publishers. (12:224).

běrčích daní a ten, kdo slíbil nejvyšší zisk, úřad dostal a vše, co získal nad slíbenou částku, si mohl nechat pro sebe.

Josefův úspěch pocházel v nemalé míře z toho, že zabíjel a konfiskoval majetek těch, kdo odmítali zaplatit to, co požadoval. Josephus popisoval jeho úspěch jako „sedření Sýrie až na kost". To mu však nebránilo ve chvále: „Josef byl dobrý člověk a velice ušlechtilý; a vyvedl Židy z chudoby a ponížení do velkoleposti."[720]

Vládci multikulturních říší často využívali Židy jako úředníky, protože věděli, že k nežidovským obyvatelům zemí, kde přebývají, necítí žádnou loajalitu. Židé byli skvělí výběrčí daní. Měli dobrou finanční prozíravost a měli také vlastnost všech dobrých výběrčí daní: malý soucit s plátci daní.

V muslimském světě lze vidět praxi využívání Židů jako úředníků okupační moci v arabském dobytí a ovládnutí Španělska od 8. do 11. století, za vlády Fátimovců v Tunisku v 10. století, za okupace Maroka Merinidy od 13. do 15. století, během vlády Mongolů v Iráku a v 16. století za Otomanské říše. Tato praxe pokračovala dokonce až do 20. století – v Maroku, kde je Francouzi využívali v této roli proti muslimům, v poválečných satelitních státech Sovětského svazu ve východní Evropě, a dokonce i při vládě krále Fajsala v Iráku.

Jedno z nejopakovanějších obvinění od antisemitů zní, že Židé, zachovávající loajalitu zájmům své vlastní skupiny, v historii zrazovali své hostitelské národy v obdobích válek, okupací a strádání. Byzantská historie nabízí jeden příklad neúprosného konfliktu mezi Židy a jejich hostitelským národem v období války.

Konstantinopol: Příběh opakované zrady

- **Židovští spisovatelé Gedalia Alon[721] a Michael Avi-Yonah[722] ukazují, že se byzantské úřady prozíravě obávaly, že Židé budou pomáhat perským vetřelcům. Rovněž měly pravdu, když se obávaly, že budou pomáhat i muslimským armádám.**
- **Po odhalení židovského spiknutí za účelem vydání města Peršanům byli Židé ve velkém množství zabíjeni.[723]**

---

720 Josephus, F. (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews*. (12:224).

721 Alon, G. (1989). *The Jews on Their Land in the Talmudic Age* (70-640 C. E.). Trans. G. Levi from Hebrew. Cambridge: Harvard University Press (Originally published in 1980, 1984 by the Magnet Press, Hebrew University, Jerusalem). p. 16.

722 Avi-Yonah, M. (1976). *The Jews Under Roman and Byzantine Rule: A Political History of Palestine from the Bar Kokhba War to the Arab Conquest*. Jerusalem: The Magnet Press, reprinted 1984. p. 261

723 Parkes, J. (1934). *The Conflict of the Church and the Synagogue: A Study of the Origins of Antisemitism*. London: The Soncino Press. p. 263, 257-258.

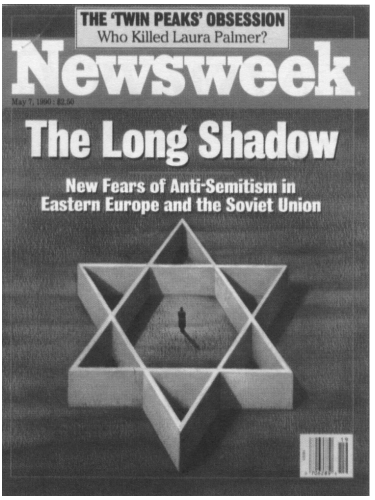
- **Židé podporovali perské vetřelce na začátku 7. století a podle dohody se Samaritány zmasakrovali 100 000 křesťanů.**[724]
- **Když byzantští křesťané získali město zpět, Židé byli přinuceni konvertovat na křesťanství.**
- **Židé podporovali Araby, když si tuto oblast v letech 636-640 podrobili.**[725] [726]
- **Ve 12. století byzantští Židé podporovali invazní armády seldžuckých Turků.**[727]
- **Ve 14. století podporovali invazi otomanských Turků – ke konečnému dobytí Konstantinopole došlo v židovské čtvrti s aktivní pomocí Židů.**[728]
- **Z vděčnosti za podporu sultán vyhlásil židovskou ekonomickou nadvládu nad svými křesťanskými poddanými, a Židé z diaspory se stěhovali do všech oblastí.**[729]

Existuje velké množství důkazů, že Židé podporovali dobytí Španělska Saracény[730] a sloužili jako krutí úředníci represivní muslimské okupační vlády.[731] [732] [733]

Po druhé světové válce se Židé stali prominentními úředníky a tajnou policií brutálních režimů, instalovaných Sověty ve východní Evropě. David Irving ve své knize *Povstání* ukazuje, že Židé natolik ovládali tajnou policii, která v Sověty kontrolovaném Maďarsku mučila a zavraždila statisíce lidí, že jedním z motivů protikomunistického povstání byl „antisemitismus“.[734] Vzhledem na židovskou účast ve vražedném strašidle komunismu není překvapením, že největší „antisemité“ jsou Východoevropané.

---

[724] Grant, M. (1973). *The Jews in the Roman World*. New York: Charles Scribner's Sons. p. 288.
[725] Ibid. p. 289.
[726] Jones, A. H. M. (1964). *The Later Roman Empire 284-602: A Social Economic and Administrative Survey*, 2 vols. Norman, Oklahoma: University of Oklahoma Press. p. 950.
[727] Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New Yorku University Press. p. 25.
[728] Ibid. p. 26.
[729] Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New Yorku University Press. p. 77.
[730] Amador de los Rios, R. (1875-1876). *Historia Social, Politica y Religiousa de los Judios de Espaňa y Portugal*. Madrid. Vol. I.
[731] Ballesteros y Beretta, A. (1918-1936). *Historia de Espaňa y Su Influencia en la Historia Universal*. Barcelona. Vol. II.
[732] Castro, A. (1954). *The Structure of Spanish History*. Trans. E. L. King. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
[733] Stillman, N. A. (1979). *The Jews of Arab Lands: A History and Source Book*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America.
[734] Irving, D. (1981). *Uprising!* London: Hodder and Stoughton.

V samotném Rusku byli židovští komunisté silou, která vytlačila Rusy z jejich vlastní vlády, jež tvořila vedení vražedné KGB a vyvraždila ruskou carskou rodinu včetně dětí. Amerika zažila jeden z nejzrádnějších činů v dějinách, když Julius a Ethel Rosenbergovi a jejich židovští spoluspiklenci ukradli americká tajemství atomové bomby a předali je Sovětům. Během války ve Vietnamu vedla Židy ovládaná Nová levice demonstrace pro Vietkong, zatímco američtí chlapci umírali jeho kulkami a bombami. Dva nejznámější pobuřovači ve vietnamské éře byli Abbie Hoffman a Jerry Rubin. Židovští špioni pro Izrael jako Jonathan Pollard ukradli některá z amerických nejpřísněji střežených tajemství.

Zřejmě klasický případ role správců a vykořisťovatelů pod utiskovatelskou vládou se nachází v jejich vlastních kronikách o pobytu ve starověkém Egyptu.

Příběh o Josefovi

Každé dítě navštěvující nedělní školu důvěrně zná biblický příběh o Josefovi, jeho „pestrobarevné suknici“ a zradě jeho bratrů, zotročení a následujícím vzestupu k moci v Egyptě. Když jsem byl na vysoké škole, jeden přítel mi doporučil, abych si přečetl popis pobytu Josefa a Izraelitů v Egyptě ve světle mého nového porozumění dějinného židovského chování. Vzal jsem Bibli a nalistoval poslední stránky Genesis a první Exodus, a po jejich přečtení a uvažování nad nimi jsem si řekl, že jsem konečně pochopil, proč byl Bůh „vyvoleným národem“ tak často pobouřen.

Genesis představuje Josefa jako sedmnáctiletého, žalujícího svému otci Jákobovi na darebáctví svých bratrů. Jákob ho má nejradši a dá mu pestrobarevnou suknici, což u jeho dvou bratrů vyvolá žárlivost. Bratři jsou též znechuceni Josefovým zveličováním sebe sama ohledně jeho snů o budoucí nadřazenosti. Josef jim vypráví, jak se mu v jednom snu zdálo, že na poli vážou snopy a zatímco ten jeho stojí,

jejich snopy chodí kolem něj a klaní se mu.[735] Nedlouho poté má sen, kdy se mu klaní slunce, měsíc a hvězdy. Dokonce i Jákob ho za tuto nesnesitelnou drzost pokárá. Jeho bratři ho tak nenávidí, že se rozhodnou ho zabít a pak hodit do cisterny. Když však vidí karavanu Izmaelců táhnoucí do Egypta, rozhodnou se raději bratra prodat do otroctví.[736] Karavana Josefa vezme do Egypta a prodá ho Putifarovi, veliteli faraónovy tělesné stráže.

Josefův ostrý jazyk a finanční schopnosti mu zajistily povýšení ke správcovství nad celým domem. Putifar mu věřil v každém detailu. Jednoho dne, když byl Putifar pryč, jeho žena křičela, že ji Josef chtěl znásilnit a když se seběhlo ostatní služebnictvo, našli oblečení, které tam nechal, když utekl. Josef tvrdil, že to on byl obětí pokusu o znásilnění, ale rozzuřený Putifar ho nechal vsadit do vězení.[737]

Díky své šikovnosti a bystrosti se stal vrchním správcem pevnosti, vězení prakticky ovládal a získal všechny vězně pod svou kontrolu. Ve vězení bylo několik faraónových sluhů. Od nich se nepochybně dozvídá všechny klevety o královském domě. Dva faraónovi sluhové, číšník a pekař, mají sny, které Josef chytře interpretuje. Číšník pak opět získává svou práci a vypráví faraónovi o Josefových schopnostech. Když ho k faraónovi přivedou, vyloží mu sen o sedmi hubených a sedmi tlustých krávách. Jelikož Josef chápe cyklickou podstatu prosperity a hladu, říká faraónovi, že přijde sedm dobrých let a pak sedm špatných. Navrhuje mu, aby našel „zkušeného a moudrého muže a dosadil ho za správce egyptské země“ (Genesis 41:33).[738] Faraón pak z Josefa učinil nejmocnějšího muže v zemi hned po sobě a nechal ho shromažďovat úrodu.

V příštích letech od egyptských rolníků shromažďuje obrovské množství obilí a odvolávaje se na „pána Egypta“ a „vládce Egypta“ jedná ve jménu faraóna. Když nakonec přichází sucho a hlad, Josef vymýšlí podvod ve prospěch své i faraónovy moci a bohatství. Když hladovějící Egypťané u faraóna žádají obilí, které si u něj během dlouhých let uskladňovali, říká jim, aby šli za Josefem. Ten jim sdělil, že musí zaplatit za obilí a „vybral všechno stříbro, co se ho jen v zemi egyptské našlo“ (Genesis 47:14).[739] Když měna padá, nastává těžká krize. Zde je ukázka jen několika výmluvných veršů:

[735] Genesis 37:6,7.
[736] Genesis 37:26.
[737] Genesis 39:7-23.
[738] Genesis 41:33.
[739] Genesis 47:14.

Genesis 47:15: Tak došlo v zemi egyptské i kenaanské stříbro a všichni Egypťané přicházeli k Josefovi a žádali: „Dej nám chleba; copak ti máme umírat před očima jen proto, že nemáme stříbro?“

16: Josef rozhodl: „Když už nemáte stříbro, dejte svá stáda a já vám za ně dám chléb.“

17: Přiváděli tedy svá stáda k Josefovi a Josef jim dával chléb za koně, za stáda bravu a skotu a za osly. Pečoval o ně tím, že jim v onom roce poskytoval za všechna jejich stáda chléb.

18: Tak uplynul onen rok. V příštím roce však přišli znovu a řekli mu: „Nebudeme před pánem tajit, že stříbro došlo a stáda dobytka už též patří pánovi. Jak pán vidí, zůstala nám už jen těla a půda.

19: Proč ti máme umírat před očima, my i naše půda? Kup nás i s naší půdou za chléb a budeme i se svou půdou faraónovými otroky...

21: A lid od jednoho konce egyptského pomezí až ke druhému uvedl pod správu měst.

Takže Josef nejprve bere svobodným Egypťanům všechny peníze, pak jejich domácí zvířata, domy a půdu a nakonec z nich dělá otroky na faraónově nově získané půdě a musí 20 procent úrody odevzdávat faraónovi. Faraón je tímto řešením nadšený, protože jeho pokladna přetéká penězi, a Josefe bere lidem půdu a nechává je na ní pracovat v podstatě jako pachtýře. Zatímco Egypťané prochází tímto trápením, Josef posílá pro Izraelity a přivádí je všechny do Egypta. Genesis jasně uvádí, že Josef dal Izraelitům hromady zlata a jídla a „žili z tuku země“.

45:18: Vezměte otce a své rodiny a přijďte ke mně. Dám vám to nejlepší, co egyptská země má, a budete jíst tuk země.

47:6: Egyptská země je před tebou. Usídli tedy otce a bratry v nejlepší části země. Ať sídlí v zemi Gošenu. Máš-li za to, že jsou mezi nimi schopní muži, ustanov je správci nad mými stády.

47:13: V celé zemi nebyl chléb; hlad doléhal velmi těžce. Země egyptská i země kenaanská byly hladem vyčerpány.

47:27: Izrael se usadil v egyptské zemi, na území Gošenu. Zabydleli se v ní, rozplodili se a velmi se rozmnožili.

Člověk si dokáže představit, co si Egypťané mysleli o Josefovi, který jim vzal všechnu půdu i majetek a udělal z nich otroky, zatímco cizí Izraelité dostávali zlato, jídlo zadarmo a nejlepší půdu v celém Egyptě. Egypťané vybudovali velkolepou civilizaci s úžasnými uměleckými a kulturními úspěchy, a byli pokročilí v matematice, technice, architektuře, astronomii a polnohospodářství. Vybudovali nejtrvalejší

architektonické stavby na světě: pyramidy. Jakou zlost museli cítit pod absolutní nadvládou cizího kmene. Podle Genesis a Exodu tento stav trval velmi dlouho a Izraelité byli privilegovaní správci Egypta. Faraón se mohl spolehnout, že k domorodé třídě aristokratů a obchodníků necítí žádnou loajalitu a vyhovovalo mu i to, že zloba lidu směřovala vůči Židům, ne vůči samotnému faraónovi. Nakonec počet a politická i ekonomická síla Židů vzrostly tak extrémně, že se cítila ohrožena i královská rodina – model, který se v židovské historii často opakuje. Všimněte si následujících pasáží z Exodu:

1:7: Ale Izraelci se rozplodili, až se to jimi hemžilo, převelice se rozmnožili a byli velice zdatní; byla jich plná země.
1:8: V Egyptě však nastoupil nový král, který o Josefovi nevěděl.
1:9: Ten řekl svému lidu: „Hle, izraelský lid je početnější a zdatnější než my.“
1:10: Musíme s ním nakládat moudře, aby se nerozmnožil. Kdyby došlo k válce, jistě by se připojil k těm, kdo nás nenávidí, bojoval by proti nám a odtáhl by ze země.“

Egyptský faraón nebyl poslední, kdo chtěl vyhnat Židy ze země. Zde je částečný seznam vyhnání Židů z různých míst v Evropě.

Vyhnání Židů z evropských států a měst		
Mohuč, 1012	Horní Bavorsko, 1442	Neapol, 1533
Francie, 1182	Nizozemí, 1444	Itálie, 1540
Horní Bavorsko, 1276	Braniborsko, 1446	Neapol, 1541
Anglie, 1290	Mohuč, 1462	Praha, 1541
Francie, 1306	Mohuč, 1483	Ženeva, 1550
Francie, 1322	Varšava, 1483	Bavorsko, 1551
Sasko, 1349	Španělsko, 1492	Praha, 1557
Maďarsko, 1360	Itálie, 1492	Papežský stát, 1569
Belgie, 1370	Litva, 1495	Maďarsko, 1582
Slovensko, 1380	Portugalsko, 1496	Hamburg, 1649
Francie, 1394	Neapol, 1496	Vídeň, 1669
Rakousko, 1420	Navarra, 1498	Slovensko, 1744
Lyon, 1420	Norimberk, 1498	Morava, 1744
Kolín nad Rýnem, 1424	Braniborsko, 1510	Čechy, 1744
Mohuč, 1438	Prusko, 1510	Moskva, 1891
Augšpurk, 1439	Ženeva, 1515	

Sionistický vůdce Chaim Weizmann napsal o opakovaných nepřátelských reakcích na židovskou přítomnost toto:

Kdykoliv množství Židů v jakékoliv zemi dosahuje bodu nasycení, země proti nim reaguje... [Na tuto] reakci... nelze pohlížet jako na antisemitismus v obvyklém nebo vulgárním významu tohoto slova; je to univerzální sociální a ekonomický průvodní jev židovské imigrace a my ho ze sebe nemůžeme setřást.[740]

Podle populární židovské verze historie za konflikt vždy mohou Nežidé. Poté, co tolerantně dovolili Židům příchod do svých zemí, jsou Nežidé obviňováni z iracionální nenávisti vůči Židům, kteří jsou popisováni jako nevinné zdroje ekonomických a sociálních výhod.

Když jsem četl o nepřátelství vůči Židům na desítkách různých míst za různých historických okolností, připadalo mi to analogické k muži, který je v průběhu let obviněn a usvědčen z desítek znásilnění v několika státech. Ten muž tvrdí, že je vždy nevinný a že desítky usvědčení ze znásilnění jsou jen výsledkem iracionální „nenávisti" jeho obětí vůči němu. Perspektivní spisovatel Joseph Sobran to dobře vystihl, když řekl, že výraz „antisemita" už neoznačuje někoho, kdo nemá rád Židy – dnes je antisemita ten, koho nemají rádi Židé.

Židovský pohled na antisemitismus

Jak jsem pokračoval v četbě, objevil jsem, co židovští učenci považují za historický původ židovsko-křesťanského konfliktu. Když se vrátíme ke stránkám Genesis před příběh o Josefovi, narazíme na pozoruhodný příběh Izáka a Rebeky a jejich dvou synů, Ezaua a Jákoba. Judaismus říká, že tito dva synové představují dvojí oddělený lid, Židy a Nežidy.

Z Genesis, kapitola 25:

23: Hospodin jí řekl: „Ve tvém životě jsou dva pronárody. Oba národy se rozejdou, jen co z tebe vyjdou. Jeden národ bude zdatnější než druhý, bezpočetný bude sloužit počtem skrovnějšímu."

25: První vyšel celý červenohnědý a chlupatý jako kožíšek; toho pojmenovali Ezau.

---

[740] Weizmann, C. (1949). *Trial and Error: The Autobiography of Chaim Weizmann*. New York: Harper and Brothers. p. 90.

27: Když chlapci dospěli, stal se Ezau mužem znalým lovu, mužem pole, kdežto Jákob byl muž bezúhonný a sídlil ve stanech.

28: Izák miloval Ezaua, protože z lovu měl co do úst, kdežto Rebeka milovala Jákoba.

29: Jákob jednou připravil krmi. Tu přišel Ezau z pole znavený

30: a řekl Jákobovi: „Dej mi zhltnout trochu toho červeného, toho krvavého, jsem znaven k smrti.“ Proto se jmenuje Edóm (to je Červený).

31: Jákob však řekl: „Prodej mi dnes své prvorozenství.“

32: Ezau na to odvětil: „Stejně mám blízko k smrti, k čemu mi je prvorozenství.“

33: Jákob řekl: „Odpřísáhni mi to dnes.“ A on mu to odpřísáhl, a tak své prvorozenství prodal Jákobovi.

34: Jákob dal pak Ezauovi chléb a čočkovou krmi. Ten pojedl, napil se, vstal a odešel. Tak Ezau pohrdl prvorozenstvím.[741]

Ezau zůstal díky svému dobrému a věrnému chování Izákovým oblíbencem. Nemocný a slepý Izák k sobě volá Ezaua a žádá ho, aby ulovil nějakou zvěřinu, že mu za to dá Boží požehnání. Rebeka to slyší a domluví se s Jákobem, že bude předstírat, že je Ezau a přinese Izákovi jídlo z kůzlečího masa. Jákob se zamaskoval tak, aby na dotyk a dokonce i vůní připomínal Ezaua. Pak svému otci lhal a představil se mu jako prvorozený Ezau. Nakonec po tomto podvodu dostal otcovo požehnání. V Genesis 27 se o tom píše:

19: Jákob řekl otci: „Já jsem Ezau, tvůj prvorozený. Učinil jsem, co jsi mi uložil. Nuže, posaď se prosím a pojez z mého úlovku, abys mi mohl požehnat.

21: Izák řekl Jákobovi: „Přistup, synu, sáhnu si na tebe, jsi-li můj Ezau nebo ne.“

22: Jákob tedy přistoupil k svému otci Izákovi, on na něho sáhl a řekl: „Hlas je to Jákobův, ale ruce jsou Ezauovy.“

24: Řekl: „Ty jsi tedy můj syn Ezau.“ On odvětil: „Jsem.“

29: Ať ti slouží lidská pokolení, ať se ti klanějí národy. Budeš panovat nad svými bratry a synové tvé matky se ti budou klanět. Kdo prokleje tebe, bude proklet, kdo žehnat bude tobě, sám bude požehnán.[742]

[741] Genesis 25:23-34.
[742] Genesis 27:19-29.

Když se Ezau vrátil z lovu, zjistil, že jeho bratr otce podvedl a vylákal z něj požehnání.

33: „... Ode všeho jsem pojedl, dříve než jsi přišel! A požehnal jsem mu! Požehnaný také zůstane.“

34: Jak Ezau uslyšel otcova slova, dal se do hrozného a hořkého křiku a naléhal na otce: „Požehnej mně, také mně, otče!“

35: On odvětil: „Přišel lstivě tvůj bratr a vzal ti požehnání.“

36: Ezau řekl: „Právem dostal jméno Jákob (to je Úskočný). Už dvakrát se mnou jednal úskočně. Připravil mě o mé prvorozenství a nyní i o požehnání.“ A otázal se: „Pro mne už požehnání nemáš?“

37: Izák Ezauovi odpověděl: „Hle, ustanovil jsem, aby nad tebou panoval, a všechny jeho bratry jsem mu dal za služebníky...“

38: ... A Ezau zaúpěl a rozplakal se.

40: Bude tě živit meč, avšak svému bratru budeš sloužit. Jen když se budeš toulat bez domova, setřeseš jeho jho ze šíje své.

Jákob a Ezau se nakonec po 22 letech usmířili, ale podle židovského výkladu se z Ezauových potomků stali nežidovští Edomité a z Jákobových Židé. Židovští učenci později označovali za Edomity Římany a výraz *Ezau* se stal synonymem pro Evropany a všechny Nežidy. Příběh Jákoba a Ezaua je alegorie Židů a Nežidů, se kterou se židovské náboženství stále ztotožňuje. Narážky na Ezaua nacházíme v populární knize Raphaela Pataie *Židovská mysl* a ve stovkách dalších židovských děl.[743] Sholem Aleichem, známý autor píšící v jidiš, ve své autobiografii píše o primitivním ruském převozníkovi.

Ezau! Jen gój může dělat takovou práci, Žid ne. Bible o Ezauovi říká „budeš sloužit svému bratru“. Je dobře, že jsem potomek Jákoba a ne Ezaua.[744]

Populární židovský intelektuál Sidney Hook popisuje, jak se svého židovského učitele zeptal na nespravedlnost Jákobova chování vůči Ezauovi. Cituje rabína, jak řekl: „Co to je za otázku? Ezau byl zvíře.“[745]

Jákob, který byl přejmenován na „Izrael“, je považován za otce židovského národa. Ezau je považován za prototyp Nežida. Jelikož Židé tvrdí, že za vrozený antisemitismus Nežidů nikdy nemohou, považuje se Ezauova nenávist vůči Jákobovi za počátek antisemitismu.

[743] Patai, R. (1977). *The Jewish Mind*. New York: Scribners. p. 234.
[744] Aleichem, S. (1937). *Funem Yarid*. New York.
[745] Hook, S. (1989). On Being a Jew. *Commentary*. Vol. 88, #4. October 29.

Kázání rabína Leona Spitze, citované v *American Hebrew*, ilustruje hloubku nenávisti mnoha Židů vůči Ezauovi a jeho potomkům:

Ať Ezau fňuká a kvílí a protestuje proti civilizovanému světu a ať Jákob vede správný boj. Antisemité... rozumí jen jednomu jazyku a musí se s nimi zacházet na jejich vlastní úrovni. Purimští Židé se postavili za své životy. Američtí Židé se také musí vypořádat se současnými antisemity. Musíme naše věznice zaplnit antisemitskými gangstery. Musíme naše blázince zaplnit antisemitskými šílenci. Musíme bojovat proti každému nepříteli, nenávidícímu Židy. Musíme pronásledovat a obviňovat protižidovské štváče až na krajní hranici zákonů. Musíme ponižovat a zostouzet antisemitské pobudy do takové míry, že nikdo nebude chtít ani se neodváží stát jedním z nich.[746]

Když jsem pochopil, že Jákob a Ezau jsou výstižná židovská alegorie věčného konfliktu mezi Židem a Nežidem ze židovského pohledu, uvědomil jsem si, že se z tohoto příběhu mohou poučit i Nežidé. Není snad fakt, že Ezau tvrdě pracoval na poli, zatímco Jákob zůstával ve stanu, symbolický pro historii Židů a Nežidů? Perfektně to koresponduje s vrozenou láskou Evropanů k přírodě, půdě a pobytu venku – i s láskou Židů k městskému životu.

Nepomyslel by si jakýkoliv spravedlivý čtenář dokonce i při četbě příběhu ze zaujatého pohledu Jákobových potomků, že slzy a vztek Ezaua byly oprávněné? Je Jákob bezúhonný a nevinný, nebo to byl Ezau, kdo podváděl? Shylock žádající „libru masa“ ve Shakespearově *Kupci benátském* nepředstavuje o nic menší lakotu a nemilosrdnost než Jákobovo odepření jídla nemocnému bratru, aby mu mohl ukrást prvorozenství. Dále vezměme v úvahu Jákobovo maskování, aby podvedl otce i bratra. Takhle si židovští učenci představují spravedlnost? Je Ezaův hněv „nenávist“ a „antisemitismus“? Je antisemitismus říct, že Izrael podle vlastních zdrojů nachází své nejranější kořeny v podvodu, zradě a zákeřnosti – a že se tím chlubí?

Možná, že Izák byl prorokem, když řekl, že Ezau bude svému bratru sloužit, dokud nezíská nadvládu (kompletní kontrolu nad zemí, v níž žije) a tak ze své šíje nesetřese „Jákobovo jho“. Přestože je filosemitská verze historie jeden dlouhý příběh židovských strastí v rukách Nežidů, Jákobovi potomci rozhodně nejsou jediní, kdo trpěli.

[746] Spitz, L. (1946). Sermon by rabbi Leon Spitz. *American Hebrew*. March 1.

Ezauovy děti přišly o nespočet miliard kvůli lichvě, podvodům a organizovanému zločinu Jákobových potomků. Miliony Nežidů trpěly mučivým otroctvím, degradací a smrtí v rukách židovských pánů obchodu s otroky a prostituce. Ezauovy slzy padaly kvůli zavraždění milionů křesťanů rukama židovských bolševiků ve východní a střední Evropě. Tytéž slzy byly prolévány za miliony vojáků i civilistů, kteří zemřeli v bratrovražedných světových válkách, vyvolaných z nemalé části židovskou mocí. Neozývá se Ezaův oprávněný hněv v palestinském národu, který ztratil svou půdu, svobodu a v tolika případech i životy svých dětí?

Pokud je příběh Jákoba a Ezaua tím, co říkají židovští rabíni, že je – příběhem vzniku Židů a Nežidů –, je to příběh židovského podvádění těch, které považují na Nežidy. Toto podvádění musí skončit. Pokud bude pokračovat, je jen otázkou času, kdy pohár Ezauovy zloby opět přeteče, jako se to stalo tisíckrát od chvíle, kdy „synové Jákoba" poprvé přišli do našich zemí.

Rozumní a inteligentní Židé musí uznat, že stejně jako Židé cítí rozhořčení vůči Nežidům, Nežidé cítí skutečné rozhořčení vůči Židům. Tito Židé se musí upřímně snažit zmírnit židovský rasismus a destruktivní antinežidovství. Mají mediální moc a velký vliv ve vládě – rozhodně dostatečný k prolomení koloběhu židovského rasismu a antisemitismu. Nežádáme od Židů, aby obětovali svou identitu a dědictví. Ve skutečnosti chápeme jejich přirozenou snahu o přežití jejich kulturního a genetického dědictví, ale požadujeme, aby uznali stejně základní práva pro lidi, mezi nimiž žijí.

Jak pokrytecké je od nich například zavádět zákazy zpívání vánočních koled na našich veřejných školách a zároveň podporovat výlučně židovské náboženství a kulturu v Izraeli – financované z daní amerických křesťanů! Vedou kampaň za otevření amerických hranic pro lůzu ze Třetího světa, zatímco pracují na posílání amerických daní státu, který odpírá imigraci těm, kdo nemají židovskou krev, který odpírá návrat těm, kdo se na jeho území narodili a jejichž rodiny tam žily po celé generace!

Pokud se prozíraví Židé zdrží takovéhoto pokrytectví a budou se držet našich morálních standardů, když mezi námi žijí, pokud zastaví manipulování a vykořisťování, tak se můžeme vyhnout tragickým antisemitským reakcím, které opakovaně propukaly v tolika zemích.

Podle lekcí židovské historie, které jsem se naučil z děl samotných Židů, se zdá nepravděpodobné, že by jejich vůdci v mém návrhu

viděli něco moudrého. Historie dává tvrdé a často krvavé lekce, ale jen málokdo jim věnuje pozornost.

Také vím, že my, lidé evropského původu, nemůžeme setrvávat v plané naději a víře ve šlechetnost našich tradičních nepřátel. Ne, my máme právo být pány ve svém vlastním domě. Máme přirozené právo mít své západní národy, odrážející naší duši, ducha, estetiku, umění, hodnoty, touhy, zájmy a osud.

Jako vždy v dějinách, člověk nemůže úspěšně vyjednávat z pozice slabosti, jedině z pozice síly. Naší povinností je stát se silnými. Poznání pravdy nás učiní silnými. Musíme si uvědomit, že se nacházíme v evolučním boji na život a na smrt – a musíme pochopit, že pokud prohrajeme, veškerá krása a velkolepost vytvořená krví a oběťmi našich předků bude ztracena, a spolu s tím všechny naděje na budoucnost našich lidí.

Jak to elegantně říká Bible, Ezau získá nadvládu, jen když ze své šíje setřese Jákobovo jho. Neusiluji o žádné jho nad židovským národem. Usiluji jen o naší vlastní vládu v našich *vlastních* zemích, bez židovské politické, intelektuální a kulturní nadvlády a pokřivenosti.

Židé možná teoreticky vystopovali svůj původ k Jákobovi, ale bílí lidé se samozřejmě nezrodili z Ezaua. Když Rebeka měla své dva syny, naši předci už vybudovali egyptskou, mezopotámskou, babylonskou, mykénskou, sumerskou, chetitskou a mnoho dalších civilizací. Naši předci vystavěli velké pyramidy a komplex astronomických observatoří v Stonehenge dávno předtím, než Židé založili království Šalamouna a Davida.

Jsem árijec (rasově uvědomělý bílý člověk oddaný přežití a svobodě svých lidí). Já a mí lidé nechceme žádnou válku proti Židům. Chceme jen žít a nechat žít, ale musí být jasné: Hodláme žít! Antisemitismus zmizí jen tehdy, až zmizí židovská nadvláda.

Árijci nepřijmou podvod nadvlády, proklamovaný Jákobem. Nevezmeme na sebe jho podřízenosti. Naše převaha musí zvítězit. Zasloužili jsme si požehnání Boha a přírody svou tvořivostí, tvrdou prací, kreativitou a vírou. Neustoupíme z boje za svou svobodu a odmítáme nálepku antisemitismu od těch, kdo jsou sami ztělesněním etnocentrismu, nesnášenlivosti a antinežidovství.

Nejsem antisemita. Jsem prostě árijec bojující za život a svobodu svých lidí. Ačkoliv mám respekt vůči Židům, kteří jednají čestně, musím se postavit proti židovské nadvládě v našich národech. Je to takto jednoduché: Protože miluji své lidi, nemám jinou možnost než stát proti těm, kteří nám škodí či ohrožují naše přežití.

KAPITOLA 22:
IZRAEL: ŽIDOVSKÝ RASISMUS V AKCI

Ježíš Kristus je nedokázal potěšit, když byl tady na Zemi, tak jak může někdo čekat, že se to podaří mně. – Prezident Harry S. Truman pod tlakem k uznání nově oznámeného sionistického státu Izrael.[747]

Kvůli všem jeho zklamáním je Izrael to, co jsme my, nemaskovaný a bez příkras. – Hillel Halkin[748]

Američtí Židé musí mít odvahu otevřeně deklarovat, že mají dvojí loajalitu – k zemi, v níž žijí, a ke státu Izrael. Žid se nesmí nechat přemluvit, aby byl dobrým vlastencem země, ve které žije.[749]

V nové kampani sionistického hnutí za dobytí komunit ve svobodné diaspoře vláda Izraele poskytne veškerou morální a politickou podporu... na maximální hranici svých možností.[750]

Když jsem se ponořil hlouběji do židovské otázky a sionismu ve snaze tyto tajemné lidi jasně pochopit, uvědomil jsem si, že zkoumání základů a politiky moderního státu Izrael by mi zodpovědělo některé otázky. Poprvé za víc než 2 000 let měli Židé vlastní suverénní stát, národ stvořený naprosto k obrazu svému.

Když jsem začínal se svým výzkumem, už mi bylo jasné, že tisk a zábavní průmysl jsou velmi proizraelské. Naroubovaly mi ranou zaujatost ve prospěch Izraele. Teď jsem si všiml, že reportéři vypracovávající příběhy pro televizní zprávy a velké noviny jsou obvykle Židé. S podezřením, že velká část mého proizraelského smýšlení pochází ze zaujatých zdrojů, jsem se snažil dozvědět neoddiskutovatelná fakta o konfliktu na Středním východě a nejprve jsem se obrátil na své encyklopedie.

Našel jsem v nich informace podobné těm, které dnes člověk najde v článku „Izrael“ ve velmi populární *Encarta Encyclopedia*.

Z víc než 800 000 Arabů, kteří žili na území ovládaném Izraelem před rokem 1948, zůstalo jen asi 170 000. Ze zbytku se stali uprchlíci v okolních arabských zemích.[751]

---

747 Truman, Harry S. (1945). Jak je citováno z deníků Henryho A. Wallace z jeho spisů na University of Iowa. Obsaženo v knize Victora Laskyho *It Didn't Start Watergate*.

748 Halkin, Hillel. (1998). Here to stay: An Unrepentant Zionist Reflects on his Aliyah. *Moment*, p. 5.

749 Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism in Our Time*. New York: Exposition Press, Inc. p. 159.

750 Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism in Our Time*. New York: Exposition Press, Inc. p. 397.

V roce 1948, kdy byl založen stát Izrael, se z víc než tří čtvrtin celé palestinské populace, žijící na Izraelem ovládaném území, stali uprchlíci. Podle *Encarty* již nebylo 630 000 lidí dovoleno žít v domech a pracovat na území, kde jejich rodiny žily tisíce let. Od té doby Izrael rozšířil své hranice ve válkách v letech 1956, 1967, 1973 a při invazi do Libanonu roku 1982 – čímž vytvořil statisíce dalších palestinských uprchlíků.

Opustili by lidé dobrovolně své domovy, obchody a usedlosti? Ptal jsem se sám sebe. Vybrali by si žít bez peněz a bez státní příslušnosti ve špinavých uprchlických táborech? Bylo jasné, že je z jejich domovů a pozemků vyhnali sionisté, a navíc to bylo jasně záměrné vyhnání, protože Palestincům bylo po skončení bojů zabráněno se do svých domovů vrátit.

Když jsem byl na střední škole, napsal jsem palestinské informační organizaci ve Washingtonu a požádal je o nějaké knihy, nabízející pohled na izraelsko-arabský konflikt z jejich strany. Od nich a z knihoven jsem získal mnoho dobře zdokumentovaných zdrojů – včetně některých překvapivých sionistických –, které na středněvýchodní otázku dávaly naprosto jinou odpověď. Dozvěděl jsem se, že začínající izraelská vláda vydala nařízení zakazující vyhnaným Palestincům vrátit se do svých domů a na své pozemky. Vydali též speciální zákon, na jehož základě byl tento majetek Arabů považován za „opuštěný" a podléhající konfiskaci bez náhrady. S tak chladnokrevnou efektivitou by tento problém nevyřešili ani nacisté v Hitlerově říši.

Ověřil jsem si čísla, získaná při britském sčítání obyvatel v roce 1922. Židé tehdy tvořili jen asi 10 % obyvatel. V posledním sčítání, rok před založením Izraele, tvořili Židé na území, jež se poté stalo Izraelem, jen asi polovinu obyvatelstva. Palestinci vlastnili 93,5 % půdy. Fakta byla jasná a průkazná: sionističtí imigranti si vynutili svůj příchod do Palestiny proti vůli jejích obyvatel a pak je za použití zbraní a teroru vyhnali z jejich domovů a okradli je o jejich půdu a majetek.

Fakta nemohou být jednodušší. Sionisté s pomocí své kohorty po celém světě ukradli celý stát: stát zvaný Izrael. Žádná dvojsmyslnost, žádné hory proizraelské propagandy, žádné hraní „Exodů" v rádiu, a ani tisíce metrů hollywoodských filmů, ukazujících Araby jako brutální teroristy a Židy jako nevinné oběti – nic z toho nemůže změnit jasná a nezvratná fakta.

---

[751] *Encarta Encyclopedia*. (1996). Funk and Wagnalls.

Proizraelská propaganda, kterou jsem četl, tvrdila, že Palestina byla v podstatě prázdná země. Řekněte to víc než milionu lidí, kteří byli od roku 1948 vyhnáni. Sionističtí vůdci od začátku věděli, že Izrael bude získán kolonizací a dobýváním. Oddaný sionistický vůdce Vladimir Jabotinsky to jasně vyjadřuje ve své knize z roku 1923 *Železná zeď: My a Arabové.*[752]

Sionistická kolonizace musí být buď ukončena, nebo pokračovat proti přání domorodé populace... železná zeď... bránící tlaku původní populace... Dobrovolné usmíření s Araby nepřipadá do úvahy... protože bez ozbrojené síly... je kolonizace nemožná... Sionismus je kolonizační podnik... Je důležité... mluvit hebrejsky, ale... mnohem důležitější je umět střílet.[753]

Izrael: Založený na terorismu

První překážkou sionistických cílů byla skutečnost, že si Británie představovala Palestinu tak, jak ji zobrazovala Balfourova deklarace, jako společnost, která bude chránit občanská a náboženská práva všech, kdo v ní žijí.

K vyhnání Britů, kterým Liga národů svěřila nad Palestinou mandát, sionisté vyvinuli umění využívání terorismu jako moderní zbraně politické revoluce. Menachem Begin, Abraham Stern, Jichak Shamir, David Ben-Gurion a mnoho dalších zahájili bombové útoky a vraždění. Pověsili a uškrtili britské vojáky strunou od piána a nechali jejich zohavená těla najít britskými úřady. Izraelští teroristé vyhodili do vzduchu hotel Krále Davida v Jeruzalému, přičemž zabili přes 100 lidí. Jejich operativci vyvinuli techniku dopisních bomb. Židovští zabijáci dokonce zavraždili vyjednavače OSN v Palestině, hraběte Folka Bernadotteho, protože si dovolil vyjadřovat obavy o práva Palestinců. Ve své poslední zprávě před smrtí Bernadotte sžíravě píše, že

Sionisté drancují ve velkém rozsahu a ničí vesnice bez zjevné vojenské nutnosti.[754] **(Archívy OSN)**

Došlo k porušení základních principů tím, že bylo zabráněno nevinným obětem konfliktu vrátit se do svých domovů, zatímco se do Palestiny valili židovští imigranti... hrozící trvalým nahrazením vykořeněných arabských uprchlíků, kteří zde byli po staletí.[755]

---

[752] Brenner, Lenni. (1984). *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir*. Totowa, New Jersey. Biblio Distribution Center.

[753] Jabotinsky, V. (1923). *The Iron Wall: We And The Arabs*.

[754] U.N. Archives. (1948). A. 648. September 16. p. 14.

[755] U.N. Archives. (1948). A. 648. September 16. p. 14.

Sionistická kampaň fungovala. Britové, unavení teroristickou kampaní vedenou proti nim a zoufalí ze světového tisku, který tyto zločiny kryl, to nakonec vzdali a oznámili odchod z oblasti. Když byli Britové pryč, sionisté měli volné ruce na vypořádání se s původním obyvatelstvem, které mělo tu drzost žít na zemi, kterou chtěli sionisté. Nezůstala tam žádná síla, která by je mohla držet na uzdě. Podporovaný vojenskou i finanční pomocí jak z kapitalistických USA, tak z komunistického SSSR, stejně jako obrovskými částkami peněz přitékajícími ze sionistických fondů po celém světě, se židovský blitzkrieg převalil přes jejich nepřátele se stejnou rozhodností, jako se v biblickém příběhu Rudé moře převalilo přes Egypťany.

I když měli vojenské vítězství jisté, sionisté stále čelili dvěma zásadním problémům. První byl ten, že stále existovaly statisíce Palestinců, kteří evidentně nehodlali nečinně sedět a nechat nový židovský stát, aby jim vzal jejich práva a zemi. Za druhé, Palestinci v novém státě vlastnili víc než 93 procent půdy – to byla na cestě k „Velkému Izraeli“ skutečná překážka.

Citujíc přímo z knihy Jozue, židovští náboženští vůdci varovali, že Izrael musí vyhnat Palestince za hranice:

Jestliže však přece odpadnete a přimknete se ke zbytku těch pronárodů, které ještě zbyly mezi vámi, a jestliže se s nimi spřízníte sňatkem a budete se mísit s nimi a oni s vámi, tedy jistotně vězte, že Hospodin, váš Bůh, už před vámi ty pronárody nevyžene. Stanou se vám osidlem a léčkou, karabáčem na vašich bocích a trny v očích, dokud nevymizíte z této dobré země, kterou vám dal Hospodin, váš Bůh. (Jozue 23:12,13).[756]

Sionističtí fanatici nakonec vyřešili svůj „palestinský problém“ masovým vyháněním, vražděním a dobře naplánovaným terorem. Palestinci, kteří se zde narodili a jejichž předci zde žili po nespočet generací, byli shromažďováni izraelskými „stromtroopery“ a vyháněni za hranice. Bylo jim řečeno, že se domů už nikdy nevrátí a nemohli si toho s sebou vzít o moc víc než rozedrané oblečení, které měli na sobě. Mnohé, kteří odmítli domovy opustit, zmasakrovali izraelští vojáci a sionisti tyto masakry zveřejňovali, aby tím mezi Palestinci vyvolali rozsáhlou paniku a útěk.

[756] Jozue 23:12,13.

Páchání zvěrstev vůči Palestincům se stalo integrální součástí izraelské strategie. Když židovští teroristé znásilnili a zmasakrovali obyvatele arabských vesnic, lidé žijící v okolních vesnicích pochopitelně vzali děti a utekli, aby si zachránili život. Když sionisté zřídili svůj stát a zajistili jeho prvotní hranice – bez přibližně 630 000 otravných palestinských mužů, žen a dětí –, vláda jim znemožnila vrátit se do jejich domů, obchodů, na pole a ke stádům zvěře. Když izraelská „válka za svobodu" skončila, uvnitř izraelských hranic zůstalo jen asi 170 000 Palestinců.

Židé samozřejmě měli po celém světě prominentní a mocné mluvčí, obzvláště v médiích, mluvící o odvaze a oprávněnosti „malého Izraele". Do 60. let byly po celém světě miliony dospělých i dětí jako já fascinovány hrdinským příběhem Izraele – příběhem, který romanticky převyprávěl oscarový film *Exodus*.[757] V té době jsem měl jen málo vědomostí o obrovském bezpráví, spáchaném vůči Palestincům, stejně jako většina Američanů v dnešní době.

Nejproslulejším zvěrstvem v první izraelské válce byl masakr v Dejr Jasín. Po skončení bojů v této malé vesničce sionistický teroristický gang Irgun, vedený Menachemem Beginem, 9. dubna 1948 vyvraždil 254 obyvatel, většinou žen, dětí a starců. Tito sionističtí teroristé dva dny vraždili muže, znásilňovali ženy, rozbíjeli břicha těhotným a kradli jejich majetek. Hrůzostrašný popis masakru poskytl ve své oficiální zprávě doktor Jacques de Reynier, hlavní představitel Mezinárodního výboru Červeného kříže v Jeruzalému.[758]

De Reynier přijel do vesnice na druhý den a viděl „čištění", jak mu to jeden z teroristů vysvětlil. Probíhalo s kulomety, granáty a bylo dokončováno noži. Některým obětem uřezali hlavy a 52 dětí zmrzačili před zraky jejich matek. Rozpárali břicha 25 těhotným a zabili jejich děti.

Izraelský důstojník z Haganah, plukovník Meir Pa'el, po odchodu do důchodu v roce 1972 uvedl ve významné židovské publikaci *Yediot Ahronot* o Dejr Jasín následující:

Muži z Irgunu a LEHI vyšli z úkrytu a začali „čistit" domy. Zastřelili každého, koho viděli, včetně žen a dětí. Velitelé se nesnažili masakr zastavit... byli vzati do lomu mezi Dejr Jasín a Giv'at Shaul a chladnokrevně zavražděni...[759]

---

[757] *Exodus*. (1960). Director & Producer: Otto Preminger. United Artists.

[758] De Reynier, J. (1950). Chief Representative Of The International Committee Of The Red Cross In Jerusalem. (A Jerusalem Un Drapeau Flottait Sur La Ligne De Feu', Geneva).

[759] Yediot Ahronot. (1972). April 4.

Velitel jednotky Haganah, která kontrolovala Dejr Jasín po masakru, Zvi Ankori, učinil v izraelských novinách *Davar* toto prohlášení:

Vešel jsem do šesti nebo sedmi domů. Viděl jsem uřezané genitálie a rozdrcená ženská břicha. Podle střelných ran na tělech to byla přímá vražda.[760]

Albert Einstein a další znepokojení Židé napsali v roce 1948 dopis do *New York Times*, v němž Begina odsoudili za „otevřené kázání doktríny fašistického státu". Dejr Jasín popsal těmito slovy:

Devátého dubna napadla teroristická skupina tuto mírumilovnou vesnici, která nebyla vojenským cílem v boji, zabila většinu jejích obyvatel – 240 mužů, žen a dětí, a pár jich nechala naživu jako zajatce na ukazování v ulicích Jeruzaléma... teroristé se za svůj čin vůbec nestyděli, ale byli na tento masakr pyšní...

Menachem Begin se chlubí důležitostí masakru v Dejr Jasín ve své knize *Revolta: Příběh Irgunu*. Napsal, že bez „vítězství" v Dejr Jasín by nebyl stát Izrael. „Haganah prováděla vítězné útoky na ostatních frontách... Arabové utíkali ve stavu zděšení, křičíce ‚Dejr Jasín'".[761]

První premiér Izraele, David Ben-Gurion – který se sám židovskému rasismu nijak nebránil –, byl citován, jak popisuje Begina těmito slovy:

Begin nepopiratelně patří mezi hitlerovské typy. Je to rasista, ochotný zničit všechny Araby ve jménu svého snu o sjednocení Izraele, připravený uchýlit se k jakýmkoliv prostředkům k realizaci tohoto posvátného cíle.[762]

Iniciátor masové vraždy Menachem Begin se později stal premiérem Izraele a dokonce obdržel Nobelovu cenu míru. Tato cena symbolizuje neuvěřitelnou celosvětovou moc Židů v médiích, protože Begin byl vinen zločiny ne nepodobnými těm nacistickým, které Židé dodnes pronásledují a soudí. Jenže Begin namísto soudu a trestu za zločiny proti lidskosti dostal to, co mnozí považují za největší poctu na světě.

Masakr v Dejr Jasín nebyl jediný, který izraelské jednotky spáchaly. Deník *Ha'ir*, psaný hebrejsky, vydal 6. května 1992 článek Guye

[760] Ankori, Zvi (1982). Davar. April 9.
[761] Begin, M. (1964). *The Revolt: The Story Of The Irgun*. Tel Aviv, Hadar Pub. p. 162.
[762] Haber, E. (1979). *Menachem Begin, The Man And The Legend*. New York: Delle Book. p. 385.

Erlicha nazvaný „Nejenom Dejr Jasín“, v němž popisuje vzorec teroru a vraždění. Erlich cituje izraelského historika Aryeha Yitzhakiho:

„Přišel čas,“ říká, „kdy uplynula jedna generace a nyní je možné postavit se moři lží, v nichž jsme byli vychováváni. Ve skoro každé vesnici dobyté ve válce o nezávislost byly spáchány činy, které jsou definovány jako válečné zločiny, jako například zabíjení bez rozdílu, masakry a znásilňování. Věřím, že tyto věci nakonec vyplují na povrch. Jediná otázka je, jak se s těmito důkazy vypořádat.“[763]

Erlich i Yitzhaki upozorňují, že izraelské úřady tyto vraždy stále zakrývají. Nejenže masakry nepřestaly po založení státu Izrael; pokračovaly v dobách míru i válek. Zde jsou názvy některých z nich: masakr v Sharafatu, Kibyji, Kafr Quasemu, Al-Sammou, Sabře a Šatíle, Oyon Qaře, masakr v mešitě Al-Aksa, masakr v mešitě Ibrahimi, masakr v Jabalii.

K dalšímu zabíjení a vyhánění Arabů docházelo při expanzi židovského státu. Izrael v dalších válkách a invazích nahnal do přesídleneckých táborů další statisíce Palestinců. Ty, sužované hladem a nemocemi, se nápadně podobají koncentračním táborům za války. Obětí izraelské agrese se stal i Libanon, když byl v 80. a 90. letech napadán a bombardován. Odhady počtu libanonských civilních obětí přesahují 40 000. Sionistický stát rovněž tajně pomáhal vytvořit a podporoval rivalské frakce v libanonské občanské válce.

Pozoruhodné deníky Moše Šareta, izraelského premiéra, odhalují intriky Izraele v libanonské občanské válce. Šaret byl vypuzen z vlády, protože nesouhlasil s tím, co považoval za Ben-Gurionovy podloudné a nemorální akce. Deník vydal po Šaretově smrti jeho syn i přes zastrašování a právní manévry sionistů. Autorka Livia Rokachová cituje Šaretovy deníky v knize *Posvátný terorismus Izraele*. Deníky popisují, jak Izrael záměrně vyvolal libanonskou „občanskou válku“ na podporu izraelských imperiálních ambicí.[764]

V pasážích z května 1955 Šaretův deník popisuje plány Izraele na destabilizaci libanonské vlády, které nakonec vedly k libanonské válce v roce 1978. Šaret cituje Moše Dajana, Ben-Gurionova ministra obrany, na tajné vládní schůzi 16. května, kde se plánovalo podnícení libanonské občanské války jako záminka pro Izrael k anexi území s přístupem k vodám řeky Litání.[765] [766]

[763] Erlich, G. (1992). Not Only Deir Yassin. *Hebrew Daily Ha'ir*. May 6.
[764] Rokach, L. (1980). *Israel's Sacred Terrorism*. Bellmont, Mass: Assoc. Arab American University Grads.
[765] Ibid.

Při první invazi do Libanonu roku 1982 zemřelo 30 000 civilistů a půl milionu lidí bylo vyhnáno z domovů. Izraelská armáda během bojů zdevastovala město Bejrút, které bylo před válkou popisováno jako zahrada Středního východu. Americká bitevní loď *U.S.S. New Jersey* během izraelské invaze kotvila u pobřeží a ostřelovala některá libanonská města. Zapletení se do izraelské války zničilo poslední malé zbytky důvěryhodnosti, kterou Amerika na Středním východu měla, a stálo naše daňové poplatníky miliardy. Také stálo život 300 amerických vojáků. Pod dohledem izraelských vetřelců bylo v uprchlických centrech Sabra a Šatíla zmasakrováno 1 000 žen, dětí a starých lidí. Izraelský generál Ariel Šaron, který za to byl přímo zodpovědný (je třeba říct, že na protest proti tomu pochodovaly ulicemi tisíce slušných Izraelců), byl zbaven velení, ačkoliv později byl odměněn ministerským křeslem.

V novější době došlo k masakru v Qaně, malém městečku v jižním Libanonu. Uvádím zde některé výňatky z popisu této akce od očitých svědků z řad britských novinářů, aby si čtenář plně uvědomil, že za chladnými statistikami jsou reální lidé, kteří prošli hrůzami, jež nejsou o nic méně reálné než ty, které zažili lidé zavraždění při bombovém útoku v Oklahoma City.

Qana, jižní Libanon – byl to masakr. Od Sabry a Šatíly jsem takové zabíjení nevinných neviděl. Libanonští uprchlíci, ženy, děti i muži leží na hromadách. Chybí jim hlavy, ruce nebo nohy. Byli sťati nebo vykuchání. Bylo jich hodně přes sto. Dítě leží bez hlavy. Izraelské střely je skosily, když leželi v úkrytu Spojených národů, doufajíc, že jsou v bezpečí pod ochranou světa. Stejně jako muslimové v Srebrenici se i muslimové v Qaně mýlili.

Před hořící budovou praporu OSN z Fidži holčička svírala mrtvolu šedovlasého muže, jehož oči na ní strnule zíraly, houpala tělem sem a tam a naříkala, plakala a vykřikovala pořád a pořád dokola ta samá slova: „Můj táta, můj táta.“ Voják OSN z Fidži stál uprostřed moře těl a aniž řekl slovo, držel nahoře tělíčko bezhlavého dítěte.

... Když jsem šel proti nim, podklouzl jsem po lidské ruce...

Izraelské vraždění civilistů v této hrozné desetidenní ofenzivě – 206 za poslední noc – je tak bezstarostné, tak zuřivé, že jim tento masakr neodpustí ani jeden Libanonec. V sobotu byla napadena sanitka, den předtím zabili zdravotní sestry v Yohmoru, před

[766] Ibid.

čtyřmi dny izraelská střela urazila hlavu dvouletému děvčátku. A včera Izraelci zabili dvanáctičlennou rodinu – nejmladší bylo čtyřdenní dítě –, když pilot izraelského vrtulníku vypálil střely do jejich domu.

Krátce poté shodila tři izraelská letadla bomby jen 250 metrů od konvoje OSN, v němž jsem cestoval, a před mýma očima vyhodila dům 10 metrů do vzduchu. Když jsem včera večer cestoval zpět do Bejrútu napsat o masakru v Qaně zprávu do *Independent*, zpozoroval jsem izraelské dělové čluny, střílející na civilní auta na mostě přes řeku severně od Sidonu...

Francouzský voják OSN si pro sebe mumlal kletby, když otevřel pytel, ve kterém byly naházené nohy, prsty, části lidských rukou...

Najednou jsme už nebyli vojáci OSN a novináři, ale západ'áci, spojenci Izraele, objekt nenávisti a zloby. Jeden vousatý muž s tvrdým pohledem na nás upřeně hleděl a tvář mu ztmavla zlostí. „Jste Američani," křičel na nás. „Američani jsou psi. Vy jste to udělali. Američani jsou psi."

Prezident Bill Clinton se spojil s Izraelem v jeho válce proti „terorismu" a Libanonci na to ve svém žalu nezapomněli. Izraelské oficiální vyjádření lítosti bylo sypáním soli do jejich ran. „Nejradši bych se proměnil v bombu a vyhodil se do vzduchu mezi Izraelci," řekl jeden stařec..."[767]

Narozdíl od krvavých scén po útocích palestinských sebevražedných atentátníků v Izraeli Američané a Evropané nikdy nevidí masakry, které popisuje Fisk. Média jen málokdy poutají naší pozornost k utrpení způsobenému *Židy*. Je to utrpení působené *Židům*, na co se zaměřují. Ti, kdo nosí šesticípou hvězdu a bombardují úkryty Spojených národů, sanitky, civilní uprchlické tábory a civilní auta, nejsou nikdy popisováni jako teroristé. Jsou prostě označováni za „vojenské oddíly" nebo „vojenské jednotky". Naopak palestinští bojovníci uvnitř izraelských hranic jsou samozřejmě běžně označováni za teroristy.

Poznámka neznámého muže v Qaně, že „by se nejradši proměnil v bombu a vyhodil se do vzduchu mezi Izraelci", se ukázala tragicky prorocká, protože jen o rok a půl později obětovalo pár Palestinců, zoufale toužících po pomstě, své životy na trhu v Jeruzalému přesně tímto způsobem. Nikdo nemůže obhájit žádný čin, který zabije nebo zmrzačí nevinné, ale je třeba uvědomit si hrůzy, které vedou stovky

[767] Fisk, R. (1996). Massacre In Sanctuary: Eywwitness. *The Independent*. April 19. p. 1.

Palestinců k tomu, aby obětovali své životy a zasáhli svým sotva znatelným úderem ty, kdo zavraždili jejich milované a ukradli jim vlast. Ve svém žalu a zlosti se také dopouští násilí vůči nevinným. Sionističtí vůdci moc dobře ví, že tyto židovské ztráty, ukazované v jejich médiích na krvavých záběrech po celém světě, jen zvyšují židovskou solidaritu a zvětšují sympatie Nežidů k věčně trpícímu židovskému národu.

Když se Saddám Husajn pokusil vzít si zpět Kuvajt, který byl jen před pár desetiletími součástí Iráku, západní svět šel do války – a ponoukal ho k tomu hlavně Izrael. Byly činy Iráku imperialističtější než činy Izraele vůči Palestincům nebo Libanoncům?

Jaký je kromě rozsahu konfliktu rozdíl mezi nekonečnou dobyvačnou válkou Izraele v porovnání se snahou nacistického Německa o získání *Lebensraum* ve 40. letech? Němci se žádnou zemí nezacházeli hůř než Izrael s Palestinou, vzhledem k jeho terorizování a vyhnání tří čtvrtin obyvatel Palestiny. Žádné obyvatelstvo jakéhokoliv evropského národa, kromě některých částí Německa okupovaných Sověty, nebylo přemístěno v tak masivním rozsahu. Je zajímavé si povšimnout, že Židé vedli teror i proti Němcům, jen měli ve válce oblečenou uniformu sovětských komisařů a ne teroristů ze Šternu nebo Haganah.

V Izraeli a na jím okupovaných územích, pod botou tvrdé vojenské okupace, Izrael pokračuje ve vyvlastňování palestinské půdy, osadu za osadou. Palestinci se takovým konfiskacím přirozeně brání. Největším povstáním za poslední léta byla intifáda. Statistiky palestinských obětí jsou hrozivé. Toto jsou čísla sestavená významným francouzským magazínem *Le Monde*:

Od začátku intifády (vzpoury házením kamení) 9. prosince 1987 bylo zabito 1 116 Palestinců zastřelených vojáky, policisty nebo osadníky. Konkrétní čísla jsou následující: 626 úmrtí v letech 1988 a 1989, 134 v 1990, 93 v 1991, 108 v 1992 a 155 od 1. ledna do 11. září 1993. Podle studie izraelské organizace pro lidská práva Betselem je mezi oběťmi 233 dětí do 17 let.

Vojenské zdroje hovoří o téměř 20 000 Palestinců, zraněných kulkami, a Úřad OSN pro palestinské uprchlíky na Blízkém východě (UNRWA) mluví o čísle 90 000.

... Tato humanitární organizace rovněž uvádí, že je každý rok během výslechů ve vojenských výslechových centrech mučeno nejméně 20 000 zadržených.[768]

[768] *Le Monde*. (1993). September 12. p. 118.

Žádná země v době míru – dokonce ani Sověti nebo rudá Čína v době rozkvětu svých gulagů – neměla tolik vězňů na osobu jako Izrael. Je to jeden z mála států, které oficiálně nezakazují mučení. Dlouho je na seznamu viníků, sestavovaném Amnesty International. *London Times Magazine* v 70. a 80. letech učinil rozsáhlá odhalení izraelského mučení. Nezvratný fakt je, že Izrael byl zrozen a vybudován invazí, vraždou a krádeží. Taková nespravedlnost potřebuje k udržení své moci násilí a teror.

Američané a Evropané mezitím vyrůstají na mateřském mléku a posvátné mantře, že Izrael je „jediná demokracie na Středním východě". Ale ptají se někdy naše Židy ovládaná média, co to je za demokracii, která jednoduše vyžene tři čtvrtiny obyvatel, kteří by mohli hlasovat nežádoucím způsobem? Teror, olupování, věznění, zabíjení a vyhánění vzalo Palestincům mnohem víc než jejich volební hlasy, protože přišli o svou zem.

Historické kořeny Izraele

Izrael se zrodil z holocaustu, ale zplozen byl už před tisíci let. Židé se nejméně 2 000 let modlili „příští rok v Jeruzalému". A až do poloviny 20. století byla tato modlitba pouhou náboženskou metaforou. Pak se v roce 1948 stal „příští rok v Jeruzalému" reálnou možností pro každého Žida na světě. Politické intriky sionistického státu jsou svědectvím soudržné a všudypřítomné židovské moci na Západě. Izrael ve svém fungování existuje jako živé svědectví naprosto rasistické povahy judaismu a jeho částečně sekulárního syna, sionismu.

Židovská mesiášská tradice sahá až k počátkům jejich zaznamenaných dějin. Dokonce už v dobách, kdy byli Židé jedním z nejmenších kmenů na Středním východě, udržovali víru, že jsou předurčeni jako zvláštní lidé, vyvolený národ, lidé, kterým byla zaslíbena světovláda. Tyto mesiášské plány nejsou paranoidní bludy antisemitů. Jsou otevřeně napsány v jejich vlastních hebrejských písmech a od té doby jsou úzkostlivě následovány až po současnost. Porovnejte následující citát z Bible s mesiášskými slovy prvního izraelského premiéra, Davida Ben-Guriona.

... a králové budou pocházet z vás a budou vládnout všude, kamkoliv vkročí noha jejich synů. Dám jim sémě celé země, která je pod nebesy, a budou vládnout nad národy podle svého přání.

A nakonec získají celou zemi pro sebe a budou ji dědit navěky. (Kniha Jubilejí, 32:18-19).

Ben-Gurion v magazínu *Look* roku 1962 vyslovil svou prognózu na dalších 25 let, předpověď s udivující jasnozřivostí:

Obraz světa v roce 1987, jak si ho představuji: Studená válka bude věcí minulosti. Vnitřní napětí neustále rostoucí inteligence v Rusku... může vést k postupné demokratizaci Sovětského svazu. Na druhou stranu... transformace Spojených států v prosperující stát s plánovanou ekonomikou.

S výjimkou SSSR jako federalizovaného euroasijského státu se všechny ostatní kontinenty spojí ve světové alianci, která bude mít k dispozici mezinárodní policejní sílu. Všechny armády se zruší a už nebudou války. V Jeruzalému vybudují Spojené národy (skutečné Spojené národy) svatyni proroků, aby sloužila jako federativní unie všech kontinentů; to bude místo nejvyššího soudu lidstva.[769]

Mnoho lidí je překvapených, když zjistí, že většina Židů v Izraeli je „nenáboženská“, stejně jako byl jejich první velký vůdce David Ben-Gurion. Nicméně tito většinou ateističtí Židé tolerují náboženský stát. Židé, kteří nevěří v Boha, evidentně podporují judaismus jako státem sponzorovanou instituci, která chrání jak židovskou kulturu tak židovský genotyp. Židovské ortodoxní instituce, až na pár netolerantních fanatiků, povolují široké spektrum náboženského přesvědčení od ateismu až po kabalistický okultismus. Jen Talmud může obsahovat pasáž, kde rabín tvrdí, že debatoval s Bohem a porazil ho. Podle židovské ortodoxie se biblické a teologické interpretace mohou lišit, pokud jsou úzkostlivě uchovávány židovská tradice a židovské dědictví.

Je Bůh sionista?

Izrael podporuje svůj nárok na palestinskou půdu tvrzením, že ji dal Židům Bůh. Z toho logicky vyplývající sekulární argument zní, že vzdálení předci židovského národa před 2 000 let žili na územích, na nichž dnes leží Izrael. S vážnou tváří tvrdí, že jim to dává právo vzít tuto zemi komukoliv, kdo na ní žil potom.

[769] *Look Magazine*. (1962). January 16.

To je stejný argument jako říct, že před 2 000 let ovládali Středomoří Římané, a proto mají dnešní Italové právo si tuto oblast podrobit a vyhnat z ní tři čtvrtiny obyvatel. Židé navíc nemohou tvrdit, že byli prvními obyvateli „zaslíbené země". Bible jasně mluví o židovských invazích a genocidě v oblasti. Palestinci jsou potomci lidí, kteří tu žili před židovskými dobyvateli. Pokud je správné tvrzení, že na zemi má nárok ten, kdo na ní žil první, pak by na ní měli mít právo v první řadě Palestinci, protože tu mnozí jejich předci žili dávno před vznikem starověkého Izraele.

Tvrzení, že dnešní židovská nadvláda nad Palestinou je dána Bohem, představuje obtížnou otázku, obzvláště pro současné křesťany. Je obtížná, protože Židé se svou mocí dokázali kompletně změnit dvoutisíciletou křesťanskou interpretaci Bible. Servilní judeo-křesťanští kazatelé se spojili se sionisty kvůli jejich mediální moci. Ti hojně hlásají verše Starého zákona, dokládající smlouvu mezi Bohem a Izraelity, která odkazuje zemi označovanou jako Izrael Židům.

Křesťanská církev našich otců však od svých nejranějších dějin až do nedávné doby toto tvrzení vždy vyvracela. Křesťanští učenci od pisatelů Nového zákona až do poloviny 20. století zdůrazňovali, že Bible naprosto jasně říká, že všechny sliby učiněné Bohem jsou podmíněné věrností. Bůh ve Starém zákoně jasně říká, že pokud ho Izraelité odmítnou, tak jim to vrátí. Nový zákon jednoznačně objasňuje, že židovský národ odmítl Boha a Jeho syna, a tím zrušil starou smlouvu. Nový zákon cituje Boha, jak dělá *novou* smlouvu s *novým* slibem Kristovy spásy pro *všechny*. Jak jsem už citoval, Písmo nemůže být jasnější než v listu Židům 8:9, v němž Bůh říká, že Židé už nejsou ve smlouvě, kterou s nimi uzavřel ve Starém zákonu.

8:9: **Ne podle úmluvy, kterou jsem učinil s otci jejich v ten den, ve který jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl ze země egyptské; neboť oni nezůstali v úmluvě mé, a já jsem je opustil, praví Hospodin.**

Je se tedy co divit, že Židé odmítají Nový zákon, a Izrael z něj zakazuje byť i jen citovat na školách? Vládou financované skupiny dokonce zorganizovaly veřejné pálení Nového zákona a pro křesťany, kteří se snaží Židy obrátit, stanoví trestní stíhání a uvěznění na pět let. Ve světle těchto faktů je dost zvláštní, že mnoho denominací křesťanské církve horlivě přijímá názor, že Židé jsou i dnes stále „vyvolený národ".

Je pochopitelné, že rasističtí Židé, kteří odmítají Krista a Nový zákon, říkají, že Bůh jejich teror vůči Palestincům schvaluje, ale je skandální, aby je v jejich krvavém tažení jakkoliv podporovali křesťané. Mnozí z těch, kteří trpěli sionistickými útoky, byli palestinští křesťané. Izraelské zločiny výrazně ublížily křesťanské složce palestinského obyvatelstva. Fakt, že někteří křesťanští vůdci poskytli morální a finanční podporu národu, který nenávidí a utlačuje křesťany, je svědectvím pronikání a podvracení sionistické moci a vlivu – dokonce i do nejvyšších koncilů různých křesťanských denominací. Při tom podkopali křesťanskou víru na celém Středním východě a ve skutečnosti na celém světě.

Izraelské tvrzení, že jim půdu Izraele dal Bůh, je směšné, když si člověk uvědomí, že nejméně tři čtvrtiny Izraelců v Boha nevěří. (Statistiky izraelské vlády říkají, že v Boha nevěří 85 % obyvatel.) Jak jim tedy může Bůh, ve kterého nevěří, přislíbit zemi? Vznik Izraele zdaleka nepochází z náboženského příslibu ani Božího zásahu, ale ze sionistických intrik, které začaly během první světové války.

Balfourova deklarace

Politický základ založení sionistického státu položila první světová válka. Británie kvůli tomu zažila těžké časy. Válka se táhla roky se strašnými ztrátami na životech. Navzdory oceánům prolité krve se linie na západní frontě posouvala jen o pár kilometrů sem a tam.

Židovská loajalita byla během války poněkud rozdělená. Někteří Židé z obchodních a jiných důvodů podporovali spojence. Jiní favorizovali Němce hlavně proto, že německý úspěch proti Rusku by oslabil jejich odvěkého nepřítele, imperiální Rusko a cara. Jen o pár let předtím finančníci Jacob Schiff a Bernard Baruch vedli kampaň na financování Japonců v rusko-japonské válce, která skončila porážkou Ruska. Teď židovští magnáti doufali v ještě horší porážku Ruska v této velké válce, protože to pro ně představovalo možnost svrhnout cara a nastolit židovsko-bolševickou vládu.

Němci, zoufale bojující na dvou frontách, věděli, že by revoluce v Rusku mohla tuto zemi z války vyčlenit. Kvůli tomu schválil císař Vilém jeden z nejzrádnějších činů, zaznamenaných v historii západní civilizace. V úsilí porazit Rusko jeho ministři pomáhali Leninovi, Trockému a stovkám dalších bolševických revolucionářů, většinou Židů, projet Německem v zapečetěném vlaku do Ruska. Umožněním

bolševickým teroristům a vrahům vstoupit do Ruska zahájili největší období lidského útlaku, mučení a vraždění, jaké svět kdy zažil.

Británie a její spojenci se snažili zahnat Německo do slepé uličky, ale jak Rusko sláblo, spojenci věděli, že jeho porážka by umožnila celé německé armádě na východní frontě téměř zdvojnásobit armádu na západě, což by výrazně naklonilo vojenskou rovnováhu k centrálním mocnostem. Británie pochopila, že je pro vyvážení ruského kolapsu kriticky nutné přivést do války na straně spojenců Spojené státy.

V tomto rozhodujícím okamžiku přišel na scénu britský lord Arthur Balfour. Ten se sešel s Rothschildy a uzavřeli dohodu, že za slib britské podpory ve vytvoření židovské domoviny v Palestině Židé využijí svou velkou mezinárodní moc a vliv k přivedení Spojených států do války (viz *Barnes Review* Willise Carto).[770] Lord Balfour sestavil dokument – Balfourovu deklaraci – požadující domovinu pro Židy. Dokonce i naše populární encyklopedie přiznávají důvod vzniku Balfourovy deklarace:

Všeobecně se uznává, že Balfourova deklarace představovala jednostranný závazek britské vlády. Jejím bezprostředním smyslem bylo získat pro věc spojenců v první světové válce podporu Židů a dalších obyvatel ve válčících státech i neutrálních zemích jako Spojené státy.[771] (Encarta Encyclopedia)

Přečtěte si, co o Balfourově deklaraci napsal David Lloyd George, britský premiér v době války. Všimněte si jeho zdůraznění, že Židé z Ruska jsou „hlavní agenti zrady ruského válečného úsilí“, stejně jako „rozkladu ruské společnosti“ – později označovaného jako revoluce.

Ruští Židé byli od počátku aktivní v zájmu ústředních mocností... do roku 1917 udělali velké přípravy na všeobecný rozklad ruské společnosti, později označovaný jako revoluce. Věřilo se, že kdyby se Velká Británie vyslovila pro naplnění sionistických aspirací v Palestině pod svým rukojemstvím, jedním důsledkem by bylo přivedení ruského židovstva k věci dohody.

Rovněž se věřilo, že by takováto deklarace silně ovlivnila světové židovstvo mimo Rusko a zajistila dohodě pomoc židovského finančního vlivu. V Americe by jejich pomoc v tomto ohledu měla obzvláštní význam, protože spojenci téměř vyčerpali zlato a obchodovatelné cenné papíry, použitelné pro obchod s Amerikou.

[770] *Barnes Review*. (1997). The Balfour Declaration. Jan. Vol. 3.
[771] Encarta. Balfour Declaration.

To byly hlavní úvahy, které v roce 1917 dotlačily britskou vládu k uzavření dohody se židovstvem.[772]

Samuel Landman ve své knize *Velká Británie, Židé a Palestina* potvrzuje židovskou roli v zatažení Ameriky do války. Landman, vedoucí sionista a tajemník Sionistické organizace v letech 1917 až 1922, potvrzuje ze židovské perspektivy přesně to, co říká Lloyd George:

... jediný způsob (který byl proveden), jak přimět amerického prezidenta ke vstupu do války, byl zajistit spolupráci sionistických Židů slibem Palestiny, a tak získat a zmobilizovat do té doby netušeně mocné síly sionistických Židů v Americe a všude jinde ve prospěch spojenců v rámci protislužby na smluvní bázi...[773]

Některými z vrcholných poradců prezidenta Woodrowa Wilsona v této době byli židovský soudce Nejvyššího soudu Louis Brandeis, rabín Stephen Wise a mocný bankéř a mezinárodní finančník z New Yorku, Bernard Baruch. Ačkoliv Wilson vedl prezidentskou kampaň se sloganem „udržel nás stranou války“, jakmile byla navržena Balfourova deklarace, židovský vliv ho rychle dotlačil na intervencionistickou cestu. Když Balfour v květnu 1917 přijel do Spojených států v naději, že zatáhne Ameriku do války, ignoroval ministerstvo zahraničí (což vyvolalo velkou nelibost) a sešel se s Brandeisem, který neměl žádné oprávnění mluvit do zahraničních záležitostí.[774]

Židovští zastánci války byli ve svém šovinismu podporováni i řadou amerických magnátů, kteří americkou účast v evropském konfliktu považovali za vypsání čistého bankovního šeku pro vojenský průmysl. Tisk, který vlastnili nebo ovlivňovali Židé, otevřeně agitoval za válku zveřejňováním hrůzných historek o německých zvěrstvech a propagováním tvrzení, že se Německo chystá napadnout Spojené státy přes Mexiko – třebaže se za čtyři roky války nedokázalo zmocnit ani Paříže.

Němci – ačkoliv se rasově a morálně od Britů a Američanů nijak nelišili – byli brzo označováni za „Huny“ a „zabijáky dětí“. Ačkoliv Británie a Francie nedemokraticky ovládaly svá mezinárodní impéria, tvrdilo se, že spojenci bojují za „demokracii“. Ačkoliv Německo mělo volební zvyklosti podobné těm spojeneckým, bylo nazýváno tyranské.

---

[772] George, D. L. *Memoirs Of The Peace Conference*. p. 726.
[773] Landman, S. (1936). *Great Britain: The Jews And Palestine*. London: New Zionist Press. p. 3-6.
[774] Grose, P. (1984). *Israel In The Mind Of America*. New York: Knopf. p. 64.

Dva nejpropagovanější slogany v jedné z největších a nejkrvavějších válek v historii zněly „Válka za učinění světa bezpečnějším pro demokracii“ a neuvěřitelný „Válka za skončení všech válek!“. Pokud to byly skutečné cíle spojenců v první světové válce, není těžké vidět plody jejich vítězství. Jak se 20. století hřmotně blíží ke konci, demokracie jsou na světě vzácným zbožím a z válek se od roku 1918 stal prosperující byznys.

Většina historiků dnes souhlasí, že první světová válka nebyla výsledek agrese, diktatury nebo nějaké zlověstné síly, ale propletené struktury spojenců snažících se o rovnováhu sil. V podstatě nebyla podnícena ničím jiným než strachem a hranou odvahou jednotlivých národů. Amerika se většiny tohoto bratrovražedného konfliktu neúčastnila a rozumně se držela stranou válečného šílenství, ale židovská moc, které šlo jako vždy jen o vlastní zájmy, nakonec byla jazýčkem na vahách pro válku. Konec konců, co znamenaly životy pár set tisíc mladých Američanů v porovnání se zájmy vyvolených?

Média udržovala Američany ve věci židovského vlivu v naší účasti na první světové válce slepé, stejně jako když zamaskovala klíčovou roli Židů v ruské revoluci. Svět až do roku 1999 netušil, že lord Balfour byl ve skutečnosti Žid a ačkoliv zdánlivě pracoval pro zájmy Británie, tajně pracoval ve prospěch světové Sionistické organizace. Dokonce i dnes si je jen málo Američanů vědomo rozhodujícího židovského vlivu v americké účasti v první světové válce.

Balfourova deklarace zněla dostatečně nevinně a tvrdilo se v ní,

... že nebude učiněno nic, co by mohlo poškodilo občanská a náboženská práva existujících nežidovských společenství v Palestině, nebo práva a politické postavení Židů v jakékoliv jiné zemi.[775]

Sionisté však nechtěli domovinu, v níž by byla významná nežidovská komunita. Od začátku byli rozhodnuti *nezřídit* multikulturní, pluralitní demokracii, kterou tak horlivě plánovali pro Ameriku a zbytek evropského světa. Chtěli šovinistický, etnicko-náboženský, čistě židovský stát, ale nemohli to prozradit, dokud nezískali moc. Mezi sebou si ujasnili záměr vytvořit etnický stát – překvapivě podobný státu, který nejvíc nenáviděli: nacistickému Německu.

[775] Encarta. Balfour Declaration.

Sionismus/nacismus: zrozeno jako obraz jeden druhého

Když se Julia Streichera, proslulého vydavatele těžce antisemitského periodika *Der Stürmer*, před norimberským tribunálem zeptali, zda pomáhal vytvořit německé rasové zákony, podal toto svědectví:

Obžalovaný (Streicher): Ano... psal jsem, že se v budoucnu musí zabránit veškerému míšení německé a židovské krve. Psal jsem o tom články a vždy jsem opakoval, že si musíme vzít židovskou rasu, nebo židovský národ, jako vzor. Vždy jsem ve svých článcích opakoval, že by Židé měli být ostatními rasami považováni za vzor, protože si stanovili rasový zákon, zákon Mojžíše, který říká: „Pokud jdete do cizích zemí, nesmíte si brát cizí manželky." A toto, pánové, je veledůležité pro posuzování Norimberských zákonů. Byly to tyto židovské zákony, které byly vzaty jako model. Když o staletí později židovský zákonodárce Ezra viděl, že, navzdory tomu, si mnoho Židů bralo nežidovské manželky, tato pouta byla zlomena. To byl původ židovstva, které, díky svým rasovým zákonům, přežilo po staletí, zatímco všechny ostatní civilizace a rasy byly zničeny.[776]

Rasové probuzení v Evropě 19. a 20. století rostlo z velké části díky přítomnosti Židů. V Evropě nebyli žádní černoši nebo orientálci, ale nechyběli zde Židé. Vědečtí a sociální pozorovatelé uváděli, že jejich charakter a vzhled byly jiné než u domorodých evropských národů.

Jednou z prvních velkých postav, které pochopily dynamickou sílu rasy a rozsáhle o tom psaly, byl britský ministerský předseda Benjamin Disraeli, sám židovského původu. Ten uvedl: „Rasová otázka je klíč ke světové historii... všechno je rasa, žádná jiná pravda není." Vědci, kteří pochopili roli rasy v dějinách, věděli, že síla a přežití židovské rasy spočívá v jejím etnocentrismu a zákazu mezirasových manželství, které jí umožnily přežít 2 000 let mezi Nežidy. Jak dokazuje Streicherova výpověď, tvůrci evropské rasové ideologie se toho hodně naučili studiem židovských zákonů a historie. Ačkoliv na sebe sionisté a nacisté pohlíželi jako na smrtelné nepřátele, mnozí představitelé obou hnutí viděli podobnost idejí, a někteří spolupracovali k dosažení společných cílů.

[776] Trial Of The Major War Criminals Before The International Military Court. Nuremberg: November 14th 1945. Oct. 1 1946. Official French Text. 26th April 1946. Debates, Tome XII. D 321.

Nacionální socialisté chtěli vlastní národ osvobozený od židovského vlivu a sionisté nechtěli asimilaci s Nežidy a národy, kde žili. (Dokonce i v moderní Americe a Evropě se většina hlavních židovských organizací staví proti smíšeným manželstvím.) Na první pohled se zdá neuvěřitelné, že sionismus a nacismus občas spolupracovaly, ale historické záznamy odhalují fascinující důkazy.

Většina Židů v Evropě a zbytku světa byla silně proti Hitlerovi a nacionálně socialistickému Německu. Když se Hitler roku 1933 dostal k moci, Světový židovský kongres, tvrdící, že mluví za Židy na celém světě, vyhlásil Německu ekonomickou válku a oznámil rozhodnutí udělat vše, co bude v jeho silách, aby Německo a nacionální socialismus zničil.[777]

V židovské komunitě však bylo mnoho sionistů, kteří na antisemitskou politiku Německa pohlíželi jako na pomoc k vytvoření židovského státu. Viděli v ní povzbuzování emigrace do Palestiny a vzrůst židovského hněvu a solidarity. A, což je dost zajímavé, považovali Hitlerovo rasové myšlení za analogické k tomu, co si přáli pro svůj vlastní národ. Pro tyto Židy sloužila dohoda mezi sionisty a nacisty zájmům obou.

Británie měla ve 30. letech se zvýšenou židovskou imigrací do Palestiny potíže a způsobovala značný neklid v arabských sektorech mandátu. Britové se kvůli snížení napětí snažili židovskou imigraci do Palestiny omezit. Této příležitosti se chopili Hitler a nacisti. Přestože Hitler měl obavy, že se Izrael stane centrem mezinárodní židovské moci stejně, jako se Sovětský svaz stal centrem mezinárodního komunismu, a ačkoliv měl strach z poškození vztahů Německa s arabským světem, emigraci Židů z Německa a celé Evropy pokládal za nejdůležitější. Podle jeho názoru mohl být židovský stát v Palestině praktickou destinací evropských Židů.

Od prvních dní Hitlerova vzestupu k moci s ním vedoucí sionistická organizace v Německu hledala společná východiska. Během několika měsíců poté, co se Hitler stal kancléřem, mu Sionistická federace Německa předložila prohlášení, že by sionismus mohl vyřešit „židovskou otázku".

V založení nového státu, který proklamuje rasové principy, si přejeme naší komunitu přizpůsobit tomuto novému uspořádání...

[777] *Daily Express*. (1933). Judea Declares War on Germany. March 24. p. 1.

Naše uznání židovské národnosti nám umožňuje nastolit jasné a upřímné vztahy s německým národem a jeho národnostními i rasovými reáliemi. Nechceme podceňovat fundamentální principy, protože jsme rovněž proti smíšeným manželstvím a za udržení čistoty židovské komunity...

Sionismus věří, že znovuzrození národního života lidí, které právě probíhá v Německu zdůrazňováním jeho křesťanského a národního charakteru, musí nastat také v židovské národnostní skupině. Pro židovský národ musí mít národnostní původ, náboženství, společný osud a pocit vlastní jedinečnosti také rozhodující význam při formování jeho existence...

... Nejsme slepí ke skutečnosti, že židovská otázka existuje a bude existovat. Od abnormální situace, ze které pro Židy vyplývá silné znevýhodnění, ale také sotva snesitelné podmínky pro ostatní národy.[778] [779] [780] [781]

Německý sionista Joachim Prinz, který emigroval do Spojených států a později se stal ředitelem Amerického židovského kongresu, v roce 1934 napsal knihu *Wir Juden* [My Židé][782] o tom, že nacionálně socialistická revoluce v Německu znamenala „židovství pro Židy". V pozdějších letech také kousavě psal o názoru Adolfa Hitlera na důležitost rasy, ale ve svém pokrytectví se nijak nezdráhal obhajovat koncept „židovské rasy".

Chceme, aby asimilaci nahradil nový zákon: *deklarace příslušnosti k židovskému národu a židovské rase*. Stát postavený na principu čistoty národa a rasy může být Židem, který se hlásí k příslušnosti ke svému národu, jedině oceňován a respektován... Teď nás nemohou zachránit žádné vytáčky. Namísto asimilace chceme nový koncept: uznání židovského národa a židovské rasy.[783]

V klíčové knize moderního sionismu, *Židovský stát*, Theodore Herzl tvrdil, že Židé jsou mnohem víc než jen náboženská komunita; jsou *národ*. Dokonce k jejich popisu použil dobře známé německé rasově podbarvené slovo *Volk*. Volk bylo také jedno z Hitlerových

[778] Dawidowicz, L. (1976). Memo Of June 21, 1933, In: *A Holocaust Reader*. New York: Behrman. p. 150-155.
[779] Nicosia, F. R. (1985). *The Third Reich And The Palestine Question*. Austin: University Of Texas. p. 42.
[780] Niewyk, D. L. (1980). *The Jews In Weimar Germany*. Baton Rouge. p. 94-95, 126-131, 140-143.
[781] Nicosia, F. (1985). *The Third Reich*. p. 1-15.
[782] Prinz, J. (1934). *We Jews*. [Wir Juden.] Berlin: Erich Reiss.
[783] Hohne, H. (1971). *The Order Of The Death's Head*. Ballantine. p. 376.

oblíbených slov. Jím popisoval svůj ideální stát, „Volkische Staat“. Herzl dávno před Hitlerovým vzestupem napsal, že antisemitismus je přirozená reakce Nežidů na Židy. Obhajoval oddělený stát jako jedinou reálnou odpověď na tento konflikt.[784] [785] [786] [787]

Židovská otázka existuje všude, kde žijí Židé ve znatelném počtu. Kde neexistuje, tam ji s sebou přináší přicházející Židé... Věřím, že chápu antisemitismus, který je velmi komplexním fenoménem... Uvažuji o tomto vývoji jako Žid, bez nenávisti nebo strachu... Je to národnostní otázka. K jejímu vyřešení z ní musíme především udělat mezinárodní politickou otázku... konečné řešení židovské otázky.

Přední německé sionistické noviny *Jüdische Rundschau* v roce 1935 dokonce šly tak daleko, že vyjádřily souhlas s „Norimberskými zákony“, označujícími Židy za cizí národnost a zakazujícími manželství a sexuální vztahy mezi Němci a Židy.

Nové zákony dávají židovské menšině v Německu její vlastní kulturní život, její vlastní národnostní život. V budoucnu bude schopná vytvářet své vlastní školy, divadla a sportovní kluby. Krátce řečeno, může vytvořit svou vlastní budoucnost ve všech aspektech národního života...[788]

Georg Kareski, bývalý šéf největší židovské komunity v západní Evropě (v Berlíně) a vůdce Sionistické státní organizace a Židovské kulturní ligy na konci roku 1935 řekl pro berlínský deník *Der Angriff* toto:

Po mnoho let jsem považoval úplnou separaci kulturních záležitostí těchto dvou národů [Židů a Němců] za předpoklad pro soužití bez konfliktů... Dlouho jsem podporoval takovouto separaci za předpokladu, že bude založena na respektu k cizí národnosti. Norimberské zákony... se mi zdají, nehledě na právní

---

784 Herzl, T. (1970). *Jewish State*. New York: Herzl Press. p. 33, 35, 36.
785 Weckert, I. (1981). Feuerzeichen: Die Reichskristallnacht. TüBingen: Grabert. p. 212.
786 Black, E. (1984). *The Transfer Agreement*. New York: MacMillan. p. 73.
787 Herzl, T. (1897). *Der Kongress*. Welt. June 4. Reprinted In: Theodor Herzl's *Zionistische Schriften* (Leon Kellner, Ed.), Erster Teil, Berlin: Jüdisher Verlag, 1920, p. 190 (and p. 139).
788 Rundschau. (1935). September 17. Quoted In: Yitzhak Arad, with Y. Gutman and A. Margaliot, Eds. Documents On The Holocaust. Jerusalem: Yad Vashem. (1981). p. 82-83.

opatření, plně odpovídající této touze po odděleném životě, založeném na vzájemném respektu... Toto přerušení procesu rozkladu v mnoha židovských komunitách, který byl podporován smíšenými manželstvími, je tedy ze židovského hlediska jedině vítané.[789] [790] [791] [792] [793]

Jiní přední sionisté po celém světě mluvili podobně. Rabín Stephen S. Wise, prezident Amerického židovského kongresu a Světového židovského kongresu, v projevu před shromážděním v New Yorku roku 1938 řekl:

Nejsem americký občan židovské víry, jsem Žid. Jsem Američan. Jsem Američan šedesát tři šedesát čtvrtin svého života, ale Žid jsem 4 000 let. Hitler měl pravdu v jedné věci. Nazýval židovský národ rasou, a my jsme rasa.[794]

Nejenže existovala slovní spolupráce, ale sionisté a nacisté spolupracovali až do začátku i během druhé světové války. Nacistická vláda v Německu zřídila 40 hospodářských center pro přípravu mladých Židů na život v kibucech v Palestině. Dokud jí v tom nezabránila válka, podporovala emigraci Židů do Palestiny. Oficiální noviny SS, *Das Schwarze Korps*, podporovaly sionismus v titulních úvodnících.[795]

SS spolupracovaly s Haganah, sionistickou podzemní militantní skupinou v Palestině, napomáhaly židovské imigraci a dokonce poskytovaly pašované zbraně sionistickým ozbrojeným silám. Hitler i navzdory pochybnostem dál podporoval sionistické cíle v Palestině.[796] [797] [798] [799]

Svému vojenskému pobočníkovi v roce 1939 a opět v roce 1941 řekl, že roku 1937 žádal Brity o přesun všech německých Židů do Palestiny nebo Egypta. Britové návrh odmítli, jak řekl, protože by to přineslo další problémy.[800]

---

[789] Kern, E. (1935). *Verheimlichte Dokumente. Der Angriff*. Munich. (1988). December 23. p. 148.
[790] Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p. 56.
[791] Brenner, L. (1983). *Zionism In The Age Of The Dictators*. p. 138.
[792] Margaliot, A. (1977). The Reaction... *Yad Vashem Studies*. Jerusalem. Vol. 12. p. 90-91.
[793] Levine, H. (1975). A Jewish Collaborator In Nazi Germany. *Central European History*. Atlanta. September. p. 251-281.
[794] Wise (1938). Dr. Wise Urges Jews To Declare Selves As Such. *New York Herald Tribune*. June 13. p. 12.
[795] Nicosia, F. (1935). *Das Schwarze Korps*. September 26. Quoted In: *The Third Reich And The Palestine Question*. (1985), p. 56-57.
[796] Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p. 63-64, 105, 219-220.
[797] Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p. 141-144.
[798] Wistrich, R. (1985). *On Hitler's Critical View On Zionism In Mein Kampf*. See Vol. 1, Chap. 11. Quoted In: *Hitler's Apocalypse*. p. 155.
[799] Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p. 26-28.
[800] Kotze, H. V. (1974). *Heeresadjutant Bei Hitler*. Stuttgart. p. 65, 95.

Když britská vláda koncem 30. let začala židovskou imigraci do Palestiny více omezovat, SS uzavřely dohodu s tajnou sionistickou agenturou Mossad le-Aliya Bet o pašování Židů do Palestiny. V důsledku této spolupráce jak legální, tak nelegální židovská migrace z Německa (včetně Rakouska) do Palestiny v letech 1938 a 1939 prudce vzrostla. Na říjen 1939 byla plánována emigrace 10 000 Židů, ale zabránil jí začátek války. Německo až do března 1942 stále pomáhalo s nepřímou židovskou imigrací do Palestiny a mělo na svém území minimálně jeden oficiální, sionisty schválený výcvikový tábor na „kibuc" pro potenciální emigranty.[801] (Viz také „Tajemství Mossadu" [Secrets of the Mossad] v *Barnes Review*.)[802]

V ekonomické oblasti byla pro sionistickou věc životně důležitá Ha' avarská dohoda mezi nacistickým Německem a palestinským centrem Světové sionistické organizace. Byla uzavřena roku 1933, trvala během 30. let a umožňovala transfer židovského bohatství do Palestiny. Díky této dohodě toho Hitlerova Třetí říše ve 30. letech udělala pro židovský rozvoj v Palestině víc než jakákoliv jiná vláda.[803] [804] [805] [806] [807] [808]

Pravděpodobně nejvýmluvnější dokument o ochotě některých sionistických frakcí dát se do spolku s Hitlerem představuje nabídka, kterou v roce 1941 předložili Bojovníci za svobodu Izraele, známější pod názvem „Lehi" nebo „Šternův gang". Jedním z jeho vrcholných představitelů byl Jicchak Šamír, jenž se po Šternově smrti stal jeho vůdcem a hlavním teroristou, a který se v 80. letech stal premiérem Izraele. Šternův gang považoval za největší nepřítele sionismu Brity, protože Velká Británie se snažila chránit práva domorodých Palestinců a zpomalit imigraci židovských rebelů.

Je jedním z nejpřekvapivějších faktů moderní historie, že Lehi Němcům formálně předložila návrh na vojenské spojenectví mezi touto židovskou revolucionářskou organizací a nacisty. Oficiálně nabídli své zapojení do války na straně Německa. Zde jsou výňatky z textu jejich komuniké s nacisty.

---

801 Arad, Y. (1981). *Documents On The Holocaust*. p. 155.
802 *Barnes Review*. (1995). Secrets of the Mossad. Sept. p. 11.
803 Feilchenfeld, W. (1972). *Haavara-Transfer Nach Palüstina*. Tübingen: Mohr/Siebeck.
804 Yisraeli, David (1971). *The Third Reich And The Transfer Agreement, Journal Of Contemporary History*. London. No. 2. p. 129-148.
805 Encyclopaedia Judaica. (1971). Haavara. Vol. 7. p. 1012-1013.
806 Nicosia, F. (1985). *Third Reich*. p. 44-49.
807 Hilberg, R. (1985). *The Destruction Of The European Jews*. New York: Holmes & Meier, p. 140-141.
808 Levy, R. S. (1984). Commentary. Sept. 68-71, 32.

Ve svých projevech a prohlášeních přední státníci nacionálně socialistického Německa často zdůrazňovali, že nový pořádek v Evropě vyžaduje jako nezbytný předpoklad radikální řešení židovské otázky evakuací. (Evropa bez Židů)

Evakuace židovských mas z Evropy je předpokladem pro řešení židovské otázky. Nicméně jediný způsob, jak toho může být zcela dosaženo, je usazení těchto mas v domovině židovského národa, Palestině, a zřízení židovského státu v jeho historických hranicích.

Cílem politických aktivit a roků bojů izraelského osvobozeneckého hnutí, Národní vojenské organizace v Palestině (Irgun Zvai Leumi), je vyřešit židovský problém tímto způsobem a tak židovský národ navěky zcela osvobodit.

NVO, která je velmi dobře obeznámena s dobrou vůlí vlády německé říše a jejích úřadů vůči sionistickým aktivitám v Německu a sionistickému programu emigrace, zastává názor, že:

1. **Mezi evropským novým pořádkem, založeným na německém konceptu a skutečnými národními aspiracemi židovského národa, jak je ztělesňuje NVO, mohou existovat společné zájmy.**
2. **Mezi novým Německem a obnoveným lidově-národnostním židovstvem je možná spolupráce.**
3. **Založení historického židovského státu na národnostní a totalitní bázi, a svázaného smlouvou s Německou říší, by bylo v zájmu udržení a budoucího posílení německé mocenské pozice na Blízkém východě.**

Na základě těchto faktů a pod podmínkou, že vláda Německé říše uzná národní aspirace izraelského osvobozeneckého hnutí uvedené výše, NVO v Palestině nabízí aktivní spoluúčast ve válce na straně Německa.

Tato nabídka ze strany NVO by zahrnovala vojenské, politické a informační aktivity v Palestině, a po určitých organizačních opatřeních i mimo ni...

Nepřímá účast izraelského osvobozeneckého hnutí v novém evropském pořádku, již v přípravném stadiu, kombinovaná s pozitivně-radikálním řešením evropského židovského problému na základě národních aspirací židovského národa, uvedených výše, by významně posílila morální základ nového pořádku v očích celého lidstva.

Spolupráce izraelského osvobozeneckého hnutí by také byla v souladu s nedávným projevem kancléře Německé říše, v němž

Hitler zdůraznil, že využije jakákoliv spojení a koalice, aby izoloval a porazil Anglii.[809] [810] [811]

Neexistuje žádný záznam, zda Německo na tuto překvapivou nabídku odpovědělo, ale v době, kdy k ní došlo, se již Německo ve snaze podkopat britskou pozici na Středním východě stavělo na proarabské pozice.

Když jsem tento dokument uviděl poprvé, všiml jsem si ideologické podobnosti mezi sionismem a nacionálním socialismem až po používání oblíbeného nacistického slova „lidový" (Volk) k popisu základů, na nichž chtěli postavit svůj stát.

Číst o sionistické tajné dohodě s Německem mě fascinovalo. Sionisticko-nacistická spolupráce dlouho představovala malé špinavé tajemství – které výmluvně hovoří o ideologických základech Izraele a o tom, kam až byli sionisté kvůli zabezpečení jeho vzniku schopní zajít.

Když šlo o založení Izraele, sionistický fanatismus bral jen málo ohledů na lidské životy, včetně židovských. Když Hitler ohrožoval evropské židovstvo, David Ben-Gurion, první premiér Izraele, prohlásil toto:

Kdybych věděl, že je možné zachránit všechny děti v Německu jejich převezením do Anglie a jen polovinu dopravením do Eretz Israel, zvolil bych tu druhou možnost. Protože musíme zvažovat nejen životy těchto dětí, ale také dějiny lidu Izraele.[812]

Pokud bere první premiér Izraele takový ohled na židovské životy, že by raději viděl polovinu židovských dětí v Německu mrtvých než převezených do Anglie místo Izraele, jakou od něj může člověk čekat hodnotu dávanou palestinským dětem? Jak bychom reagovali na nacistu, který by řekl, že by raději viděl polovinu židovských dětí mrtvých, než aby měly prostě odejít do jiné země?

Další klasický příklad nízké úcty k lidskému životu, dokonce i židovskému, lze vidět v teroristickém činu Ben-Guriona a zakladatelů sionistického státu v roce 1940. Haganah, vedená Ben-Gurionem, vyhodila do vzduchu loď se židovskými uprchlíky před Hitlerem. Britové je radši brali na Mauricius, než aby je nechali vylodit v izraelské

---

[809] Original Document In German Auswurtiges Amt Archiv, Bestad 47-59, E 224152 And E 234155-58.
[810] Yisraeli, D. (1974). *The Palestine Problem In German Politics 1889-1945*. Israel. p. 315-317.
[811] Polkhen, K. (1976). The Secret Contacts. *Journal Of Palestine Studies*. Spring-Summer. p. 78-80.
[812] Yoar-Gelber. (1939-1942). Zionist Policy And The Fate Of European Jewry. *Yad Vashem Studies*. Vol. XII. p. 199.

Haifě. Aby sionisté u Britů vyvolali rozhořčení, na Vánoce 1940 vyhodili do vzduchu loď a zabili 252 Židů i anglickou posádku. Kdyby nacisté ve vodách Izraele vyhodili do vzduchu loď s uprchlíky, Mossad by viníky pronásledoval až na kraj světa, aby mohli být přivedeni před izraelské soudy „s válečnými zločinci". Šlo by o mediálně pokrytý, každoročně připomínaný hrozný teroristický čin. Izrael si místo toho vybral vraha za prvního premiéra.[813]

Sionismus a nacismus jsou z podobné látky, jejich prapory jsou pošpiněné krví. Sionisté však mají mnohem lepší práci s veřejností.

Izrael: rasistický stát

Valné shromáždění OSN 10. listopadu 1975 prohlásilo sionismus za formu rasismu. Poté se po celé Americe a napříč světem zvedla vlna protestů od (už zase) ubohých, pronásledovaných Židů. Zuřili, že proti „jediné skutečné demokracii na Středním východě" bylo vzneseno takovéto obvinění. Ale co je sionismus, pokud ne rasismus? Dokonce i David Ben-Gurion při debatě nad „hitlerismem" Menachema Begina napsal: „Může být obviněn z rasismu, ale pak musíme postavit před soud celé sionistické hnutí, které je založeno na principu čistě židovské entity v Palestině."[814]

Mezinárodní úmluva o eliminaci všech forem rasové diskriminace, přijatá roku 1965 valným shromážděním OSN, byla ratifikována většinou členských států. Článek 1 této úmluvy definuje výraz rasová diskriminace jako

... jakékoli rozlišování, vylučování, omezování nebo zvýhodňování založené na rase, barvě pleti, rodovém nebo národnostním nebo etnickém původu, jehož cílem nebo následkem je znemožnění nebo omezení uznání, užívání nebo uskutečňování lidských práv a základních svobod na základě rovnosti v politické, hospodářské, sociální, kulturní nebo v kterékoli jiné oblasti veřejného života.[815]

Izrael byl a je národem založeným výhradně pro Židy. Podle izraelského „zákona o návratu" je Žid definován ne náboženskou vírou, ale židovským původem, prokázaným židovstvím jeho rodičů. Ačkoliv je

[813] Rosenblum, H. (1958). Yediot Aahronot. *Jewish Newsletter*. New York. November.
[814] Bar Zohar. (1966). *Le Prophéte Armé: Ben Gourion*. Fayard. Paris. p. 146.
[815] United Nations General Assembly. (1965). The International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination.

pro Nežida možné konvertovat na judaismus, je to spojeno s tak velkými překážkami, že „konvertité“ tvoří jen nepatrnou část židovské populace. V době, kdy píšu tyto řádky, je židovská ortodoxie, státem schválené náboženství v Izraeli, ve velkém sporu s americkou reformní a konzervativní frakcí, protože ortodoxie v Izraeli by nikdy neuznala konverze z těchto dvou větví judaismu.

Palestinec, který se narodil v hranicích toho, co je dnes Izrael, a jehož rodina zde žila tisíce let před tím, než ji vyhnala izraelská armáda, se do své vlasti nemůže vrátit a stal se v Izraeli cizincem. Oproti tomu ateistický Žid, který se narodil v New Yorku a neumí hebrejsky, může emigrovat do Izraele a okamžitě dostane občanství. Kromě toho mu izraelská vláda nabízí pomoc s bydlením, životními náklady, vzděláním a další výhody pro imigranty.

V roce 1948 vlastnili skoro 94 % izraelské půdy Palestinci. Od té doby byla palestinská půda izraelskou vládou systematicky konfiskována. Většina palestinské půdy šla do toho, co Izrael nazývá „Národní židovský fond“, a byla zákonem prohlášena za „půdu Izraele“. Stala se „židovskou“ půdou a podle zákona nemůže být nikdy prodána Nežidovi, pronajata Nežidovi nebo obdělávána Nežidem. Většina této půdy byla zadarmo rozdána židovským osadníkům. Sionistická armáda vyhnala Palestince z víc než 350 měst a vesnic v Izraeli i na okupovaných územích a srovnala jejich domovy se zemí. Často byly rozorány dokonce i starobylé palestinské hřbitovy.

Další dva zákony jsou Keren Kayemet (zákon o „národním židovském fondu“, schválený 23. listopadu 1953) a Keren Hayesod (zákon o „rekonstrukčním fondu“, schválený 10. ledna 1956). Prezident izraelské Ligy pro lidská práva, doktor Israel Shahak, profesor Hebrejské univerzity v Jeruzalémě, nám ve své knize *Rasismus státu Izrael*[816] říká, že v Izraeli existují celá města (Carmel, Nazareth, Illith, Hatzor, Arad, Mitzphen-Ramen a další), kde je Nežidům zákonem zakázáno žít.

Palestinci, kteří v Izraeli zůstali, i když jsou zdánlivě občany, trpí intenzivní diskriminací. Dostávají identifikační karty, v nichž není izraelské státní občanství; uvádí se pouze arabská nebo židovská národnost, což v židovském státě samo o sobě vede k diskriminační politice. V Izraeli existují celá města a osady, v nichž je pro Palestince žití nezákonné. Jsou zde segregované bytové komplexy, školy a rekreační zařízení, kam Palestinci nesmí. Tato segregace není de facto;

[816] Shahak, I. *The Racism Of The State Of Israel*. p. 57.

je to oficiální vládní politika. Palestinci nesmí sloužit v armádě a přestože tvoří 15 až 20 procent izraelské populace, v izraelské vládě ještě nikdy nebyl ani jeden Palestinec.

Izraelský zákon neuznává legálnost manželství mezi Židy a Palestinci, protože manželství a ostatní aspekty civilního práva spadají pod náboženské soudy, které taková manželství neuznávají. Kdykoliv vidím Židy v amerických médiích, oslavující a podporující smíšená manželství mezi černochy a bělochy, přemýšlím o jejich pokrytectví, když podporují národ, který ze zákona neuznává manželství mezi Židem a Nežidem.

Haim Cohen, bývalý soudce Nejvyššího soudu v Izraeli, poznamenal:

... hořká ironie osudu, který vedl k tomu, že tytéž biologické a rasové zákony, propagované nacisty a které inspirovaly neblaze proslulé Norimberské zákony, slouží jako základ pro definici judaismu ve státě Izrael.[817]

Zrada vůči Liberty

Židé a jejich historie mě fascinovali. Nemohl jsem mlčet o tom, co jsem se o židovské otázce dozvěděl. Debatoval jsem o tom, co jsem četl, s mou rodinou, přáteli a učiteli. Poukázání na židovské pokrytectví mi přineslo obvinění z nenávisti, netolerance, rasismu, náboženské bigotnosti, a samozřejmě antisemitismu.

Začalo mi být jasné, že ačkoliv média zobrazují Židy jako ty nejsvatější a boží lid na Zemi, židovská infrastruktura si uchovává extrémní formu etnického rasismu. Jejich rasismus se spojoval se silnou nenávistí k ostatním, hýčkanou od dob jejich pobytu v Egyptě až do moderní post-holocaustové éry. Takový šovinismus opakovaně vybuchoval do netolerance a represí. Kdokoliv se odváží poukázat na tento záznam židovského pokrytectví, rasismu a nenávisti, je pomlouván „Ligou proti pomluvám“ jako nenávistný.

Když jsem vzpomenul židovský rasismus, či citoval židovská písma nebo současné židovské vůdce, mí učitelé byli nejdřív zaražení, ale pak mě ujišťovali, že takové názory už dávno patří minulosti nebo je zastává nepatrná menšina v *současnosti*. Tvrdili mi, že Židé moderní éry nenásledují etnocentrické názory svých předků. Studování Izraele mi však pomohlo pochopit, že je židovský rasismus v současnosti

[817] Badi, J. (1960). *Fundamental Laws Of The State Of Israel*. New York. p. 156.

velmi přítomný. Jednou z věcí, které mi to jasně ukázaly, byl izraelský vojenský útok vůči Americe – akt zrady, který u amerických médií vyvolal jen servilnost a zrádcovství.

8. června 1967 byla hlídkující zpravodajská loď amerického námořnictva, *U.S.S. Liberty*, ve vodách Izraele a pásma Gazy napadena leteckou palbou a torpédovými čluny. Vzpomínám si, že jsem tu zprávu slyšel v tranzistoráku, když jsem na letní brigádě seškrabával starý nátěr z domu v neworleanské čtvrti Lakeview. K útoku došlo během izraelsko-arabské války v roce 1967, v níž Amerika podporovala Izrael. První zprávy útočící stranu neidentifikovaly a já předpokládal, že to byl hloupý útok Egypta, který zasáhl americkou loď ve snaze o odplatu za naší masivní podporu izraelské armádě. Několik politiků hned začalo volat po okamžité vojenské odvetě vůči Egyptu.

U.S.S. Liberty s dírou v trupu po izraelském torpédovém útoku

I přes mé vzrůstající vědomosti o zhoubné povaze sionismu se probudilo mé hluboce zakořeněné vlastenectví. Byl jsem na Egypt rozzlobený, že si dovolil napadnout americkou loď. Později z médií začalo prosakovat, že to byli Izraelci, kdo napadl americkou loď a zranil 171 a zabil 31 Američanů. Oficiální omluva zněla, že si Izraelci spletli *Liberty* s egyptskou lodí. Během pár týdnů se však objevilo obrovské množství důkazů, odhalujících, že útok byl dobře naplánovaný. Do té doby však příběh *U.S.S. Liberty* a 171 amerických obětí zmizel z titulků.

Posádce bylo rozkázáno neposkytovat o útoku žádné informace. Když bylo mlčení po letech konečně prolomeno poručíkem Jamesem Ennesem, důstojníkem z *U.S.S. Liberty*, ohromující důkazy ukazovaly na chladnokrevný útok Izraelců na americkou loď.

U.S.S. Liberty, lehce vyzbrojená zpravodajská loď, jejímž úkolem bylo zachycovat cizí rádiovou komunikaci, se plavila v mezinárodních vodách u egyptského města El Arish, které právě dobyly izraelské síly. Izrael věděl, že *Liberty* monitoruje jeho vysílání a obával se, že se dozví o přípravách na invazi do Sýrie příští den.

Jasného a větrného rána 8. června *Liberty* několikrát obkroužily izraelské stíhačky. Přiletěly tak nízko a blízko, že posádka viděla pilotům do tváře. *Liberty* byla jasně označena velkým identifikačním nápisem U.S. Navy a na její palubě byla i velká americká vlajka.

Neoznačené izraelské stíhačky *Liberty* ve 14 hodin napadly raketami, kulometnou palbou a napalmovými bombami. Prvním cílem byla rádiová místnost, kterou zničili spolu s anténami. Piloti se opakovaně vraceli, dokud nevyčerpali zásobu bomb a munice. Až pak útok skončil. V tu chvíli posádka *Liberty* nahradila první americkou vlajku, která byla ustřelena, ještě větší s rozměry 2 x 4 metry.

Izraelci samozřejmě věděli, že jde o americkou loď, protože zachytili a snažili se zneškodnit rádiové volání *Liberty* o pomoc. Ačkoliv je to neuvěřitelné, mužům v rádiové místnosti se podařilo zprovoznit novou anténu, pomocí které vyslali nouzové volání identifikující útočníky a žádající o pomoc šestou středomořskou flotilu. Letadlové lodě *Saratoga* a *America* poslaly zprávy, že pomoc už je na cestě a vyslaly na obranu *Liberty* stíhačky.

Obléhaná a krvácející posádka *Liberty* čekala na slíbenou leteckou podporu, když vtom ji napadly izraelské torpédové čluny, snažící se potopit loď a pozabíjet posádku, která na palubě bojovala s ohněm z napalmových bomb a starala se o zraněné. Izraelci na *Liberty* stříleli z 20 a 40 mm kanónů a zasáhli ji torpédem, čímž zabili dalších 22 námořníků v podpalubí. Torpédové čluny přijely blíž a zahájily kulometnou palbu na posádku.

Navzdory 821 dírám větším než lidská pěst, napalmovým bombám vybuchujícím na palubě i horních částech lodi a rozšiřující se díře i vážným škodám po torpédu na hranici ponoru se *Liberty* jako zázrakem nepotopila (ne díky americké vojenské podpoře, která nikdy nepřišla; než mohla útočníky zadržet, prezident Lyndon Johnson ji odvolal).

Izrael evidentně chtěl potopit loď a zabít všechny na palubě. Izraelské torpédové čluny z kulometů ostřelovaly dokonce i záchranné čluny, což je porušení mezinárodního práva. Snažili se zničit její komunikační místnost a rádiový signál, aby zabránili její identifikaci útočníků, a pak poslat loď i s její posádkou ke dnu, aby nikdo nemohl vyvrátit přirozený předpoklad, že tento zrádný čin spáchali Egypťané. Sionisté věděli, že by po likvidaci *Liberty* měli volnější ruce v Sýrii a pobouření nad potopením americké lodi Egypťany by zajistilo bezpodmínečnou podporu i těm nejradikálnějším izraelským válečným cílům. Této nespravedlnosti zabránila jen odvaha a vynalézavost mužů na *U.S.S. Liberty*.

Johnson odvoláním stíhaček amerického námořnictva na ochranu Liberty spáchal jeden z nejzrádnějších činů v historii Ameriky. Víc se staral o veřejné vztahy mezi USA a Izraelem než o záchranu životů bojujících amerických vojáků. Ti, co na *Liberty* přežili, jasně řekli, že kdyby nebyly stíhačky odvolány, útok torpédového člunu mohl být zastaven a mohlo tak být zachráněno mnoho amerických životů.

Kapitán William McGonagle, velící důstojník na *Liberty*, byl vážně zraněn, ale i přesto prokázal výjimečnou odvahu, za kterou nakonec od Kongresu získal medaili cti. Prezidentské udílení této nejvyšší pocty v Bílém domě obvykle doprovází citování detailů hrdinského činu. Prezident Johnson volal Izraelcům, aby se ujistil, že proti udělení ceny nemají žádné námitky, a nakonec se rozhodl jejího předávání nezúčastnit a dokonce ani nedovolil, aby proběhlo v Bílém domě. Ministr vojenských námořních sil mu nakonec medaili předal na washingtonském Naval Yard a citace vůbec neoznačily Izrael jako útočníka. *Washington Post* o udělení ocenění kapitánu McGonaglemu nic nenapsaly. Námořnictvo provedlo formální vyšetřování (trvající jen 4 dny) a nepozvalo dokonce ani jediného Izraelce, aby svědčil. Naopak například útok na *U.S.S. Stark* si vyžádal devítiměsíční vyšetřování.

Poručík James Ennes, jeden z důstojníků na *Liberty*, o incidentu napsal detailní knihu *Útok na Liberty*, vydanou roku 1979.[818] Odhaluje v ní obrovské množství důkazů, které ukazují, že šlo o vypočítaný a dobře naplánovaný pokus loď potopit, že Izraelci věděli, že se jedná o americkou loď a snažili se všechny zabít, aby neexistovali žádní američtí svědci. Tehdejší americký velvyslanec v Libanonu také vystoupil a uvedl, že když byl na Středním východě, slyšel Američany zachycenou izraelskou komunikaci s útočícími izraelskými letci, kteří potvrzovali, že jde o americkou loď. Mnoho předních představitelů námořnictva odvážně požadovalo skutečné vyšetření útoku na *Liberty* a velitel námořních operací řekl, že důkazy jasně ukazují, že útok byl plánovaný. Ministr zahraničí Dean Rusk, admirál Thomas Moorer a přeživší posádka *U.S.S. Liberty* všichni řekli, že útok byl jasně úmyslný.

Člověk by takový útok snad pochopil od nepřátel, ale ne od údajného spojence. Fakt, že Izrael napadl vojenské síly země, která ho podporovala víc než kterákoliv jiná – finančně, diplomaticky, dobrou vůlí a zbraněmi (včetně zbraní, které byly obráceny proti našim mužům) –, je jedním z nejnehoráznějších činů vojenské zrady v mezinárodních dějinách.

[818] Ennes, J. (1979). *Assault On The Liberty*. New York: Random House.

Ptal jsem se sám sebe, jak může být Izrael tak nezodpovědný, že napadne americkou loď. Očividná odpověď zněla, že věděl, že operace proti *Liberty* s sebou nese velmi malé riziko, protože kdyby byl útok úspěšný a loď s celou posádkou zničena, Izrael by dostal vše, co v této válce chtěl. Kdyby jejich snaha o potopení *Liberty* a svalení viny na Egypt nevyšla, věděli, že by to mohli prohlásit za omyl. Také věděli, že by jim to pomohl zakrýt jejich ohromný vliv ve vládě a tisku. Když dokázali zamést pod koberec teror a vyvlastnění milionu a půl Palestinců za půl století, byla *Liberty* dětská hra.

Nejenže náš drahocenný spojenec Izrael zaútočil na americké ozbrojené síly, také po desetiletí usazuje vysoce postavené špiony do naší vlády. Jedním z příkladů je Pollardova aféra, v níž vysoce postavený Žid v americké zpravodajské službě předal obrovské množství vysoce tajných materiálů izraelské vládě. Když byl náležitě odhalen, usvědčen a uvězněn, izraelská vláda založila fond na jeho propuštění a odměnu za jeho služby. Sionisté už od Pollardovy aféry nepotřebují špiony na nižších úrovních, protože dnes hluboce oddaní sionisté ovládají nejvyšší stupně zpravodajské služby Spojených států – prezidentovu Národní bezpečnostní radu.

Když jsem se po letech od napadení *Liberty* dozvěděl skutečnou pravdu – vzpomněl jsem si, jak rozzlobený jsem ve svých 17 letech byl, když jsem v tranzistoráku slyšel, že Egypťané podle všeho zaútočili na americkou loď. Když jsem četl Ennesovu knihu, tyto chvíle hněvu měly dlouhé trvání. Nicméně, když jsem četl jeho hluboce dojemný popis mrtvých a umírajících mužů na palubě *Liberty*, můj hněv opět vzrostl, jen aby dal průchod hlubokému zármutku nad mou zemí. Jako mladý a hrdý Američan jsem nedokázal pochopit, jak mohl prezident zrádcovsky zastavit pomoc Američanům pod palbou, nebo jak mohla vláda zakrýt zradu záměrného izraelského vraždění mladých Američanů – a dokonce vrahy odměnit víc než miliardou z našich daní v rámci zahraniční pomoci.

V tu chvíli jsem si uvědomil, že Izrael není jen palestinský problém. Je to americký problém. Izrael není problém jen kvůli 50 miliardám dolarů, které vysál z naší pokladny; nebo kvůli stamiliardám dolarů za vyšší cenu ropy kvůli naší politice „Izrael na prvním místě“; nebo kvůli škodám, které způsobil našemu dobrému jménu po celém světě; či dokonce jen kvůli zrádnému útoku na *Liberty*. Naše proizraelská politika je symptomem všudypřítomné židovské moci v naší vládě a tisku, která ohrožuje samotné základy Ameriky.

Zatímco sionisté v Izraeli olupovali Palestince, sionisté v Americe se věnovali konsolidaci své moci v celém západním světě, prosazujíc politiku, která oslabuje identitu a vůli po sebezáchraně u zakládajících nežidovských prvků. Pustili se rovněž do cíle udělat z nás menšinu ve vlastní zemi, stejně jako udělali menšinu z Palestinců v Izraeli. Věděl jsem, že nebude daleko den, kdy se stejně jako Palestinci staneme utlačovanou menšinou ve vlastní zemi. Fakt, že se napadená loď jmenovala *Liberty* (Svoboda), v sobě má hořkou pachuť, protože jsem věděl, že pokud sionisté dosáhnou svých konečných cílů, zničí život i svobodu našich lidí.

Struktura a jednání moderního Izraele dokazují, že židovský rasismus není ideologie minulosti, ale hrozivá realita přítomnosti, zřetelně vyjadřovaná v každém nosném pilíři izraelského státu. Fakt, že ho židovská mocenská struktura v Americe i po celém světě intenzivně podporuje, nabízí přesvědčivý důkaz, že se toho v boji mezi Židy a Nežidy za posledních 2 500 let změnilo jen málo. Krom toho je fakt, že Židé dokázali přimět západní svět k podpoře sionismu s veškerým jeho úžasným pokrytectvím, důkazem jejich moci nad všemi typy médií a vládami našich států. Pokud tato moc nebude zlomena, evropská rasa nemůže přežít.

KAPITOLA 19: OTÁZKA HOLOCAUSTU

Poté, co jsem si uvědomil etnocentrismus, který pronikl judaismem a sionismem, a vše pronikající židovskou přítomnost v médiích, jsem si přečetl několik knih a článků, které naznačovaly, že příběhy o německých zvěrstvech během druhé světové války jsou zveličované a nesprávně interpretované. Někteří tvrdili, že trvalé přesycení médií tím, co se dnes nazývá holocaust, desetiletí po válce, je motivováno strategickými zájmy Izraele. Nejprve jsem myšlenku, že by některá z obvinění vůči Němcům mohla být falešná, odmítl, protože jsem viděl hrůzostrašné fotografie a filmy, podle nichž se německá zvěrstva zdála zcela evidentní. Tato kapitola je vysvětlením toho, jak jsem se dostal ke zpochybňování některých aspektů této temné epizody evropské historie.

Na hodinu angličtiny na Louisianské státní univerzitě jsem napsal práci na téma liberalizace americké sexuální morálky. Popsal jsem, že jsem viděl fotografii úplně nahé ženy vyfocené zepředu, až když jsem nastoupil na střední školu. Tato vzpomínka může pro dnešní mládež vyznít zvláštně, ale dokonce i časopis *Playboy* až do poloviny 60. let nejintimnější sexuální oblasti vynechával. Po napsání této práce mi pravicový přítel, který ji četl, řekl, že se mýlím, že jsem v dětství neviděl úplnou nahotu.

„Viděl jsi úplně nahé ženy," řekl, „obrázky nahých mužů a žen, často vyzáblých, v hrozných scénách smrti. Viděl jsi spoustu fotek a filmů se židovskými oběťmi nacistických zvěrstev."

Po přemýšlení jsem musel uznat, že má pravdu. Televize a tištěná média konce 50. a začátku 60. let byla mnohem prudérnější než dnes, ale v době mého dětství média často ukazovala hrůzné fotografie a dokumenty zobrazující scény zmrzačených a vychrtlých židovských obětí druhé světové války. Zaplňovaly stránky časopisů jako *Look* a *Life*; nikdy nechyběly v televizních dokumentech o válce a přetiskovaly je dokonce i deníky – včetně našich domovských, Židy vlastněných *Times-Picayune*.

V dobách nevinnosti, kdy jsme já a mí přátelé nikdy neviděli fotografii úplně svlečené ženy, nám média ukazovala mrtvoly, často nahých žen nebo těl malých dětí, nahromaděných na sobě jako špalky dřeva a hrnutých buldozery spojenců do masových hrobů. Tyto fotografie byly silným zážitkem, protože dodnes zůstávají živé díky hlubokým emocím, které evokují.

Můj přítel tvrdil, že mi média opakovaně ukazují židovské oběti druhé světové války z politických důvodů. „Byla to náhoda?“ zeptal se rétoricky. „Pokud to bylo jen kvůli senzačnosti nahoty a smrti, proč jsou zobrazovány prakticky jen židovské oběti?“

Když se do kin po celé Americe roku 1974 dostal film *Tváře smrti*,[819] miliony lidí se hrnuly vidět skutečné záběry reálných lidí v mukách smrti. Vidět lidskou bytost v těžkopádné pozici smrti je pravděpodobně nejvíc strhující pohled, jakého může být člověk svědkem. Rodiče před takovýmito scénami chrání děti a televizní zprávy nám jen málokdy ukazují ty nejotřesnější záběry vražd. I přes časté využívání senzacechtivosti ze strany médií kvůli zvýšení sledovanosti obvykle ukazují dokonce i po pádu letadla spíš záběry celkové scenérie než utržené hlavy a torza.

V 90. letech zaznívají mnohé hlasy, že jsou televizní programy a filmy pro malé děti příliš násilné a krvavé, ale strašné scény holocaustu se pro některé školáky staly projekcí povinnou ze zákona. Židovské skupiny lobovaly za přijetí zákonů, požadujících na veřejných školách „studium holocaustu“, a tisíce místních školních rad to na židovské naléhání jednoduše nařídily. Krvavé násilí těch nejzkaženějších fiktivních filmů nebo televizních programů by asi nemohlo být názornější než krvavé scény holocaustu. Promítaly by tytéž školy žákům filmy o krvavých obětech leteckých neštěstí? Ukazovaly by devítiletým dětem masakry palestinských žen a dětí, zabitých v táborech Sabra a Šatíla v Izraelem okupovaném Libanonu, nebo oběti komunistických masakrů v Kambodži? *Z jakého důvodu*, ptal jsem se sám sebe, *musí ukazovat těmto malým dětem strašné scény židovských obětí před půl stoletím?*

Zastánci „studia holocaustu“ pro školní děti tvrdí, že toto trauma je nezbytné, aby se poučily o nebezpečí rasismu a antisemitismu. Přesto jim neukazují žádné oběti s vystřeleným mozkem, aby je poučili o hrůzách vraždění z kriminálních důvodů, ani žádné scény milionů mrtvol zabitých sovětskými masovými vrahy, aby poučili děti o nebezpečí komunismu. Žádná univerzita nemá „katedru studií gulagů“ a žádné veřejné střední školy ke složení maturity nepožadují studium gulagů.

Jedním z argumentů používaných těmi, kdo propagují studium holocaustu pro naše malé děti, je, že holocaust ukazuje zlo rasismu. Tvrdí, že odhaluje, že masové vraždění je konečným důsledkem rasového

[819] Gross, F. B. (1975). Faces of Death. MPI Home.

vědomí. Nedokáží však vysvětlit, že mnohem víc lidských bytostí bylo zavražděno ve jménu rovnosti než ve jménu rasismu. Od dní krvavých excesů francouzské revoluce přes zavraždění milionů Sověty v gulazích, vraždění rudých gard v Číně a vražedných polích Kambodži žádná doktrína nezabila víc lidí než komunismus – a ten je celým srdcem fanaticky oddán rovnostářství.

Příšerné scény židovského utrpení a smrti se mého mladického srdce dotýkaly a stále dotýkají. Vzbuzují odpor vůči nelidskosti, která tyto hrůzy stvořila. Skutečně, vzbuzují hněv nás všech vůči těm, kdo jsou za tento masakr zodpovědní. Nicméně, jak rostlo mé povědomí o rané židovské dominanci v mezinárodním komunistickém hnutí, divil jsem se, proč se média zaměřují téměř výhradně na židovské utrpení a ostatním obětem masového vraždění věnují jen malou pozornost.

Jediné oběti, které jsem si skutečně uvědomoval, byli Židé. To byly oběti, o kterých jsem četl, které jsem viděl v televizních dokumentárních dramatech, které jsem viděl na fotkách a v žurnálech.

Neexistuje žádný větší lidský zločin než zabíjení nevinných. Britský historik David Irving to označuje za „nevinnýchcidu“.* Nakonec jsem se však dozvěděl o mnohem rozsáhlejší „nevinnýchcidě“, než byly hrozné zločiny nacistů. Tuto znalost jsem nezískal z televizních dokumentů, dramat, nebo často zveřejňovaných soudů s válečnými zločinci či pátráním po nich, ale z nepropagovaných stránek knih a dokumentů, o nichž se populární média zmiňují jen málokdy.

Komunisté v Rusku, východní Evropě a Číně zabili nejméně desetkrát víc nevinných lidí, než údajně zabili nacisté. Když jsem byl teenager, tyto oběti komunismu byly mimo mé povědomí. Slyšel jsem komentáře o zvěrstvech komunistů, ale neviděl jsem žádné dokumenty nebo fotografie obětí komunismu. Nevzpomínám si ani na jednu. Neviděl jsem žádné dokumenty, ani jsem nečetl žádné deníky mladých dívek (ostatně, ani nikoho jiného), které by trpěly v rukách komunismu. Proto jsem neměl žádný emocionální vztah ke křesťanským obětem komunismu, ale měl jsem silná emocionální pouta k židovským obětem druhé světové války.

Podnícený svým antikomunismem jsem četl o největším lidském vraždění v historii: zavraždění desítek milionů křesťanů v komunistickém Rusku. S fascinací jsem četl o strašné vraždě cara Mikuláše a jeho rodiny židovskými bolševiky a o masových vraždách zahájených Leninem a vrcholících bezpříkladným vražděním Stalina.

* V originále „innocenticide“; pozn. překl.

Leninův klasický výrok o masovém vraždění v sovětském státu ilustruje chladnokrevnou povahu tohoto zabíjení. Řekl: „Nemůžete udělat omeletu, aniž byste rozbili pár vajec.“ Informace vydané na začátku 60. let samotným Kremlem přiznaly, že raní vůdci komunismu zorganizovali likvidaci, podle vlastních odhadů komunistické strany, 25 až 40 milionů lidí. Během této doby se média stále soustřeďovala na utrpení Židů s malými sympatiemi nebo pozorností, věnovanou jiným obětem totalitarismu. Překvapovalo mě, že média věnují tolik pozornosti zvěrstvům spáchaným vůči Židům a zároveň jsou lhostejná k masovým vraždám milionů křesťanů židovskými komisaři v sovětském státě.

Nulová odpověď na sovětská zvěrstva se zdála být nevysvětlitelná vzhledem k faktu, že Amerika byla v té době s komunisty ve „studené válce“. Jaká psychologická zbraň by mohla být v této celosvětové ideologické studené válce proti komunistům použita lépe než odhalení historické pravdy o jejich zmasakrování desítek milionů lidí?

Západní tisk o sovětských masových vraždách většinou mlčel, dokonce i když miliony stále trpěly v komunistických koncentračních táborech. Miliony dalších zemřely v rudé Číně během „kulturní revoluce“, v mnoha afrických státech, ve vězeních na Kubě, ve vražedných polích Kambodže i v „převýchovných“ táborech ve Vietnamu. V období, kdy marxisté likvidovali miliony lidí, jsme však sledovali jen nekonečnou řadu příběhů o židovském utrpení o desetiletí dříve.

Ve stejnou chvíli, kdy židovští učenci křičeli „nikdy víc!“ o zvěrstvech spáchaných jediným režimem, už desetiletí mrtvým a překonaným, miliony nevinných lidí čelily mučení a smrti v desítkách komunistických tyranií po celém světě. Když toto vraždění probíhalo, slyšeli jsme o něm jen šepot, ale křik o židovském utrpení za války pokračuje dodnes. Během 60. a začátkem 70. let jsem navštěvoval mítinky antikomunistických Kubánců a mnoha východoevropských národností, které hrozivě trpěly v rukách komunistů. Lotyši, Estonci, Litevci, Ukrajinci, Bělorusové, Rumuni, Maďaři, Češi, Poláci, Chorvaté, Srbové a mnoho dalších uprchlíků hovořili o útlaku, mučení a vraždách, kterým se dostal jen zlomek mediálního pokrytí holocaustu – ačkoliv se jejich vyprávění týkalo mnohem většího počtu lidí.

Zatímco média vytrubovala o hledání, zatýkání a procesech s německými válečnými zločinci, komunističtí váleční zločinci moderní doby pokračovali ve věznění, mučení a vraždění milionů v koncentračních táborech po celém světě. Židy ovládaná média neměla žádnou snahu zabránit zničení životů, které mohly být zachráněny, ani

oprávněně nevolala po pronásledování komunistických válečných zločinců z minulosti nebo současnosti.

Když jsem se dozvěděl o obrovských masakrech, organizovaných židovskými bolševiky v Sovětském svazu, divil jsem se, proč jsem si vyhradil takovou speciální zášť vůči nacistickým pachatelům válečných zločinů. *Proč*, divil jsem se, *jsem si vyhradil zvláštní nepřátelství vůči jednomu masovému vrahovi oproti druhému?* Ať je to komisař vraždící cara a jeho děti, velitel SS ve válkou zmítané východní Evropě, likvidující Židy, čínský maoistický rudý voják, vraždící tisíce v takzvané kulturní revoluci, židovský příslušník Šternova gangu, masakrující Palestince v Dejr Jasín, nebo arabský terorista, vyhazující do vzduchu tržnici v Tel Avivu, nejsou snad všichni masoví vrazi stejně nemorální? Přesto jsem však nepopiratelně pociťoval největší empatii k židovským obětem, a vůči jejich antisemitským pronásledovatelům jsem pociťoval ten nejhorší odpor a hněv. Ptal jsem se sám sebe, *co to vyvolalo?*

V tu chvíli jsem začal chápat, jak jsem byl manipulován. Kvůli židovskému vlivu ve zpravodajských a zábavních médiích to byl *jejich* příběh, který jsem viděl v televizi a ve filmech; byl to *jejich* žal, který jsem sdílel v knihách, *jejich* zmrzačená těla, která jsem viděl na fotkách a ve filmech, *jejich* hrůza, o které jsem slyšel od učitelů a kazatelů. Jak silný dopad má na devíti nebo desetiletého, když je první nahota, kterou vidí v médiích, doprovázena hrůznými scénami smrti?

Začal jsem klást i další politicky nekorektní otázky o holocaustu. I kdyby všechno, co média tvrdí o holocaustu, byla pravda, proč to zabírá naší pozornost tisíckrát víc než masakr mnohem víc lidí ze strany Sovětů? Komunismus už padl, proč tedy není žádné volání po procesech norimberského typu vůči komunistickým masovým vrahům?

Začaly mě trápit i další otázky. Pokud je nahnání nevinných židovských civilistů do plynové komory ztělesněním zla, bylo morálně špatné i bombardování milionů německých a japonských civilistů zápalnými bombami? Existuje nějaký etický rozdíl mezi zavražděním nevinných jedovatým plynem a zavražděním nevinných upálením zaživa? Je morálně akceptovatelné, že Amerika bombardovala zápalnými bombami ženy a děti, protože jsme byli ve válce s Německem a Japonskem? Nebyla by podle tohoto standardu jakýmsi způsobem akceptovatelná německá zvěrstva vůči Židům, pokud se cítili být ve válce se Židy?

Četl jsem knihu Davida Irvinga *Zkáza Drážďan*.[820] Odhalovala vražedné bombardování Drážďan zápalnými bombami v posledních dnech války. Většina Američanů toho hodně slyšela o bombardování Nagasaki a Hirošimy, ale málokdo ví, že v Drážďanech zahynulo víc lidí než v kterémkoliv z obou měst, vyhlazených atomovou bombou. Drážďany byly spojenecký „experiment". Chtěli zjistit, jestli shozením tun zápalných bomb do centra města dokáží vytvořit „ohnivou bouři".

Drážďany byly městem nevyčíslitelné umělecké a kulturní hodnoty, které do té doby nebylo válkou dotčeno. Bombardování zapálilo celé centrum města a vytvořilo větry podobné hurikánu, které oheň živily. Asfalt bublal a tekl po ulicích jako láva.

Po vzdušném útoku zahynulo zhruba 100 000 lidí. Úřady kvůli předejití šíření chorob spálily strašné pozůstatky desítek tisíc lidí na bizarních pohřebních hranicích. Drážďany neměly žádný vojenský význam a v době bombardování byla válka prakticky vyhraná. Pokud mělo vůbec nějaký význam, pak jen ve zvýšení německého odporu a ztrátě více spojeneckých životů. Upřímně jsem se ptal sám sebe, *bylo bombardování Drážďan válečný zločin?* Byl to zločin proti lidskosti? Byly děti, které zažily tu nejkrutější smrt ze všech, upálení zaživa, nějakým způsobem nespravedlivější než, řekněme, Anna Franková, která byla zavřena do koncentračního tábora a nakonec zemřela na nemoc?

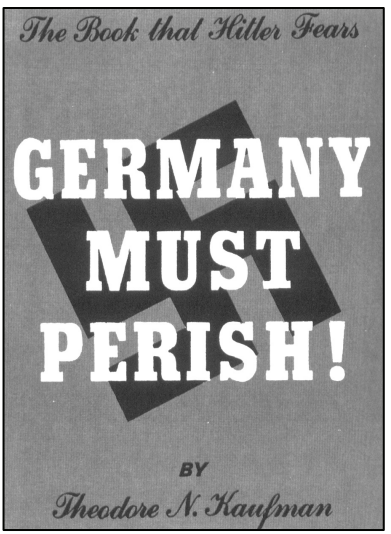
Britská vláda dnes připouští, že se její ministerstvo letectví od ledna 1942 angažovalo v zaměřování německých civilistů jako cíle bombardování. Jak upozorňuje *Barnes Review* Willise Carto, víc než 600 000 mužů, žen a dětí zahynulo během bombardování, zaměřeného na zabití tolika civilistů, kolik jen bylo možné.[821]

OSN dnes definuje záměrné bombardování civilistů jako zločin proti lidskosti. Dvojí metr, který zřejmě existoval ve všech věcech, týkajících se druhé světové války, trápil můj smysl pro fair play. Příkladem nafukovací morálky médií je pojetí bombového útoku v Oklahoma City ve srovnání s obrovským bombardováním civilistů za druhé světové války. Stále si pamatuji na opakování po masakru v Oklahoma City a nedůvěru, která se odrážela v soudu s Timothy McVeighem. V podstatě šlo o to „jaká zrůda mohla bombardovat a upálit nevinné děti?"

[820] Irving, D. (1964). *Destruction of Dresden*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
[821] *Barnes Review*. (1966). Aerial Bombing of German Cities. March/April. Vol. 4. p. 2.

Je upálení desítek tisíc nevinných dětí zaživa záměrným bombardováním civilistů z letadel morálně lepší než zabití dvou tuctů dětí Timothy McVeighem? Vlády dávají jednomu bombovému útočníkovi vůči dětem medaile a druhému trest smrti. Nicméně skutečná vina musí padat na vlády, které tuto politiku vytváří, ne na vojáky, kteří plní rozkazy. Já pokládám záměrné masové vraždění žen a dětí kýmkoliv z jakéhokoliv důvodu nebo jakoukoliv vládou za neospravedlnitelné.

Spojenci dokonce i mnoho měsíců po skončení války stanovovali pro každého německého civilistu oficiální přísun kalorií, který byl menší, než je potřeba k udržení naživu. *Barnes Review* zdůrazňuje, že v těchto měsících zemřely statisíce civilistů hladem, vlivem počasí a na nemoci. Sověti přesunuli miliony lidí z jejich domovů do východního Německa.[822] Miliony německých vojáků byly zadržovány dlouho po skončení války a tisíce jich zahynuly hladem, vlivem počasí a na nemoci ve spojenci vedených táborech, což bylo porušením Ženevských konvencí a dlouhodobých válečných pravidel. K těmto úmrtím došlo po skončení zuřivé války, přičemž masivní zásoby jídla a léků byly nedaleko, shromážděné ve spojeneckých skladech.[823]

Perfektní příklad dvojího morálního standardu „my a oni“ jsem našel v knize, o níž jsem se dozvěděl na univerzitě, s názvem *Německo musí zemřít!*[824] od amerického Žida, Theodore N. Kaufmana. Byla vydána roku 1941, před zapojením se Ameriky do války a před tvrzením o jakémkoliv německém vyhlazovacím programu vůči Židům. V předmluvě se píše:

Toto dynamické dílo nastiňuje komplexní plán na vyhlazení německého národa a totální vyhlazení všech jeho obyvatel z povrchu země. Také obsahuje mapu, ilustrující možné územní rozdělení Německa a rozparcelování jeho území.

[822] *Barnes Review*. (1966). The Mass Expulsion of Ethnic Germans. Oct. 96. Vol. 2. 10.
[823] Bacque, J. (1989). *Other Losses*. Canada: Stoddart Publishing.
[824] Kaufman, Theodore N. (1941). *Germany must Perish!* New York: Gordon Press.

Magazín *Time* a *New York Times* tuto knihu recenzovaly, místo aby ji jednoduše odmítly, a ani jedna publikace se nezdála být pobouřena jejím otevřeným voláním po genocidě. Jak by dnešní moralisté reagovali, kdyby nacisté vydali knihu *Židé musí zemřít*, a velké časopisy a noviny v předválečném Německu by psaly o knize volající po „totálním vyhlazení všech Židů z povrchu země?" Nepodávali by to jako důkaz morální zkaženosti Německa?

Jako teenager, ačkoliv jsem byl zapálený vlastenec a proamerický, jsem začínal vidět, že ve válce nemá žádná strana monopol na čestnost. A v totální válce, kde jedna strana vyhlazuje politický a kulturní systém druhé strany, píší historii jen vítězové. Platí zde přísloví, že „ve válce je první obětí pravda". Takže jaká je pravda o holocaustu?

Věděl jsem, že mě americká média oklamala o původu a vedoucích silách za sovětským i mezinárodním komunismem a o rozsahu komunistického masového vraždění. Určitě se zdálo možné, že Židy ovládaná masmédia budou stejně lhát v pro ně tak nesmírně důležité otázce.

V době, kdy jsem se podíval na detaily o holocaustu, jsem už věděl, že médii vytvořený obrázek vždy nevinného židovského náboženství a národa je falešný. Stále však bylo obtížné dívat se na holocaust objektivně, protože neuplynulo moc roků od doby, kdy jsem měl oči zalité slzami při četbě *Anna Franková: Deník mladé dívky*.[825] Byl jsem – a stále jsem – hluboce pohnut scénami lidského krveprolití z druhé světové války.

Vnější zdání bylo takové, že důkazy o holocaustu jsou přesvědčivé. Hory knih, článků v novinách a časopisech, filmy, kázání a projevy a dokumenty ho komentovaly bez jediného slůvka rozporu. Kromě toho jsem jako přesvědčený, hrdý, mladý Američan s hrdou vojenskou historií v rodině měl sklon věřit veškeré válečné propagandě o nepřátelích mé země. Můj otec, plukovník, který byl stále aktivní v armádní rezervě, považoval svou účast ve druhé světové válce za nejsmysluplnější období svého života. Žádné snižování německé viny by neposlouchal.

Holocaust byl součástí otcova přesvědčení a stal se i součástí mého. Nicméně jsem zjistil, že se řada slavných Američanů vyjadřovala jinak, než jak zněla oficiální verze druhé světové války. Byli to lidé jako senátor Robert Taft, Charles Lindbergh, generál George Patton a bývalý předseda Nejvyššího soudu, Harlan Fiske Stone.

[825] Frank, Anne (1952). *Diary of a Young Girl.* Translated from the Dutch by B. M. Mooyaart-Doubleday, with an introduction by Eleanor Roosevelt. Garden City, New York: Doubleday.

Přeživší holocaust a revizionista Paul Rassinier

Četl jsem zajímavé názory Paula Rassiniera, přeživšího holocaust, který vystupoval proti tomu, co nazýval lži o holocaustu. Francouzský politický oponent nacistů Rassinier za války značně trpěl. Během války prošel řadou koncentračních táborů a nikdy neviděl žádný důkaz o lidských plynových komorách nebo jakémkoliv programu na vyhlazování Židů. Po svém osvobození četl senzační výpovědi, o nichž věděl, že jsou falešné. Přestože měl vůči svým německým uchvatitelům jen málo úcty, považoval za svou etickou povinnost říct o táborech pravdu a vyvrátit nafouklá a falešná tvrzení ve světovém tisku.

Kromě dojemného vylíčení svých vlastních zážitků a pozorování začal po válce zkoumat celý tento problém. Rassinier tvrdil, že míra úmrtnosti v táborech byla mnohem nižší, než se udávalo, a že úmrtí byla primárně zapříčiněna špatnými podmínkami v táborech – neúmyslným důsledkem ztrát a devastace národa, drceného v katastrofální válce. Rovněž nazýval tvrzení o plynových komorách „klasickým příkladem válečné propagandy, která nemá žádnou oporu ve faktech". Rassinier neměl v poválečné Francii zastáváním takovéhoto nepopulárního názoru osobně co získat. Ve skutečnosti toho měl hodně co ztratit, a po přežití všech útrap a strádání v německých koncentračních táborech za své odvážné psaní trpěl intenzivní perzekucí.

Tři slavné oběti holocaustu

Po letech jsem četl brožurku, popisující rozpory a nepravděpodobný obsah knihy *Anna Franková: Deník mladé dívky*.[826] Dr. Robert Faurisson, liberální profesor, který se specializuje na autentičnost literatury na univerzitě ve francouzském Lyonu, předložil silné argumenty, že je vzhledem k formě a obsahu knihy nepravděpodobné, že ji napsalo děvče v tak nízkém věku, přinejmenším ne v její publikované podobě. Také mě překvapilo, že tato dívka, nejslavnější oběť holocaustu – která strávila většinu války v Osvětimi –, nezahynula

[826] Ibid.

v plynové komoře. S blížícím se koncem války ji Němci s mnoha dalšími evakuovali do Bergen-Belsenu. V posledních měsících války podlehla tyfu. Ani sestra Anny Frankové a její matka nebyly zplynovány. Také zemřely na tyfus. Její otec Otto během pobytu v Osvětimi onemocněl a byl vyléčen v táborové nemocnici. Ke konci války ho Němci evakuovali do Mauthausenu a zde byl osvobozen. Tato fakta dosvědčil sám Otto Frank.

Tyto skutečnosti se mi zdály být v rozporu s příběhy, které jsem o Osvětimi četl. Knihy a filmy tento tábor popisovaly jako pásovou linku smrti, místo, kde byly celé vagony se Židy brány přímo z nástupiště do plynových komor. Nacisté údajně nově příchozí prohlíželi a schopné posílali pracovat a děti a nemocné do plynových komor. Pokud jsou tyto příběhy pravdivé, proč nebyly mladá Anna a její sestra, které dorazily do Osvětimi v údajné době největšího zabíjení, zplynovány?

Další slavný přeživší Osvětim je velekněz holocaustu Elie Wiesel, muž, který za své knihy o něm získal Nobelovu cenu. Wiesel, podobně jako otec Anny Frankové, na konci války pobýval v táborové nemocnici. Ve své autobiografické práci *Noc* uvádí, že v lednu 1945 podstoupil v části Birkenau v táborové nemocnici chirurgický zákrok na infikované noze. Doktor mu doporučil dva týdny klidu, ale Rusové měli tábor brzy osvobodit. Nemocničním pacientům a všem, kdo byli považováni za neschopné pochodu, dalo německé vedení na výběr buď zůstat v táboře a být osvobozeni Rusy, nebo se evakuovat spolu s Němci. Po diskusi se Wiesel a jeho otec rozhodli evakuovat se svými předpokládanými „vrahy“.[827] [828]

Měl bych rovněž poznamenat, že třetí nejslavnější přeživší holocaust je Simon Wiesenthal, který se proslavil svým bojem proti těm, kdo se odváží pochybovat o některých aspektech holocaustu. Stejně jako otec Anny Frankové a Simon Wiesenthal i on pobýval v táborové nemocnici. Wiesenthal napsal, že se během svého věznění nacisty pokusil o sebevraždu podřezáním zápěstí.[829] Nacisti – o nichž tvrdí, že se snažili zabít všechny evropské Židy – ho nenechali zemřít; místo toho ho poslali do nemocnice, kde ho s péčí uzdravili.

Pokud byli Němci taková nelidská zvířata, jak Wiesel tvrdí ve svých knihách, a pokud byli skutečně odhodlaní vyhladit všechny Židy, proč by si se svým otcem vybrali odejít s Němci, místo aby počkali na

[827] Wiesel, E. (1969). *Night*. New York: Avon Books, p. 41-44, 79, 93.
[828] D. Calder. (1987). *The Sunday Sun*. Toronto, Canada. May 31. p. C4.
[829] Wiesenthal, S. (1967). *The Murderers Among Us*. New York: McGraw-Hill.

Sověty? Když jsem četl o tomto Wieselově přiznání, nemohl jsem tomu uvěřit. Proč by posílali otce Anny Frankové do nemocnice, a proč by se snažili zachránit život Žida, který se pokusil spáchat sebevraždu? Když jsem se dozvěděl tyto věci, uvědomil jsem si, že jsou v úplném rozporu s příběhem holocaustu, jak je normálně prezentován.

Zajímalo mě, zda se příběh o holocaustu během let měnil. Proto první věc, kterou jsem udělal, byla, že jsem vytáhl své svazky *Encyclopaedia Britannica* z roku 1956.[830] Byl tam jen jeden odkaz na nacistické krutosti vůči Židům. Rozsáhlý článek o druhé světové válce neobsahoval žádnou zmínku o nacistických pogromech vůči Židům. V tomto vydání rovněž nebyly žádné články věnované holocaustu. V článku nazvaném „Židé" byl krátký odstavec o Židech v Evropě během války. Tento článek, napsaný Jacobem Marcusem, pravděpodobně nejvýznamnějším židovským historikem na světě v té době, citoval jako zdroje mnoho židovských autorů a autorit, včetně *Encyclopedia Judaica*, *Jewish Encyclopedia* a *Universal Jewish Encyclopedia*. Článku dominoval prožidovský pohled a Marcus popsal podmínky Židů pod nacisty těmito slovy:

Na uskutečnění řešení židovského problému v souladu se svými teoriemi nacisté provedli série vyhnání a deportací Židů, převážně východoevropského původu, skoro ze všech evropských států.

Muži, často oddělení od svých manželek a ty zase od svých dětí, byli po tisících posíláni do Polska a západního Ruska. Tam byli umisťováni do koncentračních táborů nebo velkých rezervací, případně posíláni do močálů nebo na cesty jako pracovní skupiny. Velké množství zahynulo v nelidských podmínkách, za kterých pracovali. Zatímco všechna ostatní židovská centra byla zatažena do války, americké židovstvo postupně přebíralo vedoucí pozici ve světovém židovstvu.[831] (Nachází se ve vydáních z let 1947, 52 a 56).

Představte si mé překvapení, když jsem našel tento popis toho, co se dnes nazývá holocaust, ve vydání *Encyclopaedia Britannica* z roku 1956, 11 let po konci války a nejdůležitějších norimberských procesech s válečnými zločinci. Čekal jsem, že budu číst detailní článek o „největším krveprolití v lidské historii". Článek jistě vykresloval pochmurný obrázek lidského utrpení, ale, a to je důležité, nezmiňuje slavné číslo šest milionů, ani plynové komory, ani slovo *holocaust*.

[830] Encyclopaedia Britannica. (1956).
[831] Encyclopaedia Britannica. (1947), (1952) & (1956).

Encyclopeadia Britannica místo toho jednoduše konstatovala, že nacisté zavírali Židy do koncentračních táborů a nutili je pracovat v pracovních skupinách, kde mnozí zahynuli kvůli hrozným podmínkám. Pomyslel jsem si, *jak dalece to má do dnešního obrazu holocaustu*.

Připadalo mi divné, že by nejznámější a nejrespektovanější encyklopedie na světě popisovala židovské utrpení tímto způsobem. To zažehlo první záblesk mých pochybností o celé otázce a otevřelo to mou mysl novým otázkám. V roce 1970 jsem zašel do veřejné knihovny a znovu vyhledal výraz „Židé" v *Encyclopaedia Britannica* z roku 1967.[832] Toto vydání v úplném kontrastu s vydáními z 50. let jednoznačně uvádělo, že se Němci snažili vyhladit celé evropské židovstvo a zavedli metodu, která byla „mnohem efektivnější a ekonomičtější než střílení nebo věšení: jedovatý plyn". Co věděli tvůrci *Britannicy* v roce 1967 a nevěděli v roce 1956?

Proč změna původních vydání? Ptal jsem se sám sebe. Objevily se snad desetiletí po válce nové důkazy? Pokud efektivní nacistická válečná mašinérie kontrolovala evropské Židy a hodlala je pozabíjet, jak jich mohlo tolik přežít? O kompenzace ze strany německé vlády požádaly a dostaly je miliony Židů. Jak všichni přežili? Také jsem si všiml, že Wiesel ve své slavné autobiografii, vydané roku 1956, ve stejném roce jako článek v *Britannice*, sice zmiňuje krematoria v Osvětimi, ale nikde nezmiňuje plynové komory – ani jednou. Ve skutečnosti píše, že Židé byli masově zabíjeni upalováním zaživa v hořících jámách, což je jistě strašné tvrzení, ale naprosto odlišné od moderních tvrzení.

Wiesel také cituje tvrzení o vraždění Židů v Babi Jaru, kde se „země měsíc za měsícem nepřestávala chvět" a „čas od času z ní vytryskovaly gejzíry krve".[833] Pomyslel jsem si: *Tohle tvrdí člověk, který mi řekne pravdu o holocaustu?*

Napadaly mě další drzé otázky. Skutečně nacisti uprostřed válečného snažení zkonstruovali obrovské a komplexní plynové komory, transportovali do táborů miliony Židů a vyhlazovali své oběti tímto způsobem? Pokud bylo jejich záměrem je zabít, proč by nepoužívali kulky s náklady pár centů za kus, čímž by je zabíjeli mnohem efektivněji a eliminovali obrovské výdaje i logistickou noční můru transportů, ubytování, jídla a lékařské péče? Ptal jsem se sám sebe: *Pokud nacisté skutečně zamýšleli zabít všechny Židy, proč vůbec potřebovali stavět koncentrační tábory?*

[832] Encyclopaedia Britannica. (1967).
[833] Paroles d'étranger (1982). Editions du Seuil. 86.

Při kladení těchto otázek jsem se cítil nesvůj. Přemýšlel jsem, zda zpochybňováním toho, zda tvrzení o zvěrstvech nejsou nadsazená, nějakým způsobem neobhajuji masového vraha. V televizi jsem viděl přeživší, vyprávějící příběhy o kůži židovských obětí, používané na výrobu stínítek na lampách a mýdla z jejich těl. Někdy mě zalila vlna sympatií, která mě donutila s tímto výzkumem na chvíli přestat.

Nakonec jsem se rozhodl v četbě pokračovat a dál o problému přemýšlet. Hledání pravdy není nikdy nesprávné. Jediným hříchem je nedostatek odvahy sledovat směr, kterým pravda vede. Zkoumání holocaustu jsem zahájil pohledem na norimberské procesy, mezinárodní procesy, které údajně prokazovaly podstatu a rozsah holocaustu.

Norimberské procesy

Můj otec byl tradiční republikán, obdivující senátora Roberta Tafta z Ohia. Taft souhlasil s mnoha americkými vojenskými představiteli, že norimberské procesy stanovily nebezpečný precedens, který by mohl ohrozit americké vojáky v budoucích konfliktech. Pokud vítězné armády druhé světové války mohly stíhat svého poraženého nepřítele za válečné zločiny, domníval se, že by se totéž jednoho dne mohlo stát zajatým americkým vojákům. Viděl jsem oceňovaný film *Norimberský proces* a četl knihu, která procesy popisovala jako výkon spravedlnosti nad válečnými zločinci, kteří si šibenici nebo popravčí četu zasloužili.

Je zajímavé, že první alternativní názor, který jsem o mezinárodním vojenském tribunálu v Norimberku četl, byl od člověka, na kterého jsem celý život pohlížel jako na nepřítele Jihu: Johna F. Kennedyho. Ve své knize *Profily odvahy*,[834] oceněné Pullitzerovou cenou, psal o politické odvaze senátora Tafta, jehož osobní zákon cti nutil odsoudit norimberské procesy, přestože riskoval ohrožení své celoživotní kampaně za zvolení do úřadu prezidenta. I přes halasnou opozici a bezprecedentně špinící kampani vůči němu ze strany Židy ovládaných médií Taft zpochybňoval spravedlnost norimberských procesů.

Tvrdil, že tyto procesy nebyly zářným příkladem západního práva, jak mě masmédia nutila věřit. Taft provedl senátní vyšetřování, v němž mnoho amerických svědků odhalilo rozsáhlé mučení německých obviněných. Takové jednání senátora Tafta vyděsilo a dovolil si tvrdit, že by takovým přiznáním nikdo neměl věřit. Pokračoval se

[834] Kennedy, J. F. (1963). *Profiles in Courage*. New York: Pocket Books.

zpochybňováním samotné podstaty těchto procesů a obrazu spravedlnosti, kterou údajně reprezentovaly.

Kennedy v *Profilech odvahy* cituje Tafta z projevu na Kenyon College v Ohiu. Kennedy na straně 238 píše:

„Soud vítězů s poraženými," řekl [Taft] pozornému, i když poněkud užaslému publiku, „nemůže být nestranný, bez ohledu na to, jak se zaštiťuje zákonnými formulacemi."[835]

Kennedy dále cituje velkou část Taftova projevu.

Kolem celého soudu se vznáší duch pomsty a pomsta je jen málokdy spravedlností. Oběšení jedenácti usvědčených mužů bude skvrnou na americké historii, které budeme dlouho litovat.

V těchto procesech jsme přijali ruskou představu cíle soudů – vládní politiky a ne spravedlnosti – s malým vztahem k anglosaskému dědictví. Oděním politiky do podoby zákonné procedury jsme zdiskreditovali celou myšlenku spravedlnosti v Evropě na roky dopředu.[836]

Kennedy to komentuje:

Norimberk, tvrdí senátor z Ohia, byl skvrnou na americké konstituční historii a vážným odklonem od našeho anglosaského dědictví spravedlivého a nestranného zacházení, dědictví, které právem přineslo této zemi respekt po celém světě. „Nemůžeme ani poučovat náš vlastní lid o zdravých principech svobody a spravedlnosti," zakončuje. „Nemůžeme je učit vládnutí v Německu potlačováním svobody a spravedlnosti..."[837]

Taftův argument byl, že spravedlnost vítězů není vůbec žádná spravedlnost. I když média dávala procesům zdání spravedlnosti aranžmá soudní síně, bylo jen povrchní. Když má obžaloba kontrolu nad soudci, prokurátory i obhajobou, nelze najít skutečnou spravedlnost. Náš západní koncept práva spočívá na myšlence nestranné justice. Je toto možné, když jsou soudci političtí nepřátelé obžalovaných? Je toto možné, když lidé čelí pronásledování za válečné činy, které páchali

[835] Ibid.
[836] Ibid.
[837] Ibid.

i sami spojenci? Jsou tyto soudy věrohodné, když připouští rozsáhlá svědectví bez křížového výslechu svědků... když takzvané důkazy sestávají z přiznání vynucených mučením... když by svědci obhajoby čelili zatčení, kdyby se u soudu ukázali... když jsou lidé souzeni za porušení zákonů, které v době jejich údajného spáchání ani neexistovaly?

Soudce Edward Van Roden byl členem Simpsonovy armádní komise, která vyšetřovala metody používané v koncentračním táboře Dachau. Ten 9. ledna 1949 ve *Washington Daily News* a 23. ledna 1949 v londýnských *Sunday Pictorial* hovořil o některých příkladech používání mučení.

„Vyšetřovatelé," řekl, „obviněnému natáhli přes hlavu černou kápi a poté ho bili do tváře boxerem, kopali ho a bili gumovými hadicemi... Ve všech 139 případech, které jsme vyšetřovali, kromě dvou, měli Němci nenapravitelně rozkopaná varlata.[838] [839]

Většina „důkazů" o holocaustu, které dnes historici nabízí, jsou „přiznání" získaná u válečných soudů. Pomyslel jsem si: *Můžeme věřit „přiznáním" těch, jejichž varlata byla poškozena během vyšetřování?* Také jsem byl šokován, když jsem se dozvěděl, že jako soudci zasedali představitelé ruské KGB, kteří se sami dopustili rozsáhlých zločinů proti lidskosti.

Jeden z mých přátel v občanském sdružení mi řekl, že americký soudce, který předsedal jednomu z tribunálů, odkryl nespravedlnost norimberských procesů. Zjistil jsem, že soudce Nejvyššího soudu v Iowě, Charles F. Wenersturm, rezignoval na svou funkci kvůli odporu vůči právním postupům. Obvinil obžalobu, že bránila obhajobě získávat důkazy a připravovat se, a že se soudy nesnažily vytvořit nové právní principy, ale byly motivovány čistě nenávistí k Němcům. Navíc uvedl, že se 90 % norimberského soudu skládalo z osob, které byly z politických nebo rasových důvodů zaujaté vůči obhajobě. Tvrdil, že na norimberských soudech převládali Židé, často uprchlíci z Německa a nově „naturalizovaní" američtí občané, které víc zajímala pomsta než spravedlnost.

Celková atmosféra je nezdravá... Byli zde zaměstnáni právníci, úředníci, tlumočníci a výzkumníci, kteří se stali Američany až v posledních letech a jejichž minulost byla zakotvena hluboko v evropské nenávisti a předsudcích.[840]

[838] *Washington Daily News*. (1949). January 9.
[839] *Sunday Pictorial*. (1949). January 23. London.
[840] *Chicago Daily Tribune*. (1948). February 23.

Rovněž jsem zjistil, že můj vojenský idol, generál George S. Patton, byl proti soudům s válečnými zločinci. Například v dopise manželce napsal:

Jsem upřímně proti této věci s válečnými zločinci. Není to čestné a je to semitské. Také jsem proti posílání válečných zajatců na otrockou práci do cizích zemí, kde budou mnozí vyhladověni na smrt.[841]

Armády našeho spojence, Sovětského svazu, v jimi okupovaných oblastech znásilnily skoro všechny německé ženy – od malých dětí po staré. Miliony zavraždily a miliony dalších donutily v zimě 1945 odejít ze svých domovů. Východní Prusko, po staletí německá země, prožilo vyhnání nebo vyvraždění německého obyvatelstva Sověty. Židovský výzkumník John Sack v 90. letech zdokumentoval židovské masové vraždění desetitisíců Němců v poválečných měsících.[842]

Nebyli to jen Sověti a Židé, kdo páchal válečné zločiny. Západní spojenci na nich také měli svůj podíl. Jedním z nich byla operace Keel haul,[*] v jejímž rámci byly statisíce ruských a východoevropských antikomunistů deportovány k mučení, otrocké práci a masovému vraždění v Sovětském svazu. Když se dozvěděli o nucené repatriaci, plánované spojenci, mnozí z nich spáchali sebevraždu. Dalším hanebným zločinem byl Morgenthaův plán, který spojenci po válce realizovali. Tento plán každému německému civilistovi přiděloval denní dávku potravin nižší než tu, než byla údajně přidělována vězňům v německých koncentračních táborech.

Znechucovalo mě číst o německých matkách, které byly nuceny k prostituci, aby uživily své děti. V prvním roce kruté spojenecké okupace zahynuly statisíce německých civilistů a vojáků.[843] Když jsem začal chápat, že válka vytvořila tento typ bezpráví na obou stranách, začal jsem vážně pochybovat o svém přesvědčení, že jedinými pachateli křivd během druhé světové války byli Němci.

Objev, že i spojenci páchali zvěrstva, mi připomněl zvrhlou antijižanskou propagandu, když Yankeeové během občanské války osvobodili zajatecký tábor Andersonville. Mnoho zajatců Severu zemřelo

---

841 Blumenson, M. (1972). *The Patton Papers*. Boston: Houghton Mifflin.

842 Sack, J. (1993). *An Eye For An Eye*. New York: Basic Books.

* Keelhaul znamená protažení pod kýlem, pirátský trest, kdy byl viník na laně tažen pod kýlem lodi, s vyčnívajícími třískami a porostlým ostrými lasturami. Výraz má i význam „dát někomu co proto"; pozn. překl.

843 Bacque, James (1997). *Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians Under Allied Occupation, 1944-1950*. Toronto: Little, Brown and Company, Canada.

na nemoci a podvýživu. Došlo k tomu proto, že Jižané neměli doslova nic, co by svým zajatcům dali. Mnoho samotných Jižanů těžce trpělo politikou „spálené země“ Williama Tecumseha Shermana, zničenými železničními tratěmi a námořní blokádou Jihu. Za takových okolností není překvapením, že zajatecké tábory byly špinavé díry, a nemohl za to žádný nenávistný plán nebo spiknutí. Na vysoké škole jsem se dozvěděl, že ačkoliv Sever žádným nedostatkem potravin netrpěl, podmínky v jejich zajateckých táborech byly jen o málo lepší než v jižanských.[844] Když jsem četl o Lincolnově přímém rozkazu, zakazujícím přidělovat zajatým Jižanům potravinové balíčky a oblečení zaslané příbuznými, pochopil jsem hořkou pravdu, že vítězové sami sebe vždy vykreslují jako spravedlivé a poražené jako nespravedlivé.

Když jsem zvážil evidentní nespravedlnost norimberských procesů, bylo pro mě snazší pohlížet na holocaust objektivně, protože jeho základ spočívá na tvrzeních Mezinárodního vojenského tribunálu v Norimberku.

Jedním z příkladů chabých norimberských důkazů je údajné přiznání Rudolfa Hösse, bývalého nacistického velitele koncentračního tábora Osvětim. Historici holocaustu léta vytrubovali Hössovo „přiznání“ jako důkaz, že záměrně vyhlazovali Židy. To ve skutečnosti zformovalo základ tvrzení o masovém plynování v Osvětimi. Hlavní historik holocaustu, Raul Hilberg, na něj silně spoléhal, ale když se v 60. letech stal široce známým jeho plný, neupravený obsah, mnoho odborníků na holocaust z něj bylo v rozpacích a v 90. letech někteří připustili jeho zřejmou nespolehlivost. Historik Christopher Browning v článku ve *Vanity Fair* připustil, že:

Höss byl vždy velmi slabý a zmatený svědek. Z toho důvodu ho celou dobu používají revizionisté ve snaze zdiskreditovat památku Osvětimi jako celku.[845]

První problém spočívá v číslech. Höss ve svém údajném přiznání uvedl, že v Osvětimi zplynovali víc než 2,5 milionů Židů. Téměř všechny autority na holocaust, včetně současného ředitele muzea a centra v osvětimském táboře, dr. Francizka Pipera, nyní říkají, že to byly 1,2 miliony. Proč by měl Höss lhát?

Höss se přiznal i k věcem, které byly nemožné. Například uvedl, že poté, co byly stovky obětí zplynovány kyanidem draselným, pracovníci bez plynových masek okamžitě vstupovali do nevyvětraných

[844] Barnes Review. (1997). *Anderson File: The Movie and the Truth*. Vol. 3. p. 17.
[845] *Holocaust Revisionism: Source Book*. (1994). Quote from Vanity Fair. p. 1.

místností a vynášeli těla. Popisoval, jak při tom kouřili a jedli. Abychom si to porovnali s moderní dobou, stát Kalifornie větrá plynovou komoru hodinu po vykonání popravy. Ani poté nemohou zaměstnanci vstoupit do plynové komory bez plynové masky a ochranného oděvu, zamezujícího proniknutí toxických látek skrze póry. Každý, kdo by v táboře vstoupil do místnosti plné smrtícího kyanidu draselného, jenž pozabíjel stovky lidí, by se rychle ocitl mezi oběťmi. Höss se svém přiznání rovněž zmiňoval koncentrační tábor, který nikdy neexistoval – Wolzek.

Höss psal své paměti během čekání na proces a popravu v KGB řízeném komunistickém vězení v Polsku se vším, co z těchto okolností vyplývá. Rupert Butler ve své protinacistické a protihössovské knize *Legie smrti* živě popisuje Hössovo zajetí. Toto je Butlerův popis Hössova mučení a věznění:

V 17 hodin 11. března 1946 otevřela Frau Hössová dveře šesti specialistům tajné služby v britských uniformách, z nichž většina byla vysoká a hrozivě vypadající, a všichni zkušení v důmyslných technikách nepřetržitého a nemilosrdného vyšetřování...

Později jsme zjistili, že kyanidovou pilulku, kterou většina z nich měla, ztratil. Neměl by ani moc velkou šanci ji použít, protože jsme mu vrazili baterku do úst...

Clarke zařval: „Jak se jmenuješ?“ S každou odpovědí „Fritz Lang“ Clarkova ruka dopadla na vězňovu tvář. Po čtvrté ráně se Höss zlomil a přiznal, kdo je...

Přiznání náhle rozpoutalo nenávist židovských seržantů v zatýkací skupině...

Vězeň byl stažen z horní palandy a strhli z něj pyžamo. Poté ho odtáhli k jednomu ze stolů, kde se Clarkovi zdálo, že rány a řev jsou nekonečné. Lékařský důstojník nakonec upozornil kapitána: „Odvolejte je, jestli si zpátky nechcete vzít mrtvolu...“

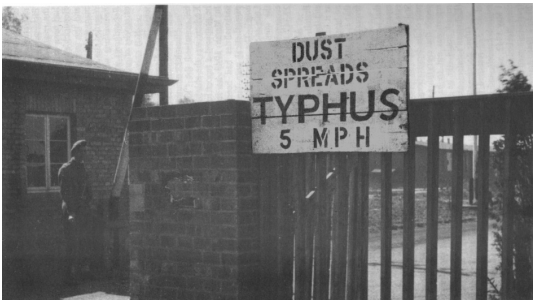
[Höss] byl dotažen zpět do Clarkova auta, kde mu seržant nalil do krku pořádnou dávku whiskey. Höss se poté pokusil usnout. Clarke mu pod oční víčko vrazil hůl a v němčině mu nařídil: „Drž ty své prasečí oči otevřené, ty svině...“

Skupina dorazila zpět do Heide kolem třetí ráno. Ve vzduchu vířil sníh, ale z Hösse strhli deku a musel jít do své cely přes dvůr úplně nahý. Dostat z něj souvislé vyjádření trvalo tři dny.[846]

[846] Butler, R. (1983). *Legions of Death*. England. p. 235-237.

Další silný příklad nepřesnosti norimberských procesů spočíval v tom, že spojenci prezentovali jako fakt, že v koncentračním táboře Dachau u Mnichova bylo zplynováno 300 000 lidí. Žádní odborníci na holocaust dnes netvrdí, že Němci v Dachau zplynovali byť jen jediného člověka, a oficiální počet úmrtí ze všech příčin se snížil asi na 30 000. Přibližně polovinu úmrtí zapříčinily epidemie nemocí, zuřících v táboře, a k mnoha úmrtím došlo i po obsazení tábora spojenci.

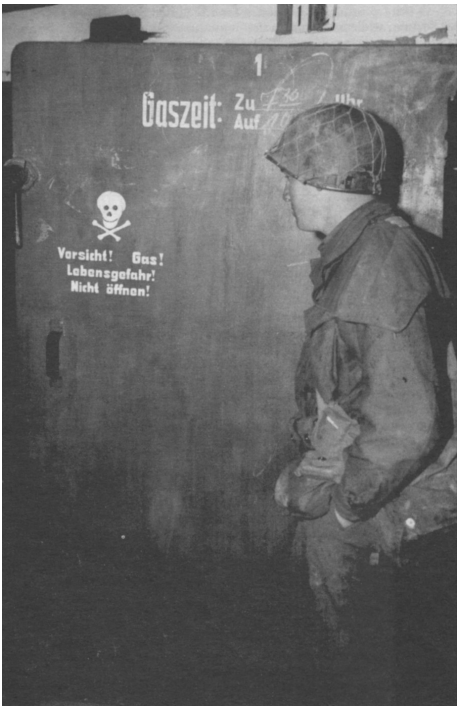
Dokonce i po osvobození Dachau zemřely tisíce vězňů na tyfus, ačkoliv se spojenci snažili dostat epidemii pod kontrolu. Spojenecké fotografie z té doby ukazují tabule s omezením rychlosti, na nichž v angličtině stojí: Omezení rychlosti 5 mil za hodinu. Prach šíří tyfus.

Válkou sužovaná Evropa trpěla rozsáhlými a katastrofálními epidemiemi tyfu. Německé úřady bojovaly s invazí vší používáním dezinsekčních komor pro oblečení a osobní potřeby, stejně jako se v amerických věznicích bojuje proti vším dezinsekcí vězňů odvšivovacím sprejem. Cyklon B se používal jen na oblečení a jiné předměty a musel být používán v na zakázku zhotovené, vzduchotěsné komoře, aby nikoho neohrožoval.

Protože jsem o holocaustu četl velké množství literatury a porovnával jsem staré a nové materiály, začínal jsem v jeho základech vidět trhliny, které ohrožují celou konstrukci. Většina z nás četla nebo slyšela tvrzení amerických vojáků, kteří tvrdili, že ví, co nacisté dělali, protože „to viděli na vlastní oči“.

Co američtí vojáci skutečně viděli? Viděli otřesné scény lidského utrpení a smrti. Viděli hromady mrtvol, vychrtlých hlady a nemocemi, totéž, co viděly jednotky Severu v Andersonville během občanské války. Nicméně, viděli nějací Američané plynové komory? Podle uznávaných autorit na tuto věc, včetně slavného lovce nacistů Simona Wiesenthala, Američané v Německu nic takového neviděli – a ani nemohli, protože jediné plynové komory použité na Židy byly ve východní Evropě.

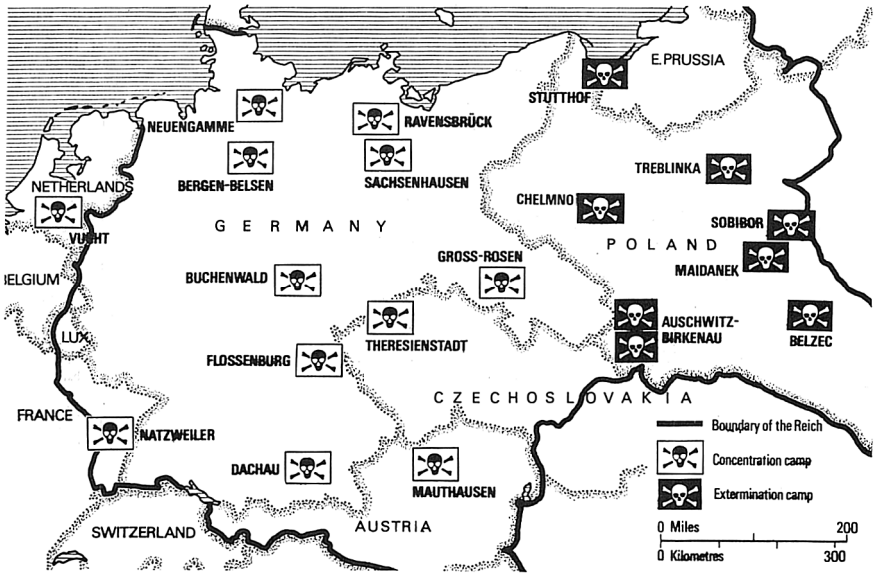
Slavná fotografie dveří do plynové komory v Dachau, ukazovaná světu. Ukázalo se, že se jedná o dezinsekční komoru na vši.

Jeden klasický obrázek, ukazovaný po celém světě, ukazuje amerického vojáka v helmě v Dachau, stojícího vedle těžkých železných dveří s nakreslenou lebkou se zkříženými hnáty a německým varováním „opatrně, ohrožení života“. Popis obrázku zní „plynová komora v nechvalně proslulém nacistickém táboře smrti Dachau“. Nikdo, kdo tuto fotografii viděl a četl její popis, nemůže být obviňován z toho, že si myslel, že vidí obrázek plynové komory, v níž nacisté vraždili lidské bytosti. Když jsem tuto fotografii viděl poprvé, myslel jsem si totéž. Po letech jsem zjistil, že to skutečně byla plynová komora – používaná na dezinsekci oblečení kvůli zabití vší, hmyzu šířícího tyfus a jiné nemoci, které zabíjely vězně v koncentračních táborech. Na tyto hmyzem šířené nemoci ve skutečnosti během a po válce zemřely i stovky spojeneckých vojáků. Voják na slavné fotografii stál vedle dezinsekční komory, jejímž cílem bylo životy vězňů zachraňovat, ne jim je brát.

Napoleon řekl: „Ve válce je psychika vůči tělu jako tři proti jednomu.“ Spojenecké vlády musely ke konci války německého nepřítele vykreslovat v tom nejhorším možném světle. Šířily se zvěsti, používalo se zveličování. Pro válečnou propagandu nebyl velký problém prezentovat dezinsekční odvšivovací komoru jako plynovou komoru pro lidi.

Američtí osvoboditelé táborů, kteří tisíckrát četli a slyšeli o německém plynování Židů, začali věřit, že na vlastní oči viděli výsledky plynování. Je to psychologický fenomén, známý soudcům i novinářům. Po zažití psychologického šoku hrůzných scén smrti v táborech nemůže být nikdo obviňován, že věřil „oficiálnímu vysvětlení“ nabízenému médii. Roky po válce, dávno po té, co vyšlo najevo, že žádní američtí vojáci neviděli ani jedinou zplynovanou oběť, média tento mýtus stále podporují. Noviny a časopisy často citují vojáky, kteří

„ví“, že Němci plynovali Židy, protože „tam byli“ a „viděli to na vlastní oči“. Žádný redaktor však tento omyl neupřesňuje.
Koncem 60. a začátkem 70. let jsem si všiml počátků významné revize tvrzení o holocaustu. „Tábory smrti“, kde byly údajně zplynovány statisíce obětí, se najednou staly „koncentračními tábory“, kde žádná záměrná snaha vyhladit vězně neexistovala. Tábory jako Dachau, o kterých se předtím tvrdilo, že se v nich plynovali Židé, se najednou v souvislosti s plynováním přestaly zmiňovat a počty obětí byly sníženy. Pamětní tabule u bran táborů, uvádějící staré, nadsazené počty, byly v tichosti vyměněny. Dokonce i profesionální „historici holocaustu“ začali klasifikovat Dachau jako „koncentrační tábor“ a ne jako „tábor smrti“.

Často publikovaná mapa koncentračních táborů (bílé) a „táborů smrti“ (černé). Všimněte si, že všechny „tábory smrti“ byly osvobozeny Sověty.

Při bližším zkoumání se předchozí tvrzení o plynování lidí v táborech na německém území ukázalo jako válečná lež. Většina populárního tisku tento omyl stále podporuje, ačkoliv oficiální historici holocaustu přesunuli tvrzení o plynových komorách výhradně do „komunisty osvobozených“ táborů na východě. Takzvaní odborníci, kteří dnes tvrdí, že všechny tábory smrti byly na východě, ještě před pár lety tvrdili totéž o táborech na západě.

Příběh o židovském mýdle

Fantastický příběh o tom, jak nacisté vyráběli mýdlo ze židovských těl, je pravděpodobně jedním z nejpřekvapivějších příkladů podvodné povahy důkazů a vedení norimberských procesů – a lží obsažených v příběhu holocaustu. Hlavní žalobce ze SSSR, L. N. Smirnov, během norimberských procesů prohlásil:

Stejná základna, racionalizované technické myšlení SS, které vytvořilo plynové komory a vražedné nákladňáky, začalo vymýšlet takové metody... produkce mýdla z lidských těl a zpracování lidské kůže pro průmyslové účely...

(Norimberský předmět doličný SSSR-197).[847]

Spojenečtí žalobci vytvořili místopřísežné prohlášení, uvádějící, že dr. Rudolf Spanner, ředitel Gdaňského institutu, požadoval výrobu mýdla z těl vězňů v koncentračních táborech. Byl prezentován údajný recept dr. Spannera na lidské mýdlo (norimberský dokument SSSR-196) a před IMT bylo předloženo skutečné mýdlo, údajně vyrobené z člověka (předmět doličný SSSR-393).

Sir Hartley Shawcross, hlavní britský žalobce, ve své závěrečné řeči před soudem uvedl: „Příležitostně využívali dokonce těla svých [německých] obětí, aby nahradili válečný nedostatek mýdla.“ Jako součást norimberského rozsudku soudci uvedli, že „byly prováděny pokusy využít tuk z těl obětí v komerční výrobě mýdla“.[848] Toto senzační tvrzení se objevilo v titulcích po celém světě a je stále často opakováno dodnes.

Po norimberských procesech se příběh o židovském mýdle s každým svým zopakováním rozrostl. Přeživší vzpomínali, jak se myli židovským mýdlem.

Během norimberských procesů psal o lidském mýdle lovec nacistů Simon Wiesenthal. Roku 1946 napsal v novinách rakouské židovské komunity *Der Neue Weg* toto:

Během posledních březnových týdnů přinesl rumunský tisk neobvyklou zprávu: V malém rumunském městě Folticeni bylo na židovském hřbitově pochováno dvacet krabic mýdla s plnou ceremonií a kompletními pohřebními obřady. Toto mýdlo bylo

[847] Nuremberg exhibit, U.S.S.R. p. 197.
[848] Potter, Carlos. (1988). Made in Russia. Fascimile reprint from [IMT (Blue Series). Vol. 1. p. 252]. p. 159.

nedávno nalezeno v bývalých skladech německé armády. Na krabicích byly iniciály RIF, „čistý židovský tuk“. Tyto krabice byly určeny pro Waffen-SS. Papírový obal s úplně cynickou objektivitou odhaloval, že toto mýdlo bylo vyrobeno ze židovských těl. Důkladní Němci kupodivu zapomněli napsat, zda toto mýdlo bylo vyrobeno z dětí, žen, mužů nebo starých lidí.[849]

Tvrzení, že nacisté v posledních letech války vyráběli mýdlo ze Židů, bylo prezentováno prostě jako pochmurný fakt nelidskosti Němců vůči Židům. Opakovalo se v takových knihách, jako je médii vychvalovaná *Vzestup a pád třetí říše* od Williama Shirera, v tisících článků, dokumentů a v učebnicích.[850] V Izraeli se dokonce konaly židovské pohřby kusů mýdla, údajných pozůstatků Židů. Kusy mýdla, zabalené do pohřebních rubášů, byly pochovány podle slavnostního židovského rituálu.

Každý článek, tvrzení, přísežné prohlášení a drama o Němcích vyrábějících mýdlo z těl Židů, se ukázaly být lživé. Spojenci po válce iniciovali proces s dr. Rudolfem Spanerem. Úřad státního zástupce po dlouhém vyšetřování nenašel žádné důkazy o tom, že by Gdaňský institut někdy vyráběl mýdlo z lidských těl a obvinění byla stažena.

Ukázalo se, že písmena „RIF“, která se na dotyčném mýdle nacházela, neznamenala „čistý židovský tuk“, ale oficiální název vládního úřadu, který mýdlo a další čistící prostředky distribuoval. „Reichsstelle für Industrielle Fettversorgung“ znamená prostě „Říšské centrum pro produkci tuku“. „Čistý židovský tuk“ by ve skutečnosti byl „RJF“ (**R**ein **J**udisches **F**ett), ne „RIF“, ale v hysterické protiněmecké atmosféře na konci války holocaustová reklama neumožňovala vysvětlovat prostá fakta správným způsobem. Když „revizionisté holocaustu“ konfrontovali šiřitele fám o tomto zvěrstvu s pravdou, ti museli lež o mýdle buď připustit, nebo ztratit důvěryhodnost.

Židovský historik Walter Laqueur ve své knize *Strašné tajemství* z roku 1980 uznal, že příběh o lidském mýdle byl fantazie.[851] Gitta Serenyová, další známá židovská historička, ve své knize *Do té temnoty*[852] uvedla, že „všeobecně akceptované tvrzení, že mrtvoly byly využívány k výrobě mýdla a hnojiva, je s konečnou platností vyvráceno

---

[849] Wiesenthal, S. (1946). *Die Neue Weg*. 17/18. p. 4-5.

[850] Shirer, W. L. (1960). *The Rise and Fall of the Third Reich: A History of Nazi Germany*. New York. p. 971.

[851] Laqueur, W. (1981). *The Terrible Secret: Suppression of the Truth About Hitler's „Final Solution“*. Boston: Little, Brown and Company.

[852] Sereny, Gitta. (1974). *Into That Darkness: From Mercy Killing to Mass Murder*. New York: McGraw Hill. p. 141.

všeobecně velmi hodnověrným ludwigsburským Centrálním úřadem pro vyšetřování nacistických zločinů". Deborah Lipstadtová, profesorka moderních židovských dějin a studií holocaustu na Emory University roku 1981 napsala, že „nacisté nikdy nepoužívali těla Židů nebo kohokoliv jiného na výrobu mýdla".[853]

A nakonec v dubnu 1990 muž uznávaný jako nejslavnější světový historik holocaustu, profesor Yehuda Bauer z izraelské Hebrejské univerzity, stejně jako Shmuel Krakowski, ředitel archivů ve známém Yad Vashem Holocaust Center, uvedl, že příběhy o lidském mýdle nebyly pravdivé. Bauer řekl, že vězni v táborech „byli připraveni věřit jakýmkoliv hrůzným příběhům o svých pronásledovatelích". Bauer ve svém zajímavém prohlášení svalil celou vinu za příběh o lidském mýdle na nacisty. Krakowski to komentoval takto: „Historici došli k závěru, že se mýdlo z lidského tuku nevyrábělo. Když tolik lidí popírá, že se holocaust vůbec stal, proč jim dávat něco, co mohou použít proti pravdě?"[854]

Historik Mark Weber uzavírá svůj článek o „židovském mýdle" v *The Journal for Historical Review* takto: „Že tolik inteligentních a jinak přemýšlivých lidí vůbec mohlo vážně věřit tomu, že Němci distribuovali bedny mýdla otevřeně označené písmeny, která naznačovala, že bylo vyrobeno ze židovských mrtvol, ukazuje, jak lehce mohou být – a jsou – dokonce i ty nejabsurdnější holocaustové báchorky přijímány jako fakt."[855] Stejně jako se „židovské mýdlo" ukázalo být obrovským podvodem, existuje dostatek informací, které jsou v rozporu s mnoha dalšími všeobecnými názory. Mnoho badatelů, přitahovaných rozpory a nepravděpodobnými scénáři příběhu holocaustu, nezávisle přichází s novými objevy. Soubor zkoumání, zpochybňující příběh holocaustu – „revizionizmus holocaustu" – dál odkrývá nové důkazy i v době, kdy píšu tyto řádky. (Viz také „Mýtus, který odmítá zemřít" [The Myth that Refuses to Die], *Barnes Review*.)[856]

Odborníci na holocaust revizionistům oponují urážkami a umlčováním. Ještě před pár lety byli ti, kdo si dovolili zpochybňovat tvrzení o židovském mýdle, nazýváni nacisti a nenávistní. Dokonce i dnes je kdokoliv, kdo si dovolí zpochybnit jakoukoliv část holocaustového balíku: jeho povahu, počty nebo politiku – odsouzen jako „popírač

[853] *Los Angeles Times*. (1981). Nazi Soap Rumor During World War II. May 16. p. II/2.
[854] *Toronto Globe & Mail*. (1990). April 25.
[855] Weber, Mark. (1991). Jewish Soap. *Journal for Historical Review*. Vol. 2. p. 224.
[856] *Barnes Review*. (1998). The Myth that Refuses to Die. Mar./Apr. Vol. 4. p. 63.

holocaustu“ (výraz, který pravděpodobně bude uváděn a psán s velkým „P“, stejně jako se holocaust píše s velkým „H“).

Nazývat kohokoliv, kdo zpochybňuje dogma holocaustu „popíračem holocaustu“ znamená naznačovat, že to je hloupý (nebo zlý) antisemitský šílenec. Jak může kdokoliv popírat, ptají se „autority“ na holocaust, něco, co konec konců každý viděl na vlastní oči – fotografie a filmové záběry zplynovaných a zastřelených a hromad židovských těl.

Ve skutečnosti jsem zjistil, že žádný zodpovědný revizionista nepopírá, že v rukách Němců a jejich spojenců během druhé světové války zemřelo mnoho nevinných lidí, včetně mnoha Židů. Nikdo nepopírá, že Němci shromažďovali Židy z celé okupované Evropy a umisťovali je do koncentračních táborů. Revizionisté nepopírají, že se nacisté vůči Židům dopouštěli krutostí; nicméně tvrdí, že počet těch, kteří byli zavražděni, je značně nadsazený. A co je ještě důležitější, tvrdí, že neexistoval žádný ústřední plán, politika nebo příkaz německé vlády k vyhlazení celého židovského národa. Revizionisté prohlašují, že nacisté vytvořili koncentrační tábory k věznění Židů, protože je považovali za bezpečnostní riziko, stejně jako americká vláda z bezpečnostních důvodů shromažďovala a internovala Japonce.

Revizionisté říkají, že jejich stanoviska podporují vědecké a dokumentární důkazy, a že zastánci holocaustové ortodoxie musí k jejímu přežití nemilosrdně potlačovat diskusi. A konečně tvrdí, že za stvořením a zvěčněním holocaustového příběhu stojí silné politické a ekonomické motivy.

Potlačování holocaustových kacířů

V 90. letech byly stovky jedinců z celého západního světa, včetně mnoha vědců a výzkumníků, obtěžovávány, zastrašovány, fyzicky napadány, napadány žhářskými útoky, pokutovány a dokonce vězněny pouze za předkládání důkazů, které zpochybňují určité části holocaustové ortodoxie. Profesoři, soudci a učitelé byli vyhazováni z práce. Někteří byli odsouzeni k pokutám v řádu desetitisíců dolarů za pouhé vyjádření politicky nekorektních názorů. Například profesor Robert Faurisson z univerzity v Lyonu byl za své názory pokutován desítkami tisíc franků a při brutálním útoku mu rozbili obličej a polili ho kyselinou. Oběťmi jsou často vzdělaní, respektovaní lidé, kteří nikdy nebyli obviněni z antisemitismu, dokud nezkoumali a nepsali o holocaustu.

Nejlepším příkladem perzekuce těch, kdo kladou otázky o holocaustu, je příběh historika Davida Irvinga. Jeho knihy se nachází skoro ve všech knihovnách na světě. Irving napsal téměř třicet děl o druhé světové válce, publikované půltuctem nejprominentnějších západních vydavatelů, včetně: The Viking Press; Harper & Row; Little, Brown; Simon & Schuster; a Avon Books.

Jeho díla chválili nejuznávanější historici světa, jako A. J. P. Taylor, Trevor Roper, Gordon Craig a Stephen Ambrose. Víc než 30 let pátral v německých státních archivech, stejně jako v amerických národních archivech, v britském úřadu veřejných záznamů, vládních archivech Austrálie, Francie, Itálie a Kanady a dokonce v někdejších tajných sovětských státních archivech. Byl prvním historikem, který zpochybnil autentičnost značně medializovaných (a později jako podvrh odhalených) *Hitlerových deníků*.[857] Irving během svého obsáhlého výzkumu odhalil mnoho dokumentů, které popírají některé části holocaustové ortodoxie.

Když byl v Německu, Irving citoval na videu nahrané přiznání hlavního kurátora osvětimského muzea, dr. Francizeka Pipera. Ten přiznal, že zařízení ukazované světu (a víc než 40 milionům návštěvníků) po 40 let jako originální nacisty postavená plynová komora, není autentické. Ve skutečnosti ho po válce vybudovali polští komunisté. Jen za toto citování Piperova přiznání vláda Irvinga obvinila z „hanobení památky mrtvých".

I když měl jasné důkazy, dokazující pravdivost jeho tvrzení, Irvingovi bylo zakázáno je prezentovat před soudem nebo dokonce povolat dr. Pipera jako svědka. Za uvedení svých tvrzení jako historického faktu ho německá vláda pokutovala 30 000 marek. V „zájmu německého státu" mu zakázali přístup do německých státních archivů, s nimiž pracoval víc než 30 let a kterým věnoval neocenitelné sbírky originálních dokumentů.

Německá vláda ho nakonec vypověděla ze země. Kanada, Francie, Rakousko, Itálie, Jižní Afrika, Austrálie a mnoho dalších zemí mu poté na přání Židů také zakázalo vstup. Jeho vydavatelé byli obtěžováni a zastrašováni, aby mu vypověděli smlouvy. Byl fyzicky napadán a jeho přednášky narušovali ozbrojení výtržníci.

V Kanadě ho na žádost Centra Simona Wiesenthala úřady zatkly, spoutaly a deportovaly ze země. Noviny *The Toronto Globe & Mail* se ptaly, proč dostal pouta a pak si na tuto otázku samy odpověděly: „Myslel si snad někdo, že by mohl použít svůj psací stroj?"

[857] Hugo, R. (1983). *The Hitler Diaries*. New York: Morrow.

S americkou tradicí práv podle prvního dodatku ústavy si jen málokdo uvědomuje, že je v takzvaném „svobodném světě“ možné uvěznit historika jen za vyjádření názoru o historické události staré 50 let. Irving ve svém domě, nedaleko amerického velvyslanectví v Londýně, poskytl rozhovor jedné francouzské televizní stanici, přičemž zopakoval fakt, že hlavní plynové komory, ukazované turistům v Osvětimi, jsou podvod. Za toto vyjádření ve vlastním obýváku v Londýně byl souzen pařížským soudem. Ve Francii je trestné zpochybňovat jakékoliv „zločiny proti lidskosti“, jak jsou uvedeny v norimberské chartě z roku 1945 – dokonce i když to člověk udělá u sebe doma a v cizí zemi.

Jsou lidé, kteří říkají, že bychom neměli debatovat o aspektech holocaustu o nic víc, než bychom debatovali s těmi, kteří tvrdí, že Země je placatá. Ale bál by se jakýkoliv zasvěcený člověk debatovat s obhájcem teorie o placatosti Země? Prosazoval by přijetí zákonů, bránících obhájci této teorie mluvit, psát nebo publikovat? Snažil by se mu zničit živobytí, pokutovat ho tisícidolarovými částkami a pokud by to nezabralo, zavřít ho do vězení?

Věřím ve svobodu projevu, protože se nebojím. Věřím, že mé názory jsou dobře odůvodněné a že je můžu podložit logikou a důkazy. V atmosféře svobodné a otevřené diskuse se neobávám, protože neexistuje pravda, z níž bych měl strach. Čeho se oponenti Davida Irvinga nebo všech revizionistů bojí?

Naše knihovny a školy jsou dobře zásobeny literaturou o holocaustu z ortodoxního pohledu. Noviny a časopisy publikují nekonečný proud s tím souvisejících příběhů. Kina a televizní obrazovky rozsvěcí dramata, komentáře, rozhovory a zobrazení holocaustu. Zdálo by se, že s touto obrovskou ničivou silou by neměl existovat velký strach z Davidů Irvingů tohoto světa – pokud si, samozřejmě, jeho pronásledovatelé nemyslí, že jeho důkazy jsou přesvědčivé, jeho argumentace správná a jeho prezentace výmluvná. Aby ochránili svou populární verzi holocaustu, štvou tohoto člověka až na konec světa.

Jaký „historický fakt“ je tak zranitelný, že musí být chráněn terorem, vězením a deportacemi? Čeho se oponenti Davida Irvinga a ostatních revizionistů bojí? Jsou revizionistické argumenty tak přesvědčivé, že jejich oponenti musí k jejich umlčení používat otevřený politický útlak?

Osvětim: Vrcholný bod holocaustu

Příběh holocaustu se soustřeďuje na koncentrační tábor Osvětim v Polsku. Ten byl světu léta prezentován jako tábor smrti, kde nacisté zplynovali tři až čtyři miliony Židů a miliony Nežidů. Jakékoliv pochybnosti, které by návštěvníci ohledně rozsahu holocaustu a věrohodnosti tvrzení o plynových komorách mohli mít, vymažou táborové prohlídky. Půl milionu turistů každý rok vidí to, co je vydáváno za skutečné plynové komory, kde byly zavražděny miliony Židů. Cedule u hlavní brány v letech 1945 až 1989 v mnoha jazycích proklamovala, že zde zemřelo 4,1 milion obětí. Papež Jan Pavel II. během návštěvy tábora v červnu 1979 stanul před tímto památníkem a požehnal duším čtyř milionů obětí. Pak vyšlo najevo, že nejméně tři miliony zavražděných byly výplodem fantazie.

Nedlouho po papežově návštěvě, bez fanfár nebo publicity, táboroví historici ceduli odstranili a nahradili ji novou, která odrážela nové oficiální číslo: 1,2 miliony. Po mnoho let oficiálně deklarované číslo šest milionů židovských obětí holocaustu zahrnovalo čtyři miliony údajně zavražděné v Osvětimi. Je zajímavé, že když bylo osvětimské číslo sníženo zhruba o tři miliony, nikdo nespěchal opravit encyklopedie a nekonečné příběhy, citující číslo šest milionů.

Když „odborníci" provedli osvětimské snížení, udělali něco, za co jsou revizionisté zavíráni: revidovali počet židovských obětí směrem dolů. Neměli však jinou možnost. Museli buď radikálně snížit čísla, nebo přijít o věrohodnost. Jednou věcí bylo činit fantaskně absurdní prohlášení, když byla Osvětim v 50. a 60. letech málo navštěvovaným, komunistickou stranou kontrolovaným místem, ale s větším přístupem přišlo víc otázek. Revizí počtu obětí správci ve skutečnosti přiznali, že si komunisté a další úředníci táborového muzea tento počet vymysleli a byl příliš velký na to, aby se mu dalo věřit.

V září 1992 do Osvětimi odcestoval židovský revizionista David Cole. V jarmulce udělal rozhovor s kurátorem dr. Francizkem Piperem, který přiznal, že ačkoliv „oficiální táboroví průvodci" vykládají návštěvníkům, že plynová komora je v přesně takovém stavu, jako když byl tábor osvobozen, ve skutečnosti jde o „rekonstrukci". Toto odhalení je jen jedna ze zvětšujících se trhlin v přídi válečné lodi *Osvětim*, matky flotily holocaustu. Cole byl následně zbit a opakovaně ohrožován na životě.[858]

[858] Cole se svých revizionistických názorů po silném zastrašování zřekl, ale nahrávka s Francizkem Piperem zůstává.

Tváří v tvář zvyšujícímu se počtu důkazů, odhalujících očividné osvětimské lži, podporovatelé holocaustu připustili mnoho z toho, za co byli lidé jako David Irving odsuzováni. Je zajímavé, že v nejsměrodatnější a nejobsažnější knize o Osvětimi, která byla doposud publikována, *Osvětim: 1270 až po současnost* od Roberta Jan Van Pelta a Deborah Dworkové, tito dva židovští autoři připouští, že plynová komora v hlavním osvětimském táboře a ukazovaná turistům, je falešná, přestavěná po válce polskými komunisty.[859] Tito autoři však tvrdí, že plynové komory byly v jiném osvětimském táboře.

Svržení komunismu v Rusku vyneslo na světlo mnoho dokumentů, které byly západním badatelům do té doby nedostupné. V moskevských státních archivech byly nedávno nalezeny zarážející důkazy. Když Sověti „osvobodili" Osvětim, Němci, kteří ji ve spěchu opustili, za sebou zanechali tuny dokumentů. Mezi dokumenty, které komunistické jednotky získaly, byl osvětimský *registr úmrtí* – chronologické svazky úmrtních listů těch, kteří v táboře zemřeli. Celých 45 let se tyto velmi důležité dokumenty nacházely v tajných složkách KGB. Prezident Michail Gorbačov schválil uvolnění těch, které badatelé lokalizovali – 46 vázaných svazků. Tyto svazky ukazují, že lékaři a ostatní zdravotnický personál pečlivě zaznamenávali každé úmrtí v Osvětimi. Záznamy zahrnují popis příčin smrti, které se pohybovaly od popravy (obvykle zastřelením nebo pověšením) po nemoci, infarkt a podobné příčiny. Většina úmrtí byla v důsledku nemocí. Nekompletní svazky *registru úmrtí* obsahují záznamy přibližně o 74 000 mrtvých, z nichž bylo asi 30 000 Židů. Zbytek byli Poláci, Rusové a další národnosti.

Registr úmrtí okamžitě vyvolal otázky. Pokud úřady zaznamenávaly popravy zastřelením nebo oběšením, proč ne ty zplynováním? A co je důležitější, proč byly tak dlouho utajované? Ukrývali Sověti tyto knihy, protože věděli, že se neshodují s oficiální verzí KGB o Osvětimi?

Množství důkazů ze spojeneckých zdrojů je také v rozporu s fantastickým počtem zavražděných v Osvětimi. V polovině 70. let vydala americká vláda letecké snímky osvětimského tábora z doby války. Židovský historik Raul Hilberg ve svém článku pro *Encarta Encyclopedia* píše: „V roce 1944 byl tábor fotografován spojeneckým průzkumným letectvem, které hledalo průmyslové cíle. Byly bombardovány jeho továrny, ale ne jeho plynové komory."

---

[859] Van Pelt, R. J. & Dwork, D. (1996). *Auschwitz: 1270 to Present*. New Haven and London: W. W. Norton & Company. p. 363-364.

Vzdušné síly Spojených států tábor fotografovaly během dlouhého období a fotografie jsou natolik kvalitní a čisté, že na nich lze rozlišit auta a dokonce i lidi. Mnohé fotografie byly pořízeny během údajného největšího vraždění. Průzkumné lety pořídily řadu fotografií dopoledne během normálních pracovních dní. Ani na jedné z fotografií, pořizovaných v průběhu mnoha dní, se nenachází obrovské jámy nebo hromady lidských těl; nejsou zde ani ohně, naznačující jejich pálení, nebo kouř z komínů krematorií.

Kdyby byly zavražděny a spáleny miliony lidí, krematoria by spotřebovala tisíce tun koksu. Jenže fotografie neukazují žádné hory koksu ani dlouhé vlaky naplněné palivem. Před dveřmi údajné plynové komory nejsou seřazeny zástupy lidí a na střeše, kterou se údajně vhazoval cyklon B, nejsou žádné otvory.

Další překvapivý důkaz se objevil s vyjevením britského „tajemství Enigma“. Britové s použitím počítačů prolomili údajně neprolomitelný ultra tajný kód, na který se Němci spoléhali při posílání zpráv mezi frontou a nejvyšším velením. Prolomení kódu pomohlo k obratu ve válce, protože britské a americké síly znaly německé vojenské plány a rozkazy – někdy dokonce dřív, než samotní němečtí polní velitelé.

Sir Frank H. Hinsley, ředitel St. John’s College a profesor mezinárodních vztahů na univerzitě v Cambridge publikoval speciální dodatek ke druhému svazku své magisterské práce *Britská rozvědka ve druhé světové válce: Její vliv na strategii a operace*.[860] V části nazvané „šifry německé policie“ odhaluje, že během let 1942 a 1943 britská rozvědka prolomila denní kódované zprávy pro Dachau, Buchenwald, Osvětim a sedm dalších táborů. Tábory každodenně oznamovaly počet přijatých osob, počet přeložených do jiných táborů, počet narození a úmrtí. Také oznamovaly popravy zastřelením a oběšením.

„Zprávy z Osvětimi,“ uvádí Hinsley, „největšího z táborů s 200 000 vězni, uvádí jako hlavní příčinu smrti nemoci, ale obsahují i odkazy na zastřelení a oběšení. V rozšifrovaných zprávách nejsou žádné odkazy na zplynování.“ Počet mrtvých v dešifrovaných zprávách odpovídá záznamům v knihách úmrtí a objemu spotřebovaného koksu. A co je ještě důležitější, pokud docházelo k plynování, proč se neoznamovalo stejně jako smrt zastřelením nebo oběšením? Jelikož Němci svědomitě oznamovali popravy nebo zabití svým nadřízeným a jejich zprávy byly předávány vysoce utajenými přenosy, proč by skrývali použitou metodu popravy?

[860] Hinsley, F. H. (1984). *British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations*. New York: Cambridge University Press.

Je dost zajímavé, že britská rozvědka zachycovala i komunikaci německých komand zvaných „einstatzgruppen“, které se nacházely v hrůzné partyzánské válce na východě. V těchto rozšifrovaných zprávách je živý popis masového vraždění židovských partyzánů a skupin civilistů. Proč by tyto tajné zprávy obsahovaly strašné záznamy vražd civilistů, ale rozšifrované zprávy z Osvětimi ne?

Vědecké důkazy

V trestním procesu mají obvykle největší váhu vědecké důkazy, protože se dají ověřit objektivním, vědeckým způsobem. Žádný vědecký důkaz, naznačující masové plynování v Osvětimi nebo jakémkoliv jiném německém táboře, neexistuje. Odborníci na toxikologii americké armády provedli pitvy tisíců mrtvých v nacistických koncentračních táborech. Lidské pozůstatky mohou vykazovat známky otravy kyanidem i po letech. Neexistoval žádný vědecký důkaz, že byla zplynována byť jen *jediná* oběť. Jakékoliv důkazy o plynování neobsahují ani záznamy pitev ruských lékařů ve východní Evropě. Ačkoliv byly tyto pitvy provedeny, jejich závěry nebyly v Norimberku prezentovány. Proč? Je to proto, že by výsledky neposloužily obžalobě, protože žádné úmrtí nemohlo být připsáno jedovatému plynu? Nesnaží se snad obžaloba v každém soudním procesu ukázat příčinu smrti? V nejpropagovanějším soudním procesu ve věci vraždy všech dob, Mezinárodním soudním tribunálu, důkaz o příčině smrti evidentně chybí. Kdyby nacisté skutečně zplynovali miliony lidí, nepředložila by obžaloba aspoň jedinou pitvu, prokazující jako příčinu smrti otravu kyanidem, který vyprodukoval cyklon B?

Ortodoxní „odborníci“ na holocaust tvrdí, že jedním „důkazem“ plynování lidských bytostí je velké množství cyklonu B, použitého za války v Osvětimi. Jean-Claude Pressac, francouzský chemik, ve snaze vyvrátit revizionistické zpochybňování plynových komor, v knize *Osvětim: Technika a fungování plynových komor* předkládá data zobrazující velkou spotřebu cyklonu B v Osvětimi.[861] Mnohem logičtější vysvětlení spočívá jednoduše v tom, že se Němci snažili dostat pod kontrolu epidemie, které v táboře zuřily.

Navíc údaje publikované Pressacem ukazují, že množství cyklonu B, použitého na osobu v Osvětimi, je podobné spotřebě cyklonu B v německých táborech jako například Oranienburg, kde, jak experti

[861] Pressac, J. C. (1989). *Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers*. New York: Beate Klarsfeld Foundation.

přiznávají, žádné plynování lidí neprobíhalo. Pokud byla Osvětim velké vyhlazovací centrum a pokud byl jako jed používán cyklon B, jak je možné, že záznamy o nákupech této chemikálie a jejím použití neukazují větší spotřebu v Osvětimi než v mnoha jiných koncentračních táborech, kde byl cyklon B používán výhradně proti zamoření vší a kde neprobíhalo žádné plynování? Pressac rovněž bezděky odhalil, že spotřeba koksu v Osvětimi na osobu nebyla vyšší než v táborech v Německu, kde se o vyhlazování nemluví.

V únoru 1988 obvinila kanadská vláda Ernsta Zündela z porušení archaického zákona o „šíření falešných zpráv". Obhájci v tomto procesu pověřili amerického technického poradce na vězeňské plynové komory, Freda Leuchtera, aby provedl vědecké zkoumání údajných vražedných plynových komor v Osvětimi. Leuchter, apolitický člověk, je možná největší autorita ve Spojených státech ohledně konstrukce a používání popravčích zařízení, a byl zodpovědný za návrh a konstrukci popravčích zařízení, používaných v mnoha amerických věznicích.

Leuchter při svém výzkumu prozkoumal konstrukci údajných plynových komor a chemické vlastnosti cyklonu B. Zjistil, že cyklon B je směs, která při vystavení vzduchu produkuje smrtící plyn kyanovodík. Ten se zachytává na površích a má tendenci chemicky reagovat s materiály obsahujícími železo (železité směsi) za vzniku kyanoželezitanu. Pokud se cyklon B používá v železných komorách nebo ve stavbách z červených cihel, reaguje s železitými materiály a vytváří zřetelně modrou barvu. V průmyslové výrobě tiskařské barvy se tyto chemické reakce desetiletí využívají k výrobě barvy zvané pruská modř. *Random House Webster's Electronic Dictionary*, vydání z roku 1992, to definuje následovně:

Pruská modř, podst. jm. 1. středně až tmavě zelenomodrá. 2. tmavě modré, krystalické, vodou nerozpustné kyanoželeznatanové barvivo, používané v malování, průmyslovém tisku a modření.

Leuchter nejenom zjistil, že údajné vražedné plynové komory v Osvětimi byly stavebně nevyhovující pro plynování, ale také odebral vzorky ze stěn a nechal je podrobit chemické analýze. Nezávislá laboratoř ve Spojených státech v těchto vzorcích nenašla žádný důkaz kyanoželezitanových sloučenin. Když však Leuchter zkoumal místnosti, používané jako dezinsekční komory pro oděvy a zavazadla, pozoroval jasně modré zabarvení, spojené s kyanoželezitany. Po dalších chemických analýzách vzorků dokázal, že zdi dezinsekčních

místností obsahují obrovské koncentrace kyanoželezitanu, způsobené vystavením kyanidu.

Leuchter rovněž poukázal na to, že dezinsekční komory používané na odhmyzování oděvů, byly dobře postavené, vzduchotěsné a navržené pro bezpečnost. Naopak údajné lidské plynové komory byly postaveny nedbale. Proto položil otázku, proč by plynové komory na zabíjení vší byly zkonstruovány správně, zatímco komory určené pro zavraždění milionů lidí by byly navrženy a postaveny nesprávně – a nebezpečně pro jejich obsluhu.

Boj proti revizionizmu

Když Leuchter svou zprávu publikoval, holocaustové autority reagovaly předvídatelným způsobem – pomlouváním, potlačováním, zastrašováním a dokonce i vězením. Leuchter se stal obětí intenzivní mezinárodní kampaně s cílem ho zdiskreditovat a finančně zruinovat. Židovské skupiny psaly pomlouvačné dopisy všem jeho klientům z řad věznic a tlačily je k vypovězení jeho smluv. Podařilo se jim přimět úřady v jeho domovském státě Massachusetts ho stíhat na základě tajemného předpisu o provozování strojírenství bez licence, i přes jeho evidentní odbornost a patenty.

Německá vláda Leuchtera na šest týdnů uvěznila jen za pouhé popsání jeho nálezů a přednášku v listopadu 1991 ve Weissheimu. Za pouhý překlad a komentování Leuchterovy přednášky byl na rok podmíněně odsouzen Günter Deckert, bývalý vysokoškolský učitel s čistým trestním rejstříkem. Soudci dr. Orlet a dr. Muller ve svém rozsudku poukázali na to, že Deckert byl člen městského zastupitelstva, který s vyznamenáním promoval z práv na univerzitě v Heidelbergu a měl vysoký morální charakter. Protože podle mezinárodního tisku Deckerta nepotrestali dostatečně tvrdě, čelili zastrašování i sami soudci a proběhly snahy jimi uložený trest zvrátit.

Saline Leutheusser-Schnarrenbergerová, německá ministryně spravedlnosti, nazvala rozsudek fackou každé oběti holocaustu a nechala oba soudce suspendovat a poslat na „zdravotní dovolenou“. Mannheimský státní zástupce Hans Klein se proti rozsudku odvolal s výsledkem, že Deckert dostal dva roky vězení. Klein rovněž slíbil prozkoumat formulaci rozsudku ve snaze najít cokoliv, na základě čeho by mohli být stíháni oba soudci. Je jasné, že systém, ve kterém může soudce skončit, nebo být dokonce stíhán pro mírnost v rámci svých pravomocí, není svobodný.

Zdá se, že se toho v Německu během tohoto století změnilo jen málo. V Americe je těžké si představit, že jde někdo do vězení jen za překlad vědecké přednášky, nebo že soudci budou suspendováni a ohrožováni vězením za verdikt nebo trest, který se zdá být politicky nekorektní. Nicméně toto jsou metody ochrany příběhu holocaustu. Německo v této věci není jediný narušitel svobody projevu. O něco dříve byl útlý a brýle nosící Fred Leuchter uvězněn a násilně vyhoštěn z Velké Británie.

Rok po Leuchterově kontroverzi tajně provedli Leuchterovy testy zaměstnanci osvětimského muzea a došli ke stejným vědeckým závěrům. Ve svých průvodcích však o těchto vědeckých faktech nemluví. Jejich chabé vysvětlení nedostatku kyanoželezitanu v lidských plynových komorách zní, že se v průběhu času nějakým způsobem vytratil – což je chemicky nemožné. Nenabízí žádné vysvětlení, proč se kyanoželezitan nevytratil z dezinsekčních komor. Další expert na holocaust tvrdil, že na zabití lidí je třeba méně kyanidu než na zabití vší, a proto ho je v lidské plynové komoře méně než v plynové komoře pro vši. Přesto se tvrdí, že na zabití milionů lidí ve skutečné „továrně na smrt“ bylo použito obrovské množství cyklonu B.

Revizionisté holocaustu, navzdory vytrvalým a tvrdým útokům ze strany tisku, vzbudili zveřejněním Leuchterovy zprávy a pozdějším odhalením detailů o vlastní studii ze strany Osvětimi takový rozruch, že představitelé tábora schválili nové vyšetřování, které mělo vyvrátit Leuchterovu i jejich vlastní předchozí studii. Přesto však nepřipustí žádné nezávislé studie od vědců a inženýrů, ačkoliv sebrat a analyzovat vzorky ze zdí údajné plynové komory by bylo relativně snadné a rychlé. Ve studiu holocaustu platí, že ti, kdo mají osobní zájem na udržení své verze událostí, jsou proti akademickému nebo vědeckému zkoumání. Snaží se zabránit fyzické prohlídce těchto míst nebo provedení vědeckých studií na místě, a za zveřejnění vědeckého nebo historického zkoumání dokonce hrozí vězením.

Dokonce i uznávaný židovský historik, který věří v existenci plynových komor, nabízí poněkud revizionistický názor. Ve své knize *Proč nebesa neztemněla? „Konečné řešení“ v historii* z roku 1988 profesor Arno J. Mayer z Princetonské univerzity poukazuje na to, že kolem holocaustu je spousta otázek. Mayer, který během holocaustu sám přišel o blízkou rodinu, píše:

Mnoho otázek zůstává otevřených... Kolik těl bylo v Osvětimi celkem spáleno? Kolik lidí zde celkem zemřelo? Jaké bylo v tomto

společenství obětí národnostní, náboženské a etnické složení? Kolika z nich bylo souzeno zemřít „přirozenou“ smrtí a kolik jich bylo úmyslně zabito...? Na tyto otázky v této době prostě nemáme odpovědi. (str. 366)

Od roku 1942 do roku 1945 v Osvětimi určitě, ale pravděpodobně všude zabily víc Židů takzvaně „přirozené“ příčiny než „nepřirozené“. (str. 365).

Zdroje pro studium plynových komor jsou zároveň vzácné a nespolehlivé.[862]

Musím znovu zopakovat, že Mayer silně věří, že plynové komory v Osvětimi existovaly, ale upozorňuje, že „většina toho, co je známé, se zakládá na prohlášeních úředníků a katů v poválečných soudech a na vzpomínkách přeživších a nezúčastněných. Tato svědectví musí být pečlivě protříděna, protože mohou být ovlivněna velmi komplikovanými subjektivními faktory.“[863] Mayerova prohlášení by ve Francii a Německu byla podkladem pro trestní stíhání.

Svědkové holocaustu

Jak Mayer upozorňuje, většina příběhu holocaustu se zakládá na tvrzeních očitých svědků. Revizionisté tvrdí, že takzvané očité svědectví není vždy hodnověrné. Jako příklad uvádí případ Johna Demjanjuka. Demjanjuk, naturalizovaný americký automechanik z východní Evropy, byl obviněn, že byl Ivan Hrozný, zločinný strážce v koncentračním táboře Treblinka, který údajně zavraždil stovky lidí.

Demjanjuk tvrdil, že je nevinný, ale stovky židovských očitých svědků dosvědčily, že to byl on. Svědci křičeli, plakali a stavěli se do póz, vyprávějíc ty nejneuvěřitelnější příběhy krutosti a sadismu. Pod přísahou vypovídali, že si jasně vzpomínají, že Demjanjuk byl Ivan. Ten byl nakonec deportován do Izraele. Izraelský soud ho soudil a odsoudil v první řadě na základě svědectví „očitých svědků“. Objevily se však nové důkazy, že Demjanjuka falešně obvinila sovětská KGB. Dokumenty, které ho měly usvědčovat jako strážce, se ukázaly jako sovětské podvrhy. Když čelil celosvětovému skandálu, dokonce i izraelský Nejvyšší soud musel uznat, že tvrzení očitých svědků nebyla věrohodná a Demjanjuk je nevinný.

---

862 Mayer, A. J. (1988). *Why Did The Heavens Not Darken? The „Final Solution“ in History*. New York: Pantheon Books. p. 365.

863 Ibid. p. 362.

Ta neuvěřitelná čísla

Při zkoumání holocaustu jsem zjistil, že se zdroje v odhadu počtu zavražděných značně liší v rozmezí od 4 do 26 milionů. Níže uvádím heslo *holocaust* podle *Compton's Multimedia Encyclopedia, 1991*.

Jak nacistické Německo ve druhé světové válce získávalo pod kontrolu jednu zemi za druhou, docházelo k mnoha vraždám civilistů a špatnému zacházení ze strany vojáků, které bylo možné klasifikovat jako válečné zločiny. Tyto zločiny však blednou v porovnání s masivním, záměrným a dokonale naplánovaným vyhlazením víc než 15 milionů lidí během události, označované jako holocaust. Tato genocida enormních rozměrů byla provedena s úzkostlivou efektivitou dokonale koordinovanou německou byrokracií, v níž nebylo nic ponecháno náhodě.[864]

V téže *Compton's Encyclopedia* se (pod heslem koncentrační tábor) nachází toto tvrzení:

Nejstrašnějším rozšířením systému koncentračních táborů bylo založení vyhlazovacích center po roce 1940. Byla založena primárně kvůli zabíjení Židů. Toto vraždění je známé jako holocaust. Věří se, že během něj bylo zavražděno 18 až 26 milionů lidí, včetně 6 milionů Židů a 400 000 cikánů.[865]

Kronikáři holocaustu, hodnotící německé zločiny, zřejmě nevidí žádnou potřebu přesnosti nebo dokonce konzistence. Ale bez ohledu na to, které z těchto čísel se použije, jsou tak fantastická, že ztrácí věrohodnost. Kdyby bylo ve „vyhlazovacích centrech" v Polsku (většinou v Osvětimi) zavražděno a spáleno 18 až 26 milionů lidí, denně by muselo jít o desetitisíce. Jak už bylo řečeno, odborník citovaný ostatními holocaustovými vědci, Pressac, dnes odhaduje počet všech obětí Osvětimi na 600 000 až 800 000. Jak tato čísla, která sama ještě mohou být značně nadhodnocená, zapadají do divokých čísel o Osvětimi, která se objevují v populárních encyklopediích? Pokud je nějaký národ obviněn z tak hrozných zločinů, neměla by být požadována alespoň přesnost a konzistence? Pokud ne, tak může být jakýkoliv národ obviněn z jakéhokoliv zločinu bez obav z výtek.

[864] Compton's Multimedia Encyclopedia. (1991). Miriam Webster.
[865] Ibid.

Přibližně v době, kdy jsem si všiml nesrovnalostí v holocaustových číslech, jsem viděl televizní rozhovor se sionistou, který napadal revizionisty tvrzením, že: „Ať to bylo deset milionů nebo jeden, sto tisíc nebo tisíc, nedělá to ten zločin o nic méně odporným!“ Pravda je, že kdyby byly zabitých statisíce a ne 26 milionů, a kdyby většina těchto úmrtí byla způsobena brutalitou války a ne záměrným plánem na vyhlazení, pak by byla převládající verze příběhu holocaustu hrubě nepřesná.

Další otázky o holocaustu

Hlavní součástí příběhu holocaustu je to, že nacisté měli plán nebo program na vyhlazení Židů. Ale ačkoliv spojenci obsadili ústředí německé vlády a armády i většinu koncentračních táborů s neporušenými záznamy, nikdy se nenašel ani jediný rozkaz či instrukce požadující plynování Židů nebo něco, co by naznačovalo plán na vyhlazení celého evropského židovstva. Nenašel se žádný návrh na konstrukci lidské plynové komory nebo instrukce či psané příkazy k plynování lidských bytostí.

V tomto tématu, stejně jako v ostatních, prošel holocaust revizí. Odborníci již netvrdí, že nacisté dávali přímé rozkazy k vyhlazení Židů. Raul Hilberg v prvním vydání své zásadní knihy o holocaustu *Zkáza evropských Židů* z roku 1961 uvedl, že Hitler roku 1941 vydal dva rozkazy k vyhlazení Židů. V Hilbergem revidovaném třetím vydání této knihy z roku 1985 byly všechny odkazy na takové rozkazy odstraněny.[866] V recenzi na toto revidované dílo historik Christopher Browning, sám „vyhlazovací historik“, píše:

V novém vydání byly všechny odkazy v textu na Hitlerovo rozhodnutí nebo rozkaz ke „konečnému řešení“ systematicky odstraněny. Skrytý dole, v jediné poznámce pod čarou, se nachází osamělý odkaz: „Chronologie a okolnosti poukazují na Hitlerovo rozhodnutí před koncem léta.“ V novém vydání rozhodnutí nebyla učiněna a rozkazy nebyly vydány.[867]

[866] Hilberg, R. (1961). *The Destruction of the European Jews*. New York: Harper & Row.
[867] The Revised Hilberg. (1986). *Simon Wiesenthal Annual*. Vol. 3. p. 294.

Holocaust před nosem Červeného kříže?

Židovští vůdci nedávno namířili svůj hněv vůči Mezinárodnímu červenému kříži kvůli tomu, že neodhalil holocaust nebo neudělal nic, aby ho zastavil. Poukazují na to, že mezinárodní týmy inspektorů Červeného kříže navštěvovaly a zkoumaly všechny hlavní německé koncentrační tábory, včetně Osvětimi, až do skončení války. Na jednu stranu zastánci tradiční verze holocaustu očekávají, že budeme věřit, že Němci vraždili desetitisíce lidí denně v super tajném plánu, o kterém se neodvážili zmínit ani ve svých nejtajnějších rozkazech. Na druhou stranu očekávají, že budeme věřit, že by nacisté v tu stejnou dobu, kdy údajně zabíjeli tisíce lidí denně, nechali Mezinárodní červený kříž provádět v táborech inspekce. Zde jsou výňatky z výmluvného článku v *U.S.A. Today*:

Mnozí židovští vůdci a odborníci na holocaust dlouho tvrdili, že Červený kříž během druhé světové války obrovsky selhal – hlavně nevyvoláním poplachu o nacistických zvěrstvech – a připojovali k tomu jeho pozdější odmítání to uznat...

Ve skutečnosti Červený kříž v dopise úředníkům amerického ministerstva zahraničí 22. listopadu 1944 říká: „Nebyli jsme schopni odhalit žádnou stopu po zařízeních na vyhlazování civilních vězňů...

V tomto případě, jak ukazují dokumenty, Červený kříž selhal v každém možném směru. Nejenže představitelé Červeného kříže zanedbali situaci, ale dlouho spojencům podávali špatné informace.

TENDENCE NEVĚŘIT HRŮZNÝM PŘÍBĚHŮM

Několik dokumentů Červeného kříže naznačuje, že tato organizace nebyla ochotná, alespoň zpočátku, historkám a zprávám o nacistické brutalitě uvěřit. Stejně jako běžná veřejnost ani úředníci Červeného kříže nepochopili skutečný rozsah nacistických zločinů...

„Není pochyb, že se Červený kříž sám nechal využívat nacisty," řekl Radu Ioanid, ředitel Registru přeživších holocaust a amerického Muzea památníku obětí holocaustu. „Není pochyb, že byli podvedeni."[868]

[868] Kelley, J., Eisler, P., Kelly, K. (1997). Silent Witness. *USA Today*. May 2. Final Page 13A.

Je jasné, že kdyby byl tento hrozivě vysoký počet úmrtí způsoben nedostatkem léků, nedostatkem insekticidů (na zabíjení vší, přenášejících nemoci) a nedostatkem potravin – kvůli válečné destrukci a rozvratu –, nacisté by neměli strach vpustit do táborů inspektory a dobrovolníky Mezinárodního červeného kříže o nic víc, než by se Britové báli nechat je pomáhat v ruinách východního Londýna po leteckém náletu. Věří propagátoři příběhu holocaustu, že byli členové Mezinárodního červeného kříže součástí antisemitského, nacistického, holocaustového spiknutí? Nebo jeho členové navzdory návštěvám táborů během války a doručení vězňům 973 000 balíčků a zásilek (jak ukazují jejich vlastní záznamy) prostě nenašli vůbec žádný důkaz o masovým plynování, pálení, „vyhlazovacích zařízeních“ nebo jakoukoliv snahu ze strany nacistů záměrně vyhladit židovský národ?

Při pomoci statisícům uprchlíků dobrovolníci Červeného kříže nepochybně slyšeli příběhy o nacistické brutalitě a zvěsti o masovém plynování a snažili se najít o nich nějaké důkazy, ale nenašli nic, co by nasvědčovalo, že tyto zvěsti jsou pravdivé. Na konci války v táborech jako Buchenwald viděli spoustu těl, ale jejich vlastní zprávy za původce těchto hrůz označují epidemie nemocí, které s velkými obtížemi dostávali pod kontrolu i britští okupanti a sám Červený kříž. Například Britové odhadovali, že v Bergen-Belsenu zahynulo víc lidí *po* jejich převzetí tábora než *před* jeho osvobozením.

Židovské síly odsuzují revizionisty, kteří o holocaustu pokládají otázky v souladu se zdravým rozumem, jako například „jak by mohl probíhat holocaust přímo před nosem Červeného kříže?“ Není divu, že chtějí tyto otázky potlačit a ty, kdo je kladou, uvěznit. Jejich verze holocaustu nemůže takové otázky ustát.

Proč žádná diskuse?

Oficiální udržovatelé holocaustu vedou mezinárodní kampaň za umlčení nepříjemných otázek. Většina lidí o revizionistickém stanovisku nikdy neslyšela, protože židovské síly ovládají média a blokují přístup mainstreamu k materiálům, které zpochybňují holocaustovou ortodoxii.

Mezi nejmocnější z nich patří celosvětová „Anti-Defamation League of the B’nai B’rith“ s ročním rozpočtem ve Spojených státech 37 milionů dolarů, věnovaných na očerňování těch, kdo kritizují Izrael nebo zpochybňují části příběhu holocaustu. ADL své mluvčí instruuje, aby nikdy nediskutovali o jakémkoliv aspektu holocaustu. Pokud je

jejich verze tak přesvědčivě zdokumentovaná, proč se bojí svobodné a otevřené diskuse?

Upřímná debata mezi vysokými kněží holocaustu a jeho pochybovači by ukázala, že ti druzí nejsou blázni ani nenávistní, ale lidé s legitimními otázkami a argumenty založenými na přesvědčivých důkazech. Taková debata by odhalila, že revizionisté nepopírají, že Židé, podobně jako Japonci v Americe za druhé světové války, byli nespravedlivě vězněni v koncentračních táborech. Revizionisté uznávají, že podmínky v evropských táborech byly s blížícím se koncem války hrozné a tvrdí, že v táborech zahynuly tisíce Židů, převážně na podvýživu a nemoci. A konečně, revizionisté také otevřeně přiznávají, že docházelo i k masakrům nevinných civilistů a že by takové hrůzy měly být odsouzeny.

Revizionisté tvrdí, že ačkoliv určitě existovali Němci, kteří se dopouštěli toho, co je dnes definováno jako „válečné zločiny", minimálně stejně jimi byli vinni spojenci, mezi které patřili i Sověti. Revizionisté poukazují na záměrné spojenecké bombardování civilního obyvatelstva zápalnými bombami, stejně jako na masové znásilňování, vyhánění a vraždění milionů Němců i jiných národností východní Evropy ze strany Sovětů (viz *Barnes Review* Willise Carto).[869] Také poukazují na to, že mnoho úmrtí v koncentračních táborech během posledních let války bylo způsobeno spojeneckým bombardováním železnic, které byly životně důležité pro dopravu potravin a léků. Upozorňují, že zvláštní zaměření se a ničení farmaceutických továren, které vyráběly léky a zdravotní potřeby, zvýšilo úmrtnost mezi německými civilisty, vojáky i vězni v táborech.

Zpochybňovat populární chápání holocaustu samozřejmě neznamená omlouvat masové vraždění. Ti, kdo vyvrací populární koncepci holocaustu, jasně tvrdí, že chápou zvěrstva vůči nevinným Židům nebo jakýmkoliv jiným lidem jako zločiny proti morálním hodnotám západní civilizace. Revizionisté jednoduše tvrdí, že Židé nebyli jediné oběti nejstrašnější války světa. Mnoho revizionistů také tvrdí, že motivem hrozného příběhu holocaustu je podpora ekonomických a politických cílů Izraele a židovských organizací.

Když jsem se začal dozvídat mnohá znepokojivá fakta, útočící na mé vnímání holocaustu, ptal jsem se sám sebe, jaké má příběh holocaustu počátky a proč je tak všudypřítomný víc než 50 let po skončení války. Na konci každé války je obvykle mnoho trpkosti

[869] *Barnes Review*. (1997). Red Rampage 1945. April. Vol. 3.

a nenávisti, ale postupem času hysterie slábne a převládnou chladné hlavy. Ohledně německých válečných zločinů však dnes zřejmě panuje stejná posedlost jako bezprostředně po válce. Lídr amerického senátu, Robert Taft, jen pár let po válce odsoudil Mezinárodní vojenský tribunál jako „skvrnu na americké historii, které budeme dlouho litovat“.[870] Předseda Nejvyššího soudu Spojených států, Harlan Fiske Stone, řekl o soudci Jacksonovi, který z něj odešel vést tribunál:

Jackson je pryč, vede svůj lynčovací tým na vysoké úrovni. Nevadí mi, co dělá s nacisty, ale hnusí se mi sledovat předstírání, že vede soud a soudní proces podle obecného práva. To je na mé staromódní představy trochu příliš pokrytecký podvod.[871]

O 50 let později by člověk těžko hledal byť jen jediného amerického kongresmana, který by se odvážil soudy s válečnými zločinci odsoudit. I kdyby si to potají myslel, věděl by, že říct to nahlas by na jeho hlavu přivodilo takový hněv, že by jeho politická kariéra skončila.

Jaké jsou tedy motivy propagátorů holocaustu, kteří se snaží tento příběh udržet tak hluboko v našich myslích a srdcích?

Motivy pro tvrzení o holocaustu

Na spojenecké mocnosti byl vyvíjen tlak na založení trvalého útočiště pro židovské přeživší v Palestině. Založení Izraele tři roky po porážce Německa tedy bylo druhotným účinkem holocaustu.[872] Encarta Encyclopedia, článek o holocaustu od Raula Hilberga, předního židovského historika holocaustu.

V každé válce existuje válečná propaganda. V moderním válečnictví se z ní stala mocná psychologická zbraň. Jelikož nemá žádný nutný vztah k pravdě, může být používána stejně na síly vlastního národa jako na ty nepřátelské. Během první světové války vydávalo britské ministerstvo války zprávy, že se němečtí vojáci baví nabodáváním belgických dětí na bajonety a navíc jejich tělíčka vaří, aby získali fosfát používaný v munici. Po válce ministerstvo přiznalo, že tyto příběhy byly nehorázné lži.

[870] Kennedy, J. F. *Profiles in Courage*.
[871] Mason, A. T. (1956). Harlan Fiske Stone: Pillar of the Law. Viking Press. p. 746.
[872] Hilber, R. (1996). *Holkocaust*. Encarta Encyclopedia.

Za druhé světové války – ve věku expandujícího rádia, filmů a masového rozšíření novin a časopisů – se propaganda stala mnohem rafinovanější a mocnější. Židé, kteří měli v amerických a britských médiích značnou moc, začali šířit příběhy o německých zvěrstvech už ve 30. letech, a s příchodem války tyto příběhy vystupňovali. Jak zdůrazňuje revizionistický *Barnes Review*,[873] stejně jako byli Němci obviňováni z vaření dětí za první světové války, teď byli obviňováni z výroby mýdla z těl svých zavražděných obětí. Nicméně trvalo skoro půl století, než nad lží o mýdle zvítězila pravda, a i přesto je tato nehorázná lež stále často opakována.

Jako student jsem v suterénu Louisianské státní univerzity prohlédl obrovské množství časopisů, vydaných mezi lety 1945 až 1950, a našel jsem zajímavé důvody, proč válečná propaganda neskončila po konci války. Sotva v Evropě ztichly zbraně, začala nová válka, životně důležitá pro celosvětovou židovskou komunitu. V Palestině začala masivní židovská invaze a později válka za vytvoření sionistického státu Izrael. Úspěch z velké části závisel na příběhu holocaustu. Raul Hilberg ve svém článku v *Encarta Encyclopedia* správně popisuje založení Izraele jako „druhotný účinek holocaustu". Ve skutečnosti nebylo založení Izraele ani tak druhotným účinkem holocaustu jako druhotným účinkem *tvrzení* o holocaustu. Fakta o holocaustu nebyla tak důležitá jako vnímání, že k holocaustu *došlo*.

Dnes jsou zde důležité historické otázky, týkající se potopení lodi *Maine*, které předcházelo španělsko-americké válce; o incidentu v zálivu Tonkin, který předcházel masivnímu americkému zapojení se ve Vietnamu; a zda *Lusitania*, kterou během první světové války potopili Němci, nelegálně převážela munici. V době těchto událostí bylo mnohem důležitější, jak je vnímá veřejnost, než jaký je jejich faktický základ. Totéž platí o holocaustu. Sionistický sen o Izraeli potřeboval „holocaust" – ten nejobludnější holocaust, jaký si lze představit – pro podporu svých cílů.

Moderní Izrael by nemohl být založen bez příběhu o „šesti milionech". Vytvoření židovského státu spočívalo na masivní invazi Židů z celého světa do Palestiny a úspěšné teroristické válce proti Britům, kteří tento region spravovali pod mandátem Ligy národů, i proti domorodým obyvatelům. Přesunutá židovská populace z Evropy byla obrovským zdrojem imigrace do Palestiny. Je sporné, zda by relativně

[873] Barnes Review.

malá předválečná židovská populace bez této invaze dokázala vyrvat kontrolu z rukou Britů a domorodých Palestinců.

Sionistický zábor Palestiny vyžadoval obrovskou ekonomickou, vojenskou a politickou podporu z celého světa. Znamenalo to terorizování palestinské většiny, její vyhánění z domovů i půdy a upření občanských a politických práv. Jenom opakování příběhu holocaustu mohlo způsobit, že světové mínění tyto zločiny tolerovalo. Sympatie k Židům, hluboce pohnuté vzpomínkami na holocaust, způsobují, že jakkoliv těžké zločiny vůči Palestincům, bez ohledu na jejich nespravedlnost, vypadají triviálně.

Příběh holocaustu přinesl desítky miliard dolarů pomoci ze Spojených států a ještě větší částky z Německa v reparacích. A co je možná nejdůležitější, holocaust byl palivem, které po celém světě zapálilo plamen židovského sionismu. Recitál holocaustu sjednotil Židy po celém světě a přinesl obrovskou finanční i politickou podporu, nutnou pro založení a udržení státu Izrael. Po 50 letech prakticky nepřetržitého konfliktu s Palestinci a svými arabskými sousedy je Izrael stále těžce závislý na americké a německé podpoře. Izrael je největší každoroční příjemce americké zahraniční pomoci a tak to je už od jeho založení. Neustálé omílání holocaustu udržuje příliv peněz od Židů i Nežidů a vytváří rafinovanou omluvu každé nespravedlnosti, spáchané vůči Arabům.

Nahum Goldman, prezident Světového židovského kongresu, napsal knihu *Židovský paradox*, vydanou roku 1978 vydavatelstvím Grosset & Dunlap. Goldmann dramaticky popisuje vliv německých reparací na Izrael.

Němci musí zaplatit celkem 80 miliard... Bez německých reparací, které začaly přicházet během prvních deseti let státu, by Izrael neměl polovinu své současné infrastruktury: Všechny vlaky v Izraeli jsou německé, lodě jsou německé, a totéž platí pro elektrická zařízení a velkou část izraelského průmyslu... a to ještě nepočítáme individuální penze, vyplácené přeživším. Izrael dnes každoročně dostává stamiliony dolarů v německé měně... Za pár let byl objem peněz získaných Izraelem od Německa dvoj až trojnásobně větší než příspěvek ze sbírek mezinárodního židovstva.[874]

Goldmann v této ohromující knize přiznává, že sionisté už během války plánovali procesy s válečnými zločinci a reparace od Německa.

[874] Goldmann, N. (1978). *The Jewish Paradox*. New York: Grosset & Dunlap.

WJC (Světový židovský kongres) během války vytvořil Institut židovských záležitostí v New Yorku (jeho ústředí je dnes v Londýně). Řediteli byli dva velcí litevští židovští právníci, Jacob a Nehemiah Robinsonovi. Díky nim Institut vypracoval dvě úplně revoluční myšlenky: Norimberský tribunál a německé reparace.

Myšlenkou Institutu bylo, že by nacistické Německo po své porážce mělo platit... Německé reparace by nejprve musely být vyplaceny lidem, kteří za nacismu přišli o majetek. Dále, kdyby, jak jsme doufali, byl vytvořen židovský stát, by Němci platili kompenzace na umožnění přeživším se zde usadit. Tato myšlenka byla poprvé vyjádřena během války, během konference v Baltimore.[875]

Norimberské procesy byly veřejnosti prezentovány jako snaha spojenců potrestat válečné zločince. Goldmann v knize *Židovský paradox* připouští, že Norimberské procesy a myšlenka reparací nevznikly u spojenců, ale u sionistů ještě před jakýmkoliv důkazem o holocaustu, a že tyto kompenzace byly životně důležité pro založení státu Izrael.

Příběh holocaustu od druhé světové války přinesl desítky miliard dolarů od Spojených států a ještě větší objem financí od Německa v reparacích. Tato závratná částka, překračující 150 miliard dolarů, by určitě pro Izrael a světový sionismus představovala silný motiv pro zvěčnění senzačního příběhu o holocaustu.

Další možný motiv pro udržování propagandy při životě mi začal být jasný při četbě stohů časopisů ze 40. let na Louisianské státní univerzitě. Našel jsem v nich nespočet příběhů předpovídajících znovuzrození nacismu. Mnohé z nich předkládaly smyšlenky o tajných hromadách zlata na financování neonacistického hnutí v Německu a po celém západním světě, včetně Severní a Jižní Ameriky.

Spojení holocaustu s nacismem byl určitě ten nejefektivnější způsob, jak kritizovat nacionálně socialistickou filozofii. Samozřejmě, že holocaust nejenom kritizuje nacismus, ale chrání Židy před kritikou. Je to také psychologická zbraň v rukách Židy vedeného rovnostářského hnutí, protože média nikdy nevynechají příležitost spojovat rasové myšlení a vědu s hrůzami nacismu.

V rozšiřování příběhu holocaustu mají Židy ovládaná média ochotného partnera ve spojeneckých vládách. Na konci války s Evropou v ruinách, desítkami milionů mrtvých a polovinou Evropy pod komunistickou tyranií se tak dala omluvit otázka mnoha lidí, zda zapletení

[875] Ibid. p. 122-123.

se do původně německo-polské války za to všechno stálo. Příběh holocaustu poskytoval silné emocionální ospravedlnění.

Během studia na vysoké škole jsem rád četl příběhy o tajemných vraždách od Raymonda Chandlera. Když jsem studoval holocaust, vzpomněl jsem si, že v kriminálním případu obžaloba dokazuje, že obžalovaný měl motiv ke spáchání zločinu a možnost ho provést. Silné židovské zájmy určitě měly motiv vytvořit a propagovat příběh holocaustu v jeho nejextrémnější verzi a se svou dominancí v médiích k tomu určitě měly i možnost.

Existují doslova tisíce knih, soustřeďujících se na různé aspekty holocaustu a nespočet článků v časopisech, projevů, kázání, dokumentů, románů, her a filmů, které nám vypráví o jeho hrůzách. Naprostá většina autorů materiálů o holocaustu jsou sami Židé. Je pravděpodobné, že Židé, kteří horlivě věří v nepopsatelné hrůzy holocaustu, o něm mohou psát objektivně? Může Elie Wiesel psát nezaujatě o nacistickém Německu nebo holocaustu? Mohl by Adolf Hitler, kdyby byl naživu, nezaujatě psát o Elie Wieselovi a druhé světové válce?

Elie Wiesel píše:

Každý Žid by si někde ve svém bytí měl vyčlenit oblast nenávisti – zdravé, silné nenávisti – pro to, co Němec ztělesňuje a co v Němci přetrvává. Jednat jinak by byla zrada mrtvých.[876]

Představte si, že by ruský přeživší vražedné gulagy pod židovským bolševismem prohlásil, že

Každý Rus by si někde ve svém bytí měl vyčlenit oblast nenávisti – zdravé, silné nenávisti – pro to, co Žid ztělesňuje a co v Židovi přetrvává. Jednat jinak by byla zrada mrtvých.

Nevěřím, že by získal Nobelovu cenu. Ve skutečnosti by byl v dnešní Evropě uvězněn a nazván zlým antisemitou.

Skutečná síla příběhu holocaustu spočívá v lidských emocích, které vyvolává. Jsou to uslzené vzpomínky starších židovských přeživších, koketní slova Anny Frannkové a fotografie a dokumentární snímky zmrzačených a vychrtlých těl, které jsou zakořeněné v podvědomí nás všech. Je to obrazový záznam, který je skutečným „důkazem“ holocaustu, protože jsme všichni viděli jeho oběti v hrůzných pózách

[876] Wiesel, E. (1982). *Legends of Our Time*. (Chapter 12: Appointment with Hate). New York: Shocken Books. p. 142.

smrti. Nicméně podobné obrázky můžeme vidět v mnoha válkách. Můžeme vidět miliony obětí komunismu Trockého rudé armády nebo Stalinových čistek. Můžeme vidět ženy a děti, které po tisících umíraly v Brity vedených koncentračních táborech během búrské války. Můžeme vidět pozůstatky desetitisíců mužů, žen a dětí, upálených zaživa v Drážďanech nebo Hamburgu. Můžeme vidět mrtvé na vražedných polích Kambodže nebo krví nasáklé džungle Rwandy. Ale tyto oběti na fotografiích den za dnem, rok za rokem nevidíme. Tyto oběti válek nemají žádný multimilionový památník ve Washingtonu, žádnou politickou lobby, žádné hollywoodské propagátory. Vzpomínat na ně nezapadá do agendy těch, kteří rozhodují o tom, co veřejnost uvidí a uslyší.

V příštím století, pokud se budou usnadňovat a zrychlovat komunikační prostředky, bude mnohé premisy a tvrzení o holocaustu zpochybňovat stále víc lidí. Chyby a lži padnou pod intenzivním křížovým výslechem a kritickým intelektuálním rozborem. Příběh se každým dnem bude stávat o něco jasnějším a stále neudržitelnějším. Pravda neustále sílí. Teror a útlak ji už v jejím postupu nedokáží zastavit. Jednoho dne zvítězí, triumfující ve své čisté síle.

Nemohu s jistotou říci, že se některé části holocaustu nestaly tak, jak tvrdí přední zastánci „verze vyhlazování“. Ale rozhodně existuje dostatek opačných důkazů a rozumných otázek, opravňujících plné a otevřené zkoumání a debatu o dogmatu holocaustu.

Nemůžeme poznat plnou pravdu, dokud nebudou povoleny nesouhlasné názory a svobodné zkoumání holocaustu. Historikům a vědcům, kteří mají pochyby o některých aspektech ortodoxní verze holocaustu, musí být povoleno zkoumání a analyzování; a pak prezentování jejich závěrů bez obav z represí toho typu, jakými trpěl David Irving.

Po prozkoumání a pochybnostech některých částí příběhu holocaustu jsem si uvědomil, že ti, kdo pochybují o některých jeho aspektech, nejsou o nic méně v právu než ti, kdo pochybují o oficiální teorii osamělého vraha Kennedyho. Rozdíl je v tom, že zpochybňování závěrů Warrenovy komise má menší politickou, ekonomickou, sociální a náboženskou odezvu. Jen prosté položení adekvátních otázek o jakémkoliv aspektu holocaustu na člověka přivede divokou zlost těch, kdo ovládají média a podporují Izrael. Já jsem za své odpadlictví draze zaplatil a za tuto knihu pravděpodobně zaplatím ještě víc. V Americe, pokud se badatelé odváží publikovat a pak o tomto tématu veřejně diskutovat, to může vyústit ve ztrátu živobytí a dokonce ve fyzické ohrožení. V Kanadě a Evropě to znamená odebrání

akademických titulů a ztrátu zaměstnání, profesního postavení, penzí, podnikání a kromě toho vězení a fyzické útoky.

Při psaní těchto slov se ke mně donesla zpráva, že byl francouzským soudem odsouzen a pokutován tisíci dolary nacionalistický vůdce Jean-Marie Le Pen jen za to, že v rozhovoru s novinářem řekl, že plynové komory byly „poznámka pod čarou" druhé světové války.[877] Sir Winston Churchill ve svém monumentálním, šestisvazkovém díle *Druhá světová válka*[878] plynové komory vůbec nezmiňuje – ani jako poznámku pod čarou. Totéž lze říct o Eisenhowerově *Tažení v Evropě*.[879] Možná, že sionisté s těmito dvěma muži uspořádají posmrtný soud za to, že posvátnému holocaustu nevzdali náležitou poctu.

Po Le Penově poznámce ředitel evropského Centra Simona Wiesenthala požadoval zrušení jeho poslanecké imunity v Evropském parlamentu, aby ho bylo možné stíhat a aby se znemožnila jeho snaha získat volený úřad.[880]

Společnost, která neumožňuje svobodnou diskusi, zkoumání a debatu, není svobodná. Čím větší strach mají vláda a média z nějaké myšlenky, tím intenzivněji ji potlačují. V případě politicky nekorektních myšlenek o holocaustu tento strach dosahuje hysterických rozměrů.

Vládní nebo mediální establishment, potlačující určité myšlenky, se těchto myšlenek obává ne proto, že jsou slabé, ale proto, že jsou silné; ne proto, že jsou vyvratitelné, ale proto, že jsou přesvědčivé. Pokud máme znát skutečný příběh holocaustu, musí existovat svoboda zkoumání, svoboda dotazování a svoboda pochybování.

Pokud jsem se ve svém politickém životě něco naučil, pak ptát se. Musíme mít svobodu projevu a tisku, svobodu zkoumání a diskuse. Než můžeme poznat, co je pravda a nepravda, fakt nebo fikce, musíme vyslechnout obě strany. To platí pro každou otázku, která před námi leží, včetně fenoménu, který vytváří tak neuvěřitelnou hysterii: holocaustu, psaného s velkým „H".

Holocaust postupně nabírá rozměry náboženství. Je to určitý druh smrti a spásy, téma, jež nabírá představu nevinných lidí, kteří byli zavražděni, ale povstávají v auře nepopiratelné posvátnosti. Jsou renovovány koncentrační tábory jako svatyně a poutě k nim; posvátné písmo plné svatých a hříšníků, a chrámy jako muzeum holocaustu

---

877 Dina Kyriakidou. (1996). *Le Pen Fights Fine*. Reuters Wire Service. June 21.

878 Churchill, Winston, Sir. (1989). *The Second World War*. Norwalk, Connecticut: Easton Press. Indexes: 1. Gathering storm -- 2. Their finest hour -- 3. Grand Alliance -- 4. Hinge of fate -- 5. Closing the ring -- 6. Triumph and tragedy.

879 Eisenhower, Dwight, D. (1997). *Crusade in Europe*. Baltimore, London: Johns Hopkins University Press.

880 Wiesenthal Center Press Release. (1997). December 8.

ve Washingtonu. Každý, kdo zpochybňuje byť i jen sebemenší detail, je kacíř, který si zaslouží přinejmenším opovržení a výsměch, ale nejlépe ztrátu živobytí a vězení. Díla rouhačů musí být zabavena a spálena. Pokud si díla heretiků nějakým způsobem, i v tom nejmenším rozsahu, najdou cestu k veřejnosti, musí být systematicky bagatelizována a zesměšňována.

Legenda holocaustu žije dál, podporujíc intenzivní etnickou solidaritu mezi Židy a kolektivní nenávist vůči Nežidům. Pokud jde o Nežidy, chronické opakování příběhu holocaustu ničí naši nejelementárnější psychologickou obranu proti židovskému rasismu.

Největším holocaustem, zrozeným z etnocentrismu, bylo ve skutečnosti zavraždění desítek milionů křesťanů Židy vedenými bolševiky v Sovětském svazu a východní Evropě. Je smutnou ironií, jak málo pozornosti se dnes věnuje tomuto holocaustu všech holocaustů. V naší době jsou však události a jejich význam definovány tak, jak se je rozhodnou definovat Židé. Výraz holocaust zůstává exkluzivním hájemstvím židovských obětí druhé světové války. Židovský holocaust je posvátně udržován stranou všech ostatních obětí na životech. Jsou Židé a pak zbytek lidstva – nežidé světa psaní s malým „n“.

Matka všech holocaustů

Než jen pouhé utrpení Židů by bylo mnohem vhodnější jako holocaust popisovat celou druhou světovou válku. Bombardování a spálení nejkrásnějších měst i uměleckých děl Evropy, smrt desítek milionů nejodvážnějších a nejlepších mladých mužů, a nemilosrdné vykořenění, vyhladovění, znásilnění a zavraždění desítek milionů nevinných civilistů ze všech národů a etnických skupin Evropy – to byl ten největší holocaust, jaký svět kdy poznal. Civilizovaný svět bude pociťovat kulturní a genetické dopady druhé světové války ještě po mnoho následujících generací.

Britský premiér Neville Chamberlain to vystihl, když řekl, že otázka německo-polské hranice nestála za krev jediného anglického granátníka. Všichni ti, kdo se narodili během a po válce, vyrůstali s katechismem rodičů a tisku o „dobré válce“. Pokud je smrt 50 milionů lidí dobrá válka, co přesně je špatná? Přirozeně, tytéž síly, které propagují holocaust, zdůrazňují nezbytnost války a Norimberské tribunály určily definitivní válečnou vinu Němců. Německo napadlo Polsko ve snaze ukončit 20 let trvající polské podrobování si východních německých teritorií. V tu chvíli to byla pohraniční válka s minimálními ztrátami

na životech a jen výjimečným bombardováním měst a civilistů. Válka se rozšířila, když Francie a Anglie vyhlásily Německu válku a brzy to byla válka světová, nakonec největší masakr v historii (viz *Barnes Review* Willise Carto).[881]

V mnoha zemích byli tací, kteří válku chtěli. Byli Němci, hledící na východ kvůli Lebensraumu i Poláci, kteří raději šli do války, než aby vrátili německá území, vyvlastněná Versailleskou smlouvou. Mezi Francouzi byli tací, kteří žárlili na svého německého rivala, a mezi Brity tací, kteří se obávali ekonomické, politické a vojenské moci sjednocené Evropy. Tyto a další síly pomáhaly vytvořit holocaust druhé světové války.

A nesmíme zapomenout na další velkou skupinu, která nese za tento válečný holocaust velkou zodpovědnost: celosvětové síly organizovaného židovstva. Světový židovský kongres roku 1933 vyhlásil Německu válku.[882] Šest let ve všech západních národech obnovovali staré národnostní křivdy a paranoiu. V židovském tisku psali o Německu pobuřující články. Výhodou jim byla jejich obrovská finanční moc. Svůj silný politický a mediální vliv využívali k agitaci za válku a sycení plamenů nenávisti, které média ve skutečnosti stále živí i 55 let po válce.

Daily Express

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

Mr. Churchill's Withering Attack On Premier

JEWS OF ALL THE WORLD UNITE

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS

THE SOVIET AMBASSADOR ENTERTAINS

Officer Describes The Girl

'BROUGHT US NEARER TO WAR'

Mrs. George Lansbury Dead

Židovské „vyhlášení války" Německu

My Američané spolu s Brity, Němci, Francouzy, Poláky, Rusy, Italy a dalšími jsme zabili miliony evropských žen a dětí, povraždili a zmrzačili naše mladé muže a spálili naše nejposvátnější díla krásy v naší evropské kolébce kultury a civilizace. Když jsem byl hodně mladý, vypěstoval jsem si pocit viny za otroctví a Jima Crowa. Této viny jsem se zbavil, když jsem pochopil, že naše rasa dala lidem na Zemi mnohem víc, než jim vzala. Když jsem pochopil fakta kolem druhé světové války, opět na mě padl pocit viny, jenže tentokrát ne za to, co naše rasa udělala jiným, ale co jsme udělali sami sobě. Konec konců není nikdo, koho bychom za toto krveprolití mohli obviňovat víc než sami sebe.

---

881 *Barnes Review*. (1997). Truth for Germany: The Guilt Question of the Second World War. December. Vol. 3. p. 12.

882 *Daily Express*. (1933). Judea Declares war on Germany. March 24. p. 1.

Druhá světová válka byla nejdestruktivnější a událostí v dlouhé historii evropského lidu. Komunismus znásilnil polovinu Evropy a rozšířil se po celém světě, vraždíc a zotročujíc další miliony. Židovští rasisté ve svém Pyrrhově vítězství konsolidovali svou moc s tím výsledkem, že se 20. století blíží ke konci se sionistickou hegemonií v nejvyšších vrstvách mediální a politické moci. Bílý svět rozpustil své říše a dnes je na jeho vlastních březích taková invaze Třetího světa, že jsou dokonce i vlasti našich lidí ohrožovány demografickou a genetickou katastrofou. Starověká nenávist je dnes podněcována lidmi, kteří „nikdy nezapomínají a nikdy neodpouští".

A dnes, i když se zdá, že jsou naši židovští protivníci na prahu úplného vítězství a kladou základy pro svůj Nový světový řád, stále to není jejich moc, co nás ohrožuje. Je to naše vlastní slabost. Naší Achillovou patou se ukázala být naše naivita. Pokud se dozvíme pravdu o holocaustu, tato naivita skončí, a my ještě můžeme zvrátit plány na vyhlazení evropského člověka.

My, muži a ženy Západu, nesmíme obětovat své dědictví na oltář holocaustu.

KAPITOLA 24:
ŽIDY VEDENÁ CIZÍ INVAZE

Dej mi své ubohé, unavené, své stísněné masy,
toužící volně dýchat.
Ty nešťastné odpadky tvých přeplněných břehů.
- Emma Lazarusová

Příliv Evropanů do Severní Ameriky vedl k vysídlení indiánských obyvatel a nakonec jejich přemístění do rezervací. Neúprosná židovská imigrace do Palestiny byla podobně proti zájmům palestinských obyvatel, ale byla nezbytná pro židovské ovládnutí regionu. Položila základy sionistického státu.

Jakýkoliv kmen, rasa nebo národ, toužící po uchování své kultury, skupinových zájmů a suverenity, si musí v geografické oblasti, v níž přebývá, uchovat statut většiny. Od dob nejranějších civilizací tento základní fakt pochopilo mnoho národů a každý moderní národ usiluje o striktní kontrolu svých hranic a imigrace.

Většina Američanů pohlíží na historický odpor Indiánů vůči evropské kolonizaci jako na morálně ospravedlnitelný, ale v dnešní pokroucené morálce někteří považují snahu evropských Američanů chránit naše jedinečné geny a kulturu před neevropskou imigrací za morálně hanebné. Nicméně navzdory všudypřítomné propagandě, podporující mulitikulturalismus a médii vychvalovaným radostem rozmanitosti průzkumy v Americe ukazují naprostý odpor vůči neomezené imigraci. Podobný názor má veřejnost ve všech evropských státech.

Kongres začal ignorovat přání většiny a zahájil politiku diskriminace vůči potenciálním evropským imigrantům a povzbuzovat masivní neevropskou imigraci až v roce 1965, po přijetí zákona o imigraci. Od té doby federální vláda rovněž ukazovala menší vůli prosazovat naše imigrační zákony a střežit naše hranice. Tato politika vyústila v záplavu barevných imigrantů, legálních i nelegálních. Imigrace a vyšší porodnost barevných změnily americkou populaci z téměř 90 % evropské na začátku 60. let v méně než 70 % na konci století. Americký statistický úřad předpovídá, že do poloviny 21. století, čehož se mnozí z těch, kdo čtou tyto řádky, dožijí, se evropští Američané ve Spojených státech stanou menšinou. Ve většině velkých amerických měst už menšina jsme a brzy budeme početně převýšeni

v Kalifornii a Texasu. Politika, podobná té naší, uzákoněné v USA, přivedla velké množství neevropských imigrantů do Kanady; černochů do Británie; Severoafričanů a Asiatů do Francie; Turků do Německa; a směsici cizích ras do Skandinávie, Španělska a Itálie.

Jak jsem začínal být rasově uvědomělý, bylo mi naprosto jasné, že nová imigrační politika Spojených států a Evropy značně poškodí západní společnosti. Krátce po změně imigrační politiky ve všech zasažených zemích eskalovaly problémy s kriminalitou. Utrpěla kvalita vzdělání a zvýšily se sociální problémy. Jak se plánovaná rasová transformace zrychluje, tyto nemoci dosáhnou katastrofických rozměrů.

Které skupiny mohou z tohoto demografického armagedonu něco získat? Individuální cizinci, kteří mají prospěch z ekonomických možností, nabízených západními společnostmi, mají mimo západní národy jen malý politický nebo ekonomický vliv. Když jsem se podíval na americký boj o imigrační zákony během posledních 100 let, hnací síla, stojící za otevřením americký hranic, se stala evidentní: bylo to organizované židovstvo, zosobněné básnířkou Emmou Lazarusovou, jejíž báseň jsem citoval na začátku kapitoly.

Už na střední škole jsem byl přesvědčený, že masivní neevropská imigrace představuje největší krátko i dlouhodobou hrozbu Americe, kterou jsem miloval. Viděl jsem, že zákon o imigraci z roku 1965, pokud nebude zrušen, by mohl časem být umíráčkem pro mou zemi. Velké množství materiálů, které jsem četl, poukazovalo na dlouhou historii snah organizovaného židovstva radikálně změnit americké imigrační zákony. Kontaktoval jsem Drewa Smitha, staršího new-orleanského právníka, autora *Dědictví tavícího kotle*, který mě toho o problému imigrace již hodně naučil.[883]

Smith a já jsme se potkali jednoho deštivého odpoledne po škole v kanceláři občanského sdružení. Vysvětlil mi dějiny amerických imigračních zákonů. Poté, co mi citoval báseň ze základů Sochy svobody, se mě zeptal: „Čím zájmům by posloužilo, aby byla Amerika zaplavena ‚nešťastnými odpadky?'" Hned si také sám odpověděl. „Bylo to ve viditelném zájmu soudržných lidí, kteří používají rasovou solidaritu jako zbraň, zbraň, kterou chtějí jen sami pro sebe. Snahy změnit americké imigrační zákony a nakonec zvrátit evropskou většinu jsou vedeny skoro výhradně Židy."

Smith mi vysvětlil, že Emma Lazarusová – stejně jako mnoho dalších imigračních aktivistů – byla židovskou zastánkyní a podporovatelkou

[883] Smith, Drew L. (1971). *The Legacy Of The Melting Pot*. North Quincy, Massachusetts. Christopher Publishing House.

vytvoření výlučně židovského sionistického státu v Palestině, ale která podporovala „rozmanitost“ pro Ameriku. Vysvětlil mi, jak Židé jako Lazarusová změnili moderní význam Sochy svobody. Nádherný, nefritově zbarvený kolos neměl žádnou souvislost s imigrací, a je starší než imigrační centrum na Ellis Island. Byl to dar od Francie, připomínající americkou revoluci, ne oslavující příjezd „nešťastných odpadků“ k americkým břehům.

Emma Lazarusová se nejvíc proslavila svými horlivými vystoupeními proti ruským pogromům, které následovaly po zavraždění cara Alexandra II. roku 1881. Je to obrovská ironie: žena, oddaná vytvoření elitního židovského státu v Palestině, horlivě usilovala vytvořit z Ameriky útočiště pro utečence z celého světa. Drew Smith vlastnil spoustu knih o problematice imigrace, včetně několika židovských, v nichž si podtrhal důležité pasáže. Půjčil jsem si je a nadšeně se do nich ponořil.

Židovské organizace jako Americký židovský kongres vedly (a stále vedou) snahu liberalizovat americkou imigraci a zrušit restriktivní legislativu. Kongres v letech 1921, 1924 a 1952 schválil zákony, kterými se snažil udržet v Americe rasový status quo. Je dost zajímavé, že ačkoliv Angloameričané tvořili značnou většinu americké populace i v kongresu, nesnažili se zvětšit své procentuální zastoupení v populaci, ale jen spravedlivě udržovat status quo všech skupin. V raných legislativních bitvách byli Židé předními obhájci otevřené imigrace a vehementně oponovali legislativě, která by Ameriku zachovala jako etnicky evropský, křesťanský národ. Boj za neomezenou imigraci vedli ve sněmovně reprezentantů Adolph Sabath, Samuel Dickstein a Emanuel Celler. V senátu toto úsilí koordinovali Herbert Lehman a později Jacob Javits.

V raných bitvách senátor Leavitt jasně popsal židovskou účast ve vyjádřeních před Kongresem.

Instinkt národní a rasové záchrany není nic odsouzeníhodného... Nikdo by neměl být schopen lépe porozumět snaze Američanů udržet Ameriku americkou než pán z Illionis [Sabath], který vede útoky v tomto směru, nebo pánové z New Yorku Dickstein, Jacobstein, Celler a Perlman.

Ti jsou lidmi z velkého historického národa, kteří si v průběhu staletí udržovali identitu vlastní rasy, protože upřímně věřili, že jsou vyvolený národ s určitými ideály, které je třeba zachovat, a věděli, že ztráta rasové identity znamená změnu ideálů. Tento

fakt by měl ulehčit jim i většině oponentů této věci v debatě poznat a sympatizovat s našimi stanovisky, která nejsou tak extrémní jako stanoviska jejich vlastní rasy, ale jen požadavkem, že by zastoupení ostatních národů mělo být jen takové a v takových rozměrech a množství, aby nezměnilo rasové charakteristiky rychleji, než může dojít k asimilaci ideálů státu i krve.
(*Kongresový záznam*, 12. duben 1924).[884]

Sociolog Edward A. Ross ve své vlivné knize z roku 1914 *Starý a nový svět: Význam minulé a současné imigrace do amerického národa* cituje slavného proimigračního vůdce, Israela Zangwilla, jak navrhuje, že Amerika je ideálním místem k dosažení židovských cílů. Ross zde bez obalu píše o židovském vlivu.

Židé proto mají silný zájem na imigrační politice: odtud pochází snaha Židů kontrolovat imigrační politiku Spojených států. Ačkoliv v naší imigrační síti tvoří jen sedminu, vedli boj za zákon o imigrační komisi...
Systematická kampaň v novinách a časopisech na rozbití všech argumentů pro restrikci a pro uklidnění strachu původních obyvatel je vedena jen jednou rasou a pro jednu rasu. Za Ligou pro národní liberální imigraci a mnoha jejími publikacemi jsou hebrejské peníze.[885]

Kongresman Knud Wefald v roce 1924 poukázal na komunistické vazby řady židovských imigrantů a prohlásil, že mnoho Židů „nemá žádné sympatie k našim starodávným americkým ideálům".

Vedení našeho intelektuálního života v mnoha jeho fázích přešlo do rukou těchto šikovných přistěhovalců, kteří nemají žádné sympatie k našim starodávným americkým ideálům... kteří odhalují naše slabé stránky, podbízí se jim a vydělávají peníze na medvědí službě, kterou nám poskytují.
Celý náš zábavní systém byl převzat lidmi, kteří sem přišli na vlně jiho a východoevropské imigrace. Ti vyprodukovali hrůzné filmy [a] píší mnoho z knih, které čteme, a vydávají naše časopisy a noviny. (*Kongresový záznam*, 12. duben 1924)[886]

---

884 Congressional Record, April 12, 1924. 6,265-6,266.
885 Ross, E. A. (1914). *The Old World And The New: The Significance Of Past And Present Immigration To The American People*. New York: The Century Co. p. 144.
886 Congressional Record, April 12, 1924. 6,272.

Poslední důležitý zákon Kongresu, který schválil na ochranu amerického status quo, byl Walter-McCarranův zákon z roku 1952. Opozici v Kongresu vedla trojka Celler, Javits a Lehman. Všechny významné židovské organizace (stejně jako Komunistická strana USA) se sešikovaly proti němu, včetně Amerického židovského kongresu, Amerického židovského výboru, ADL, Národního výboru židovských žen a tuctu dalších. Francis Walter během kongresové debaty poznamenal, že jediná občanská organizace, která byla proti celému zákonu, byl Americký židovský kongres. Zákonodárce Celler poznamenal, že by Walter „neměl zdůrazňovat, že proti návrhu jsou lidé jen jedné víry." (*Kongresový záznam*, 23. duben 1952).[887]

Když židovský soudce Simon Rifkind svědčil během slyšení proti návrhu, zdůraznil, že podporou prolomení amerického imigračního zákona reprezentuje „celý souhrn náboženských i světských názorů v rámci židovské skupiny, od extrémní pravice po extrémní levici".[888]

Nadchlo mě, když jsem četl odvážné poznámky kongresmana z Mississippi Johna Rankina během debaty. Dnes by takové pravdivé komentáře jakéhokoliv zvoleného úředníka přinesly na jeho hlavu příval urážek, kterému by málokdo odolal.

Fňukají o diskriminaci. Víte, kdo je naopak diskriminovaný? Bílí křesťané Ameriky, ti, kteří stvořili tento národ... Mluvím o bílých křesťanech na Severu i Jihu...

Komunismus je rasový. Rasová menšina uchopila kontrolu v Rusku a všech jeho satelitních zemích, jako jsou Polsko, Československo a mnoho dalších zemí, které bych mohl jmenovat.

V minulosti byli vyhnáni z prakticky každé země v Evropě, a pokud budou pokračovat ve vyvolávání rasového problému v této zemi a snažit se vnutit svůj komunistický program křesťanskému národu Ameriky, nikdo nemůže říct, co se jim tu stane.
(*Kongresový záznam*, 23. duben 1952).[889]

Nakonec se cíl, poprvé prosazovaný židovskými organizacemi již v 80. letech 19. století, uskutečnil roku 1965, když Kongres schválil imigrační zákon. Ten měl za následek, že se imigrace stala z 90 % neevropskou. Amerika přešla od imigračního programu, který měl

887 Congressional Record, April 23, 1952. 2,285.
888 Joint Hearings Before The Subcommittees Of The Committees On The Judiciary, 82nd Congress, First Session, On S. 716, H. R. 2379, And H. R. 2816. March 6 – April 9, 1951. 563.
889 Congressional Record, April 23, 1952. 4,320.

proporcionálně zastupovat všechny skupiny ve Spojených státech, k takovému, který diskriminuje Evropany. Stejně jako v předchozích legislativních pokusech útok vedli židovští poslanci a senátoři, stejně a také mocné židovské lobbyistické organizace. Podařilo se jim to, protože během 41 let od roku 1924 se židovská moc dramaticky zvýšila prakticky ve všech oblastech amerického života.

V roce 1951 napsal senátor Jacob Javits článek nazvaný „Otevřme naše brány“,[890] volající po masivní neomezené imigraci. Javits a poslanec Celler významně figurovali i ve schválení zákona v roce 1965. Devět let před přijetím imigračního zákona Americký židovský kongres jako první navrhl základní prvky zákona a chválil prezidenta Eisenhowera za jeho „jednoznačnou opozici vůči systému národnostních kvót“. V roce 1956 ho chválili za „odvážné zaujetí stanoviska dřív než mnoho obhájců liberální imigrační politiky a za přijetí pozice, kterou poprvé prosazoval Americký židovský kongres i další židovské orgány“.[891]

Židovská motivace za imigrací

Pro židovské organizace, které tlačily na otevření hranic, by bylo hloupé a kontraproduktivní přiznat, že jsou motivovány zájmy, jež jsou v rozporu se zájmy nežidovských Evropanů. Otevřenou imigraci propagovali jako „vlasteneckou“. Od raných dní 20. století veřejně prohlašovali, že multikulturalismus a rozmanitost by pro Spojené státy byly prospěšné, čímž chytře maskovali své strategické motivy.

Po schválení otevřené imigrace roku 1965 se židovští autoři jako Naomi W. Cohenová cítili mnohem bezpečněji v odhalování některých skutečných židovských důvodů k propagování takové politiky. Napsala, že počínaje perzekucemi v Rusku v 80. letech 19. století přes nacistickou okupaci Evropy a útrapy studené války ve východní Evropě otevřená imigrace v západních národech sloužila židovským zájmům, protože „přežití často diktovalo, že Židé hledali útočiště v jiných zemích“.[892] Také napsala, že americká internacionální zahraniční politika slouží židovským zájmům, protože „u mezinárodně orientované Ameriky byla větší pravděpodobnost citlivosti k problémům zahraničního židovstva“.[893] Co je však možná ještě důležitější,

---

890 Javits, J. (1951). Let’s Open Our Gates. *New York Times Magazine*. July 8. p. 8, 33.

891 *Congress Weekly*. (1956). Editorial of February 20. p. 3.

892 Cohen, N. W. (1972). *Not Free To Desist: The American Jewish Committee 1906-1966*. Philadelphia: The Jewish Publication Society Of America.

893 Ibid. p. 342.

naznačila, že Židé pohlíží na politiku otevřené imigrace jako na rozbití homogenity a jednoty Ameriky, jako na vytvoření pluralitní společnosti, v níž mohou Židé prosperovat.

Howard Sachar ve své monumentální knize *Historie Židů v Americe* poznamenává, že pluralismus podporuje „legitimizaci přežití minoritní kultury uprostřed většinové hostitelské společnosti“.[894] Takže ve skutečnosti prolomením integrity a soudržnosti Ameriky Židé mohli zvětšit svou integritu a soudržnost. Sachar pokračuje názornou ukázkou, jak pluralismus posiluje židovskou solidaritu:

Ale Kallenův vliv dosáhl skutečně ke všem vzdělaným Židům: Legitimizací přežití minoritní kultury uprostřed většinové hostitelské společnosti pluralismus fungoval jako intelektuální kotva pro druhou generaci vzdělaných Židů, udržující si soudržnost a to nejhouževnatější společné úsilí pomocí strachu z deprese a oživeného antisemitismu, pomocí šoku z nacismu a holocaustu až do objevení se sionismu v poválečných letech, který se prohnal americkým židovstvem s vrcholnou spasitelskou vášní.[895]

Sociální psycholog Kevin MacDonald v knize *Národ, který bude žít sám* zdůrazňuje, že hlavní antisemitská hnutí se obvykle nachází v etnicky homogenních národech, a že „etnický a náboženský pluralismus slouží vnitřním židovským zájmům, protože se Židé stávají jen jednou z mnoha etnických skupin... a stává se obtížným nebo nemožným vytvořit jednotné, soudržné skupiny Nežidů, spojených svou opozicí vůči judaismu.[896] [897]

Charles Silberman ve své knize z roku 1985 *Určitý národ: Američtí Židé a jejich životy dnes* píše, že

Američtí Židé jsou oddáni kulturní toleranci kvůli své víře, pevně zakořeněné v historii, že Židé jsou v bezpečí jen ve společnosti, která akceptuje široké rozpětí názorů a chování, stejně jako rozmanitost náboženských a etnických skupin. Je to tato víra, a ne například schvalování homosexuality, která vede značnou většinu amerických Židů k podpoře „práv gayů“ a liberálním stanoviskům v mnoha takzvaně „sociálních otázkách“.[898]

---

[894] Sachar, H. (1992). *A History Of Jews In America*. New York: Alfred A. Knopf.

[895] Ibid. p. 427.

[896] MacDonald, K. B. (1994). *A People That Shall Dwell Alone: Judaism As A Group Evolutionary Strategy*. Westport, Connecticut: Praeger.

[897] MacDonald, K. B. (1998). *Separation And Its Discontents: Toward An Evolutionary Theory Of Anti-Semitism*. Westport, Connecticut: Praeger.

[898] Silberman, C. E. (1985). *A Certain People: American Jews And Their Lives Today*. New York: Summit Books.

John Higham ve své knize *Pošli je ke mně: Imigranti v urbanizované Americe* jasným způsobem objasňuje, že Židy sponzorované změny v imigračním zákoně byly porážkou politické a kulturní reprezentace „obyčejných lidí Jihu a Západu“.[899]

Během desetiletí směřování k otevření hranic v roce 1965 Židé zbožně prohlašovali, že by v imigraci neexistovala žádná diskriminace vůči jakékoliv skupině a že by to bylo pro Ameriku jen dobré. Richard Arens, předseda senátního podvýboru, který vytvořil Walter-McCarranův zákon, poznamenal, že tytéž židovské síly, které byly nejhorlivějšími zastánci otevřené imigrace, pokrytecky stojí proti etnické imigraci, kterou považují za nevýhodnou pro své zájmy.

Jednou z nejpodivnějších věcí ohledně těch, kdo nejhlasitěji vykřikují, že zákon z roku 1952 je „diskriminační“ a že neumožňuje přijetí dostatečného počtu údajných uprchlíků, je fakt, že jsou proti přijetí kohokoliv z přibližně milionu arabských uprchlíků v táborech, kde žijí v žalostných podmínkách poté, co byli vyhnáni z Izraele.[900]

Organizované židovstvo nejen že chce zabránit arabským uprchlíkům vrátit se do svých domovů v Izraeli, ale je i proti jejich příchodu do Spojených států. Pohlíží na vystěhovalé Palestince jako na politické oponenty? Židovské skupiny jasně podporují formy multikulturalismu, které ničí soudržnost Nežidů, ale ne ty, které by ohrožovaly jejich vlastní skupinovou moc.

Židy ovládané politické a mediální instituce dlouho propagovaly demografickou invazi a rozpad Ameriky. Zatímco židovská média démonizují jako „rasisty“ lidi, kteří jsou proti přílivu barevné imigrace do Ameriky, Kanady a všech evropských národů, imigrační politika Izraele, která vylučuje Nežidy, je přehlížena. Milion Palestinců uprchlo ze svých domovů po izraelském bleskovém zmocnění se Palestiny. Nemohou se vrátit do vlasti svých dávných předků a mnozí jsou nuceni žít v uprchlických táborech, nouzí a špínou jen o něco lepších než koncentrační tábory.

A. M. Rosenthal je dlouholetý editor pravděpodobně nejvlivnějších novin v Americe, Židy vlastněných *New York Times*. Tento podporovatel Izraele si na sionistický stát stěžuje jen tehdy, když na jeho vkus není dostatečně sionistický. Přesto roku 1992 ve svém redakčním

---

899 Higham, J. (1984). *Send These To Me: Immigrants In Urban America*. Baltimore: Johns Hopkins University Press.

900 Bennett, M. T. (1963). *American Immigration Policies: A History*. Washington, DC: Public Affairs Press. p. 181.

článku cítil nutnost kritizovat jinou zemi, která si přeje uchovat svou rasovou integritu a kulturní dědictví:

Udělali by lépe, kdyby stanovili kvótu imigrantů a výchovu k pluralitnější společnosti přijetím definice občanství, založeného na pobytu, ne na pokrevních vazbách.

Stejně smutná je neschopnost Bonnu zrevidovat zastaralý naturalizační zákon, zakořeněný v etnicitě. Za stávajícího systému je tureckému gastarbeiterovi, žijícímu v Německu 30 let a plynule mluvícímu německy, odpíráno občanství, které má naopak automaticky zajištěn rusky mluvící imigrant, který může prokázat německý původ.[901]

Rosenthal ztotožňuje současnou německou imigrační politiku s nacistickou. Je však izraelský imigrační zákon tak odlišný?

Cílem Rosenthalovy obhajoby otevřené imigrace není jen Německo, ale každý bílý národ. Jen imigrační politika Izraele – nejdrakoničtější ze všech – je před kritikou imunní. V Americe se Rosenthal sám považuje za potomka ilegálního imigranta (svého otce) a dokonce chválí imigraci Haiťanů, z nichž mnozí berou drogy a jsou HIV pozitivní.

Téměř vždy, když čtu o Haiťanech, kteří riskují plavbu po moři, aby se dostali do této země, ale skončí za ostnatým drátem, myslím na ilegálního imigranta, kterého jsem sám znal, a jeho dcery a syna [sebe samotného]...

Ačkoliv váhavě uznávám některá ekonomická omezení, tato země by měla mít morální vkus na přijetí bližních, kteří prchají ze zemí, kde je jejich životním údělem teror a hlad, a jsou ovládáni vražednými gangy...

Kdyby toto byla kvalifikace na vstup do naší zlaté země, Haiťané by měli být vítáni s písní, objetím a vzpomínkami.[902]

Jako pravidelný čtenář *New York Times* doufám, že si ještě přečtu Rosenthalův redakční článek požadující přijetí do Izraele milionu nebo víc Palestinců, kteří žijí v bídě uprchlických táborů. Pokud jsem se nepřehlédl, tak Rosenthal doposud ani nevyzýval Židy, aby vítali Palestince v Izraeli „písní a objetím“. Rosenthal není hloupý, je však

[901] A. M. Rosenthal. (1992). *New York Times*. December 9.
[902] A. M. Rosenthal. (1992). *New York Times*. December 9.

naprosto pokrytecký. Ví, že poskytnutí plného občanství Palestincům, kteří jsou v současnosti v Izraeli i všech uprchlických táborech mimo jeho hranice, by rychle smetlo sionistický politický stát stejně, jako nebělošská imigrace rozleptává Ameriku našich předků. Jenže o Ameriku si nedělá starosti, Rosenthal se hrdě identifikuje s cizinci.

Rosenthal je pyšný na to, čím je on i mnoho ostatních Židů: cizinci, stejně jako mexičtí sezónní dělníci, se kterými se identifikuje. Žije tady, má všechny výhody amerického občanství, ale nestane se – a ani se nemůže stát – skutečným Američanem, který staví zájmy Ameriky před zájmy sionistické agendy.

Jak se Židé ve svém výkonu moci stali bezostyšnějšími, někteří se dnes svou rolí ve vyvlastnění evropsko-křesťanských Američanů chlubí. Earl Raab, emeritní výkonný ředitel Perlmutter Institute of Jewish Advocacy, spolupracovník ADL a pisatel do sanfranciského *Jewish Bulletine*, napsal:

Imigrační zákon se drasticky změnil, aby takovou diskriminaci eliminoval, až po druhé světové válce. Židovská komunita měla v prosazení těchto změn vůdčí roli, což byl jeden z důkazů jejího politického nástupu.[903]

Raab dále oslavuje nadcházející postavení bělochů v Americe jako menšiny. Jakmile se to stane, těší se na „konstituční omezení“ (omezení svobody projevu?):

Statistický úřad právě oznámil, že zhruba polovina amerického obyvatelstva brzo bude nebílá neboli neevropská. A všichni budou američtí občané. Dostali jsme se za bod, kdy by v této zemi byla schopna zvítězit nacisticko-árijská strana.

Zhruba půl století jsme živili americké klima odporu vůči etnickému fanatismu. Toto klima ještě není dokonalé, ale heterogenní povaha naší populace směřuje k tomu učinit ho nezvratným a činí naše konstituční omezení proti fanatismu reálnějšími než kdy dřív.[904]

Jak říká Raab, sionističtí židovští aktivisté, kteří podporovali výhradně Židy řízený národnostní stát, živili masivní netradiční imigraci do Ameriky a těší se, až nastane čas, kdy se tato transformace odrazí v demografii voličské základny Spojených států.

[903] *Jewish Bulletin*. (1993). July 23.
[904] *Jewish Bulletin*. (1993). Feb. 19.

Zajímalo by mě, zda si Israel Zangwill – který vymyslel výraz „tavící kotel“ – představoval svůj židovský stát jako tavící kotel Židů a Arabů, islámu a judaismu. Vzhledem k etnocentrismu sionismu o tom dost pochybuji. Jeden americký karikaturista napsal, že potíž s tavícím kotlem je v tom, že „se spodek pořád připaluje a špína stoupá nahoru“. Je pravda, že Amerika zažívala tavení různých národů Evropy do tradiční americké většiny, ale navzdory všudypřítomné propagandě rasového míšení ze strany židovských médií neexistovalo žádné velké tavení bělochů a černochů, a jen marginální tavení míšenců a anglosaských elementů. Nicméně to, čeho sionisté nedokázali dosáhnout obhajobou míšení ras, prosazují pomocí masivní imigrace a rozdílné porodnosti.

Židé rovněž prostřednictvím obhájců „nulové populace“, jako byl Paul Ehrlich, propagovali menší rodiny mezi přirozenými vůdci americké většiny. Židovské prosazování hnutí za osvobození žen a potratů na požádání snížilo porodnost nejinteligentnějších a nejvzdělanějších amerických vrstev. Jejich bezohledným přáním je zničení bílé rasy na Západě jakýmikoliv nezbytnými prostředky. Pokračující masivní neevropská imigrace tyto cíle naplňuje.

Stručně řečeno, masivní nebělošská imigrace je jednou z nejefektivnějších zbraní organizovaného židovstva v jeho kulturní a etnické válce proti evropským Američanům. Tento boj na život a na smrt nemůžeme vyhrát, dokud naši lidé nepochopí, že jsme uprostřed války – a naše strana má těžké ztráty. Prohrát tuto válku by znamenalo zničit naši americkou kulturu, dědictví a svobody. Neznamenalo by to nic menšího než zánik všech genů, které učinily možnými všechny sociální, kulturní a duchovní výtvory, jež jsou pro naší civilizaci charakteristické. Naše hlasy jsou potlačovány masmédii, která jsou v rukách našich nepřátel. Příliš mnoho z nás je tichými svědky genocidy našeho lidu. Je nejvyšší čas. Musíme se ozvat a bránit se. Musíme bojovat za pokračování velkolepé kultury, kterou nám zanechali naši předci. Musíme udělat cokoliv, co je třeba k zajištění budoucnosti našich dětí a generací, které přijdou. Stejně jako to platí pro všechny živé bytosti, musíme *bojovat* za naše právo žít.

Pokud v tomto kritickém období dějin našeho lidu zůstaneme mlčet, naše rasa zemře a zmlkne navěky.

KAPITOLA 25: ŽIDOVSKÁ EVOLUČNÍ STRATEGIE A TVRZENÍ O ŽIDOVSKÉ NADŘAZENOSTI

V raných 70. letech, době bezuzdného rovnostářství, jsem četl *Geografii intelektu*[905] od židovských propagátorů Nathaniela Weyla a Stephana Possonyho, a také populární knihu nazvanou *Židovská mystika*[906] od Ernesta Van Den Haaga. Ty otevřeně prohlašovaly, že Židé jsou geneticky, kulturně a morálně nadřazení. Bezostyšně říkaly to, co mainstreamoví židovští historici mlčky předpokládali. V roce 1969 populární britský vědec, píšící romány, C. P. Snow, přednesl projev na Hebrew Union College, v němž tvrdil, že Židé jsou díky „inbrídingu“* „nadřazeni všem žijícím národům“.[907]

Tehdy, stejně jako dnes, někteří židovští autoři vysvětlují židovské úspěchy tím, že struktura judaismu měla pozitivní dopad na inteligenci. Tvrzení o židovské genetické nadřazenosti se těší vřelému přijímání týchž médií, která kousavě odsuzují jako nemorální a špatné to, co nazývají „teorií o bělošské genetické nadřazenosti“.

Weyl přesvědčivě tvrdil, že židovské tradice mají eugenický dopad, citujíc skutečnost, že nejúspěšnější židovští učenci a tedy nejinteligentnější příslušníci židovské komunity, rabíni, byli ostatními Židy podporováni k tomu, aby měli co nejvíc dětí. Porovnal vysokou rabínskou porodnost s celibátem katolického kněžstva, kterému přisuzoval dysgenický efekt mezi křesťany.

Určitě jsem chápal, jak by takové reprodukční vzorce mohly být prospěšné pro židovskou inteligenci a jistě jsem byl ochotný uznat, že Židé jsou inteligentní. Co mě tehdy překvapilo, byla Weylova teze, že by inteligenci Židů mohly ovlivňovat jejich sociální vzorce a chování. Dlouho jsem věřil, že jak inteligence, tak tendence chování mají významný genetický komponent, ale poprvé jsem vážně začal uvažovat o základních rozdílech mezi Židy a Nežidy. Jsou ve své podstatě kulturně-náboženské nebo genetické? Abych se tomu dostal na kloub,

---

905 Weyl, N. & Possony, S. (1963). *Geography Of Intellect*. Chicago: H. Regnery Co.

906 Van den Haag, E. *The Jewish Mystique*. New York, Stein and Day.

* Příbuzenské křížení, u lidí příbuzenské sňatky; pozn. překl.

907 *Pittsburgh Post Gazette*. (1969). Apr. 1. p. 26.

podíval jsem se na aplikaci evoluční biologie z pohledu vývoje židovského národa.

Charles Darwin se v knize *O původu druhů*[908] zaobírá dopady přírodní selekce na jednotlivce, ale ještě víc selektivním procesem, zahrnujícím druhy a poddruhy (rasy). Studoval původ skupin geneticky příbuzných jedinců a jejich schopnost přežít ve svém prostředí. Podtitul jeho mistrovského díla zní *aneb záchrana preferovaných ras v existenčním boji*.

Jen málokdo chápal mechanismus skupinového výběru, pokud jde o lidskou evoluci. Pravděpodobně jeho nejlepší ranou interpretací byla působivá kniha sira Arthura Keitha z roku 1948, *Nová teorie lidské evoluce.*[909] Keith vysvětloval, že jako jsou předmětem evolučních tlaků jednotlivci, jsou pod nimi i soupeřící skupiny. V raných 60. letech zahájili vědci W. D. Hamilton a další moderní zkoumání genetických základů sociálního chování, dnes označované za sociobiologii.[910]

Principy sociobiologie, poprvé předložené G. C. Williamsem v 60. letech, byly vědecky zakotveny v principech behaviorální genetiky a stěžejním díle dr. Edwarda Wilsona, v jeho klíčovém *Sociobiologie: Nová syntéza.*[911] Tuto knihu jsem četl jen několik měsíců po jejím vydání a považoval jsem ji za vynikající. Ačkoliv se Wilson obratně vyhnul aplikaci svých teorií na lidské rasy, předložil silné důkazy, že chování u těch nejjednodušších zvířat, jako jsou mravenci, a dokonce i u složitých organismů, jako je samotný člověk, má biologický základ, řízený nutkáním uchovat svůj genotyp. Genetické příbuzenství se ukázalo být silným faktorem v evoluci a chování. V takovém kontextu se skupinová loajalita a altruismus stávají z evolučního pohledu pochopitelnými v tom, že jedinec může obětovat svůj život a svou individuální reprodukci, aby zajistil přežití těch, kdo jsou mu geneticky podobní.

Richard Alexander, J. Phillippe Rushton, D. S. Wilson, Kevin MacDonald, Edward Wilson, Edward Miller a mnoho dalších za poslední dvě desetiletí posunuli výzkum dopředu. Ukázali, že lidské skupiny, které se geneticky liší, prochází podobnými sociálními tlaky jako soupeřící zvířecí druhy nebo poddruhy. Nová vědecká disciplína, zvaná genetika chování (behaviorální genetika), dál dobývá nová

---

908 Darwin, C. (1892). *The Origin Of Species By Means Of Natural Selection, Or The Preservation Of Favored Races In The Struggle For Life.* New York, D. Appleton And Company.

909 Keith, Arthur, Sir. (1949). *A New Theory of Human Evolution*. New York. Philosophical Library.

910 Hamilton, W. D. (1964). *The Genetiocal Theory Of Social Behaviour*. Vols I, II. Journal Of Theoretical Biology. 7. p. 1-52.

911 Wilson, E. (1975). *Sociobiology: A New Synthesis*. Cambridge: Harvard U. Press.

území, ukazujíc důvěrný vztah mezi dědičností a lidským chováním jak na individuální, tak na skupinové úrovni.

Pochopení sociobiologie a behaviorální genetiky významně zvyšuje naše pochopení vývoje rasových rozdílů. Je snadné pochopit evoluční dopad tvrdého severního klima na víc než 5 000 generací Evropanů, a dopad mírného klima Afriky na černou rasu. Kromě toho sociální tabu, zvyky a společenská organizace lidí od počátků civilizace rovněž mohou mít očividný dopad na reprodukční vzorce a genetické složení.

Od relativně nedávné domestikace psa lidstvo selektivním křížením vytvořilo stovky naprosto odlišných plemen, jako jsou bernardýn, bezsrstá čivava, německý ovčák a mops. Všechny pochází z původního druhu a všechny jsou geneticky schopné křížení. *Grolier's Encyclopedia* charakterizuje druhy psů a ukazuje, jaký mělo selektivní křížení dopad na vzhled i temperament:

Psi se víc liší vnějším vzhledem než anatomickou strukturou. Dospělý pes může vážit od 1 do 99 kg (2 až 220 liber) v závislosti na plemenu a může dosahovat výšky v kohoutku od 12,5 cm do 90 cm (5 až 35 palců). Další rozdíly jsou ve tvaru a délce nohou; délce čenichu; velikosti a tvaru uší; délce, tvaru a držení ocasu; a délce, hustotě, barvě a struktuře srsti. Během doby byla rovněž selektivním křížením chována plemena k získání temperamentu vhodného pro úkoly, jež jsou na ně kladeny.[912]

Stejně jako lidé mohou selektivně křížit geneticky odlišná plemena psů, určité sociální struktury a pravidla mohou ovlivnit lidskou evoluci. Sociální struktury, zvláště ty, které ovlivňují chování při uzavírání manželství, mohou mít dramatický dopad na přežití a stupeň reprodukce. Určitě mohou ovlivnit lidské chování stejně, jako šlechtitelé psů vytvořili plemena, jako je stoicky klidný bernardýn nebo hyperaktivní pekinéz. Všichni známe lidi, kteří jsou přirozeně agresivní jako pitbul nebo přátelští jako labradorský retrívr.

Je židovský vzorec chování produktem kulturních institucí jako judaismus a jeho sekulární potomek sionismus, nebo je v jejich genotypu něco, co je vede k soudržnému chování, které prokazovali v naprosto odlišných kulturách po tři tisíciletí? Zajímalo mě, jak struktura a povaha judaismu během staletí mohla ovlivnit genetické charakteristiky Židů.

[912] *Grolier's Electronic Encyclopedia*. (1994). „Dog".

Stejně jako si dva druhy zvířat, žijící na společném území, přirozeně vytvoří skupinovou evoluční strategii v souboji o zdroje, lidské skupiny mohou dělat totéž – dokonce i v civilizovaných společnostech. Mohou si vyvinout určité charakteristické chování, které jim v tomto souboji poskytuje výhodu a větší reprodukční úspěch. Když na sebe geneticky odlišné skupiny vzájemně působí v lidských společnostech, mohou asimilovat a ztratit svou genetickou odlišnost, nebo si mohou vyvinout etnocentrické ideologie a jednat ve prospěch odlišné charakteristiky jejich vlastního genofondu. Etnocentrická skupina si dokonce může vyvinout náboženství, které racionalizuje její evoluční reakci na ostatní skupiny.

Také mě zajímalo, zda se Židé geneticky vzdálili od evropských národů a pokud ano, jak dalece. Jsou jejich rasistické a etnocentrické tendence zakořeněné v jejich genetickém kódu, nebo je to prostě jen výsledek kulturního postoje jejich náboženství a izolovaných společností, které vytvářeli? Vytvořily genetické impulsy ideologii judaismu, který vyztužil a zesílil židovský genotyp?

V 90. letech tatáž židovská antropologie, která odmítá důležitost evropského rasového vědomí a pocitu identity, opětovně potvrzuje židovskost a „židovskou identitu“. Židovská spisovatelka Gelya Franková v článku „Židé, multikulturalismus a Boasovská antropologie“ v *The American Anthropologist* oslavuje americkou Boasovskou protirasistickou antropologii jako „židovskou historii“.[913] Poukazuje na to, že ústřední židovská role byla záměrně lakována na růžovo ze strachu, že by Nežidé mohli poznat, že Židé mají radikální agendu.

Vždy existovala živá, i když někdy tichá, interní debata o židovském původu americké antropologie a jejím významu. Převaha židovských intelektuálů v raných letech Boasovské antropologie a židovská identita antropologů v pozdějších generacích byla ve standardních dějinách této disciplíny zlehčována...

Tato esej spojuje dohromady vlákna těchto diskusí o Židech v antropologii pro novou generaci amerických antropologů, obzvláště těch, kteří se zabývají zavedením multikulturních teorií do programů pro aktivismus...

Rovněž zde docházelo k maskování židovské etnicity, odrážejícímu strach z antisemitských reakcí, které by mohly zdiskreditovat antropologickou disciplínu i jednotlivé antropology, jednak

[913] Frank, Gelya. (1997). Jews, Multiculturalism, And Boasian Anthropology. *The American Anthropologist*. (99 (4) 731-745).

protože Židé byli kvůli svým předpokládaným rasovým rozdílům považováni za nebezpečí nebo proto, že byli spojováni s radikálními věcmi. – Gelya Franková

Teď, s politickou a kulturní nadvládou rasového pluralismu nad evropskou solidaritou Franková prozrazuje, že židovští antropologové opětovně potvrzují svou židovskou etnicitu a skupinovou identitu.

Určitý počet vědců opětovně potvrzuje své židovství v akademických kruzích a zároveň se snaží objevit a definovat, co může židovská identita v tom nejuniverzálnějším pojmu znamenat. Některé relevantní příklady z dlouhého a rozrůstajícího se seznamu zdrojů, kromě několika již citovaných, jsou: Behar 1996; Boyarian 1992, 1996; Eilberg-Schwartz 1990, 1992, 1994; H. Goldberg 1987, 1995; Kleebatt 1996; Nochilin a Garb 1995; Prell 1989, 1990, 1996; Robin-Dorsky a Fisher Fishkin 1996; a Schneider 1995.

Znovuobjevení židovských rozdílů vyvolalo pranýřování židovských antropologů, zabývajících se multikulturní debatou.[914]

Tento článek mě uzemnil. Tentýž Židy řízený antropologický establishment, který Evropanům říká, že ve skutečnosti nic jako rasa neexistuje, a že rasová identita je přinejlepším bláznovství a přinejhorším morální zlo, v tichosti propaguje židovské „rozdíly" a „genetickou identitu". Článek Frankové pokračuje nepokrytou chválou židovské hrdosti v díle Barbary Meyerhoffové *Počet našich dní*.[915]

Když jsem se poprvé podíval na problém židovské genetické příbuznosti, neměl jsem výhodu znalosti článku Frankové. V té době jsem si myslel, že nejlepší způsob, jak tuto otázku prozkoumat, bude podívat se, jak si jsou navzájem podobné geograficky separované židovské populace a jak jsou podobné nežidovským populacím, mezi nimiž žijí. Liší se Židé od Evropanů stejně jako, řekněme, Angličan od Francouze nebo Němec od Rusa? Nebo jsou od všech evropských podras úplně odlišní?

Tato otázka byla hojně studována, z velké části židovskými vědci, usilovně studujícími genetickou podstatu vlastních lidí. Během let mě v této věci osvítili stejně, jako jsem získal zajímavý náhled na židovskou historii od židovských kronikářů.

[914] Frank, Gelya. (1997).
[915] Meyerhoff, B. (1978). *Number Our Days*. E. P. Hutton.

První věc, kterou jsem našel, byla informace o geneticky dědičných nemocech, vyskytujících se téměř výhradně mezi židovskou komunitou, jako je Tay-Sachsova choroba. Jejich přítomnost určitě indikuje genetické odchylky, specifické pro židovskou populaci a ilustruje genetickou rozdílnost od Nežidů. Brzy jsem objevil vědecké práce, zabývající se přesně tím, co jsem hledal.[916] [917]

Genetičtí vědci Sachs a Bat-Miriam objevili překvapivou podobnost mezi židovskými populacemi v devíti zemích v severní Africe, na Středním východě a ve střední Evropě. A naopak, našli ostré rozdíly mezi Židy a Nežidy z týchž zemí.[918]

Mourant, Kopec a Domaninewska-Sobczak napsali v knize *Genetika Židů*, že při rozboru dat krevních skupin

lze všeobecně říct, že data z krevních skupin... podporují relativní homogenitu hlavních historických židovských komunit.[919]

Takže zde nyní máme mainstreamové židovské antropology a genetiky – tutéž skupinu, která nám věčně káže, že mezi černochy a bělochy nejsou žádné velké rozdíly –, kteří bez obalu tvrdí, že Židé jsou geneticky odlišní a relativně homogenní! Tvrdí, že existují určité rozdíly mezi aškenázy a sefardy (hlavními etnickými skupinami Židů), ale že Židé jsou v podstatě jeden národ s omezenou genetickou podobností k evropským populacím, mezi nimiž přebývají.[920]

- **Při rozborech krevních skupin ve dvou velkých studiích, jedné v roce 1977, provedené Bonné-Tamirem, Ashbelem a Kenettem, a druhé, provedené Karlinem, Kenettem a Bonné-Tamirem roku 1979, bylo zjištěno, že při použití čtrnácti polymorfních míst neexistuje žádný významný rozdíl mezi židovskými populacemi z Iráku, Libye, Německa a Polska. Odhalili, že genetický rozdíl mezi Nežidy a Židy, žijícími v téže oblasti, je tři až pětkrát větší**

---

916 Chase, G. A. & A. McKusick (1972). Founder Effect In Tay-Sachs Disease. *American Journal Of Human Genetics*. 25:339-352.

917 Fraikor, A. L. (1977). Tay-Sachs Disease: Genetic Drift Among The Askhenazi Jews. *Social Biology*. 24:117-134.

918 Sachs, L. & M. Bat-Miriam (1957). The Genetics Of Jewish Populations. *American Journal Of Human Genetics*. 9:117-126.

919 Mourant, A. E., A. C. Kopec & Domaniewska-Sobczak (1978). *The Genetics of the Jews*. Oxford, England: Clarendon Press.

920 Mourant, A. E., A. C. Kopec & Domaniewska-Sobczak (1978). *The Genetics of the Jews*. Oxford, England: Clarendon Press.

než u Židů, žijících v různých studovaných národech. Ve studii z roku 1977 vědci uvedli, že „mezi aškenázkými Židy a jejich nežidovskými sousedy za zhruba posledních 700 let neproběhlo příliš míšení“.[921] [922]

- **Mille a Kobyliansky objevili ve studiích dermatologlyfických dat, že Aškenázové (východoevropští Židé) jsou mnohem podobnější Sefardům (středovýchodním a evropským Židům) než nežidovským Východoevropanům.**[923]
- **Kobyliansky a Livshits při použití skupinové analýzy na 25 morfologických charakteristik odhalili, že Židé v Rusku jsou šestkrát vzdálenější Rusům, než Rusové Němcům. Rovněž zjistili, že Židé jsou naprosto odlišní od dvaceti čtyř dalších etnických skupin, studovaných v Rusku, Německu a Polsku.**[924]
- **Další studie porovnávala moderní Židy a 3 000 let staré židovské kostry, nalezené na Středním východě. Sofaer, Smith a Kaye studovali dentální morfologii z Maroka, kurdské části Iráku a východoevropských zemí. Zjistili větší podobu mezi široce roztroušenými židovskými populacemi než mezi nežidovskými skupinami, žijícími vedle nich. Starověké židovské kostry se ukázaly být mnohem podobnější třem židovským populacím než všem studovaným nežidovským skupinám kromě jedné, arabské skupiny Drúzů z 11. století.**[925]

Jeden vědec shrnul celkové genetické rozdíly prohlášením, že je pravděpodobnost nejméně třikrát většího genetického rozdílu mezi průměrným Židem ve Francii a jeho nežidovským francouzským sousedem, než mezi průměrným francouzským Židem a Židem žijícím v Rusku nebo na Středním východě.

---

921 Bonné-Tamir, B., Ashbel, S. & Kenett, R. (1977). *Genetic Markers: Benign And Normal Traits Of Ashkenazi Jews In Genetic Diseases Among Ashkenazi Jews*. Ed. R. M. Goodman & A. G. Motulsky. New York: Raven Press.

922 Karlin, S., R. Kenett & Bonné-Tamir, B. (1979). Analysis Of Biochemical Genetic Data On Jewish Populations II. Results And Interpretations Of Heterogenity Indices And Distance Measures With Respect To Standards. *American Journal Of Human Genetics*. 31:341-365.

923 Mille, S. & Kobyliansky, E. (1985). Dermatoglyphic Distances Between Israeli Jewish Population Groups Of Different Geographic Extraction. *Human Biology*. 57:97-111.

924 Kobyliansky, E & Livshits, G. A. (1985). Morphological Approach To The Problem Of The Biological Similarity Of Jewish And Non-Jewish Populations. *Annals Of Human Biology*. 12:203-212.

925 Sofaer, J. A., Smith, P. & Kaye, E. (1986). Affinities Between Contemporary And Skeletal Jewish And Non-Jewish Groups Based On Tooth Morphology. *American Journal Of Physical Anthropology*. 70:265-275.

Židovské studie mě překvapily. Nehádal bych, že jsou Židé od Evropanů tak geneticky odlišní. Znal jsem pár Židů, kteří byli nerozeznatelní od směsice ostatních evropských Američanů. Podle jejich vzhledu se zdálo být nemožné, že jsou geneticky třikrát vzdálenější nám než Židům z dalekých koutů světa. Ale vědci prokázali, že široké genetické rozdíly mezi Židy a Evropany existují. Divil jsem se, proč jejich vzhled také není tak dramaticky odlišný.

Fritz Lenz ve 30. letech navrhl, že židovská podobnost evropským populacím neznamená, že jsou podobné i jejich geny.[926] Tvrdil, že jejich podobný vnější vzhled mohl vzniknout přirozenou selekcí genů v rámci židovského genofondu. Tyto geny by jednoduše představovaly malé nahromadění genů, které „spaly" v židovském genofondu nebo vznikly omezeným genetickým smíšením s Nežidy, a které pak byly selektivně podporovány sociálním prostředím. Geny, které způsobovaly větší fyzickou podobnost hostitelským Nežidům, mohly mít příznivý vliv na přijímání, hromadění bohatství a sociální rozvoj, a tím pádem na reprodukční úspěch.

Do určité míry podobným procesem se různé druhy motýlů, které nejsou příbuzné, vzájemně podobají, aniž by tato podobnost byla i genetická. Mohl tak být v rámci židovské populace favorizován jen malý soubor genů, ovlivňujících vzhled, který zapříčinil větší podobnost nežidovské populaci, ačkoliv se nijak nesnížilo jejich celkové genetické odcizení od hostitelských národů. Za mnoho generací se vnější podobnost Nežidům mohla zvýšit, zatímco části mozku, ovlivňující behaviorální tendence a schopnosti, mohly zůstat nedotčené.

Podle evoluční genetiky je možné, že se Židé vnějším vzhledem začali víc podobat svým hostitelům a zároveň se stali mnohem odlišnějšími ve svých mentálních a behaviorálních charakteristikách. Ať je jejich vnější vzhled jakýkoliv, zdá se, že není pochyb o skutečně významné odlišnosti Židů od Evropanů, a že si tuto genetickou odlišnost udržují už velmi dlouho.

Také jsem narazil na populární zdroje, které tvrdily, že by vysoký počet židovsko-nežidovských manželství ukončil genetickou rozlišitelnost od evropských Nežidů. Stejně jako v mnoha dalších věcech týkajících se Židů existuje o tomto tématu množství informací, neznámá skutečnost, která je naprosto odlišná od obvyklého vnímání.

---

[926] Lenz, F. (1931). *The Inheritance Of Intellectual Gifts In Human Heredity*, Trans. E. Paul & C. Paul, Ed. E. Baur, E. Fischer & F. Lenz. New York: MacMillan.

Ukončí smíšená manželství židovský etnocentrismus?

Často se říká, že vysoké procento smíšených manželství mezi Židy a Nežidy, hlavně ve Spojených státech, oslabí etnocentrismus a způsobí asimilaci židovské populace v nežidovském genofondu. Toto tvrzení se objevilo v široce publikované a propagované knize *Mýtus židovské rasy* od Ralpha a Jeniffer Pataiových. Ti tvrdí, že židovská smíšená manželství jsou od osvícenství stále na vzestupu.[927]

Je pravda, že mnoho židovských skupin a vůdců dělá kolem nebezpečí smíšených manželství velký rozruch. Velké židovské publikace často obsahují články a dokonce reklamy, odsuzující smíšená manželství a prosící Židy, aby si brali jen Židy. Steve M. Cohen píše v knize *Židovská rodina: Mýty a realita*:

Intenzivní úsilí organizovaného židovstva pokusit se zastavit nebo zvrátit nedávné demografické změny... získat velké množství Židů pro změnu jejich rozhodnutí týkajících se rodiny – to znamená brát se mladí, brát se navzájem, zůstat v manželství a mít hodně dětí.[928]

Pinches Stolper píše o Unii ortodoxních židovských kongregací v Americe, podporující pouze přísně čistá židovská manželství. K hrozbě krásné nežidovské dívky, žijící jen o pár domů dál, prohlašuje:

Smíšené manželství je tragédie, kterou židovský národ nemůže tolerovat. Člověk, který se ožení mimo víru, se obrací k židovskému národu zády. Naše tradice takového člověka považuje za duchovně mrtvého, a jeho rodina za něj nebo ní drží šivu [týden smutku za zemřelého].

Taková manželství jen zřídka fungují, i když je doprovází takzvaná konverze na judaismus, a určitě nemohou fungovat, pokud se židovský partner vážně zajímá o své židovství. Pro dotyčné rodiny je výsledkem hořký žal a tragédie, a pro děti život ve frustraci, konfliktu a napětí.[929]

---

927 Patai, R. & Patai, J. (1989). *The Myth Of The Jewish Race*. Detroit, Wayne State University Press.

928 Cohen, Steven, M. (1986). *Vitality And Resilience In The American Jewish Family*. In S. M. Cohen & P. E. Hyman (Eds.), *The Jewish Family: Myths And Reality*. New York: Holmes & Meier. p. 228.

929 Stolper, P. (1984). *Jewish Alternatives In Love, Dating, And Marriage*. NCSY/Orthodox Union/University Press Of America. p. 64.

David Landau ukazuje, že židovský fundamentalismus v diaspoře rapidně zesiluje. Cituje jednoho z oponentů mírné změny reformního zákona, umožňující vystopovat genealogii přes otce a ne matku, jak ji označuje za „jeden z nejhorších zločinů, téměř blízký Hitlerovi. Zničí to integritu židovského národa."[930]

Nárůst fundamentalismu také znamená zvýšenou porodnost mezi nejoddanějšími Židy. Cohen v knize *Židovská rodina: Mýty a realita* poznamenává, že díky vysoké porodnosti a „používáním izolačních mechanismů chasidismus dosáhl vysoké míry úspěšnosti ve vyrovnání asimilačních tendencí širší společnosti".[931]

Lze tedy vidět, že organizované židovstvo vyvíjí koncentrované úsilí na povzbuzení Židů k endogamii. Ortodoxní skupiny jsou určitě ty nejextrémněji odporující smíšeným manželstvím, ale silně je odsuzují dokonce i noviny a časopisy, vydávané reformními skupinami. Židovský badatel Ellman to v časopisu *Jewish Social Studies* komentuje tak, že jediná etnická nebo náboženská komunita ve Spojených státech, která se snaží omezovat a odrazovat od konverzí a smíšených manželství, je organizovaná židovská komunita. Ale Ellman – spolu s řadou dalších autorů, kteří jsou silně proti smíšeným manželstvím – rovněž věří, že zdánlivě vysoký stupeň smíšených manželství nepředstavuje pro židovské dědictví žádnou skutečnou hrozbu. Tvrdí, že to posiluje tradiční židovskou kulturu a genotyp eliminací těch Židů, kteří mají asimilační tendence.[932]

Ellman dále tvrdí, že smíšená manželství mají jen malý dopad na jádro judaismu. Poukazuje na to, že smíšená manželství jsou mnohem častější pro druhé a následující manželství, v nichž páry nemívají děti. Také cituje mnohem větší míru rozvodovosti těchto manželství. Víc než 90 % manželství se obejde bez obrácení víry jednoho z manželů, a tak se smíšená manželství nestávají součástí židovské komunity. Jen malé procento dětí ve smíšených manželstvích je vychováváno jako Židé, a víc než 90 % z nich se neožení se Židy. Ellman také uvádí, že Židé s vyšším socioekonomickým statutem si mnohem častěji berou Židy, takže komunita bude dál ovládána jádrem čistě židovské elity, zatímco nižší třídy Židů, kteří nereprezentují žádoucí vlastnosti etnické solidarity, se častěji žení mimo a opouští komunitu.

---

[930] Landau, D. (1993). *Piety And Power: The World Of Jewish Fundamentalism*. New York: Hill And Wang. p. 300.

[931] Shaffir, W. (1986). *Persistence And Change In The Hasidic Family*. In *The Jewish Family: Myths And Reality*. Ed. S. M. Cohen & P. E. Hyman. New York: Holmes & Meier. p. 190.

[932] Ellman, Y. (1987). Intermarriage In The United States: A Comparative Study Of Jews And Other Ethnic And Religious Groups. *Jewish Social Studies*. Vol. 49. p. 1-26.

Barry Kosmin a ostatní židovští vědci v *Highlights of the CJF 1990 National Jewish Population Survey* zjistili, že 91 % smíšených manželství tvořily páry, z nichž ani jeden nezměnil víru, jen 28 % dětí takových párů bylo vychováváno jako Židé a že je i u této menšiny potomků nepravděpodobné, že se ožení se Židy.[933]

Nejenže jsou Židé ze smíšených manželství mnohem náchylnější opustit židovské kruhy, důkazy naznačují, že v židovské společnosti často naráží na nepřátelství. Židovští autoři jako Michael Meyer[934] a C. Waxman[935] mluví o „tichém odvržení" smíšených párů. Všechny tyto faktory ukazují, že smíšená manželství mají jen malý dopad na židovský genofond, kromě ovlivnění celkového počtu Židů.

Vyšší počty smíšených manželství budou mít pravděpodobně dlouhotrvající dopad na posílení tradičních židovských genetických charakteristik. Židovské elementy náchylné k asimilaci jsou tak odstraněny a zároveň dochází k oživení v židovské ortodoxii a vysoké porodnosti mezi nejoddanějšími židovskými elementy, jako jsou chasidé. Kromě toho jsou náboženští Židé v Izraeli téměř všichni ortodoxní, prakticky bez smíšených manželství.

Snad nejlepší popis židovské komunity použil slavný židovský spisovatel Daniel Elazar v knize *Komunita a stát: Organizační pohyby v americkém židovstvu.*[936] Ten navrhuje model soustředných kruhů. Vnitřní kruh tvoří tvrdé jádro asi 5 až 8 % těch, kteří vedou to, co nazývá „plně židovské životy". Dále je 10 až 12 % Židů, které nazývá „účastníci". Ti jsou často zaměstnáni v „židovských občanských službách" a neúnavně pracují pro židovskou věc. Třetí kruh tvoří 25 až 30 % Židů, které nazývá „přispívatelé a konzumenti". Tito pravidelně přispívají na židovské cíle a využívají židovskou komunitu na věci jako svatby, bar micva a pohřby. Pak Existuje čtvrtá skupina. Elazar ji nazývá „okrajoví a odmítaví". Nedávají na židovskou věc žádné příspěvky, ale občas je vnitřní kruh přitáhne k účasti nebo se oddělí, čímž nechají židovské jádro uprostřed i celé židovstvo oddanější než předtím.[937]

---

933 Kosmin, B. A., Goldstein, S., Waksberg, J., Lerer, N., Keysar, A. & Scheckner, J. (1991). *Highlights Of The CJF 1990 National Jewish Population Survey*. New York: Council Of Jewish Federations.

934 Meyer, M. A. (1988). *Response To Modernity: A History Of The Reform Movement In Judaism*. New York: Oxford University Press.

935 Waxman, C. (1989). *The Emancipation, The Enlightenment, Ant The Demography Of American Jewry. Judaism*. Vol. 38. p. 488-501.

936 Elazar, D. J. (1980). *Community And Polity: Organizational Dynamics Of American Jewry*. First Published in 1976. Philadelphia: The Jewish Publication Society Of America.

937 Ibid.

Díky velké publicitě kolem vysoké porodnosti v židovských smíšených manželstvích mohou někteří Nežidé dojít k přesvědčení, že se Židé stávají méně etnocentrickými. Ale ve skutečnosti je pravdou pravý opak. Židé, kteří se drží u jádra, jsou méně náchylní k asimilaci. Zároveň Židé, kteří se žení mimo komunitu a přizpůsobují se hodnotám Nežidů, vedou Nežidy k přesvědčení, že jim jsou židovské skupiny mnohem podobnější, než ve skutečnosti jsou.

Co je ještě důležitější, někteří židovští vědci vidí určitý stupeň smíšených manželství jako praktickou hodnotu v nežidovském prostředí. Mark Zborowski a Elizabeth Herzogová říkají, že to slouží jako most k nežidovské komunitě, ale most, který neohrožuje židovské jádro.

Periferní oblast, která slouží jako most k okolním kulturám, plní několik funkcí. Je cestou k invazi, tlumič a zdroj obnovené síly. Každý dopad, který odštěpí část na vnějším okraji, může zároveň posloužit k posílení jádra.[938]

Lieberman a Weinfeld ve svém článku „Demografické trendy a židovské přežití" ukazují relativně vysoký stupeň smíšených manželství jako úspěšnou strategii k zajištění větší podpory od nežidovské komunity pro jejich politické a sociální cíle, jako je politická podpora Izraele.

Úspěšného využívání vlivu se nejlépe dosahuje v komunitě s velkým počtem členů, ovlivňujících politiky a názorové vůdce. Přes Židy ve smíšených manželstvích a určitě přes jejich sociální kontakty včetně židovských rodin a přátel, kteří mohou být blíž jádru komunity, mohou být židovské záležitosti, zájmy a názory vyjadřovány před širším, vlivnějším publikem. V nedávném rozhovoru vystopoval asistent prezidenta, Robert Lipshutz, původ zájmu Jimmyho Cartera o Izrael v jeho blízkém přátelství s jeho bratrancem, ortodoxním Židem (Carterova teta si vzala Žida a jejich dvě děti byly vychovávané jako Židé). Smíšená židovská manželství, ačkoliv snad v určitém smyslu ředí komunitu, na druhou stranu vykonávají strategickou kompenzační funkci.[939]

---

[938] Zborowski, M. & Herzog, E. (1952). *Life Is With People: The Jewish Little-Town Of Eastern Europe*. New York: International Universities Press.

[939] Lieberman, S. & Weinfeld. (1978). Demographic Trends And Jewish Survival. *Midstream*. November.

Je evidentní, že pokud smíšená židovská manželství slouží jako „most k nežidovské komunitě“, ti, kdo jsou mimo židovskou komunitu, ale vědomi si své židovské krve, mají často vřelé pocity k tomuto dědictví a jsou příznivě nakloněni židovským zájmům. Zároveň projevují méně solidarity k evropským problémům a zájmům.

Smíšená manželství mají daleko k řešení židovsko-nežidovského konfliktu. Jen posilují jádro židovského genotypu a živí extrémnější politickou i kulturní solidaritu. Posíláním svých spojenců do našich kulturních a politických orgánů mohou lépe zajišťovat židovské zájmy. U nežidovských smíšených manželství vzniká přesně opačný efekt. Jelikož jsou téměř úplně absorbováni do naší společnosti, naše vlastní solidarita je oslabená, zatímco navenek se zdá, že židovská komunita je méně neproniknutelná a etnocentrická. Žádné skutečné ohrožení židovského genotypu neexistuje; pokud se něco mění, tak to, že je každou generaci „židovštější“.

Jakmile jsem se dozvěděl, že Židé mají odlišné genetické dědictví než Evropané a že se tento rozdíl zvětšuje, chtěl jsem se dozvědět, co by to mohlo znamenat v rámci židovského chování a evoluční strategie.

Historický souhrn

Tato kniha doposud ukázala, že židovská historie od nejranějších období, zaznamenaných v Bibli, po současný kmenový šovinismus Izraele je dlouhým příběhem rasismu a etnocentrismu. Židé se naučili prosperovat jako odlišná menšina ve většinových nežidovských národech a naučili se chránit si kulturní a genetické dědictví navzdory častým intenzivním tlakům na asimilaci od hostitelských společností. Aby se vyhnuli procesu asimilace, která pohltila všechny ostatní národy, žijící jako menšina ve starověkých zemích, živili ideologii silné vnitřní skupinové loajality a lásky, a směrem ven etnocentrismus a nenávist.

V době pobytu v Egyptě jako silné menšiny v počátcích jejich historie si vytvořili strategii přežití a rasové čistoty. Později, v oblasti tvořené mnoha různými národy, vybrousili svou etnocentrickou politiku a vytvořili si mytologii, že jim tuto politiku nařídil Bůh. Je to strategie, která nachází své nejčistší vyjádření v judaismu, světském náboženství, které Židům slibuje nadvládu a moc místo posmrtné individuální odměny těm, kdo si ji zaslouží.

Aby odolali asimilaci v mnohem větších společnostech, v nichž žili, Židé si vyvinuli teologii, která podporovala víru, že jsou nadřazený

národ „vyvolený Bohem“ a „oddělený od ostatních národů“, s Bohem daným právem vládnout světu, doprovázeným svatou povinností udržovat svou kulturu a genotyp čisté. Nežidé byli charakterizováni jako nečistí, podřadní a dokonce vražední nepřátelé, odhodlaní je zničit vyhlazením (jak se každoročně připomíná na pesach a purim) nebo asimilací (jak připomíná chanuka).

K přežití jako menšina v jiných národech – často jako nově příchozí s malou nebo žádnou půdou a nábožensky-kulturním opovržením pro fyzickou práci – si potřebovali vyvinout dovednosti v jiných oblastech. Stali se schopnými v lichvě, finančnictví, administrativě a legálních i ilegálních formách podnikání. Objevili, že by altruistickým týmovým úsilím mohli ovládnout důležité oblasti nežidovské sociální struktury. Rovněž se stalo zjevným, že je v jejich zájmu udržovat etnocentrickou „týmovou strategii“ a zároveň oslabovat solidaritu Nežidů. Vytvořili si také komplexní strategii k ukrytí svého nepřátelství před nežidovskými hostiteli.

Do konce babylonského zajetí, období trvajícím staletí, během nichž prosperovali jako mocná menšina v cizí zemi, dotáhli svou judaistickou strategii až na umění, které kodifikovali v Tanakh (Starém zákoně) a nakonec v Talmudu.

Židé si vyvinuli odlišné kulturní, stravovací a rituální tradice k udržení své separace od Nežidů. Narozdíl od zbylých dvou hlavních světových náboženství judaismus neusiloval o žádné konverze, a ačkoliv je zdánlivě povoluje, postavené bariéry činí konverzi obtížnou. Židovská komunita plně nepřijímala konvertity a dokonce ani jejich děti. (Mnozí rabíni v židovských písmech tvrdí, že trvá deset generací nebo déle, než jsou v židovské komunitě plně přijati a židovský zákon označuje potomky konvertitů za „bastardy“.) Naprostá většina Židů, kteří se oženili mimo židovskou komunitu, tak učinila s nekonvertovanými Nežidy a byla ze židovské komunity vyloučena.

Jinak řečeno, byl zbaven občanských a politických práv, která má každý Izraelita, dokonce i bastardi, kteří měli vážně poskvrněný původ.[940]

Jako soudržná menšina v nežidovských národech Židé museli své skutečné etnocentrické přesvědčení skrývat. Jednou z pomůcek bylo

[940] Jeremias, J. (1969). *Jerusalem In The Time Of Jesus: An Investigation Into Economic And Social Conditions During The New Testament Period*. Trans. F. H. Cave & C. H. Cave (Based On An Earlier Draft Of A Translatuion By M. E. Dahl). Philadelphia: Fortress Press. p. 311.

uchovávání hebrejského jazyka mezi jejich učenci a omezené překlady jejich textů do nežidovských jazyků. (Jak dokládám v kapitole o židovském rasismu, v moderních dobách vytvářeli kódová slova na zakrytí těch nejnenávistnějších protikřesťanských pasáží v Talmudu a rituálech – dokonce až v takovém rozsahu, že vydávali příručky k Talmudu, ukazující židovským studentům skutečný protižidovský smysl zamaskovaných výrazů.)[941] Židé se také naučili být politicky tak skrytí, jak to jen bylo možné, často řídící politiku za scénou tak, aby nevyvolali hněv Nežidů. V těchto snaženích často nedokázali ovládnout svou lakotu, což občas vedlo k násilným antisemitským reakcím.

Židovská komunita historicky kladla důraz na vzdělání a vysoce oceňovala židovskou učenost Talmudu, odměňující takovou učenost prestiží a ekonomickým zabezpečením. Taková politika měla hluboký dopad na jejich genotyp. Stejně jako upřednostňování nejlepších učenců favorizovalo ty s vysokým verbálním IQ, tak množství dalších aspektů jejich sociálního uspořádání favorizovalo další tradiční židovské charakteristiky.

J. Philippe Rushton ve své převratné práci *Rasa, evoluce a chování*[942] z roku 1995 ukázal na studiích dat zabývajících se výzkumem dvojčat, že dokonce i tendence ke skupinovému altruismu a etnocentrismu mají silnou genetickou komponentu. Židovský zákon po stovky generací vylučoval Židy, kteří asimilovali s Nežidy, čímž je vylučoval z jejich genofondu. Taková pravidla by určitě posílila jakoukoliv židovskou predispozici k etnocentrismu odstraněním těch, kdo měli smířlivější názor, nebo je dokonce přitahovala nežidovská estetika či hodnoty.

Jak se Židé stali obratnějšími v lichvě, monopolních obchodních praktikách, vybírání daní, kriminálním podnikání a působení jako utlačitelští vyjednavači nebo správci okupačních vlád, nežidovské reakce posilovaly mentalitu „obklíčení“ Židů. Jejich antipatie vůči nežidovským hostitelským národům povzbuzovala židovské komunity k podpoře cizích vojenských vpádů a okupacím národů, v nichž žili. Toto chování bylo naopak příčinou většího nepřátelství k Židům, čímž se tento strašný cyklus, pokračující dodnes, prohluboval.

Židé reagovali na hrozbu asimilace tím, že se stali víc etnocentrickými. V ostrém kontrastu s tím si naši předci, žijící ve svých převážně

---

941 Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*.

942 Rushton, J. Philippe. (1995). *Race, Evolution, and Behavior: A Life History Perspective*. New Brunswick, New Jersey. Transaction Publishers.

homogenních komunitách v srdci Evropy, takovou mentalitu „obklíčení“ nikdy nevytvořili. Se zvýšením obchodu, otrokářství a cizí migrace v Evropě byla většina evropských komunit na nástup silných, etnocentrických minorit ve vlastních zemích špatně připravená. Nežidovské společnosti starověkého světa často připouštěly různá náboženská vyznání, včetně tolerance židovské víry, zatímco Židé v hranicích své komunity vyžadovali přísnou věrnost své víře.

Židovská komunita po staletí fungovala jako autoritativní společnost, která kontinuálně a vědomě podporovala židovskou soudržnost. Ve středověku mnohé židovské komunity vykonávaly trest smrti na těch, kteří podle jejich názoru zradili židovské zájmy. Poprava Krista je dokonalý příklad likvidace člověka, od něhož cítili ohrožení své homogenity. Dalšími historickými nástroji k udržení ideologické a genetické čistoty byly vyloučení a vyhnání. Zatímco Evropané pocházeli z méně soupeřivých, homogenních společností, schvalujících princip „žít a nechat žít“, tedy mnohem individualističtější morálku, Židé si udržovali intenzivní kolektivismus. V moderních dobách Židé posílili své sítě komunikace a solidarity, a zároveň podporovali fragmentaci nežidovských hodnot a společností.

Prosperovat jako malá menšina v cizí společnosti rovněž vyžaduje talent pro podvádění. Ve středověkém křesťanském Španělsku Židé reagovali na požadavky přestoupení na křesťanství tím, že se stali marrany, na oko přestoupivšími na křesťanství, ale potají praktikujícími judaismus. Vypracovali si komplikovaná schémata podvádění, jež trvala po staletí. Mnoho tajných Židů nežidovské hostitele ohledně své skutečné protikřesťanské víry úspěšně oklamávalo. Nejpřesvědčivější marrané prosperovali a dařilo se jim, zatímco ti méně zdatní v této dvojakosti často trpěli nebo zahynuli za inkvizice nebo při jiných perzekucích.

Židé si vyvinuli zákonitosti dvojí morálky: jedné pro sebe a druhé pro nežidovské hostitele. Naopak Nežidé v homogenních společnostech Evropy inklinovali k vytvoření jediné morálky, která podporovala asimilaci, když cizí populace imigrovaly do jejich zemí nebo když sami dobyli jiné země. Starověcí Řekové tuto tradici dokládali praktikováním doktríny universalismu na dobytých územích. Některé z hodnot altruismu v rámci rasy, které Židé uznávali pro sebe, existovaly i v evropských populacích. Nicméně vzhledem k nepřítomnosti neevropských ras zde neexistovala potřeba vyvinout si spletité konkurenční nebo podvodné strategie, tak charakteristické pro Židy. V každodenní obchodní a sociální interakci Evropy byla pravdivost

uctívána jako standard každodenního života. V dobách války fungoval duálnější typ morálky, rozlišující zájmy vlastních lidí od zájmů nepřítele. Ale za normálních okolností probíhala výměna primárně mezi lidmi vlastního druhu, ne mezi cizinci. Tak se naši lidé nikdy dobře nenaučili umění dvojí morálky, kromě období války. Migrace a přítomnost cizích židovských elementů výrazně přispěla k modernímu vývoji evropského rasového vědomí.

Současný stav židovstva

Churchill se stručně vyjádřil, když v roce 1920 popsal židovské ovládnutí Ruska slovy „chytli ruský národ za vlasy a stali se prakticky neomezeným pánem obrovské říše“.[943] V posledním desetiletí 20. století chytají Ameriku stejným způsobem.

Kontrolují zpravodajská a zábavní média skoro ve všech civilizovaných státech, kontrolují mezinárodní obchod a burzy, a žádná vláda nemůže vzdorovat jejich příkazům v jakékoliv důležité věci. Mohou se spojit proti jakémukoliv státu, který vzdoruje jejich moci, jako tomu bylo v případě ekonomického vydírání miliardy dolarů od Švýcarska nebo kobercového bombardování Iráku. Soudržnost židovského národa je skutečně v kontextu s Novým světovým řádem a pod jeho záštitou se snaží rozšířit své totalitářské odmítání svobody projevu z Evropy a Kanady do země, která kdysi byla nejsvobodnější na světě: Spojených států.

Ti, kdo mluví o faktu židovské moci, jsou nazýváni věřícími v „židovské spiknutí“, jako kdyby snad vyčarovávali směšný obrázek Židů v kaftanech a jarmulkách, pokukujících zpoza pejzů před svíčkami osvětleným glóbem a strojících úklady na ovládnutí světa. Nejsou to však bizarní Protokoly sionských mudrců, kterých se musíme bát. Jsou to ti, kdo dnes řídí židovskou moc s dokonce ještě větší bezostyšností.

Není to žádné spiknutí, alespoň ne v obvyklém smyslu slova. Ani to není nic tajného. Židovská moc je všudypřítomná. Každý politik si je jejich moci tak vědom, že ví, že si nemůže dovolit o ní mluvit. Židovské organizace, židovská média a židovští političtí agenti tlačí svou agendu vpřed nemilosrdně a bez sebezkoumání. Stejně jako kdysi jednomyslně řídili ruskou revoluci, tak nyní koordinují svou světovou moc. Žádný židovský vůdce nepotřebuje směřovat své

[943] Churchill, W. I. (1920). *Illustrated Sunday Herald*. February 8.

nohsledy ve snaze o politickou kontrolu nad nežidovskými národy; ti to dělají tak přirozeně, jako si kukačka přivlastňuje hnízdo jiného ptáka. Židovským mediálním vládcům a vládním úředníkům nemusí nikdo říkat, aby ničili hrdost, dědictví, čest, loajalitu a tradice Nežidů, zatímco zároveň chrání své vlastní. Není potřeba žádný všeobecný plán na podlomení nežidovské sexuální morálky, struktury rodiny a náboženského přesvědčení. Freud a jeho intelektuální potomci, ani jejich mediální podporovatelé rozhodně nepotřebují žádný plán. Prostě jen dělají, co je pro ně přirozené. Žádný mudrc ze Sionu nemusel židovským byrokratům říkat, aby otevřeli hranice Ameriky a Evropy nešťastným odpadkům Třetího světa; věděli téměř instinktivně, že v rasově pestrém národě mohou dominovat. Také věděli, že pokud se jim podaří zničit naší genetickou integritu a rasovou solidaritu, nebude zde nikdo, kdo by byl schopen ohrozit jejich vládu.

Ne, není to spiknutí. Jsou to prostě dvě skupiny – Židé a Nežidé – ve stavu etnické války. Samozřejmě, většina Židů i Nežidů si ani neuvědomuje, že jsme ve válce. Ale zatímco jsme my, Nežidé, nevědomky učeni kulturní a politické sebevraždě, Židé jsou učeni věrnosti svému druhu a nenávisti a nedůvěře k nám. Na předních frontách kulturní a politické linie je jen malá část Židů, ale prostřednictvím mnoha židovských organizací domácí fronta jejich jednotky podporuje.

Samozřejmě, že existují Židé, kteří pokrytectví rasistů odsuzují. Někteří dokonce riskují vlastní životy, aby varovali Nežidy před sionistickým nebezpečím. Mezi ně patří Noam Chomsky, Benjamin Freedman a Alfred Lilienthal, tři muži židovského původu, kteří si uvědomují, že je sionističtí extremisté mohou přivést do neštěstí. V mírovém hnutí v Izraeli je mnoho takových lidí. Někteří Židé touží po uchování vlastního genotypu, ale zároveň usilují o politiku mírumilovné separace a koexistence místo sionistického absolutismu. Uvědomují si, že je židovský rasismus může v konečném důsledku zničit.

Ačkoliv známe židovský rasistický charakter jak judaismu tak sionismu, uznáváme, že existují jednotliví Židé, kteří nepřijímají ani jednu z obou doktrín a nejsou zapleteni do žádných aktivit na narušení a zničení nežidovských společností. Dobrým příkladem je Israel Shahak, židovský přeživší nacistické koncentrační tábory a profesor v Izraeli, který silně trpěl za svou odvahu otevřeně mluvit o sionismu a talmudském judaismu. Vyprávěl světu o židovské misantropii nejen v zájmu spravedlnosti pro Nežidy, ale také aby zachránil svůj lid před následky jeho činů.

Židé jako Israel Shahak nabízí naději na oboustranně výhodné řešení židovsko-nežidovského konfliktu. Jenže Shahak a jemu podobní zůstávají mezi svými souvěrci opovrhovanou, malou menšinou. Spravedlivé řešení tohoto konfliktu určitě nikdy nemůže vzejít ze židovské hegemonie. Jen pokud zvrátíme židovskou moc v našich vlastních zemích, můžeme s nimi úspěšně vyjednávat. V tomto stadiu konfliktu by nejlepším řešením pro všechny strany byla etnická mírová konference, historie nám však říká, že to je nepravděpodobné. Tyranie se podrobí jen větší síle.

Kdyby skutečně reprezentovali vše, co je v člověku vznešené, možná by bylo podle přírodního řádu, aby naše lidi nahradil židovský prototyp. Dějiny však ukazují, že Židé byli mnohem častěji poslové temnoty než světla. To se odráží v tragické realizaci doktrín tří nejvlivnějších Židů 19. a 20. století: Marxe, Freuda a Boase. Tito tři muži lidstvo nepovznesli, ale srazili dolů.

Židé mají obrovskou moc – moc zrozenou z talentu spojeného s bezohledností. Je posiluje to, co nás oslabuje. Naše síla se může opět uplatnit jen oddaností pravdě a spravedlnosti, jen vyjadřováním odvahy a ušlechtilosti. Pokud porušíme svou vlastní morálku, staneme se ještě slabšími a zneužívanějšími, než jsme teď.

Někde v našem genotypu stále žijí geny pro naše přežití, a tyto geny nyní nachází své vyjádření v novém probuzení. Toto probuzení vidím všude, kde jsou naši lidé. Obzvlášť silné je v naší mládeži. Ta má vizi árijské společnosti, kterou chce vybudovat. Je to vize, kterou nemůže zničit žádná perzekuce a nenávist. Kdesi v tuto chvíli spí v kolébce další dítě, které neví o zuřícím velkém boji za jeho právo vyrůst a žít ve své zemi podle hodnot svých vlastních lidí.

Jsou Židé nadřazení?

A co inteligence, jak si Židé vedou ve srovnání s Evropany jako celkem a vybranými evropskými skupinami?

Na toto téma existuje velké množství studií, především od židovských výzkumníků. Ty u Židů ukazují vyšší všeobecný IQ. Ale tento rozdíl vychází téměř výhradně z verbálních částí IQ testů. Většina studií ukazuje, že Židé mají značně vyšší verbální IQ, ale Evropané často lépe skórují v abstraktnějších a prostorových částech IQ. Brown u židovských dětí zjistil vyšší verbální IQ, a u skandinávských vyšší vizuálně-prostorový IQ. Levinson zjistil totéž ve studii z roku 1960

a Backam ukazuje významně vyšší verbální IQ a významně nižší IQ u Židů ve vizuálně-prostorovém uvažování.[944] [945] [946] [947] [948] [949] [950]

Takže se zdá, že Židé jsou nadřazeni ve verbálně mentálních dovednostech, což dokonale souhlasí s jejich evoluční strategií. Verbální dovednosti jsou samozřejmě důležité pro komunikaci, obchod, týmovou práci, administrativu a uvažování. To všechno bylo ve společnostech, v nichž prosperovali, životně důležité.

Werner Mosse, proslulý historik evropsko-židovských dějin, dokonce na základě citací z německých studií z počátku století tvrdí, že nežidovští výrobci byli spíš řemeslníci, zatímco židovští spíše pocházeli z obchodních nebo bankéřských rodin. Tvrdí, že charakter židovské účasti ve výrobě v Německu 19. století byl:

Menší v přímých inovacích a vynálezech než v mimořádných schopnostech pro ekonomické „zprostředkování" ve formě exportu německého zboží, „druhotných inovacích", technologickém přenosu tím, že do Německa přinášeli procesy a metody, vypozorované v zahraničí, a nových technikách pro stimulaci poptávky.[951]

Richard tvrdí, že mezi vizuálně-prostorovými a verbálními schopnostmi je negativní korelace, a že je větší část mozkové kůry věnována jedné nebo druhé schopnosti. Další vědec, Richard Swartzbaugh, ve své knize *Zprostředkovatel*[952] píše, že Židé jsou přirození zprostředkovatelé v multietnickém, multináboženském a multinárodnostním prostředí, že přirozené srážky mezi antagonistickými skupinami vytváří velkou poptávku po zprostředkovateli. Takové zprostředko-

---

[944] Levinson, B. M. (1960). A Comparative Study Of The Verbal And Performance Ability Of Monolingual And Bilingual Native Born Jewish Preschool Children Of Traditional Parentage. *Journal Of Genetic Psychology*. Vol. 97. p. 93-112.

[945] Brown, F. (1944). A Comparative Study Of The Intelligence Of Jewish And Scandinavian Kindergarten Children. Vol. 64. p. 67-92.

[946] Backman, M. E. (1972). Patterns Of Mental Abilities: Ethnic, Socio-Economic, And Sex Differences. *American Educational Research Journal*. Vol. 9. p. 1-12.

[947] Levinson, B. M. (1957). The Intelligence Of Applicants For Admission To Jewish Day Schools. *Jewish Social Studies*. Vol. 19. p. 29-140.

[948] *Journal Of Genetic Psychology* (1958). Cultural Pressure And WAIS Scatter In A Traditional Jewish Setting. Vol. 93. p. 277-286.

[949] Journal Of Genetic Psychology. (1960). A Comparative Study Of The Verbal And Performance Ability Of Monolingual And Bilingual Native Born Jewish Preschool Children Of Traditional Parentage. *Journal Of Genetic Psychology*. Vol. 97. p. 93-112.

[950] *Journal Of Genetic Psychology* (1962). Jewish Subculture And WAIS Performance Among Jewish Aged. Vol. 100. p. 55-68.

[951] Mosse, W. E. (1987). *Jews In The German Economy: The German-Jewish Economic Élite 1820-1935*. Oxford, England: Clarendon Press. p. 166.

[952] Swartzbaugh, Richard. (1973). *The Mediator; His Strategy for Power*. Cape Canaveral, Florida: Howard Allen.

vání se projevuje v právu, vyjednávání, arbitrážích, na burze a ve vládní administrativě – z nichž jsou všechny citlivé na židovské verbální dovednosti a inteligenci.[953] [954] [955]

Židé získávají disproporčně velké procento ocenění za vědecký a kulturní přínos. Od Oscarů přes Pulitzerovu a Nobelovu cenu je zde nápadně velká židovská přítomnost. Disproporční židovský úspěch v získávání vědeckých a kulturních cen je odrazem jak jejich schopností, tak týmové strategie. Jak o Oscarech tak o Pulitzerově ceně rozhoduje rozsáhlý kontingent židovských hlasujících, kteří jsou od raného věku učeni upřednostňovat své vlastní. Jak už jsem uvedl v kapitole o ZOG, Židé mají zvláštní sklon přidávat se k řídícím orgánům společenských organizací, v nichž mají podíl, a tudíž by měli mít sklon ke zvyšování schopnosti rozpoznat a ocenit své vlastní lidi v konkrétní profesi. Krom toho Židy ovládaná zpravodajská a zábavní média konzistentně vyzdvihují své vlastní, aby byli známí a chválení.

Barbara Streisandová není nejlepší pop zpěvačka v zemi, ale určitě je takovou v židovském tisku. *Schindlerův seznam* nebyl nejlepší film, natočený roku 1993, ale perfektně zapadal do židovských společenských a politických cílů. Otřesné udělení Nobelovy ceny míru židovskému teroristovi Menachemu Beginovi spočívalo na základech, položených židovským tiskem po celém světě. Dokonce i ve vědecké sféře je ve věku obrovského vědeckého pokroku a množství zasloužilých vědců publicita a mediální propagace vědeckých děl pro získání vědeckého ocenění nepochybně stejně kritická jako práce sama. V této aréně mají židovští vědci značnou propagační výhodu. Dokonce i dnes, kdy genetici a psychologové rychle prokazují rozhodující roli dědičnosti a rasy na inteligenci a chování, nám židovská média dál vnucují behaviorální, environmentální pohled. Média vyzdvihují rovnostáře jako jsou Lewontin, Kamin a Gould na úkor nenápadnějších, ale přesvědčivějších vědců.

Jak jsem už zdůraznil, tři nejvlivnější Židé 19. a 20. století byli Karel Marx, Sigmund Freud a Franz Boas. Všichni tři byli inteligentní, přesto měl každý z nich na evropskou společnost katastrofální dopad. Karel Marx položil základy nejničivější a nejvražednější ideologie všech dob. Sigmund Freud podkopal základy rodiny a evropských hodnot. Franz

---

[953] Lynn, R. (1987). The Intelligence Of The Mongoloids: A Psychometric, Evolutionary And Neurological Theory. *Personality And Individual Differences*. Vol. 8. p. 813-844.

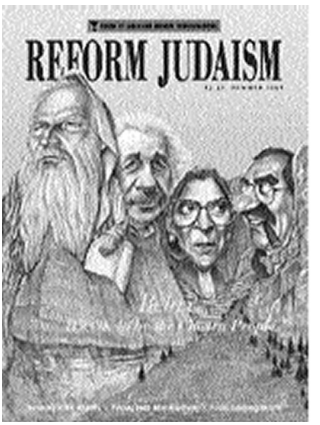
[954] Rushton, J. P. (1991). Race Differences In Intelligence: A Global Perspective. *Mankind Quarterly*. Vol. 31. p. 255-296.

[955] J. Lynch, C. Ed. (1992). *Intelligence: Ethnicity And Culture. In Cultural Diversity And The Schools*. Ed. S. Modgil. London and Washington, D.C.: Falmer Press.

Boas byl antropologickým otcem rovnostářského hnutí, které nyní neusiluje o nic menšího než o zničení našeho genotypu.

Definitivní zhodnocení

Dokonce i takzvané umírněné křídlo judaismu káže židovskou nadřazenost v morálce a intelektu. V článku v *Reformním judaismu*, nazvaném „Uklidněte se. Je v pořádku být vyvolený národ“ Arthur Hertzberg (vydavatel) a Aron Hirt-Manheimer debatují o tom, jak byli jako mladíci v rukách křesťanů pronásledováni. Trvají na výjimečnosti Židů, dokonce i těch liberálních, kteří ji nechtějí uznat. V článku citují slova zakladatele izraelského státu, Davida Ben-Guriona.

Má představa mesiášského ideálu a vize není metafyzická, ale sociálně-kulturně-morální... <u>Věřím v naší morální a intelektuální nadřazenost</u>, v naší schopnost sloužit jako model pro spasení lidské rasy. Toto mé přesvědčení je založeno na znalosti židovského národa, a ne na nějaké mystické víře; nádhera boží přítomnosti je v nás, v našich srdcích, a ne mimo nás.[956] (podtrženo mnou)

Bylo by zajímavé vidět reakci, kdyby prezident Spojených států prohlásil, že věří v morální a intelektuální nadřazenost bílé rasy. Nejenže citát Ben-Guriona ukazuje rasistický postoj, také ukazuje, že jeho přesvědčení o židovské nadřazenosti nevychází z víry, že jsou „vyvolený národ“, ale prostě jen ze samovyvolenecké samolibosti.

Než je možné vzít tvrzení o židovské nadřazenosti ze strany samotných Židů vážně, je důležité si připomenout, že definitivní zhodnocení schopností představuje tvůrčí úspěšnost a historické činy. Dějiny Evropanů jsou velkolepé. Běloši položili základy astronomie, fyziky, matematiky, strojírenství, biologie, geologie a medicíny. Byli to naši předci, kdo postavil pyramidy, Parthenon a Pantheon. Byli to naši řečtí předci, kdo napsal první romány, vytvořil drama jako formu umění a dal světu filozofii Sokrata a Platona. Byla to naše rasa, která odemkla tajemství Koperníkova vesmíru, náš lid, který stvořil římskou

[956] Hertzberg, A. & Hirt-Manheimer, A. (1998). Relax. It’s Okay to be the Chosen People. *Reform Judaism*. May.

republiku a napsal Magnu Cartu, Deklaraci nezávislosti a ústavu Spojených států. Naši lidé vytvořili velké umění starověkého Řecka a rozpoutali krásu renesance. Michaelangelo měl ve svých prstech naši krev, když je natahoval k Bohu na stropě Sixtinské kaple; a v Leonardových rukách pulzovala naše krev, když utvářel chladný kámen do hřejivé krásy *Madony a dítěte*.

Z našich genů vzešli skladatelé Bach, Mozart, Beethoven a Wagner. Naši lidé vynalezli automobil, letadlo, parní stroj, spalovací motor, proudový motor, elektrické osvětlení, telefon, rádio a fotograf – a dokonce i mocné nástroje, které jsou nyní používány jako zbraň proti nám: filmovou kameru a televizi. Muži našeho dědictví poskytli zdroje počítačovému věku: polovodič, tranzistor a integrovaný obvod. Naši lidé vyvinuli matematiku, fyziku a chemický pohon, které nám umožnily nechat stopy na Měsíci.

Ve výčtu velkých úspěchů našeho evropského dědictví bych mohl pokračovat dál a dál. Ve velikosti Periklova Řecka, Césarova Říma nebo Shakespearovy Anglie nebyl skoro žádný židovský vliv. Západní civilizace dosáhla těchto výšin bez nich. Ale upadli bychom bez nich do hlubin marxismu, freudismu a boaského rovnostářství?

Rozdíl mezi Židy a Nežidy vyjadřují filmy Walta Disneyho a ty, které se dnes natáčí pod židovským ředitelem Disney Studios, Michaelem Eisnerem. Ačkoliv Disney i Eisner dělali technicky dokonalé filmy, Disney vytvářel filmy zdůrazňující krásu a vznešenost člověka a zázraky přírody. Eisner odvrátil tento Disneyho přirozený filmový obchod směrem ke zvrhlým filmům jako *Hra na pláč* a *Kněz*, filmům, které si libují v sexuální deviaci a zvrácenosti, filmům, které by Walt Disney ani nesledoval – a tím méně produkoval.

Zatímco starověcí Řekové nebo Evropané za renesance vytvářeli velké umění a sochy, ukazující ideál krásy lidského těla, Židé umění odmítali jako „modlu“. Dnes sponzorují a propagují zvrhlé umění a oceňují zrůdnosti a výstřednosti místo umění správně vytvořeného, vznešeného a hrdinského. Zatímco evropský faustovský duch pronikl do nejhlubších oceánů i nejvyšších hor a dokonce se odvážil až do vesmíru, Židé byli jen zřídkakdy průkopníky. Zatímco my ctíme půdu, Zem, a celý přírodní svět, ze kterého většina Evropanů ještě nedávno získávala svůj denní chléb, Židé se shromažďovali kolem zlatého telete bezduchého a parazitického městského života.

Zatímco Freud pozvedl pohlavní a vylučovací orgány na klíčové pro význam života, Nežid Carl Jung Freuda odmítl a vytvořil koncept rasového ducha. Zatímco se Židé stále drží hesla oko za oko, zub

za zub, Evropané si osvojili možná nebezpečné učení „kdo po tobě kamenem, ty po něm chlebem“.

Pokud jde o inteligenci, Židé jsou Evropanům nadřazení ve verbálních dovednostech. Jsou to rychle mluvící, chytří lidé, znalí umění manipulace a zprostředkování. Ale určitě nejsou nadřazení v kvalitách charakteru, který vytvořil velikost a vznešenost našich lidí. Židovský genotyp je určitě odolný a přizpůsobivý a možná po nás může, pokud to dovolíme, zdědit Zemi jako své panství. Boj však ještě zdaleka nekončí. V našich lidech je bohatství nádherného genetického materiálu, který ještě dokáže, že je hoden přežití. Když se naši lidé probudí a použijí náš talent, idealismus a odvahu bojovat za naše přežití, vítězství bude možné.

Židé se adaptovali na rozmary okolního prostředí a zároveň si uchovávali svůj genotyp. Ale zatímco se oni *adaptovali*, my jsme *tvořili*. Vytvořili jsme jak technologie, *tak* umění. Našli jsme obrovskou krásu jak v tělu, *tak* v duši. Přijali jsme jak Boha, *tak* přírodu; vědu *i* náboženství. Naučili jsme se, jak vyvážit státní moc *a* svobodu.

Konečný etnický střet těchto dvou diametrálně odlišných genotypů a kultur se s novým miléniem rychle přibližuje. Jejich vůle k moci je žene k nadvládě stejně, jako tomu bylo posledních 2 000 let. Jejich evoluční strategie je tak propracovaná, že my, Evropané, nyní trpíme pod židovskou hegemonií v celosvětovém měřítku. Musíme uznat jejich současnou politickou a společenskou moc, ale také víme, že tato moc nastala za cenu úpadku naší civilizace. Neschopnost se této moci postavit může vést jedině k našemu konečnému vyhlazení a tento fakt našemu úkolu dává důležitost boje na život a na smrt – boje, který je pro naše lidi nutností.

My, árijci, jsme lidé evropského původu, kteří jsou rasově uvědomělí a kteří zasvětili své životy přežití a evolučnímu pokroku našich lidí. Svou povinnost si splníme. Nevzdáme se své svobody a celé naší existence na úkor židovské ani jakékoliv jiné moci. Uchováme své dědictví i těžce vybojovaná práva a svobody. Povedeme naše lidi vzhůru po schodišti evoluce až ke hvězdám.

ČÁST IV

BOJ ZA PRAVDU

KAPITOLA 26:
POČÁTKY MÉHO AKTIVISMU

Můj otec v roce 1966 pracoval jako inženýr pro Americkou agenturu pro mezinárodní rozvoj ve Vietnamu. Zatímco jsem se připravoval na vstup do prvního ročníku střední školy, otec si myslel, že by pro mě bylo lepší navštěvovat vojenskou školu, když je v zámoří. Ačkoliv jsem chtěl jít v jeho stopách, časem sloužit v armádě a stát se důstojníkem, nechtěl jsem odejít z New Orleansu. Přihlásil mě na vojenskou akademii v Riverside, domnívaje se, že by matce její nemoc nedovolila mít nade mnou dostatečný dohled.

Novému životu v Riverside jsem se přizpůsoboval těžce. Z domova jsem byl zvyklý na svobodu. Mohl jsem chodit do močálů a lesů, kdykoliv jsem chtěl, nebo si číst dlouho do noci. Mohl jsem jít do knihovny, plavat v jezeře nebo trávit nějaký čas jako dobrovolník v občanském sdružení. Jelikož otec trávil spoustu času prací a matka byla často připoutána na lůžko, řídil jsem si svůj čas mnohem svobodněji než většina chlapců mého věku.

To vše dospělo k náhlému konci. Ztráta svobody na vojenské škole mě těžce zasáhla. Zdálo se mi, že se škola snažila kontrolovat tolik času studentů, jako se nás snažila udržet dál od problémů. Během normální vojenské služby by bylo možné dostat na pár dní opušťák nebo dovolenou, ale na vojenské škole se zdálo, že z jejího režimu není úniku. Budíček byl v 6:30, večerka ve 22:30. Měli jsme kontroly před snídaní, po snídani, před obědem a po obědě. Střídalo se studium, atletika a výcvik. Čas v těchto nudných rituálech bezvýznamných aktivit plynul velmi pomalu.

Vždy jsem využíval sobotní volno a zatímco většina mých kamarádů obvykle vyrážela do města, já jsem mířil za krásami jezera Lanier a okolních pohoří. Louisianská krajina, plná bažinatých ramen řek, mě důvěrně obeznámila s obrovskou rozmanitostí života, kterou lze v přírodě nalézt, protože žádná jiná část Ameriky nemá tolik života na čtvereční míli jako tyto bujné bažiny. Ale hory severní Georgie mi poskytly jiný náhled na přírodu. Oživily mi rané vzpomínky na Alpy a rodinné výlety do amerických národních parků.

Hory byly od vlhkých mokřin u nás doma tak odlišné. V lesích a mokřinách jsem zřídkakdy viděl dál než na pár set metrů. Dokonce

i za jasných nocí okolní světla New Orleansu tlumila svit hvězd, činila je vzdálenými a neskutečnými.

A naopak, když jsem vyšplhal na kopce severní Georgie, mohl jsem v ostrém podzimním vzduchu vidět na kilometry daleko. Za večerů se hvězdy zdály tak blízko, že by se jich člověk mohl dotknout, skoro tak blízko jako listy dubů u nás doma. Připadalo mi to, jako bych mohl na Mléčnou dráhu vyšplhat, jako jsem šplhal do větví. Ten podzim mi divočina severní Georgie také ukázala ty nejzářivější podzimní barvy, jaké jsem kdy viděl, a kreslila je v obřích rozměrech v záhybech a majestátnosti hor. Zatímco mokřiny zaměřovaly mou pozornost na různé formy života a lásku, která z toho pramenila, hory a hvězdy mě naplňovaly vědomím obrovské síly přírody a voláním nekonečna.

Když se ve mně počáteční rebelství zlomilo, přizpůsobil jsem se disciplíně v Riverside docela dobře. Uvědomil jsem si, že existuje vztah mezi disciplínou a ctí, protože disciplína se v konečném důsledku uplatňuje v síle slova. Naučil jsem se zde lekce, které se mnou zůstaly po celý život. Naučil jsem se dělat, co jsem dělat musel místo toho, co jsem dělat chtěl, a naučil jsem se, že stížnosti nebo nářky nad nepříjemnými úkoly nikomu nepřinesou nic dobrého, hlavně ne mně.

V Riverside jsem pokračoval ve studiu rasy. Z Noontide Press jsem si objednával jednu knihu za druhou, a mou oblíbenou knihou byla *Osud západu*. Úvod Willise Carto k monumentální knize *Impérium* od Francise Parkera Yockeyho mě inspiroval.[957] Ve skutečnosti se mi Cartova předmluva líbila víc než samotná kniha, protože byla krásně napsaným, pregnantním shrnutím našeho boje za západního člověka. Byl jsem šťastný, že mám dva opravdu skvělé učitele, kteří byli otevření rasové otázce a ochotně četli knihy na toto téma, které jsem jim nosil. První z nich byl nadporučík Bell, učitel dějepisu, a druhý vynikající, postarší učitel angličtiny se jménem staré newyorské rodiny Van Houten, na které byl velmi pyšný. Byl jedním z mála učitelů, kteří neměli žádnou vojenskou hodnost. Zatímco Bell povzbuzoval mou lásku k dějinám, Van Houten zaměřoval mou pozornost na velikány klasické literatury, včetně klasiků starověkého Řecka. Často jsem zůstával dlouho po škole a bavil se s ním o všemožných věcech. Navzdory věkovému rozdílu a rozdílnému postavení se tito učitelé stali mými přáteli a jednali se mnou jako s intelektuálně rovným. Často jsem trávil nedělní odpoledne nebo všední noci během

[957] Yockey, Francis P. (1963). *Imperium: The Philosophy of History and Politics*. Sausalito, California: Noontide Press.

studijního období v jejich kancelářích a debatoval s nimi o všem, co mi v oblasti umění a vědy přišlo na mysl.

Příprava na potápění v Atlantiku s nadporučíkem Bellem.

Jedním z unikátních aspektů Riverside bylo, že se škola po Vánocích až do Velikonoc stěhovala do Hollywoodu na Floridě.* Po škole jsem s nadporučíkem Bellem často chodil na pláž – nosili jsme si s sebou potápěčskou výbavu – a plavali jsme k útesům 200 metrů od břehu. Ocenění přírody, které jsem si osvojil už jako malý v louisianských bažinách, mi pomohlo ocenit i zázraky oceánu. Brzy jsem měl po pokoji rozvěšené všechny druhy skořápek a exempláře vodních živočichů. Rasové pravdy, které jsem se učil, naprosto zapadaly do mé lásky k přírodnímu světu. Uvědomil jsem si, že je rozdíl mezi pozorováním a užíváním si zázraků přírody, a uvědoměním si faktu, že můj genotyp je skutečnou součástí přírody, její integrální součástí. Bylo naprosto zřejmé, že lidstvo, stejně jako jakýkoliv žijící druh, se musí řídit přírodními zákony, pokud má být zdravé a naplněné.

Když jsem se příští léto vrátil domů, našel jsem mokřiny a cypřišové lesy stejně krásné, jak jsem si je pamatoval. Hned první den jsem našel pár palmových jader, chytil pár ryb a krabů, a ve stínu jsem si to všechno upražil. Už měsíce mi nic nechutnalo tak sladce. Když jsem se nasytil, roztáhl jsem se v trávě ve stínu cypřiše a cítil, jak mě krůpěje potu píchají do očí. Myslel jsem na chladný vánek, který mě ještě nedávno hladil v kopcích a horách kolem Gainesville a na to, jak mě chladil a osvěžoval. Myslel jsem i na zčervenalé vrcholky a paprsky slunce pronikající mraky jako reflektory pátrající po úbočích. Jen v horách může člověk skutečně pochopit velkolepé architektonické zásahy a sílu Země. Stále jsem miloval život, který jsem nacházel v mokřinách, ale pochopil jsem, že krásu a sílu hor miluji ještě víc, a od té doby jsem v horách nacházel největší inspiraci.

To léto jsem využil zkušenosti ze stavění domů s mým otcem k získání práce s pár místními natěrači budov. Také jsem roznášel noviny v horní části New Orleansu. Bylo to asi 15 minut jízdy

* Neplést si se čtvrtí filmových studií v Los Angeles; pozn. překl.

z domova v mém starém, rozkodrcaném Fordu Falcon. Po několika měsících jsem ho prodal a z peněz vydělaných novinami a nějakých úspor si za 1 200 dolarů koupil bílý kabriolet Ford Galaxy, na kterém ale byla spousta práce. V té době to byl skvělý kšeft. Za měsíc byl v perfektním stavu, kompletně hotový i se stahovací střechou, kterou jsem si namontoval sám.

Vyjížděl jsem každé ráno kolem čtvrté a roznášel asi 200 novin. Zastavil jsem vždy na konci ulice a chodil po ní s vybouleným papírovým pytlem, přehozeným přes ramena. Pracoval jsem pro noviny, kterými jsem opovrhoval za jejich trvale rovnostářskou, pokryteckou a prosionistickou pozici: Newhousem vlastněné *Times-Picayune*. Je to zvláštní, ale v souvislosti s prací jsem na majitele nebo ideologii nemyslel. V New Orleansu byl jen jeden deník a já ho s přestávkami doručoval od páté třídy. Doručování novin pro mě byl způsob života, nesouvisející s jejich majiteli nebo politikou.

Zima toho roku byla mimořádně studená. Vzpomenu si na ni vždy, když roztrhnu gumičku, kterou jsou svázané noviny. Když byly noviny silné, červená gumička, kterou jsem kolem nich natahoval, za mrazu často praskala. Když mě praštila do studených prstů, bylo to jako bodnutí včely. V New Orleansu člověk díky vlhkosti vnímá léto jako teplejší a zimní noci a rána jako chladnější. V zimě jsem se třásl a v létě potil, ale pro studenta střední školy to byla dobrá práce.

Bylo mi 17 let. Podle zákonů Louisiany jsem se za 6 měsíců mohl považovat za muže. Vrátil jsem se do New Orleansu a začal navštěvovat nově postavenou integrovanou střední školu Johna F. Kennedyho, navštěvovanou převážně střední a vyšší vrstvou bílých studentů, nedaleko jezera Ponchartrain. Na Kennedyho škole bylo asi 10 % černochů. Ačkoliv šlo v porovnání s většinou škol v New Orleans o malý počet, pořád byly nějaké problémy.

Poprvé jsem měl možnost pozorovat množství mladých černochů v uzavřeném prostředí, a všechny rysy chování, o nichž jsem četl v psychologických studiích, začaly před mýma očima ožívat. Pozoroval jsem mnoho rozdílů mezi bělochy a černochy. Černá děvčata a chlapci byli v průměru mnohem hlučnější než bílí. Dávali najevo své emoce stejně křiklavě, jaký byl styl jejich oblékání a zdálo se, že pendlují mezi širokými úsměvy a zarputilým mračením. Když byli rozrušení nebo rozzlobení, jejich chřípí se nadouvala jako u býka připraveného zaútočit.

Ačkoliv na ně byl ve vzteku hrozný pohled, jejich temperament se zdál být spíš veselý než mrzoutský, a na školních chodbách často zněl

zpěv nebo rýmovačky černých dívek či chlapců, které vždy končily plácáním rukou a spastickými pohyby těla. Z hlediska prospěchu většina z nich dosahovala jen slabých výsledků, ale pamatuji si na jednu černošskou žákyni z mé třídy, kterou jsem považoval za výbornou studentku. Ve sportech vzhledem k jejich procentuálnímu zastoupení na škole disproporčně vynikali a trenéři je s nadšením vybírali do atletických týmů.

Jeden kamarád, který roznášel noviny už dlouho a chtěl toho nechat, to nabídl mně. Ambiciózně jsem tak ke svým původním 200 doručovacím adresám přidal dalších 225. Můj první den připadl na deštivé nedělní ráno. Číst v adresáři a luštit za chladného, tmavého, mokrého rána čísla na domech se ukázalo jako problém. Aby nebylo problémů málo, předchozí večer jsem strávil v kině s kamarádkou ze školy a přišel jsem domů až po půlnoci. Vstával jsem ve dvě, abych měl čas si novou doručovací trasu osahat. Kolem sedmé jsem úplně vyčerpaný vyrazil domů. Už předtím se mi jednou nebo dvakrát stalo, že jsem za jízdy podlehl mikrospánku, ale vždycky mě vzbudil vnitřní alarm a návaly adrenalinu mě přinutil zůstat zbytek cesty domů při vědomí.

To nedělní ráno, kdy jsem si zdřímL, jsem se už nemusel probudit vůbec. Na sjezdu z ponchartrainské dálnice na Lakeshore Boulevard silnice zatáčela mírně doleva a já jel rovně rychlostí 70 km/h. Vrazil jsem čelně do dubu širokého dva a půl metru, který se po nárazu mého Galaxy nepohnul ani o milimetr. Tělem jsem prorazil volant a hlavou rozbil přední okno. Skončil jsem natažený přes volant, jehož kousky mi ležely na klíně. Z nehody si nepamatuji nic, jen že krev, prosakující mým tričkem, byla studená, a ruce vytahující mé tělo z vraku a nakládající mě do sanitky, jedoucí do Oschnerovy nemocnice.

Za pár hodin mi tvář napuchla tak, že jsem sotva viděl a doktoři měli podezření na vnitřní krvácení. Po mimořádně nepříjemném zavedení cévky do močové trubice byli lékaři překvapeni, že zde nebyla ani stopa po krvi. Nicméně jsem měl zlomený nos a bradu, osm stehů na pravé straně horního rtu a byl jsem otřesený. Zbytek dne jsem zůstal v nemocnici a pak mě poslali domů. Jelikož byl otec ve Vietnamu a matka na tom nebyla zdravotně dobře, musel jsem se o sebe z větší části postarat sám. Příští dva týdny, kdy jsem nechodil do školy, mě však přicházela trochu ošetřovat kamarádka Evelyn ze školy. Když poprvé vešla do pokoje a viděla mou hlavu, napuchlou jako obří tuřín, s čelem a tvářemi tak naběhlými, že mi téměř nebyly vidět oči, rozplakala se. Samozřejmě, že její reakce ani jednomu z nás nepomohla cítit se lépe. Přišel mě navštívit i policista, který mě tahal

z auta. Řekl mi, že už viděl hodně havárií a je opravdu překvapený, že jsem to přežil. Když přijel na místo a viděl rozbité přední okno, čekal, že mě najde bez hlavy. Dodnes si pamatuji, že i přesto, jak zle jsem se cítil, jsem s ním mluvil o rasovém problému. To bylo téma, které se mi vždy povedlo navodit.

Doma jsem pokračoval v četbě, i přes zastřené vidění, ale nakonec jsem knihy odložil, nechal oči zavřené a hluboce přemýšlel o svých názorech. Uvědomil jsem si, že rasové koncepty, o kterých jsem četl a které jsem chápal, nejsou jen nějaká intelektuální hra bez praktického významu pro reálný svět. Rasová dynamičnost představovala podstatu historie i budoucnosti lidstva. Naše rasa čelila největšímu genetickému nebezpečí ve své historii. Vzhledem k neudržování porodnosti naši lidé po celém světě páchali rasovou sebevraždu. Dokonce i původní domoviny naší rasy byly zaplavovány masivní imigrací a množením se neevropských genů. Počet smíšených manželství také stoupal, protože z nich média udělala módu. Věděl jsem, že naši lidé v Americe a dokonce i v Evropě směřují k tomu stát se během pár generací menšinou. Byli jme ve válce o naše dědictví, kulturu, svobodu a celou existenci.

Viděl jsem Ameriku rychle se měnící ze země evropských hodnot a kultury na zemi zaplavenou Třetím světem. Tehdy neexistovaly žádné vládní prognózy ohledně menšin, ale všichni autoři děl o rase, které jsem četl, viděli nadcházející postavení bělochů v Americe jako menšiny. Statistický úřad až v 90. letech potvrdil prognózu menšinového postavení bělochů v roce 2048.[958] Při schvalování imigračního zákona z roku 1965 všichni liberální senátoři přísahali, že nebude mít žádný dopad na procentuální etnické složení Spojených států, ale Drew Smith[959] a ostatní autoři jako vždy už tehdy říkali to, co nakonec statistický úřad připustil po 30 letech.

Na mnohem osobnější úrovni jsem viděl destruktivní změny, probíhající v našich školách, na ulicích, ve vládě a médiích. Hodnoty našich předků smetla cizí vlna. Ulice New Orleansu zaplavil zločin. Nové školy, postavené za peníze z nejvyšších daní v historii, byly zvenčí nové a zářivé, ale uvnitř většinou plné nechápavého učitelského sboru a ještě nechápavějších žáků. Sociální systém, dotující porodnost menšin a barevnou imigraci, natahoval naší sociální infrastrukturu až do kritického bodu, počínaje příspěvky na vzdělání a bydlení a konče sociálním

[958] U. S. Bureau of Census. (1996). Projections for the 21th Century.

[959] Smith, Drew L. (1971). *The Legacy Of The Melting Pot*. North Quincy, Massachusetts. Christopher Publishing House.

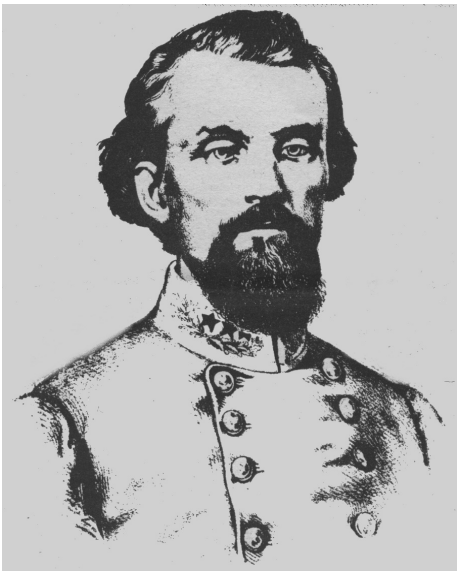
zabezpečením a lékařskou péčí. Výsledné ekonomické vyčerpání způsobilo trvalý pokles životních standardů rodin americké střední třídy, a navíc nutilo pracovat oba manžele, což mělo devastující dopad na manželství i na děti. Tisíce mužů, žen a dětí se stávaly obětí černého zločinu, který zaplavil americká města jako středověký mor.

Masmédia zahájila koncentrovaný útok na zvyky západní civilizace a začala ve velkém propagovat promiskuitu, homosexualitu, násilí a užívání drog. Bylo mi jasné, že tato propaganda bude postupem času jen sílit. Kvalita volených úředníků klesala s příchodem obrovských hord voličů z řad menšin, kteří sotva kdy četli něco intelektuálnějšího než televizní program, pokud vůbec něco.

Viděl jsem závěť, napsanou pro Ameriku. Co jsem však mohl dělat? Byl jsem jen sedmnáctiletý žák střední školy. Ale věděl jsem, že *něco* udělat musím. Nemohl jsem sobecky následovat vlastní sny, že se stanu doktorem nebo kosmonautem. Má rasa se nacházela v největší krizi za svou dlouhou historii. Také jsem věděl, že se tomu nemůžu věnovat jako vedlejší činnosti, hltat své knihy a šířit rasovou pravdu každému, kdo je v doslechu. Věděl jsem, že žádná věc nikdy nemůže zvítězit bez organizace. Nakonec jsem se podíval do historie, aby mě vedla v současném boji, protože mě fascinoval historický úspěch Ku Klux Klanu v době rekonstrukce Jihu.

Chtěl jsem se přidat k organizaci, která veřejně stála za věcmi, v něž jsem věřil. Občanské sdružení mi připadalo příliš pasivní, protože nemluvilo o problému židovské nadvlády, přestože si toho jeho vůdci určitě museli být vědomi. Cítil jsem, že je potřeba tomu problému čelit.

Jedinou skupinou, která otevřeně stála za rasou, byl Klan. Historický „Klan“, o kterém jsem četl, byl naprosto odlišný od image Klanu, který jsem viděl v televizi a filmech. Masmédia Klan prezentovala jako sebranku primitivních, násilnických Jižanů, kteří by zlynčovali černocha stejně snadno, jako se na něj podívají. Já jsem tento obrázek odmítal, protože jsem věděl, že základní pochopení rasových rozdílů ze strany Klanu, ačkoliv médii kategorizované jako nesprávné, bylo ve skutečnosti vědecky správné. Rasy jsou skoro podle všech měřítek nerovné v mentálních schopnostech a tento rozdíl je nepochybným výsledkem jejich genetické podstaty, ne chudoby nebo rasového útisku. Pokud jde o Židy, Klan chápal, že právě oni jsou jako skupina skutečnými rasisty a že jsou vedoucí silou jednosvětového rovnostářství a multikulturalismu, ačkoliv zastávají pokryteckou doktrínu etnické nadřazenosti sebe a svého milovaného Izraele.

Generál Nathan Bedford Forrest

Pravda, někteří Klansmeni jen málo rozuměli genetickým nebo psychologickým důkazům rasové otázky. Jen někteří byli dobře vzdělaní ohledně historických aspektů židovské etnické války proti lidstvu a našim náboženským a kulturním institucím, ale ti, se kterými jsem přišel do kontaktu, byli jednoznačně dobří lidé – většinou těžce pracující, chodící do kostela, muži od rodin. Velká část z nich měla farmy nebo malé živnosti a ke své sebekázni a zodpovědnosti za sebe a své rodiny si ještě přibrali zodpovědnost za společnost, v níž žijí. Na černochy hustě obývaném hlubokém Jihu měli možnost zblízka pozorovat černou rasu v rozporu s rovnostářským dogmatem médií, a věřili svým smyslům a vlastním zkušenostem namísto médii vymyšlenému obrazu. Mysleli vlastní hlavou.

Historický záznam

Negativní pohled na spekulanty

Ještě před tím, než jsem poprvé potkal Klansmana, jsem si přečetl severské i jižanské názory na „radikální rekonstrukci“ Jihu. Přestože by člověk v 60. letech stěží našel knihy, podporující stanovisko Jižanů, v knihovnách jsem našel spoustu děl napsaných v předchozích desetiletích, ukazujících zkorumpovanost a destruktivní vlastnosti takzvaného období Rekonstrukce. Zhruba od přelomu století do druhé světové války většina historických záznamů popisovala rekonstrukci jako regresivní, zkorumpované období, které skončilo až po úspěších skupin jako Ku Klux Klan.

Popularitu tohoto pohledu ilustrují dva nejsledovanější filmy 20. století, *Zrození národa* a *Jih proti Severu*. Oba filmy popisují černošskou Rekonstrukci jako násilné a zkorumpované období. V kontrastu s moderním historickým vyobrazením Klanu ho *Zrození národa* prezentuje jako nesmiřitelný, hrdinský obrázek Klanu, a *Jih proti Severu* nabízí obrázek hrdinského jižanského odporu proti špatnostem Rekonstrukce.

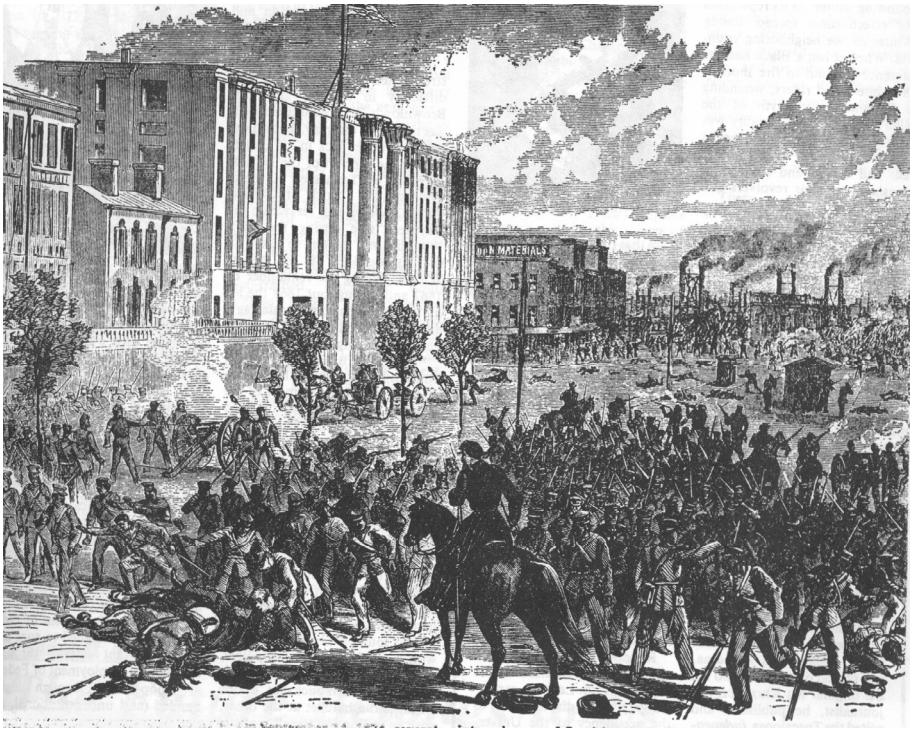
Na konci války za nezávislost Jihu s ním bylo zacházeno jako s dobytou provincií. Každému Jižanu, který sloužil v jakékoliv části státní správy nebo v jakékoliv hodnosti konfederační armády (která se skládala z většiny bílých Jižanů), bylo odebráno volební právo. Ženy tehdy volební právo neměly, takže obrovské většině Jižanů bylo znemožněno volit. Černoši, kteří byli prakticky všichni negramotní a měli jen malou zkušenost s vedením obchodu nebo vlády, najednou dostali volební právo. Tyto okolnosti poskytovaly spoustu příležitostí ke korupci. Spekulanti* se nahrnuli na Jih, aby využili snadno prodejné černošské hlasy pro vlastní zisk. Jižanská skupina takových darebáků – tzv. „rošťáci** – nakonec vykořisťovala jak nové voliče z řad černochů, tak vyčerpané bílé Jižany. Obrovské daně zničily produktivní jižanské rodiny a převedly velké jmění do rukou zkorumpovaných úředníků. Černý zločin zachvátil města i venkov, zatímco nově ustanovené černošské poroty běžně osvobozovaly pachatele zvěrstev vůči bělochům. Jižanské legislatury zaplavili negramotní a úplatní úředníci, kteří svou zkorumpovanost stavěli na odiv. Černochy a radikály kontrolovaná legislatura Louisiany si například vyčlenila 10 000 dolarů, tehdy obrovskou částku, na cigarety a whisky.

V tomto víru událostí se objevil Ku Klux Klan, tajná organizace, věnovaná obnově západní civilizace na zdrceném Jihu. Dobře vzdělaní muži v Pulaski v Tennessee ho nejprve vytvořili jako společenský klub. Vzhledem ke znalosti řečtiny svou skupinu nazvali Ku Klux Klan, podle slova *kýklos*, což znamená kruh nebo shromáždění. Přijali tradiční roucho křesťanských asketů (stále udržované ve Španělsku), na němž nosili zašpičatělou kápi, symbolizující vykonávání dobré práce v anonymitě. Když pověrčiví černoši začali považovat Klansmeny za duchy vojáků konfederace, jejich úbory se staly silnou psychologickou zbraní.

---

* V originále carpetbaggers – opovržlivý výraz označující Severany usilující o zisk nebo politickou moc v jižní části Spojených států po občanské válce.

** V originále scalawags – výraz označující bílé Jižany, kteří po občanské válce podporovali politiku Rekonstrukce.

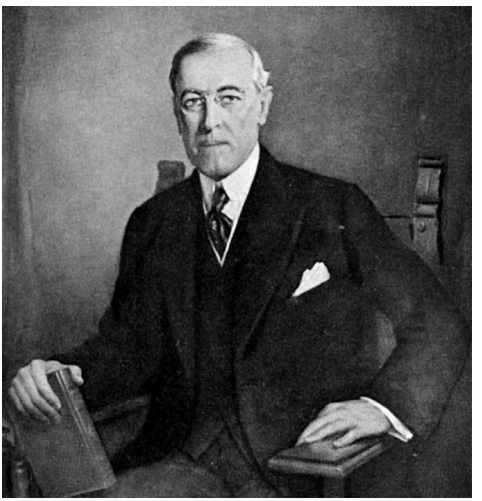
V centru New Orleans proběhla roku 1874 velká bitva (zvaná Bitva o náměstí Svobody) proti nezákonně ustavené vládě Rekonstrukce v Louisianě.

Často byl opakován příběh o incidentu, kdy byl černoch obviněn z podpálení několika stodol u ústředí Klanu v Pulaski. Za měsíční noci ho navštívili tajemní, bíle odění muži na stejně zahalených koních. Pod róbou jejich mluvčího byla pogumovaná trubice, vedoucí k impregnovanému vaku. Tento jezdec svého vyděšeného hostitele požádal o vědro s vodou. Klansmen pak celé vědro „vypil" a řekl, že „to bylo jeho první pití od bitvy u Shiloh". Říká se, že ten černoch už pak nikdy ze žádných zlotřilostí podezřelý nebyl.

Legendární generál konfederace, Nathan Bredford Forrest, který byl průkopníkem taktiky moderní partyzánské války a který se proslavil tím, že nikdy neprohrál žádnou bitvu, ačkoliv byl v armádě, jež prohrála válku, se stal prvním velkým čarodějem organizace. Když radikální Republikáni chtěli postavit skupinu mimo zákon, generál Forrest ve skvělém taktickém manévru celojižanský Klan oficiálně rozpustil, přičemž věděl, že prostě bude dál fungovat na místní úrovni všude tam, kde bude potřeba. Během éry Rekonstrukce se ke Klanu připojilo přes 500 000 Jižanů, čímž vytvořili opravdovou tajnou armádu proti

radikální Rekonstrukci. Pouhé držení roucha Klanu mohlo být trestáno smrtí. Přesto Klan stát po státu v tichosti svrhával vlády černošské Rekonstrukce. Během 20 let od jeho založení byl prakticky celý Jih osvobozen od černošské a radikální republikánské kontroly. Díky strašnému nepřátelství, které zde radikálové z Republikánské strany v této době vyvolali, Jih po 100 let zůstával pevnou základnou Demokratů – až dokud se Republikáni jako Barry Goldwater a další nepostavili proti nucené integraci a zákonu o občanských právech.

V období následujícím po Rekonstrukci americký národ spolu s federální vládou nakonec pochopil, že Klan měl pravdu a Nejvyšší soud rozhodnutím z roku 1896 ve sporu *Plessy vs. Ferguson* podpořil segregaci na Jihu i všude jinde.[960] *Zrození národa*, který KKK ukázal jako úspěšný, spojující Sever a Jih jako jeden národ bílého bratrství, byl přijat tak dobře, že zažehl to, co se všeobecně nazývá druhá éra Klanu. Klan se stal jednou z nejsilnějších amerických společenských organizací 20. století. Na vrcholu získal miliony členů, včetně mnoha senátorů, kongresmanů a guvernérů na Severu i Jihu. Prezident Woodrow Wilson po speciálním promítání *Zrození národa* v Bílém domě nadšeně chválil Klan za záchranu civilizace na Jihu a tím pádem její ochrany v celé Americe. Z knihy *Historie amerického národa*:[961]

Prezident Woodrow Wilson

Dobrodruzi ze Severu zaplavili Jih a byli velkými nepřáteli jedné i druhé rasy. Donucování, podvádění a využívání černochů... Na vesnicích byli úředníky černoši – muži, kteří z používání úřední autority neznali nic, kromě drzosti.

Politika vůdců Kongresu přinesla skutečnou porážku civilizace na Jihu... v jejich rozhodnutí dát bílý Jih pod podrážku černého Jihu...

Bílé muže vzbudil pouhý instinkt sebezáchrany... až nakonec vznikl velký Ku Klux Klan – skutečná říše Jihu na ochranu jižanské země.[962]

[960] Plessy v. Ferguson (1896). U.S. Supreme Court. Citation: 163 U.S. 537.
[961] Wilson, Woodrow. (1902). A history of the American people. New York: Harper and Brothers.
[962] Griffith, D. W. (1914). Birth of a Nation.

K ilustraci vysoké úcty, vyjadřované Ku Klux Klanu, *Encyclopaedia Britannica* ve vydání z přelomu století charakterizuje KKK v éře Rekonstrukce jako kavalírskou organizaci. Článek začíná prohlášením, že „Ku Klux Klan je jméno americké tajné organizace jižanských bělochů, spojených na sebeobranu a proti rekonstrukčním opatřením Kongresu Spojených států". Důvody vzestupu Klanu popisuje takto:

... absence stabilní vlády na Jihu několik let po občanské válce... korupce a tyranská vláda cizinců, odrodilců a černochů... odebrání volebního práva bělochům... odzbrojení bělochů... znásilňování bílých žen černými muži...[963]

Po znovuzrození Ku Klux Klanu ve 20. letech, stejně jako v Klanu za období Rekonstrukce, patřili mezi jeho členy nejvzdělanější a nejprominentnější příslušníci společnosti, ale tentokrát ze Severu i Jihu. Přidaly se k němu tisíce politiků, kněží i byznysmenů. Úspěšnou strategií v době jeho největšího rozmachu bylo získávat za členy vůdce z oblasti obchodu, vzdělání, politiky a církve. Oproti Klanu z doby Rekonstrukce, který neměl protikatolické zaměření a v jižní Louisianě i několika dalších oblastech měl výlučně katolické skupiny, Klan ve 20. letech těžil z obav protestantských kněží ze vzestupu římského katolicismu, podporovaného hlavně novými imigračními vlnami. Protestantští duchovní byli často těmi nejzanícenějšími stoupenci a podporovateli Klanu. Ve třetí éře Klanu (během revoluce občanských práv v 50. a 60. letech) protestanti na převážně nekatolickém Jihu Klanu stále dominovali, ale většina skupin Klanu restrikce vůči katolíkům zrušila a uvědomovala si potřebu bílé křesťanské jednoty jako odpovědi na židovskou nadvládu a protikřesťanství. V silně katolické jižní Louisianě byli členové mého Klanu většinou katolíci, což odráželo celkový stav populace. V posledních letech měly některé národní organizace Klanu dokonce katolické vůdce.

K růstu Klanu ve 20. letech vedlo znepokojení z imigrace, a když restrikční zákony ve 20. letech způsobily její pokles, poklesla i přitažlivost Klanu. Rostoucí židovská mediální moc také zahájila propagandistickou válku proti Klanu neustálým vykreslováním Klansmenů jako zlých a popisováním jednotlivých členů Klanu, kteří porušili zákon, jako typických představitelů všech Klansmenů.

[963] *Encyclopaedia Britannica*. (1910). p. 942-43.

Některé nezávislé organizace Klanu pokračovaly nepřetržitě od dob Rekonstrukce a jen s malými změnami, přičemž se členství dědilo z otce na syna. Ostatní se ve 20. letech začlenily pod zastřešující Klan a přijaly jeho jednotné tituly a rituály spolu s politickým a náboženským přesvědčením, v mnohém odlišném od původního Ku Klux Klanu. Většina Klanů 20. a 30. let se přetransformovala spíš do společenských klubů než do revoluční organizace. Ačkoliv násilí, nezbytné v době Rekonstrukce, už politika Klanu nepřipouštěla, někteří Klansmeni reagovali na mimořádně odporné zločiny agresivně, zvlášť když byly obětí ženy nebo děti.

Lynčování a bití se však neomezovalo jen na černošské narušitele zákonů. Justiční systém se tehdy jen málokdy zabýval zneužíváním manželek, ale Klan měl kód rytířství, zachovávající posvátnost ženství a mateřství. Na fyzické násilí na ženě pohlížel jako na jeden z nejhorších zločinů. Opilý běloch, bijící svou ženu, mohl být potrestán malou skupinou občanů, někdy Klansmenů, kteří dali násilníkovi pocítit to, co on dával své ženě.

Klansmeni té doby by byli šokováni, že je v naší „tolerantní“ společnosti tolik útoků na ženy, a že dnes barevní každý rok znásilní přes 20 000 bílých žen. Nedokázali by si ani představit rostoucí psychické trýznění žen v západních státech – rostoucí stejně jako v zemích Třetího světa.

Třetí éra Klanu nastala na konci 50. let, když hnutí za občanská práva převrátilo společenský systém, trvající staletí. Na Jihu a ve všech částech Spojených států rychle vznikly tisíce nezávislých skupin Klanu. Jméno a symboly Klanu byly dlouhá léta veřejnou doménou, takže si žádná skupina pro sebe nemohla nárokovat exkluzivitu. Výsledkem byl vznik mnoha skupin, které se značně lišily ve své filozofii a taktice. Existoval Americký Klan, Spojené Klany, Bílí rytíři Ku Klux Klanu, Rytíři bílé kamélie a mnoho jednoduše nazvaných Rytíři Ku Klux Klanu. Většina skupin Klanu dodržovala zákony, ale některé věřily, že jediná cesta, jak zastavit integraci, je násilí.

Jejich násilné akce byly nicotné v porovnání s endemickým násilím, které rozpoutala společenská rovnost ras a nedokázaly pochopit, že krveprolití jen vyvolává sympatie k nepřátelům, kterými opovrhují. Média tyto případy slavnostně publikovala a nikdy nevynechala příležitost vykreslit oponenty „občanských práv“ nejen jako oponující principům svobody, ale i jako nemorální, brutální a násilnické lidi. Ve jménu občanských práv pro černochy byl převrácen společenský

systém, což vyústilo ve ztrátu občanských práv milionů bělochů, kteří se stali oběťmi černošského násilí a zločinu.

Jedno odpoledne jsem se v občanském sdružení setkal s vůdcem Klanu, který měl na můj život velký dopad: Jamesem Lindsayem. Byl to fascinující muž, který vedl dvojí život. Lindsay byl jeden z nejúspěšnějších makléřů v New Orleansu, měl pěkný dům v exkluzivní čtvrti města, ale potají vedl věrnou skupinu Klanu pod pseudonymem Ed White. Jeho organizace měla členy v Texasu, Tennessee, Louisianě, Mississippi a Alabamě. Zkontaktoval mě s několika studenty na Kennedyho střední škole, jejichž otcové byli aktivní v Klanu. Lindsay mi říkal, že porušování zákona a násilí nebudou v naší skupině tolerovány, a opakovaně zdůrazňoval, že velká část násilí v některých jiných Klanech po celé zemi byla podnícena vládními *agenty provokatéry*. Federální vláda, jak tvrdil, povzbuzovala násilí jako prostředek ke zničení Klanu a zároveň zdiskreditování a vykreslení naší věci v očích veřejnosti jako nemorální. O léta později, když měl Kongres slyšení ohledně programu federální vlády, zvaného Cointelpro[964] (protišpionážní program), vyšlo najevo, že federální vláda dělala přesně to, co říkal Lindsay – že její agenti propagovali násilí a porušování zákonů mezi pravicovými i levicovými skupinami jako nástroj na zničení jejich životaschopnosti.[965]

Byl jsem pozván na malé setkání, na němž Lindsay přednesl krátkou, ale dojemnou řeč o své lásce k našemu dědictví a zemi. Vášnivě mluvil o strašném osudu, který nás čeká, pokud budou Anglosasové přemoženi masami Třetího světa. Lindsay byl nejen zběhlý v obchodu a velmi sečtělý, ale také byl boxerský šampión z dob u námořnictva. Byl dobrý řečník a měl srdce boxera, který se nikdy nevzdává, dokonce i když ve finálních kolech těžce zaostává. Byl to světa znalý člověk, a protože se můj otec nacházel na druhém konci světa, Lindsay se mi stal druhým otcem. Také jsem obdivoval, jak se věnoval práci v Klanu navzdory riziku ohrožení svého společenského postavení a obchodu. Bylo zajímavé, jak obratně se mezi oběma světy pohyboval. Od první minuty našeho setkání viděl hloubku mých znalostí i odhodlanost a jednal se mnou jako se sobě rovným, navzdory věkovému rozdílu. V mnoha věcech jsem byl jeho žákem, protože mě učil o komplikovanosti a psychologii lidí, a pomáhal mi vypilovat rasové vzdělání a obrousit hrubé hrany mých vědomostí.

---

964 Churchill, Ward. (1990). *The Cointelpro Papers: Documents From The FBI's Secret Wars Against Domestic Dissent*. Boston, Massachusetts: South End Press.

965 Perkus, Cathy. (1975). *Cointelpro: The FBI's Secret War On Political Freedom*. New York: Monad Press.

Nakonec přišel ten důležitý den. V místnosti osvětlené jen mihotajícími se bílými svíčkami na dřevěném kříži, s bíle oděnými muži stojícími na stráži, jsem přistoupil k oltáři, kde ležel meč a Bible otevřená na Listu Římanům. Zde jsem složil posvátnou přísahu na svou křesťanskou víru, na Ameriku, na ústavu Spojených států, na bílou rasu a mé bratry z Klanu. Přísahal jsem vždy chránit posvátnost ženství, nevinnosti, stáří a největšího bohatství našeho národa: dětí.

Aby si byl naprosto jistý, že každý Klansmen v jeho organizaci jasně zná náš názor na násilí, Lindsay po každém rovněž požadoval přísahu, že nebude připravovat spáchání jakéhokoliv nezákonného násilného činu, bod, který v přísaze mého Klanu zůstal po celou dobu mého působení. Od doby, kdy jsem vstoupil do organizace až do doby, kdy jsem z ní po letech odešel, žádný člen mého Klanu nikdy nespáchal žádný nezákonný násilný čin proti jakékoliv menšině. Dokonce i ADL ve svých útocích vůči mně po letech zdráhavě přiznala, že můj Klan byl nenásilný. Samozřejmě, že naše striktní zákonnost nás pro ně činila mnohem nebezpečnějšími, protože byla mnohem schopnější ovlivnit veřejný a politický proces.

KAPITOLA 27: „BÍLÝ TYGR“ NA LOUISIANSKÉ STÁTNÍ UNIVERZITĚ

Po vzrušujícím zasvěcení do Klanu byly naše aktivity spíše světské. Klan připomínal spíš společenský klub než cokoliv jiného. Občas jsme vytiskli letáky a distribuovali je. Většinou jsme používali metodu roznášení bezplatných novin, ke kterým jsme gumičkou připevnili naše letáky a pohazovali je na trávníky před domy ve vybraných čtvrtích. Také jsme měli nějaké ceremonie zažehnutí kříže, obvykle v St. Bernard nebo St. Tammany Parish. Média to obvykle popisovala jako „pálení kříže“, čímž naznačovala, že jde o protikřesťanské rouhání.

Nazývat zažehnutí kříže protikřesťanským byla pokrytecká a falešná taktika, používaná protikřesťanskými, Židy ovládanými médii. Zažehnutí kříže ve skutečnosti představovalo jeho osvícení. Po celá staletí před příchodem elektrického osvětlení byli křesťané pohnuti krásou svíček, poskládaných do tvaru kříže. Skotské klany, které byly rovněž silně křesťansky orientované, to používaly jako symbol proti tyranii. Pro nás to byla posvátná slavnost a nepředstavovalo to žádnou taktiku zastrašování. Média to však vykreslovala jako symbol teroru. Někteří běloši, obvykle děti, bohužel pochytili výklad této symboliky od médií a zažehávali kříže jako ukázku protestu proti integraci škol nebo bydlení.

Ve vyšších ročnících střední školy jsem se od Klanu začal vzdalovat. Přestože jsem obdivoval Lindsaye a miloval statečné dědictví Klanu, zdálo se, že se Klan jednoduše příliš utápí v minulosti a není schopen přijmout novou strategii pro vítězství. Ještě než jsem se připojil ke Klanu, jsem četl některé práce George Lincolna Rockwella, vůdce Americké nacistické strany. Rockwell byl zajímavá a podmanivá osobnost. Byl to pilot amerického námořnictva, který to v bojích proti Němcům za druhé světové války dotáhl na hodnost kapitána. Po válce se stal aktivním v konzervativním hnutí a jeden čas pracoval s Williamem Buckleym. Rockwell, stále konzervativec, se probudil díky pochopení rasové otázky, včetně židovské nadvlády, ale cítil frustraci ze skutečnosti, že příliš mnoho konzervativních vůdců odmítalo říkat veřejně věci, které říkali v soukromí. Rozhodl se ke smělé strategii vyvěšení praporu s hákovým křížem, i se všemi jeho zápory, aby mohl využít jeho senzačnosti k připoutání pozornosti na stěžejní problém

židovské nadvlády. Vysvětloval to jako politické džiu-džitsu* nebo jako umění využít obrovskou sílu protivníka proti němu samému.

Kapitán Rockwell si v krátkých mediálních štěcích pěstoval image směšného klauna a neuvěřitelně radikálního člověka, ale když se objevil v talk show nebo před obecenstvem na univerzitě, ukazoval rozumný a přitažlivý image. V projevech na univerzitách šokoval obecenstvo Churchillovým článkem z *Illustrated Sunday Herald* o židovském vedení komunismu, stejně jako patřičnými dokumenty z Národního archivu, popisujícími židovské ovládnutí Ruska. Odhaloval židovskou nadvládu a pokrytectví i snahy židovských skupin potlačit pravdu.

Zapůsobil na mě svou inteligencí a odvahou, a pár měsíců předtím, než ho zasáhla kulka vraha, jsem si s ním začal dopisovat. Napsal jsem mu, že jsem tradiční Jižan a silně hrdý na naše jižanské i americké dědictví. Vysvětlil jsem mu, že chápu rasovou i židovskou otázku, ale jsem zapálený vlastenec a věřím v ústavu a ochranu svobody projevu a tisku. Rockwell odpověděl, že jeho skupina striktně uznává ústavu a není totalitářská jako Němci.

Jeho úspěšné využívání radikální taktiky na konfrontaci lidí s rasovou pravdou na mě zapůsobilo. Napsal: „Bílá rasa musí být ze své letargie a rasové sebevraždy probuzena šokem.“ Po jeho smrti jsem cítil rozpor mezi tradičním přístupem Klanu a Rockwellovými nekonvenčnějšími metodami poznání těchto problémů. Rockwellův odkaz mě přivedl k pozdější akci v době, kdy jsem byl devatenáctiletý student prvního ročníku vysoké školy. Na jaře 1970 měl na Tulane University projev William Kunstler, komunistický židovský právník. Kunstler byl hlavní obhájce skupiny „Chicago 7“, která byla obviněna z výtržností na celostátním sjezdu Demokratů v roce 1968. Figuroval i ve stovkách případů černochů ve snaze prosadit zničení bělošských škol a čtvrtí. Jednou z věcí, která mi na Kunstlerovi opravdu vadila, bylo, že média jen zřídkakdy zmiňovala jeho komunistické přesvědčení a aktivity. Místo toho ho prezentovala jako „aktivistu“ nebo „právníka za občanská práva“, nikdy jako komunistického revolucionáře, kterým byl. Chtěl jsem udělat něco, čím bych připoutal pozornost na jeho komunistický rodokmen.

O plánované přednášce na univerzitě jsem se dozvěděl jen den předem. Mí dobří přátelé Ray Leahart a Louis McWilliams se mě zeptali, jestli budu chtít něco udělat. Rychle jsem to promyslel a navrhl, že

* Džiu-džitsu je tradiční bojové umění. Název lze přeložit jako „umění dosáhnout vítězství ohebností a/nebo pružností“. Využívá se v něm i kinetická energie protivníka, která je využita proti němu samému; pozn. překl.

proti němu budeme demonstrovat. Udělali jsme jeden velký nápis KUNSTLER JE KOMUNISTICKÝ ŽID. Abych zvýšil dramatičnost a znemožnil tisku to ignorovat, rozhodl jsem se použít Rockwellovu taktiku a natáhnout si při demonstraci proti tomu komunistickému zrádci na ruku pásku se svastikou. Přišli jsme na místo projevu, do McAllisterovy posluchárny na Tulanově univerzitě a zjistili, že nás vítá na třicet Černých panterů, všichni v baretech a černých kožených bundách. Museli jsme projít přímo přes jejich ozbrojené řady. Když Ray a Louis vybalili nápis z nákupní tašky, po ruce byl jen jediný neozbrojený člen školní ochranky. Zvedl jsem provokativní nápis a vykročil proti černochům. Věděl jsem, že to, co dělám, je hloupé a nebezpečné, ale zároveň jsem cítil radost, protože byl dobrý pocit postavit se a veřejně vyjádřit protest proti muži, kterého jsem považoval za zrádce. Kunstler byl člověk, který americkým vojákům bojujícím ve Vietnamu svou podporou Vietkongu vrazil nůž do zad.

Jak jsem vstoupil na chodník, vypadalo to, jako by všichni na moment zamrzli. Bílí studenti na mě nevěřícně hleděli a Černí panteři nemohli uvěřit, že se jim odvážil postavit samotný bílý teenager. Během chvíle se na mě zaměřila televize i novináři, a člen ochranky vysílačkou zoufale volal o pomoc na vedení. Vždy, když jsem prošel kolem černochů, jejich oplzlosti a výhružky přidaly na hlasitosti. Dorazili čtyři další členové ochranky a na chodník před auditoriem se přiřítilo policejní auto se zapnutým majákem. Člen ochranky mě zastavil, zeptal se, jestli jsem student a pak řekl, že nemám právo být v prostorách školy. Odpověděl jsem mu, že na to právo mám, protože jde o veřejnou událost, placenou i z veřejných zdrojů. Během 20 minut se objevil půltucet dalších policejních aut a když jsem kráčel jen pár desítek centimetrů od revolucionářů v černých baretech, bylo na místě asi 10 policistů. Ray a Louis s nápisem také udělali jedno nebo dvě kolečka a pak jsme cítili, že jsme svou práci už odvedli.

Když otec zjistil, co jsem udělal, zuřil. Donutil mě slíbit, že se nepřidám k nacistické straně, což jsem nikdy neudělal. Samozřejmě, že mě tento neuvážený protest proti Kunstlerovi pronásledoval mnoho dalších let, protože dal mým nepřátelům další šanci na mě útočit přirovnáváním k někomu a něčemu, místo samotné konfrontace problémů a myšlenek. Zároveň jsem však z veřejného vystoupení cítil ulehčení, protože jsem překročil svůj Rubikon a cítil, že ze zvolené cesty není návratu.

Na Louisianské státní univerzitě

Můj otec se prosadil jak na střední škole, tak na univerzitě. Nakonec udělal kariéru v armádě, ale byl úspěšný i v civilním povolání jako ropný inženýr, stavař a naftař. Nakonec pracoval pro ministerstvo zahraničí na programu USAID v jihovýchodní Asii a pak zamířil na ministerstvo energetiky, kde pracoval až do poloviny 70. let. Otec si do svých záznamů napsal, že muži, kteří se sami postavili na nohy, mají jen zřídkakdy stejně úspěšné syny. Domníval se, že to je proto, že jejich synové málokdy musí překonávat výzvy, které jejich otcům daly to nejlepší. Ačkoliv si rozhodně mohl dovolit platit mé výdaje na vysokou školu, myslel si, že by pro mě bylo lepší rozvíjet si soběstačnost a pracovní dovednosti tím, že to budu dělat sám. Jeho lekce jsem pochopil dobře, protože mě učil, že za své budoucí úspěchy i neúspěchy nesu v konečném důsledku zodpovědnost jen já sám.

Na škole jsem potkal spoustu studentů, kteří ze všech problémů v životě obviňovali rodiče. Já byl vděčný těm svým, že mě naučili, že konečnou příčinou toho, jak se můj život bude vyvíjet, jsem já sám. Věřím, že člověk není tak jednoduše ovlivňován vnějšími vlivy, ale že si může utvářet život podle své vůle. Kniha, která mě v té době skutečně naplnila, byla *Univerzální klíč k bohatství* od Napoleona Hilla.[966] Nepojednávala o penězích, ale o skutečném životním bohatství, které vyplývá z jeho naplnění.

Rozhodl jsem se naplánovat si život tak, jako by někdo napsal hru nebo román. Nevycházelo to vždy tak, jak jsem si naplánoval, ale připadalo mi posilující vědomě směřovat svůj život, místo abych jím jen proplouval, unášen větry a proudy. Člověk se nemůže nechat bezmocně unášet jako prám na řece života, ale ve skutečnosti musí *být* tou řekou, jež si jde vědomě a nezlomně za svým cílem. Pro mě mohl můj vlastní způsob naplnění najít význam jen v posunutí našich lidí dopředu.

Od doby, kdy mě rodiče naučili číst, zdůrazňovali potřebu vzdělání. Můj dědeček, Ernest M. Duke, mi často dával malé kapesné, když nás přijel navštívit, ale otec mu říkal, aby ty peníze raději ukládal na mé vzdělání. Od prvního stupně základní školy jsem s otcem pracoval na domě. Kromě toho jsem kosil trávníky, doručoval noviny a prodával v močálech chycené plazy na hadí farmu v Slidellu. Na střední škole jsem po odpoledních pracoval pro Randyho Newmanna v Kohlmeyer and Company, makléřské firmě v New Orleansu.

[966] Hill, Napoleon (1965). *The Master-Key To Riches*. New York: Ballantine Books.

Po nehodě jsem neměl auto a nemohl roznášet noviny. Našel jsem však jeden malý, starý a zrezlý Fiat. Koupil jsem ho za 250 dolarů a přetřel na vojenskou zelenou. Motor byl malý a dosahoval maximální rychlosti 110 km/h. V létě 1968 jsem stále potřeboval vydělávat dost peněz na školné, knihy, kolej a stravné na škole. Rozhodl jsem se najít si práci, a tak jsem si oblékl staré natěračské montérky a čapku, a jezdil po naší čtvrti, hledajíc domy se zpuchřelým nebo odlupujícím se nátěrem. Zaklepal jsem na dveře, představil se jako student vysoké školy, vydělávající si při studiu, vysvětlil jim své zkušenosti s natíráním domů u svého otce a nabídl natření domu za poloviční cenu, než by si řekla běžná firma. Odváděl jsem dobrou práci a po dokončení pár domů mě ústní doporučení držela zaměstnaného celé léto.

Natírání domů v roce 1968. Zde s pomocníkem, aktivistou a přítelem Billem Kirsteinem.

Bylo to nejtěžší léto v mém životě. Vstával jsem kolem 5:30, abych byl v práci na šestou, a pracoval do 20 hodin. Jediné dny volna byly bouřkové a ty jsem vždy uvítal. Většina práce byla venku a dusné, vlhké horko New Orleansu nelze slovy popsat. Nejvíc mi vadily přípravné práce na dřevě. Často to byly hodiny strávené v horku na žebříku – poprašek z barvy a piliny se lepily a pokrývaly mou zpocenou tvář a tělo. Obzvláště těžká byla práce pod okapy. Měřil jsem asi 180 centimetrů a ještě jsem rostl, ale po celodenní intenzivní práci v neworleanských letních parních lázních jsem vážil jen 70 kilo. Domů jsem se vracel večer, dal si dlouhou, horkou sprchu a pak si kolem tří hodin četl, dokud jsem neusnul, obvykle někde uprostřed věty. Žil jsem jen málo společenským životem, ten mě jednoduše nezajímal. Věděl jsem, že musím tvrdě pracovat, abych si třemi měsíci práce zaplatil větší část školního roku.

Když byl koncem srpna 1968 čas vydat se do školy, naložil jsem svůj malý Fiat a vyrazil na 130 kilometrů dlouhou cestu na univerzitu v Baton Rouge. Asi po třech čtvrtinách cesty jsem ucítil pach spálené gumy a ve zpětném zrcátku uviděl černý kouř a plameny, šířící se z motoru přes lepenkovou, látkou pokrytou desku nad motorem za zadními sedadly. Rychle jsem zastavil, vyházel věci z auta a zběsile házel na motor hlínu a bláto. Plameny jsem však uhasit nemohl. Když

po chvíli oheň zhasl, auto vypadalo jako po výbuchu. Naštěstí kolem jel odtahový vůz a řidič se zeptal, jestli nepotřebuji pomoc. Řekl jsem mu, že pokud to auto chce, může si ho odtáhnout. Podepsal jsem mu předání a díval se, jak odtahuje můj plánovaný dopravní prostředek pro první ročník. Pak mě uviděl jeden známý, jedoucí na Louisianskou státní univerzitu a vzal mě na kolej.

Večer jsem se zabydlel v pokoji, stále páchnoucí kouřem a olejem, a brzo se spřátelil se čtyřmi spolubydlícími na pětimístné místnosti. Od první noci neuplynula ani jediná noc bez argumentů nebo debat o rasové otázce. Kolej v té době byla divoké místo s bujarými pitkami, občasným vypouštěním výbušných žabek a každovečerním hraním Bourré.* Neustále zde hrál hlasitý rockn'n'roll a k celkovému rozruchu přispívaly občasné bitky. Člověk mohl vyhořet, ale nikdy ne se nudit. Každý měl na všechno nějaký názor a probíhaly zde neomezené vášnivé debaty o čemkoliv od náboženství po politiku, od sexu po morálku, od vesmírných letů po sport.

Hierarchie, která se mezi studenty vyvinula, nebyla založená na tom, kdo jsou jejich rodiče nebo kolik mají peněz, ale na tom, jak se sami prezentovali, jak byli zdatní a jak drželi slovo. Já jsem se na koleji stal známým jako „Klansmen" a většina lidí na mém pokoji s mými základními názory souhlasila, ačkoliv v té věci nebyli tak zapálení nebo výmluvní. Nejméně tři čtvrtiny chlapců milovaly vlajku konfederace. Brzo jsem zjistil, že mě jich pár kvůli mému rasovému přesvědčení nenávidí, ale když mě poznali a zjistili, že nejsem štváč ani vrah nemluvňat, řada z nich se na tehdy kompletně bělošské koleji stala mými přáteli.

Tehdy jsme mohli debatovat o čemkoliv a také jsme to dělali. Myslím, že lidé v té době byli mnohem oddanější skutečné svobodě projevu a myšlení než v dnešní éře politické korektnosti. Žádné téma nebylo zakázané; skutečnost byla taková, že pokud se student něčím cítil dotčený, byl prostě považován za slabocha. Místo stěžování si na vyšších místech na politicky nekorektní urážky se člověk krok za krokem naučil, jak se bránit pohotovou odpovědí – nebo pěstmi, pokud to bylo nutné. Dnes může na některých školách politicky nekorektní vyjádření vést k vyloučení. Velmi výjimečně se účastníci debaty tak rozhorlili nebo rozčílili, že vypukla bitka, ale když bylo po všem, u těch, kdo se chovali jako muži, panoval vzájemný respekt.

* Triková karetní hra, hraná především v oblasti Acadiana v Louisianě; pozn. překl.

Vysokoškolský radikál

Do skončení vysoké školy jsem věděl, co chci dělat po zbytek života – chtěl jsem se stát vůdcem v záležitosti našeho rasového přežití. Také jsem měl vysoké osobní cíle. Rok jsem chodil na vojenskou školu a těšil se na program ROTC na Louisianské státní univerzitě, který měl pověst jednoho z nejlepších v zemi. V té době byl pro všechny mužské studenty LSU v prvním ročníku povinný, ale navštěvoval bych ho i tak, protože jsem hodlal jít ve stopách svého otce a chtěl jsem strávit část života jako důstojník nebo voják domobrany. Ačkoliv jsem měl vážné pochybnosti o naší účasti ve válce na druhé polovině zeměkoule, pokládal jsem komunismus za úhlavního nepřítele, který nás ohrožuje. Také jsem věděl, že jeho vliv musí být omezen, a od dětství ve čtvrti Gentilly Woods jsem se v tomto úsilí chtěl osvědčit. Těšil jsem se na výzvy Vietnamu, na boj za mou vlast v bitvách, o nichž jsem snil jako chlapec. Přidal jsem se také ke speciálním jednotkám, mimoškolní části programu ROTC na LSU, zvané Bengálští jezdci (Bengal Raiders) s tvrdým výcvikem a speciálními školeními v regulérních armádních zařízeních.

Pokud jde o akademickou otázku, hlavní pro mě byla *rasa*. Studoval jsem na bakalářský titul z historie, ale kdyby to bylo obsaženo v univerzitním rozvrhu, mohlo by se to nazývat *Dynamičnost rasy*. Během studií jsem si vzal přednášky o americké a evropské historii, přičemž jedna se zabývala ruskou revolucí (učil to otevřený marxista) a dvě přednášky se týkaly americké revoluce. Jako základ biologických aspektů rasové otázky jsem si vzal biologii, geografii a antropologii. Sociologii jsem si vzal, abych lépe pochopil liberální argumenty, a filozofii, logiku, reklamu a projev, abych lépe pochopil základní filozofické otázky a jak je vyjádřit. Angličtinu a žurnalistiku jsem si vzal, abych se naučil, jak lépe vyjádřit své názory, a tři semináře němčiny jako jazykovou bránu pro evropská studia. Také jsem v této době byl dlužníkem Willise Carto za jeho dílo i Noontide Press, které mi dalo přístup k mnoha potlačovaným knihám, což opravdu doplňovalo mé vzdělání.

Často jsem polemizoval s učiteli ve třídě. Mnozí z nich vyučovali z rovnostářského hlediska. Měl jsem toho dost načteno a přemýšlel jsem o tématech dost na to, abych si mohl dovolit s nimi diskutovat. Většina přednášek na LSU byla velmi otevřená a orientovaná na diskusi, a já si brzo získal reputaci studenta, pokládajícího drzé otázky a občas se ostře dohadujícího o tvrzeních učitele. Místo abych prostě

papouškoval to, co učitel očekával, psal jsem nesouhlasné názory dokonce i do některých písemných testů z historie, sociologie a ostatních humanitních předmětů. Svá tvrzení jsem vždy pečlivě doložil.

Většina profesorů, kteří se mnou nesouhlasili, mě i tak známkovala spravedlivě, ale bylo pár takových, kteří mou kritiku nenáviděli a za drzost vyjadřovat opačné názory mě známkovali hůř. Ačkoliv jsem se u některých učitelů obával, že mi sníží známku, zjistil jsem, že ve třídě nedokážu mlčet, když jsem slyšel věci, které jsem jednoduše považoval za nepravdivé a škodlivé prospěchu naší rasy. Nechtěl jsem, aby ostatní studenti byli uváděni v omyl a věřil jsem, že mám povinnost se ozvat. Vzpomínám si na jeden příklad z kursu filozofie, zaměřeného z velké části na Sigmunda Freuda. S oblibou jsem ho nazýval Sigmund *Fraud*.* Profesor se jednou zeptal, proč Freud věřil, že nácvik na nočník tolik pomáhá při formování osobnosti. „Možná proto, že měl chronickou zácpu," zavtipkoval jsem k všeobecnému veselí ve třídě. Rozčilovalo mě, že je stovkám studentů ve třídě vážně tvrzeno, že anální fixace je klíčový osobnostní faktor.

S mnoha učiteli jsem si vytvořil dobrý vztah, včetně některých svobodomyslných liberálů. Můj profesor němčiny James Hintze byl silně liberální a já po škole trávil spousty hodin v jeho kanceláři energickými diskusemi a často přátelskou debatou. Byl otevřený mnoha mým názorům, stejně jako já jeho, a ačkoliv jsme se ostře rozcházeli v otázce rasy, shodli jsme se na přání chránit přírodu a reformovat současný neodmyslitelně zkorumpovaný politický systém.

Během prvního ročníku na LSU podpořili Mladí Američané za svobodu (Young Americans for Freedom) projev černošské mluvčí Julie Brownové o nebezpečí amerického komunistického hnutí. Byla to výřečná a přesvědčivá mluvčí s mimořádným pochopením infiltrace komunismu v americké vládě a masmédiích. V diskusi po jejím projevu jsem poukázal na to, že většina komunistů, o kterých mluvila, jsou Židé a zeptal jsem se jí, zda má nějaký názor na skutečnost, že Židé jsou od počátku komunismu do současnosti řídící silou, která za ním stojí. Usmála se a odpověděla, že přesně ví, o čem mluvím, ale „nerozebírala by to".

* Fraud = podvodník; pozn. překl.

Babs Minhinnetteová několik měsíců před smrtí. Byla to neúnavná vlastenkyně.

Hned po této přednášce jsem se setkal s Babs a Virgil Minhinnetteovými. Přispěchaly za mnou mi říct, jak je skvělé, že jsem poukázal na spojení mezi komunismem a Židy. Babs, její syn Tommy a manžel mě prakticky přijali do rodiny, a za ta léta jsem s nimi strávil nespočet hodin. Babs se stala lídrem v boji za naše rasové přežití a vedla mou kampaň na guvernéra v Baton Rouge. Jsem jí i její rodině vděčný za oběti, které během let naší věci přinesli. V červenci 1998 zemřela na rakovinu a její duch zůstane se mnou, dokud budu živ, stejně jako s těmi, které nadchla a inspirovala.

V prvním roce studia jsem měl jen velmi málo otevřených politických aktivit. Radši jsem se držel četby a zaměřoval se na svá oblíbená témata. Univerzita měla prostor nazývaný Alej svobody projevu. Ta ožívala každou středu v poledne. Na LSU bylo silné protiválečné hnutí, podobné těm na většině velkých univerzit koncem 60. let, a Aleji svobody projevu léta dominovali levicoví aktivisté. Ačkoliv jsem otevřeně vystupoval ve škole a podílel se na některých pouličních protikomunistických demonstracích, nikdy jsem neměl skutečný projev ani nevystupoval v oficiální debatě mimo školní třídu. Vždy jsem měl spíš tišší a individuální povahu. Jedna věc byla debatovat s pár chlapci na pokoji, a úplně jiná uvažovat o tom mít projev.

Až do vysokoškolských let jsem nacházel největší potěšení v mnoha dnech osamocení a ticha v divočině jižní Louisiany. Také jsem zjistil, že je celkem značný rozdíl mezi čtením a mluvením. Pravděpodobně nejcennější věcí, kterou mi vysoká škola dala, bylo zdokonalení komunikačních schopností. Mnoho sečtělých lidí, vzdělaných samostudiem, má problém, když začnou komunikovat v intelektuálním prostředí. Inteligentní lidé někdy nejsou právě nejlepší v komunikaci; mezi prostorovými a verbálními dovednostmi existuje značný rozdíl. Není ničím výjimečným narazit na lidi, kteří chápou důkazy o platnosti Pythagorovy věty, ale mají problém plynule mluvit. Ačkoliv jsou sečtělí, někdy špatně vyslovují slova, která jsou jim důvěrně známa jen

v psané podobě.* Velká myšlenka, vyřčená se špatnou gramatikou a výslovností, má v akademické komunitě větší šanci na odmítnutí než směšná myšlenka, podaná s řečnickou působivostí.

Jeden z prvních organizačních pultů na LSU. Ray Leahart rozdává letáky.

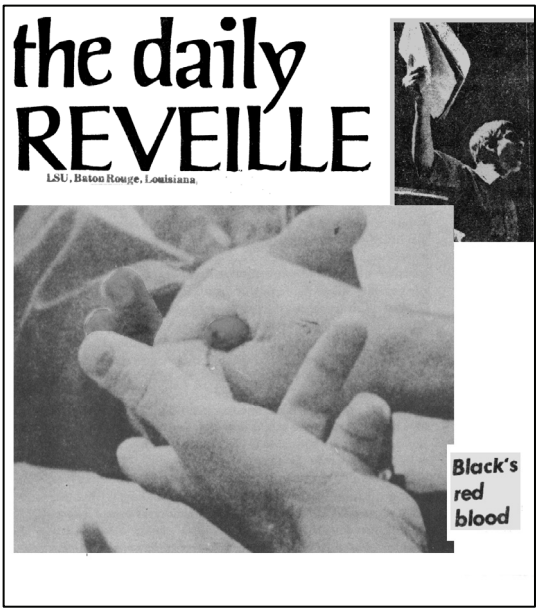
Rovněž jsem se naučil síle humoru. Viděl jsem naprosto nelogické názory, úspěšně podporované lidmi, kteří byli vtipní a oblíbení. Pravda také potřebuje takovéto zbraně, zvlášť pravda, která není v módě. Další lekce, kterou jsem se z častých debat naučil, je, že lidé jsou mnohem přesvědčivější, když předkládají své názory s upřímností. Upřímnost a nadšení jsou vždy přesvědčivější než chytračení.

Na vysoké škole jsem zjistil, že rasoví rovnostáři, ačkoliv vědecky nesprávní, jsou často výmluvnější než bílí aktivisté. To je částečně způsobeno silnými společenskými tlaky vůči každému, kdo mluví o rasovém problému. Otevřenost ve věci pravdy o rase může každého stát jeho společenské postavení, a někdy dokonce i pracovní postup a živobytí. Ti nejvzdělanější a nejkvalifikovanější mají kvůli politické nekorektnosti nejvíc co ztratit, takže mnozí zůstávají zticha a nikdy se neozvou. Mnozí z těch, kdo se odváží říct veřejně pravdu o rase, jsou ze společensky nižších kruhů – lidé, kteří toho kvůli své otevřenosti mohou ztratit relativně méně. Ti často postrádají správné vystupování na to, aby mohli dobře prezentovat své argumenty v intelektuálním prostředí.

* To je problém zejména v angličtině, kde se slova jinak píší a jinak čtou; pozn. překl.

Ve druhém ročníku jsem se rozhodl nenechat dál ovládat politické klima na LSU protiválečné a rovnostářské aktivisty. Založil jsem skupinu s názvem Aliance bílé mládeže (White Youth Alliance) a začal vydávat malé noviny nazvané *The Racialist* (jemně odlišné od pejorativního *racist* – rasista) – *rasista* znamenající *rasový nacionalista*. WYA jsem považoval za mnohem modernější verzi Ku Klux Klanu. Používali jsme tradiční symbol Klanu, kýklos neboli kříž v kruhu, který historicky symbolizoval slunce nebo osvícení. Skupina na naší škole měla nakonec asi 300 členů a založili jsme pobočky asi na deseti dalších školách; v době, kdy jsem ze školy odešel, vzrostl celkový počet členů zhruba na 2 000.

Rozhodl jsem se jít na Alej svobody projevu, odhodlaný říct pravdu o rasových rozdílech a odhalit židovský rasismus. V Aleji obvykle bylo jen pár desítek diváků, až na případy nějakého kontroverzního tématu. Jedno tiché středeční poledne jsem se postavil a začal říkat celou pravdu tak, jak jsem ji znal. Na rovinu jsem mluvil o rasových rozdílech, židovském zapojení v komunismu, a o sionistické nadvládě v naší vládě a médiích. Když jsem začal, bylo tam jen asi 15 studentů, ale po zhruba 10 minutách se sešlo na 300 lidí, a po 20 minutách jich bylo kolem tisíce. Stáli vyvýšeně na cementových květináčích a jiní se nakláněli z balkonů ve druhých a třetích poschodích, aby měli lepší výhled.

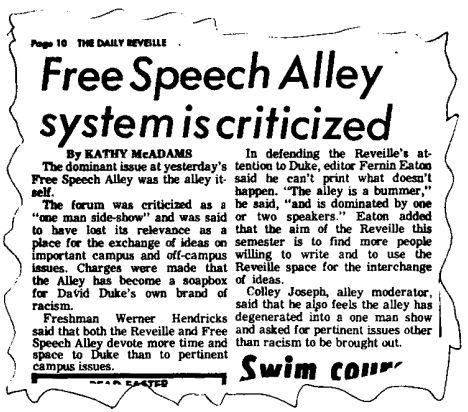

Ruce bílého studenta Johna Harta vymačkávají kapku krve z prstu černého studenta Carla Ticklese v dramatické demonstraci faktu, že krev černocha je stejná jako bělocha. Tato demonstrace se uskutečnila včera v Aleji svobody projevu.

Čím déle jsem mluvil, tím snáze plynula slova a cítil jsem se jistější. V živelné atmosféře Aleje projev přerušoval ironický aplaus a výkřiky. Občas mi kolem hlavy prosvištěly nějaké věci. K vítězství v debatě byly potřeba nejen dobré argumenty; na humor bylo nutné odpovědět větším humorem, satiru překonat lepší satirou.

Mí oponenti „věděli“, že v kritice rasové rovnosti nemám pravdu, ale měli problém najít argumenty proti faktům a konceptům, které jsem předkládal. Fakt, že nedokázali úspěšně vyvrátit mé názory, je tak frustroval, že zašli až do extrémů. Ve snaze vyvrátit mé tvrzení, že mezi černochy a bělochy existují významné genetické rozdíly, se dostali do stavu takového rozčílení a neschopnosti logicky uvažovat, že se začali řezat do prstů a pak je zakrvácené zvedat vzhůru: černí i bílí (fotografie jejich pořezaných prstů se příští den objevila na přední straně školních novin), aby dokázali, že všechny rasy krvácí stejně červenou krví.

Já jsem davu odpověděl, že kdybych šel do biologické laboratoře naproti v ulici a vzal nějakou laboratorní krysu, tekla by jí také stejně červená krev! Rovněž jsem jim řekl, že nemusí řezat krysy, aby dokázali, že ty krysy jsou inteligentní jako oni, protože krysy jsou nepochybně daleko inteligentnější – nikdy by se totiž tak hloupě nepořezaly! Ačkoliv jsem kázal údajně zdiskreditovanou a nevědeckou nauku, dokonce i většina liberálů neochotně uznala, že jsem v debatě zvítězil. Samozřejmě, vysvětlovali to tím, že jsem prostě jen zdatnější řečník než kdokoliv z mých liberálních oponentů. Logiku mého rasového kacířství by rozhodně nijak neuznali. Ve skutečnosti jsem neměl o nic větší schopnosti než mí oponenti. Mnozí z nich měli silnější hlas a líbivější styl než já. Mé tajemství spočívalo v tom, že jsem na své straně měl rasovou pravdu, a i když pravda určitě nevyhraje každý argument, je nejlepší zbraní. S každým dalším týdnem stálo za mnou a podporovalo mou pozici stále víc lidí, až nakonec zpochybnili celý význam Aleje svobody projevu – s tím, že se

Page 10 THE DAILY REVEILLE

Free Speech Alley system is criticized

By KATHY McADAMS

The dominant issue at yesterday's Free Speech Alley was the alley itself.

The forum was criticized as a "one man side-show" and was said to have lost its relevance as a place for the exchange of ideas on important campus and off-campus issues. Charges were made that the Alley has become a soapbox for David Duke's own brand of racism.

Freshman Werner Hendricks said that both the Reveille and Free Speech Alley devote more time and space to Duke than to pertinent campus issues.

In defending the Reveille's attention to Duke, editor Fernin Eaton said he can't print what doesn't happen. "The alley is a bummer," he said, "and is dominated by one or two speakers." Eaton added that the aim of the Reveille this semester is to find more people willing to write and to use the Reveille space for the interchange of ideas.

Colley Joseph, alley moderator, said that he also feels the alley has degenerated into a one man show and asked for pertinent issues other than racism to be brought out.

Swim coul

Systém Aleje svobody projevu je kritizován

Kathy McADAMS

Dominantním problémem na středeční Aleji svobody projevu byla samotná alej.

Fórum bylo kritizováno jako „vedlejší atrakce jednoho muže“ a bylo řečeno, že ztratilo svůj význam jako místo pro výměnu názorů na důležitá univerzitní i mimo univerzitní témata. Změnilo se to, že se Alej stala řečištěm pro Davida Duka a jeho propagaci rasismu.

Student prvního ročníku Werner Hendricks řekl, že Reveille i Alej svobody projevu věnovaly víc času a prostoru Dukovi než patřičným univerzitním problémům.

Editor Fernin Eaton v obhajobě pozornosti, kterou Reveille věnuje Dukovi, řekl, že nemůže tisknout to, co se nestalo. „Alej je místo, kde se může přiživit každý,“ řekl, „a je ovládané jedním nebo dvěma řečníky.“ Eaton dodal, že cílem Reveille pro tento semestr je najít víc lidí ochotných psát a využívat prostor Reveille pro výměnu názorů.

Colley Joseph, moderátor z aleje, řekl, že rovněž cítí, že alej zdegenerovala na one man show a žádá, aby se zde probírala i jiná témata než rasismus.

stala fórem pro rasismus a mělo by se s ní skoncovat. Jakmile už Alej nebyla fórem pro liberalismus a marxistickou ideologii, tak se svoboda projevu stala postradatelnou.

Na konci 60. let měla LSU, stejně jako většina dalších vysokých škol, silný kontingent komunistických radikálů a členy Studentů za demokratickou společnost (Students for Democratic Society – SDS). Také zde byli velmi radikální černí studenti, kteří na jednom ze shromáždění v Aleji, frustrovaní z prohry v debatě se mnou, vzali balík mých novin *The Racialist* a spálili ho. Tento incident pomohl probudit spoustu bílých studentů LSU do rasové reality. Čím víc má popularita rostla mezi mnoha bílými studenty, tím víc mě nenáviděli radikální černoši a Židé. Pod dveře mého pokoje na koleji pravidelně podstrkávali výhrůžky smrtí. Jeden pisatel mi dokonce vyhrožoval rozlitím benzínu pode dveřmi a zapálením. Můj pokoj musel být párkrát vyklizen kvůli výhružce bombou.

Během jarního semestru druhého ročníku si mě děkan zavolal do kanceláře v obavě o mou bezpečnost i pověst školy. Studenti, kteří neměli rodinu v Baton Rouge, museli být na koleji až do posledního ročníku, ale v mém případě se rozhodl udělat výjimku. Řekl, že pokud chci, můžu bydlet mimo kolej.

Našel jsem si tedy podkrovní byt v Chimes u Nicholson Drive a zároveň dělal údržbové práce v bytovém komplexu výměnou za snížení nájmu. Správce komplexu, který mi byl znám jen jako pan Pátek, mě seznámil s detektivními romány Raymonda Chandlera a báječnými díly o Casanovovi, které jsem považoval za skvělou studii lidské psychologie. Pan Pátek se stal jedním z mých největších propagátorů po celou dobu studia.

Vedení studentské asociace v prvním roce mého studia pozvalo k projevu na škole radikální oponenty války ve Vietnamu včetně Dicka Gregoryho a dr. Benjamina Spocka. Má skupina, Aliance bílé mládeže, zorganizovala proti každému jednotlivému mluvčímu protesty a já jsem jejich projevy navštěvoval a kladl jim otázky. Před projevem jsem si každého levičáckého mluvčího důkladně prostudoval a byl jsem překvapen, když jsem se dozvěděl o mnohých marxistických spojeních dr. Spocka, židovského doktora, jenž napsal bibli na téma péče o dítě. Také jsem si přečetl některé kritiky jeho libertarianistického* stylu výchovy dětí bez disciplíny, který výborně zapadá do degenerace mládeže v 60. letech.

* Libertarianismus – radikální forma liberalismu; pozn. překl.

Benjamin Spock před zaplněným Union Theatre předváděl výpady proti vietnamské válce. Prohlašoval, že naši vojáci ve Vietnamu jsou „váleční zločinci“ a rovněž hlásal tradiční marxistické ekonomické teze, podporující rovné příjmy všech Američanů. Argumentoval tím, že zasvětil život tomu, aby děti, kterým pomáhal vyrůst, neviděl umírat ve válkách nebo trpět chudobou, a rovněž prohlásil, že by chudobu navždy ukončilo zvýšení daní a zrovnoprávnění příjmů. Zachránili bychom děti před umíráním, prohlásil, odmítnutím jakékoliv pomoci protikomunistickému válečnému úsilí ve Vietnamu.

V diskusní části jsem se dostal k mikrofonu jako první. Má dlouhá otázka zněla:

„Doktore Spocku, říkáte, že jste proti válce ve Vietnamu ne z politických důvodů, ale protože nechcete vidět děti, kterým pomáháte vyrůst, jak jsou zabíjeny v brutální válce. Jak víte, vietnamská válka spěje ke konci; naše jednotky se začínají vracet domů. S tímto konfliktem toho teď nemůžete moc dělat, ale na Středním východě vře nový konflikt mezi Izraelem a jeho sousedy. Pro všechny lidi na světě existuje potenciální nebezpečí konfrontace supermocností na Středním východě. Upřímně řečeno, mám pochybnosti, zda jsou vaše motivy skutečně takové, jaké tvrdíte – prostě proti válečnému krveprolití. Pokud tím, proti čemu skutečně jste, jsou válka a zbraně, mohl byste tady a teď učinit veřejné prohlášení, že jste proti jakékoliv americké účasti v izraelsko-arabském konfliktu, a že jste proti jakémukoliv dalšímu posílání zbraní Izraeli, stejně jako jste proti posílání zbraní do Vietnamu? Anebo, doktore Spocku, je to jen válka proti komunistům, které oponujete?“

Spock koktal a byl otřesený. Mumlal něco o letitém konfliktu na Středním východě. Řekl, že tu jsou faktory, které tento region činí „odlišným“ od Vietnamu. Věděl jsem, že hlavní rozdíl pro něj spočívá v tom, že Vietnam je vietnamský a Izrael židovský.

Postavil jsem se opět do řady a těsně než skončila dotazová část, jsem položil svou druhou otázku toho večera.

„Doktore Spocku, dnes večer jste nám vyprávěl o hrozném utrpení a strádání amerických chudých, zejména černošských chudých, a že potřebujeme silně zvýšit daně a časem vyrovnat příjmy všech Američanů. Není pravda, pane doktore, že vlastníte celý ostrov na Bahamách, že máte soukromé letadlo a čisté jmění v desítkách milionů dolarů? Pokud máte takovou starost o chudé a věříte, že by vláda měla násilně zkonfiskovat peníze a majetek tvrdě pracujících Američanů, má otázka zní, proč nejdete příkladem, neprodáte svůj ostrov a nedáte

peníze těm, které nazýváte potřebnými chudými? Veřejně vás tu vyzývám, abyste dobrovolně udělal to, k čemu chcete přinutit nás ostatní. Prodáte svůj ostrov a letadlo a dáte peníze chudým?“

Publikum na dlouhou chvíli mrazivě zmlklo a Spock se touto otázkou zdál být vyveden z míry. Chabě zamrmlal, že finančně pomáhá věcem, kterým věří, ale na pomoc mu přispěchal moderátor. Oznámil, že program je u konce a Spock musí jít na recepci. Díval jsem se na zděšené tváře jeho marxistických stoupenců a věděl, že jsem jeho pokrytectví zasadil těžkou ránu. Jeden liberální pisatel sloupku v *The Reveille* ještě týž týden napsal, že si myslí, že jsem položil nejlepší otázky večera. Ačkoliv se mnou liberálové nesouhlasili, vysloužil jsem si u nich velký obdiv a věděli, že jsem upřímný člověk s legitimními názory.

Vypořádávání se s ikonami levice a šíření pravdy o rase je pro mě vzrušující a hluboce uspokojující. Je to jako soupeření na Olympiádě myšlenek. Vítězství v těchto kláních pomáhala probudit mé lidi a musím přiznat, že na osobní úrovni byla silně příjemná.

Má známost s sebou však nesla i aspekty, které tak potěšující nebyly. V této době jsem se potkával s mnoha inteligentními a atraktivními ženami, a párkrát jsem ztratil přítelkyni. Jeden učitel ve třídě veřejně zesměšnil mou přítelkyni za to, že se mnou chodila. Někteří učitelé mi dávali horší známky, kdykoliv k tomu měli příležitost. Ohrožování mého života začalo vypadat mnohem vážněji. Když jsem se jednou večer vracel z vyučování, skočili na mě čtyři chlapi a než zmizeli ve tmě, zasadili mi pár tvrdých ran.

Média se mnou občas zacházela férově. Většinou však ne. Na jednom památném setkání v Aleji svobody jsem v projevu tepal do židovského pokrytectví, že jsou holubičky ohledně vietnamské války a jestřábi pro Izrael – když v tom na mě začala ječet obscénnosti jedna feministická, protiválečná, marxistická Židovka s vlasy kratšími, než jsem měl já. „Ty zasranej bastarde, ty zkurvysynu, ty...“ řvala. Podobné incidenty se obvykle snažím odvrátit satirou nebo zesměšněním. Zahrál jsem to na její evidentní židovskost prohlášením: „Ty nám neukazuješ dobrý příklad židovsko-americké princezničky.“ Po tomto komentáři začala řvát obscénnosti ještě hlasitěji. Řekl jsem jí: „Měla bys radši přestat používat oplzlosti, nebo si začneme myslet, že jsi opravdu Židovka.“

Poté vyskočila na lavičku a snažila se mě kopnout do rozkroku. Přitom mě opravdu tvrdě kopala do holení a do kolen, ale já věděl, že kdybych jí ránu vrátil – druhý den by v novinách byly titulky „Klans-

man napadl židovské děvče“. Chytil jsem ji tedy za ruce a držel, dokud ji neodvlekl opodál stojící člen ochranky. Samozřejmě, že nebyla zatčena, ale namísto velebení mého sebeovládání se školní noviny snažily, abych vypadal jako chudák, který musel být zachráněn před drobnou dívkou. Dovedu si představit, jak by reagovaly, kdybych té Židovce dal ránu. Bylo jasné, že jakmile se člověk jednou v médiích dostane na špatnou stranu, je odsouzen k tomu být vždy zobrazován jako špatný bez ohledu na to, co dělá.

Chloê Hardinová u stolku „Žádný Vietnam na Středním východě“

Na konci druhého ročníku na LSU jsem byl spokojen se svým pokrokem na všech frontách. Měl jsem respekt mnoha liberálů, z nichž jsem některé dokonce nazýval přáteli. Konzervativcům se líbila má přímočarost. Ačkoliv mi někteří profesoři zhoršovali známky, jiní, dokonce i několik mých ideologických oponentů, mluvili o mé práci ve škole a upřímnosti dobře. Dokonce i pár černošských vůdců na škole respektovalo mou rasovou čest, kterou u mnoha bělochů postrádali. Bílou rasu považovali za vykořisťovatelskou a zlou, ale protože měli upřímnou starost o své dědictví a zájmy, dokázali pochopit i mou starost. Věděli, že jsem jiný než liberálové. Nesnažil jsem se zařadit černou rasu a kulturu pod bílou. Pochopil jsem, že integritu vlastní rasy můžu nejlépe ochránit zajištěním integrity obou.

Nalezení spřízněné duše

Ve druhém ročníku udělala Aliance bílé mládeže stolek s materiály proti americké prosionistické politice na Středním východě. Když jsem byl ve škole, hlídal ho můj kamarád Ray Leahart. Kolem šla jedna pěkná vysokoškolačka a vyjádřila zájem, tak jí půjčil knihu. Slíbila mu, že až ji přečte, zavolá mi a vrátí ji. Za pár dní mi zavolala a sešli jsme se na večeři, abychom obsah knihy probrali. Chloê byla krásná a okouzlující blondýnka – čistě jižanské děvče, které by dokázalo vyvolat zájem každého muže, ale ještě důležitější pro mě byla její

přirozená spřízněnost s mými názory. Byla členkou konzervativní školní skupiny Mladí Američané za svobodu (Young Americans for Freedom). Když četla mou literaturu o rasové otázce, rychle pochopila životní důležitost rasy pro konzervativní hodnoty, které měla ráda. Řekla mi, že hned pochopila, že pokud nebude zachráněna bílá rasa, nebudou uchovány ani konzervativní principy.

Dopadlo to tak, že jsem s ní strávil celý zbytek večera. Vozili jsme se po okolí a bavili se. Kolem desáté večer jsme zaparkovali u největšího jezera v okolí školy, vyšli na měsíčním světlem zalitý poloostrov a ulehli do chladné trávy – hledíc na hvězdy. Do půlnoci jsem jí vyprávěl o svých snech do budoucna a o věcech, kterým jsem tak zaníceně věřil. Viděl jsem, že má slova vyjadřují i její pocity, a že v jejím srdci žhnou stejně jako v mém. Od toho večera jsme byli nerozluční. Příští rok se z letních prázdnin doma na Floridě vrátila velmi rozrušená, protože její rodina byla naštvaná, že se zapletla s „radikálem“ jako já. Vypadalo to, že se budeme muset rozejít, ale po mnoha slzách jsme se rozhodli dál vídat. Příští léto jsem přijel do West Palm Beach, a ačkoliv o ni měli rodiče Jim a Eleanor Hardinovi stále velkou starost, přijali mě a zjistili, že nejsem monstrum, které ze mě dělala média.

Chloê Eleanor Hardinová v roce 1970

Válečné šílenství

V ROTC jsem s černými kadety vycházel dobře, i s veliteli a učiteli. Po roce jsem měl dobré výsledky na cvičišti i ve škole. Na doporučení vojenských i učitelských instruktorů jsem obdržel cenu výborného kadeta, a získal nejvyšší možnou hodnost mezi asi 3 000 kadety na LSU. Uvádím to proto, abyste pochopili největší zklamání, jaké jsem na škole zažil. Od doby, kdy jsem poprvé uviděl otce v uniformě, jsem chtěl sloužit své zemi a stát se důstojníkem. Těšil jsem se na čest sloužit ve vietnamské válce a skutečně bojovat s komunisty, proti kterým jsem

tak tvrdě bojoval tady doma. Všechny těžkosti při výcviku Bengálských jezdců jsem si vychutnával. Mé naděje však měly být rozdrceny.

Plukovník Joseph Dale, velitel kadetů na LSU, si mě jednou zavolal k sobě. Právě on dělal konečné rozhodnutí, kdo bude přijat do dalšího programu a získá tak důstojnickou hodnost. Nabídl mi židli a řekl, že mu volala řada Židů a byli rozčíleni, že příslušník jednotky kadetů ROTC vyjadřuje to, co nazývají „antisemitské a rasistické názory". Plukovník Dale řekl, že nemůže znevážit jméno celého sboru a proto, i přes mé perfektní výsledky v ROTC, mě nemůže přijmout do dalšího programu, i když uznal, že jsem své politické názory do třídy ani na cvičiště ROTC netahal. Jeho slova mě šokovala a ranila a věděl jsem, že ať bych řekl cokoliv, nic ho nepřesvědčí. Odpověděl jsem, že jedná neférově a neamerickým způsobem. „Podle vašich měřítek," řekl jsem, „by první nejvyšší velitel americké armády George Washington nesměl do armády."

Nejhorší částí mého vyloučení byla nutnost říct to otci. Ten se na mé povýšení na důstojníka velice těšil. V té době byl převelen z Vietnamu do Laosu a v rozhovoru přes radiotelefon, kde bylo po každém vyjádření potřeba říct „přepínám" a chvíli počkat, jsem mu řekl o svém zklamání. Odpověděl, že v životě všechno vždy dopadne dobře, pokud tomu věříš. Pak mi řekl, že ví o možnostech, jak bych mohl válečnému úsilí pomoci, i když nebudu v armádě. Mohl by mi pomoci dostat se do Laosu a podílet se zde na důležitém programu, podporujícím válečné úsilí. Zavěsil jsem. Venku zuřila bouřka. Ačkoliv byly teprve tři hodiny odpoledne, zatáhl jsem žaluzie, pustil klimatizaci naplno, svlékl se a zalezl pod přikrývku, kde jsem zůstal až do ranního svítání.

Druhý den jsem napsal kongresmanu F. Edwardovi Herbertovi, kterého jsme otec i já dobře znali, a zeptal se ho na mé vojenské vyhlídky. Odpověděl, že s mým povýšením nemůže nic dělat a že kdybych se snažil kvalifikovat pro jakýkoliv typ služby, skončil bych s klasifikací „pro armádní službu nevyhovující", což by byl negativní cejch do dalšího života. Nabídl mi odložení studia a dodal, že mě vždy silně respektoval. „Ve vládě je spousta zrádců," prohlásil na rovinu a s hořkostí dodal, že si myslí, že zrádci ve Washingtonu jsou rozhodnuti udělat z Vietnamu první jednoznačně prohranou válku Spojených států. „Tvůj otec a já najdeme způsob, jak budeš moci válečné úsilí podpořit," slíbil. Vždy si budu pamatovat jeho poslední slova. „Ale, Davide," řekl, „musíš si uvědomit, že nejdůležitější válka za Ameriku nakonec nebude probíhat ve Vietnamu, ale přímo v naší zemi, ve čtvrtích našich měst.

Upřímně, já jsem přímo ve washingtonské vládní žumpě a z téhle výhodné pozice vidím přesně, co se pro národ připravuje.“

Zdvojnásobil jsem svou práci proti Výboru za moratorium na válku ve Vietnamu na LSU a byl jsem rozhodnut dělat až do odjezdu do jihovýchodní Asie to nejlepší proti těm, kteří doma vráželi našim vojákům dýku do zad.

Na začátku 70. let přecházela válka ve Vietnamu do kritické fáze a já chtěl udělat cokoliv, abych pomohl bojovat proti komunismu. Bylo jasné, že i přes oběť desetitisíců amerických životů Kissinger a Nixon plánují nechat jihovýchodní Asii komunistům.

Můj otec byl v programu USAID v Laosu, kde pomáhal protikomunistické vládě na programu práce s veřejností. Kontaktoval ministerstvem zahraničí řízenou školu ve Vientiane pro laoské vojenské důstojníky. Muselo to být naoko vedeno jako civilní operace, protože Laos, ačkoliv antikomunistický, byl ve válce oficiálně neutrální. Protikomunistické královské laoské jednotky kontrolovaly jen asi 20 % země, zatímco Pathet Lao (komunistické jednotky) zbytek. Ale antikomunistické síly kontrolovaly hlavní město Vientiane, správní hlavní město, a Luang Prubang, královské sídelní město. Americká vláda tajně podporovala antikomunisty. Škola potřebovala instruktory ve Vientiane v Americké jazykové škole, kde byli laoští vojenští a letečtí důstojníci učeni základní a vojenské angličtině. Byl to základní program, který jim umožňoval přijímat instrukce od amerických vojenských poradců na bojišti nebo na amerických základnách v jihovýchodní Asii či v Americe.

Můj odchod doprovázely smíšené pocity. Přemýšlel jsem o tom, jak židovský tlak za oponou zabránil mně, vlasteneckému Američanovi, získat zasloužené místo v programu ROTC a nakonec vojenskou službu, na kterou jsem se těšil od chvíle, kdy jsem jako malý chlapec s obdivem hleděl na otcovu uniformu. Byla to hořká, ale poučná lekce. Na konci však stálo mé rozhodnutí nikdy nepodlehnout snaze našich nepřátel dohnat mě strachem k rezignaci. Posílilo to mé rozhodnutí bojovat ještě tvrději za své názory, mé lidi a můj národ. Každá porážka mě po celý život vždy nakonec vnitřně posílila. Každá překážka jen zvětšovala mou vůli. Věděl jsem, že k zocelení charakteru a vůle budu muset občas vytrpět těžkosti a zklamání.

Když jsem měl zajištěnou práci, otec mi vyřídil příjezd do Laosu jako svému rodinnému příslušníkovi. Sbalil jsem si kufr s pár knihami, které jsem si objednal z Noontide Press Willise Carto. Těšil jsem se na pobyt v zámoří a byl zvědavý, jaká dobrodružství jsou přede mnou.

KAPITOLA 28: KOLEM SVĚTA

Letenky do Laosu konečně přišly! Vyhlídka na život s otcem mě vzrušovala. Bylo by to poprvé od doby, co jsem šel na vojenskou školu – a on do Vietnamu – v roce 1966. Byl jsem rovněž nadšený, že mám konečně možnost skromně přispět k protikomunistickému válečnému úsilí. Těšil jsem se, že přímo uvidím národy a rasy, o kterých jsem četl při pátrání po rasovém porozumění. Cítil jsem se jako botanik při první expedici do Amazonie. Cestu jsem si naplánoval tak, abych viděl státy, které jsem už dlouho toužil poznat a odletěl jsem o několik týdnů dřív, takže jsem měl možnost na dlouho navštívit země, jež jsem si vybral. Po dvoudenní zastávce na Havaji jsem zamířil do Japonska, Hong Kongu, Saigonu, Bangkoku a nakonec do Vientiane.

První velký dojem z cesty představoval let do Tokia. Když se letadlo přiblížilo asi na 80 kilometrů od tokijského zálivu ve výšce 10 500 metrů, obloha za svítání byla křišťálově čistá. Na horizontu jsem viděl nekonečné řady lodí a tankerů. Připlouvaly se surovým materiálem a odplouvaly naplněné obchodními produkty a zbožím. Když letadlo přistálo, všiml jsem si, že je letiště dokonale čisté – a takoví byli i lidé. Jel jsem metrem, které bylo plné dobře oblečených a upravených lidí. Neviděl jsem jediného bezdomovce. Spousta lidí uměla dobře anglicky a já mluvil s tolika z nich, s kolika jsem mohl, abych se o jejich kultuře a životním stylu dozvěděl co nejvíc. Lidé neměli strach z kriminality a všude byla vidět přirozená harmonie. V Japonsku bylo jen málo disidentských a rozzlobených elementů, protože národ je skutečným odrazem ducha jeho lidí. Jen málokdy jsem na chodníku viděl obal od žvýkačky a jednou jsem spatřil, jak vítr odfoukl od chodce malý papírek a naráz za ním vyrazili tři kolemjdoucí, kteří do sebe málem vráželi ve snaze dostat ho do kanálu.

Na příhodu s papírkem jsem se zeptal japonského studenta jménem Toshi, kterého jsem potkal, a ten mi řekl, že všichni Japonci cítí vzájemnou sounáležitost. Pocit společného dědictví a osudu činí z japonského národa něco jako jednu velkou rodinu. Velká japonská rodina má jistě i své rozepře, ale když ji ohrožují vnější síly nebo má problémy, spojí se k jejich řešení. „Chceš vědět, proč Japonci neodhazují odpadky?“ řekl Toshi. „Protože odhazovat odpadky na ulici je jako odhazovat smetí v domě svých příbuzných!“ Zeptal jsem se ho na studijní a pracovní zvyky Japonců. Řekl mi, že se každý Japonec od dětství učí

skvělé historii svého národa, že je živoucí součástí této tradice, a že on a ostatní jsou nyní její strážci a ochránci. Učí se, že pokud osobně selžou, selže i jejich rodina a tradice. Jsou zodpovědní nejen sami za sebe, ale musí převzít osobní zodpovědnost i za svůj národ a v konečném důsledku za smysl oběti svých předků. Celým Japonskem prostupuje uctívání předků. Bohatá rasová i kulturní tradice a umělecká kontinuita spojují národ bratrstvím, které ve světě nemá obdoby.

Historie Japonska rovněž vyvrací jedno z hlavních vysvětlení, používaných k odůvodnění nedostatečného rozvoje Afriky. Afrocentristé tvrdí, že se subsaharská Afriky nerozvinula v moderní civilizované státy kvůli izolovanosti od zbytku světa. Nicméně mnoho černošských afrických států bylo v blízkosti velkých starověkých civilizací a arabský svět Afriku kolonizoval po tisíc let. V ostrém kontrastu od Afriky se Japonsko v moderní éře (v letech 1603-1867) v období dynastie Tokugawa Šogún naprosto odřízlo od zbytku světa. Do roku 1900, pouhých 30 let po opětovném navázání kontaktů, se však stalo světovou mocností. Za dalších 40 let se stalo výrobním gigantem. Pak, po téměř kompletním zničení průmyslu a hrozných ztrátách na životech za druhé světové války, se jeho ekonomika stala druhou nejsilnější na světě hned po Spojených státech. A nesmíme zapomenout, že Japonsko těchto úspěchů dosáhlo navzdory tomu, že jde o malou, přelidněnou a na zdroje chudou zemi.

Mohla část japonského tajemství spočívat v tom, že je kompletně japonské? Nejpočetnější menšinou v Japonsku jsou Korejci, kteří představují jen zhruba 2 % populace. Navíc se od Japonců liší jen nepatrně, jako třeba Irové od Angličanů.

Během návštěvy v Tokiu jsem se po něm procházel celý den a neviděl jsem jediného bělocha nebo černocha – dokud jsem nebyl na vrcholu Japanese Tower. Na pozorovací plošině jsem viděl prvního bělocha ten den a když procházel kolem, všiml jsem si, že jeho společnicí je černoška. Říkal jsem si, zda tento pár symbolizuje americkou rasovou diverzitu a indikuje úpadek zdraví naší společnosti v porovnání s japonskou.

Mou další zastávkou byl Hong Kong. Když jsem šel z letiště do Kowloon a viděl nespočet lidí na ulicích, pochopil jsem, jak neuvěřitelně velká je populace Asie. Mluvil jsem s několika turistickými průvodci a ti mi řekli, že mnoho Číňanů v Hong Kongu žije v bytech na směny. Spí a vaří zde třetinu z 24hodinového intervalu a pak odejdou, aby byt uvolnili dalším nájemníkům, kteří dělají to samé.

Za soumraku jsem dojel tramvají na vrchol ostrova Hong Kong a viděl jeden z nejúchvatnějších pohledů za celý život: tmavé vrcholky Číny proti zářivým světlům Kowloonu a osvětlené lodi, svítící jako tečky v nádherném přístavu dole. Byla to úchvatná scéna, ale byl jsem daleko od Chloê a teď jsem se cítil ještě osamělejší. Pak jsem si všiml přicházet nějakého bělocha. Byl to tentýž co v Tokiu! A ovšem, doprovázela ho tatáž černoška. *Má tato náhoda nějaký význam?* Pomyslel jsem si.

Odtud jsem letěl do jižního Vietnamu a nádherného města Saigonu. Vyhledal jsem pár otcových přátel a ti mi pomohli pochopit zemi. Nikdo z těch, s nimiž jsem mluvil, na Nixonově programu vietnamizace nepracoval. George McGovern, Nixonův protivník v blížících se volbách, sliboval odchod USA z Vietnamu, zatímco Nixon sliboval vítězství ve válce. Jenže po vítězství ve volbách Nixon nechal Kissingera předat jižní Vietnam komunistům. Slíbil Američanům čestný mír, ale jeho úřad znamenal jen víc ztracených amerických životů, protože vláda nikdy neměla odvahu učinit to, co bylo třeba pro vítězství.

Na lodi na řece Mekong v roce 1971

Dále jsem pokračoval do Bangkoku, Benátek Orientu. Toto město na mě silně zapůsobilo a měl jsem možnost jet na překrásné pobřeží Padua. Vařené mořské produkty z druhé poloviny světa vypadaly, voněly a chutnaly přesně jako doma v New Orleansu – a dal jsem si

některá jídla, uvařená na velmi podobný francouzský způsob. Všiml jsem si, že Bangkok, přes všechna historická místa a zvláštní krásu, se zdál mít mnohem primitivnější charakter než Vietnam. Nakonec jsem nastoupil do vlaku do Vientiane, nacházejícího se za řekou Mekong, severně od Thajska.

Laos

Jak vlak supěl severně od Bangkoku, kultivovaná krajina stále víc ustupovala houstnoucímu pralesu. Masivní cihlové a dřevěné domy mizely a nahrazovaly je bambusové chatrče s doškovými střechami. Čím severněji jsme postupovali, tím méně byly děti oblečené – zatímco dospělí měli čím dál víc šperků. Nosili si úspory kolem krků ve formě téměř čistého, 24karátového, načervenalého zlata. Nakonec jsme za soumraku dorazili do stanice nedaleko Mekongu. Vystoupil jsem se všemi zavazadly a zjistil, že si pro dopravu do laoského Vientiane musím zavolat vodní taxi. Loďky mi připadaly skoro stejně úzké jako louisianské pirogy, ale měly velké benzínové automobilové motory, vynalézavě namontované na otočném kloubu s třiceticentimetrovým lodním šroubem. Loď řídili otáčením motoru a když motor vyhnali do otáček, vyrazila dopředu s neuvěřitelným zrychlením, takže pokud se člověk nedržel, mohlo ho to vyhodit ven.

Kormidelník měl velký tranzistorák, vyřvávající jakousi asijskou píseň jedné z nejbližších thajských radiostanic. Asi na půli cesty, právě když jsem uvažoval o tom, že jsem skoro přesně polovinu světa od své milované Louisiany, se v rádiu ozvala píseň: „*Když jsem byl malý, / máma mě houpala v kolíbce, / tam doma na starých polích s bavlnou. / Bylo to dole v Louisianě, / jen míli od Texarkany, / tam doma na starých polích s bavlnou.*“ Než jsme dorazili na druhý břeh, zahráli ještě *Born on the Bayou* od Creedence Clearwater Revival.[967] Vypadalo to, že nakonec zas tak daleko od domova nejsem.

Ve Vientiane byly některé dlážděné ulice, ale i spousta prašných cest, a byla v něm prosperující americká komunita, součást americké pomoci. Narozdíl od Vietnamu byl Laos oficiálně neutrální a měl velvyslanectví po celém světě, včetně komunistické Číny, Ruska i USA. Američané pod pláštíkem USAID a dalších programů v tichosti pomáhali královské vládě Laosu ve válce proti komunistické Pathet Lao. Přes řeku jsem se dostal o hodinu dřív, než bylo v plánu, ale otec

[967] Creedence Clearwater Revival. (1969). *Bayou Country*. Born on the Bayou.

na mě už trpělivě čekal vedle svého Chevrolet Caprice kombi z roku 1968. Bylo báječné ho opět vidět. Od jeho poslední návštěvy ve Státech uplynulo osm měsíců. Měl dvojlůžkový bílý bungalov ve skromné čtvrti poblíž čtvrti s velvyslanectvími. Ve dveřích stál domácí kuchař, pihatý a hubený Laosan jménem Mething, mluvící lámanou angličtinou, ale se širokým úsměvem, zvýrazněným několika chybějícími zuby.

Třetí den jsem v obýváku po probuzení našel mladou kobru. Dostala se tam mezerou pode dveřmi. S dekorativní vidličkou ze stěny jsem tak využil dovednosti, získané před dávnou dobou v Louisianě. Chytil jsem ji a vypustil dál u silnice v hustém křoví.

Zatímco otec pracoval ve stavebně inženýrské části blíž u města, já jezdil autem do anglické jazykové školy na severním okraji města. Všichni mí studenti pokročilé vojenské angličtiny byli vojenští a letečtí důstojníci, smetánka laoské horní vrstvy, a všeobecně velmi inteligentní. Všichni byli silně protikomunističtí. Učil jsem je metodou opakování a názorných příkladů, která se využívá při výuce angličtiny po celém světě. Někteří mí studenti postoupili k dalšímu výcviku ve Spojených státech, obvykle na Fort Hood nebo Fort Knox. Jiní využívali větší jazykové schopnosti při výcviku, vedeném americkými vojenskými poradci.

Mí studenti z laoské armády a letectva

Laos je křižovatka jižní Asie a existuje zde mnoho různých rasových skupin. Mezi studenty jsem měl poměrně vysoké Číňany s velmi světlou kůží – i tmavší a menší thajské typy. Pak tam byla spousta obyčejných Laosanů, kteří vypadali jako směs obou předchozích typů. Měl jsem pár studentů, kteří vypadali jako primitivní Montagnardové,* i pár Vietnamců. Různé asijské rasy měly odlišný vzhled i osobnost, a také se lišily v inteligenci.

Bylo typické, že v mé třídě byli nejbystřejší Číňané, pak Vietnamci, Laosané, Thajci a všeobecně nejhorší byli Montagnardi. Tento vzorec byl poměrně konzistentní, stejně jako to, že Laosané se světlejší pletí obvykle vynikali nad svými laoskými protějšky, vypadajícími spíš thajsky. Někteří Thajci byli velmi tmaví se širokými, plochými nosy a širokými rty, silně negroidního vzhledu, ačkoliv měli rovné vlasy. Zajímalo mě, zda nemají aspoň částečně společný původ se starověkou rasou, která zplodila australské aboridžince. Na druhou stranu měli někteří mí dobře hodnocení činští studenti kůži stejně světlou jako kterýkoliv běloch, ostré rysy a úzké rty. Odlišoval je pouze jejich epikantus,** který byl u mnohých z nich jen nepatrný, takže vypadali podobně jako Mexikáni nebo Indiáni s velkým podílem bělošské krve.

Chtěl jsem vědět, zda v provinciích, odkud tito světlí Číňané pocházejí, v jejich genofondu existuje rozsáhlé bělošské ovlivnění. Má učebnice antropologie na LSU ukazovala linii prehistorické migrace přes celou Čínu, a *Osud západu* Willise Carto předložil důkazy o přítomnosti bělochů v Americe tisíce let před Kolumbem.[968] Nové důkazy ukazují, že raní árijci přinesli do starověké Asie kolo, vůz a domestikované koně.[969] Nedávné objevy starověkých bělošských mumií ukazují rozvinuté kulturní atributy europoidních osadníků v tomto regionu.[970]

Stejně jako ve většině měst Třetího světa jakékoliv velikosti byla automobilová doprava po Vientiane utrpením. Jednoho odpoledne, když jsem jel po úzkých uličkách u ambasád, mezi dvěma auty vyrazila cyklistka přímo mně do cesty. Dupl jsem na brzdy a strhl volant doprava, abych se jí vyhnul, ale urazil jsem kus nárazníku stojícího auta. Byl jsem překvapen, když z něj vystoupil vysoký, blonďatý Rus. Uměl docela dobře německy a jen málo anglicky, a jelikož já zase

---

* Obyvatelé horských oblastí Vietnamu, národnostní menšina; pozn. překl.

** Kožní řasa vycházející z horního víčka a zakrývající vnitřní koutek oka, typická pro asijskou populaci; pozn. překl

968 *Barnes Review*. (1997). The Mysterious Megaliths of New England. October, p. 9.

969 *Discover* (1994). Riddle of the Chinese Mummies: What are 4,000-Year-Old Caucasians doing in Xinjiang. April.

970 Polosmak, natalya. (1994). Mummies Unearthed from the Pastures of Heaven. *National Geographic*. October. p. 80-103.

neuměl rusky, ale trochu německy ze školních kursů, těmito dvěma jazyky jsme se celkem slušně domluvili. Když jsme probrali naší malou nehodu, představil se jako Petr, zašli jsme do francouzské restaurace přes ulici a začali se bavit o našich národech a jejich politice. Řekl jsem mu, že jsem proti Nixonovým krokům vůči rudé Číně. Petr se doširoka usmál a řekl větu, kterou si dobře pamatuji dodnes: „Ja. My bílí musíme držet pohromadě."

Byl jsem ohromený. Pomyslel jsem si, že *tohle bych rád slyšel od nějakého amerického diplomata!* Po chvíli jsme se oba cítili dobře, probírali řadu vážných témat a dokonce si řekli nějaké vtipy. Rozhodl jsem se Petra zeptat na židovský vliv v Sovětském svazu. Nejprve nerozuměl, o čem mluvím, ale pak se usmál a udělal ukazováčkem pomyslný polooblouk od konce nosu, okamžitě srozumitelný mezinárodní popis. Řekl mi, že Židé mají v Rusku pořád velký vliv, ale že se od revoluce podstatně zmenšil. Také mi řekl, že dominují organizovanému zločinu, což je v jeho zemi vážný problém. Jejich zločinná síť dosáhla dokonce i k hrstce Židů v Laosu, kteří do matičky Rusi dodávali drogy. Rovněž mi řekl, že v Sovětském svazu získává velký vliv sionismus, a když teď Židé spadli z vrcholu moci, kterou kdysi měli, řada z nich se snaží podkopávat stát a doufají, že by se v chaotických dobách mohli opět dostat k moci.

Jak jsem poslouchal tohoto Rusa v ulicích města Třetího světa, daleko od našich zemí, bylo mi stále jasnější, že politické formy jsou jen málo důležité v porovnání s rasovými proudy, které se nachází pod nimi. Pokud to, co Petr říkal, byla pravda a Židé se obrátili proti svému zhoubnému dílu, komunismu, pak by jejich organizovaná opozice po celém světě plus jejich stále značná moc uvnitř sovětského státu mohly docela dobře vyústit v jeho pád. To byla v roce 1971 neslýchaná myšlenka, protože se tehdy sovětské Rusko zdálo být pevné jako ocel. Jako Američan jsem byl léta učen o ruském „nepříteli", a dokonce i poté, co jsem poznal pravou podstatu ruské revoluce (že ve skutečnosti nebyla ruská), jsem měl vůči Rusům stále negativní pocity. Možná proto, že jsem je vždy obviňoval ze znásilnění východní Evropy a Německa. Díky setkání s Petrem jsem však mnohem jasněji pochopil, že to není ruský národ, kdo je náš hlavní nepřítel. Rusové byli využíváni a zneužíváni stejně jako pokřivená americká politika na Středním východě.

Pohled na Mekong v době záplav z nákladového prostoru vrtulníku, odkud jsem shazoval zásoby.

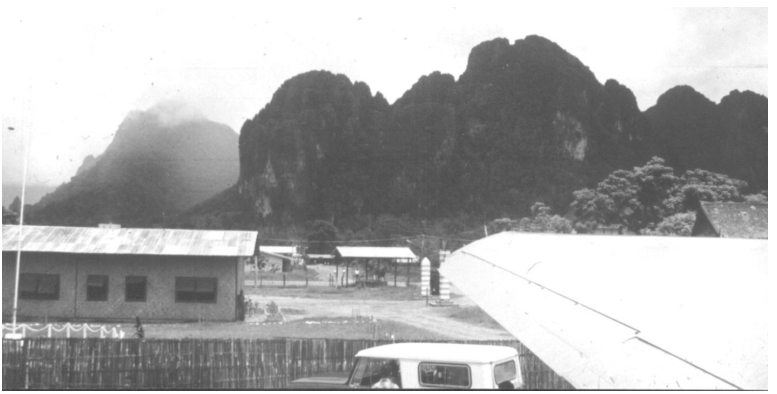
Byl jsem celý žhavý dělat něco víc pro přímou pomoc ve válečném protikomunistickém úsilí v Laosu, než jen učit. S otcem jsem cestoval do některých vzdálených oblastí Laosu, kam jsme létali s piloty Air America. To byla kvazi vládní letecká společnost, podporující boj proti komunistům v jihovýchodní Asii. Šlo o různorodou směsici pilotů. Někteří byli veteráni a jiní nováčci, létající jak s letadly tak s helikoptérami, podporujícími civilní i vojenské protikomunistické jednotky. Jednou jsme letěli do vesnice Ban Houi Sai daleko na severu, jen asi 10 kilometrů od čínské hranice.

Příprava na zásobovací let Air America s rýží pro antikomunistické vojáky a civilisty v odlehlých oblastech Laosu.

S některými piloty Air America jsem se spřátelil a létal s nimi shazovat balíky s rýží a municí nad protikomunistické vesnice a vojenské jednotky, někdy hluboko na nepřátelském území. Piloti patřili k nejlepším na světě a řada z nich létala už v korejské i druhé světové válce. Několikrát na naše letadlo bylo střileno. Jednou, když jsme z malé výšky shazovali rýži, jsem se připravoval na vyhození pytle otevřenými zadními dveřmi v nákladovém prostoru, když vtom jsme se dostali do protiletadlové palby. Cítil jsem, jako by mě něco odmrštilo na stranu. Myslel jsem, že jsem těžce zasažen, dokud jsem nespatřil malý lesklý úlomek šrapnelu, vyčnívající z mého silného opasku. Vyšťoural jsem ho kapesním nožíkem a prohlédl si ho. Nebyl větší než malá fazole, ale zanechal po sobě modřinu jako půldolar. Otec se bál o mé bezpečí na misích, tak jsem mu o tomto zážitku raději řekl, až když jsem se jich před koncem pobytu v Laosu přestal účastnit.

Drsná krása této země mě fascinovala. Při letu do Luang Prabangu, královského hlavního města, jsme viděli žulové sloupy vyčnívající desítky metrů nad džungli, pokryté tou nejzelenější vegetací, jež vypadala, jako by se chtěla prodrat až do oblak. Při chůzi v džungli jsem pozoroval mnohem rozmanitější život, než jsem kdy viděl v močálech Louisiany. Stovky čtverečních kilometrů byly prakticky nepřístupné. Byly jen zřídka obydlené, často kmeny, žijícími jako v době kamenné. Žádný div, že guerilly Pathet Lao kontrolovaly většinu země; žádná vláda by nikdy nemohla kontrolovat ty, kteří se rozhodli žít v takovém prostředí. Také jsem si uvědomil, proč jsou komunisté schopní zásobovat své jednotky v jižním Vietnamu navzdory těžkému bombardování Ho Či Minovy stezky. Pokud byl terén stejně neprostupný jako hory, které jsem viděl v Laosu, bylo by téměř nemožné objevit komunistické nepřátele, a i pak by jim mohl způsobit reálné škody pouze přímý zásah tisíců bomb.

Na travnaté přistávací ploše v odlehlé oblasti Laosu.

Když jsem žil s otcem v Laosu, byl mi bližší, než když jsem jako mladý pracoval vedle něj na stavbě domů. Už mu bylo k šedesátce, ale vypadal mnohem mladší, a také se tak choval. Vždy všechno dokázal vidět v tom nejlepším světle a rád zdůrazňoval, že dočasné neúspěchy mohou být z dlouhodobého hlediska pro dobro věci. Byl přesvědčen, že se všechna zklamání nakonec *obrátí* v dobré, pokud člověk povede svůj život s touto jistotou.

Koncem srpna jsem dal otci i Laosu sbohem a vydal se za dalšími dobrodružstvími do Indie, Izraele a Evropy.

KAPITOLA 29:
MÁ INDICKÁ ODYSEA: PŘÍZRAK, KTERÝ MĚ STÁLE PRONÁSLEDUJE

Vyrazil jsem z YMCA vyzbrojený fotoaparátem a otřepeným blokem kolem 5:30 ráno. Po vlhké, upocené noci jsem svižným krokem mířil k centru nového Dillí a osvěžoval mě při tom chladný větřík. Když jsem procházel po hlavní třídě, pěly mi serenády tisíce švitořících ptáků. Přes cestu beze strachu přeběhla veverka s tlustým ocasem jen pár centimetrů od mých bot. Množství malých ptáků a zvířat bylo v ostrém kontrastu s tím, co jsem viděl v Laosu a Thajsku. V indočínských městech je jen málo drobné zvěře, protože lidé tam jí prakticky všechny nejedovaté čtyřnohé tvory, kteří jsou k mání. V Indii jsou však malá zvířata přísně chráněna náboženským tabu – silou větší než hlad.

Malá zvířata nebyla jedinými tvory, kterých zde bylo obrovské množství. Totéž platilo i o lidech. Podél dlouhého chodníku jsem viděl stovky dřevěných krabic o velikosti ledničky, ležící na boku. Každá sloužila jako domov nejméně pro jednoho člověka. Méně šťastní leželi na trávě nebo hnědé zemi a za jediný úkryt jim sloužily otrhané deky. Někteří měli na ochranu před počasím jen hadry. Asi o ulici dál od YMCA si nějaký starší muž dřepl nad kanál a vykonal potřebu. Opodál se vyhublá dvojice věnovala mechanicky vykonávanému pohlavnímu styku, zatímco vedle nich seděly dvě malé děti, nejevící o rodiče zájem a hrající si v prachu. Miliony lidí v Indii žijí na ulici v zaschlém blátě. Tady se rodí, koupou, jedí, spí, vylučují a souloží. Jak dokládá jejich populace, věcí, která jim jde nejlépe, je rozmnožování.

Když jsem se dostal hlouběji do centra Dillí, viděl jsem spoustu moderních staveb. Většina z nich jsou pobočky evropských firem, obchodujících v Indii. Řada indických vládních staveb byla postavena v koloniálním stylu 20. a 30. let pod záštitou anglické imperiální vlády. Kontrast mezi nejhlubším lidským ponížením jen pár kroků od takových estetických architektonických krás byl znepokojující; ale mé oči si během cesty do jedné z hlavních obchodních čtvrtí na tento drsný nepoměr pomalu zvykaly.

Kolem 8:30 jsem dorazil na náměstí, kde jsem se chtěl zeptat na autobus do Agry, místa, kde leží Tádž Mahál, jeden ze sedmi divů světa. Na ulicích panoval čilý ruch. Po trávě uprostřed ulice táhl velký

bílý vůl sekačku na trávu. Trpělivě ho vedl Ind v turbanu a šedivě bílém oděvu, odpovídajícím barvě jeho zvířete. Na stanovišti taxíků jsem se dozvěděl, že můžu jet do Agry a zpět (tedy asi 300 kilometrů) taxíkem jen za 12 dolarů. Narazil jsem na mladého Angličana, studenta z Cambridge, cestujícího během letních prázdnin, a rozhodli jsme se jet taxíkem spolu. Napřed jsme si ale dali snídani v kavárně na náměstí.

Šest Indů za pultem pracovalo šílenou rychlostí, obsluhujíc několik set zákazníků. Každý měl svou práci. Jeden myl nádobí a čistota nebyla jeho nejsilnější stránkou, protože vypadal, jako by si přivydělával kopáním hrobů. Špičky jeho dlouhých nehtů lemovala odpudivá černá špína; světlé body na jeho tváři a krku se při bližším pohledu ukázaly být pruhy potu, smývajícími nánosy špíny. Po stovkách vytření v té samé špinavé vodě jeho hadr na nádobí připomínal to, pod čím jsem si představoval obal mumie. Špinavé nádobí utíral podle momentální potřeby přímo před očima zákazníků.

Po hlubší úvaze jsem dospěl k závěru, že vlastně ani nemám hlad. Můj nový anglický přítel Rodney Johnson však zhltnul kávu a smažená vejce bez sebemenších rozpaků. Zdálo se, že je s nehygienickými podmínkami srozuměn. Řekl jsem mu, že jsem si nikdy nepředstavoval, že do britské koloniální odvahy zapadá i nacházení špíny v jídle.

Najali jsme si taxi neidentifikovatelného typu. Ze zpětného zrcátka visely zvláštní náboženské symboly a hned na začátku naší tříhodinové cesty do Agry se nám na holé nohy přilepila plastová

Fotka, kterou jsem tehdy pořídil – posvátný vůl táhne sekačku na trávu

sedadla. Na panorama hrůzy, které se před námi rozprostřelo po vyjetí z obchodní čtvrti Dillí, mě nemohly připravit ani tucty knih, které jsem o Indii četl. Po cestě jsem viděl stovky vychrtlých dětí s vypoulenýma očima, a dokonce i pár vyzáblých mrtvol ležících na ulici, které nikdo neodtáhl pryč. Smlouvání a handrkování na tržištích mi znělo cize a nepříjemně, a nemohl jsem si zvyknout na zápach. Občas zavanul pach briket z kravského a lidského trusu. Uprostřed ruin a suti, ležících v nesouvislých hromadách dávno starého odpadu, hladovějící hledali i ty nejmenší kousky hnijícího jídla.

Čas od času se z této bídy vynořil pohled na starý chrám nebo stavbu a nabídl letmý záblesk vyspělé kultury, která zde kdysi rozkvétala. Protože jsem byl v Indii poprvé, rozhodl jsem se nenechat deprimovat ošklivostí a úpadkem, a postupně jsem se uprostřed rozvalin a hniloby osvěžoval představou kdysi krásné, velkolepé indické říše. Cítil jsem vitalitu a tvořivost, které tuto zemi před tisíci lety ovládaly. V mysli jsem viděl zemědělce a obchodníky, umělce a muzikanty, stavitele silnic a architekty, šlechtice a válečníky.

Jak se taxík vymotával z dusivého města a ujížděl do volné krajiny, bojoval jsem s tím, co jsem věděl o kdysi velké indické civilizaci. Za oknem se míhala zelená rýžová pole a já uvažoval o tom, co jsem se během několika předchozích dní o starodávné indické historii dozvěděl z knih a rozhovorů s pár vysokoškolskými profesory z Dillí. Historická fakta se mi v hlavě mísila s dojmy, které jsem viděl.

Velkou indickou neboli hindskou civilizaci vytvořili árijci, čili Indoevropané (běloši). Árijci přešli na indický subkontinent přes Himaláj a podrobili si domorodé obyvatelstvo. Originální výraz *Indie* vytvořili árijští dobyvatelé ze slova *sindu*, které v sanskrtu označovalo řeku, známou dnes jako Indus. Sanskrt je pravděpodobně nejstarší indoevropský jazyk, z něhož vychází všechny moderní evropské jazyky. Slovo *árijec* má etymologický původ ve slově *árija*, znamenajícím v sanskrtu vznešený. Toto slovo rovněž souvisí se zlatem, vznešeným kovem, a označovalo dobyvatele se zlatavou kůží (jako protiklad hnědé kůže domorodců) ze západu.

Hinduistické náboženské texty *Rig Veda*, pocházející z období asi 1 500 před Kristem, mluví o dlouhém boji árijců a domorodců na indickém subkontinentu. Kolem šestého století se vydělilo asi šestnáct árijských států, a hlavním náboženstvím Indie se stal bráhmanismus. Dobyvatelská rasa vytvořila systém kast, aby uchránila své postavení a rasovou identitu. Hindské slovo pro kastu je *varna*, což v přímém překladu do angličtiny znamená *barva*. Dnes je toto slovo obvykle

spojováno se zaměstnáním nebo obchodem, ale to proto, že se jednotlivá řemesla vyvíjela na základě barvy kůže a etnicity. Ti s nejsvětlejší pletí se nazývali bráhmani. To byla třída válečníků a duchovních na vrcholu společenského žebříčku. Nedotknutelní (neboli páriové) byli rasově smíšení na spodku kastovního systému.

Za posledních pár set let se jasné rasové rozdíly setřely, ale stále lze rozpoznat světlejší odstín a vyšší postavu vyšších kast. Řada vědců považuje sanskrt za nejstarší a nejčistší indoevropský jazyk. V moderní Indii je největší urážkou, když někdo Inda nazve „černý".

Navzdory všem organizovaným snahám vlády a médií vykořenit naše rasové cítění zde je dostatečný důkaz, že v moderní Indii na rase stále záleží. Rodney Johnson mi ukázal osobní inzerci na seznamkách anglicky hovořících Indů. Barva kůže inzerenta je vždy popsána velmi přesně. Našel jsem spoustu takových, které kladly důraz na stupeň světlosti případného manžela nebo manželky.

Průměrný křesťanský konzervativec ze Západu by byl zděšen obrovským zájmem starověkých Indů o sex, i způsobem, jakým zobrazovali sexuální zkušenosti v umění. Zdá se, že hindská historie ukazuje, že tuto rozvinutou kulturu nezlomily předsudky v sexu, ale rasový dopad této posedlosti. Navzdory přísným náboženským a společenským tabu starověcí árijci překročili barevnou hranici. Otrokářský nebo nějaký podobný systém činil sloužící ženy snadno dostupnými a pro některé majitele otroků představoval nebezpečné pokušení. Sexuální poměr s nižšími kastami mělo jen malé procento z každé generace, ale po desítkách generací došlo v rasovém složení k pomalé změně. Takové změny jsou v jedné generaci téměř nepozorovatelné. Po tisíci letech jsou však dramatické.

Jedním z problémů indické civilizace je, že nejtvořivější, nejinteligentnější a nejúspěšnější lidé mají mnoho možností naplnění, zatímco nejnižší třídy považují sex za formu zábavy. Sex je jediná velmi příjemná zábava, kterou si mohou chudí vždy dopřát. V každé civilizaci mají nejnižší průměrnou porodnost její nejtalentovanější elementy, zatímco méně inteligentní a neproduktivní mají tendenci se prudce rozrůstat. Starověká Indie nebyla žádnou výjimkou.

Ačkoliv jsme jeli kolem 70 km/h a taxík měl všechna okna stažená, bylo tak horko a prašno, že jsme se já a můj britský přítel cítili, jako bychom měli nedostatek vzduchu. Indie však nebyla vyprahlá země podobná poušti, jak jsem si představoval. Jistě, má své vyprahlé oblasti, ale obrovská část země je vlhká a deštivá. Viděl jsem zde překrásné přístavy, zelená úrodná údolí, husté lesy a džungle, i hory

s obrovským nerostným bohatstvím. Země, kterou jsme projížděli, měla do vyprahlosti daleko. Jedno rýžové pole míjelo druhé a byla zde spousta jezírek – obvykle plná krav, chladících si svou posvátnou kůži.

Rozhodli jsme se zastavit na dopolední svačinku, a tak šofér odbočil k malé chatrči, označené jako restaurace. V té době už hlad překonal můj nedostatek nadšení nad indickým mytím nádobí. Rodney, nebojácný jako vždy, si objednal smažená vejce. Optimisticky jsem se domníval, že vejce smažená na horké pánvi – třebaže špinavé – nemohou příliš uškodit, tak jsem si je objednal také. Protože káva byla vroucí, uvolil jsem se dát si i tu.

Po krátkém vychladnutí jsem hladově spolkl žlutou lžíci vajec. Z jazyka na patro a pak do hrdla se mi rozšířil pocit, jako bych spolkl tekutý oheň. Ten pak postupoval do jícnu a do žaludku. Zvlhly mi oči a začalo mi téct z nosu. Snažil jsem se polknout, ale nešlo to. Podíval jsem se na tmavého taxikáře s prasečími očky, pak na majitele restaurace a na letmý okamžik jsem si představil zločinné spolčení mezi nimi. Představil jsem si, jak policie po pár dnech najde v rýžovém poli mé otrávené, bolestí zkroucené tělo, zbavené všech identifikačních věcí, pasu, fotoaparátu a peněz.

Pak jsem zastřeným zrakem zahlédl Rodneyho hltajícího vejce, jako by to byla mléčná čokoláda. Možná že to, co jsem považoval za odvahu, bylo jen jeho skutečné zalíbení v této zemi a jejích zvycích.

Myslím, že jsem přišel na to, proč je skoro všechno jídlo v Indii tak nesnesitelně pálivé, protože bez ohledu na to, jak jsem byl vyhladovělý, pro mě toto jediné sousto bylo víc než dost. Najednou jsem už vůbec neměl hlad. Jen to už nebyl strach ze špinavého nádobí, co zabilo mou chuť jíst, protože jsem si spočítal, že pálivé rudé peklo, které Indové nazývají koření, by mohlo přežít jen pár bakterií. Vyrůstal jsem v jižní Louisianě, takže jsem často jedl kořeněná a pálivá jídla, ale indické koření je k nerozeznání od žhavého popela z lávy. Jedině Angličané mohli kolonizovat toto místo, pomyslel jsem si, protože jen oni, jako Rodney, na to mají žaludek.

Poblíž restaurace byly hordy malých dětí. Spousta z nich trpěla deformitami jako částečná nebo úplná slepota či amputované končetiny. Taxikář mi řekl, že někteří rodiče takto schválně mrzačí vlastní děti, aby víc vyžebraly.

Jak jsme pokračovali dál, zjistil jsem, že chudoba z Dillí je i v ostatních částech země. Míjeli jsme mnoho osad, hemžících se kostnatými lidmi v hadrech. Děti všude hladověly. Jejich těla pokrývaly strašlivé otevřené boláky a na hnisajících ranách hodovaly roje much.

Pravděpodobným prvním impulsem jakéhokoliv západňáka, který pozná stav Indie, je poslat peníze a jídlo. Jenže posláním takové pomoci utrpení jen zvětšuje. Důvod, proč tolik Indů hladoví, je jejich chronicky vysoká porodnost, kombinovaná s nízkými schopnostmi. Výsledné přelidnění předčí schopnost lidí se uživit. Pokud nebude dárcovská pomoc absolutně garantována populační kontrolou, vyšší množství potravin prostě vyvolá další rozmnožení populace a v konečném důsledku znásobení problému. Navzdory této zcela evidentní skutečnosti západní národy do Indie pumpují nekonečné dodávky potravin a léků. Cílem této podpory, když byla na začátku století zahájena, bylo pomoci tisícům hladovějících. Paradoxně díky naší štědrosti dnes můžeme říct, že v Indii hladoví desítky milionů. Propadlé tváře podvyživených, nemocných a zmrzačených dětí po celé zemi jsou výsledkem nemístné humanity, která jenom zvýšila lidské utrpení a smrt.

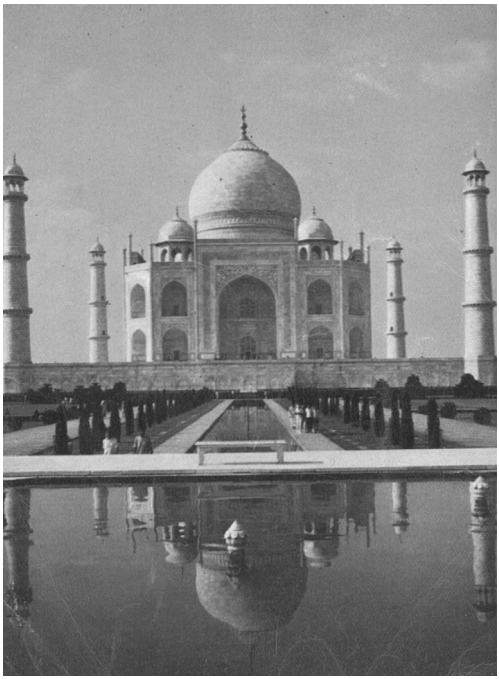
Další zastávkou na naší cestě do Tádž Mahálu byl malý bazar u cesty. Taxikář se zřejmě dohodl s pár prodavači keramiky a kůží, že mu bude vozit turisty. Byli zde i fakíři, krotitelé hadů a cvičitelé zvířat. Jeden Ind v turbanu měl to, co nazýval „tancující medvěd“. Medvěd měl kolem krku omotaný opotřebovaný kožený řemen, který ho škrtil a dusil. Panovalo žhnoucí vedro a hustý kožich tohoto nebohého zvířete přispíval k hrozným kožním infekcím, pokrývajícím jeho tělo a způsobujícím na rozsáhlých plochách těla odsrstění.

Medvěd byl tak vyzáblý, že měl až děsivý vzhled, a když se postavil a předvedl svůj mučivý tanec, připomínal člověka. Když ho trenér šlehal tvrdou rákoskou, zvíře zvedlo tlapy nad hlavu, aby se chránilo před údery. Zbarvily mu je pramínky krve.

Prodral jsem se davem se zaťatými pěstmi. Bylo by snadné vytrhnout tomuto mrňavému mučiteli jeho tyč a dát mu pocítit bolest, kterou způsoboval nebohému medvědovi. Ještě jednu ránu a skočím po něm, pomyslel jsem si. Vtom jsem ucítil trhnutí za rameno a uslyšel klidný, rozvážný hlas Angličana, který mi šeptal, že se cítí přesně jako já, ale pak se mi podíval přímo do očí a řekl: „Co chceš dělat, Davide – jít do války proti celému indickému národu?“

Odvlekl jsem se zpět do taxíku, přemýšleje, kolikrát v životě člověk musí odvrátit zrak, když si spravedlnost žádá činy. Bez ohledu na obrovskou lítost, kterou cítím k indickému národu, je pravda, že každý národ sám nese konečnou zodpovědnost za své podmínky i celkové zdraví a prosperitu. Po pohledu na ubohé, týrané zvíře, které nad svým osudem nemělo žádnou moc, mě přepadla hluboká sklíčenost.

Po obou stranách silnice do Agry byl dobytek – tisíce kusů. Řidič nám vysvětlil, že je posvátný. Když nám vyprávěl o náboženské posvátnosti a ochraně, uvažoval jsem, jak velký dobytkářský průmysl by tato zem mohla mít. Později jsem v obchodech v Agře viděl potkany a ptáky, poskakující kolem popelnic, aniž by jim majitelé obchodů nebo vyzáblí zákazníci věnovali jediný pohled. V některých oblastech Indie jsou posvátné nejen krávy, ale i potkani.

Agra a Dillí jsou mnohem čistší (podle indických standardů) než ostatní velká města jako Kalkata a Bombaj. V severní Indii jsou lidé vyšší, mají světlejší pleť a jsou mnohem statnější než lidé z horkých pobřežních oblastí. Občas jsem narazil na domorodého Inda, kterého by člověk snadno mohl považovat za Jihoevropana – nebo snad louisianského kreola.[971]

Jak jsme se blížili k Tádž Mahálu, zmocnilo se mě napětí a rozechvění jako od studeného větříku, foukajícího na mé zpocené tělo. Otec mi ho mnohokrát popisoval a já léta dychtil ho vidět. Když jsme prošli skrz stínící oblouky ostatních budov, modrobílou oblohu ozářilo jasné světlo. Pak se před námi objevil sám velký chrám, zářící, bílý a ve slunečním svitu velkolepý. Vykročil jsem ze špinavé, hnijící a úpadkové Indie do dřívější éry krásy, pořádku a velkého umění.

Sedli jsme si s Rodneym na okraj bazénu, odrážejícího vše jako zrcadlo, abychom se osvěžili a odpočinuli si. Tiše jsme relaxovali a dívali se do vody. Pozorovali jsme odraz této velké stavby, ohromeni její krásou, a pak na samotnou stavbu. Rodney a já jsme obvykle byli výřeční, ale teď jsme seděli mlčky a bez hnutí. Když Rodney konečně promluvil, jeho šepot vyjadřoval úctu nádheře Tádž Mahálu. Pak jsem se pomalu začal vracet do reality. Věděl jsem, že většina moderních

[971] V Louisianě jsou jako kreolové označováni lidé s francouzskými a španělskými předky.

indických návštěvníků, kteří jsou kolem mě, je jen slabým odrazem mužů a žen, kteří tudy kráčeli před staletími. Chrám – vlastně památník, postavený mužem pro svou zemřelou ženu – byl postaven jako muslimský chrám dávno po rozkvětu árijské civilizace, ale obsahuje velkou architektonickou a uměleckou kvalitu dřívější éry. Jak jsem se přibližoval k chrámu, přemýšlel jsem, jak ho uchopit jako metaforu k oslavě památky lidí, kteří dali světu takovou krásu. Při pohledu na stavbu v ostrém odpoledním slunci mě napadlo, že kopule s rysy jako sluncem vybělená kost připomíná obrovskou lebku. Chrám mohl představovat duchovní lebku árijských lidí, pomyslel jsem si – takovou, v níž kdysi přebývalo talentované a disciplinované myšlení, ale která dnes slouží jen jako velkolepý náhrobek mrtvé kultury a genetického bohatství, zdegenerovaného za hranici možného vykoupení.

Na dlouhé cestě zpět do Dillí Rodney spal, zatímco já si opřel hlavu o rám dveří a sledoval prašnou krajinu, přičemž jsem pohledy a zvuky vnímal tak nonšalantně, jako bych tudy jel už tisíckrát. Polospícího Rodneyho jsem vysadil po vzájemném vyměnění adres, ale na cestách jsem jeho adresu nějak ztratil a už jsem ho nikdy neviděl, ani o něm neslyšel. Když jsem se vrátil do YMCA, vyzul jsem si boty, schoulil se na zatuchlé posteli a usnul s foťákem kolem krku.

Druhý den jsem se rozhodl prozkoumat některé další chrámy, lemující krajinu. Najal jsem taxík a za chvíli uviděl vhodný cíl. Vyrazil jsem pěšky po suché travnaté ploše k velké stavbě v dálce. Pár set metrů od dlážděné cesty jsem doslova klopýtal po jiné cestě. Byla mimořádně stará a pod vegetací a nánosy byla vidět jen zčásti. Byla to úžasná cesta z kamenů, vytesaných do dokonalých bloků, ležících na štěrkovém podkladu. Byla hladká jako biliárový stůl a kdyby se posekal plevel mezi štěrbinami kamenů, dala by se pořád používat.

Jak jsem kráčel po této starobylé cestě přes trsy uschlého plevele k chrámu, zhodnotil jsem si vše, co jsem o Indii četl a co jsem přímo viděl. Vzpomněl jsem si na fakt, že nejvyšší kasty jsou ty s nejsvětlejší kůží, že Inda nic neurazí víc, než když ho někdo nazve „černý“, a že „varna“ (*kasta*) je indické slovo pro barvu. Původní jazyk starobylých árijských dobyvatelů, sanskrt, je prastarý indoevropský jazyk s přímými vazbami na skoro všechny evropské jazyky. Starověká sanskrtská literatura dokonce obsahuje popisy árijských vůdců jako světlookých a světlovlasých. Jak jsem se blížil k chrámu, přemýšlel jsem o někdejší nádheře i úděsné bídě dnešní Indie, jejíž svědkem jsem od svého příjezdu byl.

Zjistil jsem, že se kopule chrámu už částečně rozpadla. Zůstaly stát jen dvě stěny. Z větší blízkosti jsem ve zdivu viděl tisíce důlků. V každém z nich býval drahokam, ale ty byly už dávno vylámány a dočista odstraněny. Říkal jsem si, jestli všechny monumenty v Evropě a Americe čeká stejný osud.

V rohu chrámu, na částečně stíněné straně, jsem uviděl něco, co v mé paměti zůstane nadosmrti. Ve stínu sedělo malé, hnědé, míšenecké indické děvčátko. Bylo totálně vychrtlé a připomínalo ohavnou loutku s tím rozdílem, že se slabě hýbalo, a jeho kosti a kůže nabízely strašlivý pohled. Byla tak podvyživená, že se jí správně nevyvinula tvář, ale měla obrovské oči, které byly svým způsobem krásné. Na jedné tváři měla bolák velikosti čtvrťáku. Další boláky pokrývaly její ruce, hruď a nohy. Každý z nich pokrývaly tucty much, radujících se z hostiny na jejím mase. Občas se po nich křehkou rukou ohnala, ale vždy se zase vrátily. Jakmile ruku položila, mouchy přilétaly zpět stejně nevyhnutelně, jako magnet přitahuje kovové piliny. Dítě ke mně natáhlo ruku, abych mu dal pár rupií. Ponořil jsem ruku hluboko do kapsy, vyndal všechny indické mince, co jsem měl a opatrně jí je vysypal do tmavé, kostnaté ruky. Obrátil jsem se a klopýtal zpět na horké indické slunce s očima zalitýma slzami.

Na cestě do pokoje jsem přemýšlel nad tím, zda za pár staletí nebude nějaký můj poločerný potomek sedět v rozvalinách naší civilizace, odhánět mouchy a čekat na smrt. Náš národ je každý den o něco tmavší kvůli lavinovité imigraci barevných, jejich vysoké porodnosti a rostoucímu počtu rasově smíšených manželství – a s každým dalším dnem vidíme, jak kvalita našich životů upadá. Kriminalita je na maximu, šíří se užívání drog, kvalita vzdělání upadá a americké životní standardy trpí. Existují lidé, kteří zesměšňují zdravé rasové hodnoty našich předků a nahrazují je pseudovědeckým rovnostářstvím. Zrada našeho dědictví bují a korupce rozežírá ta nejvyšší místa.

Všechno, co drží naší společnost nad vodou, je malý počet vědců a techniků (převážně bělochů), kteří vytváří technologická kouzla, zmírňující dopad ekonomického úpadku, způsobeného nižší individuální produktivitou a závislostí stále větší spodní třídy na sociálních podporách. Stále přetíženější bílá střední třída zatím drží kola v pohybu (a daně plynoucí do sociálního systému) – ovšem s klesající efektivitou.

K potlesku médií pomalu nahrazují bráhmany Ameriky a celého západního světa páriové – nedotknutelní. Příšerně kostnatá dívka v prorocké scenérii indického chrámu představovala můj letmý náhled

do budoucnosti západního světa. Pokud se máme této pochmurné budoucnosti vyhnout, bude nutné, aby každý člověk, chápající rasovou pravdu, jednal s rozhodností a vědomím naléhavosti.

Indie, stejně jako většina zemí Třetího světa, už překročila bod, odkud není návratu. Nedokáže se nakrmit nebo se o sebe jakkoliv adekvátně postarat, a to ani s opakovanými injekcemi západního kapitálu, pomoci a technologií. Obrovská populace dnešní Indie nedokáže udržet kulturní a ekonomickou úroveň, kterou v minulosti vytvořila její vysoká kasta.

Pro Ameriku a Západ však ještě není pozdě. Bez ohledu na to, jak temný se náš osud může zdát, je mezi našimi lidmi dostatečné genetické bohatství k vytvoření cesty ke hvězdám. Ti, kdo znají rasovou pravdu, často omlouvají svou nečinnost pesimismem. Tvrzení, že „bitva je už prohraná“, je často jen výmluva ze zbabělosti. Když jsem se podíval do zoufalé tváře malého indického děvčátka, smyslem mého života se stal boj za přežití a evoluční pokrok naší rasy a věděl jsem přesně, co musím dělat. Pro mou zodpovědnost a čest se vyhlídky na vítězství nebo porážku staly nepodstatnými. Rozhodl jsem se žít svůj život v původním významu slova árijec, jako vznešený život zasvěcený svému lidu. Od té chvíle jsem žil ve službě své rasy a prométheovského úkolu před sebou. Rozhodl jsem se, že můj život bude o probuzení árijce v každém člověku evropského původu.

Když se tímto bojem cítím unavený a je špiněn můj charakter nebo napadán můj osobní život, je tu vyzáblá tvář té dívenky, která mě straší a žene dopředu. Když je ohrožena má osobní bezpečnost nebo bezpečnost mých blízkých, je tady její prosebná tvář, která mi tím nejnázornějším způsobem připomíná, co by porážka znamenala pro naše potomky. Naučil jsem se, že mám zodpovědnost udělat pro přežití svého dědictví vše, co můžu. V krizi, které naší rasa dnes čelí, musí každý, kdo zná pravdu, nést stejnou osobní zodpovědnost a zároveň pochopit, že lze snést jakékoliv osobní nebezpečí nebo utrpení, když je v sázce osud celé naší rasy. Altruismus pomohl z nesnází našim předkům v zatěžkávací zkoušce doby ledové v prehistorické Evropě a my, stojící na pokraji zaplavení masami Třetího světa, musíme vycházet z této geneticky vštípené vlastnosti.

Rasové ideály, kterým jsem věřil před cestou do Indie, byly abstraktní koncepty a principy. Ve chvíli, kdy jsem v rozvalinách uviděl vyzáblé dítě, se všechny mé ideály dramaticky přetransformovaly v realitu z masa a krve. S konečnou platností jsem si uvědomil, že se mé poslání liší od atletického souboje, obchodní soutěže, vítězství

ve volbách, nebo dokonce boje za důležitý vědecký objev. Není to o pravdivých nebo nepravdivých názorech, ale o samotné podstatě života – přírodních zákonech, poskytujících mu charakter, krásu a smysl. Spatření dítěte v chrámu změnilo intelektuální závazek ve svatou povinnost.

Na mysl přichází pasáž z Bhagavady Gity:[972]

Jako beroucí ohled na povinnosti ke své kastě,
neměl bys ses chvět.
Protože pro bojovníka neexistuje nic lepšího
než boj vyžadovaný povinností. (kapitola 2, verš 30)

Ten den jsem si před ruinami chrámu na horkém indickém slunci uvědomil, že si musím osvojit ducha árijského válečníka, který pochopil, že nynější boj naší rasy přesahuje staletí. Sobecké zájmy se staly triviálními a můj život se stal příčinou, takovou příčinou, o níž jsem věděl, že ji nesmím opustit.

Během let hlubokého žalu a těžkostí, fyzického vyčerpání a osobního očerňování – ale i v radostných chvílích úspěchů a uznání – mé srdce zůstalo věrné. Oheň, který ve mně v Indii vzplál onoho horkého srpnového dne roku 1971, je stále horký a nezničitelný.

Právě tady jsem si uvědomil, kdo jsem. Jsem árijec – slovo, které se vyvíjelo staletí na označení těch lidí z naší rasy, kteří jsou rasově uvědomělí a věrní. Pochází ze všech různých národů naší rasy, ať to jsou Angličané nebo Irové, Němci nebo Holanďané, Francouzi nebo Španělé, Rusové nebo Řekové, Skandinávci nebo Italové – každý evropský národ, který pochází z domoviny našich předků od Kavkazu po Atlantik – všichni spojení v boji za naše pokračující dědictví, svobodu a existenci.

Než jsem viděl to malé míšenecké děvčátko v rozvalinách, byl jsem rasově uvědomělý běloch. Potom jsem byl běloch naprosto oddaný záchraně a evolučnímu pokroku našich lidí. Nejenže jsem se probudil ohledně rasových pravd, probudil jsem se ohledně posvátného cíle všech těch, kdo přišli před námi a těch, kteří nás budou následovat v nezlomné spirále směrem ke hvězdám. Stal jsem se árijcem.

[972] The Bhagavad Gita (1984). Translated by Winthrop Sargeant. Albany, NY: State University of New York Press.

KAPITOLA 30: CHUŤ IZRAELE

Nikdy jsem se nezabýval negativy. Pokud si vzpomínám, život pro mě byl o možnostech úspěchu, ne o příležitostech k neúspěchu. Chtěl jsem se učit, něco dokázat, být respektován. Možná, že můj pozitivní postoj už do raného věku byl obranným mechanismem před bolestnými potížemi mé matky, nebo jsem to prostě měl vrozené v genech jako světle zelenou barvu očí. Nikdy jsem neplýtval časem na sebeanalyzování. Proč jsem takový, jaký jsem – to je méně důležité než to, zda jsou mé ideály správné a mé chování čestné. Častokrát jsem se nechoval podle vlastních standardů. A když neuspěji, jsem na sebe tvrdší, než by mohl být jakýkoliv můj kritik.

Když mi bylo 21, měl jsem nebezpečnou kombinaci naivity a pozitivního postoje. Ačkoliv jsem dokázal zdatně diskutovat o mnoha aspektech vědy, náboženství, filozofie a politiky, zdálo se, že jsem často zapomínal na reálná nebezpečí. Život byl podle mě jednoduchý jako historický román nebo dobrý film. Zdálo se, že život nemá spoustu rušivých detailů, jen dostatečně silné odhodlání. Upřímně jsem věřil, že ve světě právo a spravedlnost nakonec nějak zvítězí – nezávisle na fyzickém světě. Otec mi opakoval, že se všechno v dobré obrátí, což dokládal příklady z vlastního života a kariéry.

Zřejmě největší chybou idealistů a chronicky pozitivních lidí je fakt, že se jen zřídka dívají, co by se mohlo stát špatně. Místo toho se zaměřují na to, co chtějí, aby proběhlo dobře. Takové uvažování je dobré při přípravě na golfový úder, ale špatné v šachu nebo válce. Moje myšlení ve stylu „plnou parou vpřed“ mě roku 1971 málem stálo svobodu a pravděpodobně jsem neměl daleko do ztráty života.

Když jsem byl v Laosu, pečlivě jsem si plánoval návrat domů. Byl jsem celý žhavý vidět Barmu, Indii, Pákistán, Izrael, Istanbul, Řecko, Řím, Mnichov a Londýn. V Evropě jsem měl naplánované schůzky s pravicovými vůdci v Řecku, Římě, Německu a Anglii. Pro své evropské kontakty jsem měl plný kufr napěchovaný knihami a literaturou o rasové a židovské otázce. Také jsem měl tucty novin a letáků, které jsem napsal o rase a židovské nadvládě. A aby byla má směsice „rasistických“ věcí kompletní, měl jsem desítky mosazných svastik, které jsem zakoupil v Indii.

V Indii je svastika nejběžnější symbol. Je na autech, lodích, vládních budovách, bicyklech a na všem, co si jen člověk dokáže představit. Tento starověký symbol indoevropské rasy si lze koupit v obchodech

a stáncích po celé zemi. Koupil jsem plnou hrst vyřezávaných a rytých svastik po pár centech za kus s domněním, že by to mohly být dobré dárky pro evropské rasové idealisty, s nimiž jsem se měl sejít. Během dlouhého letu z Pákistánu do Izraele mi začalo svítat, jak těžké a hloupé chyby jsem se dopustil. Měl jsem namířeno do Izraele, do nejzabezpečenějšího letiště na světě v Tel Avivu, a má zavazadla byla plná svastik a „antisemitské" literatury!

Roky jsem si byl vědom útlaku, mučení a teroru Izraele vůči Palestincům a jejich sympatizantům. Američtí turisté, kteří udělali tu chybu, že měli doma palestinské přátele nebo příbuzné, byli za turistické focení v Izraeli zatčeni jako špioni. Znal jsem historii izraelského zacházení s jeho nepřáteli a věděl, že se v *Daily Telegraph* psalo, jak vůči svým politickým vězňům často používá mučení. Rovněž jsem věděl, že Anti-Defamation League má rozsáhlé údaje o protisionistických aktivitách ve Spojených státech, a že se o tyto informace dělí s Mossadem. Od svého rasového probuzení jsem také věděl, že antisemitismus je v Izraeli vážný zločin. A tomuto nebezpečí jsem se v podstatě vystavil já sám.

Závažnost situace jsem si uvědomil, až když jsem si během letu z Pákistánu dával jídlo. Zbytek noci jsem strávil v tryznivé nervozitě. Nemohl jsem dojíst a nemohl jsem spát. Četba cestopisu se za dané situace ukázala jako nemožná. Život se přede mnou mihl jako staré Edisonovy filmové obrázky – roztroušený, s plně barevnými zpravodajskými popisy mého blížícího se tragického osudu v Izraeli. Čím déle jsem nespal, tím složitěji mi představivost vykreslovala obrázky vlastní smrti.

Pohlcovaly mě články, které jsem četl v britském tisku, hlavně *Daily Telegraphu*, o mučení tisíců Palestinců Mossadem. Za bdělého snění jsem viděl agenty s hadíma očima, přidělávající mi na prsty u rukou i nohou elektrody. Cítil jsem teplo z nahoře svítící hliníkové lampy, vrhající na jejich tváře tmavé stíny, díky čemuž jejich oči vypadaly ještě temnější a zlověstnější. Viděl jsem vize svého mrtvého těla, pohozeného v prachu u silnice v poušti, a jak můj otec čte Mossadem napsaný telegram, v němž se s lítostí oznamuje, že se jeho syn stal obětí arabských teroristů a že se vyřizuje odeslání těla zpět domů.

Paní, dovážející textil, která letěla do Izraele z Pákistánu, mi řekla, že od nedávného útoku na letiště Lod ze strany teroristické Japonské rudé armády jsou všichni přilétající pasažéři a jejich zavazadla důkladně kontrolováni.

Po této špatné zprávě jsem napsal krátký, ale melodramatický dopis Chloê a rodičům, v němž jsem je ujistil o mé lásce k nim a boji za bělošskou věc. Proklínal jsem svou hloupost a vysvětloval jim, co se mi může stát. Napsal jsem, že jim hned po příletu do Izraele zavolám a pokud se neozvu před doručením tohoto dopisu, jsem pravděpodobně v izraelské vazbě nebo mrtvý. Na obálku jsem napsal jméno a zpáteční adresu jednoho přítele a dal dopis pro rodiče a Chloê jednomu pasažérovi z malého městečka v Georgii. Ten čekal na přípoj do New Yorku a pak domů. Jelikož jsem se domníval, že by tato slova mohla být má poslední, vyčaroval jsem tolik poezie, kolik jsem byl schopen dát dohromady.

Vidím poslední oranžové proužky slunce, ustupujícího temnotě pouštních království pode mnou, a vím, že až toto letadlo přistane, mé slunce možná zhasne také. Pokud toto čtete po mém telefonátu, zasmějete se nad úzkostnými chvílemi, které s vámi v těchto slovech sdílím, ale pokud tato slova čtete, aniž byste mě předtím slyšeli, pak budete plni úzkosti kvůli strachu o mě pro mou vlastní hloupost.

... Pokud mě izraelská vláda zadržuje, kontaktujte okamžitě americké ministerstvo zahraničí. Potřebují vědět, že víte, že mě mají – abych neměl žádnou nepředvídatelnou nehodu, hozenou na „palestinské teroristy".

... Vím, že vám můj rasový aktivismus způsobil spoustu starostí a zklamání, ale věřím, že kdybyste měli informace, které jsem získal já, jednali byste podobně. Možná, že mezi hrdinstvím a pošetilostí existuje tenká hranice. Jsem si jistý, že jsem za touto hranicí spíš na straně bláznovství. Přesto jsem si stejně tak jistý, že ideály, kterým jsem oddán, jsou čestné, správné a důležité. Fakta a ideály, životně důležité pro přežití našeho dědictví, musí být ty nejdůležitější informace na světě, protože určují osud milionů a skutečně shrnují lidskou evoluci.

Pokud o mně už neuslyšíte, všechny pozdravujte a řekněte jim, že pokud si mě chtějí zapamatovat, nejlépe to udělají bojem za přežití našeho dědictví...

Posledním řádkem tohoto dopisu bych chtěl vyjádřit svou hlubokou a nekonečnou lásku vám oběma.

Nakonec jsem se za svítání donutil sníst snídani s tím, že by to mohlo být mé poslední pořádné jídlo – možná poslední jídlo vůbec.

Přišlo mi komické, že by jídlo z letadla mohlo být mé poslední, a nahlas jsem se tomu zasmál, čímž jsem si vysloužil nechápavé pohledy pasažérů kolem sebe.

Vystoupili jsme a šli po schodech dolů do terminálu, eskortováni policisty v hnědých khaki uniformách se samopaly Uzi. Když zajišťovali, aby se nikdo z pasažérů nepotuloval po rozjezdové dráze a nevyhnul se pasové kontrole, byli ostří a disciplinovaní.

Jak jsem čekal, až se má zavazadla vynoří zpoza gumového závěsu, slyšel jsem pár cestujících bavit se o tom, že přísná bezpečnost je zde kvůli masakru, ke kterému došlo na témže terminálu asi před rokem.

Vyhlížel jsem zavazadla a říkal si, jestli bych nemohl projít celnicí s menší taškou s oblečením a zmizet dřív, než objeví můj buřičský kufr. Ale viděl jsem, že než pustí cestující k celníkům a imigračním úředníkům, dávají bezpečnostní jednotky pasažéry a jejich zavazadla dohromady. Nedalo se to nijak obejít. Byl jsem tam zaklíněný jak prase na rožni.

Pak se ve mně ozvala má věčně pozitivní povaha a zoufale jsem doufal, že si kontrola nevšimne názvů knih a tvaru mosazných tretek. Jak jsem však procházel dvojitými dveřmi do velké místnosti, uviděl jsem něco, co mě zchladilo. Když jsem spatřil dokořán otevřené kufry seřazené na dlouhých dřevěných stolech, na hrudi mi naskočila husí kůže. Izraelští celníci zkoumali jednu věc po druhé, včetně samotných zavazadel, a pak vše zase rychle házeli zpátky. Někdy, když se jim nepodařilo věci namačkat zpátky do kufru, část věcí jednoduše nasypali do plastikových pytlů a ty předali ohromeným cestujícím. Řada cestujících se už seřadila před závěsem, za nímž postupně mizeli, aby se úplně svlékli.

Zavřel jsem oči a potichu se modlil. Nakonec jsem se rozhodl, že pokud má můj život teď skončit, budu tomu čelit způsobem hodným mých předků. Zmocnil se mě zvláštní klid. Byl jsem připraven čelit čemukoliv, co mi Bůh přichystá. Vzpřímil jsem hlavu a podíval se přímo do očí izraelského agenta. Tep se mi nezrychlil, ale zpomalil. Pomalu jsem položil pas na stůl. Agent ho otevřel, letmo se podíval na fotografii a beze slova mi pokynul, abych prošel kontrolním stanovištěm. Vzal jsem zavazadla a uháněl na hlavní terminál, že jsem sotva popadal dech. Srdce mi divoce bušilo a chvěly se mi prsty. Stěží schopen potlačit výkřiky radosti jsem se 40kilovými kufry prakticky protančil halu, hledíc dveřmi ven na modré nebe a svobodu.

Ptal jsem se sám sebe, co se stalo. Pak mi najednou došlo, že protože jsem pracoval pro americké ministerstvo zahraničí v americké

jazykové škole v Laosu, mám místo běžného zeleného pasu červený pas zaměstnance vlády. Zacházeli se mnou jako s diplomatem. Do té doby jsem si neuvědomil, že mě můj pas chrání před jakoukoliv celní prohlídkou. Děkoval jsem Bohu, že mě v Izraeli zachránil před mou vlastní hloupostí.

Do Tel Avivu jsem přiletěl na židovský Nový rok a část letiště byla zavřená. Pro taxikáře, který se mi vnucoval, jsem musel vypadat jako snadná kořist. Studentské finance mi dovolovaly jen autobus, tak jsem se ho zeptal, kde je zastávka. Taxikář protestoval, že kvůli židovskému svátku autobusy nejezdí. Když jsem mu řekl, že ani tak taxíkem nepojedu, začal na mě tlačit. „Řekl jsem vám, že autobusy nejezdí. Nevěříte mi? Myslíte si, že vám lžu? Pojďte," naléhal. „Vezmu vás do města jen za 20 dolarů."

Místo abych mu prostě řekl, že má pravdu, že mu nevěřím, vymyslel jsem si chabou výmluvu, že zavolám kamarádovi, aby mě vyzvedl. O pár východových dveří a pár set metrů dál koridorem byly dveře s hebrejským a anglickým nápisem „přeprava". U obrubníku stál prakticky nový autobus Mercedes Benz s nápisem Tel Aviv za předním oknem. Cesta mě stála dva dolary.

Od cesty autobusem do Tel Avivu až do odletu z Izraele jsem si všímal, že je v zemi jen málo těžkého průmyslu. Viděl jsem nespočet malých židovských obchodů, ale většina z nich měla obrovské procento zboží zahraničního původu, až na řadu palestinských řemeslných výrobků.

Četl jsem toho hodně o systému kolektivního hospodářství, kibucech. Americká média jsou plná příběhů, jak tento systém změnil poušť v oázu, ale zdálo se, že mají málo co společné s realitou. Izrael vypěstuje velký počet citrusů, ale mediální obrázek kibuců má do pravdy daleko. Organizovaným turistickým výletům jsem se obvykle vyhýbal, ale tentokrát jsem si jeden do kibuců zaplatil. První věc, které jsem si všiml v hlavní budově, byl velký obraz Karla Marxe. V další místnosti byl portrét Lva Trockého.

Součástí zájezdu byla návštěva kuchyně, kterou jsem si prohlédl. Otevřel jsem skříň s jídlem a k mému překvapení tam byly americké potraviny, včetně police plné Campbellových kuřecích nudlových polévek. Prohlédli jsme si židovská obydlí, zařízená stejně luxusně, jako některé americké přepychové byty. Ve středu v 10 hodin bylo komunitní centrum přeplněné dospělými. Na poli nám představili židovského předáka, dohlížejícího na asi dvacet dělníků. Všichni byli Palestinci.

Jedno ráno jsem se vzbudil před svítáním a šel na pláž v Tel Avivu. Překvapilo mě, kolik Židů tu cvičilo a běhalo. Fyzické zdraví a kondice jsou jednou z věcí, které Izrael učí své obyvatele. To ráno jsem měl na pláži dlouhý rozhovor s židovskou lékařkou, která přiletěla na návštěvu z Atlanty. Byla vychována velmi liberálně a byla proti izraelské politice vůči Palestincům. Dlouze hovořila o přísné segregaci v zemi. Židé mají výlučně židovské, státem financované školy, čtvrti a osady. Opakovala to, co jsem už věděl, ale bylo zajímavé slyšet to od Židovky. Vláda neuznává manželství mezi Židy a Nežidy. Imigrace je povolena Židům, žijícím kdekoliv na světě (Židům podle původu – ne bezpodmínečně podle víry, protože mnoho židovských obyvatel jsou ateisti), zatímco statisíce Palestinců, kteří se zde narodili, se nesmí vrátit. Palestincům jsou občanství a s tím související práva přiznávána jen výjimečně, a mohou být bez obvinění zatčeni a vězněni na neomezenou dobu.

Vláda je teokratická. Do každého aspektu izraelského života vštěpuje silný nábožensko-etnicko-národnostní patriotismus. Hodně se zdůrazňuje „pouto k zemi“. Vojenský a společenský pořádek reprezentuje všeobecná vojenská služba. Zemi vede zajímavý mix kapitalismu a socialismu, spojený s intenzivním nacionalismem. Koncentrační tábory a věznice jsou plné, většinou Palestinců, a existuje nespočet zákonů, podporujících židovskou nadřazenost ve všech společenských vrstvách, včetně médií, majících přísné zákony na zachování židovského vlastnictví. Izrael má spoustu podobných zákonů, připomínajících Norimberské zákony, ale americká média, ovládaná sionisty, by takovým přirovnáním byla zděšena.

Před návštěvou Izraele jsem si myslel, že nacismus skončil v roce 1945. Ale během návštěvy v roce 1971 jsem viděl, že žije a prosperuje v ulicích Tel Avivu, ve školních třídách v Haifě, v kibucech na výšinách, v armádě i imigrační politice.

Jak dny plynuly, začal jsem opět hodnotit a přesně definovat srovnání Izraele s nacistickým Německem. Skoro se mi zdá, že celý mýtus národa je jedna velká divadelní hra, placená z peněz Ameriky, Německa a celého světa. Izrael není organický, ale umělý stát s minimální produkcí a s velkou částí státního rozpočtu, přicházející zvenčí. Jeho ekonomickou prosperitu a vojenskou obranu mu poskytují ostatní státy. Žádný další takový národ na světě neexistuje.

Izraelské formy rasismu jsou dokonce zdeformováním rasově idealistických filozofů Evropy, protože rasismus Izraele má v podstatě utlačovatelskou povahu: přesně takovou, z jaké americké média

obviňují bělochy, a ve skutečnosti je spíš doktrínou nadřazenosti než separace. Zatímco většina bělochů se chce separovat od barevných, sionistický rasismus je založen na vykořisťování ostatních ras, které jsou po ruce. Zatímco rasově uvědomělí běloši jsou motivováni láskou ke svému dědictví, sionisté jsou psychologicky ovládáni křivdami, reálnými i smyšlenými, které se jim udály. Věnují mnohem víc nenávisti těm, které považují za své pronásledovatele, než lásce k vlastnímu druhu a jeho výtvorům. Žádný národ na Zemi si nevytvořil takový vše stravující kult vlastního pronásledování.

V Jeruzalému jsem se snažil mluvit s mnoha palestinskými obchodníky o jejich situaci v Izraeli, ale byli podezíraví ohledně důvodů, proč o tom chci mluvit a často se zdráhali rozpovídat. Je pro ně těžké věřit komukoliv se severoevropským vzhledem, protože někteří Židé tak vypadají také. Jejich strach z Mossadu a dalších policejních i armádních zpravodajských složek byl všudypřítomný, takže se mnou o hrozných stránkách sionistického režimu mluvili jen někteří. Potkal jsem Palestince, kteří byli vězněni, mučeni a zneužíváni. Někteří přišli o všechen majetek; jiní přišli o domovy a pozemky prostě jen proto, že jejich syn nebo dcera byli obviněni z antisionismu.

Jeden mladý vysokoškolák jménem Rahid, studující v Americe a momentálně na návštěvě u rodičů, se se mnou dlouze bavil o arabsko-izraelském konfliktu, zatímco jsme pili kávu silnou a hustou jako bláto. Vyprávěl, jak byla většina jeho širší rodiny nucena v roce 1948 opustit své domovy a půdu. Mnoho jeho bratranců, tetiček, strýčků, neteří a synovců nemůže ani navštívit zemi, kde jejich předci žili 4 000 let – předtím, než tam přišli první starověcí bibličtí Izraelité. Od našeho stolu před kavárnou jsme viděli, jak na ulicích hlídkují vojáci vyzbrojení samopaly Uzi a – což bylo z Rahidova pohledu ještě horší – obyčejní Izraelci, nosící poloautomatické zbraně, zatímco většina Palestinců má zakázáno vlastnit byť jen pistoli. Řekl mi: „My to nenazýváme Izrael. Je to okupovaná Palestina."

Během svého pobytu jsem se bavil i se Židy a otevřeně s nimi debatoval o některých problémech. Byl jsem opatrný a nepolemizoval s nimi, jen se ptal. Připojil jsem se k typické turistické skupince poblíž Skalního dómu a překvapilo mě, když jsem slyšel, jak izraelský průvodce vykládá vtipy o Palestincích, přirovnávající je k imbecilům a zvířatům.

U Skalního dómu v Jeruzalému

Čtyřiadvacet hodin před plánovaným odletem ze země jsem se vrátil do hotelu po jednom z výletů po Jeruzalému a recepční (s nímž jsem se spřátelil) mi řekl, že ten den přišli imigrační úředníci a ptali se na mě. Pustil je do mého pokoje, kde byli asi půl hodiny. Místnost se zdála nedotčená, ale když jsem otevřel největší kufr, všiml jsem si, že navrchu nebyla kniha *Zánik západu, díl 1* od Oswalda Spenglera, která tam měla být. Věděl jsem, že kniha na vrchu byl Spengler, protože jsem ji četl a pak v Dillí uložil navrch jako poslední. Cítil jsem ulehčení, že už zítra odlétám, ale bylo mi divné, proč mě nezatkli, když u mě evidentně našli tyto buřičské knihy. Je možné, aby dostali od Mossadu a Anti-Defamation League zprávu o mém „antisemitském" kádrovém profilu?

Tu noc jsem měl neklidné spaní a druhý den ráno jsem měl pocit, že něco prostě není v pořádku. Když jsem šel na pláž, stále jsem se za sebou otáčel. *Možná mě sledují*, říkal jsem si. Vzpomněl jsem si na pořekadlo „nejsem paranoidní, ale to neznamená, že po mně nejdou" a usmál jsem se. Rozhodl jsem se užívat si procházku a nezaobírat se obavami. Za pár hodin jsem nervózně usedal na let do Istanbulu s El Al, izraelskou aerolinkou, a když letadlo vystoupalo nad Středozemní moře, hluboce jsem si oddechl. Dal jsem si kuřecí salát a v půli cesty nad Egejským mořem usnul. Do hotelového pokoje v Istanbulu jsem dorazil asi ve 23 hodin a zjistil, že hotelová restaurace je

zavřená. Na baru jsem si koupil perlivou vodu, vyšel do patra a svalil se na zprohýbanou starou postel. Na ráno jsem měl naplánovanou obhlídku historického Bosporu a jak jsem byl vzrušený plánováním trasy, nemohl jsem usnout.

Vzbudil jsem se v 5:30 s těžkou bolestí hlavy a rychle se osprchoval a oholil. Nechtěl jsem dovolit, aby mě bolest hlavy odradila od návštěvy historické hranice Evropy. Několik aspirinů na hlavu, čerstvý chléb, láhev vody a už jsem mířil na bosporský poloostrov. Po asi čtyřicetiminutové cestě autobusem jsem cítil, že mi je stále hůř. V podstatě jsem donutil řidiče odbočit na benzínku Esso a nechat mě vystoupit – tam jsem se přiřítil na záchod a zvracel. Bledý, vyčerpaný a s pocitem, jako by mi měla prasknout hlava, jsem ignoroval studentský rozpočet a prvním taxíkem vyrazil zpět do hotelu. Podařilo se mi dovolat na americké velvyslanectví a zeptat se, jestli je v Istanbulu nějaká americká nemocnice. Řekli mi, že nejlépe vybavená je v Athénách.

Teď už jsem věděl, že jsem vážně nemocný – životu nebezpečně nemocný. Uvažoval jsem o tom jít do nemocnice v Istanbulu, ale slyšel jsem, že jsou dost špatné. Ačkoliv jsem pochyboval, že to do Athén zvládnu, rozhodl jsem se to zkusit. Posbíral jsem své věci, mávl na taxikáře a řekl mu, ať mě odveze na letiště, jak nejrychleji může. Obával jsem se, že když letištní personál uvidí, že jsem nemocný, nedovolí mi nastoupit. Proto jsem si opláchl obličej a učesal vlasy, než jsem šel k přepážce a požádal je o změnu letenky na nejbližší let do Athén. Když letadlo pozdě odpoledne přistálo v Athénách, byl jsem na hranici deliria. Když jsem předkládal pas, přinutil jsem se tvářit, jako by mi nic nebylo. Dodnes se divím, jak jsem to zvládl přes celnici. Z letištní haly jsem se vypotácel na horké athénské slunce, zhroutil se na zadní sedadlo taxíku a řekl řidiči, aby mě odvezl do nemocnice amerického námořnictva.

Probral jsem se až po několika dnech. Na chvíli nic nedávalo smysl. *Co tu dělám – jsem živý nebo mrtvý?* Pak mi přišla pěkná americká sestřička změřit puls. Doktor mi řekl, že jsem do nemocnice přijel napůl v bezvědomí s horečkou přes 40 stupňů a tělem zamořeným jedy. Řekl, že jsem se stal obětí vzácné a často smrtelné otravy jídlem, kterou nazval „rafinovanou“. „Máte štěstí,“ řekl, „že jste přiletěl do Athén. Americká nemocnice má nejmodernější vybavení na analýzu jedů a protijedy.“ Kdybych zůstal v Istanbulu, měl bych podle něj ve svém stavu šanci na přežití jedna ku tisíci.

Jak jsem se zotavoval, přemýšlel jsem o faktu, že Anti-Defamation League má záznamy o mých protisionistických aktivitách ve Spojených státech a také je přímo propojená s Mossadem. Záznamy na letence si pár dní po mém příletu mohli porovnat s americkými záznamy, což nakonec vedlo agenty k návštěvě mého hotelového pokoje. Po potvrzení mé identity mohli snadno otrávit mé jídlo do letadla v očekávání, že o pár dní později zemřu v nějaké nemocnici v Istanbulu. Bylo by o jednoho nepřítele sionismu méně bez jakékoliv viny nebo dopadu na Izrael.

Neexistuje žádný důkaz, že se mě agenti sionismu pokusili zavraždit. Je samozřejmě možné, že jsem v letadle jen snědl zkažený kuřecí salát, protože jídlo v letadle může být pěkně mizerné. Avšak po zvážení všech okolností bylo mé podezření přirozené. Nicméně jsem svou naivitu přežil.

Rozhodl jsem se být do budoucna mnohem opatrnější. Jak jsem ležel v nemocniční posteli, obrátil jsem se v myšlenkách k tomu, co se nacházelo venku za oknem: krajině starodávného Řecka. Rozhodl jsem se, že tu po uzdravení strávím nějaký čas a vychutnám si jeho krásu se stejnou vděčností, s jakou jsem se poprvé nadechl po probuzení z horečky.

KAPITOLA 31:
ŘECKO: OSLAVA ŽIVOTA

Konečně svobodný v překrásném Řecku! Ráno po propuštění z athénské nemocnice jsem vyrazil podívat se na Parthenon. Slabý a dehydrovaný jsem se dovlekl na Akropolis, kopec pojmenovaný podle starověkých řeckých opevnění. Nahoře, kde jsem odpočíval naproti krásným sloupům Parthenonu a nakonec se natáhl na čtvercové bílé kameny mezi nimi, mě hřálo jasné zářijové slunce. Pilíře nahoře ohraničovaly nádhernou oblohu. K pojmenování tak jiskřivé modré by bylo potřeba vymyslet jméno pro novou barvu, protože slovo *modrá* k popsání její krásy nepostačuje. Starověké Řecko, o kterém jsem snil jako mladý, když jsem četl Homérovu *Odysseu* a *Iliadu*, plně ovládalo mou představivost. Opět mě začaly pohlcovat popisy řeckých autorů jako Herodot, Aristoteles, Euripides a samozřejmě Sokrates v pracích Platóna. Zdálo se mi, jako bych se vrátil o 2 500 let zpátky a po schodech každou chvíli vystoupá Sokrates, obklopen svými žáky.

Řecké mýty a báje mě plnily nadšením už jako malé dítě, dřív než jsem četl *Odysseu*. Později jsem četl historii Sparty a Athén; směsici historie a mýtu v příběhu o Heleně a Tróji; příběhy o pravděpodobně největším dobyvateli všech dob, Alexandrovi; a o odvaze Leónida a jeho sparťanských válečníků u Thermopyl. Ti všichni v těchto úžasných ruinách ožívali. Ta představa, že mnozí z oněch řeckých hrdinů seděli tady, kde jsem teď já! Je možné, že když poprvé uviděli toto místo, byla jejich srdce naplněna stejným respektem a úctou, jaké vyvolávalo ve mně? Možná leželi mezi těmito dórskými pilíři a hleděli vzhůru na egejské nebe se stejným uznáním, které jsem v této překrásné chvíli pociťoval já.

Díky blízkosti dotyku smrti ve mně vzrostla úcta i láska k životu, kterou Řecko podporovalo. V této zemi vzniku naší západní kultury jsem se cítil znovuzrozen. Řecká nespoutaná úcta k životu, o níž jsem četl, našla význam v mé vlastní vděčnosti, že jsem naživu. V průběhu několika posledních dní v nemocnici jsem četl jen řecká historická díla a literaturu všeobecně. Zdravotní sestřička mi ochotně přinesla asi deset paperbackových anglických překladů řeckých děl. Ta mě pohltila takovým způsobem, že ačkoliv jsem byl v Athénách nemocný a sám, nezmocnila se mě žádná melancholie. Slova, která jsem četl, mě uzdravovala stejně jako léky, co jsem bral.

Každý mladý Američan by měl cestovat po světě. Je potřeba nechat své vědomosti ožít v pocitech, chutích, vůních, pohledech a zvucích geografie a historie, o níž se učíte. Ani film z nějakého místa není totéž jako na něm být, protože film je jen nahrávka. Jedině skutečná přítomnost činí místo a jeho historii opravdu reálnými. Když je člověk fyzicky přítomen, stává se součástí reality víc než jen její pozorovatel. V mysli mladého člověka ožívají historická fakta. Rasově uvědomělým lidem dochází, že nejsou pouhými pozorovateli nebo oslavovateli svého dědictví – jsou to jeho účastníci, poslední článek v řetězu trvajícím staletí a generace. Nutí člověka uvědomit si hodnotu jeho dědictví i jeho posvátnou povinnost předat ho dál.

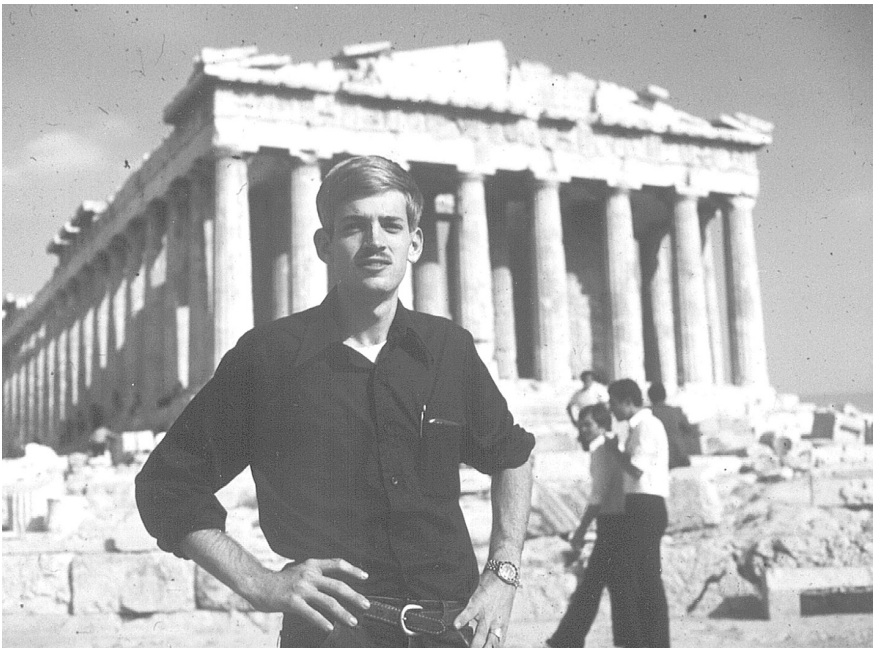
Vyrůstání v éře, v níž se naše civilizace vydala směrem zpět a naše rasa ustupuje, může vyvolat těžkomyslnost pro zdánlivě nepřekonatelnou obtížnost našeho úkolu. Ale poznání mimořádně těžkých období v historii Řecka a jeho následných hrdinských period mě povzbuzovalo. Poznání hrdinství a úspěchů našich předků podněcuje tytéž genetické vlastnosti v nás. Fyzická přítomnost na historických místech způsobuje, že slova v zatuchlých starobylých knihách ožívají jako z masa a krve. Cítit pod nohama stejný tvrdý kámen, na kterém stál Sokrates – to jeho slova a moudrost činí bezprostřednější a relevantnější.

Asi 3 000 let před Kristem naši árijští předci, mluvící různými formami indoevropského jazyka, obsadili to, co dnes známe jako Řecký poloostrov. Mezi tyto árijské kmeny patřili Achájové, kteří se rozšířili na Peloponésu; Aiólové, kteří osídlili Thesálii; a Kykládi, kteří splynuli s helénskými lidmi. Dórové opustili svou hornatou domovinu a stali se v Řecku dominantním indoevropským kmenem, ale všechny kmeny se nakonec staly známými jako Heléni čili Řekové. Řecká mytologie vysvětluje genealogii Řecka podle jejich předkyně Heleny, proto se řecký národ označuje slovem *Heléni*.

Kolem 12. století před Kristem, zhruba v době popisované v *Iliadě* a *Odyseji*, překrývající se s dobou železnou, začala řecká civilizace ve starověkém světě nechávat výraznou stopu. Árijské kmeny sem vtrhly a vytvořily svá království, kmenoví náčelníci se stali králi dobytých území a nakonec je nahradila aristokratická oligarchie, která zase ustoupila spojení lidu a nespokojených šlechticů. Zdá se, že tyto cykly zažívalo po staletí celé Řecko. Diktátory nahrazovala období liberální demokracie, aby je později svrhla aristokracie; ta byla vystřídána meritokracií střední třídy, jen aby opět získali moc diktátoři. Měl bych poznamenat, že ani v těch nejdemokratičtějších obdobích

demokracie nebyla demokracií v moderním smyslu slova. Řecká demokracie se vždy omezovala na úzkou a privilegovanou třídu, zvanou „občané“, a volební právo nebylo nikdy přirozené, nýbrž bylo výsadou získanou buď dědičně nebo dovednostmi a úspěchy. Otroctví bylo akceptovanou životní skutečností, ale svobodní byli možná svobodnější než všichni, co kdy žili. Každopádně za politických povstání a častých bojů vystoupala kultura a umění starověkého Řecka tak vysoko, hlavně v Periklově období, že se mu nikdy nic nevyrovnalo.

Dnes víme, že nejstarší předci Řeků na Balkáně znali bronzovou metalurgii tisíc let předtím, než k tomu došlo kdekoliv jinde na Zemi. Rovněž víme, že zlatý věk Řecka byl skutečně věkem zlatých lidí, protože řecká literatura a umění jasně zobrazují světlé, převážně světlooké lidi.

Byli to zdatní obchodníci a dobyvatelé, a jak řecká civilizace rostla, začala dobývat a řídit celý tehdy známý svět. Alexandr Veliký, po formální stránce Makedonec, povstal jako tyran v posledním stadiu upadající slávy Řecka ve třetím století před Kristem. Ten k začlenění nových zemí a lidí do své říše použil unikátní systém. Po svých vojácích často požadoval, aby se přiženili do vládnoucích tříd království, jež dobyl, přičemž si myslel, že jejich začleněním do řecké rodiny a kultury získá víc Řeků. Po dobytí Persie se tisíce jeho vojáků oženily s dcerami perské vládnoucí třídy. Ačkoliv po Alexandrově smrti rozumnější

Řekové většinu těchto smíšených „susa“ svazků zrušili, zvětšily se jiné rasové hrozby. Obchod, imigrace a rostoucí počet smíšených manželství mezi Řeky a cizinci pomalu měnily Řecko v tavící kotel Středozemí, a jak jsem už uvedl, vitalita Řeků v průběhu času upadla.

Míšení v Řecku nebylo tak dramatické jako v árijské Indii, ale i tak došlo k podstatné změně. Mnoho dnešních Řeků si zachovává vlastnosti svých vznešených předků a jsou skutečně hodni svého dědictví, ale zlatý věk zmizel, když světlo helénských genů utlumila absorpce cizích.

Ačkoliv byli Řekové v porovnání s vědeckými výdobytky moderního světa primitivní, dosáhli vrcholu civilizace v umění, filozofii a vládě. Intelektuální a umělecká úroveň jejich tvůrčí elity určitě překonala úroveň jakékoliv společnosti předtím i potom. Dnes máme jen skromné úlomky poezie a literatury, malířství, sochařství, divadelnictví a architektury této společnosti, od níž se toho stále tolik učíme – 3 000 let po jejím největším rozkvětu. Ohromuje mě, že obrovská paleta úžasného umění, architektury, filozofie a literatury vzešla z městských států, jejichž celková populace pravděpodobně nikdy nepřesáhla 250 000 obyvatel.

Když jsem se cítil lépe, začal jsem po této úžasné zemi cestovat a byl okouzlen její krásou, pohostinností a příjemností země i lidí. Připadalo mi, jako bych viděl dřívější dobu přes filtr moderního světa.

Nedlouho před odjezdem jsem vyrazil na pláně Marathónu a pak do Thermopyl – kdysi úzkého průsmyku, dnes širokého luhu. S úctou jsem přešel místy, kde byla před 2 500 lety krví smáčená pole obrovské bitvy. Příběh krále Leónidase představuje skvělý příklad muže naší rasy, jenž bude bránit naše dědictví bez ohledu na osobní ztrátu.

Slova od prvního skutečného historika na světě, Herodota, která jsem četl před lety, mi znovu ožívala před očima. Perské království, bohatá říše ovládaná Indoevropany, ale s velkou neárijskou populací z Malé Asie, z níž byla sestavena armáda, upínala zrak na krásu Řecka. Armáda krále Dáriuse zahájila invazi krátce po vzpouře Iónie a dalších řeckých pobřežních států proti perské nadvládě. Nakonec byl poražen na pláních u Marathónu, ale jeho syn Xerxés I. brzy sestavil ještě větší armádu: největší armádu v námořní historii starověkého světa. Roku 481 před Kristem se svou armádou překročil Hellespontský průliv* přes most vytvořený z lodí a zamířil jižně na Athény.

* Známější jako Dardanely; pozn. překl.

Asijská invaze nemohla přijít v horší době. Řekové byli značně nepřipravení a rozhádaní mezi sebou. V době vpádu byli Sparťané zabráni do své nejdůležitější náboženské slavnosti. Spartský král Leónidas jasně rozpoznal nebezpečí a napochodoval s malou, asi 7 000 armádou na nejpřirozenější obranný bod řeckého poloostrova: Thermopyly, průsmyk široký jen asi 50 metrů. Sparťané byli nejšikovnější vojáci na světě a měli kód cti, jenž nemohla zlomit ani smrt. Leónidas prohlásil, že Řecko může přežít jen tehdy, pokud se svými válečníky udrží průsmyk dost dlouho na to, aby se zbytek městských států zorganizoval k obraně. Tento průsmyk udrželi dva dny, i navzdory početní nevýhodě sto ku jedné. Každý den pro své lidi získával čas a také věděl, že jeho příklad spojí dohromady ostatní. Ke konci obléhání se Leónidas dozvěděl, že thesálijský zrádce jménem Ephialtes Peršanům ukázal tajnou stezku přes pohoří, čímž umožnil obklíčení a zkázu Leónida i jeho mužů.

S vědomím, že se Peršané přes jeho pozici nakonec dostanou, Leónidas nařídil většině Sparťanů opustit bojiště a připravit se na bitvy, o nichž věděl, že leží před nimi. Při pohledu na starodávné bojiště jsem si vzpomněl na Leónidovu odpověď vojákovi, který řekl, že perských lučištníků je tolik, že „jejich šípy zakryjí i slunce“. Tato odpověď zněla: „Výborně. Alespoň budeme bojovat ve stínu.“ S pouhými 300 Sparťany a asi 1 100 ostatními, hlavně Thébskými a Thespijskými, kteří odmítli odejít, si Leónidas hrdinským činem, který během staletí nespočetněkrát inspiroval naší rasu, zvolil smrt, aby jeho lidé mohli žít. Epitaf vyrytý do kamene na místě, kde padli, je prostý a působivý: „Jdi, poutníče, a zvěstuj Lakedaimonským, že my tu mrtvi ležíme, jakož zákony kázaly nám.“

Řecko se dostávalo pod kontrolu Peršanů, ale po vyplenění Athén se jejich síly zmobilizovaly. Pod velením Themistokléa Řekové zničili v bitvě u Salamíny perské námořnictvo a převážně spartská armáda pak porazila Xerxése v bitvě u Platají. Hrdinství a oběť Leónida žily v srdci každého Řeka a vedly je k vítězství stejně, jako pokřik „pamatujte na Alamo!“ inspiroval muže, kteří porazili Santa Annu u San Jacinta. Perské vítězství mohlo znamenat konec Západu a tradicí, které jsou nám tak drahé. Taková je tedy síla jednoho člověka, který se rozhodně změnit směr dějin.

Při pohledu na bojiště jsem si pomyslel, kde jsou Leónidové, plukovníci Travisové a Crockettové* dnešních dnů. Existují miliony

* William B. Travis a Davy Crockett, obránci pevnosti Alamo proti Mexičanům; pozn. překl.

mužů a žen našeho dědictví, kteří ví, že nebílá imigrace a porodnost budou znamenat naší rasovou genocidu, pokud nezměníme současný kurs. Pokud zvítězí cizí vládci médií a zkorumpovaní lidé kontrolující naše západní vlády, náš jedinečný genotyp bude navždy ztracen. Devastující příliv nebílých genů zaplaví naší civilizaci a ohrozí celou naší existenci jako rasy. Nicméně i tváří v tvář takové rasové katastrofě je jen velmi málo lidí ochotných obětovat sebemenší množství času nebo peněz na něco, co by pro ně mělo být mnohem cennější. Nespočet milionů našich předků v historii obětovalo životy, a když si člověk uvědomí, jaká spousta lidí vědomě obětovala život, abychom tu dnes mohli být, jak je možné, že nedokážeme přinést ani tu nejmenší oběť, aby tu zítra mohli být naši potomci? Každý den, který otálíme, bude znamenat větší ztrátu naší drahocenné krve v budoucnu.

S pohledem na thermopylská pole jsem si uvědomil, že bych si neměl stěžovat na žádnou cenu, kterou musím zaplatit, protože tato bitevní pole jsou posvěcena těly a krví mužů, kteří obětovali mnohem víc, než se žádá od nás. Jejich oběť nám umožňuje být tím, čím jsme: lidmi Západu. Rovněž jsem pochopil, že kdybychom svůj boj prohráli, byl by zbytečný i drahocenný dar těchto mužů, navždy zahozený naší vlastní zbabělostí. Takže pokud tyto muže nebudeme ctít my, pak už nikdo.

Nejvíc mě neznepokojují dnešní Ephialtesové. Zrádci, kteří zaprodají naše dědictví a dědická práva, tu budou vždy. Mnohem víc mě skličují lidé našeho druhu, kteří znají pravdu, ale odmítají jednat. Ti sice nerozšiřují řady nepřítele, ale ani se z celého srdce nevěnují našemu životně důležitému boji.

Leónidas nečekal, až s ním zemře celé Řecko nebo všichni jeho muži. Jakmile poznal, že je bitva prohraná, poslal spoustu z nich pryč, aby mohli bojovat mnohem efektivněji jindy a jinde. Nemůžeme od každého bílého muže a ženy očekávat položení obětí nebo převzetí rizik, která musí podstoupit jejich vůdci, ale pro naší věc *musí něco udělat* každý rasově uvědomělý bílý člověk. Každý skutečný árijec považuje záležitost našeho dědictví a svobody za naprosto stejně důležité jako své ostatní základní lidské potřeby. Tato záležitost se musí stát nedělitelnou součástí života každého rasově uvědomělého bílého muže a ženy. Jen když je člověk oddaný přežití a pokroku našeho dědictví a *chová se podle toho*, je hoden titulu *árijec*.

Už bylo napsáno mnoho příběhů o obětech podobných té Leónidově, například Karla Martela u Tours, teutonských rytířů proti Hunům u Turbingenu, u Krvavé řeky v Jižní Africe, u Alama i u Stalingradu,

kde odvážní muži bojovali proti rozšíření bolševického moru. Evropští muži na tisících bitevních polí ochotně položili životy za život svých lidí, takže my určitě můžeme otázce celého našeho přežití obětovat čas a finanční podporu.

Jedna lekce dávné řecké historie ukazuje zbytečnost a bratrovražedný charakter řeckých konfliktů. Když byli rasově silní a sjednocení, Řekové dominovali celému světu. Řeky mohli zničit zase jen Řekové – a skutečně je zničila jejich vlastní hloupost. Byly to jednak bratrovražedné války jako Peloponéská, a kosmopolitismus a internacionalismus, které jim nakonec vzaly jejich genofond, z čehož se už nevzpamatovali.

Moderní vědecké znalosti nakonec vytvoří morální kodex, který ochrání a rozvine náš genotyp, mám však obavu, že zastavení bratrovražedných konfliktů, decimujících naše lidi, bude mnohem obtížnější úkol – takový, jemuž bude třeba věnovat mnoho pozornosti. Naše evropské dědictví přežilo navzdory americké občanské válce i oběma světovým válkám, ale nemůže přežít žádný další peloponéský konflikt. Je naší absolutní povinností odložit regionální a kulturní nepřátelství, jenž mezi Evropany všude na světě panuje. Musíme si být vědomi a ochraňovat jednotlivé bělošské kultury a tradice, ale zároveň se musíme společně postavit společnému nepříteli, internacionalistům, kteří ničí všechny naše národní tradice a dokonce celý genotyp.

Neznám zdvořilejší a přátelštější lidi, než jsou moderní Řekové. V jejich očích vidím světlo naší rasy. Jak budou Řekové i ostatní Evropané eugenicky čelit budoucnosti, geny, které stvořily starověkou řeckou civilizaci, opět vystoupí do popředí a ozáří další věk Řecka. To určitě přinese i znovuzrození umělecké dokonalosti, která zasáhne celý západní svět.

Posledním zajímavým místem v Řecku, které jsem navštívil, byl bezejmenný mramorový chrám na kopci s výhledem na Egejské moře. Když jsem se podíval zpoza ruin bílých sloupů na horizont, kde modrá barva moře nejasně splývala s dokonalou modří nebe, cítil jsem ducha lidí, kteří tyto monumenty postavili. Mám jejich krev – jejich geny jsou ve mně. Ten den jsem si ve stínu starověkých sloupů, ovívaný chladným větříkem od moře, četl pasáže z Herodota, Thúkýdida a Sofokla. Uvědomil jsem si, že ačkoliv Řekové kvůli své cti a povinnosti riskovali a obětovali životy, žádný národ na Zemi nemiloval život víc než oni. Právě oni dokonale spojili tělo a ducha.

Ve starověkém světě dřiny a tyranie, kde byla smrt často vysvobozením z bolestného života, se spousta kultur zaměřovala na posmrtný

život. Řekové však vytvořili svět umění a architektury, hrdinství a krásy, a tak oslavovali pozemský život. Bída starověkého světa způsobila, že výšiny předchozích společností zapadly a zneviditelněly, ale Řekové si libovali v kráse lidstva nebo, přesněji řečeno, v božské jiskře, kterou v člověku našli. Zatímco Egypt byl společnost fascinovaná světem smrti s jeho největším uměleckým vyjádřením v podobě studených, hlubokých hrobek faraónů, Řekové uctívali vznešenou touhu po životě. Jejich chrámy byly otevřené a prosvětlené, ne temné, uzavřené místnosti smrti. Muži a ženy se scházeli pod těmito elegantními a monumentálními stavbami, aby zde promlouvali se svými bohy, uctívali život a inspirovali se k ušlechtilosti ducha.

Aristoteles vyjádřil řeckou lásku k životu a kráse způsobem, kterému každý árijec intuitivně rozumí.

Radujeme se z krásy soch, neměl by nás život naplňovat radostí? A tím více, pokud v duchu lásky k vědomostem pátráme po příčinách a odhalujeme důkazy významu. Účel přírody a její zakořeněné zákony se nachází ve všech věcech, směřujících v její rozmanité práci k jedné či druhé podobě krásy.

(D. A. Thompson, *Odkaz Řecka*)[973]

Narozdíl od tajemství, jež znali jen egyptští kněží, a kouzelnického umění Středomoří, Řekové věřili v otevřené bádání, přičemž prostředníka mezi člověkem a Bohem nepředstavoval žádný svatý. Neexistovaly pro ně žádné objevené pravdy, jen přirozená pravda, o níž všichni oddaně usilovali. Po večerech, strávených učením ve věku Perikla, byli všichni muži pohrouženi do duchovních rozhovorů a debat o samotné podstatě života. Básník John Keats shrnul řecké mravy ve svých výborných verších v „Ódě na řeckou urnu“: „Krása je pravda, pravdivá krása – to je vše / co víš o Zemi, a vše, co potřebuješ vědět.“

Edith Hamiltonová, odbornice na starověké Řecko, napsala, že díky tomu, že neměli žádné „životní lži“, tedy „objevené pravdy“, si narozdíl od ostatních starověkých civilizací mohli dovolit objektivnost a byli mnohem méně pověrčiví než my. Neměli žádné ustavené svaté písmo nebo nařízené posvátné texty. Jejich průvodce byla příroda kolem, krásná příroda, která je obklopovala. Mohli si dovolit riskovat každou myšlenku, protože neměli strach z pátrání po pravdě. Přemýšlel jsem o zásadních lžích rasové a sexuální rovnosti v naší moderní

[973] Hamilton, Edith. (1963). D. A. Thompson from the *Legacy of Greece* quoted in *The Greek Way*. New York: Time, Inc.

civilizaci i o tom, jak je kdokoliv, kdo je zpochybní, exkomunikován ze společnosti se stejnou jistotou, s jakou byli zavrhováni heliocentričtí astronomové ve středověku. A rovněž jsem si pomyslel, jak by se Sokrates smál myšlence, že by tvrzení o rovnosti ras nebo holocaustu měla být imunní před zkoumáním.

Euripides to řekl jasně: „Otrokem je ten, kdo nemůže říct, co si myslí." Pro mě periklovské Řecko představovalo pravdivé ideály vytvořené Thomasem Jeffersonem a jeho Listinou práv. V raných dnech naší americké republiky byla Listina práv nejen ctěna, ale rovněž uplatňována jako princip v myslích a srdcích lidí. Lze to vidět v často radikálních pracích Thomase Paina, jehož názory byly ve své době svobodně čteny, ale jejichž obsah by dnes žádný politik nemohl vyjádřit, aniž by se tím nezničil. Politická a náboženská svoboda myšlení a projevu jsou nejzákladnější lidská práva. Bez svobody myšlení a projevu nemohou být uchráněna žádná jiná práva, ani nemůžeme opravdově usilovat o pravdu.

Jedním z velkých přikázání Řeků bylo „poznej sám sebe". Pokud my, lidé Západu, máme opět najít cestu k velikosti ducha, reprezentované Řeky, musíme se naučit, kdo jsme a učinit z naší posvátné identity zástavu vlající ve větru kulturní války.

A jak Řek viděl sám sebe? Inteligentní člověk byl „veršem v přírodě", a Heléni považovali lidstvo za živoucí součást přírody. Nehledali žádnou úlevu od rozmarů přírody, ale žití v nekonečné bouři života a moudrosti. Byli to první vědci a jako první pochopili vzájemnou závislost všech živých tvorů. Také se považovali za odlišné od ostatních národů. Platón napsal: „Egypťané a Féničané milují peníze, zatímco my milujeme vědění."[974]

V pozdější době si však egoisticky mysleli, že mohou udělat Řecko z celého světa prostým učením svých pravd a sdílením své představy krásy. To se jim nepovedlo, ale jejich názory na život a pravdu pozvedli z prachu historie muži, jejichž geny byly nositeli téhož ducha. Duch starověkého Řecka je náš duch. Jedině západní člověk může skutečně popsat, co cítili Řekové.

Řečtí intelektuálové argumentovali pro harmonii mezi rozumem a duchem. Jejich umění a architektura to odrážely. Edith Hamiltonová ve své úžasné knize *Řecká cesta*[975] líčí příběh slavného řeckého umělce, jenž nakreslil obrázek chlapce, držícího hrozen vína tak živě, že na něj sletěli ptáci a snažili se ho sezobat. Lidé ho vítali jako

[974] Hamilton, Edith. (1963). *The Greek Way*. New York: Time, Inc.
[975] Hamilton, Edith. (1963). *The Greek Way*.

mistrovského umělce. „Kdybych jím byl," odpověděl, „tak by se kvůli tomu chlapci neodvážili přiletět." Jak Hamiltonová výmluvně říká, „hrozny byly namalované jako hrozny a chlapci jako chlapci, protože nic nemohlo být zobrazeno tak krásně a pozoruhodně jako skutečnost". V jakém rozporu je tento názor s cizím a Židy inspirovaným modernistickým uměním, které dnes prostupuje Západem, kde mohou šimpanzí čmáranice občas přinést královské výkupné. Ducha Západu ovládl kult ošklivosti, jenž nás vytrhává z naší vlastní kultury. Pro všechny skutečné lidi Západu je současný cizácký typ umění mizerný a ošklivý a řecký vznešený a krásný.

Čtení o nespoutané řecké radosti ze života mě přinutilo myslet na škarohlídy a lidi beze smyslu pro humor v našem hnutí, kteří nikdy nevidí dobro a krásu. Jsou tak ponořeni do hrůz doprovázejících smrt Západu, že ztratili náhled na svou vlastní podstatu, která, stejně jako u Řeků, může tančit i navzdory zničení. Oddávání se tanci života nám dopřává tu drzost zvítězit i přes minimální šance. Žít v této obtížné době není žádné strašné břemeno – je to velké privilegium a výhoda. Znamená to velkou šanci realizovat vizi krásného světa, který chceme stvořit. Není to nenávist našich nepřátel, co nám dává sílu, je to rozmach a velkolepost naší vize, jež nás žene dopředu. A je to tato úcta ke kráse, díky které žijeme naplno – navzdory temnotě moderního světa.

I ve svých nedokonalých životech se snažíme v člověku rozvinout božskost, která může vést, jak řekl Nietzsche, k evolučnímu kroku k nadčlověku. Aristotelés mluvil o rozvoji těchto kvalit už před dávnými věky.

Existuje život, který je vyšší než měřítko lidskosti; lidé budou žít ne ctností své lidskosti, ale ctností něčeho v nich, co je božské. Neměli bychom poslouchat ty, kteří člověka vyzývají k držení se lidských myšlenek, ale žít podle toho nejvyššího, co je v něm, protože toto málo ho ovládne a bude daleko hodnotnější než zbytek. (Etika, X, 7,7)

Nemoc, která mě postihla, když jsem opouštěl Izrael, mě snadno mohla zabít. *Život je tak křehký a krátký*, pomyslel jsem si. *Proč tedy nedělat to, co chci?*

Požadavky mého boje a těžkosti, o jejichž nevyhnutelnosti jsem věděl, už nevypadaly jako břemeno, ale jako pouhá malá cena, kterou musím zaplatit za život v nadšeném boji místo rezignace. Začal jsem

na námahu pohlížet jako na radostnou a krásnou věc, ne něco obtížného. Těšil jsem se z Euripidova „člověk beze strachu nemůže být otrokem“. Mé uniknutí o vlásek v Izraeli spolu s moudrostí Řecka osvobodilo mého ducha.

Zůstal jsem na pár dní v jižním Řecku, získávaje pomalu zpět síly. Navzdory všemu nepohodlí jsem si nikdy nestěžoval. Naopak jsem byl šťastný, že můžu mít podobné pocity. Sebemenší bolest teď byla signálem, že mé tělo žije a sílí. Měl jsem důvod žít, a posvátné pohnutky v mém srdci zesilují tím víc, čím déle jsem naživu.

Měl jsem důvod se radovat, protože jsem cítil, že jsem nyní v úzké společnosti lidí dávnověku, kteří svým způsobem bojovali za totéž, za co teď bojuji i já – za přežití a pokrok našich lidí, kultury a svobody.

V letadle do Říma, za monotónního hukotu motorů, mi vytanula na mysli slova Aischyla:

Za svobodu, synové Řecka,
svobodu pro zemi, děti, manželky,
svobodu pro pobožnost, pro našich otců hroby.
Aischylos, verš 402

KAPITOLA 32: DO EVROPY A DOMŮ

Během letu z Řecka do Říma jsem cítil, že cestuji z filosofického domova Západu do jeho majestátní stránky. Starověký Řím byl pravděpodobně historicky největší impérium na světě. Lidé, kteří vytvořili tento velký státní aparát a dosáhli jeho úspěchů, Římané, nám dali základy našich právních předpisů a dokonce modely vlád, které používáme dodnes. V Itálii se také zrodila renesance, v níž se znovu oživily upadající hodnoty a krása řecké i římské civilizace v modernější době.

Spal jsem v klášterním penzionu v Římě a těšil se z prostého jídla, vína a vůně malé místnosti s dřevěnými krovy, staré nejméně 1 200 let. Možná nejdojemnější částí mého pobytu byla uctivá návštěva Sixtinské kaple. Zíral jsem nahoru na nádhernou vizi árijského Adama, sahajícího k evropsky vypadajícímu Bohu Otci.

Renesance obsahovala mnoho témat Starého zákona, ale zdůrazňovala ta spodobnění a příběhy, dokonale korespondující s evropskou psychikou. Ve většině kostelů byly obrazy a sochy rytířů a králů v brnění, třímajících meč. Michelangelova bazilika svatého Petra v Římě má daleko do horského kázání a špinavého proletariátu; je to palác vyššího řádu lidstva. Jeho věže ve své době dosahovaly k nebesům jako *Apollo 7* v naší době. Jakkoliv raná církev bojovala s herezí heliocentrismu, faustovské boje byly nevyhnutelné, protože lidé renesance milovali krásu a umění, cenili si znalosti a ctili odvahu v boji. Rovněž byli proti těm, kdo pokládali křesťanství za vítězství spodních vrstev. Křesťanství, vyjadřované v italské renesanci, bylo náboženství zaměřené na lidi směřující k Otci v nebesích prostřednictvím své odvahy, poctivosti, umění a monumentálních děl. Jejich pokračování v evoluci lidstva k vyšší kulturní úrovni, jak by řekli „k dokonalosti“, byl jejich způsob komunikace s Bohem.

Přemýšlel jsem o tom, zda protestantská reformace, používající dřevo a kámen, nebyla krokem zpět od aspirací, vyjádřených renesancí v takové fyzické síle a kráse. Uvědomil jsem si, že reformační hnutí jako kalvinisté nebo puritáni v Americe byla jednoduše odlišnou formou téhož prométheovského snažení, ale ve formě nespoutané individuální Siegfriedovské zkoušky vlastní duchovní dokonalosti. Oslavovali vůli k moci nad samotným fyzičnem a světem kolem nich. Jedna část křesťanské víry nachází své vyjádření v umění, hudbě, architektuře a veškerých svých výtvorech; druhá v disciplinovaném

jednotlivci, ve filozofické vizi tak drsné a nezdolné, jako byla ledem sevřená prehistorická krajina, v níž se objevili naši předci.

Chůze po ulicích, které kdysi byly ulicemi starověkého Říma, mě naplňovala úctou k jeho velikosti a slávě, která jakoby zde stále byla. Jeho stále žijící duch se dotkl mé duše. Geny zakládajících otců Říma, kteří ho postavili, stále žijí v milionech z nás. Stačí chtít a můžeme cítit jejich přítomnost a slyšet jejich slova a činy, odrážející se v našich srdcích a myslích – rezonující v největších hlubinách naší duše.

Když jsem obcházel koloseum, přičemž se o mě otíraly stovky koček, které ho nyní obývají, myslel jsem na oběti mnoha raných křesťanů za jejich víru – umučené mnohem většími kočkami, než které tu jsou teď. Další den jsem navštívil starodávné křesťanské katakomby, kde se zbožní lidé skrývali před antikřesťanskými silami a kde mnozí z nich spočívají dodnes. Jak děsivé bylo kráčet pod nízkými stropy s pozůstatky seřazenými na policích jako knihy ve strašidelné knihovně. Navštívil jsem také památník mučedníka jiného typu, sochu Giordana Bruna, jenž byl upálen za odvahu tvrdit, mimo jiné, že Země obíhá kolem Slunce. Uvažoval jsem, jaké oběti budou muset přinést ti, kdo bojují za náš nový světonázor – kteří zpochybňují dnešní ortodoxii a neúprosné síly Nového světového řádu.

Sešel jsem se s členy italského MSI (Italského sociálního hnutí) a navštívil vůdce strany signora Almiranteho. Považoval jsem za čest, že si našel čas promluvit si o problémech dneška s mladým studentem vysoké školy. Použil podobné argumenty jako George Lincoln Rockwell a řekl, že původní vládní systém ve Spojených státech toho měl s fašismem hodně společného. Řekl mi, že kromě hvězd a pruhů není s ranou Amerikou spojen žádný jiný symbol víc než fašistický, vetkaný do původního koberce Nejvyššího soudu a hrdě vystavený na zdi amerického Kongresu. Daroval mi krásnou, zlatě orámovanou knihu *Jefferson a/nebo Mussolini* od největšího amerického básníka 20. století, Ezry Pounda. V Almirantem jsem cítil, že jsem potřásl rukou muži s geny, jež vybudovaly velikost Říma.

Z Říma jsem zamířil do Mnichova. Když jsem vystoupil, ovanul mě chladný vzduch pozdního září. Byl to první chladný vzduch, který jsem ucítil od předchozí zimy v Baton Rouge, a bylo to báječné. Je pravda, že slunce a teplo Evropany snadno okouzlí, zřejmě proto, že naši předci bojovali ve studených a vlhkých ledových dobách, ale nic neoživí a nepovzbudí naše duše tak jako chladné počasí. Svěží vzduch si vychutnáváme.

V Evropě jsem byl poprvé od předškolního věku v Holandsku, takže to pro mě byl návrat domů. Od doby rasového probuzení pro mě měl návrat do domoviny našich starodávných rasových předků zvláštní význam. Půda Evropy je posvátná, posvěcená tisíci generací, které z ní získávaly svou obživu a miliony těch, kteří ji bránili a udržovali při životě. Čistota vesnic a dokonce i měst, vynikající kvalita škol, kulturní atmosféra i úchvatnost Alp – žádné místo na Zemi není jako Evropa. Všude, kde jsem šel, jsem viděl krásné tváře, a i ta nejmladší děvčata mohla chodit pozdě večer po ulicích beze strachu. Ano, toto je skutečně země mých předků. Mnoho vesnic bylo osídleno dřív, než zaznamenala psaná historie, a i přes určitou jazykovou bariéru jsem se cítil být součástí těchto lidí, jako cestovatel, vracející se po dlouhé době nepřítomnosti domů.

Zároveň jsem si uvědomoval, že takto vypadala i velká část Ameriky před příchodem multikulturalismu a rozmanitosti. A uvědomil jsem si, že pokud ve své revoluci zvítězíme, Amerika taková zase jednoho dne bude.

Navštívil jsem koncentrační tábor Dachau a všiml si, že zde proběhly významné změny. Četl jsem, že to byl vyhlazovací tábor s plynovými komorami, v nichž byly zavražděny tisíce Židů. Jenže poutače se změnily. Teď tam stálo, že zde sice byla funkční plynová komora, ale ta „nikdy nebyla použita“. Vzpomněl jsem si na dokumenty z Norimberského tribunálu, obviňující Němce z plynování v Dachau. Všechny exponáty tehdy změněny nebyly; některé stále propagovaly masové vraždění zajatců. V restauraci nedaleko tábora jsem se bavil s jedním starým pánem, který mi řekl, že jeho bratr za americké okupace patřil k pracovníkům, dělajícím instalace pro „plynovou komoru“.

Navštívil jsem také historické mezníky nacionálního socialismu. V Mnichově jsem stál přesně na místě, kde stál Hitler, když promlouval ke svým mužům v Bürgerbräukeller, pivnici (již zbourané), kde začal puč v roce 1923. Navštívil jsem Branau a Berchtesgaden, i nepopsatelně krásný Salcburk s jeho středověkým hradem, tyčícím se na Monchsbergu, kopci uprostřed města.

Odtud jsem odjel do západního Berlína a byl překvapen rozsahem zkázy, která tu zůstala po druhé světové válce. Před ruinami Reichstagu jsem se bavil s německým vojákem, který toho věděl o politice jen málo a cítil jsem se, jako bych mluvil s vojákem konfederace v době Rekonstrukce. Řekl jsem mu, že spojenci měli na válce svůj podíl viny, hlavně Sověti, ale rozdíl je v tom, že Němci prohráli válku a dějiny skoro vždy hanobí poražené. Ohromilo ho, že takové věci

říká Američan, a pověděl mi o hrozných ztrátách na životech ve své rodině. Kromě dalších příbuzných ztratil tři tety a sedm bratranců, kteří byli během bombardování Kolína zaživa upáleni.

Jeho otec zemřel v britském zajateckém táboře skoro rok po válce na následky podvýživy a z toho vyplývající nemoci, a jeho matka chodila do tábora každý den, ale nedovolili jí dát mu jídlo, které potřeboval k přežití. I pár jeho civilních příbuzných zemřelo na nemoci v prvních měsících okupace, kdy nebylo žádné jídlo. „Nikdo pro ně nepláče," řekl smutně. „Já ano," odpověděl jsem mu, „i za všechny bílé muže, ženy a děti, kteří zahynuli v té hrozné válce."

Když jsem viděl devastaci v Berlíně a ošklivě monstrózní berlínskou zeď, opět jsem truchlil za naše lidi, kteří zemřeli na obou stranách této bratrovražedné války. Vůči Němcům jsem necítil žádné předsudky a věděl jsem, že ostatní národy nesou stejnou, ne-li větší vinu za fyzickou a genetickou válečnou devastaci. Ovšem obzvláště těžké břemeno musel nést Hitler. Ten měl mnohem větší rasové vědomí než ostatní vůdci. Měl si uvědomit, do jaké krajnosti naši tradiční nepřátelé válku doženou, a měl vědět, jak nevyčíslitelné škody evropskému genotypu tento požár způsobí. Selhal ve své zodpovědnosti lépe se připravit na možný konflikt a určitě mohl udělat mnohem víc, aby mu zabránil. Ačkoliv rozšíření války nebyl jeho záměr a nečekal, že se Francie a Anglie zapojí do války s Polskem, nechal se do ní sám zatáhnout svým maloměšťáckým snem o německé slávě a *Lebensraumu*.

Válka zanechala Evropu zpustošenou a z poloviny zotročenou. Znamenala konec britského impéria a s tím úpadek celého bílého světa. A co je ještě důležitější, zajistila jedinečnou židovskou nadvládu nad celým evropským světem. Stalingrad představoval zlom nejen pro druhou světovou válku, ale také pro bílou rasu ve 20. století. Tato hrozná válka je víc než jakýkoliv jiný faktor důvodem, proč Evropané všude čelí děsivé vyhlídce na genetickou a kulturní genocidu. Jak se toto století chýlí ke konci, evoluční síly bílé obrody a renesance stále ochromuje dědictví druhé světové války.

Po Berlínu jsem odletěl do Velké Británie, sešel se s britskými aktivisty a nakonec jsem nasedl do letadla do New Yorku a New Orleansu. V letadle jsem přemýšlel o událostech několika posledních týdnů – setkání s vyhladovělým indickým dítětem, uniknutí o vlásek v Izraeli a obrodě mé duše v Řecku a později v srdci Evropy. Vyhodnotil jsem si to, co jsem považoval za střemhlavý pád naší civilizace do katastrofy a naší rasy ke genocidě.

Přemýšlel jsem o jednom z posledních dní, strávených v Německu. Tehdy jsem jel do Detmoldu a navštívil Hermannův památník. Jeho osud byl jedním z nejvítězoslavnějších a přesto osobně nejtragičtějších v celých dějinách. Týká se to každého člověka evropského původu.

Socha Hermanna u Detmoldu

Zhruba v Kristově době se Řím rozhodl dobýt severní Evropu. Ačkoliv se často říká, že Řím ovládal celý tehdy známý svět, ve skutečnosti existovala jedna část světa, o níž římští císaři věděli, ale nemohli ji dobýt. Bylo to Německo za Rýnem. Jedna z největších armád v historii Římské říše, tři legie pod velením generála Quinctilia Vara v roce 7 našeho letopočtu pochodovaly dobýt a obsadit toto území. Řím by býval uspěl, nebýt předvídavosti a odvahy jednoho muže: Hermanna, kterého Římané nazývali Arminius.

Hermann, náčelník Cherusků, teutonského kmene obývajícího území dnešního Německa, se narodil asi roku 18 před Kristem a v letech 1 až 7 úspěšně sloužil jako plukovník římské armády. V roce 6 zjistil, že Římané plánují dobýt jeho vlast. Po odstoupení z funkce na sebe vzal zodpovědnost za zorganizování germánských kmenů na odpor proti římské invazi. Díky svým velitelským schopnostem a přesvědčivému intelektu i duchu Hermann sjednotil chronicky rozhádané německé germánské kmeny a vedl je proti vetřelci.

V brilantním taktickém manévru se rozhodl zaútočit na postupující římské legie vedené generálem Varem v hustě zalesněné oblasti, zvané Teutoburský les. Věděl, že boj v hustém lese odhalí lepší individuální bojové schopnosti německých bojovníků a sníží výhodu dokonalé římské taktiky. Ve velké bitvě, trvající několik dní, byly římské legie úplně zdecimovány. Říká se, že císař plakal v římském senátu a naříkal: „Vare, kde jsou mé legie? Vrať mi mé legie!“ Tacitus

popsal tuto velkou bitvu o 100 let později ve svých *Letopisech*.[976] Byla to jedna z nejhorších vojenských porážek v dějinách Říma, a tak strašná, že ačkoliv Římané vyhráli několik bitev v příštích letech, celou oblast nikdy dobýt nedokázali.

Hermann však silně trpěl. Otec jeho těhotné ženy Segestes zradil vlast a svou dceru tím, že ji dal Římanům jako rukojmí. Císař ji předváděl v řetězech v ulicích Říma. Říká se, že špatné zacházení způsobilo i úmrtí Hermannova syna, který se narodil v římském zajetí. Tacitus ve svých *Letopisech* cituje Hermannův vzletný projev k jeho spoluobčanům:

„Vznešený otec," řekl, „mocný generál, odvážná armáda, která s takovou silou odvedla jednu slabou ženu. Přede mnou padly tři legie, tři velitelé. Já vedu boj ne zradou, ne proti těhotným ženám, ale otevřeně proti ozbrojeným mužům... Ať Segestes přebývá na dobytém břehu... Pokud dáváte přednost své vlasti, svým předkům, starému životu před římskými tyrany a jejich novými koloniemi, následujte mě ke slávě a svobodě, namísto Segesta k potupnému otroctví."[977]

Jak jsem stál před obrovskou sochou Hermanna, hledíc na jeho hrdinskou pózu s mečem směřujícím k nebi a pláštěm sepnutým starověkým symbolem bílé rasy, slunečním kolem, znovu jsem cítil volání svých genů a jejich žádostivost po odvaze v osudných dnech stojících před bílou rasou. Rovněž jsem si vzpomněl na starou báseň:

Hermann byl první, shromáždil odvážné,
symbol slunečního kola mu pak Odin dal.
Odhodil štít a toulec z dohledu,
do Ragnaroku odplul ten slavný boj.[978]

Věděl jsem, že konflikt před námi bude konfliktem za celé naše přežití před cizinci, kteří ničí naší svobodu a dědictví. Věděl jsem, že příští desetiletí budou nejdůležitější v dlouhé historii naší rasy a budou vyžadovat stejnou lásku ke svobodě a cti, jakou ukázal Hermann. Cítil jsem, že už prostě nemůžu čekat, že se našim lidem nedostává času. *Proč dokončovat školu a mít vysokoškolský diplom?* říkal jsem si. To

[976] Tacitus, P. Cornelius. (109 AD). *The Annals*. 13. ch. 57.
[977] Tacitus, P. Cornelius. (109 AD). *The Annals*. Book 1, A.D. 14, 15.
[978] Hoskins, Richard Kelly. (1961). Quoted from *Our Nordic Race*. Savannah, GA.

by rozsah mých vědomostí příliš nerozšířilo. Zdálo se, že nastal čas k zahájení mé politické práce. Později se ukázalo, že to byla chyba, která mě učinila vůči silám establishmentu zranitelnějším. Doufám, že když si mladí árijci přečtou o této mé chybě, před plným zapojením se do politické práce si dokončí vzdělání.

Má přítelkyně Chloê dokončila studium ekonomie. Rozhodla se přestěhovat do New Orleansu a vyučovat tady. Je zajímavé, že dostala práci v černošské katolické škole, připravující studenty na vysokoškolské studium. Já jsem byl zaneprázdněný a založil Národní stranu, kterou jsem pokládal za moderní typ politického Klanu, s rasovými principy, podobnými Národní straně v Jižní Africe. Přijali jsme symbol Klanu, kříž v kruhu, a navrhli rasově uvědomělý politický program pro Ameriku, který požadoval:

- **Ukončení imigrace z Třetího světa**
- **Snížení nemanželské porodnosti, zatěžující sociální systém**
- **Zrušení takzvaného zvýhodňování menšin**
- **Ukončení nucené integrace škol a bydlení**
- **Snížení velikosti a vlivu vlády**
- **Rozpuštění židovských mediálních konglomerátů**
- **Obchod a zahraniční politiku ve prospěch Ameriky**
- **Větší sebeurčení pro černou i bílou rasu**

S minimálními finančními zdroji, nepřátelskými médii a odhodlanou opozicí vládního establishmentu jsme měli, jak poznamenal jeden člověk po mém projevu, „asi takovou šanci na úspěch jako párátko v jezeře Ponchartrain“. Ale já věřil, že síla pravdy překoná všechny handicapy. Pokud se jednoduše hrstka lidí postaví a řekne pravdu – její síla bude přitahovat víc a víc následovníků, až nakonec vyhrajeme volby a *staneme se* vládou. Měl jsem spoustu nápadů, obrovskou energii a srdce toužící po vítězství.

Otevřel jsem malou kancelář strany v Dumaine Street 3214 v rasově smíšené čtvrti New Orleansu. Bylo to špatně položené a nebezpečné místo. Černoši dvě ulice od autobusové zastávky několikrát napadli naše mladé příznivce. Žili jsme na červené fazoli a rýži – to bylo všechno, co jsme si mohli dovolit –, ale pomalu jsme získávali podporu od veřejnosti, kterou začal inspirovat náš aktivismus a vize. Dostával jsem zprávy od aktivistů po celé zemi, kterým se líbil náš nový přístup a stali jsme se největší lokální skupinou v zemi bojující za práva bělochů. Měli jsme stovky aktivních členů a pořádali pravidelné demonstrace

a pochody, jichž se účastnily stovky lidí, především mladých. Řadě z nich se líbil způsob, jakým jsme vyjadřovali svůj názor a vyzývali nepřítele přímo na jeho půdě. Jednou z nejvíc vzrušujících akcí byla proti Jerrymu Rubinovi, vůdci politicky radikálních hippies, který se proslavil na prezidentském sjezdu Demokratů v Chicagu roku 1968.

Rubin měl pověst jednoho z nejmilitantnějších protiválečných aktivistů ve Spojených státech. Otevřeně podporoval Vietkong a aplaudoval zabíjení amerických vojáků. Jedna z jeho známých vět, kterou opakoval v každém projevu, byla „zabijte své rodiče“. Možná to myslel rétoricky, ale říkal to tak, jako by to myslel doslova. Brojil proti tomu, co nazýval „systém“, a obhajoval násilí vůči vládě a rasistům. Mluvil v tanečním sále na LSU, doprovázen marxisty v baretech. Tento projev jsem navštívil s asi deseti přáteli. Byla avizována část programu s kladením dotazů, ale když jsem se ukázal, marxisti se rozhodli ji rychle zrušit.

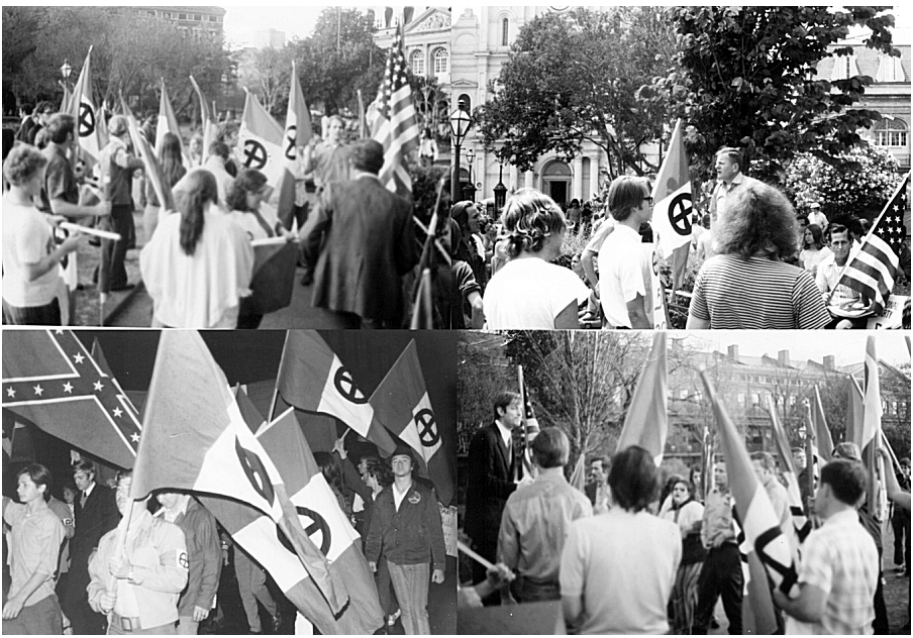
Hned po projevu jsme se sebrali a odešli naštvaní, že jsme neměli možnost Rubinovi oponovat. Po cestě ven jsme ho uviděli poblíž pultíku s občerstvením ve vstupní hale univerzity, obklopeného jeho přívrženci. Rozhodl jsem se pro strategii neobvyklou u mě, ale naprosto patřičnou pro *něj*. Prodral jsem se davem přímo k drobnému marxistovi. Nasadil jsem zamračený výraz, pohlédl mu do tváře a řekl: „Na pódiu jsi zněl fakt tvrdě, když jsi mluvil o zabíjení rodičů a rozbíjení hlav rasistů. Tak se podíváme, jaký tvrďák jsi ve skutečnosti. Vyzývám tě k čemu budeš chtít, ty komoušskej bastarde – k debatě, nebo si to ty a já prostě rozdáme. Uvidíme, jaký jsi tvrďák. Přímo před tebou stojí ten, koho nazýváš rasista a fašista, přímo před tebou. Máš odvahu, nebo jsi jen usmrkaný židovský komoušský zbabělec?“

Rubinův obličej nabral barvu bílého linolea na podlaze, beze slova se otočil na podpatku a zamířil k zadnímu východu. Marxisti, kteří z něj byli ještě před 10 minutami tak nadšení, najednou vypadali jak zmoklé slepice. Vyskočil jsem na betonový sloupek a řekl davu, který se mezitím podstatně zvětšil, že na předních schodech budeme mít improvizovanou Alej svobody projevu. Dav nás následoval ven, kde jsem měl asi půlhodinový projev, v němž jsem Rubina odhalil a zesměšnil. Odpovědí byl smích a velký aplaus. Tu noc se mi dobře spalo.

Náš aktivismus přivedl do New Orleansu některé vynikající vlastence z celé země. Jedním z prvních přistěhovalců byl Dennis Nix, sečtělý a oddaný aktivista, vynikající spisovatel a karikaturista profesionálního kalibru z Missouri. Další mladý muž byl Hamilton Barrett, idealista, který s sebou přivezl celé série výborně napsaných básní a skladeb,

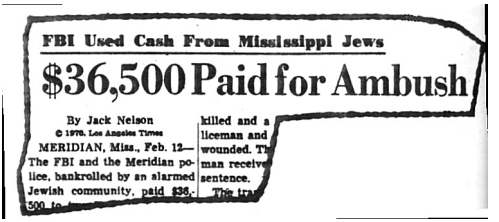
opěvujících naše dědictví a jeho boj za přežití. Nejmladší nováček mezi námi mimo Louisianu byl Lewis Darne, který kvůli službě rase přijel až z New Yorku. Nikdo nebyl oddanější a odvážnější než on. Spolu s Dennisem jsme celodenně pracovali za holé přežití. Dennis spal na gauči v naší kanceláři o 45 čtverečních metrech. Hamilton a Lewis chodili normálně do práce, ale obětovali skoro každý cent, který nepotřebovali na základní životní potřeby jako jídlo a bydlení, na chod organizace. Na tyto účely šla i většina učitelského platu Chloê.

Většina našich aktivistů se rekrutovala z řad středoškoláků a vysokoškoláků i mladých pracujících lidí, ale měli jsme i řadu starších podporovatelů, a dokonce i Jim Lindsay nám dával pomocnou ruku, když zrovna nepracoval pro Klan. Dennis a já jsme vedli a vydávali měsíčník *Nationalist* (Vlastenec) a často vedli aktivity v ulicích. Pomáhali jsme organizovat bílé studenty, kteří s hrdostí navštěvovali střední školu, pojmenovanou po generálovi konfederace Francisu T. Nicholsovi. Jak mezi studenty přibývalo černochů, bílí studenti značně trpěli černošským násilím a kriminalitou. Obraceli se na naší skupinu, abychom je zastupovali na schůzích školní rady, kde vyjadřovali stížnosti. Škola měla dlouhou historii a hrdou tradici, a studenti i rodiče byli rozčilení snahou černochů změnit symbol školy. Za to jsme se studenty demonstrovali a měli od nich obrovskou podporu. Podařilo se nám zabránit změně jména až do doby, kdy se škola stala skoro úplně černošskou.

Zároveň jsme požadovali lepší prosazování zákonů k zastavení rostoucí černošské kriminality v New Orleansu. Jednou z našich demonstrací byl pochodňový pochod na památku Cynthie LeBoefové, mladého bělošského děvčete, které před blížící se svatbou znásilnil a zavraždil černý útočník.

A. I. Botnick, místní šéf ADL (židovské Ligy proti pomluvám), měl úzké vazby na neworleanskou policii. Výzvědné oddělení policie proti naší organizaci používali jako prostředek zastrašování. Oni, FBI a další policisté v civilu začali chodit na naše schůze a fotit každého, kdo přišel na náš veřejný mítink. Snažili se nás na základě různých obvinění dostat z budovy. Hledali i sebemenší porušení předpisů na našich autech. Zastavovali a zesměšňovali mladé lidi na ulici po cestě do naší kanceláře a vyhrožovali jim vězením za spolčování se s námi. Chodili do hotelů, kde jsme měli naplánované schůzky a tlačili na provozovatele, aby nám vypověděli smlouvy. Ještě víc zastrašovali naše členy tím, že chodili k nim do práce, představili se jako policie a řekli šéfovi, že je náš příznivec podezřelý ze zločinu, sledují ho a má hlásit jakékoliv podezřelé chování.

FBI Used Cash From Mississippi Jews

$36,500 Paid for Ambush

By Jack Nelson
© 1970, Los Angeles Times
MERIDIAN, Miss., Feb. 12— The FBI and the Meridian police, bankrolled by an alarmed Jewish community, paid $36,500 to

killed and a liceman and wounded. Th man receive sentence. This tra

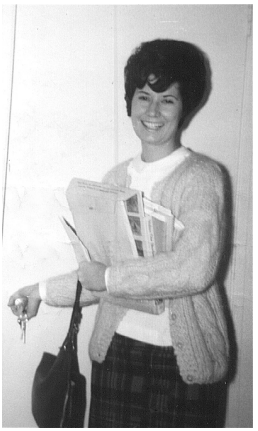
FBI použil peníze od Židů z Mississippi 36 500 dolarů zaplacených za přepadení

Možná jsou pro čtenáře takovéto operace v údajně svobodné zemi těžko představitelné, ale tyto praktiky prováděly federální úřady dokonce i během kongresového vyšetřování Cointelpro (kontrašpionážního programu). Federální agenti vedli Cointelpro jako špinavé triky proti pravicovým i levicovým politickým skupinám, považovaným za rozvratné.[979] Jednou z nejnehoráznějších ukázek aktivit ve stylu Cointelpro bylo plánované přepadení a zavraždění bílých aktivistů v Meridianu v Mississippi. Odhalil ho roku 1970 publicista *Los Angeles Times*, Jack Anderson.

A. I. Botnick policejním úřadům zaplatil přes 37 000 dolarů, aby vyprovokovaly aktivisty Klanu k násilí a pak naaranžovaly útok v krupobití palby z automatických zbraní. Při útoku byla zavražděna pěkná mladá aktivistka, učitelka Kathy Ainsworthová, která jela s Klansmeny.[980] Jack Nelson udělal perfektní investigativní reportáž

[979] Churchill, Ward. (1990). *The Cointelpro Papers*.

[980] Nelson, Jack. (1993). *Terror in the Night: The Klan's Campaign Against the Jews*. New York: Simon & Schuster.

Kathy Ainsworthová přichází do třídy

a objevil, že tato událost byla v podstatě nájemná vražda, spáchaná policií a FBI pro ADL. Nelson citoval Kennetha Deana, mladého aktivistu za občanská práva v Mississippi, že Botnick byl požádán, aby „někde na severu uzavřel dohodu... na zlikvidování dvou Klansmenů“. Dean dále citoval Botnicka, jak řekl: „Ti, kdo jsou zodpovědní za problémy v Mississippi, by měli být zabiti.“ Anderson dále uvedl, že „Botnick řekl Deanovi, že by takovou likvidaci mohl zařídit, a že by nebylo žádné vyšetřování“. Byli citováni i policisté, kteří řekli, že když táhli z křoví těžce zraněného Klansmana Tommyho Tarrantse, chtěli ho zastřelit, ale museli toho nechat, protože se sešel dav sousedů.

Proti FBI a ADL za snahu jednat jako „soudce, porota i kat paní Ainsworthové“ vystoupily dokonce i liberální *Los Angeles Times*. Napsaly: „Úřady později zjistily, že Kathy Ainsworthová (jediná, která v pasti zemřela) měla spojení s Bílými jezdci, ale policie ani FBI nenašly žádný důkaz, spojující ji s jakýmkoliv zločinem...“ Dokonce i po zjištění, že paní Ainsworthová byla těhotná, vůdce ADL, A. I. Botnick, řekl Nelsonovi: „Měli jsme co do činění se zvířaty a udělal bych to znova.“ Anderson nemohl uvěřit, že soukromá organizace dala peníze policii, aby zneškodnila jejího nepřítele.

Ve vládních snahách vůči mně jsme já i mí zástupci při všech příležitostech zdůrazňovali nenásilnost a legalitu. Tatáž vláda, která tvrdila, že je proti násilí, posílala *agenty provokatéry*, aby *provokovali* násilí. Policie a FBI do naší organizace nasadili tajné agenty a ti navrhovali, abychom prováděli nezákonné aktivity. O takové řeči jsme nestáli a špehy vykopli. Věděl jsem toho dost na to, abych všem členům zdůrazňoval, že se musíme přísně držet zákona, protože vláda hledá jakoukoliv záminku nás zatknout, zavřít a umlčet.

Muž, který zorganizoval útok na Kathy Ainsworthovou, A. I. Botnick, měl hlavní stan v New Orleansu a úzce spolupracoval s Freddie O’Sullivanem, židovským ředitelem (s irsky znějícím jménem) new-orleanského policejního zpravodajského oddělení. Byli rozhodnuti zastavit mou rostoucí organizaci, ať to stojí cokoliv.

Navzdory všemu zastrašování jsme byli stále silnější. Naše demonstrace byly stále větší a oponenty stále víc rozčilovaly. Plánovaný

pochod s pochodněmi za Cynthii LeBoefovou byl doposud největší akcí. Ve středu odpoledne před pátečním večerním pochodem jsme já a náš dobrý podporovatel Johnnie Schlosser dělali petrolejové lucerny využitím stejné metody, jakou používali vojáci ve Vietnamu a Laosu. Petrolej jsme dali do silné vratné láhve od coca-coly jako do lucerny a do ústí bavlněný knot. Taková petrolejová lampa mohla svítit hodiny. Když jsme před kanceláří tři nebo čtyři zkoušeli, přiřítilo se policejní auto a ptali se, co děláme. Odpověděl jsem, že lampy na páteční večerní pochod. Policista odpověděl, že na tom nevidí nic špatného, ale má rozkaz sledovat naší kancelář a všechno hlásit zpravodajskému oddělení. Zeptal se, jestli může použít náš telefon. To jsme mu dovolili a poté, co řekl šéfovi, co jsme dělali, dostal příkaz nás zatknout. Policista protestoval, ale bylo mu nařízeno nás odvézt. Johnnie a já jsme byli obviněni z plnění skleněných lahví hořlavinou. Během pár minut bylo ve zprávách v rádiu oznámeno, že jsme vyráběli „Molotovovy koktejly".

Byli jsme zatčeni, spoutáni a odvezeni na policejní ředitelství, zbaveni věcí, postříkáni insekticidem a odděleni. Mě vzali do patra a dali do cely pro čtyři osoby, v níž byli tři černoši. Schválně mě zavřeli se třemi členy Černých panterů, kteří byli ve vězení za napadení bílého rasistického kandidáta na guvernéra, Roswella Thompsona, u památníku Roberta E. Leeho na St. Charles Avenue.

Cela byla izolovaná od jakékoliv stráže. Ačkoliv jsem už mluvil s Jamesem Lindsayem a ten za mě poslal kauci, uvažoval jsem, co budu dělat, než mě pustí. Vyprávěl jsem jim o Marcusovi Garveyovi a černošském nacionalismu. Byli tak překvapeni, že než jim došlo, co se děje, byl jsem venku.

Příští chladnou a deštivou noc jsme uspořádali pochod a dali dohromady dav asi 250 lidí. Na vyřešení obvinění jsem si musel vzít právníka, což našponovalo náš už tak malý rozpočet. Obvinění byla stažena poté, co laboratoř prokázala, že tekutina byla petrolej, což není hořlavina třídy A, jak stanoví zákon. Tisku jsem řekl, že pokud jsem byl zatčen za toto, pak by mohl být zatčen i starosta, když má doma láhev whisky. Samozřejmě jsme neměli prostředky na zažalování města za neoprávněné zatčení a úřady celou epizodu vyhodnotily tak, že proti nám mohou dělat, co chtějí, jelikož věděly, že máme jen malou sílu se bránit. I přes pokračující pronásledování jsme zvýšili aktivitu zapojením se do prezidentské kampaně George Wallaceho.

George Wallace byl postřelen na jaře během kampaně v demokratických primárkách v Marylandu. Ačkoliv nebyl tak rozhodný v rasové

otázce, jak jsme chtěli, byl to jediný politik, kterého jsme mohli podpořit. Doufali jsme, že i přes své zranění zůstane v boji a možná bude pokračovat jako třetí kandidát strany. Jeho ústředí v Montgomery to potvrzovalo a doufali jsme v to i my. V jižní Louisianě jsme pracovali pro George Wallaceho tak tvrdě, jak jsme jen mohli, a naše dodávky materiálu přicházely označené jako ústředí Wallaceho kampaně v New Orleansu. Národní kancelář nám posílala krabice s materiálem každý týden, a na oplátku z naší oblasti dostávala obrovskou podporu. Pak, jeden horký červnový den, se náš svět zhroutil.

KAPITOLA 33: V BŘIŠE ŠELMY

S přicházejícím létem 1972 se Národní strana rozrostla na stovky členů, včetně 100 aktivních středoškolských a vysokoškolských studentů v oblasti New Orleans. Pořádali jsme pochody, veřejná setkání a distribuovali literaturu. Kancelář v Dumaine Street se stala provizorní centrálou pro neworleanskou kampaň George Wallaceho: získávání mladých lidí, sbírání financí a distribuci Wallaceho literatury i dalších materiálů.

Jednoho odpoledne na konci června kancelář obsadila policie. Já, má přítelkyně Chloê Hardinová a spolupracovníci Hamilton Barrett a Lewis Darne jsme byli zatčeni za krádež, které jsme se údajně měli dopustit tím, že jsme se vydávali za zástupce Wallaceho kampaně. S pouty na rukou jsme se dívali, jak berou a ničí naše dokumenty a osobní věci. Zabavili údaje o členech, účetní knihu a literaturu zalepili v krabicích, a všechno odvezli. Vzali dokonce i mou soukromou, osobní korespondenci s Chloê a rodiči.

Když jsem se díval na agenty rozebírající mou kancelář za doprovodu obscénních poznámek na mě a mé přátele, měl jsem pocit, jako bych se ocitl v povídce Franze Kafky, nebo jako bych se přenesl v čase do východní Evropy, kde agenti komunistické KGB drancují kanceláře disidentů. Byli jsme proti drogám, nepodváděli jsme ve škole... dokonce jsme ani neodhazovali odpadky. Najednou jsme však přišli o svobodu, zabavili nám osobní věci a zničili naší politickou organizaci. A to vše jen proto, že jsme zpochybňovali status quo.

Vyčerpaný, demoralizovaný a vyděšený jsem podstoupil odebrání otisků prstů, vyfocení zepředu a ze stran a pak mě zavřeli do malé místnosti asi dva na tři metry. Byli jsme tam já, nějaký opilec a vězeň, který vypadal jako strašlivý černý přízrak.

„Dej sem prachy," zavrčela postava hned, jak jsem s ní byl nechán o samotě. „Naval je, *hned*!" Jeho krví podlité oči připomínaly žhavé uhlíky a civěl na mě s intenzivním zájmem, který jsem předstíral, že ignoruji.

Nebyla to odvaha, co mě přinutilo nedat poslední peníze 110 kilovému vyhrožujícímu černochovi s vlasy jako kukuřice. Prostě jsem zvolil postup, který jsem cítil, že je potřeba, abych přežil. Zoufale jsem potřeboval peníze na zaplacení telefonu a sehnání lidí, kteří by mě a mé kamarády mohli dostat ven.

Zpravodajské oddělení neworleanské policie vedlo kampaň nepřetržitého zastrašování mě i ostatních aktivistů. Celou kampaň řídil Freddie O'Sullivan, který byl navzdory irsky znějícímu jménu členem synagogy Touro. Stěnu jeho policejního ředitelství zdobil velký obraz komunistického revolucionáře Lva Trockého. Ať byly jeho sympatie k osobě Trockého jakékoliv, později se ukázal být tak zapáleným sionistou, že po několika letech emigroval do Izraele. O'Sullivan a jeho kohorta se pravidelně objevovali na našich mítincích, často přihlížejícím strkali fotoaparáty před obličej a provokativně používali blesk. Agenti dotěrně fotili a dávali jasně najevo, že všichni návštěvníci našich veřejných mítinků jsou pod silnou policejní kontrolou. Šlo o evidentní porušování našich občanských práv, ale ještě horší bylo zastrašování našich členů v práci a ve škole. Někteří ztratili práci. Mnohem víc jich ztratilo odvahu.

Spousta místních policejních oddělení měla vlastní sbírku špinavých triků – vlastních miniaturních verzí Cointelpro – používaných na politické potížisty jako my.

Byli jsme naprosto autorizovaná centrála pro Wallaceho kampaň s oprávněním od jeho národní kanceláře v Montgomery v Alabamě. Posílali jsme národní kanceláři peníze a objednávali od ní obrovské množství materiálů na kampaň. Všechny balíky a korespondenci nám adresovali jako „Ústředí Wallaceho kampaně v New Orleansu", čímž nás uznali za oprávněné místní zástupce kampaně.

O'Sullivan však udělal chytrý krok. Zavolal na vedení do Montgomery a zeptal se, jestli má David Duke, vůdce Ku Klux Klanu, něco společného s prezidentskou kampaní George Wallaceho. Wallaceho zaměstnanec se obával skandálu a řekl, že se mnou Wallace nemá nic společného.

O'Sullivan pod touto záminkou triumfálně vyslal karavanu policejních aut, aby nás zatkli za krádež. A jelikož na naší kampani spolupracovala spousta mladých lidí, přidali nám ještě obvinění z „napomáhání ke kriminalitě mladistvých", přečinu, který může většině zákona dbalých lidí znít jako nějaké obvinění ze sexuálního zneužívání.

Já a mí tři kamarádi jsme byli idealističtí a naivní – ve zkorumpovaném a špinavém světě neworleanských agentů snadná kořist. Ocitli jsme se ve vězení, které bylo z 95 % černošské. V bance jsem měl jen asi 100 dolarů a žádného právníka. Ale můj nejbezprostřednější problém představoval tento obrovský tvor, požadující posledních pár nikláků, co jsem měl v kapse.

V tu chvíli jsem to nevěděl, ale později jsem se dozvěděl, že to hovado byl odsouzený vrah, právě chycený na útěku. Bohužel jsem tehdy žil ve falešné představě, že by se člověk měl rváči vždy postavit. Tento princip po většinu mého života celkem slušně fungoval, protože i když jsem bitku prohrál, bylo méně pravděpodobné, že si na mě dovolí příště. Zásada, která fungovala ve škole, však byla nereálná v současném americkém vězení. Později jsem se od mnohem zkušenějších bílých vězňů dozvěděl, že se člověk občas musí podvolit drobným krádežím, ponižování a zastrašování, aby přežil, ale stále musí mít jasnou hranici, kam až ve vstřícnosti silám kolem sebe zajít. Pro většinu bělochů touto hranicí bylo sexuální obtěžování ze strany černých vězňů.

V amerických věznicích dojde každý rok nejméně k půl milionu homosexuálních znásilnění. Velkou většinu páchají černoši na bílých obětech. Je to téma, o němž se mnohdy vtipkuje, ale častý výskyt této brutální praktiky je určitě jedním z nejhroznějších symptomů barbarismu, do kterého naše společnost upadla. Samozřejmě, tvrdé tresty včetně mnohem širšího využívání trestu smrti pro násilné zločince je správné, ale neexistuje jasnější příklad ústavou zakázaného krutého a mimořádného trestu, než rozšířená homosexuální znásilnění, zamořující naše věznice. Jejich všudypřítomnost je jen další důkaz, jak málo dnes americká ústava znamená pro naše vládce. Místo skoncování s tvrzením o rasové rovnosti jsou mladí bílí muži nuceni podstupovat mučení a osobní ponížení. Média to ignorují a já, stejně jako většina lidí, jsem o tom nepřemýšlel, dokud mě vlastní uvěznění nedonutilo se této hrozby obávat. Byl jsem odhodlán bojovat na smrt, pokud to bude nutné, abych tomu zabránil. Rozhodl jsem se, že pokud bych měl být znásilněn, tak zneuctí jen mé mrtvé tělo.

Jediný vězeň kromě mého trýznitele v maličké cele byl běloch, ale ten byl bez sebe, natažený na lavici podél zdi. Hrozivý černoch se nepodobal žádnému z těch, co jsem poznal jako mladý, když jsem pracoval v Garryho garáži. Když se ke mně vrah přiblížil, uvědomil jsem si jeho obří velikost. Vypadal jako boxer v těžké váze. Vysoký a zavalitý, s býčím krkem na širokých a silných ramenech, se díval na mých 187 centimetrů a 80 kilo s pohrdáním. Zaujal boxerský postoj a předstíral úder, načež jsem zdvihl pěsti.

Začal si mě dobírat. „Jó, ty jsi profesionální boxer, jé, profesionální boxer.“

Mumláním nesouvislého řetězce nesrozumitelných slov, okořeněných sprostotami, se vybičoval až k šílenství. Máchal pěstmi a zkřivil

tvář, až to vypadalo, že mu explodují žíly na krku. Zvedl jsem ruce k bradě, sevřel pěsti a připravil se na útok.

Najednou přerušilo ticho rachocení klíčů. Objevil se strážný se svazkem mosazných klíčů, otevřel dveře a nacpal do přeplněné cely pět dalších vězňů. Čtyři z nich byli bílí. Cítil jsem se jako vězeň v cele smrti, který na poslední chvíli dostane milost od guvernéra. Vrah couvl ke zdi a mlčky na mě zíral. Nakonec řekl: „Ještě se uvidíme, zjistíš, jak to tu chodí, hehe, ještě se uvidíme."

O hodinu později mě přeložili jinam. Cela měla asi pět metrů čtverečních, bez lavic nebo židlí. Jediným vybavením byla nádoba na moč u zdi z červených cihel. Byl horký konce června, ale cela byla klimatizovaná a v tenké bavlněné košili jsem se cítil úplně zmrzlý. Přes okraj nádoby odkapávaly zvratky a v místnosti byl odporný smrad, ale já byl tak emocionálně vyčerpaný, že mi nic nemohlo zabránit, abych se rozechvělý nenatáhl na špinavou kamennou podlahu. Hlavu jsem si položil na ruce a rychle usnul. Probouzela mě jen třesavka a ruch, když přiváděli a odváděli vězně.

V šest ráno mě vzbudil dozorce, třesoucí se mnou silnýma rukama. Brzo jsem se opět sešel s dvěma přáteli, Hamiltonem a Lewisem. Přemístili nás do malých špinavých cel pro dvě osoby uprostřed vězení, Lewise do jedné a mě s Hamiltonem do druhé. Byly v nich rezavé palandy bez matrací, v dusivě vlhké atmosféře New Orleansu nesnesitelně horké. Protože jsme byli přivezeni tak pozdě, nemohli jsme být postaveni před soud dřív než ráno. Měl jsem možnost dole v hale použít telefon, tak jsem zavolal Jimu Lindsayovi, aby zařídil právníka a za chvíli jsem byl zpátky u Hamiltona na cele o velikosti záchodu. Vymýšleli jsme si revoluční písně, vyprávěli vtipy a pronášeli přes mříže revoluční projevy. Pak jsme zmlkli a představovali si, jak jsme falešně obviněni, odsouzeni a posláni na léta do vězení.

Myslel jsem i na Chloê. Protivila se mi představa, že je na tomto špinavém a brutálním místě. Vzpomněl jsem si na chladné jarní noci, kdy jsem ležel vedle ní v měkké, vlhké trávě u jezera na LSU. V té době a na tom místě byla láska čistá a zdálo se, že pokud budou naše sny dostatečně silné, mohou se naplnit. V klasice sira Waltera Scotta, pomyslel jsem si, pravda nakonec vždy zvítězí. Nečekal jsem, že bych postavením se za věci, kterým věřím, mohl ublížit tomu nejčistšímu a nejkrásnějšímu člověku, co znám – člověku, kterého jsem měl nejradši na celém světě.

Přicházel večer, ale horko nepolevovalo a koupali jsme se ve vlastním potu. Po kratší rozmluvě o našich obavách a víře jsme nakonec

usnuli na rezavých kavalcích. Jenže ne na dlouho. Vzbudil jsem se z hlubokého spánku s pocitem, že mi něco přeběhlo po tváři. Posadil jsem se a s hrůzou zjistil, že to byla plotice. Na místě, kde mě tento sedmi nebo deseticentimetrový tvor kousl, jsem cítil pálení.

V matném světle jsme napočítali půltucet dalších prehistorických nestvůr, lezoucích ze štěrbin ve zdech nebo na podlaze pod mřížemi. Když jsme se snažili znovu usnout, slyšeli jsme je a znělo to jako spíš jako bzučící stroje než pohybující se živé bytosti. Bylo to, jako by čekaly, až zavřeme oči, než zahájí útok a vyskočí na naše postele a na nás. Když to šlo, snažili jsme se je umlátit botami. Snažili jsme se z toho udělat cynickou hru a počítali, kolik jsme jich zabili. Věděl jsem, že Chloê nesnáší plotice ještě víc než já a strachoval jsem se, čemu musí čelit v ženském oddělení. Modlil jsem se, aby měla víc štěstí než my.

Ráno jsme byli vyřízení. Horkem se z nás jen kouřilo. Oblečení jsme měli pruhované od hnědé špíny a potečkované rzí. V tomto stavu jsme byli posláni ke čtení obžaloby.

To probíhalo u soudu ve čtvrti Parish o dvě ulice dál. Soud byl spojen s neblaze proslulým vězením, místem, o němž zprávy pravidelně informovaly, že zde byly nalezeny drogy a zbraně. Rovněž mělo obrovský počet napadení, vražd a sebevražd. Spoutáni dohromady s půltuctem dalších vězňů jsme já, Hamilton a Lewis prošli chodbami, dolů po schodech, do a ven z dodávky a do cel vedle soudní síně. Já a kamarádi jsme byli v cele o zhruba 25 vězních, z nichž bylo devět nebo deset bělochů. V cele přímo proti nám bylo asi 30 černochů. V jejich cele byl na stěně uhlíkem nakreslený Černý panter a pod ním velká písmena BPP; také tam bylo několik hrubých černošských sloganů s pravopisnými chybami. Obě cely zdobily otevřené toalety, přetékající exkrementy.

Ženy čekající na čtení obžaloby byly umístěny v cele položené úhlopříčně k naší. Zahlédl jsem pohled své milované Chloê. Pokusila se nasadit odvážný úsměv. Zamlžily se mi oči, ale kousl jsem se do rtů a řekl si, že kvůli ní a přátelům musím být silný.

Černoši v přeplněné cele přímo naproti mojí si jí všimli. I přes těžkou noc si uchovala svou krásu a v porovnání s černými, neotesanými, zločineckými elementy vypadala jako paprsek světla.

Černoši si jí začali dobírat, křičet na ní a popisovat, co by s ní udělali. Bolí mě i jen vzpomínka na zvrácené, pornografické, sadistické věci, které Chloê říkali. Bylo tu americké děvče, jež přišlo z milující křesťanské rodiny a teď muselo čelit nevýslovné špíně, ponížení

a teroru – jen za pouhou obranu krásného dědictví našich lidí a země... a za odvahu milovat a věřit ve mne.

Stejně jako my tři se i Chloê snažila být silná. Měl jsem pocit, že chtěla být silná kvůli mně. Věděla, že svou bezmocí jí pomoci trpím. Jak se obscénní a sprosté výkřiky stupňovaly, viděl jsem, že se jí v očích zaleskly slzy, začaly se jí chvět rty a dala hlavu do dlaní. Černošky, které žárlily, že všechna pozornost směřuje na Chloê, na ni také začaly slovně útočit. Schoulila se do rohu cely a vzlykala.

Vřel ve mně hněv vůči těm zvířatům, která zachází se ženou tak krutě. Zbavit planetu špinavé spodiny z té cely by byl vysoce morální čin. Mí nepřátelé tato slova bezpochyby budou vykládat jako důkaz mé morální zkaženosti. Dobrá, budiž. Ale já tvrdím, že zkažená je společnost, která dovolí, aby vznešená a krásná boží stvoření byla špiněna takovými odpornými kreaturami.

Vím, že trvalá nenávist ničí toho, kdo nenávidí, stejně jako nenáviděného, a že největší díla a poklady lidstva vznikají ve službách lásky a tvořivosti, ne nenávisti a zloby. Pokud však ztrácíme schopnost nenávidět zlo anebo ty, kdo ho způsobují nevinným, ztrácíme nástroj nezbytný k přežití. V ten moment bychom se stali dokonalými otroky, zbavenými emocí, připravenými snášet jakékoliv pokoření, zlo a tyranii, pokud by se to dělo ve jménu lásky. Teprve tehdy, když se do srdcí našich lidí vrátí vášeň, můžeme zvítězit.

Konečně jsme byli předvoláni k soudu. Informoval jsem soudce, že všichni máme čistý trestní rejstřík a poukázal na to, že mnoho násilných zločinců před námi bylo propuštěno na kauci. Obžaloba tvrdila, že jsme takoví političtí radikálové, že by kauce měla být hodně vysoká. Naše politická nekorektnost nám vynesla vyšší kauci, než jsme mohli zaplatit. Když nás dozorci vedli zpět do nižších poschodí věznice, Hamilton se na mě otočil a sarkasticky řekl: „Jsem tak vděčný, že žiju v Americe, kde člověka nemůžou zavřít za politické názory."

Opět jsme byli připoutáni k ostatním vězňům a vyvedeni ze soudní síně čelit novým nebezpečím. Chloê mě sledovala celou cestu ze soudní síně, ale ve vlastní nervozitě jsem nedokázal rozlišit, zda to byl pohled bolesti nebo zklamání z toho, že jsem nám nedokázal zajistit svobodu.

Hamilton, Lewis a já jsme mluvili s několika vězni a věděli, že to nejhorší nás teprve čeká. Centrální věznice, naše předchozí vězení, bylo v porovnání s věznicí Parish luxusní. Měl jsem uši nastražené a často jsem se ptal vězňů, kteří věděli, co se bude dít, abych zjistil, jak lépe ochránit sebe a své přátele.

Dozorci nás nejprve nahnali do místnosti, kde nám odebrali všechny cennosti a peníze. Dal jsem na varování zkušenějších vězňů a odevzdal každý dolar, co jsem měl. Nechal jsem si jen pár nikláků na telefon. Většina lidí, co šla do vězení poprvé, si myslela, že by si měli nechat nějaké peníze na osobní potřeby jako cigarety, toaletní potřeby a jídlo z kantýny. Ne však ve věznici Parish.

Největší kontrolu nad vězni měli další vězni, nazývající se důvěrníci. Po formálním vstupu, jakmile jsme vešli do velké otevřené místnosti v suterénu, Hamiltonovi a Lewisovi sebrali veškeré peníze, které u sebe měli. Hamiltonovi vzali černí důvěrníci kromě peněz i samotnou peněženku. Neexistovala žádná možnost se jejich požadavkům vzepřít, protože v prostoru suterénu, nazývaném přijímač A1, bylo asi šedesát černých kriminálníků a jen sedm nebo osm bělochů, z nichž většina byli opilci a bezdomovci, sebraní za potulku a podobné drobné přestupky.

Na takovém místě je muž s černou kůží král. Kdokoliv by odporoval černošské vládě, měl velkou pravděpodobnost být rozmlácen na kaši, znásilněn, nebo dokonce zabit. Oznámit násilí nebo krádež by si nikdo nedovolil ze strachu, že bude označen za „donašeče“ a podstoupí za nejhorší porušení vězeňských pravidel konečný trest.

Než jsem se dostal do vězení, divil jsem se, jak je možné, že tam je tolik drog, které jsou drahé. Tady jsem se z první ruky dozvěděl, že drogoví dealeři i uživatelé ostatní vězně pravidelně vydírají. Ve vězení je ve skutečnosti tolik peněz, že vězňům prodávají drogy dokonce i někteří dozorci. Uvnitř vězeňského systému, stejně jako venku, existuje nezadatelný ekonomický zájem na udržování status quo.

Můj příchod do hlavního vězení mi připomínal hollywoodskou verzi nacistických koncentračních táborů. Po odevzdání veškerého oblečení a cenností, sprchování a postříkání insekticidem k prevenci šíření chorob přenášených blechami a vešmi, jsme dostali vězeňské oděvy a v 11 hodin vešli do hlavního bloku cel. Oblast A1 byla velká místnost, rozdělená chodbami z mříží. To, co jsem viděl, byla noční můra. Bohužel ne taková, z níž by se člověk mohl probudit – tohle byla realita. Já ani mí přátelé jsme nikdy v žádném filmu neviděli tak odpudivé scény, jaké jsme spatřili v neworleanské věznici Parish.

Na plošině uprostřed jednoho konce velké místnosti byl otevřený záchod bez sedadla. Ten přetékal výkaly a zvratky. Kolem se soustředila moč jak okolo kanálu na silnici po bouřce. Smrad se šířil celým blokem. Bylo extrémní horko a v New Orleansu horko znamená mnohem víc než jen vysokou teplotu – je to tak dusivá vlhkost, že se občas

musíte nutit dýchat. Ve vzduchu prostě není dost kyslíku. Všichni, kdo neseděli přímo před velkým větrákem, byli promočení potem.

K nesnesitelnému zápachu lidských exkrementů a nejhorších tělních pachů, které si lze představit, se ve vzduchu vznášelo ještě něco, co jsem nejprve nedokázal identifikovat, a až pak mi došlo, co to bylo: pižmový zápach spermatu.

Černoši a běloši se navzájem separovali. Jedna malá skupina bělochů seděla pospolu v části s rezavými lavicemi a stoly, které mi připomínaly vozy na americké hranici, seřazené do kruhu na obranu proti Indiánům. Černí vězni byli hluční a bouřliví, často svárliví, a místností zněly střídavé výbuchy hněvu a nevázaného smíchu. Bílá menšina byla nehlučná a zasmušilá, mluvící potichu, a rozhovor obvykle probíhal jen mezi dvěma nebo třemi vězni zároveň. Běloši se vyhýbali očnímu kontaktu s černochy a když černí důvěrníci nařídili někomu z bělochů vytřít podlahu nebo vynést odpadky, jedinou jejich odpovědí byla tichá rezignace a vykonání příkazu.

Jeden vězeň měl skelný pohled, seděl mlčky a bez hnutí. Ke své hrůze jsem zjistil, že byl před pár dny znásilněn. Když se postavil, všiml jsem si krvavých skvrn na jeho kalhotách. Zeptal jsem se na to jednoho vězně a ten mi řekl, že to je obvyklý výsledek vězeňského znásilnění. Vyprávěl mi, jak brutální praktiky se při tom někdy používají. Útočníci žiletkou rozříznou svalstvo svěrače pro mechanické usnadnění homosexuálního znásilnění. Vězeň o tom mluvil tak nenuceně, jako by se bavil o počasí. Nemohl jsem si pomoci a nepodívat se na znásilněného se směsicí děsivé fascinace a lítosti. Zřejmě můj pohled zachytil a když se naše oči střetly, připadal jsem si, jak když hledím do bran pekla. Byly to oči bez jediného záblesku života a naděje, oči strnule zírající z mrtvé schránky. Z takového barbarismu na tomto bezútěšném místě se mi udělalo zle a na chvíli jsem si myslel, že se pozvracím a přispěji ke zdejšímu zápachu.

Mému kamarádu Lewisovi bylo teprve 19 a vypadal ještě mladší, díky hezké pihovaté tváři budil dojem spíš šestnáctiletého. Přijel do New Orleansu z New Yorku pracovat se mnou v Národní straně. Jakmile jsme vešli do cely, černí vězni si z jeho drobného, nevinně vypadajícího, zrzavého dětského vzhledu začali dělat legraci. Hned si ho začali dobírat sexuálními návrhy a narážkami.

Vůdce černochů se jmenoval Derrick. Byl střední výšky a poměrně svalnatý, nicméně jeho dominance nevycházela z fyzické velikosti, ale z rychlé mluvy a zastrašujících řečí. Přišel k nám a prohlédl si Lewise od hlavy k patě. Pak se usmál a řekl: „Dneska v noci budeš moje kurva,

cukroušku.“ Ostatní černoši se hned přidali, začali ho nazývat urážlivými jmény a popisovat odporné detaily svých plánů, které s ním mají.

Lewis je jednoduše ignoroval, naše obavy se však zvětšily, když nám bílí řekli, že v noci je to tu mnohem horší. Viděli jsme pár černochů na druhé straně místnosti, pohrávajících si tajně s něčím, co vypadalo jako dýka nebo sekáček na led. Na dotaz nám naši kolegové řekli, že ve vězení jsou doslova stovky nožů a dalších zbraní. Vyprávět to teď mi přijde skoro komické, ale tehdy jsme si ve smrtelných obavách zkoušeli pod ubrusem nabrousit plastikové zubní kartáčky. Doufali jsme, že by v případě útoku mohly být našimi obrannými zbraněmi.

Bylo teprve poledne. Po obědě, sestávajícím z jakési masové směsi a hořčicí namazaných tvrdých krajíců chleba, které vypadaly spíš jako papír, do naší cely přidali nějakého bílého mladíka. Jmenoval se Tommy Brown a měl dlouhé, světlé blond vlasy sahající skoro do pasu. Byl svalnatý, s tetováním a silným hnědým koženým náramkem. Říkal jsem si, že takhle mohli vypadat středověcí severští válečníci.

Tommy byl zatčen poté, co jeho kamarád (který řídil) nezastavil na stopce. Když mu policisté vypisovali pokutu, všimli si nějakých tabletek na podlaze a zadním sedadle. Ačkoliv řidič tvrdil, že to jsou cukrovinky jeho synovce (což testy později potvrdily), Tommy i jeho kamarád byli zatčeni pro podezření z přechovávání drog.

Pohled na Tommyho a jeho dlouhé blond vlasy Derricka a jeho partu úplně rozdivočel. „Zavřeli tu s náma bílou ženskou!“

„Dneska v noci budeš můj miláček!“

„Chytnu tě za vlasy a budeš kouřit!“

„Ohnu tě a vezmu si tvou bílou prdel!“

Tommy je ignoroval. Derrek se ho fistulí zeptal na jméno. „Já jsem Derrééééééék, kdo jsi tyyyyyyyy?“ Tommy s pronikavým pohledem svých modrých očí vzpurně odpověděl: „Moje jméno je moje věc.“

Derrick mu ukázal prostředníček a začal nadávat. Tommy, rudý vzteky, zvedl pěsti. Oba kolem sebe začali kroužit a důvěrníci nás rychle nahnali do vedlejší cely. Bylo evidentní, že chtějí umožnit bitku a ostatní vězni musí být separováni, aby se předešlo vězeňské rasové válce. Když byli všichni bílí včetně mě nahnáni do oddělené cely, příliš pozdě mi došlo, že s Tommym v cele zůstalo 10 nebo 12 černochů. Když jsem viděl, jak ho obklopil půltucet černochů, svíral jsem mříže rukama třesoucíma se vzteky. Během pár sekund se na něj vrhli jako stroj na mlácení, kopání, srážení a trhání. Dva útočníci ho začali bít po hlavě a rukách násadou od mopu na vytírání podlahy. Tommy se přesunul do kouta a mohl si jen chránit hlavu a oči. Celý útok trval jen

asi půl minuty. Pak se dveře cely otevřely a my byli vpuštěni zpět do hlavní místnosti.

Přispěchal jsem k Tommymu. Měl zlomený palec, byl otřesený, z nosu mu tekla krev a ze spánku mu také crčela tmavá krev. Když jsem mu pomáhal z podlahy, Derrick mě začal zastrašovat, ale já ho ignoroval a dovedl Tommyho k umyvadlu omýt se. Cítil jsem vinu, že jsem ho tak hloupě nechal o samotě s těmi zvířaty, ale byl jsem rozhodnutý, že mi nikdo z nich nezabrání mu pomoci. Po pár minutách mu ruka, hlava a levé oko hrozně opuchly a podařilo se mi přesvědčit důvěrníka, aby ho vzali na první pomoc. Zdálo se, že krvelačnost černochů byla na chvíli uspokojena, ale Hamilton, Lewis a já jsme věděli, že další na řadě budeme my.

Venku jsme měli přátele, kteří se snažili najít poctivého soudce, který by podepsal kauci. Kdybychom nějak přežili noc, říkali jsme si, že bychom druhý den mohli být propuštěni. Hamilton navrhl, že ve filmech vězni někdy schválně praští dozorce, aby je dali do „díry“, tedy do izolace nebo na samotku. Tato myšlenka se ukázala jako neproveditelná, když jsme zjistili, že „díra“ v této věznici je malinká cela, obývaná třemi nebo čtyřmi nejhoršími černochy.

Brzo jsme zaslechli Derricka a ostatní černochy hádat se, kdo první dostane šanci zneužít Lewise. Pak jsme slyšeli rozčilené výkřiky černochů, kteří v rohu hráli karty a poslouchali rádio. Černošská hudební stanice WYLD ohlásila, že v New Orleansu byli uvězněni David Duke a tři další bílí rasisté, napojení na KKK.

I ti nejhloupější černoši okamžitě pochopili, kdo jsme. Celý blok na moment ztichnul. Nejdřív se zdálo, že je má mediální pověst zastrašila. Klan měl pověst, i když nezaslouženě, jako mafie. Někteří černoši si zřejmě mysleli, že kdyby jakkoliv ublížili mně, někomu jako „kmotrovi“, brzo by skončili s nohama v cementu na dně Mississippi. Nakonec se však vybudili vzájemnými poznámkami a jejich skupinová nenávist a zášť překonala individuální strach. Šepot a kradmé pohledy začaly být zlověstné, a zlostné syčení přerůstalo v nesrozumitelné drmolení, až z nich nakonec byly výhrůžky mučením a smrtí vůči nám třem. „Počkejte v noci!“ opakovali.

Šťastnou shodou okolností jednou týdně navštěvovali věznici Parish mladí sociální pracovníci z Tulane a dalších místních vysokých škol. Z Boží vůle to byl právě tento den. Když přišel jeden sociální pracovník, obtloustlý mladík se špatnou pletí a brýlemi s hrubým rámem, a připravil si stolek na rozhovory s vězni, rozhodli jsme se mu vyprávět náš příběh v naději, že by nám mohl zajistit dočasnou separaci,

dokud nebudeme mít vyřízenou kauci. Vysvětlil jsem mu vše, co se stalo i nebezpečí, jemuž čelíme. Když jsem domluvil, k mému zděšení mi řekl, že si je sice hrůz ve věznici dobře vědom, ale nemůže nic udělat. „Konec konců," řekl, „většina ostatních je s vámi na jedné lodi."

Vrátil jsem se k malé skupince bílých vězňů a řekl Lewisovi a Hamiltonovi, co se stalo. Právě když jsem skončil, tváře kamarádů zamrzly. Vedle mě se tyčil bezejmenný vězeň, s nímž jsem měl konflikt přede dvěma dny – vrah chycený na útěku, který byl v mé první cele. Jeho velikost a pověst z něj okamžitě udělaly velitele černochů v A1 a dokonce i užvaněný Derrick se stal jeho tichým nohsledem.

S nenávistí v očích se podíval do mých očí a řekl: „Říkal jsem ti, že dnes v noci bude tvoje prdel má, zkurvysynu!"

V tu chvíli jsme se rozhodli, že pokud to máme přežít, musíme přijít na chytrý a dobře promyšlený plán. Neměli jsme na vybranou, museli jsme jednat rychle a vsadit na velké riziko.

Zavolal jsem právníkovi, jehož jméno mi dal Lindsay, ale nezastihl jsem ho, tak jsem mu nechal vzkaz. Pak jsem se vrátil k sociálnímu pracovníkovi a řekl mu, že jsem o situaci podrobně informoval svého právníka a dal mu jeho jméno. „Pokud se nám dnes v noci něco stane," řekl jsem mu, „budete za to přímo zodpovědný."

Naštvaný sociální pracovník mi řekl, že neexistuje žádná záruka, že by nás vedení věznice přesunulo, a kdyby o tom řekl dozorcům nebo důvěrníkům, zařadili bychom se mezi „donašeče", což by pro nás v případě ponechání mezi ostatními znamenalo pravděpodobně rozsudek smrti. Po rychlé debatě s přáteli jsme se dohodli, že nemáme na výběr, takže jsem šel za dozorcem přímo před nepřátelskými vězni a všechno mu řekl. Chtěl jsem mluvit s ředitelem věznice. Po několikaminutovém dohadování souhlasil, že mě pošle do administrativní budovy.

Doprovázel mě tam prakticky senilní starý dozorce. Ve výtahu jsem mu řekl, v jaké situaci se nacházíme. Nehledíc na realitu navrhl, že bychom si to s nimi měli vyřídit bitkou. Nevím, jak jsem v sobě dokázal najít nějaký humor, ale odpověděl jsem: „Jo, my bychom to s nimi rádi vyřešili bitkou, tři proti třiceti násilnickým, nenávistným černým kriminálníkům – ale nemyslíte, že je nefér, abychom proti nim měli takovou výhodu?" V koutku tváře se mu objevil úsměv a řekl: „No, myslím, že vás chápu."

Dokázal jsem ředitele přesvědčit o našem bezprostředním nebezpečí a ten neochotně souhlasil s naším přesunutím – pod podmínkou, že druhý den určitě přijde kauce. Varoval nás, že pokud kauce nepřijde, půjdeme zpátky do A1.

Znepokojení, ale na chvíli v bezpečí, jsme se Hamilton, Lewis a já natáhli na třech potrhaných, smradlavých matracích na podlaze cely s kresbou černého pantera na zdi. Na debaty nebyla nálada a každý se pohroužil do vlastních myšlenek. Já jsem se modlil a doufal, že nám příští den přinese svobodu.

Ještě dost dlouho potom, co Hamilton s Lewisem usnuli, jsem ležel a přemýšlel. V únavě a očekávání dalšího dne se mi v hlavě promítl film, jako když si režisér prohlíží svou stopáž. Věci prostě nešly tak, jak by měly. Pravda mi vždycky připadala jako konečná zbraň: bez ohledu na nepopulárnost nebo zločečenost musí zvítězit. Jenže teď jsem byl ve vězení tváří v tvář nejistému osudu s vědomím, že nám pravdivost naší věci nezajistila ani ochranu ani útěchu. Tu noc jsem dozrál z fantazírování mládí do tvrdé reality dospělosti. Právo vždy není chráněno silou. Někdy jsou práva i samotný život zašlapány do země. Aby pravda zvítězila, ti, kdo ji ochraňují, jí musí dát víc síly, než má lež.

Mé myšlenky se vrátily k Chloê a představoval si, jak mě andělsky něžně hladí po čele a obdarovává sladkým polibkem. Nad ránem mě zahalil plášť spánku s étericku představou Chloê, jak mě bere do svých utišujících rukou.

Ráno, jen pár dní před 22. narozeninami, jsem byl opět venku – a mohl svobodně odejít pod pálícím, ale vítaným neworleanským sluncem. Mé propuštění podepsal černý soudce Israel Augustine. Jaká ironie – s blížícími se volbami by se toho žádný bílý soudce neodvážil z obavy, že bude označen za rasistu. Soudce Augustin byl samozřejmě proti takovému obvinění imunní, protože byl také hrdina hnutí za občanská práva. Byl to ideologický oponent, ale ten den si získal můj respekt. Na svobodě jsem mohl zařídit, aby byli propuštěni i Lewis, Hamilton a Chloê.

Ten večer jsme s Chloê leželi dlouhé hodiny ve vzájemném objetí pod hlučně bzučící starou klimatizací. Byl jsem vděčný, že jsme naživu, že je Chloê v bezpečí vedle mne a že jsme všichni prošli touto těžkou zkouškou bez úrazu. Během příštích pár dní jsem opětovně zvažoval svou zodpovědnost. Rozhodl jsem se nenechat tímto hrozným zážitkem odradit od svého poslání. Podmínky, jimiž jsem byl ve vězení svědkem, jen posílily mé názory na rasu a žalostný stav naší civilizace. Zkaženost Freddie O'Sullivana i brutální pokus potlačit naše hnutí a filosofii mě ještě víc přesvědčily, že mám pravdu a mí nepřátelé představují síly zla. Jen zlý systém by ignoroval barbarská znásilnění tisíců mužů. Vzpomněl jsem si na výrok, že nejlepší způsob posouzení úrovně civilizace v zemi je posouzení podmínek v jejích věznicích.

Také mi bylo jasné, že nehledě na to, jak hrozný se mi ten zážitek momentálně zdá, trvalo to jen pár dní. V porovnání s tím, co muselo vytrpět mnoho jiných vlastenců, to nebylo nic. V historickém kontextu mnoho revolucionářů zažilo mnohem horší vězení, mučení a dokonce smrt. Většina revolucionářů v dějinách byla zavřena se svými kamarády. V Americe na konci 20. století má bílý disident velkou pravděpodobnost, že bude zavřen ve vězení, ovládaném těmi nejhoršími nočními můrami.

Během příštích pár dní jsem si opět četl překrásné dopisy svatého Pavla, z nichž některé napsal v těch nejhorších vězeních starověkého světa. Já a mí kamarádi bychom hned vyměnili primitivní vězně z moderní americké věznice za chudou stravu a nedostatek hygieny ve vězeních biblické doby. Jak ve vězení tak venku si svatý Pavel zachoval klidnou mysl, lásku k Pánu a lásku k životu. Jeho příklad a inspirující slova obnovily mou sílu a oživily mého ducha.

Teď, když jsem byl z vězení venku, jsem si uvědomil, že O'Sullivan a jeho přátelé zřejmě od počátku věděli, že nebudeme usvědčeni ze žádného zločinu. Svých cílů dosáhli už jen tím, že nás terorizovali vězením, finančním vyčerpáním placením právních nákladů a veřejným zdiskreditováním negativním mediálním zpravodajstvím.

Tvrdým způsobem jsem zjistil, že věc, které jsem se oddal, není hra. Byli jsme v boji obrovských rozměrů proti mnohem organizovanějšímu a bezohlednému nepříteli. Nestačilo postavit se na roh ulice a hlásat pravdu. Šlo o obhájení našeho *práva* se na ten roh postavit. Naši nepřátelé nás v této hře nechtěli a byli ochotní zajít do prakticky jakýchkoliv extrémů, aby nás porazili. Rovněž pevně kontrolovali informace prostřednictvím masmédií. Z politiků udělali své dlužníky jejich příznivým zobrazováním v médiích a příspěvky na kampaně. Lidé jako já, kteří vystoupili mimo normální politické hranice, představovali hrozbu, se kterou se snažili vypořádat nejprve cenzurou a pak očerňováním. Když to selhalo, použili stejný nástroj, jakých užívala k udržení své nadvlády každá tyranie v dějinách: kontrolu zákonů a jejich vykonavatelů.

Protože má organizace byla zničena, členové a příznivci zastrašováni a má reputace pošpiněná, věděl jsem, že před další politickou angažovaností musím udělat nějaké změny. Potřeboval jsem kredit, jinak jsem si u tisku, policie nebo veřejnosti nemohl získat žádný respekt. Bez ohledu na to, jak sečtělý nebo výřečný jsem byl, jsem potřeboval vysokoškolský diplom, minimum, co moderní společnost požaduje pro uznání důvěryhodnosti. Rozhodl jsem se vrátit na školu,

dokončit poslední rok studií a pokračovat v přípravě na boj přede mnou.

O týden později předáci kampaně George Wallaceho v tichosti přiznali okresnímu státnímu zástupci, že jsem skutečně byl autorizovaný zástupce jeho kampaně. Všechna obvinění vůči mně a kamarádům byla stažena. Za neoprávněné věznění jsme samozřejmě nikdy nedostali žádné odškodné. Já však byl víc než kdy předtím rozhodnut získat odškodnění vítězstvím nad silami, které páchaly takové podlosti. Později, možná jako malou útěchu za podlou zradu jeho volebního štábu, mě guvernér Wallace jmenoval čestným podplukovníkem alabamské státní domobrany.

Díky této traumatické řadě událostí jsem si také uvědomil, jak úžasného a oddaného partnera mám v Chloê, a rozhodli jsme se vzít.

KAPITOLA 34:
RYTÍŘI KU KLUX KLANU

Chloê i já jsme hodili trauma z vězení za hlavu a dva měsíce před svatbou jsme byli šťastnější než kdy dřív. Všechny dokumenty a papíry jsem uložil v rodinném domě u jezera, prodal auto a odjeli jsme v autě Chloê do West Palm Beach, abychom se vzali. Na naší svatbu dorazil do presbyteriánského kostela i můj dobrý přítel Ray Leahart. Chloê si sama ušila svatební šaty a byla to překrásná nevěsta. Byla to jednoduchá svatba s nealkoholickou oslavou v recepční síni kostela.

Rozhodli jsme se, že potřebujeme být co nejdál z minority ovládaného New Orleansu, a že navštívíme mou sestru v naprosto evropské části Seattlu. Plánovali jsme u ní na čas zůstat, najít si práci a buď tu dokončit mé vysokoškolské studium, nebo se vrátit na LSU. Cesta do Seattlu měla být naší svatební cestou. První den líbánek jsme se však rozhodli strávit u Key West, kempovat na jednom z malých ostrůvků a plavit se na malé plachetnici. Plán byl takový, že se po pár dnech plachtění a kempování navrátíme do Palm Beach, odevzdáme loďku a vyrazíme do Seattlu. Projeli bychom tak kontinentální Spojené státy od jihovýchodu na severozápad.

Na Key West jsme dorazili pozdě odpoledne, naložili plachetnici a vyrazili mělkou lagunou najít vhodnou písčitou pláž. Asi po třech hodinách, příliš daleko od auta, abychom se ještě mohli do tmy vrátit, jsme pořád nic nenašli. Všechny ostrůvky na mapách se ukázaly jako mangrovníkové háje, jejichž kořeny rostly přímo z mělké vody. Prostě jsme nikde nemohli najít čistou pláž. Nakonec jsme objevili malý ostrov bez pláže, zato však se starým kotvištěm s malou boudou o velikosti přerostlé telefonní budky s prázdnou dřevěnou cívkou na kabel, ležící uvnitř na boku a vyplňující celý prostor.

Slunce už bylo nízko, tak jsme se rozhodli zůstat přes noc na molu o rozměrech asi půl metru na šířku a pět metrů na délku. Rozprostřeli jsme deku a rychle ze sebe shodili oblečení, nedočkaví, až se ponoříme do smaragdově zabarvené vody. Skočili jsme do vody a za pár minut už odpočívali na dece, sledujíc žhnoucí oranžové slunce, spojující se na obzoru s oceánem. Byli jsme šťastní, že jsme spolu. Když padl soumrak, políbil jsem ji. Najednou se od mých rtů odtrhla a vyjekla: „Au!“ Právě když jsem se chtěl zeptat, co jsem udělal, stejné „au“ vyšlo z úst i mně. Zaútočilo na nás hejno krvelačných

komárů, horších, než jsem kdy viděl i v těch nejhlubších močálech Louisiany. Naštěstí jsme měli repelent, ale ta ďábelská stvoření stále dokázala nacházet nějaká nechráněná místa, i když to znamenalo dostat se přes oblečení.

Po použití asi půl lahve repelentu se zdálo, že jsme problém s komáry dostali pod kontrolu. Jenže než zmizely poslední zbytky světla, Chloê tvrdila, že nás z mangrovníků pozorují nějaké oči. Myslel jsem si, že se jí to jen zdálo, ale když jsem se otočil, uviděl jsem pár svítících očí. Byly to oči potkanů. Pak jsme to spatřili. Jeden potkan o velikosti jezevčíka se po molu blížil přímo k nám, bez jakýchkoliv známek strachu nebo respektu k páru, který je na líbánkách. Ostatní se shromáždili na vzdáleném konci mola, jako by to byli vojáci, připravení na válečnou operaci. Hodil jsem po nich pár mušlí, což je rozehnalo. Zůstávali však na kraji mangrovníků a čekali na příležitost. Viděli jsme jejich oči žhnoucí jako uhlíky, dokud se soumrak nezměnil v inkoustovou černotu, která jejich barvu uhasila. Zasvítil jsem baterkou na molo, prohlížel ho desku po desce, až jsem uviděl tucty svítících očí, hledících na nás ze tmy.

Zatím naše svatební noc nebyla příliš vydařená, ale dělali jsme, co se dalo. Zůstali jsme ostražití a připravili si zásobu mušlí na udržení potkanů mimo dosah. Kolem desáté večer se zvedl vítr a z teplovodní golfské strany ostrova začalo hřmět. Molo nebylo dostatečně velké na postavení stanu, takže když přišel studený déšť, promočil nám lůžkoviny i oblečení. Jeden blesk stíhal druhý a my zůstávali vystaveni dešti na konci mola. Každý blesk osvítil seřazenou skupinu potkanů, číhající na konci mola a shánějící maso. V největším lijáku jsme popadli věci a zamířili do boudy, potkani nepotkani.

Posadili jsme se do dřevěné prázdné cívky, takže jsme byli úplně chráněni před deštěm, ale nechtěli jsme být na podlaze s potkany – kteří tu mezitím také hledali úkryt. Z duté části uprostřed cívky až do díry ve střeše vedla asi patnácticentimetrová kovová trubka. Sedli jsme si na cívku, čímž na nás tekla voda z díry ve stropě kolem trubky. Schoulili jsme se k sobě, jak to jen šlo, s rezavou trubkou mezi sebou, kapkami dopadajícími na naše hlavy a blesky praštícími všude kolem. Napadlo nás, že kovová trubka je vlastně bleskosvod, který by mohl ukončit naše manželství dřív, než nám začaly líbánky, ale rozhodli jsme se zůstat, kde jsme, děj se co děj.

Ráno, zničení a nevyspalí, jsme viděli, že jasné slunce zahnalo potkany i komáry zpátky do mangrovníků, tak jsem se natáhli na molu a sušili se. Zatímco jsem neúspěšně rybařil, Chloê připravila snídani

a pak jsme se rozhodli podívat, jestli nenajdeme nějaký lepší ostrov. Pokud ne, vyrazili bychom zpět k autu a pak do Palm Beach. Tohoto ostrovního ráje jsme už měli po krk.

Žádné dobré místo jsme nenašli a vyrazili na plachetnici směrem k hlavní silnici číslo 1, kde jsme parkovali. Kolem jedné hodiny jsme si všimli, že nás doprovází dva pěkně velcí žraloci, občas protínající mělkou, křišťálově čistou vodu olejově šedými hřbetními ploutvemi. V mělké vodě plné útesů se špatně manévrovalo, tak jsem musel vytáhnout stabilizační desku v kýlu asi na polovinu. Pak se z jihu přiblížila opravdu zuřivá bouřka. Tak tmavě purpurovou oblohu jsme ještě nikdy neviděli. Vítr, vlny a déšť nás bičovaly tak hrozně, že jsme stáhli plachtu a snažili se malou loď udržet ve větru, jak se dalo. Stabilizační desku jsme nemohli úplně ponořit kvůli korálům, takže loď byla ve vlnách a větru nestabilní. Ve svém vyčerpání jsme si byli jistí, že pokud se převrátíme, žraloci zaženou hlad. Chloê začala plakat, ale udrželi jsme se, dokud bouřka nepřešla. Naše loď s poškrábanou stabilizační deskou a poškozenou plachtou konečně dorazila do cíle. Unaveně jsme ji naložili na přívěs a zamířili do West Palm Beach. Bylo to nezapomenutelných 24 hodin svatební cesty.

Přes noc jsme zůstali ve West Palm Beach a s méně než 200 dolary pokračovali do Seattlu. Samozřejmě, člověk mohl s malým autem a 200 dolary dojet daleko, když benzín stál 35 centů za galon.* Přesto jsme s touto finanční částkou museli kempovat po cestě, spát ve stanu a vařit si venku. Navštívili jsme národní parky Yellowstone a Gracier. V Yellowstone jsme se v našem malém stanu probudili třesoucí zimou, protože ho pokryla 15 centimetrů silná vrstva sněhu. Auto nemělo žádné topení, jelikož bylo z jižní Floridy, kde není potřeba. Navzdory omezenému rozpočtu jsme se to ráno vydali do kafeterie a dali si první jídlo z restaurace od doby, co jsme vyrazili – misku horké ovesné kaše, horkou kávu a úžasný odpočinek u cihlového krbu. Do parku Glacier jsme dorazili krátce poté, co znovu otevřeli cestu Going to the Sun po sněhové bouři. Hory byly se svou čerstvou sněhovou pokrývkou nádherné. Řekl jsem Chloê, že si oblékly bílé svatební šaty jen kvůli nám.

Do domu mé sestry a švagra jsme dorazili uprostřed září. Byli jsme na mizině, unavení a připravení najít si práci. Do týdne jsme si oba sehnali práci u Sea-Tac Motor Inn ve městě Federal Way, stát Washington, a omšelý pokoj s týdenním nájemným v motelu. Ucházel jsem se o místo

* 1 americký galon = 3,785 litru; pozn. překl.

lakýrníka u Boeing Aircraft a kdyby to vyšlo, zůstali bychom na severozápadě a dokončil bych diplom na Washingtonské univerzitě. Jenže tu práci jsem nedostal, tak jsme se rozhodli vydělat co se dá u Sea-Tac a ušetřit každou penny, abych mohl v letním semestru pokračovat na LSU. Abychom to dokázali, museli jsme dělat dvojité směny. Ještě jsem si přivydělával jako hotelový pomocník a Chloê jako číšnice. Se svým titulem z ekonomie se brzy stala manažerkou číšníků a dělala rozvrhy plánovaných událostí. Mnohdy jsme pracovali 16 hodin denně, ale věděli jsme, že to je pro budoucnost. Ačkoliv jsem stále četl několik knih týdně, dlouhé hodiny bezmyšlenkovité práce znamenaly možnost přemýšlet o naší věci a nejlepším způsobu, jak šířit pravdu. Jim Lindsay mi párkrát psal z New Orleansu a naléhal, abych se opět stal aktivním v Klanu. Poslal mi knihy o Nathanu Bredfordu Forrestovi a některé vynikající materiály, které napsal o původním Klanu, prvním úspěšném rasovém hnutí v dějinách.

Pokud šlo o mě, měl jsem rasový světonázor, ale potřeboval jsem usměrnění a prostředek k přenesení ideologie k vítězství. Začal jsem číst literaturu o historii revolučních hnutí. Četl jsem knihy o americké a francouzské revoluci. Studoval jsem komunistické hnutí, nacismus i fašistická hnutí Mussoliniho a sira Oswalda Mosleyho. Podíval jsem se na populistická hnutí Huey Longa z Louisiany a Williama Jenningse Bryana. Rovněž jsem prostudoval vývoj náboženských hnutí a dokonce i principy, na nichž jsou organizovány úspěšné komerční společnosti. Vypadalo to, že všechno, na co myslím při práci i při četbě doma, je vytvoření hnutí, které by probudilo naše lidi a zorganizovalo je k vítězství.

Jeden pátek na konci října jsem měl dvojitou šestnáctihodinovou směnu, během které jsem si v hlavě pořád obracel, jak nejlépe prospět hnutí. Tu noc jsem s Chloê po boku spal neklidným spánkem. Přesto jsem v 6 ráno vstal čilý a odhodlaný. Věděl jsem přesně, co udělám, v hlavě jsem měl plány na roky dopředu.

Na podzim 1972 byly skupiny Klanu po celé Americe jen stínem toho, co kdysi. Kontaktoval jsem Jima Lindsaye a navrhl, že Klan kompletně zmodernizujeme. Můj koncept neznamenal umírnění názorů Klanu, ale jejich prohloubení s větším rasovým a vědeckým pochopením. Na jeho tradicích bychom mohli vybudovat moderní společenské hnutí. Pro mě to znamenalo vybudovat z Klanu politický nástroj na změnu myšlení lidí. Znamenalo to zaměřit se na mladou a budoucí generaci při současné úctě ke starým tradicím Klanu, i na plné právo žen podílet se na boji za přežití jich a jejich dětí. Byl by to vzdělaný

Klan, jehož setkání by se konala v konferenčních sálech hotelů, stejně jako na polích farmářů, ve velkých městech i na vesnicích, na univerzitách i v továrnách. Klan musel být znovu vytvořen jako původní hnutí, vedené vzdělanými a čestnými muži. Taková byla má vize.

Zavolal jsem Lindsayovi a položil mu prostou otázku. „Necháš mě zmodernizovat Klan od sklepa až na půdu?“ „Jestli bych tě nechal?“ odpověděl. „Chci, abys to udělal, víc než cokoliv na světě.“ Pak mi svým typicky dramatickým způsobem řekl: „Víš, že udělat to je tvůj osud.“

Několik příštích týdnů jsem přes den pracoval v hotelu a po nocích v pokoji na kompletním přepsání programu a politiky Rytířů Ku Klux Klanu. Přijal jsem modernější verzi symbolů a přepracoval publikace, často se radíc s Jimem po telefonu.

Koncem listopadu jsme s Chloê konečně opustili Federal Way a vyrazili přímo na západní pobřeží do San Francisca. Jeli jsme kolem koleje Kalifornské univerzity a šokovaly nás bezostyšné komunistické plakáty, vylepené snad na každé telefonní budce. Překvapila a znechutila nás i otevřená propagace homosexuality. Věděli jsme, že zbytek země je za Berkeley jen o málo pozadu. Máme tohle brzo očekávat i doma?

Pak jsme vyrazili do červených lesů Giant Forrest, místa, které jsem chtěl opět vidět po přečtení Madisona Granta, bílého rasisty a Američana, který měl největší zásluhu na záchraně těchto nádherných stromů. Připadalo mi zajímavé, že mě jeho ochranářská práce přitahovala dávno předtím, než jsem se dozvěděl o jeho stejně zanícené ochraně krásy západního člověka. Při chůzi pod těmito velikány si člověk uvědomí, jak malý a krátký je život člověka v přírodě. Připomnělo mi to naší závislost na přírodě a jejích zákonech.

Další zastávkou byl Grand Canyon. Spakovali jsme spacáky, sbalili nějaké jídlo a vyrazili dolů k řece Colorado. Na jižním okraji bylo půl metru sněhu. V půli trasy se cesta změnila v bláto a zbytek cesty byla teplota příjemná a počasí nádherné.

Během dalších let jsem se do Canyonu vrátil nejmíň tucetkrát. Vždy, když dojdu na jižní okraj, jsem tak okouzlen jeho krásou, že na chvíli nemůžu ani mluvit. Dívat se na zářezy řeky ve velkolepém kaňonu je jako otevřít velkou encyklopedii dějin Země. Pro mne je takové místo mnohem krásnější než jakýkoliv člověkem vytvořený chrám a mnohem výmluvnější vyjádření Božího slova než jakákoliv jeho psaná forma.

Zastavili jsme se ve Flagstaffu a uctili památku tety a strýčka, Mildred a Wallyho Hatcherových u památníku těm, kdo zahynuli při velkém leteckém neštěstí nad kaňonem.

Poslední důležitou zastávkou na cestě domů bylo San Antonio. Pohled na Alamo poprvé od doby, kdy jsme se s Chloê stali rasově uvědomělými, v nás zanechal silný dojem. Muži, kteří zde bojovali a zemřeli, pocházeli skoro ze všech zemí Evropy. Položili své životy, aby lidé našeho dědictví na celém tomto kontinentu mohli žít svobodně. Jejich oběť nejenže inspirovala Američany k vítězství nad Mexičany a Santa Annou v San Jactinu, ale měla by inspirovat každého Evropana, dokud žije náš genotyp.

Vidět prostitutky, dealery drog a další spodinu, tolerovanou hned za zdmi tohoto památníku, nás přivedlo k poznání, jak tragicky rychle a hluboko naši lidé klesli. Popohnalo to mou nedočkavost opět začít s politickou prací a myslím, že jsem jel do Louisiany o něco rychleji než obvykle.

Usadili jsme se v Baton Rouge a já se opět zapsal na univerzitu. Byl jsem plný energie a vyplňoval své dny i noci studiem a aktivitami. V Baton Rouge a na LSU jsem začal organizovat a budovat největší pobočku Klanu v zemi; 22 dalších základen jsem zřídil v Louisianě a Mississippi. Spolu s Chloê jsme otevřeli úspěšné centrum péče o děti při baptistickém kostele ve Woodlawnu ve východní části Baton Rouge. Naložil jsem si těžký akademický náklad 18 až 21 zápočtových hodin za semestr a po víkendech jezdil organizovat Klan. S rostoucími úspěchy mě Lindsay jmenoval Velkým Drakem pro Louisianu a rovněž národním informačním ředitelem organizace. Klan opět začal růst.

KAPITOLA 35: KLAN SE POZVEDÁ

Do konce roku 1973 se Klan dramaticky rozrostl. Nejen že jsme oslovovali a přijímali spoustu nových lidí, většinou ve věku mezi 20 až 30 lety, také jsme zajišťovali, aby byla kvalita nových členů na vysoké úrovni. Média pěstovala obraz Klanu jako násilnické, ignorantské a nenávistné organizace. Abychom se s tímto image vypořádali, každému členovi jsme zdůrazňovali, že musí být „super legální" a zodpovědně se vyhýbat jakýmkoliv problémům nejen pro vlastní dobro, ale také kvůli bratrům z Klanu. Považovali jsme se za organizaci s posvátným posláním zabezpečit přežití a pokrok našeho dědictví a práv. Naši členové věděli, že násilí vůči menšinám je nejen špatné, ale ve skutečnosti naší věci škodí, místo aby jí pomáhalo.

Kdykoliv v Americe došlo ke spáchání násilí bělocha vůči černochovi, celostátní média to rozebírala dny nebo týdny, zatímco milionům bílých obětí černošského násilí se dostávalo jen krátké pozornosti v místních médiích, pokud vůbec nějaké. Média tak vyvolávala dojem, že nenávist a násilí jsou vlastní pravicovým bělošským hnutím, kdežto hnutí za občanská práva bylo prezentováno jako síla lásky a bratrství. Byli jsme uprostřed psychologické války a naši nepřátelé měli obrovskou výhodu spočívající v ovládání masmédií.

Mnoho mladých bělochů ze zkušenosti vědělo, jak silně integrace poškodila jejich čtvrti, školy a komunity. Její nespravedlnost byla jasná každému, kdo navštěvoval silně integrovanou školu nebo viděl úpadek své čtvrti poté, co do ní přišli černoši nebo Mexikáni. Mladí běloši se proti tomu chtěli postavit, ale nevěděli jak. Hollywood vykresloval oponenty integrace jako „paliče křížů", což ve skutečnosti povzbuzovalo takové chování u mladých bělochů, kteří se zoufale potřebovali bránit. V žádné jiné společenské instituci jim nebylo dovoleno mít bílé pravicové skupiny nebo dávat najevo jakoukoliv bílou hrdost, zatímco černošská hrdost a solidárnost byly oficiálně schvalované a podporované.

Jedinou odpovědí proti integraci, ukazovanou v televizi a filmech, byl fyzický odpor. Někteří odcizení běloši napodobovali násilné, protičernošské chování, které viděli v televizi. Takové jednání jen opětovně posilovalo mediální obrázek nenávistných a násilných bílých rasistů.

Samozřejmě, že zločiny bělochů vůči černochům tvořily jen malý zlomek mezirasové kriminality, a kdykoliv černošsko-bělošský svár

skončil vítězstvím bělocha, média to popsala jako rasový incident. Jakákoliv bitka mezi bělochy a černochy, kterou vyhráli černoši, jednoduše skončila v policejní zprávě a jen zřídkakdy v médiích. Když černoši vlekli bílé dítě za bicyklem a pak ho zbili, byla to jen dětská šarvátka. Ale když bílé dítě provedlo podobnou věc černému a to muselo do nemocnice, byly z toho celostátní titulky o „rasovém incidentu". Bylo pravděpodobné, že se do nemocničního pokoje přijdou ukázat Jesse Jackson a pár sportovních hvězd – spolu s tuctem zpravodajských štábů –, aby se tam vyfotili a dál roztáčeli protibělošskou propagandu.

Takto to funguje dodnes. Jen zřídka se stane, že bílý zločinec ublíží nebo zabije černocha. Vždycky je to však několik dní ve zprávách spolu s doprovodnými prohlášeními bílých i černých politických vůdců, odsuzujícími bílý rasismus. Následují uplakané rozhovory se členy rodiny a zdlouhavé zaobírání se soudy ze strany morálně pobouřených médií. Jak jsem ukázal v kapitole Rasa a společnost, realita je taková, že násilné zločiny bělochů proti černochům jsou extrémně výjimečné, zatímco černošská brutalita, znásilňování a vraždění bílých je všední věc.

Když se mi vzhledem k mé pozici v Klanu začínalo dostávat publicity, psala mi spousta dětí, chodících do integrovaných škol a hořce si stěžovaly na své zážitky. Z jejich dopisů jsem viděl, že mají právo na zlost. Mnohé byly zastrašovány a napadány černochy. Byly nuceny žít v prostředí primitivního chování a kriminality. Ve škole byly učeny, že jejich předci byli vykořisťovatelé, zatímco černoši byli učeni pýše na sebe samé a nenávisti k bělochům. Když jsem se objevil v celostátním mediálním programu, měsíc jsem dostával desítky dopisů od bílých studentů z celé země, přičemž mi mnozí psali o příšerných podmínkách a hrůzných incidentech, o nichž se lidé z masmédií nikdy nedozví. Během let se počet podobných dopisů zvyšoval až do té fáze, že jich dnes dostávám víc než kdykoliv od počátků svého veřejného aktivismu.

Těm, kdo mi píší, vysvětluji, že mají právo se bránit, pokud jsou napadeni, ale že nezákonným jednáním věci jen zhorší sobě, svým rodinám i přátelům. Říkám jim, že poslední místo, kde by chtěli být, je vězení, v němž převážnou většinu tvoří ti nejhorší černoši. Také zdůrazňuji, že naše hnutí není o nenávisti, ale o lásce k našim tradicím, dědictví a svobodám. Tehdy jsem věděl a vím i dnes, že jediná cesta, jak vybudovat trvalé hnutí, je vybudovat ho ne na nenávisti, ale na hluboké a trvalé lásce k našim lidem a jejich nejvyšším ideálům.

Jak se má proslulost zvětšovala, nic mi nevadilo víc než být označován za „nenávistného“ nebo příslušníka „nenávistné skupiny“. Právě multikulturalisté a podporovatelé integrace svými pokřivenými programy vytváří klima rasové nenávisti. Myslí si snad liberálové, že nekonečné recitály o páchání zla ze strany bělochů vůči černochům zlepšují postoj černochů k bělochům? Média se zabývají historickým zotročováním černochů, diskriminací černochů, lynčováním černochů a zabíjením černošských vůdců za občanská práva. Černoši jsou učeni nenávidět bílé, tělesné nenávisti, která se často projevuje epidemickým násilím vůči bělochům.

A zatímco jsou černoši učeni nenávidět bílé, běloši, kteří pouze chtějí chránit svá *vlastní* práva, jsou nazýváni *nenávistní*. Běloši, kteří chtějí žít v bezpečných a pěkných čtvrtích s lidmi vlastního dědictví, jsou nazýváni *nenávistní*. Běloši, kteří chtějí, aby jejich děti navštěvovaly ze vzdělávacího hlediska prvotřídní a bezpečné školy, jsou nazýváni *nenávistní*. Dokonce i kvůli pouhému debatování nad realitou rasových rozdílů jsme nazýváni *nenávistní*. Avšak je to neschopnost uznat a podle toho jednat s těmito rasovými rozdíly, co vytváří klima nenávisti v první řadě. Děti, které jsou rozhořčené, k tomu mají ty nejlepší důvody. Jsou nuceny chodit do integrovaných škol, kde trpí bezprávím. Bílé děti, chodící do kompletně bělošských škol, cítí mnohem méně nepřátelství a často mají vůči černochům a ostatním menšinám vstřícný postoj. Kdyby bylo po mém, zastavil bych šílené programy nucené integrace a výsledkem by bylo méně nenávisti a nepřátelství mezi rasami.

Pokud lidé skutečně chtějí skoncovat s rasovým nepřátelstvím a nenávistí, musí uznat rozdíly, které Bůh a příroda stvořili, a tyto rozdíly ochraňovat a uchovávat. Liberální elity namísto toho obhajují vybájenou rovnost, což jedině vyvolává třenice. Navíc se umožněním masivní barevné imigrace a sociálním podporováním množení primitivnějších a k násilí náchylnějších lidí společnost stává prostoupenou větším barbarismem, kriminalitou a nenávistí.

Účastnil jsem se mnoha debat na LSU a řada profesorů mě zvala na své přednášky. Jeden argument, který jsem opakovaně slýchal, zněl, že uznávání rasové nerovnosti vede k ukrutnostem jako holocaust. Já poukazoval na to, že většina našich zakládajících otců nevěřila v rasovou rovnost, a přesto nestavěli žádné údajné plynové komory. Také jsem zdůrazňoval, že ať se to posuzuje jakkoliv – ve jménu rovnosti bylo zavražděno mnohem víc lidí než ve jménu jakékoliv jiné doktríny. Ve jménu rovnosti jakobíni za francouzské revoluce zavraždili de-

setitisíce nejlepších a nejkulturnějších lidí ve Francii. V Rusku, Číně, zemích východní Evropy, Kambodži, Vietnamu a všude jinde – desetimiliony lidí byly zavražděny ve jménu rovnosti. Rovnost je náboženství nenávisti a závisti. Když její falešná doktrína nevytváří rovné výsledky, vynucuje si „rovnost" lidí represemi a dokonce vražděním.

Židovské rasistické skupiny jako ADL, Anti-Defamation League of B'nai B'rith, jsou nejnotoričtější uživatelé slova nenávist k popsání těch, kdo stojí proti jejich pokrytectví a misantropii. Rádi nás nazývají *bílí rasisté*. Jenže to, co my ve skutečnosti chceme, není vládnout nad jakoukoliv jinou rasou, ale jednoduše žít ve vlastní společnosti podle vlastních hodnot, aniž bychom někoho utiskovali. Rasová separace činí rasový útisk nemožným a rasovou nenávist mnohem obtížnější.

Na druhou stranu je židovský etnocentrismus skutečný rasismus v klasickém smyslu, protože Židé se nechtějí separovat a mít svou vlastní společnost, jakou chtějí běloši skoro vždy vybudovat pro sebe. Židovští misantropové od nás nechtějí být odděleni, naopak aktivně usilují o to nás ovládat. Jak jsem v této knize ukázal, židovští rasisté se pokrytecky snaží zlomit etnickou hrdost lidí, mezi nimiž přebývají.

Obviňují nás z nejzazšího zla, jež spojují s holocaustem: genocidy. Přesto se snaží pošpinit a zničit naše tradice, historii, kulturu a nakonec i naší genetickou existenci – což je dokonale přesná definice genocidy. Jejich konečným řešením je zničit rasové dědictví lidí, kteří věří, že jim strašně křivdili, a genocida naší rasy probíhá na celosvětové bázi. Nazývají nás nenávistnými za odhalování židovského rasismu, ale sami nikdy nejsou nazýváni nenávistnými za nepřetržité obviňování křesťanů z netolerance vůči Židům.

Jsme napadáni za víru v bělošskou intelektuální nadřazenost nad černochy týmiž Židy ovládanými médii, jež nestydatě propagují ideu židovské intelektuální a morální nadřazenosti nad Nežidy.

Židovští rasisté vykreslují jako bigotní omezence ty bělochy, kteří jsou proti rasovému míšení černochů a bělochů, zatímco jejich organizace vedou multimilionové dolarové kampaně v židovském tisku proti smíšeným manželstvím Židů.

My jsme morálně káráni za to, že chceme chránit hranice před masivní neevropskou ilegální imigrací, zatímco židovská média chválí Izrael, stát, který umožňuje imigraci jen vlastní rase.

Židé neustále obviňují Evropany a křesťany za holocaust druhé světové války, ale nás nazývají nenávistnými za pouhé poukázání na vedoucí roli Židů v raných dnech komunistického režimu v Rusku, který zavraždil desetimiliony křesťanů.

V 70. letech Židy ovládaná média často mluvila o bělošském terorismu, zatímco zprávy FBI ukazovaly, že vedoucí teroristickou skupinou v Americe je radikální Jewish Defense League.[981]

Když jsem se opět stal aktivním v Klanu, doufal jsem, že fascinující charakter organizace dokáže přitáhnout mediální pozornost. Hollywood využíval zobrazování špatnosti Klanu k podpoře cílů a ideálů hnutí za občanská práva, ale to Klan činilo fascinujícím a dostatečně zajímavým pro noviny. V lednu 1974 došlo k mediálnímu průlomu, když jsem se objevil v celostátní televizní *Tomorrow Show* s Tomem Snyderem. Tehdy jsem zjistil, že spousta médií prostě nemůže odolat příležitosti ke zvýšení sledovanosti, když do talk show pozvou otevřeného vůdce Klanu. Dokonce ani někteří z mých nejzapálenějších židovských oponentů se prostě nedokázali vzdát vyhlídek na vyšší sledovanost. Dodnes mě řada talk show zve na rozhovory, aby tak zvýšili počet diváků.

Pak byla jednou z nejzajímavějších show *Stanley Siegel Show* v roce 1974, vysílaná živě v Nashville (později se přestěhovala do New Yorku). Siegel viděl *Tomorrow Show* a rozhodl se pro jiný přístup než Tom Snyder. Když nemohl odpovědět na má fakta, snažil se mě zesměšnit. Věděl jsem, že to je tvrdý moderátor, a Klan v Nashville o něm měl soubor výstřižků. Byl jsem tedy dobře připraven na jakékoliv osobní útoky, které si mohl nachystat. Když se snažil se mnou argumentačně přít, prohrával, takže těsně před koncem show vytáhl to, co považoval za svůj trumf.

„Pane Duke," řekl, „není důvod, proč jste vy a ostatní Klansmeni tolik proti černochům ten, že se bílí rasisté cítí sexuálně nerovnocenní černošským mužům? Nežárlíte prostě na jejich sexuální schopnosti?"

Podíval jsem se na něj a odpověděl: „Víte, Stanley, jedině nemocný člověk jako vy by vůbec uvažoval tímhle směrem. Dovolte mi položit vám pár otázek.

Vy tvrdíte, že jsem psychicky nemocný, ale není pravda, že jste byl deset let v péči psychiatrů? Není také pravda, že jste jednou nahý skočil do obrovské kádě se želatinou? ... A Stanley, pokud mluvíme o pocitech nerovnocennosti (ukázal jsem na jeho vyvýšenou stoličku),

[981] Federal Bureau of Investigation. (1980s). Annual (ODEH) reports of terrorist bombing during the 1980s, Washington, D.C.

proč máte vyvýšenou stoličku, abyste vypadal stejně vysoký jako váš host? Máte pocit nerovnocennosti?

Víte, sexuální nerovnocennost vůči černochům mě nikdy nenapadla, ale chápu, proč napadla vás. S něčím takovým může přijít jedině perverzní malý Žid jako vy."

Siegel byl tak zničený, že show sotva dokončil. Hned potom běžel do šatny, plačící jako dítě. Bylo mi ho trochu líto, ale říkal si o to.

Tyto programy byly uspokojující z několika hledisek. Pravdu o rase jsem tak dostal k milionům lidí. Zničil jsem staré stereotypy o Klanu a musím přiznat, že mám takové výzvy rád. Když jsem byl v Klanu, bylo skvělé jít do každé show, na každý univerzitní projev jako nenáviděný otloukánek a pak úplně zdeptat mé arogantní oponenty. Většina lidí v médiích své propagandě doopravdy věří. Protože nikdy skutečně nevyslechnou obě strany rasové problematiky a neodhalí židovskou nadvládu, tak prostě nejsou intelektuálně připraveni. Mnozí tito moderátoři jsou mistři mluveného slova a ví, jak využít humor, otočit frázi, a dokonce i přestávky na reklamy a kamerovou techniku ve svůj prospěch. Jenže zásadní pravdivost naší pozice a lehce odhalitelné pokrytectví našich oponentů jsou výhody, které nelze snadno vyvrátit ani jejich chytrými odpověďmi.

Častokrát se i trochu pobavím. Při projevu na Vanderbiltově univerzitě v Nashville v Tennessee se v části otázek a odpovědí k mikrofonu dostala uřvaná bílá dívka, táhnoucí s sebou za ruku černocha. Během mého projevu ho škrábala ve vlasech, dala mu ruce kolem krku, a opakovaně ho líbala na krk a hlavu. Když se nakonec dostala k mikrofonu, publikum úplně ztichlo. Držíc ho za ruku se na mě dívala a sarkasticky řekla: „No, pane Duke, co říkáte na tohle?!"

Úplně jsem ji ignoroval, podíval se na černocha a empaticky řekl: „Vážně mě překvapuje, že vidím gentlemana jako vy s takovou bílou pakáží." Publikum se smálo a burácelo asi tři minuty, dokud se s ostudou zase neposadila.

Větší prostor v médiích znamenal víc pozvání k univerzitním projevům. V té době jsem dostával honorář asi 1 200 dolarů za projev, což nám významně pomáhalo získat vybavení, jež jsme potřebovali pro hnutí. Začínajíc bez peněz jsme si stále budovali knižní fond a kupovali kancelářský materiál. Každý dolar jsme dvakrát obrátili v ruce. Koupil jsem tiskařský lis s tiskárnou a naučil se tisknout. Brzy jsem tiskl za velmi nízkou cenu tisíce letáků, které jsme distribuovali, stejně jako náš měsíčník *The Klan Action Report* (Akční zpravodaj Klanu) a později *The Crusader* (Křižák). Přitom jsme s Chloê stále byli jediní

manažeři centra péče o děti, které jsme rozjeli v baptistickém kostele ve Woodlawnu, ale naštěstí zvládala skoro všechno, co centrum potřebovalo. Někdy, když měla moc práce nebo byla pryč, jsem za ní zaskočil. Miloval jsem sedět za klavírem a vymýšlet pro děti příběhy o rytířích, dracích a princeznách, doplněné zvuky staré rozvrzané stoličky. Mé pohádky a příběhy byly všechno, jen ne politicky korektní a myslím, že to je jeden důvod, proč se dětem tak líbily.

V posledním semestru na univerzitě na jaře 1974 jsem k promoci potřeboval nasbírat 24 seminárních hodin. K tomu jsem musel získat souhlas profesora a udělat kreditní zkoušku ze sociologie, což jsem snadno zvládl. Také jsem od děkana dostal povolení vzít si za semestr víc hodin, než se obvykle připouštělo. I přes aktivity v Klanu jsem ten semestr dokončil celých 21 hodin s hodnocením A nebo B ve všech předmětech. Tvrdě jsem pracoval a těšil se na promoční ceremoniál. Konečně bych se tak mohl zabývat svou prací naplno. Dva týdny před promocí jsem dostal pozvání a letenky na televizní talk show v Chicagu, která připadala právě na den promoce. Hned jsem věděl, které události ze zúčastním. Celé mé vysokoškolské studium bylo o podpoře našeho dědictví a věděl jsem, že mu víc pomůžu v Chicagu.

To léto jsem procestoval Ameriku křížem krážem a mluvil na dvou nebo třech shromážděních týdně. V září toho roku soudce Arthur Garrity nařídil v Bostonu v Massachusetts přepravování tisíců bílých i černých studentů do škol. Lidé z dělnické čtvrti Southie byli nuceni posílat své syny a dcery do školy v Roxbury, drogami a kriminalitou zamořené oblasti podobné Harlemu, a spousta černochů z Roxbury musela jezdit do Southie. Někteří vůdci protiintegračního odporu mě viděli v televizi, tak mě pozvali, abych přijel a pomohl zorganizovat lidi v Bostonu. Poslal jsem dva naše organizátory, aby v této oblasti vytvořili Klan. V tisku jsem okamžitě volal po Freedom Rides North, parodii na Freedom Rides* na Jihu v době hnutí za občanská práva. Pak jsem odletěl do Bostonu, kde jsem byl vřele přivítán mladými lidmi, zoufale bojujícími za záchranu svých čtvrtí a životů svých dětí.

Lidé v Bostonu – kdysi samotném srdci abolicionistického hnutí a centru, odkud byl v 60. letech veden velký útok na Jih – teď vší silou bojovali proti integraci. Odpor v Bostonu jsem považoval za definitivní rehabilitaci Jihu a je zajímavé, že lidé v Bostonu byli v průměru

* Fridom Riders byla organizace aktivistů hnutí za občanská práva, jezdících v mezistátních autobusových linkách do rasově segregovaných jižanských částí USA. Testovali tak dodržování rozhodnutí Nejvyššího soudu ve sporu Boynton versus Virginia, které postavilo rasovou segregaci v mezistátní dopravě mimo zákon; pozn. překl.

mnohem radikálnější než v Louisianě a Mississippi. Musel jsem jim ustavičně vysvětlovat, že by násilí jejich věci v konečném důsledku jen uškodilo. Říkal jsem jim, jak násilí zničilo odpor vůči integraci na Jihu. Dr. Edward Fields,[982] který byl v té době aktivní v National States Rights Party, mi vyprávěl, jak se v ulicích postavily na protest proti integraci škol tisíce bělochů. To skončilo po bombovém útoku v kostele roku 1963.

Zdůrazňoval jsem jim, že si běloši musí udržet morální právo na své straně. „Je pravda," říkal jsem jim, „že ztráty na životech mají ve skutečnosti na svědomí zastánci integrace, protože způsobili ztrátu tisíců životů evropských Američanů ve městech naší země. Kdyby bylo po našem, zachránili bychom životy bělochů i černochů – i naší civilizace!"

Pak jsem zavtipkoval o radikalismu Bostončanů a řekl jednomu z mých organizátorů z Louisiany: „Musíme ty lidi uklidnit. Chtějí zabít všechny černochy, zatímco my je jen chceme bezpečně vrátit zpátky do Afriky."

Brzy po návratu domů jsem se dozvěděl novinku, že je Chloê těhotná. Když jsme zjistili, že přivedeme na svět nový život, byla to pro nás oba úžasná chvíle. Nerozdělitelný řetěz, který spojil naše dvě rodiny, dostal další článek, spojující minulost s budoucností. Pro Chloê, která se i v těhotenství musela potýkat s prací v centru péče o dítě a kanceláři Klanu, to bylo těžké, ale nikdy si nestěžovala. Při pomyšlení na naše první dítě byla nadšená.

Začal jsem dostávat stále víc pozvání na univerzity. 4. dubna 1975 jsem cestoval na projev na Univerzitu Severní Karolíny na Chapel Hill. Projev byl naplánován ve staré posluchárně s asi 2 000 místy. Ta byla všechna zaplněna, navíc přes 500 studentů poslouchalo projev ve vedlejší místnosti v reproduktorech a spousta dalších zůstala před auditoriem, shromážděná pod okny. Asi hodinu před projevem před auditoriem demonstrovali černí studenti. Těsně před začátkem plánovaného projevu se do haly prodralo asi 100 militantních černochů a udělali mezi publikem a pódiem řetěz. Ječeli, hlučeli, pískali, házeli předměty a dělali všechno pro to, aby projev zastavili. Protože byli mezi publikem a pódiem, posluchači z mého zahájení nemohli nic slyšet. Působilo ironicky, když černoši začali skandovat „svo-bo-du, svo-bo-du, svo-bo-du". Byli stále násilnější a divočejší, dokud děkan projev neukončil. Ten večer jsem do univerzitních novin napsal

[982] Fields, Edward, R. *The Truth At Least*. P.O. Box 1211. Marietta, GA 30061.

dlouhý dopis, odsuzující ztrátu svobody projevu na severokarolínské univerzitě. Také to byla dobrá ukázka toho, že primitivní chování černých studentů ve snaze potlačit svobodu připomíná nedostatek svobody v černé Africe. Varoval jsem, že jak se rasové složení Ameriky stává stále tmavším, naše svobody se postupně budou zmenšovat.

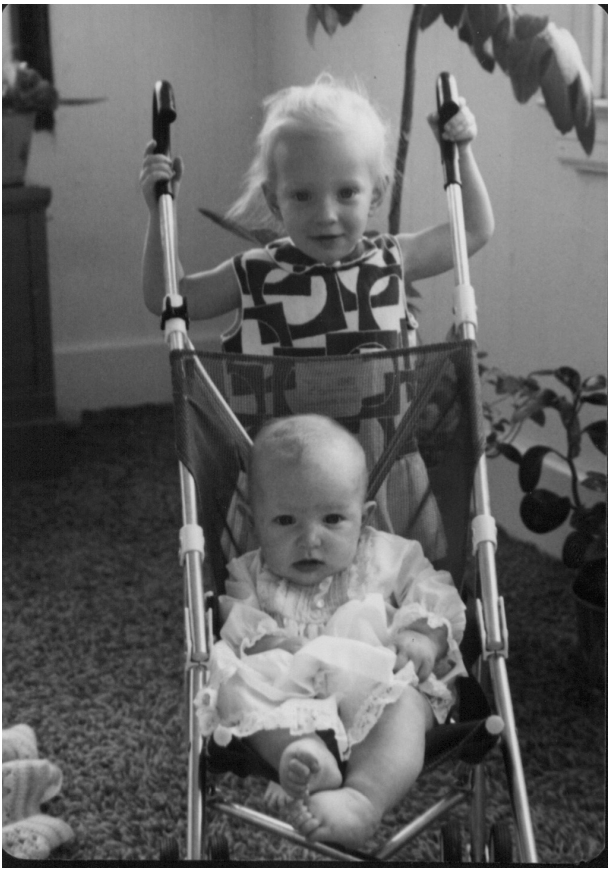
V červnu byl zavražděn Jim Lindsay, můj přítel a skoro otec. Zabili ho den před nabytím právoplatnosti rozvodu, takže manželka zdědila všechen jeho majetek. Byla obžalována z vraždy, ale měla skvělého právníka, s nímž dosáhla zproštění. Zpráva o jeho smrti mě zasáhla jako rána kladivem. Tři dny jsem silně truchlil a skoro nevycházel z domu, až do jeho pohřbu v New Orleansu, na kterém jsem nesl rakev. S Chloê jsme se dohodli, že jeho příjmení začleníme do jména našeho prvního dítěte.

V roce 1975 jsem se rozhodl poprvé ucházet o veřejný úřad: kandidovat do louisianského senátu. Mým protivníkem byl Ken Osterberger, velmi populární úřadující Republikán, jenž byl, stejně jako většina Republikánů, slušný konzervativec a dobrý rodinný muž, ale prostě odmítal ukázat na kritické problémy tížící náš národ. Kandidoval jsem s programem boje proti nucené integraci federální vlády a slíbil jsem pracovat na zákonech k ukončení diskriminace bělochů, zvané zvýhodňování menšin, reformovat sociální systém a zpomalit nemanželskou porodnost. Jako nejmladší kandidát ve státě jsem získal 33 % hlasů a výrazně zvýšil společenskou přijatelnost Klanu.

Měsíc před volbami došlo k něčemu, co bylo pro mě a Chloê mnohem důležitější než volby: k narození našeho prvního dítěte, dcery Eriky. Stejně jako mnoho nastávajících otců jsem doufal, že mé první dítě bude syn a když mi doktor řekl, že to je dcera, na chvíli se mě zmocnil nádech zklamání. Když jsem se na ní však podíval a držel ji v náručí, děkoval jsem za ní Bohu a měl radost, že je tak krásná. Dali jsme jí jméno Erika Lindsay Dukeová. Když jsem jí pohlédl do očí, viděl jsem oči minulých i budoucích generací. Po roce a půl jsme byli

požehnáni další krásnou a zdravou dcerou, Kristin Chloê Dukeovou, která se po letech ukázala stejně oddaná naší věci jako já.

Erika Dukeová a její roční sestra Kristin

Uvažoval jsem, jak je ironické, že někteří lidé popírají rasu, když ta se odráží ve vzhledu našich dětí a jejich duši, jak rostou. Rasa je jednoduše rozšíření rodiny, životně důležité rozšíření, které ovlivňuje prakticky veškeré aspekty života našich dětí. Je pravda, že každý je individualita, ale rasové složení společnosti má samozřejmě silný dopad na život člověka a jeho rodiny. Rasu nenacházíme jen ve vzhledu dětské tváře, nacházíme ji ve vzhledu společnosti. Kdyby mé děti musely vyrůstat v nebílé zemi, jejich pravděpodobnost úspěšného a kvalitního života by se dramaticky snížila. Jejich geny by jim však všude dávaly vrozenou výhodu. Připadá mi velmi zvláštní, že někteří lidé nevidí elementární rasová fakta. Jedním z faktorů, vytvářejících toto odtržení od reality, jsou nepochybně tisíce televizních show a filmů, které ukazují, že jediný rozdíl mezi rasami je barva pleti. Lidé nepřemýšlí nad skutečností, že bílí i černí herci v televizi říkají slova, jež téměř vždy pochází z hlavy bělocha (scénáristy). Černý herec jen papouškuje pocity, hodnoty a morálku bílého pisatele, obvykle Žida a liberála. Není divu, že v médiích vypadají rasy ve své podstatě tak podobně.

Přestože jsem byl zván do mnoha televizních a rozhlasových vysílání, velmi mnoho jich bylo na poslední chvíli zakázáno kvůli tlaku ADL a ostatních skupin a některé programy, nahrané pro pozdější vy-

sílání, byly zakázány poté, co moderátor natáčení se mnou nezvládl tak, jak plánoval. Jeden vysoce sledovaný a výřečný rozhlasový a televizní moderátor, Žid s anglicky znějícím jménem Michael Jackson, mě pozval do televizního programu a dokonce mi poslal letenku. V jednom vysílání řekl, že jsem „pohřbil Toma Snydera“, ale že by mě snadno porazil. Nejprve jsme dělali polední živou rádio show, ve které nedopadl moc dobře, a pak jsme pokračovali natáčením TV show, jež se měla vysílat za dva dny. V TV show byl hodně agresivní a začal mě obviňovat, že jsem „plný nenávisti“. Argument s „nenávistí“ použil už v rádio show, tak jsem si udělal pár kopií několika mimořádně nenávistných citátů z Talmudu a některých silně protinežidovských citátů ze židovského tisku.

Řekl jsem mu: „Není pravda, že nenávidím černochy. Jen chci žít mezi svými lidmi podle vlastních hodnot, ale pokud chcete slyšet nějakou nenávist, dám vám pár příkladů.“ Začal jsem citovat talmudské pasáže jako „nejlepší z Nežidů by měli být zabiti“ a „Nežidé jsou jako nečistá zvířata“. Dodal jsem: „Představte si, že bych já řekl něco takového o černoších a Židech.“ Jackson oněměl v šoku, že si někdo dovolil citovat Talmud. Obvykle vzdělaně mluvící moderátor začal koktat, vymáčkl ze sebe pár závěrečných slov a show skončila.

Jackson neměl co ztratit, protože kdyby mě porazil, byl by celý žhavý show odvysílat, ale jelikož se nahrávala, mohl zabránit ztrátě reputace tak, že ji prostě smazal a vysílal jinou show. Vysílání této relace Jackson nikdy nedovolil.

Při jiných vystoupeních po celé zemi se objevovaly otevřeně komunistické revolucionářské organizace, volající po mé smrti a nabádající k fyzickým útokům vůči mně. Komunistické noviny jako *Progressive Labor Party* přinášely titulky typu „Smrt Dukovi“. Jednu rozhlasovou stanici v Chicagu napadli komunisté s olověnými trubkami, zničili vybavení a snažili se mě zbít, takže jsem se musel bránit židlí, dokud je nedostala ven policie. Do roku 1977 jsem mluvil zhruba na 100 shromážděních a dělal 200 rádio a TV talk show ročně. Jak naše organizace rostla, úřady prováděly stále bezostyšnější pokusy nás zastrašit a zničit.

V roce 1975 proběhl v Metairie sjezd Klanu spolu s Mezinárodní antikomunistickou konferencí, kam dorazili účastníci z celého světa. Policisté v civilu na parkovišti před hotelem fotografovali hosty, někdy je oslepujíc blesky jen pár centimetrů od tváře. Požádal jsem je, aby odešli a šel jsem sehnat vedení hotelu.

Během mé nepřítomnosti se jeden z delegátů, 78letý muž, dostal do potyčky s policií a byl zatčen. Někteří delegáti proti jeho zatčení protestovali, snažili se s policií domluvit a nadávali jí. Osm hodin po tomto incidentu se rozhodli obvinit mě z výtržnictví spočívajícím v podněcování výtržností. Spolu dr. Jamesem K. Warnerem,[983] ředitelem New Christian Crusade Church, jsem byl loutkovým soudem odsouzen, ale odvolal jsem se. Stát pak jedno z obvinění stáhl, takže jsem neměl nárok na soudní řízení před porotou. Ačkoliv mě důkazy jednoznačně očišťovaly, soudce Thomas Wicker mě v rozporném rozsudku shledal vinným z vyvolání výtržnosti, i když do zápisu oficiálně uvedl, že „výtržnost" nezpůsobila žádná zranění ani škody na majetku. To tedy byla výtržnost. O několik let později se Wickerova žena stala federální soudkyní.

Uprostřed 70. let jsem aktivně hledal způsoby, jak veřejně odhalit hrozbu pro rasovou a kulturní integritu národa, vyplývající z masivní ilegální imigrace, valící se přes hranici s Mexikem. Naši vůdci se rozhodli využít ke zvýšení veřejného povědomí o tomto problému proslulost Klanu. Rozhodli jsme se vytvořit pohraniční stráž Klanu – to znamená nechat naše členy od Kalifornie po Texas střežit mexicko-americkou hranici a hlásit ilegální přechody americké pohraniční stráži, trpící nedostatkem pracovníků.

[983] Warner, James K. Christian Defense League. Arabi, LA 70032.

Celou věc jsme rozjeli prohlídkou celnice v San Ysidro v San Diegu. Toto zařízení pořádalo na požádání prohlídky pro veřejnost, tak jsem si o ní zažádal a kupodivu mi vyhověli. Tisk zuřil, že vůdci KKK byla umožněna prohlídka významného vládního zařízení. Komunisti se mohli zbláznit. Přijeli nás se svými míšeneckými a židovskými nohsledy napadnout. Před koncem exkurze vyvolal značný kontingent marxistů výtržnosti, když napadli pohraniční stráž i nás. Rozběsnění pobíhali po zařízení a házeli kameny a vejce. Vzpomínám si, že jeden kus zasáhl dobře oblečenou Mexičanku, která procházela celnicí jako návštěvník. Pohotovost jí na zemi ošetřovala ošklivě po-

KLAN FORCE MOVES TO PATROL BORDER

Despite threats from Chicanos, 250 open drive

SAN DIEGO (AP) — The Ku Klux Klan began moving "almost 250 men" toward the Mexican border today in its private watch for illegal aliens, the national leader of the white supremacy group said.

"We've already got people out on the highways — we have had for several days," Grand Dragon David Duke of the Klan said.

Along the 2,000-mile international border, he said, similar moves are planned within the next few days. About 150 men were reported poised for a start Friday south of Pasadena, Tex.

A majority of the Klansmen were wearing KKK patches but no other identification, Duke said by telephone from the home of a local leader, with a dozen cars bearing "Klan watch" markings.

"We're not a police force," he said. If an illegal alien is spotted, he said, "we're not going to talk to them, or contact them, but we'll be using citizen band radios and from a contact point we'll tell U. S. immigration people."

The U. S. Department of Justice and other agencies talked about the plan with him, Duke claimed, adding that "they're not going to tell us we don't have the right—we're not vigilantes, just citizens trying to stop local lawbreakers."

But special precautions were being taken to avoid conflict with those opposed to them, Duke said.

Criticism publicity was mounting, especially among Mexican-American groups.

"The Mexicans have threatened to blow us up," Duke said.

But none of the Klansmen will initiate any trouble, he said.

All of those assigned to patrol tonight live in Southern California, he said.

A spokesman for the U.S. Customs Service at San Ysidro Monday said no special precautions were being taken regarding the patrols.

Assistant U.S. Attorney General William Kolender has said that if the Klansmen go to the border, his officers would be watching for any illegal activities, such as carrying concealed weapons.

Leonel Castillo, Immigration and Naturalization Service commissioner, restated his opposition to the Klan's presence at the border in a telegram to San Diego Mayor Pete Wilson on Monday.

"I do not want any private citizen border patrol by use of groups like the Klan or by any other group to help in any way whatsoever," Castillo said.

Wilson sent telegrams to Castillo and U.S. Atty. Gen. Griffin Bell last week to protest the KKK activities at the border, which has stirred public controversy since it was announced.

Authorities fear reprisals against Klansmen by some militant Mexican-American groups, who have vowed to forcefully repel anyone "interfering with our daily lives."

Hundreds of press men are shown here converging on the National Director, David Duke.

Tom Metzger, in the automobile, is shown here conferring with David Duke.

Jednotka Klanu se přesouvá k ostraze hranice

řezanou tvář. Policii se podařilo rvačku ukončit, ale ta vyvolala spoustu senzačních novinových zpráv a připravila půdu pro pohraniční stráž Klanu. Věnovaly se jí skoro všechny noviny ve Spojených státech i televizní stanice. V rozhovorech jsem zdůrazňoval, že cizinci ohrožují naše americké dědictví. Řada příběhů nás vykreslovala v nejhorším možném světle a některé dokonce tvrdily, že napadáme Mexičany, ale miliony Američanů viděly, že se aspoň pár lidí postavilo cizí invazi a že aspoň jedna organizace považuje tuto invazi za kritickou.

Pracovníkům pohraniční stráže se líbilo, že naše pohraniční hlídky přitáhly pozornost k masivnímu přílivu cizinců a po mém veřejném vyhlášení zahájení hlídek dokonce prohlásili, že „vítají informace od jakéhokoliv občana o ilegálním překračování hranic“. Jedním z politiků, kteří mě nejvíc napadali, byl starosta San Diega, Pete Wilson. Ten poslal generálnímu prokurátorovi USA telegram, v němž uvedl: „Hluboce nesouhlasím se stanoviskem vyjádřeným místními úředníky [pohraniční stráže], kteří, jak se zdá, omlouvají pomoc od notoricky rasistického KKK.“ Wilson v té době neustále snižoval nebezpečí

imigrace a bagatelizoval hanebnou povahu zvýhodňování menšin. Po letech však přijal můj názor a při kandidatuře na guvernéra Kalifornie poukazoval na tytéž problémy.

V nepředvídatelném zvratu událostí jsme zjistili, že mexické noviny a rozhlasové stanice ve své senzacechtivosti vykreslovaly naší organizaci ještě divočeji než americký tisk. Skoro všechny mexické noviny psaly o pohraničních hlídkách Klanu na titulních stranách. Většina vytáhla negativně vypadající fotografie hořících křížů a stohy starých fotografií lynčování černochů. Některé noviny dokonce použily staré fotografie křesťanských asketů ve Španělsku se zašpičatělými kapucami a svíčkami – a označily je za Klansmeny.

Starosta odsuzuje plán Klanu na hranici

Starosta Wilson vyzval generálního prokurátora Griffina Bella, aby podal žalobu kvůli oznámení Ku Klux Klanu, že členové Klanu budou střážit americko-mexickou hranici ve snaze zabránit jejímu ilegálnímu překračování.

Wilson ve včerejším telegramu Bellovi rovněž kritizoval místní úředníky Imigračního a naturalizačního úřadu za prohlášení, že by uvítali informace od jakéhokoliv občana o ilegálním překračování hranic.

Wilson v telegramu napsal: „Hluboce nesouhlasím se stanoviskem vyjádřeným místními úředníky, kteří, jak se zdá, omlouvají pomoc od notoricky rasistického KKK.

Dovoluji si podotknout, že činnost civilní stráže jakéhokoliv druhu ze strany soukromé organizace po boku oprávněných úřadů, vymáhajících právo, je nepřijatelná... jako občan ani jako starosta San Diega nechápu, jak může Imigrační a naturalizační úřad pohlížet na členy KKK jako na řadové občany."

Klan border plan blasted by mayor

Mayor Wilson has called on U.S. Atty. Gen. Griffin Bell to denounce a Ku Klux Klan announcement that klan members will patrol the U.S.-Mexico border in an effort to prevent illegal border crossings.

In a telegram to Bell yesterday, Wilson also criticized local officials of the U.S. Immigration and Naturalization Service for saying they would welcome information from any citizen on illegal border crossings.

Wilson said in the telegram: "I profoundly disagree with the attitude implied by your local officials, which seems to condone the assistance of the notoriously racist KKK.

"I respectfully advise that vigilante action of any kind by a private organization not affiliated with duly constituted law enforcement authorities is unacceptable . . . both as a citizen and as the mayor of San Diego, I fail to understand how members of the KKK can be viewed as just ordinary citizens by the INS."

PETE WILSON

Wilson's telegram followed the announcement Monday by KKK national director David Duke that from 500 to 1,000 klansmen in marked cars would patrol the border.

Duke said the klan members would serve as spotters and report illegal crossings to the Border Patrol. He also said they would not carry guns or take part in apprehensions unless they occurred on private property, and then only with the owner's permission.

Local INS officials, while warning the klan's intentions could cause some problems, said they would welcome information from any citizen and would respond to it if manpower was available.

But Wilson said the klan's presence at the border "is both offensive and involves the distinct probability of dangerous reaction," and cited a rock- and egg-throwing incident that marked Duke's tour of the border here Sunday.

Wilsonův telegram následoval po pondělním oznámení národního ředitele KKK Davida Duka, že bude hranice střežit 500 až 1 000 Klansmenů v označených autech.

Duke řekl, že by členové Klanu sloužili jako tipaři a nahlašovali ilegální přechody pohraniční stráži. Rovněž řekl, že by neměli zbraně ani se neúčastnili zatýkání, leda na soukromém pozemku a jedině se souhlasem majitele.

Wilson však řekl, že přítomnost Klanu na hranici je „nepřístojná a znamená značnou pravděpodobnost nebezpečných reakcí", a připomněl incident s kameny a vajíčky, jenž doprovázel nedělní Dukovu cestu po hranici.

Vzhledem ke strašidelným novinovým titulkům v Mexiku americká pohraniční stráž odhadovala dramaticky snížený počet přechodů ilegálních cizinců, protože ti evidentně věřili, že na ně na americké straně hranice čekají Klansmeni v kápích s oprátkami v rukách. Přitom jediná věc, kterou naše hlídky Klanu dělaly, byla, že jezdily v příhraničních oblastech a oznamovaly místa, kde se nachází skupiny ilegálních cizinců směřujících na sever.

Mexická vláda nařídila kvůli údajnému ohrožení Mexičanů ze strany Klanu hlídat svou stranu hranice. A aby bylo zajištěno, že se imigrantům na naší straně nic nestane, prezident Carter posílil americké hlídky. The Chronicle News Service oznámila: „Mluvčí pohraniční stráže řekl, že přítomnost jednotek vysvětluje pokles aktivity ilegálních cizinců během víkendu. V sobotu stráž zadržela jen jednoho cizince."

To, že nás tisk přehnaně vykresloval jako nebezpečné, na několik měsíců nechtěně zastavilo příliv cizinců. Další pozitivní efekt byl ten, že sem stát Kalifornie kvůli strašáku možného násilí hlídek Klanu poslal státní policii a tlačil na místní policii, aby hlídala hranici. Tak ve snaze ochránit cizince před velkým zlým Klanem stát nakonec střežil a chránil naše americké hranice. Začínal jsem být dobře zběhlý ve využívání obrovské moci médií proti jim samým formou politického džiudžitsu, jehož prvním průkopníkem byl George Lincoln Rockwell.

Jedním z mých nejzajímavějších a nejefektivnějších dobrodružství v této době byl výlet do Velké Británie roku 1978. Británie zažívala masivní imigraci ze zemí Třetího světa, stejně jako Spojené státy, a britští vlastenci si mysleli, že by má přítomnost mohla pozvednout britské uvědomění si imigrace stejně, jako naše pohraniční hlídky ve Spojených státech. Podobně jako v dějinách imigrace ve Spojených státech hrají v Británii dominantní roli v propagaci nebílé imigrace židovské organizace, a ty v kritickém období imigrace dokázaly zablokovat všechny navrhované zákony na omezení přílivu cizinců na už tak hustě osídlený ostrov. V době, kdy jsem plánoval cestu do Británie, už Londýn začínal okoušet chuť násilné zločinnosti, která zamořila velká americká města, a černošská zločinnost v Británii byla svým rozsahem nápadně podobná té ve Spojených státech – asi desetkrát vyšší v přepočtu na obyvatele než bělošská.

Rasově uvědomělí Britové mě navštívili v Louisianě, prošli rituálem Klanu a vrátili se domů založit pobočky v Anglii a Skotsku. Na začát-

GRAND WIZARD
BLITZES BRITAIN

David Duke stands across from the British Parliament.

By Brian Healy

Britain may never be the same again. David Duke, Grand Wizard of the Ku Klux Klan, captured the imagination and attention of the British people, Fleet Street, Scotland Yard, and spread his message from Brighton in the south, northward to Scotland, westward to Liverpool, and throughout the two largest British cities: London and Birmingham.

The message he carried to the racially troubled British people was one of compassion and reason. He appeared on many British talk shows and interviews including the top rated British TV show, the "Tonight Programme" with 9 million viewers. Hundreds of articles appeared for over two weeks in the British daily press. Mr. Duke first won over the British people with his courageous and intelligent positions on the race issue. He spoke about his love for Britain, the land of his ancestors, and pointed out that the Klan had ended since its last visit to Britain six years ago. He talked about the services of London that resembled Africa or India rather than Britain.

He said that he hoped Britain would not take the path in race relations that the United States has taken, and that no matter how Hollywood portrays it, integration has not worked well in America and has reduced our cities to jungles by night and many of our schools to anarchy, violence, and incompetence.

"If Britain slams the lids of non-White immigration and initiates voluntary repatriation with compensation for the non-Whites you can avoid a tremendous problem that we Americans have yet to resolve."

His message to the British people stressed the fact that Britain is not alone, and that every White nation faces a race problem similar to Britain's. The Ku Klux

Continued on page 3

Velký čaroděj štve v Británii

ku roku 1978 naléhali, abych přiletěl do Británie. Rovněž jsem byl neustále zván některými profesory z Oxfordu, abych přiletěl a přednášel v jejich hodinách o našem pohledu na období Rekonstrukce a vývoji rasové politiky na Jihu. Některá média rovněž vyjádřila zájem o rozhovor. Určitě pro mě byl správný čas přijet, ale problém byl v tom, že mi britská vláda zakázala vstup jako politicky nežádoucímu. I tak jsem byl rozhodnut přiletět.

Rozhodl jsem se pro strategii nenápadnosti. Nechal jsem si narůst několikadenní vousy, odletěl do New Yorku a odtud hned s Laker Airlines do Británie. Tak britská vláda nemohla dostat žádné varování, kdy přiletím. O sedm hodin později jsem stál ve frontě na britské celnici a musel se rozhodnout. Než dostali návštěvníci vstupní víza, porovnávalo jejich jména v pasech se seznamem zakázaných osob pět kontrolorů. Tři byli klasické anglické typy a dva černí imigranti z bývalých britských kolonií v Karibiku. Rozhodl jsem se jít přímo k černochovi z Karibiku s tím, že by mohl být méně pečlivý. Usmál jsem se a řekl: „Jak se máte?“ Zasmál se a když mi dával do pasu razítko, ani se neobtěžoval podívat do seznamu.

Jakmile jsem měl orazítkované vízum, byl jsem v zemi legálně bez ohledu na seznam zakázaných osob. Pomyslel jsem si, jak je trefné, že můžu v této zemi vystupovat proti imigraci díky neschopnosti barevného imigranta. Zahájil jsem setkání s našimi britskými členy Klanu a aktivisty Britské národní fronty (BNF). Věděli jsme, že si má přítomnost v Británii získá v senzacechtivém britském tisku velkou pozornost. Rozhodli jsme se tuto publicitu využít k propagaci imigrační otázky. Sešel jsem se se dvěma reportéry a fotografem jednoho z největších deníků, *Daily Mirror*.[984] Řekl jsem jim, že jsem „Paul Revere* naruby“, který přišel varovat před nebezpečím multikulturalismu. Mým varováním za pět minut dvanáct bylo „Třetí svět přichází! Třetí svět

[984] *The Daily Mirror* (1978). March 3.

* Paul Revere, americký stříbrotepec a symbol vlastenectví během Americké revoluce v 18. století. Pomáhal zorganizovat zpravodajský a varovný systém, sledující britskou armádu; pozn. překl.

přichází!“ Zdůraznil jsem, že Amerika má množství rasových problémů a Británie má šanci se těmto hrozným problémům vyhnout, zachovat si mír a uchránit svůj způsob života, ale musí rychle jednat.

„Čím to je,“ ptal jsem se, „že Británie a Evropa vždycky kopírují ty nejhorší stránky Ameriky místo těch nejlepších? Musí vaše města a školy čelit stejné zkáze jako naše, stejnému násilí? Proč musíte opakovat chyby Ameriky?“

Britský ministr vnitra okamžitě vydal příkaz k mé deportaci a mou fotografii dostal každý policista v zemi. Díky řadě prostředníků jsem však pořádal rozhovory, rozhlasová vysílání a objevoval se po celé zemi. Ke zvýšení tajuplnosti celé věci se mnou BBC odvysílala rozhovor ze zadního sedadla jedoucího auta. Pózoval jsem v róbě Klanu s parlamentem a Big Benem v pozadí. Také jsem se objevil v nejsledovanější televizní show v Británii, *Tonight Programme*. Tam jsem popsal svůj anglický a skotský původ a objasnil, jak moc mám rád a respektuji Británii a své předky. Poukázal jsem na to, že důvod, proč mě chce britská vláda deportovat, je ten, aby mi zabránila říct Britům pravdu o dopadu multikulturalismu ve Spojených státech.

„Proč se vaše vláda snaží nevpustit sem návštěvníka britského původu, který jen říká, že byste si měli uchránit svůj skvělý národ, zatímco sem tatáž vláda pouští miliony těch, kdo nenávidí Británii a vše, co symbolizuje – a nechává je tu žít?“

Po show jsem se v Londýně stal snadno rozpoznatelným a udělal pár „promenád“ na veřejnosti. Britové se ke mně chovali královsky; skoro každý, kdo mě poznal, mi řekl něco pochvalného. Respektované britské noviny *Daily Telegraph* komentovaly můj úspěch v *Tonight Programme* takto: „Pan Duke si s hrubou agresivitou moderátora *Tonight Programme* poradil s takovou sebejistotou, že lze milionům Britům odpustit, když si řeknou, že na tom Ku Klux Klanu nakonec přeci jen něco bude.“[985]

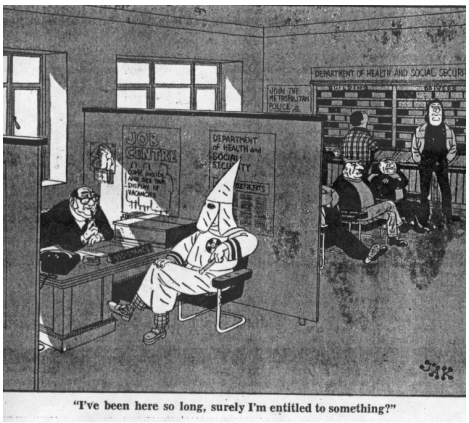
Mezi Scotland Yardem a mnou se rozeběhla opravdová hra na kočku a myš. V hale hotelu Cunard, právě uprostřed rozhovoru s reportérem, jsem přes velká hotelová okna spatřil policii, řítící se k jedněm dveřím. Utekl jsem před nimi a když jeli nahoru po 15 metrů dlouhém eskalátoru, já sjel druhou stranou dolů, mával jim a smál se a pak uháněl na ulici do čekajícího auta. Příští den stálo v titulcích novin „Velký čaroděj předvádí zmizení“ a „Fiasko policistů z Keystone s vůdcem Klanu“.

Řada novin mě přezdívala „Červený bedrník“ Klanu v narážce na legendárního Angličana, který zachránil spoustu francouzských aristokratů před terorem francouzské revoluce. Byl znám svými převleky a nepolapitelností. Já jsem dokázal mluvit a cestovat po Británii asi dva týdny a unikat dopadení, přestože o mně byly každý den články na titulních stranách skoro všech velkých novin. Každým dalším dnem z toho byl větší příběh.

Celá událost začínala přitahovat pozornost Britů, kteří, ať se mnou souhlasili nebo ne, mi fandili jako lišce pronásledované loveckými psy. Dotkli se mého srdce a já si plně uvědomil, že stejně jako Američané jsou v převážné většině proti imigraci z Třetího světa. Jenže stejně jako v Americe ovládali jak média, tak politiky židovští nepřátelé jejich dědictví, takže se pro zastavení hrozící katastrofy nic nedělalo. Dnes některé části Londýna připomínají spíš Střední východ než starou Británii. Britský národ, stejně jako my Američané, dnes zažívá prokletí toho, co média nazývají radosti rozmanitosti. Je dost těžké pochopit, co je na eskalaci kriminality a drog, přetížení sociálního systému, vysokých daních a neúspěšných školách tak radostného.

[985] *The Daily Telegraph* (1978). 135 Fleet St., London. March 9.

Ani když jsem mluvil k velkým davům, lidé mě neudali úřadům. Na Oxfordské univerzitě jsem přednášel 200 studentům a profesorům a opustil ji krátce před příjezdem policie. Farmář jménem Beau Claire z farmy Red Ascot za mne uspořádal ceremonii zažehnutí kříže. Došlo k obrovské dopravní zácpě, protože se lidé snažili dostat na shromáždění i přes policejní zátarasy. Neúčastnil jsem se, ale příští noc jsem na farmu přijel a uspořádali jsme ještě jedno. Účastnil jsem se vysílání v rádiu ve východním Londýně a když přijela policie, utekl jsem zadními dveřmi. Odezvou na tyto události byly novinové titulky „Klansman stále nepolapitelný“. Noviny se také zaměřovaly na křestní jméno ministra vnitra Merlyn a pořád psaly „Merlyn a čaroděj“. O celé věci bylo napsáno a otištěno mnoho veršů. Byly publikovány stovky kreslených politických vtipů, které byly humorné a někdy celkem slušně pomáhaly naší věci. Jeden vtip například ukazoval řadu imigrantů před sociálním úřadem a Klansmana v róbě, jak říká úředníkovi: „Jsem tu už dlouho, určitě mám na něco nárok.“

K mé návštěvě Británii byly nakresleny doslova stovky vtipů. Nahoře jsou dva z nich, které využily mou návštěvu pro dobrou věc. Jeden používá můj neoprávněný vstup do země k ukázání invaze ilegálních cizinců z Třetího světa (vpravo) a druhý karikuje sociální systém. Klansman sedí v kanceláři sociálního pracovníka a říká: „Jsem tu už dlouho, určitě mám na něco nárok.“

Všechno to byla velká zábava. Slova v hlavním úvodníku *Mirror* shrnula cirkusovou atmosféru celé záležitosti: „Pan Duke je uhlazený, hodnověrný řečník, nejlepší imitace „hodného hocha“, jakou Klan kdy měl.“[986] *New Statesman* přinesl kreslený vtip a báseň ukazující směšnou atmosféru hry na kočku a myš, kterou jsem s vládou hrál:

Zpívej píseň stopařů,
jejichž nadějí je náhoda,
dvacet tisíc policajtů
loví Duka Davida.
Chyť chytrého Klansmana,
sbal ho do ruličky,
najdeš ho buď v hospodě,
nebo na ulici.

Nemůžou ho vystopovat
za nic na světě,
Jardine křičí o frašce,
nikdo se nesměje.
Teď zahnali ho do rohu,
chválíme důvtip poldů,
Merlyn Rees by potřeboval,
mít kouzelnou hůlku.[987]

Jedno odpoledne, kdy mě hledal celý Scotland Yard, jsem seděl v *ABC Evening News* na Fleet Street (mediálním centru) a natáčel rozhovor s Peterem Jenningsem pro večerní vysílání. Pak jsme si hodinku báječně popovídali nad čajem a zákusky. Vedli jsme upřímnou debatu, sympatizující s Palestinci v jejich nelehké situaci. Jennings byl jeden z mála vysoce postavených lidí v médiích, kteří chápou nespravedlnost sionistů v Palestině (kdysi pracoval pro středněvýchodní oddělení ABC). Na Fleet Street jsem se také potkal s reportérem Associated Press, s nímž jsem se spřátelil. V jeho kanceláři jsem viděl své fotky před Big Benem, které putovaly do velkých měst a novin po celém světě – do Moskvy, New Yorku, Prahy, Pekingu, Buenos Aires a dokonce do tak vzdálených zemí, jako Nepál a Borneo. Věděl jsem, že každý kousíček publicity bude v konečném důsledku znamenat větší šanci dostat k našim lidem pravdu o rase.

[986] *The Mirror* (1978). Mirror Editorial Comment. March.
[987] *New Statesman* (1978). April.

Po telefonu jsem se z různých míst účastnil rozhlasových vysílání a ptal se Britů, proč se vláda tak snaží mě umlčet ohledně imigračního problému. Zdůrazňoval jsem, že nejde o otázku *mého* práva na svobodu projevu, ale o *jejich* právo slyšet nesouhlasný názor na tuto životně důležitou otázku. Abych do celé aféry vnesl trochu humoru, v době, kdy po mně pátrali, jsem se nechal vyfotit s čestnou stráží před londýnským Towerem a mým přítelem z AP přímo pod otáčejícím se symbolem Scotland Yardu před jeho londýnským ústředím. Mluvil jsem na několika mítincích Britské národní fronty a dostalo se mi bouřlivé odezvy. Obecenstvo bylo zvlášť potěšené, že slyší Američana, který nepěje chválu na rasovou integraci.

Vládní agenti mě nakonec zatkli díky zrádnému reportérovi, který mě prodal za velkou reportáž. Policisté mě chytli v hospodě s příznačným jménem *Liška a ohaři*. Reportér i já jsme měli knírek a vzhledem k neschopnosti byrokracie, která existuje v každé zemi, si mě s ním spletli. Hlavní agent řekl stylem, jako kdyby to četl ze scénáře: „No, pane Duke, dlouho jste nás vodil za nos, ale teď jsme vás nakonec chytili“ a podal obsílku reportérovi. Já jsem s mizerně napodobeným britským akcentem zamumlal něco o reportáži a podařilo se mi vyjít z hospody ven, zatímco se reportér komediálně snažil vysvětlit náměstku ministra vnitra, že mají špatného člověka.

Vystartoval jsem do tmy za hospodu, ale chytili mě jen pět dveří od bezpečí domova jednoho podporovatele. Noviny uvedly, že když mi dali obsílku, trefně jsem řekl: „Bůh ochraňuj Británii a královnu.“ Mí přátelé sehnali dobrého advokáta, takže jsem v zemi mohl zůstat ještě pár dní a zvládnout spoustu vystoupení, než jsem se musel vrátit k neodkladným aktivitám Klanu ve Spojených státech.

Cestu do Británie jsem považoval za úspěšnou, protože lidi konfrontovala s problematikou imigrace. Měla dopad dokonce i v Americe díky tuctům celostátních rozhlasových i televizních zpráv a celostránkovém článku v *Newsweek*. Kromě toho se zlepšila pověst Klanu, protože bylo těžké zobrazovat Klan jako bandu ignorantských Jižanů, když jeho vůdce získal v Británii takovou všeobecnou podporu.

Má veřejná vystoupení začala Klanu vytvářet pozitivnější obraz. Některá média váhavě poznamenala, že má skupina, Rytíři Ku Klux Klanu, je nenásilná a zákonů dbalá, že naši vůdci jsou vzdělaní a výřeční, že naše skupina Klanu je jediná, na níž se plně podílí ženy, a že jsme převážně hnutí mladých lidí.

Ben Bradlee junior napsal vynikající sérii článků o naší organizaci pro *Los Angeles Times*, nazvanou „Nový Klan“, jedny z nejférovějších

článků, co jsem viděl. Klan vystupoval proti zaujatosti liberálních médií, ale od čestných reportérů a redaktorů, kteří v nich ještě zůstali, jsme dostávali poctivou publicitu.

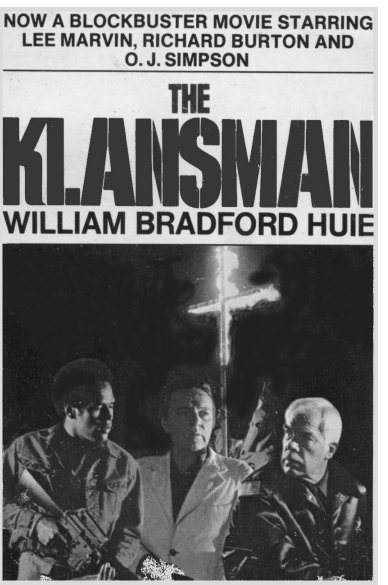
Udělali jsme významný pokrok, ale jak jsme pokračovali v postupu, ADL a vláda začínaly mít stále větší strach. Klan skládající se ze „starých dobrých hochů“, kteří se v sobotu večer odvážou – to se tolerovat dalo. Ale určitě nechtěli vidět začátek seriózního masového hnutí, politicky orientovaný Klan s úspěšným mluvčím. To se prostě nesmělo stát.

ADL začala extrémně útočit na mou organizaci i na mne. Posílala anonymní „informační balíčky“ o mé osobě každému reportérovi, každému myslitelnému redaktorovi v tištěných i elektronických médiích. Varovali je, aby mi nedávali publicitu a jemně jim naznačovali, že cokoliv menšího než sžíravé odsuzování mé osoby se prakticky rovná omlouvání holocaustu. Tisk začal dosahovat nové úrovně zlomyslnosti. Na konci 70. let dokonce jedna prominentní židovská novinářka napsala román na základě mé postavy, nazvaný *Velký drak*.

KAPITOLA 36:
VELKÝ DRAK A ŽIDOVSKÁ PSYCHIKA

Čelil jsem stále se zvyšujícím útokům ze strany židovského tisku. Ačkoliv se někteří reportéři snažili jednat se mnou férově, stále víc jsem se setkával se židovskými médii a konkrétními židovskými reportéry, kteří na mě házeli špínu. Nezdráhali se používat jakkoliv špinavé triky. Na mém ústředí Klanu v Metairie v Louisianě se mnou dělal rozhovor Geraldo Rivera pro *Good Morning America* v televizi ABC. Rozhovor trval přes dvě hodiny a svou nenávist vůči mně dával najevo tak otevřeně, jako vytetovanou Davidovu hvězdu na svém zápěstí. Jako poloviční Portorikánec a poloviční Žid se víc identifikoval se svou židovskou polovinou. Když se program vysílal, zjistil jsem, že dvě hodiny sestříhal asi na dvě minuty. To by bylo v pořádku v případě časově omezených televizních zpráv, ale on ty dvě minuty sestříhal tak, aby mě ukázal v úplně překroucené a nenávistné podobě. Některé jeho chytře sestříhané klipy ukazovaly jen části mých vět – což naprosto překrucovalo má slova a jejich význam.

Když ADL a židovská média zintenzívnily útok, místo ústupu jsem v rozhlasových a televizních programech i na univerzitních přednáškách začal předkládat židovský problém ještě častěji. Odezvou byla ještě větší hysterie Židy ovládaných médií vůči mně. Jeden židovský informační bulletin mě nazval nejnebezpečnějším antisemitou na světě. Jako prostředek k mé diskreditaci dokonce použili i beletrii s vědomím, že v beletrii neexistují naprosto žádné hranice pro lži a výmysly: mohli tak vytvořit můj vzrušující a odpudivý obraz, a také to udělali.

V roce 1975 vyšel film *The Klansman*[988*] s hvězdným obsazením jako Richard Burton, Lee Marvin, Linda Evansová, Lola Falanaová a O. J. Simpson.

[988] *The Klansman*. (1974). Screenplay by Millard Kaufman and Samuel Fuller. Hollywood: Paramount.

[*] U nás vydáno pod názvem Člen klanu; pozn. překl.

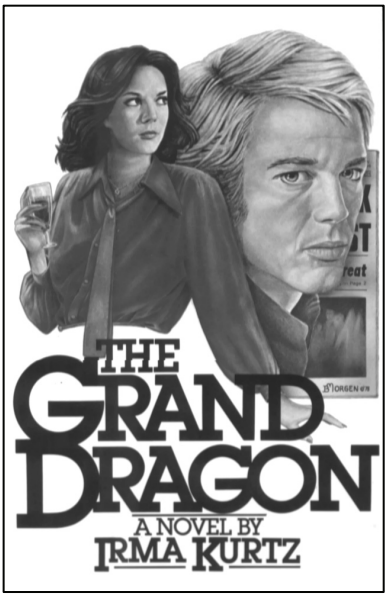
Je to extrémně protibělošský, nenávistný film, jehož příběh se točí kolem černocha, falešně obviněného ze znásilnění bílé ženy – tu hraje Linda Evansová (další film o nevinném černochovi, pronásledovaném zlými bělochy). Klansmeni ve filmu jsou nevýslovně odporní zvrhlíci, kteří si libují ve znásilnění nevinné mladé černošky. V jedné sugestivní scéně tři Klansmeni znásilní a zbijí Lolu Falanaovou. Mladý hrdinný černoch O. J. Simpson udělá „správnou věc" a naplánuje zavraždění vůdce Klanu. Tento Klansman je mladý, výřečný, inteligentní a zdánlivě příjemný muž, ukrývající však v sobě srdce ďábla. Producenti v řadě televizních talk show řekli, že vůdce Klanu vytvořili podle „Davida Duka z Louisiany".

Melvin Belli, známý právník ze San Francisca, to nazval „nestydaté podněcování k vraždě" a tak ho to naštvalo, že mě pozval do své kanceláře v Kalifornii, abychom probrali žalobu na Paramount. Ze žaloby nakonec nic nebylo, ale producenti a herci po pár právních krocích přestali v talk show zmiňovat mé jméno. Mezi producenty tohoto filmu patří: Alvin Bojar, Jerry Levy, Michael Marcovsky, Howard Effron, Joe Ingber, Peter A. Rodis, Bill Shiffrin a Daniel K. Sobol. Hlavní scénárista Millard Kaufman byl přední komunistický scénárista za McCarthyho éry. Odkaz filmu byl jasný – vůdci Klanu jsou tak špatní, že je ospravedlnitelné, když je černoši zabíjí.

Začátkem roku 1977 přijela do Louisiany v Americe narozená, ale v Británii žijící židovská reportérka se zájmem napsat o Klanu reportáž do prestižního *Telegraph Sunday Magazine*. Jmenovala se Irma Kurtzová a napsala román nazvaný *Velký drak*, založený na jejích novinářských zkušenostech nasbíraných z rozhovorů s vůdci KKK pro *Telegraph*. O několik let později pravidelně psala do rubriky „Soukromé oznámení" v *Cosmopolitan*, kde se nakonec stala i redaktorkou. Její román *Velký drak*[989] je nechutný útok na mne, ale je i fascinující, protože potvrzuje vše, co jsem se kdy o židovském rasismu a pokrytectví naučil.

V americkém, Židy ovládaném literárním establishmentu, který spisovatel Truman Capote kdysi označil za „židovskou literární mafii", je rasová nenávist popisována jako vlastnost bílých anglosasů. Kurtzová ve *Velkém drakovi* nejenže odhaluje hluboce usazený strach a nenávist Židů vůči Nežidům, také tuto nenávist otevřeně ospravedlňuje a obhajuje.

[989] Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. New York: E. P. Dutton.

Je to příběh o americké židovské novinářce, která pracuje v Anglii pro britské noviny a vrací se do USA, aby napsala o Ku Klux Klanu. Když už je ve Spojených státech, navštíví rodiče. Otec dává najevo svou celoživotní smrtelnou nenávist k Nežidům. Protože se mladá reportérka považuje za kosmopolitní a plně asimilovanou do nežidovské společnosti, otcovu nenávist zpochybňuje a zesměšňuje.

Když tato Židovka navštíví pár vůdců Klanu na Severu, považuje je spíš za žalostně ignorantské a neschopné než nebezpečné. Pak se vydává hluboko na Jih udělat rozhovor s mladým vůdcem Klanu, který je vzdělaný, mluví před univerzitním publikem a nezapadá do mediálního stereotypu Klansmana. Kurtzová příběh zasadila do Natchez místo New Orleansu (ačkoliv je zajímavé, že korektor knihy v textu nevychytal nesprávné odkazy na New Orleans). Kurtzová příběh volně staví na skutečných událostech, jako na rozhovoru u oběda, kdy se se mnou poprvé setkala. Na některých řádcích opakuje slovo za slovem náš první rozhovor. Jenže od této chvíle se v jejím vyprávění objevují už jen útržky pravdy.

V jejím románu se židovská hrdinka do mladého Klansmana zamiluje a sexuálně se mu oddá. Po noci sexuálního štěstí se účastní shromáždění Klanu, kde se vzdělaný Klansman mění v tupé a nenávistné zvíře, pronášející všechny představitelné rasistické obscénnosti, aby oslnil své nežidovské následovníky. Po vyslechnutí jeho projevu se hrdinka cítí pošpiněná, zahanbená a uvědomuje si, že její otec měl vždy pravdu, když říkal, že Nežidé jsou od narození zlí. Pohrouží se do svého židovského dědictví a rozhodne se emigrovat do Izraele.

Kdyby *Velkého draka* napsal Nežid, žádný velký vydavatel by ho nenechal jít do tisku, protože jedině Židé mají oprávnění psát ve svých periodicích a knihách způsobem odhalujícím skrytou nenávist, kterou Irma Kurtzová a mnoho dalších Židů cítí vůči Nežidům. V našich zaujatých médiích je to tak, že vždy, když někdo odhalí netoleranci Židů, je obviněn z netolerance. Poukazováním na tuto knihu při mnoha příležitostech se má pověst antisemity značně zvýšila.

Kurtzová na začátku knihy ukazuje nenávist svého otce k Nežidům:

„... a uvnitř gojim, každého gója, je vrah Židů!“[990]

„Jsou to kanibalové. Co je jejich hostií a jejich vínem, které hltají o nedělích? Maso a krev Žida.“[991]

„Nebezpeční lidé... nenáviděli Židy. Všichni by měli zemřít! Všichni by měli být postaveni ke zdi a zastřeleni! Všichni by...“ Odmlčel se, hledajíc tu nejhorší věc, jakou by mohl vymyslet.[992]

Jedno ráno si mě otec vzal stranou a zeptal se, jak jsem mohla snést, že se mě dotkl křesťan.[993]

Představte si nežidovského spisovatele, který napíše:

A zeptal se, jak jsem mohla snést, že se mě dotkl Žid.

Nebo:

Uvnitř Židů, každého Žida, je vrah křesťanů!

Hrdinka Kurtzové s otcem zpočátku nesouhlasí; prostě nevěří, že by Nežidé mohli být *tak* špatní. Ale na konci románu si uvědomuje, že měl její otec ve všem pravdu.

Židovská dcerka s nově nabytým etnocentrismem říká:

Nakonec jsem pochopila otcův strach vyjít z diaspory do vysoké trávy, kde leží tygři čekající na košer maso... Někteří z těch lidí nikdy nepotkali ani neviděli Žida, ale i tak se v nich vylíhl antisemitismus, nesený na konci nežidovské spermie a zrozený v jejich potomstvu...[994]

Kdyby nežidovský romanopisec vytvořil postavu, která by měla o Židech podobné poznámky – pocity obhajované na konci knihy její hrdinkou –, kritici by začali hulákat obvinění z antisemitismu. Takové poznámky by rozhodně ocejchovaly postavu i jejího autora jako špatné. Samozřejmě nepřekvapí, že židovští a židofilní knižní recenzenti neshledali na netoleranci ve *Velkém drakovi* nic závadného.

[990] Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 47.
[991] Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 49.
[992] Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 45.
[993] Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 80.
[994] Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 214.

Média Kurtzové vyčítala pouze literární kvalitu její práce, ne protinežidovskou nenávist. Ve skutečnosti se dostala do redakce pravděpodobně největší feministické publikace na světě: *Cosmopolitan*.

Z její knihy lze vytáhnout i jiné věci ohledně židovské psychiky a taktiky vůči jejich nepřátelům. Kdyby Irma Kurtzová napsala nebeletristický příběh o zkušenostech s Klanem a se mnou, místo fiktivní práce, nemohla by tak snadno překrucovat fakta. Aby ospravedlnila, jak nechutně mě vykreslila a vyvolala ve čtenářích nenávist, ke konci knihy mi vymyslela nechutný projev, kde volám po vraždění Židů a černochů. Zde má fiktivní postava dokonce srovnává Židy s pavouky, kteří musí být vyhubeni.

Její poselství čtenářům *Velkého draka* je jasné: můžu znít logicky a inteligentně, dokonce i natolik soucitně, že i vzdělaná židovská žena může sympatizovat s mými argumenty, ale ve skutečnosti skrývám zlé srdce. Jako důkaz vytvořila úplně smyšlený nenávistný projev, výtvor svých vlastních předsudků.

V mnoha částech knihy nabízí vjemový náhled do židovského myšlení. Ačkoliv se oddává myšlence, že Nežidé jsou zlí, zároveň ji blondýnky a evropská estetičnost fascinují – jako Philipa Rotha v jeho románu *Portnoy's Complaint*.[995] Také ukazuje, jak nepřátelsky se Židé staví vůči naší kultuře a hodnotám. Vzpomíná svůj let nad Atlantikem, kde byla svědkem, jak židovský otec strhl sluchátka z hlavy svého malého chlapce, protože ten byl okouzlen blonďatým, nežidovsky vypadajícím hrdinou v kovbojce. Všimněte si pasáže o Klansmanovi, kterého potkala:

„... protože jsem věděla, že muž této zlaté americké směsi nemůže být mého rodu,... a ocitla jsem se v rozhovoru s hrdinou westernového filmu.[996]

Blond vlasy mu padaly přes čelo a odhrnul je s gestem netrpělivosti a marnivosti. Ať byl jeho původ jakýkoliv – teutonský, jak jsem odhadovala, nebo vikingský –, očividně zdravý a tvrdý, krásný vzhled Velkého draka se projevoval způsobem vlastním jen tomu, kdo se narodil v Americe.[997]

... Někteří říkají, že Hitlerův dědeček byl Žid a všechny Adolfovy krutosti byly jen pokusem zakrýt skvrnu na vlastní duši, možná všechny předsudky byly jen vyjádřením odporu k sobě

[995] Roth Philip. (1969). *Portnoy's Complaint*. New York: Random House.
[996] Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 133.
[997] Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 134.

samému. Ale Velký drak ke mně opět otočil hlavu a já věděla, že v něm není žádná židovská krev; žádný tmavý praotec nepřerušil jeho zlatou linii. Pocházel přímo od severského boha zla.[998]

V *Telegraph Sunday Magazine* použila tentýž jazyk: „Duke je štíhlý, pěkný, s vlasy v odstínu teutonského kukuřičného hedvábí se sekáčským sestřihem, který se líbí univerzitnímu publiku, před nímž často mluví.“[999]

Kurtzová ve *Velkém drakovi* dokonce připouští, že si myslí, že je čestný:

„Věděla jsem, že jakéhokoliv pokrytce by zničila pravda, kterou skrývá, ale muž, který naprosto věří, že říká pravdu, a jehož pravda je nebezpečná, dokáže odolat čemukoliv kromě osudu nebo kulky. Cítila jsem, že Velký drak je takový muž.“[1000]

Ale podívala jsem se na něj, zářícího upřímností, přetékajícího upřímností, a jen jsem si opět pomyslela: je nebezpečný, protože jsem věděla – musela jsem vědět od jeho prvních slov –, že jsem odsouzena k argumentační prohře s tímto Klansmanem, stejně jako pravděpodobně porazil všechny své protivníky.[1001]

Tehdy jsem si uvědomila, že existují zlatí gojim ochotní zemřít za zemi, která pro mne byla cizím místem...[1002]

Židovskému psychiatrovi by zabralo celý den interpretovat duši hrdinky paní Kurtzové, která se cítila Klansmanem a jeho argumenty přitahována. Předpokládám, že smyslem knihy bylo ukázat veřejnosti a hlavně tisku, že bez ohledu na to, jak přesvědčivý se můžu zdát, pod povrchem se ukrývá zlé srdce. Je ironické, že kniha odsuzuje Klansmanovu snahu uchránit vlastní dědictví, ale zároveň popisuje, jak se rodičům snoubence hlavní hrdinky ulevilo, když se dozvěděli, že nevěsta ze Středozápadu mluví jidiš. Než se dozvěděli, že nevěsta je Židovka, byli jeho rodiče „připraveni zakrýt všechna zrcadla na znamení smutku nad ztrátou syna, dokud nevěsta neřekla pár slov v jidiš, což její nové tchýni vehnalo do očí slzy úlevy...“[1003]

---

998 Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 158.
999 Kurtz, Irma. (1977). The Klan Rises Again: Will it Come to Britain? *Telegraph Sunday Magazine*. April 24.
1000 Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 139.
1001 Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 139.
1002 Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 172.
1003 Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 153.

Na začátku knihy, ještě než se vrátí k setkání s Velkým drakem, vyplouvá nenávist této Židovky na povrch:

Chci, aby Velký drak zestárl a ráda bych ho viděla zklamaného, jak cítí, že ztrácí chuť do života s každým artritickým prstem zkrouceným do dlaně. Chci, aby zestárl sám ve vězení, v zamčené cele, v pevnosti strážené hloupými cizinci, dokud jeho tělo nebude ošklivé a prázdné ležet šest stop pod zemí na vězeňském dvoře.[1004]

Taková jedovatá nenávist působí zvláštně od lidí, kteří jsou prezentováni jako tolerantní a plní lásky. A přitom jsem podle nich já ten, kdo je naplněn nenávistí a myšlenkami na pomstu.

Představte si na chvíli, že bych napsal román o mladém muži, jehož rodiče nenávidí Židy, kdežto on jejich předsudky vznešeně odmítá přijmout. Pak by odcestoval na rozhovor se židovským vůdcem a zjistil, že Židé mají vrozenou nenávist vůči Nežidům. Dejme tomu, že by můj románový hrdina prohlásil, že antikřesťanství je neseno „na konci židovské spermie a zrozené v jejich potomstvu", a nakonec by došel k poznání, že jeho otec – který k smrti nenávidí Židy – měl ve všem pravdu. A pak by se rozhodl emigrovat do kompletně bělošské, nežidovské země. Jak by se na takovou knihu pohlíželo?

Proti antinežidovské rasové nenávisti, kterou Kurtzová ve své knize chrlila, se neozval ani hlásek protestu, ani jediná čárka kritiky této stále prominentní mediální osobnosti. Hlavní kritika spojená s touto knihou je kritika mé osoby za to, že poukazuji na její nenávistnost. Jak píšu tato slova, oživuje se mi vzpomínka na přiléhavou pasáž v knize:

Je čestný, pomyslela jsem si, a pak jsem k němu ucítila lítost, protože čestnost je podle mého názoru neřest dětí, a tuto neřest můj rod nikdy neměl. My jsme staří lháři.[1005]

Její *Velký drak* tato slova ilustruje až přespříliš dobře.

[1004] Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 5.
[1005] Kurtz, Irma. (1979). *The Grand Dragon*. p. 135.

KAPITOLA 37:
DEZILUZE A NOVÉ SMĚRY

V roce 1972, kdy jsem se opět stal aktivním v Klanu, to byl jen upadající zbytek zašlé slávy. Nicméně inteligentní vůdci jako Don Black – můj zástupce ve velení, J. McArthur – náš vydavatel novin a ostatní vůdci po celé Americe mu vdechli život. Klan se stával stále atraktivnějším pro vzdělané a úspěšné lidi našeho dědictví. Zdůrazňovali jsme legalitu a nenásilnost a usilovali o vzdělávání a organizování evropských Američanů k záchraně naší rasy, kulturního dědictví a svobody.

Přitahována radikálním image názvu Klan a jeho tajemností ho média považovala za neodolatelný – prostě o něm musela informovat, i kdyby to znamenalo jenom ho špinit. Když jsem měl možnost promluvit, vždy jsem se snažil vyjádřit rasovou pravdu inteligentním a rozumným způsobem. Na druhou stranu zájem o Klan vycházel z jeho mediálního senzacechtivého pojetí, čímž byl fascinující pro veřejnost.

Mnozí členové Klanu na konci 60. let tvrdili, že agenti federální vlády podněcovali nezákonné aktivity a pak, když se skupina dopustila násilí, využili ho k rozbití organizace. Cointelpro, vládní kontrašpionážní program, vedl řadu špinavých triků vůči Klansmenům dokonce až do té míry, že posílali podezřelé milostné dopisy manželce vůdce Klanu a doufali, že tak zničí jeho manželství a oslabí hnutí. Nechávali vůdce Klanu šikanovat finančním úřadem, zavírat na základě falešných obvinění nebo je v práci navštěvovali agenti FBI, kvůli čemuž byli někteří propuštěni.

V silně antidukovské knize *Vzestup Davida Duka*, kterou napsal jeden novinář, zaměřující se na špinění lidí, z neworleanských *Times-Picayune*, je citován jeden policista, jak říká, že i když věděli, že to není pravda, jejich agenti říkali Klansmenům, že jsem informátor FBI. Pro zdiskreditování a oslabení mé organizace dělali všechno, co se dalo.

Tajní agenti měli příkaz snažit se podkopat Dukovu důvěryhodnost rozšiřováním, že Duke je ve skutečnosti policejní informátor. „Říkali jsme ‚jo, ten je s námi.' Nebyla to pravda, ale doufali jsme, že se to rozšíří a oslabí to jeho důvěryhodnost [mezi jeho příznivci],“ řekl Fred O'Sullivan, který řídil neworleanské informační oddělení policie, když Duke začal pracovat v Klanu.[1006]

[1006] Bridges, Tyler. (1994). *The Rise of David Duke*. Jackson, Mississippi: University Press of Mississippi. p. 51.

A hlavně, aby oslabili mou organizaci a poškodili image Klanu, podporovali radikálnější a pronásilnou konkurenční skupinu Klanu. Jeden člen, Bill Wilkinson, se od mé organizace odtrhl pod patronátem FBI. Noviny *The Nashville Tennessean* později odhalily záznamy FBI, které ukázaly, že se s nimi radil jen pár dní před vstupem do mého Klanu.[1007] Zajímavé bylo, že Wilkinsonova skupina používala pobuřující rétoriku a účastnila se násilí vůči menšinám. Narozdíl ode mne používal hanlivý výraz „negři" a pěstoval hollywoodskou verzi Klanu jako násilnické a nenávistí motivované organizace. Když byl dotázán na nápadné ukazování zbraní na jeho shromážděních, odpověděl reportérovi: „Brokovnice jsou na zabíjení lidí." Ačkoliv jsem nemohl zabránit překrucování v tisku, vždy jsem se snažil předkládat dobrý image Klanu.

Wilkinson pochopil, že média ráda dávají velkou publicitu komukoliv s nenávistnou a násilnickou rétorikou. Jelikož na název KKK neexistuje žádný copyright, nemohli jsme mu zabránit, aby se prezentoval jako legitimní vůdce Klanu. Veřejnost těžko chápala, že všechny skupiny Klanu nejsou stejné.

Při dramatickém růstu Klanu, který jsem vedl, jsem si zpočátku neuvědomoval, že skvělá publicita, kterou jsem pěstoval, pomůže nejen mé organizaci, ale všem skupinám „Klanu", z nichž některé víc odrážely hollywoodský image Klanu než jeho historickou realitu. V televizních talk show se začalo objevovat stále víc těchto takzvaných vůdců Klanu. Někdy zastupovali jen hrstku lidí, ale přesto byli prezentováni jako „Klan". Jeden Klansman tohoto ražení napáchal na mé práci víc škod než tucet programů nebo dramatických příběhů zaměřených proti Klanu. Jedna věc byla, když média tvrdila, že Klan je nenávistný a hloupý, mnohem horší bylo, když se tak nějaký Klansman choval. Samozřejmě, byl to výsledek neochvějné moci médií, protože ta mohla posílat do televize ignorantské a nenávistné členy jakékoliv skupiny. Tento problém pokračuje i na konci 90. let, což dokládá

[1007] Thompson, Jerry. (1982). *My Life in the Klan*. New York: Putnam.

skutečnost, že se v show Jerryho Springera několikrát objevil „vůdce“ Klanu z Louisiany, jenž ve skutečnosti žije s černoškou.

Vláda a židovské skupiny hrály velkou roli v propagaci těchto falešných vůdců a vyvolávání konfliktů mezi organizacemi. Tyto snahy poškodily můj pečlivě pěstovaný mediální obrázek Klanu a v konečném důsledku i mou věrohodnost. Když jsem šel do televizní nebo rádiové show, vždy jsem zdůrazňoval, že Klan je legální a zákony dodržující hnutí za záchranu našeho evropsko-amerického dědictví, a že není o nenávisti k ostatním rasám, ale jednoduše o lásce k našim vlastním rodinám a lidem. Moderátorovi pak stačilo pustit nahrávku s jiným „vůdcem Klanu“, který mluvil o „zabíjení negrů a Židů“, takže jsem vypadal jako lhář. Moderátoři také rádi vytahovali násilné činy spáchané nějakým „Klansmanem“, ačkoliv jsem s jeho organizací Klanu nikdy neměl ani sebemenší kontakt. Najednou se objevily celé zástupy idiotů, kteří zjistili, že když si navlečou kostým Klanu a budou říkat nesmysly, mohou získat velkou publicitu a možná dokonce i kompletně zaplacený výlet do Los Angeles nebo New Yorku. Média to milovala. Protože Klan neměl žádné autorské právo, bylo nemožné takové aktivity zarazit. Nemůžete se zbavit lidí, kteří do vaší organizace nikdy nepatřili.

Bylo to těžké období. Úřady nás varovaly před vážnými hrozbami atentátu. Většinu času jsem cestoval a zbývalo mi ho jen málo na rodinu. Měli jsme málo peněz a já stále bojoval se závistí a rivalitou mezi různými hnutími Klanu. Na konci 70. let jsem už byl otrávený neustálou nutností zabývat se údajnými prohlášeními falešných Klanů a otloukáním tvrzení ohledně ostatních Klanů o mou hlavu. Bylo stále těžší debatovat o kritických otázkách, kterým čelí naše rasa a národ.

Každý aspekt mého života se zdál obtížný a namáhavý, včetně manželství. Tou dobou jsem rozhodně nebyl člověk, se kterým by se žilo lehce. Nakonec jsme se s Chloê rozešli a ona se vrátila na jižní Floridu, aby byla blíž k rodičům, ačkoliv byla naší věci stále stejně oddaná jako já. Dál jsme se vzájemně respektovali a oddaně se starali o dobro našich dětí. Já jsem zůstal v Louisianě a byl to zlomový bod mého života.

Byl jsem hrdý na historický Klan a na to, co jsme s ním dosáhli v 70. letech, ale zdálo se, že nesměřujeme k vítězství, které mě motivovalo. Uvědomil jsem si, že důležitá není žádná konkrétní organizace, ale vítězství, které musíme vybojovat kvůli pokroku našeho dědictví. I když jsem si stále vážil historie a tradice původní organizace Klanu z dob Rekonstrukce i dobré práce Klanu, který jsem vedl, bylo mi jasné, že pokud má být hnutí úspěšné, musí přijmout novou formu.

Klan neznamenal konec, měl význam jen jako nástroj na záchranu a evoluční pokrok našich lidí. Věřil jsem, bez ohledu na to, jak jsem miloval symboly a dědictví organizace, že musím jít takovou cestou, o níž budu přesvědčen, že je nejefektivnější pro náš posvátný boj za rasové přežití a postup evoluce.

Vnější pozlátko hnutí není důležité, skutečně posvátné jsou jeho principy a podstata. Také jsem cítil, že ti, kdo naplňují hollywoodský image Klanu, ať záměrně či nikoliv, těžce špiní památku této kdysi vznešené organizace. Nechtěl jsem však nijak kritizovat ty, kdo upřímně dělali to nejlepší, co mohli pro naše dědictví.

Svolal jsem schůzku důležitých vůdců organizace a debatovali jsme o možné změně jména organizace – ta by nás odlišovala od ostatních skupin a měli bychom možnost ji zaregistrovat a tak chránit naší pověst. Chtěli jsme jméno, které by vyjadřovalo naše principy bez jakéhokoliv spojování s nezákonností, násilím a rasovou nenávistí. Rozhodli jsme se založit novou organizaci a nechat ty, kdo chtějí, zůstat v Klanu. V pozici velkého čaroděje Ku Klux Klanu mě nahradila dvojka naší organizace a můj blízký přítel Don Black a já se rozhodl vytvořit úplně novou organizaci.

Už roky mi mnoho lidí navrhovalo jméno Národní asociace pro pokrok bílých lidí (National Association for the Advancement of White People). Když tu je Národní asociace pro pokrok barevných lidí, proč bychom nemohli my mít skupinou oddanou právům a dědictví bělochů? Ta představa se mi začala líbit a věděl jsem, že pouhé používání jména odhalí dvojí metr médií. Všichni naši hlavní vůdci – Don Black, J. McArthur a ostatní – souhlasili s mým plánem vytvořit Národní asociaci pro pokrok bílých lidí. Dokonce i ti, kdo řekli, že zůstanou u Rytířů Ku Klux Klanu, pochopili můj postoj a schválili snahu s NAAWP.

NAAWP měla silný nástup. Podařilo se mi do naší celostátní rady získat dva vysloužilé admirály amerického námořnictva, Johna G. Crommelina, kterému se říkalo „srdce *U.S.S. Enterprise*“, letadlové lodi za druhé světové války, a Ira McMillana. Získal jsem také podporu od odvážného vysloužilého důstojníka námořní pěchoty, generála Pedra Del Valleho, žijícího poblíž Annapolis v Marylandu. Postup NAAWP byl od začátku efektivní. Ačkoliv se jí nedostávalo takové množství publicity jako Klanu, byla mnohem lepší. Nedala se proti nám vznášet žádná obvinění z nezákonnosti nebo násilí. Všichni naši mluvčí vyjadřovali přesně naše postoje a za organizaci mohli oficiálně mluvit jen námi schválení vůdci. Několik dalších let jsem cestoval

po zemi, objevoval se v talk show a pronášel projevy na našich shromážděních i jako host jiných hnutí.

Název organizace dokonale odhaloval pokrytectví médií. Proč by postavení se za bělošská občanská práva mělo být považováno za hanebné, když postavení se za černošská práva je chvályhodné? Opakovaně jsem zdůrazňoval, že evropští Američané musí mít to nejzákladnější občanské právo ze všech, právo udržet své dědictví a kulturu naživu. Když se vláda snažila zabránit našim mítinkům na veřejných prostranstvích nebo když noviny zkoušely odmítnout naší inzerci, každý hned viděl dvojí metr. Když může veřejná zařízení využívat NAACP, proč ne NAAWP? Pokud může NAACP podporovat soutěž Miss černá Amerika, proč by NAAWP nemohla podporovat Miss bílá Amerika?

Tvrdě jsem pracoval na propagaci principů NAAWP ve své oblasti Metairie, vždy připravený postavit se za práva bělochů ve školách a zaměstnání. Zároveň jsem se snažil odhalovat protibělošskou zaujatost médií. Stále víc lidí začínalo chápat, že neobhajuji násilí nebo útisk, ale reprezentuji legální organizaci snažící se zastavit diskriminaci a útisk bělochů a jejich dědictví.

V 70. letech jsem položil základy politického aparátu získáním stovek místních lidí oddaných našim principům. V roce 1979, kdy jsem byl ještě člen Klanu, jsem se v Metaire ucházel o křeslo v louisianském senátu. Stál jsem proti silnému protivníkovi a získal 26 % hlasů, což byl dobrý základ pro další práci. V 80. letech jsem propagoval NAAWP a dál cestoval po zemi, přesvědčujíc naše lidi, aby se postavili za svá práva a dědictví. V roce 1988 jsem kandidoval v demokratických primárkách na prezidenta. Cestoval jsem po zemi a probouzel bílé uvědomění. Zaplatil jsem si také půlhodinové televizní vysílání po celé Americe včetně New Orleansu. V Louisianě jsem získal 26 000 hlasů, což bylo víc, než kolik obdrželi někteří hlavní uchazeči o nominaci na prezidenta Spojených států. Toho roku jsem také vyhrál nominaci Populistické strany na prezidenta a účastnil se kampaně po celé Americe. Ve volbách jsem získal 150 000 hlasů.

KAPITOLA 38: POLITICKÉ VÍTĚZSTVÍ

V roce 1988 jsem cestoval po zemi v rámci demokratických prezidentských primárek, jako kdysi George Wallace. V primárkách v New Hampshire jsem také kandidoval na demokratickou nominaci viceprezidenta a zvítězil se 60 % hlasů. Přestože nominace neměla velkou účast, dokázala, že lidé budou hlasovat pro mé ideály, pokud dostanou možnost. Věřil jsem, že Američané tak zoufale touží po někom, kdo se za ně postaví, že se útoky médií na mě jako „rasistu" obrátí proti nim.

V demokratických prezidentských primárkách v Louisianě jsem se umístil před několika hlavními kandidáty. V některých oblastech jsem získal víc hlasů než mainstreamoví kandidáti Demokratů jako Al Gore, Gary Hart, Paul Simon a Dick Gephardt. Noviny *The Times-Picayune* se snažily můj dobrý výsledek bagatelizovat tím, že mé hlasy uváděly jako „ostatní". Například hlasování v St. Bernard Parish, přilehlém okrsku východně od New Orleansu, měl Gephardt 13 %, Gore 6 %, Simon 1 %, Hart 7 % a „ostatní" 17 %. V kategorii „ostatní" byly skoro výhradně mé hlasy. Spolupracovníci v mé kampani byli rozčíleni, že kandidát jako senátor Paul Simon z Illinois s pouhým procentem byl uveden, ale já se 17 % byl označen jako „ostatní". Takové očividné mediální překrucování se používá k udržení lidí v nevědomosti, že existuje významný počet lidí, kteří podpoří politického kandidáta stojícího za právy evropských Američanů.

Média používají jeden z nejstarších a nejúčinnějších principů reklamy, totiž že nejdůležitější faktor není, jak dobré nebo špatné je zboží, ale zda si lidé myslí, že je populární.

Tabulka, kterou *Times-Picayune* zveřejnily při prezidentských primárkách v roce 1988. Hlasy označené „ostatní" jsou mé hlasy, které nechtěli přiznat.

Oblast Parish												
Jefferson			St. John			Plaquemines			St. Bernard		
Demokraté			Demokraté			Demokraté			Demokraté		
262 z 264 započítávaných obvodů (99 %)			16 ze 16 započítávaných obvodů (100 %)			19 z 19 započítávaných obvodů (100 %)			36 ze 36 započítávaných obvodů (100 %)		
Dukakis	13 268	30 %	Dukakis	1 502	17 %	Dukakis	732	22 %	Dukakis	4 753	35 %
Gephardt	5 013	11 %	Gephardt	734	8 %	Gephardt	265	8 %	Gephardt	1 782	13 %
Jackson	9 300	21 %	Jackson	4 112	45 %	Jackson	1 264	37 %	Jackson	2 817	21 %
Gore	8 829	20 %	Gore	1 232	14 %	Gore	511	15 %	Gore	859	6 %
Simon	488	1 %	Simon	66	1 %	Simon	35	1 %	Simon	127	1 %
Hart	1 623	3 %	Hart	431	5 %	Hart	145	4 %	Hart	970	7 %
Ostatní	4 994	14 %	Ostatní	977	11 %	Ostatní	420	13 %	Ostatní	2 343	17 %

Tisk stále dělá, co může, aby mě vykreslil jako nepopulárního, a doufá, že mě tak *učiní* nepopulárním. Tentýž princip lze vidět ve škole, kde mají děti tendenci mít rády ty, které mají rády populární děti a nerady ty, které populární děti rády nemají.

V roce 1988 jsem přijel do Cincinnati usilovat o nominaci za Populisty pod vedením Willise Carto a Dona Wassala. Získal jsem ji před dvěma hlavními uchazeči: kongresmanem za Demokraty, Jimem Trafficantem z Ohia a plukovníkem ve výslužbě, „Bo" Gritzem. V příštích pár měsících jsem navštívil spoustu států, kde jsem využil každou příležitost k projevům za práva a dědictví evropských Američanů. Populistická strana nakonec v mé prezidentské kampani získala 150 000 hlasů, což bylo mnohem víc než ostatní tři strany, které měly daleko víc prostředků na kampaň.

Únavné cestování a kampaň mě vyčerpaly, ale hodně jsem se naučil. Mluvil jsem s tisíci lidmi ze všech koutů země a zjistil, že většina evropských Američanů někde hluboko uvnitř věří v totéž co já. Všechny průzkumy ukazují, že víc než 80 % lidí je proti zvýhodňování menšin, nucené integrované autobusové dopravě a invazi imigrantů ze zemí Třetího světa. Je pravda, že mnozí neznají vědecká fakta o rase, ale naprostá většina lidí prostě chce žít mezi lidmi svého druhu a ve společnosti reprezentující hodnoty a kulturu západního člověka. Evropští Američané jasně dávají najevo, s kým chtějí být spojeni. Rovněž mají vizi Ameriky, jež je radikálně odlišná od multikulturní noční můry, propagované médii. Naši lidé však jednoduše neměli možnost se vyjádřit.

To, co skutečně brzdí kandidáty otevřeně stojící za evropskými Američany, je médii vštěpovaná psychologie poraženectví. Lidem je namlouváno, že je zbytečné volit člověka obhajujícího bílá práva, protože nemá žádnou šanci zvítězit. Bělochům je v podstatě neustále tvrzeno, že jsou se svými názory sami a nepopulární. Začalo mi být jasné, že snadno zranitelná Achillova pata americké politiky se nachází na místní úrovni, protože na této úrovni může upřímný kandidát díky osobnímu kontaktu překonat disproporční výdaje na kampaň a zaujatost médií. Pokud se kandidát účastní debat a fór a klepe na dostatek dveří, jeho poselství může být silné – stejně účinné jako na osobní úrovni. Začalo mi být jasné, že jakmile kandidát překročí práh viditelné podpory a lidé *věří*, že jeho vítězství *je* možné, pak se *stává* možným.

Naučil jsem se i to, že psychologie vítězství je snazší pod křídly velké strany. Až do zmíněného roku jsem byl Demokrat ve stylu George

Wallaceho, ale marxismus Demokratické strany a hlasitý element menšin mi neumožňovaly v ní dál zůstat, byť i jen formálně. Nemohl jsem zůstat ve straně Jesse Jacksona a Michaela Dukasise. Přijal jsem nominaci a šel do voleb jako kandidát na prezidenta za Populistickou stranu s úmyslem vybudovat populistické hnutí a zvýšit rasové uvědomění Američanů. Jediné možné vítězství, myslitelné v takových volbách, není samotný úřad, ale získání srdcí a myslí milionů Američanů.

Když si uvědomíme realitu americké politiky, je ke zvolení potřeba kandidovat za jednu z velkých stran. Ačkoliv vedení Republikánské strany zaprodalo naše evropsko-americké dědictví, běloši se obvykle přidávají k Republikánům, protože Demokraté jsou ještě horší alternativa. Miliony bělochů se přidávají k Republikánské straně, protože mají dojem, že Republikáni budou bránit tradiční dědictví Ameriky.

I když to vůdci Republikánů nechtějí přiznat, Republikánská strana na Jihu stojí na rasové otázce. Například první velký jižanský průlom Republikánské strany v 60. letech nastal s kandidaturou senátora Barryho Goldwatera, který urputně hlasoval proti zákonu o občanských právech. Nixon a Reagan často mluvili o bělošských problémech jako nucená autobusová přeprava, zneužívání sociálního zabezpečení, kriminalita a zvýhodňování menšin – z nichž všechny měly jasné rasové prvky. Když se však dostali do úřadu, Republikáni v těchto věcech nic neudělali, a ve skutečnosti se za Nixona i Reagana nucená autobusová přeprava, zneužívání sociálního zabezpečení, kriminalita i zvýhodňování menšin dramaticky zhoršily.

Nakonec se mnoho bělochů přesunulo do Republikánské strany z týchž důvodů, z jakých se přesouvali na předměstí: cítili se mnohem lépe mezi svými lidmi. Demokratická strana se stala stranou všech možných zájmových skupin: různých rasových menšin, radikálních feministek, homosexuálů, krajních levičáků atd. Lidé jednoduše vidí, že Demokratická strana není „strana jejich rasy“ a Republikány považují za menší ze dvou zel.

Bez ohledu na to, jak moc by si člověk přál, aby to bylo jinak, je americká politická struktura založena na modelu dvou stran. V americkém senátu není nikdo, kdo by nebyl členem jedné z těchto dvou stran. Amerika má samozřejmě široké spektrum politického myšlení, ale fakt, že prakticky celé zastoupení ve vládě reprezentují dvě strany, ukazuje zaujatost, která je zabudována v samotném systému. Skoro všechny ostatní demokratické země mají pluralitní systém s mnohem širším spektrem politického myšlení.

Jediný faktor, vyvažující nedostatky systému dvou stran, je ten, že strany jsou všudypřítomné a pohlíží se na ně jako na veřejné celky, které musí každému dovolit účast. Ve většině voleb může na veřejný úřad kandidovat jako Demokrat nebo Republikán kdokoliv. Je to právo, které tyto strany považují za velmi nepříjemné. Přestože jsem sloužil jako zvolený republikánský zákonodárce, v některých státech mi bylo upřeno dokonce i právo dát své jméno na hlasovací lístek za Republikány v prezidentské nominaci. Sice jsem vyhrál u federálních soudů, jenže ty rozhodly až několik měsíců po volbách. Staré rčení, že v Americe může na prezidenta kandidovat každý, začíná být rychle zastaralé.

Kandidatura pod vlajkou velké strany člověku propůjčuje mnohem víc důvěryhodnosti než kandidátovi třetí strany, a tak je důležitá pro rozvoj nanejvýš důležité psychologie vítězství. Každý považuje za dané, že vyhrát může jen Demokrat nebo Republikán, takže když někdo kandiduje za jinou stranu, poškozuje to jeho důvěryhodnost. Věřím, že když se v Americe objeví úspěšná strana evropských Američanů – což si myslím, že se stane v prvních desetiletích 21. století –, vynoří se z jedné z velkých stran – pravděpodobně Republikánské. Uvnitř velkých stran neexistuje žádná překážka, která by mohla vlastencům zabránit se v jejím rámci organizovat, například jako Republikáni za „Ameriku na prvním místě“, a budovat skutečné základy hnutí v rámci politického aparátu. Dokonce i oficiální hnutí a organizace třetí strany se mohou neoficiálně přidat ke hlavní straně a tak poznat mechanismus volebního procesu.

Vítězství ve volbách

V listopadu 1988 byl Chuck Cusimano, člen Sněmovny reprezentantů z mého domovského obvodu 81 v Metairie, zvolen soudcem, a tak se uvolnilo jeho křeslo. John Treen, předseda Republikánské strany v Jefferson Parish a bratr bývalého republikánského guvernéra Dave Treena, očekával, že se do tohoto úřadu snadno dostane. Přestože Treen měl za sebou celou mašinérii Republikánské strany, uvolněné místo lákalo množství silných místních kandidátů, včetně člena školní rady Deltona Charlese, který měl podporu nejmocnějšího politika v obvodu, daňového poradce Lawrence Chehardyho. Další hlavní kandidát byl D. J. „Bud“ Olister, podporovaný populárním čínsko-americkým šerifem z Jeffersonu, Harrym Lee. Ten si získal celostátní pověst „rasisty“, když svým podřízeným kvůli častým loupežím

černochů v bělošských čtvrtích nařídil zastavovat polorozpadlá stará auta s mladými černochy v naprosto bělošských čtvrtích. Média ho strhala i za snahu postavit zátarasy na ulicích ohraničujících černošský Orleans Parish a bělošský Jefferson Parish.

Po poradě s mým dlouholetým přítelem Howie Farrellem a ostatními přáteli a podporovateli jsem se rozhodl zaregistrovat jako Republikán a vstoupit do voleb. Do kampaně se na plné obrátky pustilo sedm kandidátů.

Svou rétoriku jsem oproti té používané v NAAWP nezměnil, jen jsem zdůrazňoval témata týkající se voličů v daném obvodu. Ostře jsem vystupoval proti zvýhodňování menšin a masivní diskriminaci bělochů i vysoké nemanželské porodnosti, ničící naší ekonomiku a způsobující, že se produktivní lidé stávají početní a přehlasovávanou menšinou. Dovolil jsem si mluvit o kriminalitě menšin, která naše ulice uvrhá do barbarství, a o skutečnosti, že potřebujeme aspoň jednoho člověka v zákonodárném sboru, který by se za nás postavil, stejně jako se černí zákonodárci staví za své lidi. Jedině tak můžeme změnit směřování vlády.

Měl jsem omezené finanční zdroje, ale jako vždy jsem je dokázal dobře využít, když jsem si psal a skládal vlastní tiskoviny na kampaň a dokonce pracoval s kolegy na tisku, skládání a posílání dopisů voličům. Do ulic jsem vyrážel brzo ráno a zůstával v nich do 22-23 hodin.

Don Black (vlevo) spolu s dlouholetými podporovateli Duka

Zúčastnil jsem se každého politického fóra a na všech jsem byl dobře připravený a sebejistý. Když mí podporovatelé viděli širokou podporu, kterou mám, a že nejsou jediní, kdo mě podporuje, jejich psychologie se začala měnit. Volební obvod měl tisíce domácností, což mi znemožnilo zaklepat na každé dveře, tak jsem se rozhodl pro práci nejprve v domech a obchodech na hlavních tazích. Spousta obyvatel mi dovolila vztyčit transparenty na svých předzahrádkách. Jakmile jsem měl dostatek podepsaných souhlasů pro dobrý úvod, já a asi deset dobrovolníků jsme po tři noci pracovali na rozmisťování nápisů po celém volebním obvodu. Když se lidé probudili a viděli tu záplavu modrobílých nápisů Duke nejen na veřejných prostranstvích, ale i na pozemcích voličů, mělo to na psychologii voličů silný dopad.

Najednou bylo v módě mě podporovat. Každý nově vztyčený nápis měl posilující efekt – umožnil ostatním, kteří mě potají podporovali, aby sebrali odvahu a začali o mně mluvit s přáteli nebo si sami objednali transparent. Brzy jsme měli na dvorech lidí víc transparentů než všichni ostatní kandidáti dohromady.

Má hlavní fotografie pro kampaň

Velké množství viditelné podpory bylo pro mou kampaň životně důležité. Lidé potřebovali posílit. Howie Farrell navrhl, abych používal jen modré transparenty s bílým nápisem, malými písmeny DAVID, velkými DUKE a opět malými POSLANEC. Mé transparenty byly nápadné a jejich umístění na hlavních dopravních tepnách vyvolávalo dojem, že jich je ještě daleko víc. Udržovat je stálo spoustu peněz a úsilí. Naši nepřátelé je často strhli ještě tu noc, kdy jsme je vyvěsili. Přišli jsme o tisíce transparentů, ale také jsme zjistili, že jich spoustu vzali naši podporovatelé, kteří je chtěli mít na dvorech nebo teenageři, kteří je chtěli do svého pokoje. Stovky nápisů DUKE se dokonce začaly objevovat na dvorech daleko od našeho obvodu.

V prvních primárkách (po kterých následuje rozhodující souboj mezi prvníma dvěma) jsem obdržel 33 % hlasů. Nejbližší druhý kandidát za mnou byl John Treen s 19 %. Když jsem skončil první, poslední zábrana poraženectví, která se mě držela, zmizela. Spousta lidí v mém volebním obvodu si uvědomila, že poprvé v životě mohou skutečně hlasovat pro někoho, kdo zastává jejich názory. Poprvé někdo nahlas říkal to, co si lidé říkají v soukromí domova nebo mezi přáteli. Lidé byli nadšeni. Řada občanů ve středním věku mi řekla, že věří, že hlas pro mě je ten nejdůležitější, jaký kdy odevzdali.

Times-Picayunne si nakonec také uvědomily, že mám reálnou šanci vyhrát. Tentokrát už mé vítězství v primárkách nemohly označit jako „ostatní". Noviny a mocenskou strukturu to přivádělo k šílenství. Jejich taktika přešla od mlčení k mohutným osobním útokům.

Fotky, kde jako devatenáctiletý demonstruji proti Williamu Kunstlerovi a takové, na nichž jsem v róbě Klanu, zaplavily ve formě reklamní pošty všechny domy ve volebním obvodu a byly opakovaně ukazovány v médiích. Do Treenovy kampaně byly napumpovány desetitisíce židovských dolarů a *Times-Picayune* spustily tirády vůči mně (které se znova a znova opakují dodnes).

Do New Orleansu přiletěl radikální Žid z New Yorku, Mordechai Levy z Jewish Defense Organization, uspořádat proti mně demonstraci. Tím rozčílil místní židovské vůdce, kteří věděli, že lidé v mém volebním obvodu nejsou právě nakloněni Židům z New Yorku, přicházejícím jim do Metairie říkat, jak mají hlasovat. Samozřejmě, místní levičácké židovské organizace jim také chtěly říkat, jak mají hlasovat, jen ne tak otevřeně. Levy slíbil, že mě Židé zastaví a zničí mou kampaň za každou cenu, i za cenu „krveprolití".[1008] Neworleanská pobočka ABC, stanice WVUE-TV, udělala v satelitní přípojce z New Yorku s Levym ve zprávách o šesté interview. Když si Levy myslel, že živý rozhovor skončil a mikrofon je vypnutý, řekl reportérovi, že lidé v Metairie jsou „debilní, idiotští bílí ďáblové". Lidé v Metairie tak díky šťastné technické chybě přímo, nahlas a jasně slyšeli, co si o nich mí židovští odpůrci ve skutečnosti myslí. Dobří lidé v mém obvodu byli zděšeni. Televizi, rádio a noviny zaplňovaly reklamy, útočící na mě jako na nacistu, Klansmana, rasistu a antisemitu. Židovské organizace, vymýšlející si senzační obvinění vůči mně, zaplnily místní zpravodajství. Do Treenovy kampaně tekly židovské peníze a na dveře voličů klepaly desítky židovských studentů z Tula-

[1008] Zatarain, Michael. (1990). *David Duke: Evolution of Klansman*. Gretna, Louisiana: Pelican, p. 37.

ne, plačtivě vykládajících, že by se mé zvolení rovnalo dalšímu holocaustu. Židé tlačili prakticky na všechny zvolené úředníky v Louisianě, ať Republikány nebo Demokraty, aby mě odsoudili a podpořili Johna Treena.

Židovští vůdci byli tak zoufalí, že vytáhli hnusnou lež, že jsem jaksi protikřesťanský a protikatolický (v mém obvodu bylo 65 % katolíků). Pro mě to bylo nejhorší pokrytectví – nejvíc protikřesťanská skupina od časů Krista má tu drzost mě zlomyslně pošpinit jako antikřesťana – vůbec se nestyděli!

S vlastencem a přítelem Howie Farrellem

Dokonce vyvíjeli nátlak na velmi uznávaného katolického arcibiskupa z New Orleansu, Philipa Hannana, aby napsal prohlášení čtené po mši v každém katolickém kostele ve volebním obvodu. Stálo v něm: „Volby určí přesvědčení voličů v obvodu o základní důstojnosti lidí, uznání lidských práv každého člověka a rovnosti ras vytvořené Boží prozřetelností."

Církevní prohlášení, čtené v období půstu, pro katolíky nejposvátnější části roku, mělo mít podle očekávání velký dopad. Jenže řada odvážných katolíků povstala z kostelních lavic a proti čtení protestovali s tím, že je nesprávné tahat politiku do kostela. Katolíci, kteří mě podporovali, se tak rozčílili, že arcibiskup nakonec o něco ustoupil a vydal prohlášení: „Nikdy jsem ústně ani písemně neprohlásil, že podporuji kohokoliv z kandidátů." Howie Farrell, manažer mé kampaně a zbožný katolík, v dopise arcibiskupovi poukázal na to, že mí pomlouvači nikdy nepředložili ani jediný můj protikatolický spis nebo projev. Jak se volby blížily, nepřátelé stejně jako já věděli, že vítězství v těchto malých volbách by mělo důsledky dalece přesahující obvod 81. Bílí lidé by byli povzbuzeni, aby se otevřeně ozvali po celé Americe, možná dokonce po celém světě.

Jak se podpora zvětšovala, tradiční nepřítel nasazoval všechny páky. Prezidenta George Bushe přiměli k tomu, aby v dopise voličům z tohoto obvodu připomenul rozhodující význam voleb. Samozřejmě dů-

vod, proč byly volby do malé sněmovny v Louisianě pro prezidenta Spojených států rozhodující, spočíval v tom, že byly rozhodující pro židovskou mocenskou strukturu kolem něj. Ronald Reagan dělal v rádiu reklamu, říkaje lidem, aby hlasovali pro „jeho přítele" Johna Treena.[1009] Pod silným tlakem proti mně vystupovali skoro všichni – skoro každý představitel státu, každý státní senátor, každý americký kongresman a americký senátor v Louisianě a mnoha okolních státech, guvernér a zástupce guvernéra, ředitel obchodní komory, arcibiskup, řada protestantských duchovních, ale i trenéři a sportovní hvězdy, hollywoodští herci, prezident a viceprezident Spojených států i řada bývalých prezidentů. Já ve svých projevech často říkal: „Jediný, kdo se neobjevil, aby se proti mně postavil, je Ajatolláh Chomejní. A jediný důvod, proč to neudělal, je ten, že je mrtvý."

V den voleb vyšly do ulic tisíce lidí, aby demonstrovaly podporu mé osobě. Lidé si spontánně zdobili auta na podporu mé kampaně a slavnostně je po stovkách vystavovali celý den, blikajíc světly a troubíc klaksony. Když reportér zpravodajství ABC, Mike von Fremd, sledoval tuto přehlídku neuvěřitelné podpory, vyjádřil svůj údiv. Řekl: „Víte, nebýt vaší minulosti v Klanu, mohl byste vyhrát volby do amerického Senátu." Když však sledoval euforii dalších pár minut, dodal: „Ne, myslím, že můžete vyhrát i tak."[1010]

Účast byla 78 % registrovaných voličů, což je skoro každý volič v obvodu (který se neodstěhoval nebo nezemřel). Byla to nejvyšší volební účast v historii voleb do louisianské sněmovny.

Howie Farrell a já jsme šli do správní budovy First Parrish v Metairie na sčítání hlasů. Během večera to bylo nerozhodně, až jsem se nakonec udržel v čele a zvítězil s 8 459 hlasy proti Treenovým 8 232.

Howie jásal a já jen seděl a nemohl tomu na chvíli uvěřit. Šel jsem k telefonnímu automatu a zavolal otci a pak matce. Nikdy v životě jsem nebyl víc hrdý, než když jsem jim oznámil tu zprávu. Po cestě na volební párty všichni v autě poslouchali zprávy o volbách a buď nad poznámkami komentátora jásali, nebo pískali. Já přemýšlel o všech urážkách, co jsem za ta léta kvůli svým názorům musel strpět. Tato chvíle vítězství za to všechno stála. Byl to zlom, o němž jsem věděl, že může inspirovat spoustu dalších lidí po celé Americe možná na roky dopředu. Když jsem mohl vyhrát volby v obvodu s nejvzdělanějšími voliči v Louisianě, i když mí oponenti ukazovali obrázky z mého mládí se svastikou a z pozdějších let v róbě Klanu – když jsem

[1009] *Times-Picayune*. (1989). Bush, Reagan Endorse Treen in Race. Feb. 16. p. A1.
[1010] Zatarain, Michael. (1990). *David Duke: Evolution of Klansman*. Gretna, Louisiana: Pelican, p. 46.

mohl zvítězit nad tím, co mnozí označovali za politický polibek smrti, pak existuje velká šance pro ostatní, kteří zastávají mé názory, ale bez mé kontroverzní minulosti.

Samozřejmě, má kontroverzní minulost mi zajišťovala volební pokrytí a udělala ze mě nejznámějšího státního zákonodárce v Americe. Dokázal jsem, že je možné zvítězit i navzdory očekávání, pokud má člověk sílu pravdy a víru v její moc. Pravdu lze na čas potlačit, ale nakonec zvítězí, jen za ní musíme houževnatě stát.

Na volebním večírku v Lion's Club na Metairie Road mě a Howieho přivítal les satelitních antén a oslepující blesky. Venku v chladném večeru stály stovky rozradostněných příznivců a malý sál uvnitř byl ode zdi ke zdi zaplněn bouřícími lidmi. Došel jsem na pódium a přednesl krátký projev, který jsem pro burácení davu stěží dokončil. Pak jsem šel ven do zimy pozdravit lidi, co se nevešli dovnitř. Vylezl jsem na kufr auta a řekl jim:

Musel jsem přijít ven, abych byl s vámi tady v té zimě, protože o tom celá ta kampaň byla – o faktu, že zakládající prvky této země, mnoho mužů a žen, jejichž předci vybudovali Ameriku, jsou teď venku v zimě zvýhodňování menšin. Mnozí jsou venku v zimě, protože nejsou schopní posílat děti ani do škol zaplacených z jejich vlastních daní.

Dnes večer čelíme zimě, protože máme vizi pro Ameriku – vizi, že budeme moci chodit po našich vlastních ulicích beze strachu, budeme moci využívat naše školy a mít rovná práva pro všechny, ne výhody jen pro některé. Sdílíme vizi skutečné pomoci chudým díky reformě sociálního systému, který jen podporuje nemanželskou porodnost a zvyšuje užívání drog, chudobu a kriminalitu.

Požadujeme Ameriku založenou na zásluhách. Jsme oddáni našim dětem, snažícím se o dokonalou společnost, založenou na těch nejlepších lidech našeho dědictví. A, mí přátelé, nedovolíme, aby bylo naše dědictví obětováno na oltář multikulturalismu.

Jste úžasní lidé – nebudete v zimě dlouho. Až se potkáme příště, vyměníme si pozdravy ve velkém teplém domě, který postavil Huey [Long], ve sněmovně reprezentantů v Baton Rouge.

Poslanec Duke

Příštích pár dní bylo ve znamení kolísání mezi nebem a peklem. Slyšeli jsme, že naši protivníci jsou rozhodnuti vzít si nezákonně to, co nedokázali ve volbách. Byla snaha zpochybnit dobu, jakou žiji

ve volebním obvodu a tak zneplatnit mou kandidaturu a anulovat volby. Úředník na soudu už platnost voleb potvrdil a po soudní bitvě soudce uznal mé vítězství. Mí protivníci se však rozhodli zpochybnit platnost v samotném zákonodárném sboru a snažili se zahájit „zvláštní vyšetřování“, které by mi zabránilo složit přísahu v úřadu.

Zákon o pobytu byl naprosto konkrétní. Těm, kdo vznášeli protest proti oprávněnosti kandidáta ke vstupu do úřadu, dával konkrétní lhůtu na podání stížnosti. Jakmile tato lhůta vypršela, neexistovala žádná možnost cokoliv zpochybnit. Samozřejmě, že tento zákon nezastavil mé oponenty, kteří se nijak nerozpakovali uplatňovat vůči mně odlišné standardy než vůči jakémukoliv jinému zvolenému úředníku ve státě. Zákonodárný sbor nakonec nechal o námitkách hlasovat a já zvítězil. Když jsem skládal přísahu, celý svět to viděl živě na CNN.

Ačkoliv mě prezident George Bush, viceprezident Dan Quayle i předseda Republikánské strany Lee Atwater odsuzovali, republikánská delegace v louisianské Sněmovně reprezentantů se ke mně chovala celkem dobře. Byl jsem akceptován jako plnoprávný člen jejich delegace a mé jméno bylo uváděno v tiráži jejich měsíčníku. Členové delegace podporovali všechny mnou navržené zákony, stejně jako já podporoval jejich. Během příštích tří let jsem dosáhl perfektní republikánské statistiky hlasování a byl jsem oficiálním členem republikánské delegace ještě tehdy, když George Bush podpořil ve volbách do amerického senátu liberálně demokratického kandidáta J. Bennetta Johnstona. Později proti mně v guvernérských volbách podpořil otevřeně zkorumpovaného liberálního demokrata Edwina Edwardse. Nejenže mě Bush zradil jako kolegu Republikána, ale poškozováním mě škodil politickým šancím všech republikánských kandidátů v celé zemi.

Jako nováček v zákonodárném sboru jsem navrhl řadu průkopnických zákonů. Kromě řady dalších věcí jsem byl autor zákonů, jež navrhovaly:

1) **Postavení zvýhodňování menšin mimo zákon zákazem jakýchkoliv zvýhodňujících programů, diskriminujících lépe kvalifikované bělochy v práci, pracovním postupu, stipendiích, přijímání na vysoké školy nebo zadávání zakázek.**
2) **Povinné využívání kontroly porodnosti jako například Norplant matkami na sociální podpoře jako podmínka sociální péče. Mohly mít tolik nemanželských dětí, kolik chtěly, jen neměly právo nutit daňového poplatníka, aby jim na ně platil.**

3) **Povinné testy na užívání drog pro příjemce sociálních dávek i obyvatele státních domů a jejich vyřazení se seznamu příjemců v případě pozitivního výsledku. Pokud můžeme testovat na drogy lidi, kteří si vydělávají na živobytí a platí daně, proč nepožadovat po příjemcích sociálních dávek, aby nebrali drogy.**

Rovněž jsem byl spoluautor zákonů o povinném výkonu přidělené práce při pobírání podpory v nezaměstnanosti, tvrdších trestů za znásilnění a vraždu a zákonů na větší ochranu louisianských močálů a životního prostředí. I když bylo těžké tyto návrhy protlačit přes výbor, můj hlas a projevy k mnoha návrhům zákonů a jejich dodatkům měly dopad na spoustu zákonů. A republikánská delegace mě u konkrétních návrhů podporovala. Má přítomnost rovněž nutila ostatní Republikány mé návrhy napodobovat. Například republikánský senátor Ben Bagert, jenž plánoval kandidovat do amerického senátu (proti mně), předložil komplexní zákon o odpracování sociálních dávek, jehož jsem byl spoluautorem, a který prošel Sněmovnou – jeden z prvních návrhů reformy sociálního zabezpečení, který byl v zemi schválen. Guvernér a konzervativní demokrat Buddy Roemer šel do voleb s programem „žádné zvyšování daní“ a říkal, že pokud nějaká daň zvedne svou hnusnou hlavu, tak ji usekne. Přesně jako v případě citátu George Bushe „čtěte mi ze rtů, žádné nové daně“, Roemer navrhl nejmasivnější zvýšení daní v historii státu Louisiana. Zvýšená daň byla jedním z důvodů, proč podporoval mého protivníka Johna Treena, který slíbil, že bude pokračovat v jím navrženém zvýšení daní. Protože dodatek o daních spadal mezi konstituční zákony, musel si získat většinu voličů i dvě třetiny zákonodárného sboru. Tento návrh jsem nenáviděl nejen kvůli zvýšení daní, ale také proto, že obsahoval zajištění výhradního postavení menšin (protibělošskou diskriminaci) kvůli získání podpory černošského výboru v zákonodárném sboru. Sněmovnou dodatek prošel snadno a podle průzkumu veřejného mínění to vypadalo, že projde snadno i ve volbách. Sešel jsem se s daňovým odhadcem Lawrencem Chehardym z Jefferson Parish a veřejně jsme po celém státu spojili síly proti návrhu zákona. S jeho vlivem v Jeffersonu a mou podporou v celé severní Louisianě jsme hodlali návrh daňového zákona porazit.

Ve svém poslaneckém křesle probírám návrh zákona o daních s finančním úředníkem.

Během tří týdnů před hlasováním jsem dnem i nocí cestoval po státě. Zastánci daní, většinou velcí podnikatelé, utráceli na kampaně miliony, zatímco malí a střední podnikatelé i pracující lidé měli jen minimální mediální rozpočet. Středobod našeho snažení spočíval v mých celostátních projevech a rozhovorech proti návrhu. Když jsme guvernér a já cestovali křížem krážem po státě a mluvili o daňové otázce, věděli jsme, že se naše cesty v budoucím politickém životě opět protnou. V Shreveportu i jinde v zemi jsem přitáhl mnohem víc

lidí než Roemer. V jeho domovském městě Shreveport jsem mluvil ke studentům a pracujícím, sklízejíc aplaus na univerzitě, zatímco Roemer mluvil k zazobancům na druhé straně města. Titulek na hlavní straně *Shreveport Journal* zněl „Duke přilákal víc lidí než Roemer". Jediné, co na to Roemer mohl říct, bylo „mě nezajímá, co David Duke a Americká nacistická strana říkají o daňových volbách!"

V noci po volbách jsme v Electrical Union Hall v Metairie s 300 příznivci, sudem piva a bez kapely čekali na výsledky. Byl to docela kontrast v porovnání s večírky našich protivníků se šampaňským v nejluxusnějších hotelech v zemi. Ale když přišly výsledky, po boji proti guvernérovi a všem těm velkým penězům jsme vyhráli. Voliči návrh velkou většinou zamítli. Všude kolem se to hemžilo novináři a já řekl, že se voliči vyjádřili jasně. „Odmítají jakékoliv nové daně! A odmítají protibělošský rasismus, nazývaný ‚výhradní zajištění'!"

Volby do senátu

Na začátku 90. let to vypadalo, že je správný čas využít naší výhodu. Senátor J. Bennett Johnston se ucházel o znovuzvolení. Johnston, 18 let v úřadu, byl ztělesněním politika-kariéristy. Když to bylo politicky chytré, stavěl se na Jihu proti integraci a dokonce proti ní podal žalobu. Když se však změnilo klima a mediální moc začala být jasná, souhlasil s kompletním liberálním programem. I přes svou vlastní segregacionistickou minulost mě pokrytecky kritizoval za „rasistickou a bigotní minulost". Ačkoliv měl image konzervativního Demokrata, na záznam jeho hlasování by mohl být pyšný i Ted Kennedy. Ve skutečnosti v některých ohledech hlasoval z celého amerického senátu liberálněji než on právě jedině Kennedy. Johnston nespočetněkrát zradil Jih a evropskou většinu ve všem, počínaje zvýhodňováním menšin a konče podlézavostí vůči Izraeli. Věřil jsem, že je zranitelný, i když první velký průzkum v Baton Rouge pro *Morning Advocate* ukázal, že mě poráží v poměru 60 ku 23 %.[1011] Věděl jsem, že musím jít do voleb teď a že to bude těžké, protože mi mocné síly v médiích a vládním establishmentu nakonec nějakou část veřejné podpory seberou.

Státní senátor Ben Bagert se ucházel o republikánskou nominaci jako o předem danou věc, protože se podle republikánských zvyklostí stranická struktura obsazuje insidery. Louisiana však má otevřený systém primárek, což znamená, že do prvních primárek může jít kdokoliv

[1011] McMahon, Bill. (1990). Johnston Would Defeat Duke, Poll Says. *Morning Advocate*. January 9. p. 6A.

z jakékoliv strany a když nikdo nezíská většinu, o senát si to rozdají dva nejsilnější kandidáti. Pro mě to byla dobrá situace, jelikož jsem byl přesvědčen, že nad Bagertem mohu zvítězit a Johnston by pak musel jít do voleb proti mně. Jakmile je úřadující senátor ve vyřazovacích volbách, je náchylný k porážce, protože jeho vyzyvatel má silnou psychologickou výhodu.

Jak jsem cestoval po státě, mé kampani se dostávalo obrovské podpory. Lidé přicházeli a podporovali mě, přestože do mě noviny tepaly víc než rok. Židy ovládaná média mě obviňovala, že jsem neamerický, bigotní, bezcharakterní, antikřesťanský, antisemitský, nenávistný a zkorumpovaný. Přicházely se všemi myslitelnými osobními útoky a dělaly to den po dni, týden po týdnu. Lidé však věděli, že ve skutečnosti chci totéž co oni. Média při propagaci multikulturalismu vytvářela falešnou verzi světa. Aby učinila multikulturalismus módnější, předstírala, že si ho všichni přejí. Ve skutečnosti jsou bílí Američané se směřováním země silně nespokojeni. Zoufale potřebují někoho, kdo se za ně postaví a řekne pravdu. Musí vědět, že nejsou sami. Já jsem se postavil a veřejně říkal to, co si už většina lidí říkala v soukromých rozhovorech. Média jim neustále vykládala, že mé názory jsou nepopulární a zastává je jen pár zpátečnických a bigotních lidí, ale když lidé přišli na má shromáždění nebo je viděli v TV, uvědomili si, že jejich názory sdílí tisíce dalších. Zjistili, že většina jejich přátel a příbuzných věří v to, co *oni* – a v co *já*.

Pravděpodobně největší podpory se mi dostalo od muže, jehož jsem obdivoval už jako teenager – Willise Carta. Ten mi pomáhal se zasíláním peněz na kampaň. Získali jsme asi 2,4 miliony dolarů a Bennet Johnston i ostatní protidukovské síly nás převyšovaly zhruba v poměru 3:1. Protože jsme získávali peníze v malých částkách poštou a na shromážděních inzerovaných drahou reklamou, získat peníze nás vyšlo mnohem dráž než politické akční výbory* našich konkurentů, které nic nestály. Oproti našim oponentům jsme tak utratili jen malý zlomek na životně důležité části kampaně, jako je mediální reklama.

Narozdíl od Johnstonovy kampaně měla ta má extrémně málo velkých přispěvatelů. Musel jsem proto masově využívat poštovní zásilky a veřejná shromáždění. Pokud jsme v kampani na poplatcích za poštovné a přepravné zaplatili 50 000 dolarů, mohli jsme očekávat, že v darech přijde jen 75 000, a někdy ještě méně. Takže i když jsme získali 75 000, na plakáty, reklamu a další agitaci u voličů jsme měli

* Politický akční výbor (political action committee) je zvláštní sbor zájmové skupiny, určený pro shromažďování peněz na kampaň preferované politické strany nebo kandidáta; pozn. překl.

k dispozici jen 25 000. Stejný princip platil ohledně veřejných shromáždění. K jejich uspořádání jsme si museli pronajmout prostory, zaplatit kapelu, nakoupit občerstvení a udělat rozsáhlou reklamu. Byli jsme šťastní, když jsme aspoň pokryli náklady. Naši podporovatelé si nemohli dovolit dát za talíř jídla 1 000 dolarů, a většinou ani 500. Místo toho jsme pořádali setkání zdarma a pokud bylo jídlo, tak nejspíš něco na způsob fazolí s rýží za 20 dolarů. Pokud jsem za shromáždění zaplatil 3 000 dolarů, určitě se můj volební fond zvětšil, ale akce často stála víc, než kolik činila na ní získaná částka. Samozřejmě, bylo to skvělé pro inspirování a organizování našich lidí, ale přinášelo to málo peněz na televizní reklamu.

Pokud jde o mediální pokrytí, všechny velké deníky ve státě se postavily za Johnstona a často přinášely extrémně zaujaté články proti mé kandidatuře. Všechny články neustále připomínaly mou minulost v Klanu, jako by to snad byla součást mého jména, přestože to už každý v Louisianě věděl. Skoro všechny články mě představovaly jako „bývalého člena Ku Klux Klanu, Davida Duka“ a většina těch, co jsem četl, vypustila jakoukoliv zmínku o mém oficiálním titulu poslance!

Přilákal jsem desetkrát víc přispěvatelů než kandidát, který byl 18 let ve funkci, ale dary od mých přispěvatelů ze střední třídy byly malé, zatímco dary od jeho mála, ale bohatých přispěvatelů byly velké. Mé malé příspěvky pocházely od střední třídy, jeho velké od zvláštních zájmových skupin, které čekaly, že se jim investice po jeho zvolení bohatě vrátí.

Kromě toho proti mně mí židovští protivníci vytvořili několik skupin, jako Koalici proti rasismu a nacismu a Louisianskou koalici (financované z víc než 90 % Židy). Kdykoliv média mluvila o našem shromáždění, členové jejich pomlouvačného komanda tam byli a poskytovali obsáhlé rozhovory. Zatímco v mediálních reportážích o Johnstonovi byly většinou jeho projevy a zastávky na kampani, skoro všechny reportáže z mých zastávek se soustředily na obvinění radikálů, kteří nás pronásledovali. Média jim s radostí dávala neomezenou publicitu. Jeden nebo dva židovští oponenti, co přišli na mé shromáždění, často dostali dvakrát větší prostor než můj projev a stovky zúčastněných lidí.

Nejúčinnější taktikou mých protivníků bylo ekonomické vydírání. Přišli s argumentem: „I když máte rádi Duka a souhlasíte s ním, nemůžete ho volit, protože pokud to uděláte, neuživíte svou rodinu.“ Vyhrožovali lidem předpověďmi, že by Pentagon zavřel vojenské a letecké základny ve státě, včetně letecké základny v Alexandrii

v Louisianě. Také tvrdili, že by náš stát přišel o důležité federální projekty jako navrhovaný super srážkový protisměrný urychlovač částic nebo kontrakt na stavbu lodí pro americké námořnictvo se společností Avondale Shipyard.

To málo peněz, co jsem měl k dispozici, jsem použil na tvorbu a propagaci půlhodinového televizního propagačního programu, v němž jsem lidi požádal o podporu kampaně. Program zaznamenal velký úspěch – lidé rádi slyšeli někoho otevřeně mluvit o problémech, které je skutečně trápily a o nichž žádný jiný kandidát nemluvil.

I přes ekonomické vydírání a nepřetržité mediální pomlouvání to vypadalo, že s jistotou směřujeme k rozhodující bitvě s Bennettem Johnstonem. Pak vybuchla bomba. Jen týden před volbami se oficiální, Republikány schválený kandidát Ben Bagert vzdal kandidatury a podpořil Johnstona – což byla bezpříkladná zrada vůči lidem v mém státě a dokonce i vůči jeho vlastním voličům. Vzhledem k odstoupení těsně před volbami už jeho jméno nešlo odstranit z hlasovacích lístků, a tak všichni, kdo pro něj hlasovali jako pro neexistujícího kandidáta (a kteří by se pravděpodobně stali mými voliči), přišli o svůj hlas. Bagertovo vypadnutí zajistilo Johnstonovi vítězství hned v prvním kole přímárek. Když Johnstonův doprovod uslyšel novinku o Bagertově odstoupení, zastavili karavan značky Winnebago vedle hlavní silnice v severní Louisianě – otevřeli šampaňské a radostí tancovali.[1012]

Johnston a média předpovídali jeho drtivé vítězství. Lance Hill, někdejší štváč pro Vietkong a současný šéf Výboru proti nacismu a rasismu, prorokoval mou drtivou porážku. Místo toho jsem však obdržel 44 % hlasů oproti Johnstonovým 54 %. Jen Bagartovo odstoupení zabránilo pořádání rozhodujícího kola voleb a tím dobré šanci na zisk křesla v americkém Senátu. Hill prohlásil: „Tyto volby byly referendem o nenávisti, a nenávist vyhrála.“[1013]

Svým způsobem měl pravdu. Média a mocná židovská menšina, které tolik nenáviděly mě i americký způsob života, za nímž jsem stál, vyhrály. Prohrál jsem spolu s mými voliči – nejvzdělanějšími a nejtvrději pracujícími lidmi ve státě. Celostátně jsem získal přes 60 % bělošských hlasů. Drtivá většina příjemců sociálních dávek, narkomanů, zločinců a negramotných hlasovala pro mé oponenty. Média však žvanila o tom, jak ve volbách převážili dobří lidé. Pozitivní stránkou věci bylo, že hlasy, které jsem obdržel, vyslaly zprávu, která se odrazila po celé Americe. Stovky kandidátů od pobřeží k pobřeží říkaly

[1012] *Times-Picayune*. (1990). Bagert Quits to Keep Duke Out of Runoff. Oct. 5. p. A1.
[1013] Bridges, Tyler. (1994). *The Rise of David Duke*. Jackson, Mississippi: University Press of Mississippi.

totéž: „Pokud může takovou podporu získat David Duke, protože stojí za evropskými Američany, a to i přes svou kontroverzní pověst, i přes drtivou mediální opozici a jasnou finanční převahu protivníků, možná budu moci tyto otázky účinně využít i já.“ Příští rok senátor Jesse Helms poprvé v jakékoliv ze svých kampaní využil odpor k protibělošskému zvýhodňování menšin ke znovuzvolení v těsných volbách v Severní Karolíně.

Po těchto volbách se se mnou spousta lidí začala bavit o guvernérských volbách příští rok. Nepřátelé našeho dědictví teď věděli, že jsem silnější než kdy dřív a že pro ně představuji nejvážnější politickou hrozbu za poslední desetiletí. Byli rozhodnuti použít jakékoliv prostředky, aby s touto hrozbou skoncovali.

Soudy a soužení

Hned po zvolení do státní Sněmovny reprezentantů jsem četl židovské publikace, označující mě za „začínajícího Hitlera“ a „nejnebezpečnější hrozbu židovským zájmům na světě“. Začal jsem cítit nelítostný dopad židovské moci víc než kdy dřív. Tato kniha nemá být detailním vyvracením mnoha tvrzení mých nepřátel o mně. Patřičné vyvrácení všech falešných pomluv a lží by vydalo na celou samostatnou knihu. Tato kniha je o tom, čemu věřím a jak jsem k tomu dospěl. Zároveň je však pro čtenáře důležité, aby pochopil, jak naši tradiční nepřátelé používají očerňování všech úspěšných vůdců našeho boje.

Krátce po zvolení do Sněmovny jsem měl tu čest promluvit na už dříve domluveném setkání Populistické strany v Chicagu. Na recepci po projevu ke mně nevinně přistoupil muž, kterého jsem neznal a nikdy předtím neviděl, pozdravil mě a potřásl mi rukou. Najednou se rozsvítil půltucet fotografických blesků a byl jsem informován, že to je známý vůdce Nacistické strany v Chicagu. To byla přesně věc, jakou média chtěla. Tuto fotografii přetiskla po celé zemi a, samozřejmě, s ní pokryla celou Louisianu. Bránit se proti takovému druhu očerňování je prakticky nemožné. „Podívejte,“ říkali, „Duke je nacista. Tady se setkává a zdraví s vůdcem Americké nacistické strany!“ Po tomto incidentu mi jeden zákonodárce-veterán řekl, že když jsem byl zvolen poprvé, mohl bych být zvolen do jakéhokoliv úřadu v Louisianě, ale po tomhle už to může být nemožné.

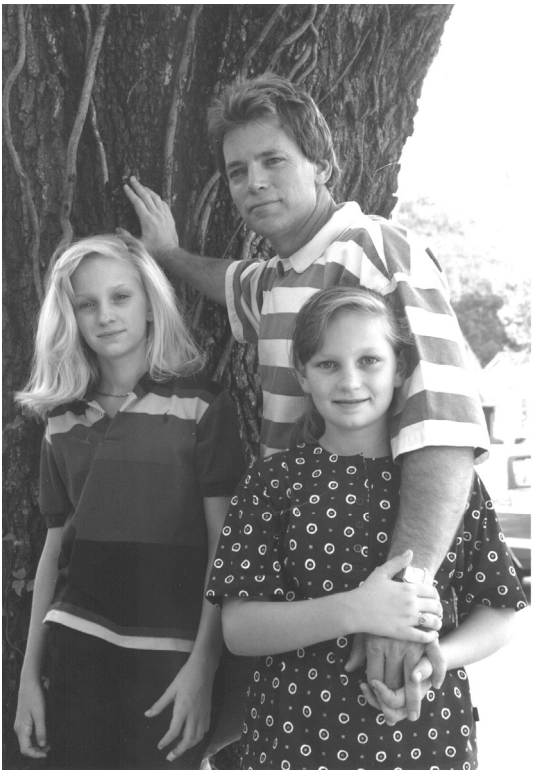
Oponenti začali opakovaně přicházet se „skandálními odhaleními“ ohledně mé osoby. Židovské skupiny dokonce uspořádaly výstavu o holocaustu ve foyer Sněmovny a umístili ji poblíž mé pracovny –

prý kvůli boji s rostoucí rasovou nenávistí ve státě od mého zvolení. Pak poslali staré Židovky s kameramanem v zádech, naříkat bolestí nad mou necitelností k holocaustu. V Metairie jsem měl léta knihkupectví. Mí nepřátelé navštívili ředitelství NAAWP, od jednoho z mých dobrovolníků si sehnali nějaké staré knihy odhalující židovskou nadvládu a pak oznámili, že ze své poslanecké kanceláře prodávám antisemitské knihy. Snažili se naznačit, že nemístně využívám svou státem placenou kancelář k prodeji knih, a navíc antisemitských knih. Fakt je, že stát Louisiana dává na kancelář jen malý příspěvek a očekává, že skoro každý zákonodárce bude používat jako kancelář svou normální obchodní kancelář nebo prostory s ní spojené.

Mí oponenti se ukazovali na každé oficiální akci, aby mě mohli špehovat a převrátit každé slovo, které jsem řekl tisku. *Times-Picayune* zaměstnávaly ubohého pomlouvače, Tylera Bridgese, který se vlichotil mým příznivcům a pak selektivně používal všechno, co měli říct, abychom mí přátelé a já získali špatnou pověst. Jeho prací prakticky na plný úvazek bylo vyhrabat na mě nebo mé kolegy jakoukoliv špínu. Po stovkách rozhovorů s lidmi napsal knihu, ale co je dost zajímavé, ačkoliv jsem obdržel přes 60 % bělošských hlasů, nějak se mu nepodařilo najít nikoho, kdo by o mně řekl něco dobrého. Podstatu jeho zaujatosti vůči mně by mohla vysvětlovat jeho pozdější svatba s černošskou dívkou.

Prakticky každý článek o mně v *Times-Picayune* – a během těch let jich byly desítky – záměrně obsahoval něco, kvůli čemu jsem měl vypadat jako hloupý, nemotorný, zkorumpovaný, zlý nebo prolhaný. Během jedné kampaně přišli s úplně smyšlenou historkou o tom, že jsem jednou v Coloradu užil kokain. Jindy zase Bridges bez sebemenšího důkazu opakoval bulvární tvrzení jedné prostitutky, která prohlašovala, že jsem s ní měl před lety poměr. Nepřekvapí, že ve své knize zapomněl zmínit, že tvrdila i to, že jí CIA implantovala do hlavy vysílačku a že ji unesli vesmírní vetřelci.

Další historka naznačovala, že jsem nikdy neměl práci, i když moc dobře věděli, jak tvrdě jsem celý život pracoval. Tvrdili, že jsem sukničkář, i když jindy psali o důvěrném inzerátu mé organizace v časopise pro homosexuály (který tam má skupina nikdy nedala ani neautorizovala) – čímž naznačovali, že bych mohl být homosexuál. V jednom televizním vysílání jsem žertovně poukázal na to, že pokud jsem jak sukničkář, tak homosexuál, „musím být velice zaneprázdněný“. Naznačovali, že jsem odpírač vojenské služby, i když věděli, jak moc jsem toužil po vojenské kariéře a že jsem byl „vynikající kadet

S Kristin a Erikou po vyhraných poslaneckých volbách

ROTC na LSU“. Narozdíl od Billa Clintona, který utekl do Británie a podporoval komunistické nepřátele Ameriky, jsem během konfliktu podporoval americké válečné úsilí jako instruktor v Laosu.

Dali dohromady všechny mé citáty z minulosti, ať správné nebo ne, podle kterých jsem měl vypadat jako nenávistný nebo neinteligentní, a neustále je opakovali na veřejnosti. Fakt, že jsem si nechal spravit nos, který jsem měl několikrát zlomený, se stal „kosmetikou“ a „plastickou operací“, abych „vypadal víc árijsky“. Naznačovali, že jsem zbohatl z příspěvků na volební kampaň, i když moc dobře věděli, že jsem ze všech voleb vyšel osobně zadlužený.

Tři dny před guvernérskými volbami, 13. prosince 1991, přinesly skrz naskrz protikřesťanské, Židy vlastněné noviny *Times-Picayune* článek na přední straně s titulkem: „Náboženští vůdci zpochybňují Dukovo křesťanství.“ Autorem byl pan Schleifstein.[1014] Obvinění byla jedovatá a nikdy nekončící. K veřejnosti se mé odpovědi na tato neustálá obvinění ve většině případů nikdy nedostaly. *The Times-Picayune* zveřejnily jen čtyři mé dopisy z reakcí na desítky bezcharakterních útoků vůči mně. Jeden levicový reportér, Jason Berry, klesl dokonce tak hluboko, že ve svém sloupku tvrdil, že jsem se jednou pokusil „zapálit vlastní matku“. Byl to příběh založený na vyprávění černošské hospodyně (dlouho po Pinky), pracující krátce pro naší rodinu, než ji matka propustila, protože kradla.

Žádné obvinění, žádné tvrzení, žádná špína nebyla pro mé oponenty dostatečně podlá. Co mě frustrovalo, byl fakt, že média o mně mohla

[1014] Schleifstein, Mark & Grissett, Sheila. (1991). Religious Leaders Doubt Duke's Christianity. *Times-Picayune*. November 13. p. 1A.

říkat tisícům lidí ty nejhorší věci – a ti s největší pravděpodobností nikdy neuslyší mou verzi příběhu. Jednoho dne jsem udělal experiment. Nechal jsem sekretářku začernit mé jméno v dlouhém pomlouvačném článku a představoval si, že jsem neinformovaný čtenář. Když jsem článek dočetl, řekl jsem si: *Ten chlap je vážně vůl!* A to byl příběh o mně. Tato zkušenost mě naučila být mnohem shovívavější vůči lidem, kteří o mně věřili jen tomu nejhoršímu.

Lidé se mě občas ptali: „Pokud ty články nejsou pravdivé, proč nepodáte žalobu?“ Tito lidé vůbec netuší, jak zákony o urážce na cti v Americe umožňují tisku říct o veřejné osobnosti prakticky cokoliv chce, ať pravdu nebo ne, i když to má jen máloco společné se skutečností. Pro veřejnou osobnost se středně vysokými příjmy je navíc prakticky nemožné vyhrát soud s velkými médii a jejich multimilionovými dolarovými štáby právníků. Člověk označovaný za „bílého rasistu“ by měl i tak smůlu, protože řadu našich soudů ovládají zástupci menšin.

Ačkoliv jsem se musel naučit přijímat pomluvy jednoduše jako životní realitu, občas si vybíraly svou daň. V některých osobních útocích samozřejmě byl i kousek pravdy. Určitě byly doby, kdy jsem se nevyjadřoval právě umírněně, nebo jsem udělal chybný úsudek. Určitě byly doby, kdy jsem zklamal někoho, koho jsem miloval.

Když se však člověk odváží postavit proti těm, které Kristus nazval „otcové lži“, jakékoliv lidské selhání, ať už skutečné nebo vymyšlené, se stává stokrát větším. Během let jsem se naučil takové útoky očekávat a snášet s vědomím, že to prostě musím vydržet – mnohem víc kvůli svým přednostem než chybám. Intenzita útoků, s níž se tito cizí mediální vládci vrhli na jednoho bílého aktivistu, přímo koresponduje s tím, jak moc se obávají jeho přesvědčivosti.

Kromě bulvární novinařiny měl establishment řadu dalších nástrojů, jak šikanovat oponenty. Když jsem byl zvolen do Sněmovny reprezentantů, Dan Quayle oznámil, že „máme způsoby, jak se o Davida Duka postarat“. Během pár měsíců mi pak přišlo oznámení o první hloubkové kontrole finančního úřadu. Můj právní zástupce se ptal na důvod kontroly a oni přiznali, že požadavek přišel odněkud mimo jejich úřad.

Během úřadování, boje proti guvernérově dodatku zákona o daních a příprav na volby do amerického senátu jsem najednou čelil vyčerpávající kontrole, zkoumající každý sebemenší dokument. Protože jsem věděl, jak se vláda horlivě snaží mě zdiskreditovat a možná dokonce i zavřít, pokud to půjde, musel jsem si najmout kompetentní a drahé právní poradce a účetní, kteří představovali hroznou finanční zátěž.

Po letech kontrol a procedur revizoři nezjistili žádné porušení zákona, ale neuznáním malého daňového odpočtu před šesti lety došli s pokutou a úroky k daňovému výměru ve výši 40 000 dolarů. Tehdy to i s mým poslaneckým platem bylo mnohem víc, než jsem vydělal za celý rok. Než jsem dokončil guvernérské volby, různé vládní úřady u mne provedly sedm separátních kontrol. Proběhly kontroly osobních daňových přiznání za čtyři roky, jedna od Federální volební komise kvůli kampani do senátu, jedna státní kvůli volbám guvernéra a jedna v mém volebním obvodu kvůli volbám guvernéra.

Nebylo zjištěno žádné porušení zákona – v žádné z těchto kontrol. Federální vláda shledala jen 15 drobných chyb z celkem skoro 50 000 jednotlivých příspěvků v mé kampani do amerického senátu. 15 dárců poskytlo o něco vyšší částku, než bylo dovoleno. Někteří třeba prostě opomněli napsat, že dar je za manžela i manželku, čímž by se částka stala přijatelnou. Kvůli těmto chybám, které udělali mí lidé, zatímco já byl pryč na kampani, mě osobně pokutovali částkou 20 000 dolarů. Co však bylo ještě podstatnější, okradli mě o stovky hodin času a během celého procesu mě prakticky zruinovali. Osobní audity jsem měl kompletně vyřešené až v roce 1997. I navzdory těmto snahám namířeným vůči mně jsem v kampaních pokračoval dál. Veřejnost se však o problémech, jimž jsem čelil v zákulisí, nikdy nedozvěděla. Jako v celém mém politickém životě, tyto nefér taktiky jen posílily mé odhodlání. Jsem jako dítě, které čím víc bijete, tím je vzdorovitější.

Jsem si vědom, že napsání této knihy vyvolá ze strany smrtelných nepřátel našich lidí po celém světě extrémní reakce. Nebýt mnoha dobrých přátel a příznivců, bylo by těžké čelit potížím, které vím, že jsou přede mnou.

Guvernérské volby

V guvernérských volbách příští rok byla má kampaň mnohem organizovanější než volební kampaň do amerického senátu. Teď jsme už měli celostátní organizaci. V referendu o daňovém dodatku jsem porazil úřadujícího guvernéra a přiblížil se poražení 18 let úřadujícího amerického senátora.

Na bojišti bylo šest tvrdě na plný úvazek pracujících a dobře financovaných kandidátů. Narozdíl od senátní kampaně zde byla řada celostátně vysílaných televizních debat. I přes pomluvy ze strany tisku, které jsem musel nadále snášet, nebyla má podpora nikdy větší. Když večer po volbách přišly výsledky prvních primárek, těsně vedl bývalý

guvernér Edwards se 34 procenty. Já byl jen o procento za ním a guvernér Roemer už za mnou celkem dost zaostával s 27 procenty. Guvernér Roemer teprve před pár měsíci přestoupil do Republikánské strany ve snaze zabránit mé kandidatuře. Já však porazil úřadujícího guvernéra i oficiálního kandidáta jmenovaného Republikánskou stranou, kongresmana Clyda Hollowaye, a stal se republikánským kandidátem proti arcinepříteli strany v Louisianě: silně liberálnímu a zkorumpovanému Demokratovi, Edwinu Edwardsovi.

Tytéž *Times-Picayune*, které na něj během posledního období na pozici guvernéra opakovaně útočily kvůli korupci, najednou obrátily o 180 stupňů a obyvatelům Louisiany tvrdily, že se Ewards změnil a teď chce být prostě zvolen, aby očistil svou pošpiněnou pověst. Korupce na pozici guvernéra pro *Times-Picayune* v porovnání s etnickými zájmy jejich majitelů nic neznamenala. Když bylo jasné, že většina lidí v Edwardsův zázračný obrat nevěří, Edwardsovi příznivci vytiskli tisíce velkých nálepek s nápisem „Hlasujte pro podvodníka, je to důležité."

Mí protivníci se zmobilizovali tak jako nikdy v žádných amerických volbách, jen aby mě porazili. Židy financované skupiny utrácely miliony dolarů od bohatých sionistů – zatímco má kampaň měla omezené příjmy. Pokud zdánlivě utráceli peníze proti kandidátovi místo na kandidáta, nebyli technicky vzato vázáni stejnými zákony kampaně jako já. Edwars získal miliony dolarů a dokonce i v samotný den voleb utratil 1 500 000 dolarů v programu na kupování hlasů, nazvaný „přitáhnutí voličů". Další zvláštní procedurou bylo, že členové volební komise v některých obvodech chodili registrovat voliče do věznic a v závěrečných dnech jim dokonce umožňovali volit v nepřítomnosti.

Times-Picayune proti mně začaly tisknout redakční články na titulní straně, jdoucí řadu dní po sobě, nazvané „Volba našich životů". Údajné zpravodajské články se jako úvodníky proti mně četly ve všech velkých novinách ve státě. Velitel louisianské Národní gardy vystupoval v televizních šotech *v uniformě*, což bylo porušení vojenské etiky a protokolu, a naléhal na lidi, aby hlasovali proti mně. Rovněž poslal politický dopis zaměřený proti mně všem příslušníkům louisianské Národní gardy. Protidukovské televizní a rozhlasové reklamy byly v poměru 50 ku 1 proti mně. Mediální reklamní guru Raymond Strother tehdy řekl, že „to je rozhodně vůbec největší placená reklama v americké politice proti jednomu muži".[1015] Ale dokonce i po této

[1015] Bridges, Tyler. (1994). *The Rise of David Duke*. Jackson, Mississippi: University Press of Mississippi. p. 51.

záplavě té nejlepší propagandy, jakou lze za peníze koupit – i některé, kterou ani za peníze koupit nelze –, byly volby stále tělo na tělo.

Po senátní kampani přišli židovští političtí experti na jediný způsob, jak mě porazit: ekonomickým vydíráním. Židovští funkcionáři v celostátních sdruženích, jako například Americkém svazu lékařů, psali dopisy státním úředníkům, v nichž prohlašovali, že zruší své závazky v Louisianě – i za cenu ztráty milionů dolarů v Louisianě z turistiky a daní –, pokud budu zvolen. Velké noviny nejenže psaly o vyděračské taktice, dokonce dopisy otiskly na titulních stranách v barevné reklamní grafice. Dělníci v továrnách dostávali spolu s výplatami oznámení, že pokud budu zvolen, společnost z Louisiany odejde a oni přijdou o práci. Trenéři hlavních sportovních týmů, včetně populárního trenéra basketbalu na LSU, Dale Browna, varovali, že by mé zvolení uškodilo jejich náborovým programům a poškodilo všechny univerzitní sportovní programy. Bylo řečeno, že by se plánovaný finálový zápas fotbalové ligy neuskutečnil v New Orleansu.

Poté, co dostatečně nezapůsobil totální útok na mou osobu, Židé začali přímo vyhrožovat občanům státu, že pokud pro mě bude Louisiana hlasovat, pak zničí ji i všechny v ní. Žádné velké noviny ani média v Louisianě se vůbec neodvážily toto synchronizované používání otevřeného nátlaku a zastrašování ke kontrole výsledků voleb kritizovat.

Ve snaze zjistit, jak je zastrašovací kampaň účinná, jsem se bavil s přáteli z taxikářské firmy United Cab Company, pro níž tehdy jezdili jen bílí řidiči a která v posledních letech ztratila dva taxikáře, zavražděné černochy. Dřívější průzkumy ukázaly, že pro mě ve volbách do senátu a v prvních primárkách hlasovalo 90 % z nich. Když vyděračská kampaň dosáhla vrcholu, zjistili jsme, že mě hodlá volit už jen 60 %. Pár taxikářů mi řeklo, že nemají jinou možnost, než hlasovat pro Edwardse, nebo přijít o živobytí. S pochopením, pod jakým jsou tlakem, jsem byl vděčný a měl radost, že mě 60 % z nich volilo i přesto, že věřili, že to povede k finančním těžkostem pro jejich rodiny.

Když přišly výsledky, tak dokonce i s největší volební účastí černochů v historii státu, představující přes 30 % celkových hlasů, jsem proti Edwardsovi získal skoro 40 % hlasů. To znamenalo, že jsem obdržel téměř 60 % bělošských hlasů. Navzdory osobnímu očerňování, s pouhým zlomkem reklamy, se všemi novinami a médii proti sobě – a dokonce i s hrozbou ekonomického zruinování sebe sama pro mě hlasovala většina bělochů. Jsem si jistý, že nebýt ekonomického vydírání, těch 15 procent bělošských hlasů, potřebných k vítězství, bych snadno získal.

Se svými příznivci jsem zůstal dlouho do noci. Hotel, v němž jsme měli povolební večírek, mi poskytl prezidentské apartmá. Zhruba o půlnoci jsem vklouzl do horké, kouřící vany, až moc unavený, abych toho příliš pociťoval po vedení kampaně 17 hodin, nebo lépe řečeno každý den skoro devět měsíců. Podal jsem si ruku s nejméně 75 000 lidmi, poskytl tisíce rozhovorů, napsal skoro všechnu literaturu připravenou na reklamu a posílání poštou. Byl jsem tak vyčerpaný, že jsem usnul v bublající vodě a když jsem se probudil, byla už studená. Zamířil jsem do naškrobených peřin a jejich chladivého úniku z porážky.

Druhý den můj přítel Howie Farrell poukázal na to, jak je ironické, že běloši, kterých je ve státě 70 %, nevyužili svou šanci, kdežto černoši s pouhými 30 % ano. Židovská média měla škodolibou radost, že „černí voliči zachránili bílé před nimi samými“. Protože se guvernérské a parlamentní volby konaly zároveň, nemohl jsem se současně ucházet o znovuzvolení i guvernérské křeslo. Odsloužil jsem si své období v zákonodárném sboru, až do svých křesel v lednu zasedli nově zvolení poslanci.

Jelikož jsem nebyl v žádném zvoleném úřadu, měl jsem volné ruce k šíření poselství, které jsem rozšířil v Louisianě i po zbytku země. Poslední dvoje volby ukázaly, že mám dobrou podporu mezi bílými voliči nejen v Louisianě, ale téměř po celé Americe. Ačkoliv to byl skoro beznadějný pokus, rozhodl jsem se vstoupit do některých republikánských prezidentských primárek. Každé veřejné vystoupení mi dávalo příležitost probudit víc evropských Američanů.

Svou kandidaturu jsem oznámil v National Press Club ve Washingtonu, ale rozhodl jsem se vynechat primárky v New Hampshire a soustředit se na některé z jižanských primárek. Jedním z vedlejších účinků mého vstupu do voleb bylo, že Pat Buchanan dostal tolik potřebný prostor na odpočinek. Ať už Buchananovi Židy ovládaná média jakkoliv nedůvěřovala – v porovnání se mnou se zdál být vyloženě umírněný. V obavě z celostátního opakování mého úspěchu v Louisianě si média

většinu nenávisti schovala pro mě a jeho nechala na chvíli na pokoji. Pak, když Buchanan získal dobrý výsledek proti Georgi Bushovi v New Hampshire, se dostal se svou nominací přede mě. Nemůžu přeceňovat, že se voliči stejně dívají na program kandidáta i jeho šanci zvítězit. Voliči ve většině případů budou hlasovat pro druhého kandidáta, pokud si myslí, že jejich volba číslo jedna má malou šanci. Pro většinu lidí je politika umění možného, ne čisté vyjádření jejich preferencí.

V řadě států jsem získal úctyhodný počet hlasů, a dokonce i s účastí Pata Buchanana to bylo víc, než dostali někteří kandidáti v pozici úřadujících senátorů a kongresmanů. Ovšem Buchananův výsledek v New Hampshire přelil příliš mnoho mých hlasů v dalších primárkách na jeho stranu. Brzo jsem odstoupil a nechal pravé křídlo strany úplně otevřené pro něj, a i navzdory jeho nepříjemným poznámkám vůči mně jsem mu pomáhal, jak jsem jen mohl. Poté, co mě Buchanan vyloučil jako hrozbu vůči establishmentu, se na něj židovský tisk vrhnul s divokou zuřivostí, kterou předtím zaměřoval na mě. V primárkách roku 1996 pomáhala spousta mých podporovatelů kandidatuře Buchanana. V Jižní Karolíně se stal úředníkem v jeho kampani dr. William Carter, koordinátor mé kampaně v Jižní Karolíně v roce 1992. Média na Buchanana útočila, že si dovoluje mít v kampani bývalé podporovatele Duka. Ten v neuváženém manévru vyhodil všechny podporovatele Duka, které tisk v jeho táboře dokázal najít. Tento čin ho v řadách mnoha jeho nejlepších podporovatelů oslabil. Býval měl tisku odpovědět, že abyste byli zvoleni za prezidenta Spojených států, neměli byste si zvykat říkat lidem, aby pro vás nehlasovali.

Přestože mě Buchanan znevažoval, i tak jsem mu pomáhal v louisianském republikánském výboru a mí oddaní podporovatelé po celém státě byli hlavní důvod, proč v Louisianě vyhrál republikánské primárky. Ačkoliv má Buchanan dost nedostatků, určitě to byl nejlepší kandidát se šancí zvítězit v roce 1996. Vždy jsem byl přesvědčen, že musíme odložit stranou osobní ohledy a dělat to, co je nejlepší pro rasu a národ. Ačkoliv o mně ve snaze odvrátit kritiku tisku řekl pár nepříjemných věcí, pořád jsem ho podporoval.

V louisianských volbách do senátu v roce 1997 jsem vstoupil na bojiště se šesti hlavními republikánskými kandidáty a dvěma hlavními Demokraty. Mezi Republikány jsem skončil druhý za poslancem Woody Jenkinsem, který mě, stejně jako Buchanan, brzo přeskočil. Průzkumy veřejného mínění naznačovaly, že má nejlepší šanci vyhnout se rozhodujícím demokratickým volbám. Já jsem však pevně pokračoval s 12 procenty na přeplněném bojišti.

Všechny mé volební úspěchy vycházely z týmového úsilí schopných jednotlivců, jako byla po mnoho let má skvělá pravá ruka, Glenn R. Montecino, a mnoho dalších, kteří nesobecky obětovali svůj čas k nespočetným hodinám práce: Farrellova rodina, Kenny Knight, dr. Shubert, Laura Otilliová, Jeffusesovi, Donahuesovi, Raymond Scalco, Terri Sennová, Mark Elis, Touchstonesovi, Dan Murphy a mnozí další skvělí podporovatelé. Nikdy bych nedokázal vyjmenovat všechny, kteří si zaslouží, aby byli zmíněni.

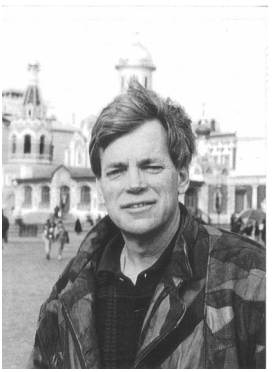
V roce 1996 jsem byl zvolen do politického výkonného výboru Republikánské strany v St. Tammany Parish. Po osmi měsících mě výbor jednomyslně zvolil za předsedu. Během mého předsednictví v St. Tammany Parish se tento obvod stal prvním v Louisianě, v němž bylo víc registrovaných Republikánů než Demokratů, a měl větší počet Republikánů než jakýkoliv jiný obvod ve státě. Ve funkci předsedy jsem sloužil do roku 2000. Jako jediný zvolený úředník v celých Spojených státech, který se odvažuje říkat pravdu o rase a židovské nadvládě, dál cestuji po Americe a celém světě – jezdím všude tam, kde žijí lidé evropského původu, abych s nimi mluvil o problémech životní důležitosti přežití a pokroku našeho dědictví. Boj establishmentu za potlačení pravdy pokračuje, ale zjišťuji, že jednotliví evropští Američané jsou k našemu poselství dědictví, práv a obrody přístupnější než kdy dřív.

U rádia Svobodná Jižní Afrika

S Vladimírem Žirinovským v hlavním sídle jeho strany v Dumě

Na Rudém náměstí jednoho chladného dne

Byl jsem v Jižní Africe a zúčastnil se vysílání rádia Svobodná Jižní Afrika, kde jsem povzbuzoval Evropany, aby rychle povstali k obraně země, jíž vybudovali. V Rusku jsem se sešel s mnoha nacionalistickými vůdci, včetně Alexandra Solženicyna a Vladimíra Žirinovského. S tímto ruským vůdcem jsem se sešel v kanceláři jeho strany v ruském parlamentu.

Jedním z nejhrozivějších aspektů současnosti je vzrůstající tendence jak vlády, tak médií podporovat a používat metody politického útlaku. Na 5. května 1997 jsem měl naplánován projev v Tampě na Floridě. Po zastrašování a výhrůžkách násilím bylo postupně zrušeno šest hal, včetně některých veřejných míst. Místo, kde jsem nakonec mluvil, muselo být uchováváno v tajnosti až do poslední možné chvíle. V projevu jsem poukázal na to, že kdybych byl černoch zvolený do funkce a bylo mi odpíráno využít veřejné zařízení, následovalo by vyšetřování FBI. Vláda by použila veškeré prostředky, které má k dispozici, ke stíhání a uvěznění těch, kdo užili výhrůžek násilím k odepření mých občanských práv. Údajní velcí obránci práva na svobodu projevu – tisk – mé právo na svobodný projev nebránili. Největší a nejprestižnější noviny v oblasti, *Tampa Tribune*, ve skutečnosti popření mých občanských práv a práv mých příznivců tleskaly. V redakčním článku stálo: „Je znamením pokroku, že šest shromažďovacích hal odmítlo Duka... když si snažil pronajmout prostory pro svůj projev.“[1016]

Federální vláda nikdy nestíhá marxisty, kteří se opakovaně snaží násilím a hrozbami popřít má občanská práva. V roce 1996, kdy jsem se účastnil nejsledovanější veřejné debaty o Návrhu 209 proti výhodňování menšin, komunisti dělali výtržnosti ve snaze zabránit mému vystoupení. Nikdo nebyl obviněn ze spolčení za účelem popření mých občanských práv. V roce 1997 pro mě v Clevelandu mí podporovatelé pronajali Litevskou halu, abych v ní pronesl projev. Vtrhli do ní marxisti, útočili na každého, kdo si dovolil do haly vstoupit a pak napadli policii za pouhou snahu udržet dveře průchozí. Házeli po nás velké kusy betonu a rozbili skleněné dveře haly. Městská policie ve vřavě zatkla spoustu komunistů.

Druhý den přinesly místní noviny titulek: „Duke podněcuje výtržnosti.“ Kdyby šel kdokoliv mého politického přesvědčení na setkání za občanská práva černochů, fyzicky napadl účastníky a poničil vybavení, by byl federálními úřady obžalován ze „spolčení za účelem

[1016] *Tampa Tribune*. (1997). Editorial Page. May 10.

The News-Herald

IT'S ALL YOU REALLY NEED

Monday, May 19, 1997 46 pages ▪▪ Lake County, Ohio Vol.

SMASH THE KKK

REVOLUTIONARY WORKERS LEAGUE (313) 730-3577

ABOVE: David Duke speaks to the news media Sunday night outside the Lithuanian American Citizens Club in Cleveland. LEFT: A group of protesters holds up a sign from the Revolutionary Workers League.

Duke sparks riot

■ Three arrested in melee over former Klansman's appearance in Cleveland

Duke podněcuje výtržnosti

popírat občanská práva“. Samozřejmě, že nikdo z komunistů nečelil ani federálnímu obvinění. Snahy omezit svobodu projevu a myšlení pokračují i v rostoucím přijímání takzvaných zákonů proti nenávisti, kdy je trest vyměřován podle údajných myšlenek v mysli pachatele. To, co klasická kniha George Orwella, *1984*,[1017] popisovala jako zločin myšlení, se na konci dvacátého století v Americe a prakticky každé evropské zemi stává realitou. Myšlenka, že by někdo měl být trestán přísněji, protože někoho nemá rád kvůli sexuální orientaci či rase, oproti neomezenému množství dalších motivů ke zločinu, je směšná. Když vláda rozhoduje o tom, že určité myšlenky v něčí hlavě v době spáchání zločinu jsou trestuhodnější než jiné, je to první krok k postavení myšlenek a jejich vyjadřování mimo zákon.

V Kanadě, Austrálii, Anglii, Francii, Německu a většině západních zemí už k takovým represím došlo. Ve Francii může jít občan do vězení, když ve svém obýváku řekne kamarádovi, že rozsudky Norimberského tribunálu byly nespravedlivé. Vydání bulletinu, který viní za zvýšenou kriminalitu imigranty ze Třetího světa, vás může v Anglii dostat do vězení. Ve Švýcarsku nebo Německu je pouhé vyslovení pravdy o tom, že plynové komory ukazované turistům v Osvětimi jsou

[1017] Orwell, George. (1948). *Nineteen Eighty-Four*. New York, NY: New American Library.

podvod, trestáno vězením. Zopakuji to ještě jednou, aby si nikdo nemohl nesprávně vyložit, co se děje.

Vězeňské tresty za popírání holocaustu

Baden, Švýcarsko – Švýcarský autor, jenž napsal knihy, popírající existenci nacistických plynových komor, a vydavatel, který je vytiskl, byli v úterý švýcarským soudem odsouzeni k vězeňským trestům. Spisovatel Jürgen Graf a jeho vydavatel, Gerhard Förster, bývalý důstojník v Hitlerově armádě, byli uznáni vinnými z porušení švýcarského zákona proti rasové diskriminaci. Graf (47) byl odsouzen k 15 měsícům a Förster (78) dostal jeden rok. Graf trval na svých názorech, tvrdíc, že se holocaust zveličuje a nacisté nikdy nepoužívali plynové komory k zabíjení Židů. „Jsem velmi spokojený se vším, čeho jsem dosáhl," řekl Graf, jenž píše revizionistické knihy od roku 1993.

Denying Holocaust nets prison terms

BADEN, Switzerland — A Swiss author who wrote books denying the existence of Nazi gas chambers and a publisher who printed them were sentenced to prison terms Tuesday by a Swiss court. Writer Juergen Graf and his publisher, Gerhard Foerster, a former officer in Hitler's army, were convicted of breaking Switzerland's law against racial discrimination. Graf, 47, was sentenced to 15 months and Foerster, 78, received one year. Graf stood by his views, claiming the Holocaust is an exaggeration and the Nazis never used gas chambers to kill Jews. "I'm very happy with everything I have achieved," said Graf, who has been writing revisionist books since 1993.

V tuto chvíli jsou v mnoha takzvaně svobodných evropských zemích ve vězení lidé jen za pouhé pochybování o židovské interpretaci historie. Teď, časně ráno, kdy píšu tyto řádky, je v novinách *Times-Picayune* článek o tom, že švýcarský autor a jeho vydavatel byli odsouzeni na víc než rok do vězení za pouhé vydání knihy, v níž se tvrdí, že plynové komory, ukazované turistům v Osvětimi, jsou falzifikáty postavené po válce (jak dokládá nahrávka rozhovoru s hlavním kurátorem tábora, historikem dr. Franciszekem Piperem).[1018] Ať už člověk věří nebo nevěří, že závěry autora a jeho vydavatele jsou správné, je třeba uznat, že skutečně svobodná společnost nezavírá lidi do vězení za vyjádření názoru na nějakou historickou událost. Uvěznění těchto dvou mužů za vyjádření nepopulárního názoru jde proti celé podstatě Úmluvy OSN o lidských právech, Helsinské dohody a všem principům svobody projevu a tisku, které média a civilizované národy světa údajně prosazují. Není jedním z důkazů, používaných médii k prokázání zla nacismu, fakt, že nacisté pálili knihy? Pokud je toto důkaz zla a tyranie, tak jak potom označit to,

[1018] Cole, David.

když státy nejen zakazují politicky nekorektní knihy, ale zároveň vězní jejich autory a dokonce i vydavatele?

Jeden příklad toho, jaké šílenství se strhává v západních zemích, lze vidět v dalším nedávném činu švýcarských úřadů. Židé po celém světě zorganizovali jedovatou kampaň proti Švýcarsku, aby mohli vymáhat miliardy. Aby přinutili švýcarské banky kapitulovat, Židé hrozili použít svůj vliv k zastavení švýcarských bankovních i obchodních záležitostí v zemích po celém světě, včetně Spojených států. Jeden švýcarský vlastenecký gentleman navrhl, že pokud Židé bojkotují Švýcarsko, to by v sebeobraně mělo bojkotovat židovské obchodní zájmy. Za pouhé obhajování téhož, co dělali Židé vůči Švýcarsku v celosvětovém měřítku, byl obviněn z podněcování rasové nenávisti!

Je to dokonalý trik – vymáhat od země miliardy dolarů a prosadit zákon, který každého, kdo si na to stěžuje, posadí do vězení.

V Americe představují „zákony proti nenávisti“ první kroky k podobně drakonickým metodám na zabránění toho, aby se k americkému národu dostala pravda. Simon Wiesenthal, ADL a ostatní zahájili kampaň, která by z internetu měla odstranit stránky odhalující židovský rasismus, útlak Izraele vůči Palestincům nebo vědecká fakta o rasových rozdílech. Takové stránky už postavili mimo zákon v Německu, Francii, Švýcarsku a mnoha dalších evropských státech. Právě oni stojí za softwarovými filtry, blokujícími ve školách, knihovnách a domovech stránky obhajující evropsko-americká práva a dědictví. Pokud si v některých veřejných knihovnách člověk zadá mou webovou adresu www.duke.org – je přesměrován k nápisu, že se jedná o „nenávistnou stránku“, a pak je přesměrován na domovskou stránku ADL, kde útočí na mě i ostatní, kteří se opovažují odhalovat židovský rasismus.

Židovskou snahu potlačit svobodu projevu naprosto chápu, protože potlačování je jediný způsob, jak zabránit odhalení lží. Revoluce, jež vyplyne z pravdy, je jediná věc, která může zmařit jejich mesiášské sny o židovsko-sionistickém panství a genocidní, konečné řešení, plánované pro naše lidi. Pravda však zvítězí jen tehdy, pokud budeme mít odvahu ji vyslovovat, bránit ji a bojovat za ní s inteligencí a kuráží.

KAPITOLA 39: ÁRIJSKÁ VIZE

Kdyby byli nějakým neštěstím zabiti všichni zlatí retrívři a na světě zůstalo jen pár kusů tohoto krásného plemene, určitě by se považovalo za tragédii, kdyby ti zbývající nebyli chráněni a zachráněni. Přesto to však vypadá, že se někteří lidé víc starají o záchranu jedinečného psího plemene než o pokračování našeho jedinečného a krásného lidského plemene.

Jak zvláštní, že prekérní situace velryb a dalších ohrožených druhů vyvolává globální zájem a akce, zatímco krajní nebezpečí, jemuž čelí bílá rasa – otázka celého jejího přežití –, zůstává světovými masmédii nepovšimnuta.

Představte si, že by vláda zahájila program na vyvraždění nejchytřejších a nejkvalifikovanějších, vzdělaných a talentovaných lidí. Co kdyby zabavila peníze inteligentních, tvrdě pracujících, zodpovědných a produktivních lidí – čímž by omezila jejich porodnost –, a tyto peníze použila k financování podpory vysoké porodnosti nejméně inteligentních, nejméně úspěšných a kriminálně nejaktivnějších lidí v zemi?

To je přesně politika každé země Západu. Naše vláda nestaví nejinteligentnější a produktivní lidi ke zdi a nestřílí je, ale všechny západní společnosti vyhlazují své drahocenné geny podporou faktorů, snižujících jejich porodnost. Ve všech civilizovaných společnostech mají nejvíc dětí zásadně ti nejneschopnější, nejméně zodpovědní, nejméně inteligentní a záplava barevných imigrantů. Většina západních vlád ve skutečnosti prostřednictvím sociálních dávek ekonomicky stimuluje spodinu, aby vytvářela další sobě podobné, zatímco produktivní obyvatelstvo odrazuje od záměru mít víc dětí zničujícími daněmi.

V kapitole „Historie rasy“ jsem psal o paradoxu civilizace. Ta v průběhu doby roste, buduje skvělé umění a architekturu, poznatky a učení, technologické a kulturní úspěchy, a pak – bez výjimky – upadá, často mnohem rychleji než rostla. Vynikající filosof Oswald Spengler ve své zásadní práci *Zánik západu*[1019] analyzuje starověké civilizace a předkládá tezi, že byly ve své podstatě organické. Tvrdí, že všechny měly nápadně podobná stadia, jež lze porovnat s obdobími těhotenství, narození, růstu, úpadku a smrti v lidském životě. Tato období civilizace považoval za nevyhnutelná životní stadia, podobná životním cyklům člověka. Zdá se, že se jeho pesimistická vize osudu Západu

[1019] Spengler, Oswald. (1962). *The Decline of the West*. New York: Knopf.

naplnila v předpovědi devastace Německa ve druhé světové válce a zrychlení úpadku civilizace s blížícím se koncem století.

Spengler měl určitě pravdu, že civilizace vypadá, jako by v sobě obsahovala organický život. Když však člověk pochopí rasu, stane se zřejmým, že civilizace je jen vnější vyjádření něčeho mnohem hlubšího. Skutečná podstata civilizace pod vnějším pozlátkem jejího umění a architektury, vědy a technologií – je genetická kvalita jejích lidí. Když rané civilizace povstaly z ničeho, měly vnější projevy geneticky-evolučně pokročilých lidí. Biologové nazývají vnější zjev nebo výraz interakce genotypu s prostředím *fenotyp*.[1020] Naši bílí předci vytvořili psanou řeč ve světě, kde nebylo písmo. Kde nebylo kolo, vymysleli ho. Kde nebyly žádné domy, kromě těch ze dřeva a bláta, postavili úžasné stavby, vyžadující znalosti vyšší matematiky a inženýrství. Z ničeho vytvořili to, co Afrika s úspěchem nikdy nedokázala ani okopírovat. Kdyby lidi udržovaly na nízké úrovni špatné podmínky, pak by naši předci nikdy nepovstali z bahna na hranici ledovcových polí v pravěké Evropě.

Naopak, právě tisíce let trvající, neuvěřitelně tvrdé prostředí je přesně to, co nás udělalo takové, jací jsme. Před civilizací příroda nelítostně zabíjela jedince i skupiny, postrádající genetickou zdatnost k přežití. Příroda po tisíce let postupně pozvedala západního člověka, až nakonec přetrhl pouta prostředí a vytvořil to, co nazýváme civilizace. Její příchod přinesl jak velikost člověka, vyjádřenou v jeho organizovanosti, formě a kráse, tak také semeno jeho úpadku, protože civilizace zahajuje proces zastavující jeho nejlepší geny.

Pohodlí vytvořené civilizací učinilo přežití mnohem méně závislým na inteligenci, předvídavosti, sebedisciplíně a odvaze. Chátra může žít na odpadcích velkých, nebo si udělat denní chléb z něčí štědrosti. Skupinový altruismus, jenž se objevil v ledových dobách a umožňoval našim lidem po staletí přežívat krutý led a sníh, se po příchodu civilizace začal projevovat sociální péčí všem bez rozdílu a pochopitelnou soucitností k neúspěšným.

Zatímco genetická elita nachází největší uspokojení ve svých úspěších a požitku z bohatství a moci, nízko postavení ho nachází téměř výlučně v sexu. A zatímco odvážní a nejzdravější odchází krvácet do války, zbabělí a neschopní zůstávají doma a plodí děti. Když nakonec civilizované národy dobudou ty necivilizované, přiváží si domů zajatce jako otroky, s nimiž se postupem času kříží. Nakonec se

[1020] *Random House Websters Unabridged Electronic Dictionary* (1996). „Phenotype“.

šroubovice DNA otroka proplétají s DNA jeho pána. Všechny tyto faktory ničí genetickou životaschopnost civilizace.

Spengler neviděl, že tím živoucím organismem není civilizace, ale genotyp ukrytý pod ní. Civilizace se zrodila díky skvělým genům, ty se pak odrazily v kulturních i vědeckých úspěších a svou daň si vzala dysgenická politika. Genetická kvalita lidí degenerovala, až dokud se prázdná skořápka civilizace nezhroutila na vlastních shnilých základech.

Všechny civilizace selhaly, ne však příroda. Řetězec života na této planetě vzešel od nejjednodušších aminokyselin až k nejvyšším formám vědomí a evoluce. Pokud budeme pokračovat v genetickém pokroku našeho druhu, civilizace může pokračovat ve vývoji k vyšším formám, stejně jako se evoluci podařilo vyvinout od nejjednodušších forem po ta nejsložitější Boží stvoření.

Je čas na novou civilizaci a nové přesvědčení, takové, které uznává přirozené přírodní zákony. Nemusíme následovat přírodní zákony doslova ve všech rozmarech přírody, jen jejich ducha. Máme předpoklady dělat to s láskou a soucitem místo brutality a lhostejnosti zákona zubů a drápů.

Došel jsem k závěru, že udržení genetické síly naší civilizace by zabránilo úpadku, který se zdá z historie nevyhnutelný. Také jsem viděl, že když spojíme naše technologie i kulturu s genetickým pokrokem, lze dosáhnout nových výšin, na které se dnes bojíme byť jen pomyslet.

Člověk skoro během celé historie koncentroval svého génia především na své vzdělání, nástroje, stroje a ideály, místo na zdokonalování své vnitřní kvality. Všelijaké nemoci se snažíme léčit praktickou medicínou, a přitom už spousta moudrých lidí zformulovala předpisy pro zdravý život. Tyto snahy se podobají snaze udržet v chodu motor ve starém modelu T* za cenu oprav a občasných poruch místo navržení a postavení modernějšího motoru.

Moderní snahy o vzdělání a trénink jsou podobné pokusům, jestli z motoru v modelu T nedostaneme rychlost 300 km/h jen tím, že do něj budeme lít kvalitnější olej a vysokooktanový benzín. Dalo by se říct, že civilizace ve skutečnosti jen zadírá motor, a jak se jeho součásti opotřebovávají, jsou nahrazovány méně kvalitními kovy, až motor nakonec úplně přestane pracovat a společnost upadá do barbarismu. Věda dnes začíná zjišťovat, jak dělat změny v genetické struktuře pro léčbu biologicky vrozených i získaných chorob.

* Ford T, který se roku 1908 začal jako první automobil na světě vyrábět masově; pozn. překl.

Jednoho dne spoutáme sílu genů nejen k opravě starého rozbitého motoru, ale k vytvoření nekonečně silnějšího motoru, který vyléčí endemické nemoci, jež nás zamořují, a popožene nás k vyšším stupňům krásy a úspěchů.

Hrabě Arthur de Gobineau tyto koncepty začal chápat uprostřed 19. století. Charles Darwin ve shodě s Gobineauovou studií bezprostředního dopadu ras na civilizace ve své studii o proměnlivém a vyvíjejícím se charakteru všech životních forem demonstroval, že principy dědičnosti kombinované s tím, co nazval *přírodní výběr*, vyvinuly mimořádné schopnosti lidstva. Jeho mistrovské dílo *Původ druhů* má podtitul, který v kostce vyjadřuje celou myšlenku: *záchrana preferovaných ras v existenčním boji*.

Jako pozorovatel a bystrý myslitel začal chápat roli dědičnosti na inteligenci a ostatní osobnostní rysy, z čehož vznikla nová věda: eugenika.

Sir Francis Galton, průkopnický badatel v oblasti lidské dědičnosti, vytvořil slovo eugenika z řeckého *eugênes*, což znamená urozený. Eugeniku popisuje jako „vědu, zabývající se všemi vlivy zdokonalujícími vrozené kvality rasy i těmi, které je vyvíjí k nejvyšší výhodě“.[1021] Eugenici měli od samého počátku ty nejvyšší humanitární motivy. Galton napsal ve svých memoárech *Paměti mého života*:

Člověk je obdařen soucitem a dalšími přátelskými pocity; také má sílu zabránit mnoha druhům utrpení. Domnívám se, že to dobře zapadá do jeho oblasti nahrazování přirozeného výběru jinými procesy, které jsou mnohem milosrdnější a neméně efektivní.[1022]

Začala se šířit myšlenka, že zdokonalením lidstva může být zmenšeno obrovské utrpení a nesmírně zlepšeny možnosti lidstva. Sám Darwin mu po přečtení Galtonova veledíla napsal, že jeho závěry plně podporuje.[1023]

V raných letech 20. století eugenickou myšlenku a ideál podporovalo mnoho předních mužů západní civilizace – vědci jako Julian Huxley a sir Arthur Keith, dramatici a spisovatelé jako George Bernard Shaw, H. G. Wells a Charles Dickens. Podporovaly ji i výjimečné osobnosti jako J. Maynard Keynes, mladý Winston Churchill,

[1021] Galton, Sir Francis. (1909). *Essays in Eugenics*. Eugenics Education Society. London. p. 35.
[1022] Galton, Sir Francis. (1908). *Memories of My Life*. New York. Dutton. p. 322.
[1023] Pearson, R. (1996). *Heredity and Humanity: Race Eugenics and Modern Science.* Washington, DC: Scott-Townsend Publishers (Quotes Darwin letter of December 3, 1869 to Galton.). p. 20.

Arthur James Balfour (britský premiér) a prezident Spojených států, Teddy Roosevelt.

G. B. Shaw ve své hře *Člověk a nadčlověk* poznamenal, že „jako zbabělci porážíme přírodní výběr pod pláštíkem filantropie“.[1024]

Eugenické zaměření je dobré pro každou rasu a každý národ. Dysgenické (neboli geneticky degenerativní) trendy by měly být stejně důležité pro černochy jako pro bělochy. Například černoška, pracující v zemědělství na venkově, těsně u dna socioekonomického žebříčku, má neuvěřitelně vysokou průměrnou porodnost 5,4 dítěte, kdežto černoška s vysokoškolským vzděláním má průměrně 1,9 dítěte, tedy méně, než je třeba k udržení počtu.[1025] Takové dysgenické trendy znamenají, že se černošské problémy do budoucna budou jen stupňovat.

Vzniklo dvojí eugenické myšlení: pozitivní a negativní eugenika. Pozitivní eugenika je jednoduše povzbuzování těch nejlepších k porodnosti. Jejím nejznámějším zastáncem byl Teddy Roosevelt. Mohla by být charakterizována štědrými daňovými úlevami pro plátce s dětmi, takže tito všeobecně schopní příslušníci populace nejsou penalizováni za to, že mají děti a chudáci za to nejsou odměňováni. Znamená to dát úspěšným lidem na vědomí, že bez ohledu na úžasnost jejich práce není nic důležitější, než aby předali své vrozené schopnosti a talent další generaci. Znamená to, že pokud jsou manželé neplodní a rozhodnou se pro umělou inseminaci nebo oplodnění *in vitro*, měli by si vybírat z geneticky nejobdařenějších dárců. Pozitivní eugenika může znamenat i hledání způsobů, jak umožnit ženě mít kariéru i děti, aniž by byla profesně nebo ekonomicky trestána.

Negativní eugenika znamená už žádné další financování podpor na nemanželské děti a vedení příjemců dávek k zodpovědnosti, aby nepřivedli na svět nechtěné dítě. Znamená podporovat lidi s vážným genetickým defektem k adopci nebo umělému oplodnění. Znamená ochranu našich hranic před Třetím světem a zastavení pomoci Třetímu světu, dokud nepřevezme zodpovědnost za své přelidnění. Tato politika by obrovsky snížila budoucí utrpení lidí a pomohla chránit ekosystém Země – a pomohla těmto státům zvýšit životní úroveň obyvatel.

Jedna reportérka, Evelyn Richová, mi kdysi vyprávěla humornou historku o své matce ve Skotsku. Ta prý vždy, když jí poštou přišla prosba o dar na hladovějící v nějaké zemi Třetího světa, dala do odpovědní obálky prezervativ a poslala jí zpátky. Říkala, že už jich je dost.

[1024] Shaw, G. B. (1965). *The Complete Works of George Bernard Shaw*. London: Paul Hamlyn. p. 159.

[1025] Pearson, Roger. (1992). *Shockley on Eugenics and Race*. Washington, DC: Scott-Townsend Publishers. p. 19.

Když jsem sloužil ve funkci poslance, stále jsem hlasoval za programy na pomoc talentovaným a zároveň podporoval programy na pomoc invalidním a mentálně i fyzicky postiženým. Podporoval a sponzoroval jsem s kolegy poslanci události jako paralympiáda. Když jsem viděl děti, které v mnoha disciplínách na paralympiádě v New Orleansu dosáhly něčeho, co pro ně byl herkulovský výkon, měl jsem radost. Tato radost se však mísila s lítostí při sledování jejich obtížného boje k dosažení fyzických limitů, které většina z nás považuje za samozřejmé.

Připínal jsem bílou pásku pro vítěze dvanáctileté dívence jménem Lola, která uběhla sprint na 40 metrů na svých roztřesených, zdeformovaných nohách. Když překračovala cílovou pásku, viděl jsem, jak pláče z fyzické bolesti i radostí ze svého úspěchu. Objala mě, políbila a její slzy mi zvlhčily tváře.

Jako divák na několika paralympiádách jsem pochopil, že přijetí dobré eugenické politiky nejenže má smysl, ale je to jediný způsob, jak se lidstvo může dočkat dne, kdy se žádné dítě nenarodí slepé, hluché, zdeformované nebo trpící bolestí.

Jak pozitivní, tak negativní eugenika je klíčová nejen pro zvýšení zdraví, intelektuálních schopností a žádoucí charakteristiku lidstva. Je to skutečná cesta, jak dosáhnout umenšení lidské bolesti a utrpení. Nejen že se budoucí generace budou rodit s méně dědičnými defekty a chorobami, ale také budeme mít produktivnější a kreativnější lidi, z nichž budou mít užitek všichni. Zajistit, aby méně dětí muselo žít s trvalým poškozením, je skutečně humanitární úkol. A když se narodí méně takových dětí, pro takto narozené bude dostupných víc prostředků na lepší péči.

Úroveň pomoci mentálně retardovaným a fyzicky postiženým by měla být na mnohem vyšší úrovni než teď, ale musíme si pamatovat, že pomoc postiženým pomáhá jen *jim*, kdežto pomoc dětem s výjimečnými schopnostmi pomáhá *všem*, včetně postižených. Jsou to právě tyto geniální děti, které mají největší pravděpodobnost vymyslet účinné technologie, léčbu a léky na pomoc trpícím, a rovněž vytvoří společenské bohatství, jež umožní méně šťastným dostávat drahou péči, kterou potřebují. Společnost by měla vyvíjet přinejmenším takové úsilí na rozvoj přirozených talentů, jaké vynakládá na podporu postižených. Pokud se tak bude postupovat, lze vytvořit lepší život pro všechny.

Po jedné paralympiádě se ke mně přihnala žena, která toho o mé podpoře postiženým dětem zjevně moc nevěděla, a nenávistně se zeptala: „Proč jste tady na paralympiádě? Se svými názory nemáte žádné

právo tu být!“ Byla to žena, co slyšela jedovatá a lživá obvinění, že podporuji zabíjení mentálně a fyzicky hendikepovaných.

Klidně jsem odpověděl, že to je pátá akce pro postižené děti, kterou já a ostatní poslanci sponzorsky podporujeme. „Ale vy je chcete eliminovat!“ protestovala.

„Ne je,“ odpověděl jsem, „já chci eliminovat geny, které můžou za jejich postižení a bolest. Chci vidět, aby jednoho dne žádné dítě nemuselo zakoušet to co ony.“ Po tomto vysvětlení na mě nechápavě hleděla a já jí nabídl, že jí pošlu kompletní vysvětlení mého postoje k této otázce. Vyměnili jsme si vizitky a paní zmizela v davu.

Po pár dnech na mě na stole v poslanecké kanceláři čekal dopis s krásnou rudou růží. Ta dáma, co mě verbálně napadla, se v něm omlouvala a psala: „Než jsem se dozvěděla, pro co doopravdy jste, nenáviděla jsem vás a stydím se za to. Přečetla jsem si váš dopis a děkuji za vaše rozumné a soucitné návrhy, jak zlepšit životy našich milovaných postižených dětí a významně snížit utrpení budoucích generací.“

Jsem přesvědčen, že přijde den, kdy se skoro žádné dítě nenarodí v bolesti a zmrzačené, kdy každé dítě dostane šanci na krásu a naději, kterou život nabízí, jako plnohodnotná lidská bytost se všemi drahocennými možnostmi, jež by lidská bytost měla mít – chodit a běhat, vidět a slyšet, cítit chuť a vůně, myslet a milovat, a s údivem a nadějí hledět na nebe.

Vrcholem této vize je humanita, jež se vyvine daleko za bod, kde jsme teď, k vyššímu stupni zítřejší evoluce. Mým snem je vidět základy společnosti, v níž kvalita a schopnosti lidí rostou s každou další generací. Máme na dosah vychovávání lidí se zdravějšími, delšími životy, s větší inteligencí, lepší pamětí a vznešenějšími charaktery.

Dovedu si představit budoucí společnost s méně zločiny, a tedy s minimální potřebou restriktivních zákonů, policie a vězení, čili společnost mnohem svobodnější. Dokážu si představit budoucnost země, kde bude matka moci vychovávat své malé dítě doma, pokud se tak rozhodne, bez jakýchkoliv finančních potíží – kde je kvalitní vzdělání založeno jedině na schopnostech studenta a ne na bankovním kontě jeho rodičů – kde nejlepší studenti i pomalejší děti dostanou přesně takovou formu vzdělání, jakou potřebují k rozvinutí svých nejlepších schopností. Umím si představit společnost, v níž média učí poctivosti, cti, odvaze a dovednostem, ne úpadku lidského ducha. Umím si představit společnost, v níž každý člověk nachází větší osobní radost z vlastního zdravého těla, věnujícího se atletickým aktivitám nebo přijímání krás přírody – místo aby byl jen sedícím divákem. Vidím

politický systém, kde jsou lidé voleni do úřadu na základě osobních kvalit a svých ideálů – ne peněz zvláštních zájmových skupin, které musí dát dohromady.

Dokážu si představit zdravou ekonomiku, založenou na svobodném podnikání, důvtipu a konkurenci, ale i cti a poctivosti místo nenasytnosti. Dokážu si představit medicínu orientovanou na udržení lidí zdravých místo napravování škod způsobených nezdravým životem. Dokážu si představit dobu, kdy genetický výzkum vyléčí rakovinu, cukrovku i ostatní choroby, soužící lidstvo. Vidím Zemi s čistým vzduchem a vodou, nepřelidněnou a nezkaženou.

Dokážu si představit uměleckou renesanci západního člověka, kde láska ke kráse a formě nahradí dnešní cizí kult ošklivosti. Dokážu si představit kresby a sochy znázorňující ideál lidstva, ne zrůdné obrázky zhýralého světa. Slyším hudbu, která nejenom povznáší smysly a dotýká se srdce, ale inspiruje ducha.

Dokážu si představit národ jedněch lidí a jednoho dědictví, kde všichni občané sdílí lásku a zájem jeden o druhého, národ, jenž chrání a vychovává svůj nejvzácnější poklad: děti.

Dokonalá společnost nebude existovat nikdy a před lidstvem stále budou nějaké výzvy, ovšem jedině vysoce rozvinuté lidstvo se dokáže vypořádat s neznámými úkoly před sebou. Na Zemi je mnoho míst, kde lze vidět slabý záblesk nadcházejícího přirozeného řádu 21. století. V těchto oblastech, jež jsou dnes obývány téměř výhradně naší rasou, můžeme najít komunity s dobrými školami, čistými ulicemi, nízkou kriminalitou a pocitem sounáležitosti. Mnohé naše komunity jsou v podstatě zdravé, i přes cizí mediální propagandu zvrácenosti a úpadku, i navzdory školním osnovám, často poškozujícím našeho ducha. Když se celý národ opět stane bílou komunitou, a když budou naše média a školy odrážet to nejlepší z našich árijských ideálů, tak skutečně nastane nové tisíciletí a přinese s sebou přirozený řád.

Árijci chtějí mnohem víc než jen holé přežití. My směřujeme k Bohu. Bojujeme za novou vizi a nový svět. Bojujeme za naplnění svého osudu na Zemi a ve hvězdách. Jakmile bude tato vize v našich srdcích a myslích dostatečně silná, nic nás před jejím naplněním nezastaví.

Nekontrolovaná cizí imigrace a nízká porodnost bělochů mají za následek zvyšující se procentuální zastoupení barevných v původně bělošských zemích, a pokud se to nezastaví, běloši se stanou menšinou. Jakmile k tomu dojde, běloši úplně ztratí politickou i kulturní kontrolu ve vlastních zemích.

Sociální integrace ras, doprovázená agresivní mediální propagací rasového míšení, s sebou přináší vyšší počet rasově smíšených manželství – což dále snižuje počet bělochů a umenšuje bílou loajalitu v takových rodinách.

Nevyhnutelnou skutečností je, že pokud nedojde k dramatickému probuzení našich lidí a horlivému, dobře organizovanému odporu, naše rasa čelí skutečnému biologickému Waterloo: vyhlazení našeho genotypu.

Ke katastrofálním bělošským genetickým ztrátám tohoto století se navíc přidalo úmyslné podvracení kulturních a společenských institucí západního člověka.

Co chceme

My árijci pro naše děti chceme stejnou společnost, jakou naši předci chtěli a vytvořili pro nás. Požadujeme uznání západního umění a hudby, chceme sebedisciplinované a soběstačné lidi, zdravé duchem i tělem. Chceme pocit sounáležitosti, o němž víme, že je v rasově homogenní společnosti jediný možný. Chceme dobré školy, čisté a bezpečné ulice i čtvrti, a šanci na úspěch založený na kvalitě a tvrdé práci. Chceme poctivý systém, osvobozený od korupce a pokrytectví. Chceme, aby se naše děti učily hrdosti na svůj národ a jeho naději do budoucna. Chceme společnost, v níž cítíme pouta jeden k druhému, ne odcizení a vykořenění. Chceme být součástí národa, toužícího po velkých úspěších, zdokonalujícího se s každou generací, směřujícího k Bohu.

Víme, kdo jsme. Jsme árijci – rasově uvědomělí bílí muži a ženy, oddaní přežití a evolučnímu pokroku našich lidí.

Musíme docílit následujícího:

Za prvé, árijci musí přežít. Nejzákladnější potřebou všech živých organismů je sebezáchrana. Musíme vidět, že náš genotyp žije a rozvíjí se, stejně jako si přejeme uchování ostatních druhů a poddruhů v přírodním světě. Pro nás neexistuje posvátnější úkol, než záchrana naší rasy jako jedinečného a evolučně pokročilého výtvoru přírody. Naše rasa vytvořila nejkrásnější malby, sochy, hudbu, architekturu, filosofii, literaturu, poezii, vládu, vědecké úspěchy a náboženské vyjádření. V konečném důsledku se nemáme komu ospravedlňovat, jen sami sobě. Budeme se řídit prvním zákonem samotného života: sebezáchovou.

Za druhé, musíme mít společnost vytvořenou podle našich představ a obývanou našimi lidmi, spojenými svým dědictvím, kulturou i společnou vírou v budoucnost. Chceme žít ve vlastních čtvrtích, chodit do vlastních škol, pracovat ve vlastních městech, a nakonec žít jako

jedna velká rodina ve vlastní zemi. Musíme ukončit rasovou genocidu integrace. Musíme pracovat na vytvoření separátní domoviny pro africké Američany, aby každá rasa mohla svobodně následovat svůj osud bez rasových konfliktů a zlé vůle.

Za třetí, musíme být svobodní. O našem osudu musíme rozhodovat sami. Vláda musí být z našich lidí, volená našimi lidmi a pro naše lidi. Nesmí sloužit žádné jiné moci, jen a jen nám. Jen my víme, co je nejlepší pro nás, naše rodiny, národ a rasu. Tak jako každý dobrý otec a matka kladou na první místo dobro svého dítěte, naši vůdci musí klást na *první místo* naše blaho. Amerika se opět musí stát synonymem pro nás a naše potomky. Nechceme nikoho utlačovat, ani nechceme vládnout žádnému jinému národu. Nicméně *víme, co je pro nás nejlepší*, stejně jako ostatní rasy ví, co je nejlepší pro ně. Musíme mít vládu orientovanou na naše základní zájmy a hodnoty, oddanou nezávislosti, svobodě a prospěchu našich lidí, vládu, jež staví na první místo Ameriku.

Za čtvrté, musíme mít svobodný tisk. Víme, že to, co se ve věku moderních médií nazývá demokracie, je ve skutečnosti vláda oligarchie, protože obrovskou moc médií má v rukou jen malá, nevolená hrstka lidí – a jejich moc je ve skutečnosti daleko větší než moc krále nebo prezidenta. Masmédia musí být osvobozena od cizí nadvlády a musí se stát nástrojem, jenž zušlechťuje a posiluje naše hodnoty, místo jejich špinění. Moc médií musí sloužit našim ideálům, ne našim slabostem. Svoboda projevu musí být posvátným právem všech našich občanů, a obrovská mediální moc musí být zároveň v rukách našich lidí a ve službách našeho evolučního osudu.

Za páté, chceme pokročilý vzdělávací systém, který každého vzdělává tak, aby byly maximálně využity jeho schopnosti, a vyhledává a vychovává výjimečně nadané, kteří nás povedou do budoucnosti vědy, umění a vlády. Chceme systém, jenž učí základům života, jazyka a vědy, ale co je ještě důležitější, vede ke vznešenému charakteru. První závazek vzdělávání spočívá v tom učit každé dítě cti, povinnosti, poctivosti, respektu, bratrství, nesobeckosti, odvaze, sebedisciplíně a sebedůvěře. Dále následuje uvědomění si jeho dědictví, že je součástí nikdy nekončícího řetězce života, předurčené žít ve zdravém a krásném národě a obnovené Zemi. Mezi našimi lidmi musíme vědomě pěstovat ušlechtilost jak ducha, tak těla, a připravit je na další evoluční krok k vyššímu lidstvu.

Za šesté, chceme zdravou a organickou společnost založenou na přirozeném řádu. Za cíl člověka považujeme jeho pochopení a realizaci přirozených zákonů života. Za ně pokládáme tyto:

1) ***Rasová integrita* – uchování našeho rasového genotypu.**
2) ***Přirozená hierarchie* jednotlivců, založená na schopnostech a přínosu pro společnost.**
3) ***Vůdcovství nejlepších*, politický systém, jenž pozvedá k vůdcovství na všech stupních lidi s nejlepším charakterem a schopnostmi.**
4) ***Teritorialita* prostřednictvím uznáním suverenity národů a kultur i soukromého vlastnictví jednotlivců.**
5) ***Rodina a mateřství*, podpora zdravých rodin i zdravých ekonomických struktur, jež vytváří finanční prostředky a čas nezbytný pro matky a otce k vychovávání dětí.**
6) ***Respekt k Zemi*, chránit a doplňovat ekologii naší planety.**
7) ***Eugenická a kulturní revoluce* – naším nejvyšším zájmem musí být, aby každá generace pokročila na evolučním žebříčku. Musíme cíleně podporovat rozvoj naší vědy, umění i duchovního života, a zároveň posouvat genetickou dokonalost příštích generací.**

Idealistické chování jako boj za pravdu

V říjnu 1965 jsem poprvé slyšel o dr. Williamu Shockleym. Byl jsem vášnivý čtenář *U.S. News and World Reports*, který byl tehdy určitě nejkonzervativnější z velké trojky časopisů, kde zbývající dva byly *Newsweek* a *Time*. Přečetl jsem si článek nazvaný „Kvalita americké populace upadá“ – dlouhý rozhovor s dr. Williamem Shockleym.[1026] Odvážil se v něm mluvit o rasových rozdílech v inteligenci a úpadku genetické kvality lidstva.

Shockley musí patřit na každý seznam deseti nejvýznamnějších vědců 20. století. Právě on vedl trojčlenný tým v Bellových laboratořích, který vynalezl tranzistor s bodovými kontakty, a sám vynalezl plošný tranzistor, analogový tranzistor a plošný tranzistor řízený polem. Tranzistor přinesl moderní elektronický a počítačový věk. Za své vědecké objevy se svými kolegy roku 1956 získal Nobelovu cenu za fyziku. Během druhé světové války byl ředitelem skupiny protiponorkového

[1026] *U.S. News and World Report*. (1965). Quality of U.S. Population Declining – An Interview With Dr. William Shockley, October.

operačního výzkumu amerického námořnictva a od prezidenta Trumana obdržel medaili za zásluhy.

Založil firmu Shockley Semiconductor Laboratories (Shockleyho polovodičové laboratoře), jež položila základy počítačového průmyslu ve slavném Silicon Valley. Jeho vynález tranzistoru znamenal zásadní přelom, jenž umožnil počítačovou revoluci. Později firmu prodal a přijal prestižní místo na Stanfordské univerzitě, kde po roce 1963 vedl výzkum a přednášky.

Dr. Shockley nebyl typ, který by odpočíval na vavřínech. Jeho mysl našla novou a daleko důležitější vědeckou výzvu: genetickou kvalitu samotného lidstva. Tento ryzí vědec, nezajímající se o módu nebo popularitu, ale s velkou láskou k pravdě začal být přesvědčen, že je genetická kvalita lidí v ohrožení. Když pochopil krizi, jíž čelí náš genotyp – na vrcholu své kariéry odložil stranou lásku k fyzice a téměř výhradně se věnoval tažení za záchranu našich lidí.

Jeho zájem o rasu a genetiku začal o mnoho let dřív, když za druhé světové války prováděl výzkum s armádní letkou bombardérů B29 v Indii. Tam se začal zabývat problémem přelidnění kvůli lidskému utrpení, jehož zde byl svědkem. Po zkušenostech podobných těm mým došel k poznání rasové smrti kdysi velké indické civilizace. Shockley svým analytickým myšlením rychle dospěl k faktu, že nejdůležitější faktor prosperity národa je genetická kvalita jeho obyvatel.

Roku 1968 byl pozván na přednášku do brooklynského Polytechnického institutu, překřičeli ho však militantní marxisté. Roku 1969 dělali marxističtí demonstranti výtržnosti v Dartmouthu a znemožnili mu projev. Další násilné narušení předvedli militanti na státní univerzitě v Sacramentu v roce 1971.[1027] Na vyšší střední škole Staten Island měl vystoupit jako „kontroverzní řečník“ v programu, jehož součástí byl i černý panter Bobby Seale. Shockleyho projev vedení školy zrušilo, Sealeho ne. Dokonce i Harvard zrušil po nepokojích levičáků jeho vystoupení, plánované na duben 1972. Pak mu v roce 1973 opět zakázala vystoupení právnická fakulta Harvardu. Noviny *Harvard Crimson* citovaly prohlášení právnické fakulty: „Skutečnosti a požadavky po méně svobodném intelektuálním klima převážily nad naší obhajobou svobody projevu.“[1028]

Pokud jeden z nejvýznamnějších amerických vědeckých držitelů Nobelovy ceny nemůže mít projev o významném vědeckém tématu na velké univerzitě kvůli hrozbám násilí a terorismu, co přesně míní

[1027] *Sacramento Journal*. (1971). June 1.
[1028] *Harvard Crimson* (1973). October 24.

ten, kdo tvrdí, že Amerika má „svobodu projevu“? Nejenže Shockley musel čelit násilí netolerantních rovnostářů a marxistů, také byl pomlouván v tisku. Muž, jenž sehrál životně důležitou roli v americkém válečném úsilí proti nacistům tím, že řídil protiponorkový výzkum a vývoj, dostal nálepku „nacista“ jen proto, že si dovolil říkat pravdu o rase.

Když si tuto nálepku vysloužil Shockley, pak může tisk označit za „nacisty“ i Washingtona, Jeffersona, Lincolna a Teddyho Roosevelta. (Možná, že k tomu časem nakonec dojde.) Tehdy největší a nejvlivnější časopisy rovněž nestydatě lhaly o rasových faktech. Například v debatě nad Shockleyho názory magazín *Time* napsal: „Samozřejmě prakticky všichni vědci tyto názory odmítají a argumentují tím, že neexistuje sebemenší důkaz intelektuálních rozdílů založených na rase, nebo intelektuálního úpadku založeného na genetice.“[1029] Pravda je, že většina psychologů uznává fakt, že černoši mají nižší průměrnou inteligenci a většina odborníků věří, že rasové rozdíly v inteligenci jsou alespoň částečně genetické.

Shockley i přes všechnu nenávist a zlobu dál vstupoval do jámy lvové. Nepolevoval, nevzdával se ani neustupoval. Jeho patenty mu zajišťovaly všechen příjem, který mohl potřebovat k velmi komfortnímu životu, ale i tak si vybral tvrdou a poctivou cestu jen proto, že miloval své dědictví a miloval pravdu. Byl to skutečný árijec.

Když mi bylo 16, Shockley byl můj idol: obrýlený, hubený muž, který se postavil proti hrozbám a fyzickému zastrašování, aby mohl říkat pravdu rozhodující pro naše přežití a evoluční pokrok. Jeho příklad mě ovlivnil k zasvěcení života stejným ideálům. V polovině 60. let vycházela skoro všechna má úcta k němu z jeho rasových spisů a odvahy, s níž je předkládal veřejnosti. Jeho skutečnou důležitost jsem začal plně chápat až o nějakých 20 let později. Historie Shockleyho jednoho dne zaznamená nejen jako velkého vědce, jenž odvážně bojoval ve veřejné aréně za rasovou a eugenickou pravdu. Uzná ho také jako génia, který vytvořil nástroje důležité pro naše konečné vítězství.

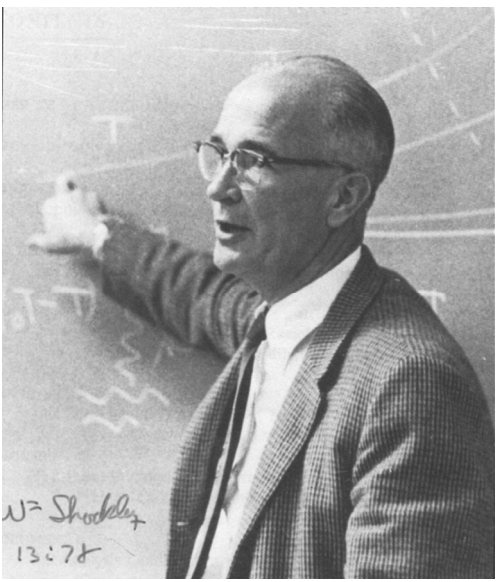
V 60. letech se elektronika teprve rozvíjela a osobní počítač byl jen sci-fi představa. Ale od tranzistoru a křemíkového vsazovacího tranzistoru, které Shockley vymyslel, se začal odvíjet nový svět. Právě z jeho práce vychází moderní komunikační revoluce, včetně obrovského rozvoje osobní komunikace: cenově dostupná elektronika, laciná komunikace na velké vzdálenosti a konečně – internet. V posledním desetiletí 20. století plynou informace dál a rychleji, než kdy předtím

[1029] *Time* (1977). December 19.

v dějinách. Počítače také umožňují existenci nové vědy, robotiky, která bude mít v příštím století obrovský společenský dopad.

Robotika už změnila tvář americké výroby a produktivity. Umožňuje relativně malé pracovní síle vyprodukovat úžasné množství zboží. Rovněž vysoce zvýhodňuje inteligenci, protože většinu fyzické práce odvádí stroje, takže zůstávají pracovní obory zabývající se výrobou počítačů, softwaru a strojů na vykonávání práce a udržení těchto vysoce moderních výtvorů v chodu. Počítači řízená společnost se rychle stává závislou na stále inteligentnější populaci.

Populace evropského původu, jež má na stvoření počítačové/robotické revoluce obrovský podíl, má nízkou porodnost. Současně s nahrazováním některých typů manuální práce stroji tvoří populační explozi tak, jak existuje v západních zemích, převážně nebílé elementy, většinou nevhodné pro počítačový věk. Programování počítačů a vývoj technologií si vyžadují matematické schopnosti, které jsou mimo možnosti mnoha bělochů a prakticky všech černochů. Jak se budou tyto vysoce placené posty rozšiřovat, bude proporcionálně méně černochů schopných je zaplňovat. Počítači řízená společnost směřuje k jasně viditelným rasovým hranicím. Ve 21. století se plně projeví základní ekonomické, politické a sociální konflikty, zrozené z těchto rasových rozdílů. V demokracii, kde se spodina stává většinou, může produktivní menšina očekávat masivní vyvlastňování, politickou korupci a represe. Na chodbách federální vlády možná mohou být nablýskané, technologicky vyspělé počítače, ale toto město si zvolilo za starostu pologramotného, crack kouřícího děvkaře. Po nějaké době ve vězení ho ti samí tupí voliči zvolili opět. Taková rasová vymezení se ve 21. století stanou ještě jasnějšími, protože schopnosti robotů se vyvíjí tak, že budou vykonávat víc prací, jež nyní zastávají nekvalifikovaní dělníci. Nebude to trvat příliš dlouho a roboti budou přijímat objednávky, smažit hamburgery a podávat je zákazníkům, mýt a leštit podlahy, žehlit oblečení, sekat trávníky

i upravovat živé ploty, nebo umývat dřezy plné nádobí. Většina restaurantů McDonald si radši vybere robota, který nikdy nevynechá práci, nikdy nežádá plat ani jeho zvýšení a nechce platit zdravotní nebo sociální pojištění.

Tvrzení, že čistička bavlny učinila práci otroků zastaralou, je nepřesné. Čistička bavlny ve skutečnosti umožnila rychlejší a snazší zpracování obrovského množství bavlny, a tedy zvýšila poptávku po surové bavlně a práci otroků. To, co neudělala čistička bavlny, teď v celosvětovém měřítku dělá počítačová revoluce a robotika. Jak ukazuje má kapitola o rozdílech v IQ černochů a bělochů, mnozí černoši jsou nezaměstnatelní dokonce už dnes. Jak bude technologická revoluce pokračovat, počet černochů v této kategorii se může jedině zvyšovat.

Další zajímavý aspekt počítačové revoluce je ten, že umožní zemi s malou populací ale vysokým IQ získat obrovsky disproporční sílu. Roboty lze naprogramovat, aby vyráběli další roboty a tak pořád dokola. Teoreticky může být velmi malá, ale inteligentní populace nějakého národa schopná produkovat tolik televizí nebo automobilů, případně balistických raket, jako dnešní supervelmoci. Proto, i kdyby se bílá populace nebezpečně snížila, bude stále možné, aby běloši někde na světě vybudovali společnost s obrovskou ekonomickou a vojenskou silou. Počítačová revoluce učinila možnými tuto i mnoho dalších věcí, o kterých se nám předtím ani nesnilo.

Demokratizace informací

Na začátku 20. století Židé obrovsky rozšířili svůj vliv v tradičních médiích jako noviny, časopisy a knihy. Rovněž rychle ovládli filmový a rozhlasový průmysl, kterému dominují dodnes. Působivost a přesvědčivost filmu i televize jim daly punc neodolatelnosti a autority. Když se Edward R. Murrow* nebo Walter Cronkite** objevili na televizních obrazovkách, pro mnohé nekritické lidi to bylo, jako by k nim promluvil Bůh. Tyto postavy vypadaly větší než život sám, a když promluvily, zdálo se téměř svatokrádežné jim odporovat. Lidé se přenášeli do kouzelného světa, kde se i to nejnepravděpodobnější a nejnemožnější stávalo skutečností.

---

* Edward R. Murrow, narozený jako Egbert Roscoe Murrow, byl americký rozhlasový reportér a průkopník televizního zpravodajství. Ve svých reportážích kritizoval senátora Josepha McCarthyho; pozn. překl.

** Walter Cronkite je americký reportér, který se nejvíc proslavil jako moderátor večerních zpráv na CBS v letech 1962-1981; pozn. překl.

Staré pořekadlo *vidět znamená věřit* se přetransformovalo do propagandy, jakou svět do té doby nezažil. Filmový hrdina mohl přeskočit z letícího letadla na křídlo druhého letadla a vypadalo to uvěřitelně, nebo kladná postava mohla unikat stovkám kulek ze samopalů, vystřelovaných na krátkou vzdálenost, aniž by ji trefili. Někteří lidé se však k médiím pomalu začínali stavět podezíravě a uvědomovat si, že mohou být naprosto falešná. Když však neměli přímou a osobní znalost o nějakém člověku nebo události, bylo pro ně těžké poznat pravdu, jelikož média byla v rukou pár vyvolených.

S příchodem tranzistoru, křemíkového čipu a moderního počítače se však situace začala měnit. Místo snadno kontrolovatelného modelu informačního toku „od mála pro mnoho“, ztělesňovaného televizními sítěmi, se teď začínáme posouvat k paradigma „od mnoha pro mnoho“. Každý inteligentní člověk dnes může publikovat s hlasem potenciálně stejně silným, jako mají *New York Times* nebo CBS.

Vzestup internetu umožňuje komukoliv schopnému dělat tištěné i audiovizuální prezentace kvalitativně stejně dobré jako multimiliardové dolarové korporace. Najednou nejsou myšlenky a informace kontrolovány monopolem bohatých, mocných a vzájemně propojených. Šikovný designér s omezeným rozpočtem může udělat stejně barevnou, zábavnou a zajímavou internetovou stránku, jako je stránka Walt Disney Michaela Eisnera, nebo tištěná stránka magazínu *Time* Geralda Levina. A co je ještě důležitější, člověk tuto stránku může vidět hned a zadarmo skoro odkudkoliv na světě.

Internet vedl k velké demokratizaci informací, umožňující jednotlivci být na špici komunikace poprvé od doby, kdy se informace šířily ústně na náměstí. Velké mediální síly jako televizní sítě mají stále výhodu v tom, že mohou propagovat své vlastní nebo „schválené“ weby, ta však není nepřekonatelná. Také je pravda, že jakmile začne nějakou stránku navštěvovat velký počet lidí, zvyšují se náklady na bandwith (využívání drahých přenosových vedení, potřebných ke stažení velkého množství dat). Proporcionálně je však internet nejlevnější a nejrychlejší způsob masové komunikace na světě.

Když jsem otevřel svou stránku www.duke.com, skoro hned ji začali navštěvovat lidé a sami viděli a slyšeli, za čím stojím, místo aby přejímali mediální verzi. Způsob, jakým internet vyvolal revoluci v přístupu k informacím, lze ilustrovat tím, že o mně každý rok píší školní zprávy tisíce studentů. Kdyby se o mně chtěli něco dozvědět před příchodem internetu, museli by jít do knihoven, podívat se do *Průvodce periodickou literaturou* a najít si články o Davidu Dukovi v novinách,

časopisech a žurnálech. Tyto články jsou ze Židy vlastněných, liberálních novin a časopisů – a pokud pisatel není sám Žid, je to často můj ideologický a morální oponent. I autor, který je osobně neutrální, nebo se mnou dokonce tajně sympatizuje, ví, co od něj jeho židovský nebo liberální zaměstnavatel na téma Duke očekává. Tisk často překrucuje mé postoje a názory, vytrhává mě z kontextu a nafukuje cokoliv, o čem si myslí, že mě zdiskredituje, nebo bagatelizuje cokoliv, co by si lidé mohli vyložit jako pozitivní. Krátce řečeno, co o mně čtou lidé v hlavních médiích není to, co říkám, ale co média říkají, že říkám.

Internet toto všechno mění. Když o mně teď středoškolák nebo vysokoškolák píše práci, klasicky jde na web a ve vyhledávači si najde stránky se jménem „David Duke“. Okamžitě najde stránky, které na mě útočí, což je v pořádku, protože zároveň najde mou stránku, kde si jednoduchým kliknutím myši může přečíst, čemu věřím a za čím stojím – mými *vlastními* slovy. Můžu použít tolik prostoru, kolik považuji k vyjádření svých myšlenek za nutné, a můžu nabídnou dokumentaci, která tyto myšlenky podporuje. Může dokonce slyšet můj hlas bez zkresleného sestřihu zaujatých médií.

Kdokoliv s počítačem a připojením internetu může kdekoliv na světě 24 hodin denně slyšet má rozhlasová vysílání! Jde to přitom bez poplatků za studia, bez velkých výdajů na technické vybavení a vysílací poplatky. Přitom jde o rozhlasové vysílání dostupné po celém světě. Jediný můj poplatek je přijatelná cena, kterou platím za data stahovaná těmi, kdo se připojí k mému vysílání.

Najednou se hřiště vyrovnává. Myšlenky teď mohou soupeřit na základě vlastní hodnoty, ne na základě toho, že někdo má mediální moc je prosazovat. Internet slouží pravdě jako žádné jiné médium v dějinách. Lidé mohou sami posoudit, co má smysl a co ne, stejně jako to, kdo je pokrytec a podvodník. Internet umožňuje křížový výslech každého problému!

Nemám žádný strach ze svobody projevu, neboť pevně věřím, že má pozice je logická, věcná a udržitelná. Samozřejmě, Simon Wiesenthal a jemu podobní se snaží svobodu projevu na internetu potlačit. Jsou jako falešní svědci, obávající se křížového výslechu.

Kromě toho se internet vyvíjí závratnou rychlostí a během deseti let k němu bude připojena většina lidí evropského původu. Rychlost a technologie internetu se rapidně zlepšují – což v blízké době umožní přenos vysoce kvalitních, digitalizovaných audio a video souborů.*

* Psáno před více než 10 lety, kdy se internet stále teprve vyvíjel a možnosti nebyly takové jako dnes; pozn. překl.

To dá jakémukoliv počítači potenciální sílu televizní stanice, která může vysílat kvalitní video programy kdekoliv na světě. Pokrytci z Anti-Defamation League a lidi jako Simon Wiesenthal jsou tak nervózní, že hystericky obhajují takzvané „zákony proti nenávisti“, blokující svobodu projevu na internetu. Ví, že když lidé dostanou šanci vidět a slyšet druhou stranu izraelsko-palestinské otázky, odhalí holou pravdu o židovském rasismu. Ví, že když se lidé dozví o židovsko-sovětském zavraždění desítek milionů křesťanů, uvidí pokrytectví nikdy nekončícího omílání židovského holocaustu. Kdy uvidíme film s názvem „Trockého seznam“?

Vynález tranzistoru doktora Shockleyho také umožňuje každému s kamerou za 500 dolarů a počítačem za 1 000 dolarů natočit vysoce kvalitní dokumentární video, závislé jen na tvůrčích schopnostech konkrétního jedince. Nebude dlouho trvat a taková videa si budeme moci posílat stejně snadno, jako dnes posíláme e-maily.

Lidé evropského původu na celém světě budou nejlépe internetem a e-maily spojenými lidmi na planetě. Potenciál pro probuzení našich lidí je ohromný. V Íránu podkopal Ajatolláh Chomejní mocný a silně etablovaný režim s obyčejnými audiokazetami. S video, audio i psaným materiálem, který lze po internetu během pár minut přenést k milionům lidí, můžeme vyvolat revoluci v myšlení i činech.

V budoucnu bude k internetu a e-mailu připojen skoro každý Evropan. Většina lidí si založí vlastní adresáře a vzhledem k levnému prostoru se jejich obsah bude u většiny rozrůstat po celý jejich život. Lidé, kteří si ukládají e-mailové adresy, mohou poslat dopis všem v tomto adresáři prostým příkazem, který zabere jen pár sekund. Dejme tomu, že někdo s adresářem o 1 000 kontaktech dostane od kamaráda dráždivý článek o rase. Pak ho může hned přeposlat všem 1 000 lidem v adresáři. Totéž by šlo udělat s audio nahrávkou nebo dokonce s působivým a zábavným video dokumentem o židovské nadvládě. I kdyby takový materiál zapůsobil jen na pár přátel a rodinných příslušníků, ti, co ho budou považovat za zajímavý, ho pošlou zase svým kontaktům v adresáři. Tak se tento materiál během pár dní může dostat k milionům lidí.

Když jsem na LSU poprvé začal veřejně vystupovat, věřil jsem, že nás pravda osvobodí, ale tehdy jsem prostě neměl prostředky, jak své názory v plné podobě dostat k masám. Teď se vše změnilo téměř mrknutím oka, nebo bych spíš měl říct zajiskřením v očích dr. Williama Shockleyho.

Měl jsem tu čest s dr. Shockleym od počátku 70. let až do doby krátce před jeho smrtí v roce 1989 vícekrát mluvit po telefonu. Fakt, že ho znám, jsem udržoval v tajnosti, protože jsem věděl, že kdyby si ho média dala do spojitosti se mnou, znamenalo by to pro něj jen víc mediálních útoků a s tím spojené bolesti. Vždy pro mě měl milá slova povzbuzení a řekl, že kdyby byl o 30 let mladší a zdravější, zúčastnil by se mé kampaně. Byl to tvrdý muž, na osobní úrovni nediplomatický a neodpouštějící chyby. Mimo laboratoř vedl stejně přísný život jako v ní.

Když zemřel, internetová revoluce byla teprve v plenkách a lidé si začínali uvědomovat, jak může změnit svět. V nějakých novinách jsem četl o možnostech levné a snadné masové komunikace a došlo mi, že dr. Shockley byl nejen odvážný obhájce mých zásadních názorů, ale že dal mně i všem árijcům na Zemi konečnou zbraň v boji za naše přežití a evoluční pokrok. Dal nám prostředek, jak postavit pravdu na stejnou pozici, na jakou naši nepřátelé staví své lži.

Naposledy jsme spolu mluvili během sezóny hurikánů v Louisianě. V rozhovoru na podzim 1988, nedlouho před smrtí, byl nezvykle emocionální. Řekl mi, že jeho vynález tranzistoru nemá žádný smysl, pokud nepřežije náš evropský genotyp. „Náš jedinečný genotyp," prohlásil, „je nekonečně vzácnější než všechny vynálezy v dějinách světa. Naše geny jsou matka vynálezů a zdroj všech nadějí do budoucna." Mluvili jsme o krásné a zdánlivě inteligentní blonďaté herečce, která se vdala za černého herce. S vášní, na kterou jsem u něj jako u obvykle vědecky klidného nebyl zvyklý, řekl: „Ztráta jejích genů z genofondu našich lidí je horší tragédie, než si dovedeme představit. Její ztráta je tragická pro všechny generace před námi i všechny generace, které by nesly její geny do budoucna."

„Vzdal bych se Nobelovy ceny," řekl, „dokonce i vynalezení tranzistoru, jen kdybych mohl této svatokrádeži zabránit. Její genom je nekonečně skvělejší než jakýkoliv tranzistor nebo počítačový čip na světě a jeho ztráta je nevyčíslitelná."

Vyprávěl mi o obavách o naše dědictví a hrozných dobách před námi. Byl jsem si vědom, že je nemocný a řekl mu, že když je člověk v oku hurikánu, necítí jeho sílu. Zdá se, že velcí lidé, kteří změnili svět, jen málokdy chápou síly rozpoutané svým vynálezem. Podělil jsem se s ním o své přesvědčení, že v boji za genetické vítězství dokázal víc než kdokoliv jiný, protože právě on spustil počítačovou a komunikační revoluci, a tím změnil směřování našeho boje za rasové přežití. Řekl jsem mu, že nám dal nejsilnější zbraň, jakou svět kdy

viděl: moc šířit pravdu. Moc, jež nás pozvedne z degenerace a destrukce k evoluci a tvořivosti.

Zemřel v roce, kdy jsem byl zvolen do veřejného úřadu, a ačkoliv jsem ztratil člověka, kterého jsem tak obdivoval, jeho duše zůstala se mnou a dodnes mě žene vpřed. Co je však důležitější, každým dnem posiluje elektronickou revoluci, kterou pomáhal učinit možnou. Dr. Shockley pro pravdu vykoval elektronický Excalibur, jenž budeme třímat v rukách až dokud nezvítězíme!

Etnická válka: stručná historie

Na přelomu století měli vůdci světové židovské komunity jen zlomek moci, kterou nashromáždili na jeho konci. Na hlavní formy masové komunikace, kterou tehdy představovala tištěná média jako noviny, časopisy a knihy, měli jen nepatrně disproporční vliv. Jejich moc v akademických i vládních kruzích západního světa měla jasné hranice, dané zákony i zvyky, a ve většině západních zemí měli jen omezené společenské styky s nežidovskou elitou. V této době jejich moc pocházela z bohatství, protože měli významnou přítomnost v mezinárodním bankovnictví i obchodu a nacházeli se mezi nimi někteří ze světově nejbohatších finančníků. Národy se mohly pozvedat nebo klesat jen „strašnou silou peněz“, jak to nazval Theodore Herzl.

Pak v sérii kataklyzmatických událostí učinili rychlý postup k moci, jenž byl možná vůbec nejpřekvapivější v celých dějinách. Jak bylo 20. století katastrofální pro bílou rasu, tak bylo neuvěřitelně posilující pro židovský národ – na jeho konci dosahuje společenská a politická moc Židů výšin, o jakých se jim ani nezdálo.

Působí docela výmluvně, že židovský vrah (Princip) zažehl plameny první světové války zavražděním rakousko-uherského arcivévody Františka Ferdinanda v Sarajevu, po níž židovská moc dramaticky vzrostla.

První světová válka zplodila Židy vedený sovětský stát a vraždu tolik nenáviděného křesťanského cara. Rovněž přímo položila základy sionistického státu v Palestině. Britská vláda uzavřela s domem Rothschildů dohodu o Balfourově deklaraci a slíbila Židům Palestinu na oplátku za zatažení Ameriky do války. Založení sionistického státu však muselo počkat až do konce další velké války.

Na vyvolání druhé světové války, stejně jako té první, měli od roku 1933 významnou spoluvinu Židé, když světové Židovstvo oficiálně

vyhlásilo Německu válku.[1030] Síla jejich tisku vytvořila v západních zemích démonizované vnímání Německa a šikovně využívali svůj politický vliv za scénou k proválečné agitaci. Než v Polsku roku 1939 zazněly první výstřely, spojenci byli na válku psychologicky dobře připraveni.

Ačkoliv média popisují holocaust jako obrovskou tragédii židovského národa, ztráty křesťanů byly mnohem větší. I když Židé utrpěli silné ztráty na životech, světové židovstvo vzešlo z druhé světové války mnohem silnější než kdy dřív v celé své historii. Klíčovou zbraní při jejich poválečném vzestupu k moci se stal samotný příběh holocaustu. Jelikož Židů bylo v centrální Evropě vzhledem k přesídlování a válečným ztrátám málo, spolu se světovou mocí se do USA přesunula i moc židovská. Začala se koncentrovat v americké geopolitické poválečné nadvládě. Propojením vládní byrokracie a médií ovládli Spojené státy – a tak získali i světovou hegemonii.

Od doby, kdy Židé na začátku století koupili nejslavnější americké noviny, *The New York Times*, židovský mediální vliv rychle rostl. Během pár desetiletí obrovsky zvýšili svou přítomnost v tištěných médiích a pak zaměřili pozornost na enormně silné prostředky masové komunikace: rádio, filmy a televizi. Efektivním týmovým úsilím vytlačili z filmového průmyslu jeho strůjce a inovátory. Muži jako Thomas Edison a D. W. Griffith byli vystrčeni mimo Goldwyny, Mayery a Selznicky, a vyvolení ovládli jako svrchovaní vládci to, co Neil Gabler příznačně pojmenoval názvem své knihy: *Jejich vlastní impérium.*[1031]

Když přesně pochopili obrovskou sílu rozhlasového a televizního vysílání v zájmu svých politických a společenských cílů, David Sarnoff, William Paley a Leonard Goldenson (hlavní šéfové NBC, CBS a ABC) pohotově ovládli a zkonsolidovali vysílání. Tito tři zapálení Židé (v tom smyslu, že staví Židy na první místo),[1032] jejichž rodiny uprchly z carského Ruska, efektivně používali zpravodajská a zábavní média k podpoře židovských cílů.

Na začátku 20. století se židovská finanční moc většinou omezovala na jejich nejproslulejší profesi, půjčování peněz. Nicméně v prvních dvou desetiletích také dosáhli strategických pozic v politických a ekonomických sektorech po celém světě, používajíc své peníze výměnou za křesla prezidentů a premiérů. Ovládli mezinárodní bankovnictví

[1030] *London Daily Express*. (1933). Judea Declares War on Germany. March 24. p. 1.

[1031] Gabler, Neal. (1988). *An Empire of Their Own: How the Jews Invented Hollywood*. New York: Crown Publishers.

[1032] Bar-Yosef, Avinoam. (1994). „Zapálení Židé" je výraz používaný izraelskými novinami Maariv k popsání Židů loajálních židovským zájmům. The Jews Who Run Clinton's Court. September 2.

a obchod. Židovští finančníci jako Jacob Schiff a Bernard Baruch kontrolovali miliardy dolarů v mezinárodních finančních domech a na burzách.

Schiff dokázal dát dohromady peníze na podporu Japonska ve válce proti Rusku, což oslabilo cara a vydláždilo cestu bolševismu. Židovští finančníci skočili po možnosti financovat všechny antagonistické strany první světové války. V zoufalství této války se židovští finančníci stali nepostradatelnými pro takové osobnosti, jako byli americký prezident Woodrow Wilson, britský premiér Lloyd George, francouzský premiér Georges Clemenceau a německý císař. Naopak jejich finanční bojkot carského Ruska podepsal rozsudek smrti cara a jeho rodiny.

V Americe si Bernard Baruch, Jacob Schiff a spousta dalších upevnili moc nad americkým bankovním systémem s prosazením zákona o federální rezervě. Federal Reserve Corporation byla od svého založení v roce 1913 soukromý podnik s nejvyšším vedením zdánlivě jmenovaným prezidentem Spojených států, silně ovlivňovaný židovskými bankéři a ekonomy, až po nynějšího předsedu, Alana Greenspana.

V oblasti politiky se Židé etablovali jako hlavní shromažďovatelé peněz a přispěvatelé obou amerických politických stran, až se Clintonův Bílý dům stal exkluzivním hotelem pro nejbohatší a nejmocnější židovské finančníky a hollywoodské cary. Ovlivňovali i řadu klíčových politických stran v Evropě a vetřeli se na nejvyšší vládní pozice na obou stranách Atlantiku. Do 30. let už získali obrovskou moc v novinách, rozhlase, divadle, filmech i vydávání knih. Spojením své politické a mediální síly Židé podnítili bratrovražednou druhou světovou válku. Museli zničit jedinou zbývající hrozbu v celosvětovém měřítku: nacionálně socialistické Německo. Po zahájení války zároveň chtěli uchránit svůj sovětský výtvor před německým dobytím.

Akumulace rozsáhlé vládní a mediální moci na konci druhé světové války vedla k naplnění jejich mesiášského snu. Dva tisíce let bylo jejich každodenní modlitbou „příští rok v Jeruzalému“ a najednou ten příští rok přišel. Zrodil se Židy ovládaný, sionistický stát, vybudovaný vojenskou okupací a vyvlastněním Palestinců. Izrael nebyla země založená za účelem shromáždění všech Židů z celého světa, ale jako nedotknutelné centrum, z něhož koordinovali svou nově nabytou světovou moc.

Současně s vyháněním Palestinců zintenzivňovali snahu démonizovat, kriminalizovat a marginalizovat všechny, kdo se jejich nadvládě postavili. Konsolidovali svou moc v médiích i za scénou ve vládě

a financích. Šikovně zahájili dobře organizovaný útok proti všem aspektům tradičního bělošského zřízení:

- **Učí rovnostářství na školách a v médiích, aby zničili bílé rasové uvědomění a solidaritu.**
- **Stojí v čele snah otevřít hranice Ameriky i ostatních západních zemích Třetímu světu.**
- **Učí bílé vině a odprošování za otrokářství, vykořisťování Třetího světa a holocaust.**
- **Rostoucím barevným rasovým menšinám vštěpují odpor a nenávist.**
- **Vedou právní a vládní útoky na bílé školy a čtvrti.**
- **Pomáhají podkopat rodinu prostřednictvím feminismu, nižších morálních standardů a ekonomickou restrukturalizací.**

Po uplynutí dvou tisíc let dnes mohou útočit proti svým nepřátelům, kteří je porazili a rozptýlili. Nakonec se mohou pomstít všem Nežidům. Potomci Ezaua nakonec pociťují hněv Jákoba.

Od konce druhé světové války mají moc vykonávat pomstu na gojim – a mají jí víc než dost. Západ se bratrovražedným konfliktem vyčerpal. Fanatičtí zastánci Nového světového řádu ví, že pokud kontrolují média a politiky, nikdo se jim nepostaví do cesty. S poznáním, že se tato válka vede na tichých bojištích politické a ekonomické moci, pochopili, že to je především psychologická válka. Aby v ní zvítězili, musí používat intenzivní týmové úsilí a zároveň zničit ducha svých protivníků. Nepřítel je v každé válce obviňován ze zvěrstev a masového vraždění, a tato válka není výjimkou. Pochopili, že mohou zamaskovat vlastní rasismus a zároveň oslabit nežidovskou solidaritu intenzivní protiněmeckou válečnou propagandou dlouho po válce. Po úspěšném vytvoření poválečné německé viny za holocaust vidí možnost udělat totéž se všemi Nežidy na celém světě. Vštěpováním hrůz holocaustu každému Evropanovi se stali imunními před kritikou a zničili morální ospravedlnění etnické sebeobrany Evropanů.

Nakonec mezinárodní židovstvo využilo svou moc v masmédiích a udělalo z druhé světové války ústřední událost 20. století. Ian J. Kagedan, ředitel pro vládní vztahy v B'nai B'rith, prohlásil, že „holocaust znamená největší selhání západní civilizace... Dosažení našeho úsilí o ‚Nový světový řád' spočívá v našem poučení se z lekce holocaustu."[1033]

[1033] Kagedan, Ian J. (1991). Memory of Holocaust Central to New World Order. *Toronto Star*. Nov. 26.

Holocaust se stal nejpopisovanější, nejdiskutovanější a nejoplakávanější událostí v celé historii. Samotná válka byla jen součást holocaustu. Na ostatních 40 milionech obětí nezáleží. Ústřední otázkou konfliktu se stalo utrpení Židů. Ve Washingtonu byl vysvěcen chrám na památku svatého holocaustu, přímo mezi nejposvátnějšími americkými vládními monumenty, ještě než se vůbec začal stavět hlavní památník, připomínající americké oběti druhé světové války.

Nejen že jsou židovské děti učeny o ztělesnění Hamana v podobě Hitlera, ale my a naše děti jsme podrobováni nikdy nekončícímu, desítky let trvajícímu kázání, odsuzujícímu největší vinu celého nežidovského světa. Úspěšně rozšířili zodpovědnost za toto zlo daleko mimo Německo. Vina vzrostla a zahrnuje Poláky, Slováky, Ukrajince, Francouze; dokonce i Američané a Britové dnes musí nést vinu za to, že neudělali dost, aby katastrofě zabránili, a že neumožňovali vstup uprchlíkům. A nakonec je i tradiční evropské křesťanství obviňováno z položení základů antisemitismu, bez jediné zmínky o nenávistné netolerantnosti talmudského judaismu.

Prostřednictvím mocných moderních médií nebo televize a filmu se dnes každý Žid učí o špatnosti a vražedné povaze Nežidů, i o potřebě solidarity a aktivismu pro židovskou agendu. Židovské sebeospravedlňování a rasismus dosahují nových výšin. Nežidé jsou učeni, že jakýkoliv odpor vůči židovské nadvládě je morální ekvivalent hrůz holocaustu. Dokonce i kritika Židů za desetitisíce civilních obětí v Palestině a za masivní popírání lidských práv je antisemitismus, a tedy zobrazovaná jako morální ekvivalent holocaustu.

Díky kontrole nad svými médii se nejrasističtější lidé na Zemi úspěšně prezentují jako *oběti* rasismu. Kdokoliv odhaluje židovskou nenávist k jejich etnickým nepřátelům, je obviněn z *nenávisti*. Lidé, kteří se prezentují jako morálně a intelektuálně nadřazený národ, údajně vyvolený Bohem, pokrytecky popisují Nežidy, kteří se snaží postavit židovské nadvládě, jako nenávistné antisemity. Takto převrácenou realitu lze veřejnosti podstrkovat jen díky jejich nadvládě v médiích.

Každá přední nežidovská veřejná osobnost se rychle naučí padat tváří k zemi před vyvoleným národem a žebrat u něj o požehnání a shovívavost. A každý mladý křesťan se naučí mediální lekci, že ti, kdo se opovažují protivit vyvolenému národu, jsou ztělesněním zla.

Cesta vpřed je pro naše tradiční nepřátele jasná. Rozšířili svou kontrolu médií a stále si ji upevňují. Každý politik v Americe se naučí, že je možné stavět se proti Národní střelecké asociaci nebo tabákové lobby, ale stavět se proti židovské lobby je politická sebevražda.

Žádná vláda na Západě se jim neodváží postavit, včetně vlády mé vlastní milované země, Spojených států amerických, ačkoliv mě bolí to říkat. Jak jsem už ukázal v kapitole o sionistické okupační vládě, dokonce i jejich vlastní učenci se v izraelském tisku chlubí, že Amerika už nemá vládu Nežidů. Nacházíme se v okupované zemi a výsledky této okupace můžeme vidět všude. Teď, kdy věří, že jsou v konečné fázi dobytí a konsolidace, dokonce začali ničit staleté západní tradice svobody myšlení a projevu. Bývalý židovský šéf Evropského parlamentu, Simone Veil, podporuje uvěznění každého, kdo se opováží byť jen zapochybovat o židovské interpretaci dějin.

Zaslepeni falešným leskem kontrolovaných médií dovolujeme, aby nám byly naše těžce vybojované svobody odebírány bez jediného slůvka protestu. V Německu, Francii, Anglii, Itálii a Kanadě jsou v tuto chvíli ve vězení lidé za drzost odporovat židovským názorům.

- **Když člověk poukáže na židovskou nenávist vůči Nežidům, je nazýván nenávistný zločinec; odhalování nenávisti se dnes nazývá zločin nenávisti!**
- **Usilovat o stejná práva pro naše lidi, o jaká Židé usilují pro své, se nazývá nenávist!**
- **Usilovat o záchranu našeho způsobu života a našich standardů umění a krásy se nazývá nenávist!**
- **Mít rozdílný názor na historické události, než je Židy schválená verze, se nazývá nenávist!**
- **Svoboda projevu se nazývá nenávist!**
- **Svoboda myšlení se nazývá nenávist!**
- **Bránit svobodu projevu je zločin nenávisti!**

Po staletích se dnes Židé konečně mohou svobodně pomstít za činy faraóna, Hamana, Caesara a Hitlera. Tuto pomstu si vychutnávají naším vyvlastňováním a úpadkem.

- **Podporují sexuální úpadek Sigmunda Freuda i moderní feminismus Belly Abzugové, Betty Friedanové a Glorie Steinemové, aby přetrhli pouta našich rodin.**
- **Podporují rovnostářství Franze Boase, Ashleyho Montagy a Stephena J. Goulda, aby zničili naše porozumění rase.**

- **Podporují zastánce cizích státních příslušníků Emmu Lazarusovou, Emanuela Cellara a Jacoba Javitse, aby prolomili naše hranice a zaplavili náš národ miliony barevných.**
- **Podporují síly Kivie Kaplana a Jake Greenberga z NAACP, aby zničili naše školy a města integrací a černým zločinem.**
- **Podporují ohavné pseudoumění Jacoba Epsteina a Jacquese Lipchitze, obscénní čmáranice Normana Mailera a perverzitu Allena Ginsberga, aby otrávili naše duše.**
- **Podporují Michaela Milkena, Ivana Boeskyho a Meyera Lanskyho, aby nás podvedli.**
- **Podporují filmaře Stanleyho Kramera, aby nám říkal, že máme dávat své dcery černochům, a Stevena Spielberga, aby nám říkal, že máme dát své duše Židům.**
- **Podporují kazatele nulové populace Paula Ehrlicha, aby nám říkal, že nemáme mít žádné další děti, a učitele jako doktora Spocka, kteří nám říkají, že nemáme mít disciplínu a sílu, kterou ještě máme.**
- **Podporují Simona Wiesenthala a Abrahama Foxmana, aby nám vzali dokonce i právo na svobodu projevu.**

20. století je století židovské moci a nejvíce devastující a nebezpečné století za celou dlouhou historii bílé rasy. V našich zemích byla odstraněna naše politická suverenita a teď je v našich vlastních domovinách dokonce ohrožována celá naše existence. Amerika, Kanada, Anglie, Francie, Austrálie, Itálie a dokonce i malé populace skandinávských zemí Norska a Švédska zažívají rapidní nárůst neevropských menšin. V nejmocnější zemi Západu, Americe, a naší sesterské zemi Kanadě, dělí bělochy jen pár let od doby, kdy se stanou menšinou. Je čas vytvořit a zahájit vlastní evoluční strategii, vlastní projekt na záchranu rasy a pokračování našeho evolučního pokroku.

Bílá evoluční strategie

V této knize jsem obsáhle popsal katastrofální vliv židovské moci v západním světě. Je pravda, že by této moci nemohlo být dosaženo bez jejich podvodů, je však třeba uznat, že ani bez jejich velkých schopností a obdivuhodných vlastností. Jejich přežití v multikulturním světě by jinak nebylo možné.

Židé si vyvinuli ideologie podporující ochranu jejich genotypu. Judaismus je ve své podstatě evoluční strategie na uchování a rozvoj židovského genetického a kulturního dědictví. Jejich posvátná písma vyjadřují náboženský vztah s Bohem ne v duchovním posmrtném životě, ale ve slibu moci židovského národa tady na Zemi, pokud se bude řídit jeho zákony. Středobodem těchto zákonů je ochrana jejich genetického dědictví. Judaismus dokonce Židům přisuzuje větší úlohu než samotnému Bohu. Jedině židovské náboženství ve svých nejposvátnějších písmech popisuje případy, kdy rabíni argumentačně porazili Boha a dokázali, že se Bůh mýlí, nebo kdy rabíni zpochybňují jeho existenci, či ho zesměšňují. Bůh je pro Židy v mnoha případech synonymem pro ně samé. („... udeřit Žida je jako udeřit Boha.“)[1034] Sionismus se stal sekularizovanou verzí tohoto rasismu, který symbioticky (jako světský Izrael) umožňuje judaismu setrvat ve své pozici coby eugenický mechanismus a strážce židovského genotypu. Dokonce i Židé, odmítající náboženství, s ohledem na rasový princip podporují nábožensko-rasistickou nástavbu svého národa. Ostatní židovské strategie lze shrnout takto:

- **Podporují vzdělání a oceňují vědce.**
- **Aktivně podporují nejvzdělanější a nejúspěšnější příslušníky své rasy, aby měli co nejpočetnější rodiny.**
- **Uchovávají svou historii, tradice, kulturu a hodnoty živé.**
- **I když v nežidovské komunitě pracují na dosažení cílů společně jako tým, zdůrazňují individuální zodpovědnost.**
- **Zdůrazňují důležitost rodiny.**
- **Vystupují proti smíšeným manželstvím a vyzdvihují genetickou čistotu jako svou nejvyšší hodnotu (příslušníci židovské kněžské třídy jsou pouze čistí Židé, to jest mají zakázáno brát si konvertity nebo jejich potomky).**
- **Úspěšní a mocní Židé jsou extrémně velkomyslní vůči židovským problémům a nikdy neodmítají použít svou moc ve prospěch vlastních lidí.**

Všechny tyto vlastnosti jsou obdivuhodné a v multikulturních společnostech, v nichž žijeme, se z této úspěšné morální strategie můžeme hodně naučit. Samozřejmě důvod, proč existuje židovský problém, spočívá v tom, že hostitelským národům vnucují přesně

[1034] Talmud. (1936). London. Soncino Press. Sanhedrin 58b.

opačnou morálku, než je jejich vlastní. Kdyby se hostitelské národy držely podobných hodnot jako Židé, ti by v nežidovských společnostech nikdy nemohli nahromadit takovou moc. Naučili se přežít živením vlastního etnocentrismu se souběžným úmyslným oslabováním prosperity, solidarity a sebeúcty hostitelské společnosti. Takový cíl perfektně naplňuje Spielbergův *Schindlerův seznam*, film, který zvyšuje židovskou solidaritu a nedůvěru k Nežidům, a zároveň snižuje odpor Nežidů vůči židovské moci.

Židovská dvojí morálka vysvětluje jejich zuřivou opozici proti evropsko-americkému eugenickému hnutí na začátku 20. století, zatímco mezi sebou slavnostně podporovali eugenické praktiky po tisíce let.[1035] Rovněž to vysvětluje, proč podporují rasově smíšená manželství Nežidů, přičemž oponují smíšeným manželstvím Židů; proč mezi Židy podporují skupinovou loajalitu a solidaritu, ale útočí na tyto principy mezi Nežidy; a proč organizují otevřenou imigraci do západních zemí, ale striktně omezují imigraci do Izraele jen pro Židy.

Pokud máme přežít, árijci si musí osvojit podobné strategie, jen bez židovského pokrytectví.

- **Árijci musí mít hnutí nebo ideologii, která definuje záchranu našeho rasového dědictví jako nejvyšší akt morálky a jeho zničení jako nejtěžší zločin.**
- **Árijci si musí osvojit týmovou strategii a solidaritu.**
- **Árijci musí podporovat vzdělání, vědu a ekonomickou soběstačnost mezi sebou.**
- **Árijci musí být rasově altruističtí a finančně podporovat hnutí za naše rasové přežití, teď víc než kdy předtím.**
- **Árijci musí intenzivně podporovat rodinu a usilovat o prosperitu, vzdělání a výchovu našich dětí jako o posvátný závazek.**

I když jsou tyto hodnoty podobné židovským, musíme zároveň uznat, že náš genotyp je zásadně odlišný od jejich. Naše rasové vlastenectví neusiluje o nadvládu nad ostatními rasami, ale jen o suverenitu v našich vlastních společnostech. Představujeme si sami sebe jako organický a vyvíjející se genotyp, oslavující naše evropské hodnoty a dosahující ke hvězdám. A nepokrytecky chápeme a podporujeme přirozené právo a instinkty všech ras usilovat o tytéž ideály pro svůj genotyp.

[1035] Weyl, N. & Possony, S. (1963). *Geography Of Intellect*. Chicago: H. Regnery Co.

Nechceme ovládat nebo vykořisťovat ostatní rasy, chceme jen vytvořit svou vlastní společnost, postavenou na vlastní kultuře a oddanou našim nejvznešenějším vlastnostem. Totéž v plné míře přejeme i ostatním lidským rasám v odlišných společnostech, jež odráží jejich vlastní přirozené vlastnosti a charakter. Narozdíl od Židů nekážeme jednu morálku pro nás a druhou pro ostatní lidi na planetě. Jsme neměnní a jednáme s čistým svědomím a dobrými úmysly, přičemž respektujeme lidi odlišných ras, usilující o své vlastní ideály.

Narozdíl od Židů my árijci odmítáme holdovat truchlivým mýtům o historickém pronásledování, ale zaměřujeme se a oslavujeme své ságy triumfu. Nebudeme se zabývat minulými utrpeními, ale usilovat o hrdinské žití v přítomnosti a nikdy nekončící oslavu budoucího. Chceme budoucí společnost, která nebude založená na ustavičném omílání špatnosti našich historických nepřátel, ale jež bude oslavovat ducha a krásu našich hrdinů i hrdinek. Nechceme se zaobírat příběhy smutku, jsme inspirováni hrdinstvím a úspěchy. Jsme kultura života, ne smrti.

Bílá strategie pro vítězství

Antagonistická židovská menšina na Západě spoléhá na podvod, aby si udržela a zvětšovala svou moc, podvod, jenž je možný díky jejich nadvládě v masmédiích a nadměrnému vlivu ve vládě. K této dvojakosti jsou vychováváni po generace, zatímco my byli v našich evropských domovinách vedeni ke cti a čestnosti jako nejvyšším hodnotám. Naše instinkty nás nutí k pravdomluvnosti. Zvítězit můžeme jen díky našim přednostem, ne hříchům. Nikdy nemůžeme naše nepřátele úspěšně obelstít, protože mistři lží jsou vládci temna, kdežto nám se daří na světle. My se musíme koupat ve světle pravdy. Dnes je naším bitevním polem diskusní dvorana, politická kampaň, rodinná sešlost nebo prostě jen obyčejný rozhovor s přáteli, ať už jsou kdekoliv. Naše zbraně jsou knihy, videa a všechny formy psaného i mluveného slova. Dnes to jsou navíc i e-maily, internetové stránky a chatovací místnosti.

Každý probuzený běloch se stává árijcem: rasově uvědomělým bílým člověkem, oddaným našemu přežití a evolučnímu pokroku. Jak bude počet árijců stoupat, utvoříme si pouta stejně silná pro naší rasu, jako je judaismus pro Židy. Naše reálná síla může pocházet jedině z plného oddání se pravdě, celé pravdě a ničemu než pravdě. Ta může být krutá, drahá, může vyvolat perzekuce od těch, co nesnesou její

světlo, ale pravda, celá pravda, je jediná možná cesta ke konečnému vítězství.

Evropané si nikdy nevybrali Židy za své nepřátele; naši předci se po víc než 2 000 let opakovaně snažili se židovskými vetřelci asimilovat. Nabídli jsme jim všechny vymoženosti naší kultury, náboženství a společností, žádajíc jen to, aby respektovali nás a našeho Boha. Nicméně, ačkoliv Židé užívali všech výhod života v našich rozvinutých společnostech namísto mizerných podmínek, z nichž přišli, jen na nás víc žárlili. Každá natažená ruka a otevřené dveře kostela se setkávaly jen s větším odporem a etnocentrismem. Rozhodli se zničit společnosti, které jim poskytly útočiště. Naši lidé se dlouho snažili konfliktu vyhnout. Snažili jsme se ho ignorovat, předstírat, že neexistuje a marně doufali, že se utiší. Už toho však bylo dost. Teď víme, že nemůžeme ignorovat útoky těch, kdo právě v tuto chvíli plánují naší genocidu. Pokud máme zahynout, budeme svému osudu čelit jako árijští válečníci, ne jako kňučící psi lízající ruku pána, která je bičuje.

Každý bílý člověk si musí uvědomit, že snadná cesta k vítězství neexistuje. Naši bojovníci, pokud jsou skuteční, pocítí hněv našich nepřátel, protože válku za přežití nemůžeme vyhrát, pokud jasně nepojmenujeme skupinu, která si vybrala být naším nepřítelem. Musíme chránit svá kulturní, politická a genetická opevnění. Naše rasa nemůže přežít, pokud neuznáme, že lidské rasy *existují* a že se naše rasa nachází ve smrtelném nebezpečí. Musíme zajistit, aby všichni naši lidé pochopili, co je v sázce: celé naše *přežití*. A nikdy nemůžeme dosáhnout skutečného a trvalého vítězství, pokud nepochopíme, co skutečné vítězství je: revoluce myšlení a činů, které zachrání náš genotyp a posunou naše lidi k vyššímu evolučnímu osudu.

A dále, neexistuje žádný způsob, jak zastavit celosvětově koordinované úsilí proti našim lidem, než odpovědět všeobecným úsilím. Ačkoliv naše filosofie uznává právo každého národa a dědictví na Západě uchovat si svou etnickou, kulturní a politickou odlišnost, všichni árijci po celém světě musí být v obraně naší rasy jednotní. Ať jsme Angličané nebo Irové, Germáni nebo Slované, Skandinávci nebo Italové, Baskové nebo Španělé, Chorvati nebo Srbové, naše heslo je prosté: bílá hrdost – po celém světě. Jsme jedna krev, jedna víra, jeden lid, a všichni máme jediný prvořadý úkol: přežití a evoluční pokrok našich lidí. Ať žijeme kdekoliv na Zemi, musíme sdílet stejnou vizi, stejný cit pro krásu, stejnou odvahu a smysl pro povinnost a čest.

Účelnost

Ačkoliv musíme pojmenovat nepřítele a být přesvědčeni o tom, za co bojujeme, víme, že to je etnická válka, jež musí být strategicky vedena na všech frontách. Jako ve všech válkách musíme bojovat chytře a někdy skrytě. Každý árijec nemusí z plných plic hlásat svou víru, ale musí podporovat vůdce, kteří to *dělají*. Někteří árijci mohou nejlépe pomoci dodáváním munice v této válce: *penězi*, další svým *vlivem* a jiní jednoduše neúnavnou *prací*. Někteří budou bojovat politicky, jiní sociálně, nábožensky, finančně a někteří dokonce fyzicky, až dokud nebude dosaženo vítězství. Každý árijec však musí bojovat způsobem, kterým našemu boji prospěje nejvíc.

Árijci by se neměli stahovat ze společenských institucí, ale naopak v nich setrvat a přetvořit je ve vlastní nástroje. A do těchto institucí se musíme snažit přivést co nejvíce Evropanů – kvůli árijskému uvědomění. Árijští političtí vůdci nesmí a nebudou mlčet v armádě, vládě, obchodu, vysokých školách nebo nedělních školách. Árijci budou šířit poselství rasového přežití, svobody, života a evoluce na vysokých školách. Uděláme vše, co musíme, abychom zajistili přežití našich lidí. Někteří z nás budou potichu budovat základny, zvyšovat naší sílu, rozšiřovat vliv a roztáčet kola revoluce proti Systému. Jiní budou stát na pódiích a hlásat do světa naše pravdy.

Zároveň s přetransformováváním společenských institucí musíme vytvořit paralelní árijskou komunitu, kde se budeme scházet kvůli soudržnosti a řízení, inspiraci a vzdělání. Árijskou komunitu může tvořit hrstka vysokoškoláků, sdílejících své árijské bratrství, nebo celé město, okres či stát, vedené árijskými aktivisty. A toto se musí dít, dokud naši probuzení jedinci nedovednou náš národ i všechny ostatní západní národy světa k vítězství.

Ženy a revoluce

V ideálním světě by ženy neměly chodit do války, ale v historii byla období, kdy i ženy musely pozvednout vidle nebo pušku, aby ochránily své příbuzné a přátele. Teď se nacházíme v boji o holé přežití naší rasy na této planetě. Ženy se na naší revoluci a přirozeném pořádku před námi plně podílí a jelikož jsou obě pohlaví naprosto odlišná, uděláme vše, abychom ony rozdíly sladili k vytvoření genetické duše rasy. V tomto celosvětovém nebezpečí, jemuž rasa čelí, je spoluúčast žen životně důležitá. Židovský feminismus se snaží ženy a muže rozdělit. Úkolem našich mužů a žen je vytvořit posvátné pouto v boji za přežití.

Nadané ženy přirozeně musí mít právo na kariéru v jakékoliv profesní oblasti. Doufejme, že jejich manželství a mateřství bude životní věcí nejen pro národ, ale i pro ně samé. Když mít krásné a inteligentní děti bude stejně módní jako mít nejlepší oblečení, přepychové domy, pěkná auta a pracovní úspěchy, bude to znamenat nejlepší vykročení k přirozenému pořádku.

Vzkaz pro mladé

Rovněž je třeba pochopit, že árijec není ten, kdo jen *věří*, ale kdo je oddaný, a tedy *koná* pro naše lidi. Původní význam slova árijec znamená v sanskrtu „vznešený" a každý árijec musí vědět, že pomáhá naší věci nejen vírou a aktivismem, ale i svým vznešeným životem. Konečný důkaz toho, že je árijec, spočívá v jeho příkladném životě. Naši lidé potřebují vůdce, kteří jim půjdou příkladem – způsob, jakým árijský aktivista žije, je stejně důležitý jako pravda, kterou říká. Kultivovanější, úspěšnější a čestnější árijec může pro naší věc udělat víc.

V roce 1998 jsem dostal e-mail od mladého muže jménem Ben Smith. Napsal mi, že mu je 15 let, že silně věří v naší věc a že se chce stát árijcem. Odepsal jsem mu:

Milý Bene,

velmi rád slyším, že jsi oddaný našim lidem. Bojujeme za naší svobodu a dědictví, což je ještě důležitější než americká revoluce nebo ideály Alama.

Chceš být árijec. První věc, kterou musíš vědět, je, že je obrovský rozdíl mezi chtěním a dosažením. Být árijec znamená toho dosáhnout, ne chtít.

Jsi ve fázi života, kdy se formuješ, takže prvním úkolem je stát se silnějším: fyzicky, mentálně i emocionálně. Musíš se snažit vyvinout na vyšší úroveň, stejně jako chceš pozvednout naší rasu. Pokud opravdu věříš v naší věc a chceš být skutečný árijský válečník, musíš se stát vůdcem mezi svými přáteli, evropskými Američany.

Usilovně studuj a buď disciplinovaný ve vzdělávání, protože znalosti jsou síla. Ve všem, co děláš, buď příkladem dokonalosti a úspěšnosti.

Ať tvé chování slouží za vzor ideálům, v něž věříš. To znamená buď čestný, poctivý a vznešený.

Udržuj své tělo zdravé. Procvičuj a odvaž sílu, která ti je dána v genech. Vůdci naší rasy musí být silní a atraktivní podle řeckého

ideálu těla, mysli i ducha. Staň se mužem, jehož ostatní muži obdivují a ženy po něm touží. Jedině pokud jsi silný, můžeš učinit silnou i naší rasu.

Odmítej židovskou degeneraci, propagovanou masmédii, vyhýbej se kouření a drogám a zdrž se nezodpovědného chování s alkoholem nebo sexem.

Přinuť se ke studiu, soustřeď se ve škole a dosáhni ve své kariéře a životě skutečných výsledků a úspěchů. Pokud nebudeš ve škole ani doma nacházet dostatek motivace, tak se k disciplíně a zocelení donuť silou vlastní vůle!

Staň se příkladem árijce. Árijec není jen bílý člověk – árijec je rasově uvědomělý bílý člověk, oddaný evolučnímu přežití a pokroku našich lidí. Dokážeš to svým chováním a činy.

Také to znamená dodržovat zákony. Pokud jednoho dne dojde na fyzickou sebeobranu a revoluci, musíš na to být připraven, ale teď naše hnutí může uspět jedině silou slova, ne meče. Pokud naše lidi neprobudí duchovní revoluce, fyzická a politická nikdy nenastane.

K tomu, co se naučíš ve škole, se musíš naučit vědecká fakta o rase a rozšiřovat své vědomosti, dokud nevyhraješ každou debatu. Musíš poznat nejen základy naší víry, ale i jak je účinně prezentovat.

Vím, že některé věci, které ti říkám, mohou vypadat obtížně. Někdy to prostě nepůjde a svých ideálů nedosáhneš, ale je to neúnavné úsilí, která z tebe dělá skutečného árijce, stejně jako úsilí naší rasy povede k vyššímu člověku.

Několik příštích desetiletí bude nejzajímavějších a nejdůležitějších v celé dlouhé historii našich lidí, a ty máš šanci být uprostřed nejdůležitější revoluce v historii lidstva. V životě dosáhneš velkých věcí, jen když si troufneš mít velké sny a disciplinovaně podle nich jednat.

Takže pokud opravdu chceš být skutečný árijec, tvůj úkol v 15 letech je ponořit se do hlubin své duše, zjistit, co je v tvých genech vznešené – a pak tu vznešenost vyjádřit ve svém životě.

Formuj si silné, zdravé tělo, vzdělávej svou mysl, živ svou duši a zoceluj svou vůli – staň se árijcem – a pomáhej nastolit přirozený řád nadcházejícího věku.

To je tvůj osud, můj příteli.

David Duke

KAPITOLA 40:
CO TEĎ MUSÍME UDĚLAT

ÁRIJEC: **RASOVĚ UVĚDOMĚLÝ BÍLÝ ČLOVĚK, ODDANÝ PŘEŽITÍ A EVOLUČNÍMU POKROKU SVÝCH LIDÍ.**

Znát pravdu je vzrušující i tíživé zároveň. Když se my, lidé dobré krve, dozvíme o krizi našich lidí, víme, že z tohoto boje nemůžeme utéct. Najednou se z toho stane nejdůležitější věc v našem životě, protože víme, že za všechno vděčíme svým genetickým předkům – za své chování i talent, za své milované rodiny, i za samotnou naší existenci. Pokud my, ti nejlepší krve, své lidi zklameme, pak všechny oběti a genialita, práce i boje, krása i láska nespočtu generací budou ztraceny. A co je ještě důležitější, nenaplníme evoluční závazek, na který jsme se dlouho připravovali.

Věřím, že nezklameme. Pomysleme na miliony rasově nevědomých nadaných mužů a žen naší rasy, kteří svůj talent a peníze věnovali výhradně obchodu, domům, koníčkům, práci a ostatním běžným věcem. Pokud je zasáhneme pravdou, jejich geny odpoví na volání života a svobody a použijí svůj talent ve prospěch našeho přežití. Vytvoří sílu, jež nemá v historii obdoby. Naši lidé stále mají neuvěřitelnou sílu a obrovské bohatství. Jsme jako tygr se zavázanýma očima, trápený myší. Tato kniha mu šátek z očí strhává. To, co naše lidi drží dole, je jen nedostatek znalostí. Když se dozví pravdu, najdou odvahu podle ní jednat.

Úkol árijců

Tyto řádky čtou lidé, kteří by svými finančními prostředky mohli naše hnutí výrazně posunout dopředu. Musí si uvědomit, že jejich peníze mohou pomoci změnit svět. Nikdo nežádá, aby se z bohatých stali chudí, jelikož árijci uznávají osobní vlastnictví a váží si úspěchu. Nicméně všichni árijci by v této době rasové krize měli přispívat štědře, ba dokonce obětavě. V několika příštích desetiletích se rozhodne, zda bude náš druh žít nebo zahyne. Každý árijec by měl v pojistkách i závětích uvádět jako příjemce probílé jedince a organizace. Podpora naší věci je ten nejjistější způsob, jak zanechat dědictví budoucím generacím. Skutečně, štědrost několika lidí může znamenat

velký rozdíl mezi rasovým vyhynutím a rasovou obrodou. Jeden přítel to vyjádřil takto: „Pokud prohrajeme, nikdo si na nás nebude pamatovat. Pokud zvítězíme, bude na nás pamatováno jako na ty, kdo splnili svou povinnost.“[1036]

Mnohem důležitější než dar árijce po jeho smrti je aktivismus za jeho života. Svého vysněného cíle můžeme dosáhnout jen tehdy, když naší posvátnou věc přijmou za svou nejvyšší motivaci a smysl miliony lidí. Na každého člověka evropského původu musíme pohlížet jako na příbuzného, jemuž musíme pomáhat najít cestu zpět do náruče jeho lidu. Probouzením našich lidí, jednoho po druhém, se naše rasa probere z dlouhého spánku.

Každý árijec by měl být počítačově gramotný, připojit se na internet a naučit se, jak ho využívat k šíření pravdy a probouzení naší rasy. Znalost internetu je pro naší věc stejně důležitá, jako naučit se používat meč ve středověku nebo pušku v americké revoluci.

Každý árijec si musí uvědomit, že opravdu nenávistná rétorika nebo terorismus jen naplňují falešný, Židy vytvořený mediální obrázek toho, kdo jsme a za čím stojíme. Ti, kteří nám komplikují situaci nenávistnými projevy nebo chováním, bojují proti našemu vítězství víc než nejhorší židovský rasista.

Ti, kdo ve chvilkovém vzplanutí sáhnou po zbrani, nebo se dopustí teroristického činu, podkopávají naše úsilí. Ztrácí totiž sympatie lidí, které právě musíme pro naše hnutí získat. A navíc, pachatel takového činu toho pro nás ve vězení nebo v hrobě moc udělat nemůže. Pokud má naše rasa přežít, musí naši lidé *žít* pro naší věc, ne pro ní *umírat*. Musí dělat tvrdou a občas nevděčnou práci pro probuzení našich rasových příbuzných, ne se řídit tělesnými popudy. Než tento boj skončí, mnozí z nás zahynou hrdinskou smrtí, ale mnohem důležitější pro naše vítězství budou ti, kdo povedou hrdinský život. Takový život však nevzejde z chvilkové prudkosti, ale z těžké, neúnavné a vytrvalé práce a aktivismu.

Možná, že k osvobození našich lidí a zajištění našeho přežití bude jednoho dne nezbytná fyzická revoluce, a ospravedlňují ji nejvyšší zákony přírody a Boha. Ale žádná revoluce, ať fyzická nebo politická, nemůže uspět, aniž by si nejprve získala srdce a mysli lidí. Tento úkol je naším úkolem číslo *jedna*.

Mnozí z našeho hnutí se musí dát na politickou dráhu. Musí však být opatrní, protože politika zná způsoby, jak potlačit revoluci. Politická

[1036] Strom, Kevin Alfred. (1988). V osobním rozhovoru s autorem.

taktika a programy musí být flexibilní, ale základy našeho přirozeného řádu musí být pevné jako ocel. Naše rasa nemůže přežít, pokud se vláda a masmédia nebudou skládat z našich lidí, oddaných novým ideálům, jež sdílíme.

Existuje jen jedna otázka

Jsem zvolený zástupce Republikánské strany v Louisianě. V mnoha otázkách bych mohl být označen za konzervativce. Například podporuji Ústavu Spojených států a jsem pro méně státní moci. Kdybych měl tu sílu, odstranil bych daňový úřad a zrušil daň z příjmu. Převzal bych od bankéřů kontrolu nad federální rezervou. Věřím v nedotknutelné právo držet a nosit zbraň. Jsem proti zvýhodňování menšin. Věřím v zahraniční politiku „Amerika na prvním místě". Jsem proti ilegální imigraci a podporuji přísně restriktivní legální imigraci. Tak bych mohl pokračovat dál a dál, ale nebudu, protože existuje jen jediná otázka, která je ve vztahu ke všem ostatním životně důležitá: *rasa*.

Z Republikána Newta Gingricha, který obhajuje stát Portoriko nebo rasově smíšené adopce, i jemu podobných Republikánů, se stává přesně stejný nepřítel, jako Billové Clintonové nebo Tedové Kennedyové tohoto světa. Možná je ještě horší než oni, protože stojí v řadách majority. Podkopává naše lidi víc, než by mohl kdokoliv stojící mimo rasu.

Konzervativní politici v těchto otázkách po desetiletí prohrávají a se změnou rasové demografie čelí úplnému vymizení. Kdyby bylo po vůli černých a mexických voličů, prezidentem USA by byl Jesse Jackson, člověk, který odjel na komunistickou Kubu a povzbuzoval marxisty: „Viva La Castro, Viva la Revolución!" Na americké půdě zase skandoval: „Hej hou, hej hou, západní kultura musí padnout!" V žádné z kritických otázek, jimž Amerika čelí, nelze dosáhnout vítězství, pokud se staneme menšinou v zemi, kterou naši předci vyrvali z rukou divočiny. A v žádné kritické otázce nelze dosáhnout skutečného vítězství, pokud média opět nebudou v rukách amerického lidu místo v rukách cizinců, kteří nám lžou a otravují naší mysl i ducha.

Malé bitvičky, jako spor o daň z investic nebo o to, zda prezident Clinton měl nebo neměl spuštěné trenky před Židovkou v oválné pracovně – to je jako hádat se na palubě Titaniku nad člověče nezlob se. Árijci by měli utrácet peníze a čas jen na organizace, které otevřeně pracují na přežití bílé rasy a/nebo odhalují židovskou nadvládu. Buď vyhrajeme všechno, v co věříme, nebo nevyhrajeme nic. Pokud náš

boj prohrajeme v několika prvních desetiletích 21. století, bude to znamenat nejen ztrátu ekonomického blahobytu a tyranii Nového světového řádu, ale i zánik našeho druhu.

Je to ironické, ale přesvědčení liberálové by měli být znepokojeni židovskou nadvládou a rasovou destrukcí Ameriky stejně jako konzervativci. Ekologům se stačí podívat na populační explozi a devastaci životního prostředí v zemích Třetího světa, aby pochopili, co čeká Ameriku a světový ekosystém, až nás zamoří ničím nekontrolované masy ze Třetího světa.

Feministky by měly vzít v úvahu osud ženských práv v západním světě, pokud se z něj stane Třetí svět – ve kterém žádná ženská práva neexistují a jsou v něm zotročovány, obřezávány a mrzačeny miliony mladých dívek.

Občanští liberálové si musí uvědomit, že epidemické zločinné chování barevných přímo vyúsťuje v drakonické zákony a zničení občanských svobod pro všechny. Ti, kdo věří v soucit, dobrotu a bratrství, musí pochopit, že tyto atributy jsou maximálně možné, praktikované a uznávané v západních, monorasových komunitách, ne v multikulturních. Souhlas se židovskou nadvládou porušuje všechny principy, které liberálové tvrdí, že zastávají.

Problém je *rasa*. Ta je vyjádřená v bohatství i chudobě národů, žezle moci i pláči bezmocných, běhu dějin i zákonech evoluce a životě samotném. Naši lidé teď musí vzít do vlastních rukou právo na život a záchranu posvátných kulturních forem, které můžeme stvořit jen my. Každá zdravá forma života na této planetě má instinkt sebezáchovy. Je na čase, abychom tento posvátný instinkt ctili a oživili.

Překvapující fakta z této knihy už nesmí znát jen hrstka lidí. Mohou a musí být známa každému.

Základní fakta byla v této knize předložena jasně:

- **Zásadní role dědičnosti v inteligenci a vlastnostech.**
- **Vědecká fakta, která odhalují nové náboženství rasové rovnosti jako podvod.**
- **Vrozené rozdíly mezi rasami významně ovlivňují společnost a v konečném důsledku historii.**
- **Naše přirozené právo uchovat své genetické i kulturní dědictví.**
- **Rasová krize, objevující se skoro ve všech západních zemích.**

- **Protizápadní charakter židovské rasy a židovská rasistická doktrína, která tak sužuje každou zemi, v níž se rozmohla.**
- **Židovské úsilí uchránit svou genetickou integritu, ačkoliv se snaží zničit tu naší.**
- **Rozhodující role Židů v sovětské revoluci i největší vražedné mašinérii v lidských dějinách, internacionálním komunismu.**
- **Ukradení Palestiny a založení otevřeně rasistického státu Izrael.**
- **Židovská infiltrace a kontrola médií i vlády ve Spojených státech i ostatních západních zemích.**
- **Nestydaté zneužívání tragédie holocaustu jako nástroje ke zvyšování vlastního etnocentrismu i oslabování naší etnické obrany.**
- **Úsilí organizovaného židovstva o zničení svobody projevu a tisku po celém světě.**

To všechno tady je. Zdokumentoval jsem skutečnosti tohoto světa, poznané během víc než 30 let čtení, poslouchání, analyzování a aktivismu. Teď tyto zásadní informace musíme všichni šířit. Pravda je silná – silnější než moc prezidentů i premiérů, parlamentů i kongresů. V konečném důsledku je pravda silnější než pochodující armády, protože armády se skládají z lidí, a ti jsou na pravdu citliví.

Pravda, pokud je šířena, je mnohem přesvědčivější než snadno vyvratitelné lži židovských médií. To je ten důvod, proč síly organizovaného židovstva tak tvrdě prosazují takzvané „zákony proti nenávisti“, zavírají disidenty a snaží se filtrovat a cenzurovat internet. Ví, že svoboda projevu odhaluje jejich pokrytectví, takže nemají jinou možnost, než se snažit nestydatě potlačovat pravdu a věznit ty, kdo ji hlásají.

Stejně jako další knihy, odhalující židovský rasismus, bude i tato v mnoha zemích zakázaná. Ti největší rasisti ji budou nazývat rasistickou. Nenávistní ji budou nazývat nenávistnou. Cenzoři a utlačovatelé ji budou pálit. Mistři lží na ni mohou útočit a zakazovat ji, ale bude čtena jednoduše kvůli síle pravdy, již obsahuje. Každý našeho dědictví, koho tato kniha probudí a inspiruje, si bude opatřovat další výtisky pro rodinu a přátele. Tisíce probuzených árijců umístí vybrané kapitoly této knihy na své weby, takže je najde a bude číst veřejnost.

Tisíce lidí pošlou tuto pravdu stovkám svých přátel a nakonec ji budou šířit miliony. Mnoho nově probuzených árijců finančně podpoří zajištění toho, aby se tato kniha dostala do každé veřejné i školní knihovny a do rukou každého evropsko-amerického politika, vědce, herce, zpěváka, obchodníka, novináře i lidem ovlivňujícím veřejné mínění v Americe a celém západním světě. Jakmile bude tato kniha přístupná lidem, má známost zvýší šanci, že bude čtena!

Nacházíme se v bitvě o mysli lidí, bitvě, která rozhodne, zda naše dědictví přežije, nebo bude odsouzeno k záhubě.

Vyprávěl jsem pravdu tak, jak nejlépe dovedu. Prozkoumal jsem přírodní síly, jež z nás dělají to, co jsme, ať jako jednotlivci nebo rasa – a rovněž jsem odhalil mocné síly moderního světa, které jsou úplně jiné, než si lidé obvykle myslí.

Naše revoluce není jen o vítězství nad těmi, kteří nás ničí. Je o něčem mnohem větším, než o pouhé touze po svobodě a našem odhodlání žít ve společnosti, jež vyjadřuje nejhlubší tužby naší duše. Je o podstatě samotného života. Naše revoluce nebude jen politická, společenská a kulturní. Své nejzákladnější vyjádření nachází ve šroubovici DNA – směřující k vyššímu člověku. Je to cesta k obnovení Země a schodům ke hvězdám – evoluční cesta, která jim je v jejich árijském probuzení předurčena. Cesta k našemu osudu začíná s *pravdou* a s *vámi*.

Říkáme pravdu, protože to máme ve svých genech.

Říkáme pravdu za naše přežití. Za naší svobodu. Za naší cestu ke hvězdám.

Jak kdysi prohlásil George Orwell: *V časech všeobecné lži je pravdomluvnost revolučním činem.*

Nechť začne revoluce.

David Duke – Moje probuzení

Z anglického originálu My Awaking,
přeložilo nakladatelství Kontingent Press.
www.kontingent.cz

Obálka a grafická úprava Kontingent Press.
Sazba a litografie Kontingent Press
Vydalo nakladatelství Kontingent Press, s.r.o.
Jaromírova 146/59, Praha 2, 128 00
v roce 2009 jako svou 5. publikaci

Vydání první
Vytiskla Těšínská tiskárna a.s., Český Těšín
ISBN 978-80-254-4167-1